Nora Roberts

Dieviškas blogis

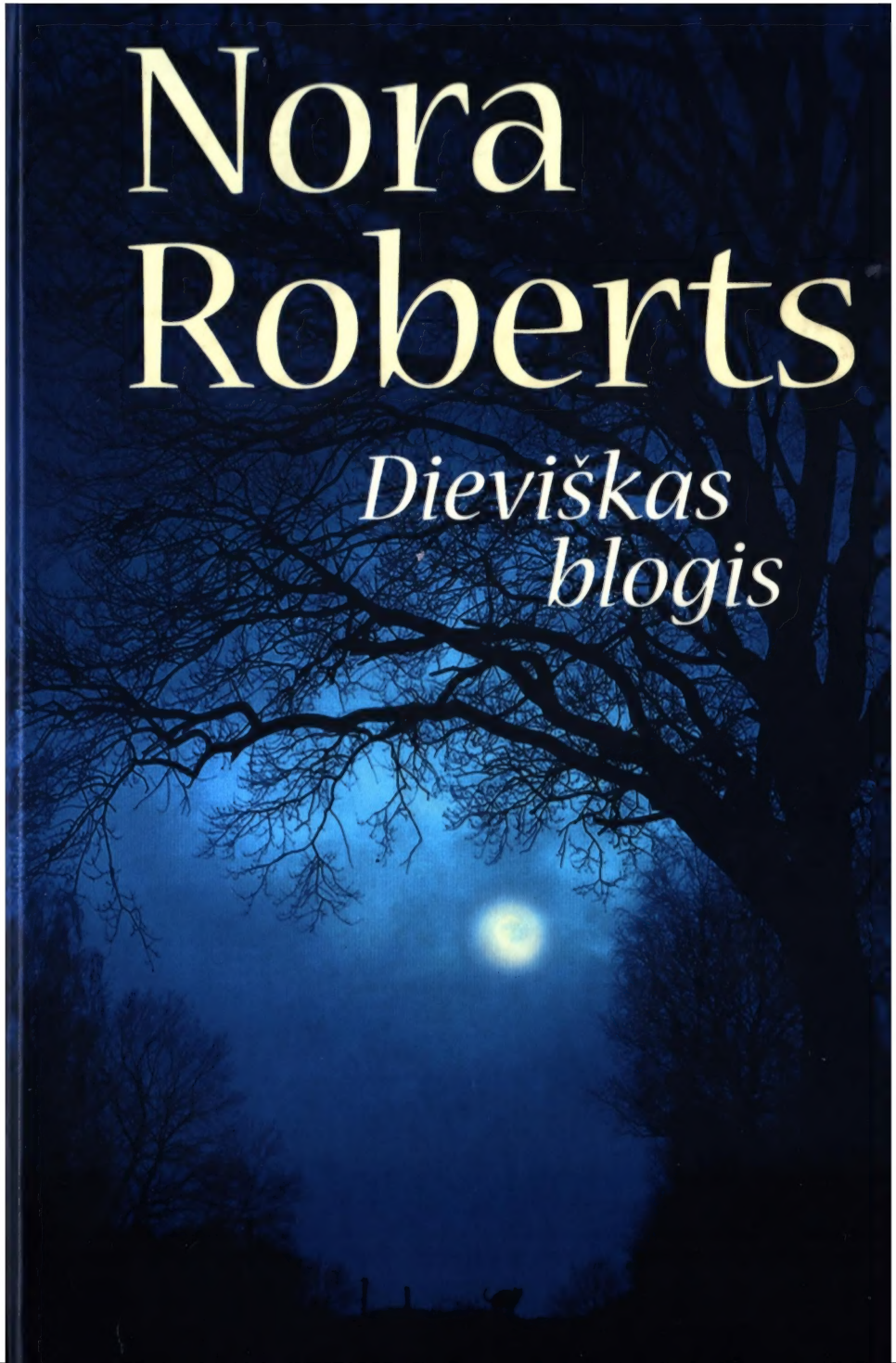

Nora Roberts

Dieviškas blogis

Jotema

UDK 820(73)-3
Ro-04

Nora Roberts
DIVINE EVIL
Bantam Books,
New York, 2005

Roberts, Nora
Ro-04 Dieviškas blogis: romanas / Nora Roberts; [iš anglų kalbos vertė Vilma Krinevičienė]. — Kaunas : Jotema, [2008]. — 448 p.

ISBN 978-9955-13-189-2

Vaikystėje patirtas šiurpus nuotykis visą gyvenimą kartojasi Klerės Kimbol nakties košmaruose: blyškus pamėkliškas mėnulis, paslaptinga nežinia kur esanti laukymė, liepsnojantis laužas, trylika figūrų juodais apsiaustais su gobtuvais apskritimo viduryje, dvi moterys raudonais apsiaustais ir raudonomis lūpomis, tamsą skrodžiantis pelėdos ūbavimas... Maža mergaitė stebi, kaip prasideda kažkokios apeigos, nuo kurių vaizdo kūnelis eina pagaugais... Ten ji mato ir savo mylimą tėvelį, gerą ir protingą žmogų, į kraują merkiantį rankas.

UDK 820(73)-3

Copyright © 1992 by Nora Roberts
© Vertimas į lietuvių kalbą,
Vilma Krinevičienė, 2008
© UAB „Jotema", 2008
Redaktorė *Asta Kristinavičienė*
Violeta Eimanavičienė
Viršelio dailininkė *Daiva Zubrienė*
Maketavo *Teresė Vasiliauskienė*

Sl. 250. 28 sp. l. Užsak. Nr. 8.1305
UAB „Jotema", Algirdo g. 54, 50157 Kaunas
Tel. 337695, el. paštas: info@jotema.lt
Spausdino AB spaustuvė „Spindulys", Vakarinis aplinkkelis 24, 48184 Kaunas

25,89 Lt

Pirma dalis

Jei žmonės būtų angelai, angelai būtų dievai.
Aleksandras Poupas

Praeitis yra prologas.
Šekspyras

1 skyrius

RITUALAS PRASIDĖJO PRAĖJUS VALANDAI PO SAULĖLYDŽIO. TOBULAS devynių pėdų apskritimas medžių ir atžalyno laukymėje jau seniai buvo paruoštas, pabarstytas šventinta žeme.

Virš blyškaus mėnulio šoko tamsūs ir mįslingi debesys.

Apsauginio apskritimo vidury stovėjo trylika figūrų juodais apsiaustais su gobtuvais. Kažkur miške ėmė ūbauti vieniša pelėda, sielodamasi ar pritardama. Kai nuaidėjo gongas, nutilo netgi ji. Kurį laiką girdėjosi tik vėjo, virpinančio ankstyvus pavasarinius lapus, šlamesys.

Kairėje apskritimo pusėje, ugniavietėje, jau pleškėjo ugnis. Netrukus liepsnos pakils į orą, pašauktos to paties vėjo ar kitų galių.

Buvo Gegužės pirmosios išvakarės, Rodmaso šabas. Šią pavasario naktį bus švenčiama ir aukojama derlingumui ir žmonių galiai.*

Į apskritimą įžengė dvi moterys raudonais apsiaustais. Jų veidų neslėpė gobtuvai, ir tie veidai buvo labai balti, ryškiai padažytomis lūpomis. Tarytum jau papuotavusių vampyrų.

Viena, laikydamasi iš anksto duotų tikslių nurodymų, nusimetė apsiaustą ir atsistojo nuoga tuzino juodų žvakių šviesoje, paskui išsitiesė ant nugludinto medžio pakylos.

Ji bus jų gyvasis altorius, nekaltybė, kurią jie garbins. Kai kuriuos trikdė, kad ji buvo prostitutė, — toli gražu ne skaistuolė. Kiti ryte rijo akimis jos geidulingus kūno išlinkius ir dosniai praskėstas šlaunis.

Vyriausiasis žynys, užsidėjęs Mendeso ožio kaukę, pradėjo melstis darkyta lotynų kalba. Baigęs deklamuoti, jis iškėlė rankas į apverstą pentagramą virš altoriaus. Suskambo orą apvalantis varpas.

Mergaitė iš savo slėptuvės krūmuose smalsiai stebėjo juos išplėtusi akis. Nuo duobės, kur spragsėjo liepsnos, aukštai į orą spjaudydamos žiežirbas, sklido aitrus kvapas. Ant aplinkinių medžių kamienų buvo išraižyti keisti ženklai.

* Pagonių, vėliau satanistų šventė, skirta velniui pagerbti.

Mergaitė ėmė stebėtis, kur dingo jos tėvas. Ji pasislėpė automobilyje netverdama juoku, kad iškrėtė jam tokį pokštą. Sekdama paskui jį mišku, ji nebijojo tamsos. Niekada nebijodavo. Ji pasislėpė, laukdama tinkamo momento, kai galės iššokti iš savo slėptuvės ir pulti jam į glėbį.

Bet jis, kaip ir kiti, buvo apsisiautęs ilgu tamsiu apsiaustu, ir dabar ji negalėjo atskirti, kuris iš jų tėtis. Nors nuoga moteris ją trikdė ir žavėjo, tai, ką darė suaugusieji, nebeatrodė panašu į žaidimą.

Jos širdis suspurdo krūtinėje, kai vyras su kauke vėl ėmė skanduoti:

— Mes kviečiame Amoną, gyvybės ir dauginimosi dievą. Paną, geidulių dievą.

Ištarus vieną vardą, visi jį pakartodavo. Vardijamųjų buvo daug.

Dabar susirinkusieji siūbavo ir dusliai niūniavo. Vyriausiasis žynys atsigėrė iš sidabrinės taurės. Baigęs pastatė taurę tarp altoriaus krūtų.

Jis iškėlė kardą ir, mostelėjęs juo į pietus, rytus, šiaurę ir vakarus, ėmė kviesti keturis pragaro princus:

— Šėtone, ugnies valdove,

Liuciferi, šviesos nešėjau,

Belialai, kuris neturi jokio šeimininko,

Leviatanai, gelmių pabaisa!

Krūmuose mergaitė sudrebėjo ir pajuto baimę.

— Sveikas, Šėtone!

— Šaukiuosi tavęs, Šeimininke, Tamsos prince, Nakties karaliau, atverk plačiai Pragaro vartus ir išklausyk mus! — Vyriausiasis žynys šaukė žodžius ne maldaudamas, o reikalaudamas. Šaukdamas jis iškėlė į viršų pergamentą. Šviesos nuo godžių liepsnų apšvietė jį it kraujas. — Mes prašome, kad mūsų laukai būtų derlingi, mūsų banda vaisinga. Sunaikink mūsų priešus, pasiųsk ligą ir skausmą tiems, kurie nori mums pakenkti. Mes, tavo ištikimieji, reikalaujame turtų ir malonumų. — Jis uždėjo ranką ant altoriaus krūties. — Mes pasiimsime tai, ko trokštame, Tavo vardu, Musių valdove. Tavo vardu mes sakome: mirtis silpniesiems. Turtai stipriesiems. Mūsų lyties organai standėja, kraujas verda. Tegu mūsų moterys trokšta mūsų. Tegu jos priima mus geidulingai. — Jo ranka nuslydo altoriaus kūnu tarp šlaunų, ir prostitutė, gerai išmananti savo darbą, sudejavusi pradėjo krutėti.

Vyriausiasis žynys dar skardžiau ėmė vardyti savo reikalavimus. Jis persmeigė kardo smaigaliu pergamentą ir laikė iškėlęs jį virš juodos žvakės liepsnos, kol iš jo liko tik dūmų dvokas. Jam už nugaros dvylika ratu stovinčių figūrų niūniavo vis garsiau.

Kažkam davus ženklą, dvi apsiaustais vilkinčios figūros įtempė į rato vidurį jauną ožį. Kai jis išsigandęs išsprogino akis, niūniavimas virto beveik klyksmu. Patekėjusio mėnulio šviesoje blykstelėjo ką tik išgaląsto ritualinio peilio ašmenys.

Pamačiusi ašmenis perskrodžiant balto ožio gerklę, mergaitė norėjo riktelėti, bet nepajėgė išspausti nė garso. Norėjo bėgti, tačiau kojos tarsi įaugo į žemę. Ji užsidengė rankomis veidą ir ėmė verkti, nedrįsdama šauktis tėvo.

Kai pagaliau ji vėl pakėlė galvą, žemė buvo nusidažiusi raudonai. Kraujas tekėjo per negilaus sidabrinio indo kraštus. Vyrų balsai jos ausyse virto riaumojimu, kai ji išvydo juos metant begalvį ožio kūną į ugnį.

Ore pakibo šleikštus kepančios mėsos tvaikas.

Džiaugsmingai riktelėjęs, vyras su ožio kauke nusiplėšė nuo savęs apsiaustą ir liko visiškai nuogas. Jo baltas kūnas blizgėjo nuo prakaito, nors naktis buvo vėsi. Jam ant krūtinės kabėjo sidabrinis amuletas su senais paslaptingais simboliais.

Jis apsižergė altorių ir susmigo ant jo gulinčiai moteriai giliai tarp šlaunų. Kitas vyras staugdamas puolė prie antrosios moters ir pargriovė ją ant žemės, likusieji nusiplėšė apsiaustus ir ėmė nuogi šokti aplink laužą.

Ji pamatė savo tėvą, merkiantį rankas į šventą kraują. Kai jis prisidėjo prie kitų šėlsmo, kraujas ėmė varvėti jam nuo pirštų ....

Klerė pabudo šaukdama.

Dusdama, išpilta šalto prakaito, ji susigūžė po antklode. Viena drebančia ranka sugraibė stalinės lempos jungiklį. To neužteko, todėl atsikėlusi įjungė kitus šviestuvus, ir nedidelis kambarys paskendo šviesose. Vis dar virpančia ranka ji išsitraukė iš pakelio cigaretę ir užžiebė degtuką.

Rūkė tyloje, sėdėdama ant lovos krašto.

Kodėl šis sapnas sugrįžo dabar?

Jos psichiatras pasakytų, jog tai nevalinga reakcija į neseniai įvykusią jos motinos santuoką — neva pasąmonėje ji jaučia, kad tėvas buvo išduotas.

Nesąmonės.

Klerė piktai išpūtė dūmus. Jos motina našlavo daugiau nei dvylika metų. Bet kuri sveiko proto mylinti dukra norėtų, kad motina būtų laiminga. O ji mylinti dukra. Tik neaišku, ar sveiko proto.

Ji prisiminė pirmą kartą, kai susapnavo šį sapną. Jai buvo šešeri, ir ji pabudo rėkdama lovoje. Kaip ir šiąnakt. Bet tuomet atskubėjo tėvai ir ją nuramino. Atėjo netgi jos brolis Bleiras, išpūtęs akis ir žliumbdamas. Paskui motina išsinešė jį iš kambario, o tėvas, pasilikęs su ja, ramino tyliu, ramiu balsu kartodamas, kad tai tik sapnas, blogas sapnas, kurį ji greitai pamirš.

Ir ji pamiršdavo, ilgam. Tačiau jis atsliūkindavo pas ją it išsiviepęs žudikas, kai ji būdavo įsitempusi, pavargusi, kai jausdavosi pažeidžiama.

Ji užgesino cigaretę ir užsispaudė pirštais akis. Taip, dabar ji įsitempusi. Jos autorinė paroda mažiau nei po savaitės ir, nors ji pati asmeniškai atrinko kiekvieną skulptūrą, abejonės nedavė ramybės.

Galbūt tai dėl to, kad prieš dvejus metus kritikai ją išliaupsino kaip puikią debiutantę. Dabar, kai ji mėgaujasi sėkme, nesėkmė būtų daug skaudesnė. Be to, ji ketina demonstruoti savo geriausius darbus. Jei juos pripažins vidutiniškais, tada ji, kaip menininkė, irgi bus vidutinybė.

Ar gali būti dar blogesnių etikečių?

Pastebėjusi, kad mintys apie realius dalykus ramina, ji atsistojo ir atitraukė užuolaidas. Tekėjo saulė, Manhatano gatvės ir šaligatviai maudėsi rožinėje migloje. Atidariusi langą, ji suvirpėjo nuo vėsaus pavasarinio ryto oro.

Buvo beveik tylu. Už kelių kvartalų girdėjosi darbą baigiančio šiukšliavežio džeržgimas. Netoli Kanalo ir Gryno gatvių kampo ji pamatė benamę, stumiančią vežimėlį su visu gyvenimo turtu. Vežimėlio girgždesys dusliai aidėjo ore.

Kitoje gatvės pusėje, trimis aukštais žemiau esančioje kepykloje, degė šviesa. Klerė išgirdo tylią „Rigoleto" melodiją ir užuodė skanų kepamos mielinės duonos kvapą. Pro šalį praburzgė taksi, klaksėdamas

vožtuvais. Paskui vėl stojo tyla. Buvo galima pagalvoti, kad mieste ji viena.

Ko aš noriu? — svarstė Klerė. Rasti kokią nors nuošalią vietelę ir užsisklęsti vienumoje? Kartais ji jausdavosi tikra atsiskyrėle, nesugebančia rasti sau vietos.

Argi ne todėl iširo jos santuoka? Ji mylėjo Robą, tačiau niekada nejautė ryšio su juo. Kai viskas baigėsi, ji pajuto gailestį, bet ne nuoskaudą.

Gal daktaras Janovskis teisus, gal ji slepia visas savo nuoskaudas ir skausmą, kurį jaučia nuo tada, kai mirė tėvas. Išsako jį tik savo menu.

Ir kas čia bloga? Ji nuleido rankas, norėdama susikišti jas į chalato kišenes, ir pastebėjo, kad jo nevilki. Tik pakvaišusi moteris gali stovėti atvirame lange Soho rajone, vilkėdama permatomus marškinėlius. Velniop, — pagalvojo persisverdama per palangę. Gal ji ir yra pakvaišusi.

Ji stovėjo susitaršiusiais raudonais plaukais po neramaus miego, išblyškusiu ir pavargusiu veidu, stebėdama, kaip tarpsta šviesa, ir klausydamasi bundančio miesto garsų.

Paskui nusisuko, pasiruošusi darbui.

BUVO PO ANTROS, KAI KLERĖ IŠGIRDO SKAMBUTĮ. JIS ČIRŠKĖ IT ĮKYRUS bitės zyzimas, užgoždamas litavimo lempos šnypštimą ir Mocarto muziką, griaudėjančią iš grotuvo. Iš pradžių norėjo nekreipti dėmesio, tačiau naujasis darbas ėjosi sunkiai, todėl pagalvojo, kad pertrauka būtų naudinga. Išjungė litavimo lempą. Eidama per studiją, nusitraukė apsaugines pirštines. Vis dar su akiniais, kepuraite ir prijuoste, ji nuspaudė vidaus telefono mygtuką.

— Taip?

— Klere? Čia Endžė.

— Užeik. — Klerė surinko apsaugos kodą ir paleido liftą. Tada nusitraukė kepuraitę, nusiėmė akinius ir grįžo prie nebaigtos skulptūros.

Ji stovėjo ant suvirinimo platformos palėpės gilumoje tarp gausybės įrankių: replių, plaktukų, kaltų, papildomų litavimo priedų. Tvirtuose plieno vežimėliuose gulėjo acetileno ir deguonies bakai. Platformą

sudarė dvidešimties pėdų metalo lakštas, kad ant grindų neužkristų žiežirbų ir neužtikštų karštų lašų.

Didesnę dalį palėpės užėmė Klerės darbas — granito gabalai, vyšnios ir uosio medienos plokštės, plieno lakštai ir vamzdeliai. Kapojimo, laužimo, šlifavimo, virinimo įrankiai. Jai patiko gyventi ten, kur dirba.

Prisimerkusi ir papūtusi lūpas, ji apžiūrinėjo savo naujausią projektą. Jis slepiasi nuo manęs, galvojo ji, ir nė neatsisuko, kai atsidarė lifto durys.

— Turėjau susiprasti. — Endžė LeBo krestelėjo juodas garbanas ir treptelėjo raudonu itališku bateliu į medines grindis. — Skambinau ištisą valandą.

— Aš išjungiau skambutį. Palikau įjungtą atsakiklį. Ką apie tai manai, Endže?

Giliai atsidususi, Endžė apžiūrėjo skulptūrą ant platformos.

— Chaosas.

— Taigi. — Klerė linktelėjo ir pritūpė. — Taip, tu teisi. Ne iš to galo pradėjau.

— Palik tą lempą ramybėje. — Pavargusi šaukti, Endžė piktai nužingsniavo per kambarį ir išjungė grotuvą. — Velniai tave rautų, Klere, pusę pirmos mes turėjome susitikti Rusų arbatinėje.

Klerė atsitiesė ir pirmą kartą atkreipė dėmesį į draugę. Endžė kaip visada buvo elegancijos įsikūnijimas. Kakavos spalvos odą ir egzotiškus bruožus puikiai pabrėžė tamsiai mėlynas *Adolfo* kostiumėlis ir didžiuliai perlai.

Jos rankinė ir bateliai buvo iš identiškos raudonos odos. Endžė mėgo viską derinti, viskas turėjo būti savo vietoje. Jos spintoje bateliai tvarkingai sudėti į permatomas plastikines dėžutes. Palaidinukės sukabintos pagal spalvą ir medžiagą. Rankinės — legendinė kolekcija — sustatytos atskirose lentynėlėse.

O Klerė džiaugdavosi radusi juodoje spintos skylėje vienodų batelių porą. Jos rankinių kolekciją sudarė viena gera juoda vakarinė ir didžiulis drobinis maišas. Klerė ne kartą svarstė, kaip jiedvi su Endže tapo — ir liko — draugėmis.

Šią akimirką toji draugystė kybo ant plauko, pastebėjo ji. Tamsios

Endžės akys svaidė žaibus, o ilgi raudoni nagai barbeno į rankinę, pritardami kojai.

— Nejudėk. — Klerė nuskubėjo per kambarį prie sofos, kur tarp kitų daiktų gulėjo eskizų albumas. Ji nusviedė į šalį nertinį, šilkinę palaidinukę, neatplėštą laišką, tuščią pakelį nuo traškučių, porą romanų minkštais viršeliais ir plastikinį vandens pistoletą.

— Klere, kad tave kur...

— Ne, nejudėk. — Pagriebusi albumą, ji pakėlė pagalvėlę ir rado kreidelę. — Tu labai graži, kai pyksti. — Klerė plačiai nusišypsojo.

— Ragana, — atšovė Endžė, tramdydama juoką.

— Štai taip, va. — Klerės pieštukas bėgiojo po lapą. — Jėzau, kokie skruostikauliai! Kas galėtų pagalvoti, kad sumaišius čerokius, afrikiečius ir prancūzus, gali išeiti tokia kaulų struktūra? Gal galėtum nusišypsoti?

— Padėk tą kvailą daiktą. Taip man neprisigerinsi. Aš visą valandą sėdėjau Rusų arbatinėje gerdama mineralinį ir glamžydama staltiesę.

— Atleisk. Aš pamiršau.

— Kas dar naujo?

Klerė padėjo eskizą į šalį žinodama, kad vos tik ji nusisuks, Endžė pažiūrės į jį.

— Tu alkana?

— Taksi suvalgiau dešrainį.

— Tuomet aš ko nors užkrimsiu, ir tu galėsi papasakoti man, ką mes turėjome aptarti.

— Parodą, kvaiša tu! — Endžė žvilgtelėjo į eskizą, ir jos veidu nuslinko šypsena. Klerė buvo nupiešusi ją su iš ausų plieskiančiomis liepsnomis. Norėdama nuslėpti šypsnį, ji apsižvalgė, ieškodama švarios vietos atsisėsti, ir galų gale tūptelėjo ant sofos porankio. Dievas žino, kas gali slėptis po tomis pagalvėlėmis. — Ar pasamdysi galų gale ką nors, kas visa tai iškuoptų?

— Ne. Man taip patinka. — Klerė nuėjo į virtuvę, kuri buvo tik negili niša studijos kampe. — Tai padeda man kurti.

— Tuos skiedalus palaikyk kam nors kitam, Klere. Aš žinau, kad esi paprasčiausia tinginė.

— Kas tiesa, tas tiesa. — Klerė išlindo iš virtuvės su dėžute olandiškų ledų ir šaukštu. — Nori?

— Ne. — Endžė negalėjo liautis piktinusis, kad Klerė įsigeidusi galėdavo kimšti bet ką, — o įsigeisdavo ji dažnai, — bet niekada nepriaugdavo nė gramo.

Penkių pėdų ir dešimties colių, Klerė nebebuvo tokia kaulėta kaip vaikystėje, tačiau dar gana liekna, kad neliptų ant svarstyklių kiekvieną rytą kaip Endžė. Dabar Endžė stebėjo, kaip Klerė, ryšėdama prijuostę ant kombinezono, ryte rijo kalorijas. Visiškai tikėtina, pagalvojo Endžė, kad po tuo kombinezonu ji visiškai nuoga.

Ir be lašelio makiažo. Klerės oda buvo nubarstyta blyškiomis auksinėmis strazdanomis, o trikampio formos veide su švelniomis putliomis lūpomis ir maža, niekuo neypatinga nosimi išsiskyrė didžiulės tamsaus gintaro spalvos akys. Nepaisant nepaklusnių ugninių plaukų, kurie buvo pakankamai ilgi, kad juos būtų galima surišti į trumpą uodegėlę, ir išskirtinio ūgio, ji atrodė gležna, ir Endžė, vyresnė už ją vos dvejais metais, jautėsi it mama.

— Mergyt, kada tu išmoksi atsisėsti ir normaliai pavalgyti?

Klerė šyptelėjo ir pakabino šaukštu ledų.

— Spėju, kad man atleista, jei jau manim rūpiniesi. — Ji prisėdo ant taburetės ir užkėlė koją ant pakojo. — Labai gailiuosi, kad pamiršau mūsų susitikimą.

— Kaip visuomet. Kodėl neužsirašai?

— Užsirašau, bet paskui pamirštu, kur nukišau užrašus.

Varvančiu ledais šaukštu ji apvedė aplink didžiulę netvarkingą erdvę. Sofa, ant kurios porankio sėdėjo Endžė, buvo vienas iš nedaugelio baldų. Po laikraščių, žurnalų ir tuščių gaiviųjų gėrimų butelių krūva slėpėsi stalas. Ant kitos taburetės, įgrūstos į kampą, stovėjo juodo marmuro biustas. Ant sienų dėl vietos kovojo paveikslai, o palei jas, kur tik buvo vietos, stovėjo, gulėjo arba rymojo skulptūros — vienos baigtos, kitos apleistos.

Masyvių kaltinių laiptų viršuje esantį sandėliuką Klerė buvo perdariusi į miegamąjį. O visą likusią milžiniškos erdvės dalį, kurioje ji gyveno penkerius metus, užėmė menas.

Pirmus aštuoniolika savo gyvenimo metų Klerė stengėsi gyventi pagal savo motinos tvarkos standartus. Tačiau užteko trijų savarankiško gyvenimo savaičių, kad netvarka taptų jos natūralia aplinka.

Ji bejėgiškai šyptelėjo Endžei.

— Kaip galiu ką nors rasti šiame chaose?

— Kartais stebiuosi, kaip nepamiršti rytą atsikelti.

— Tiesiog tu nerimauji dėl parodos. — Klerė padėjo kartoninę dėžutę su pusiau nuvalgytais ledais į šoną, kur, pagalvojo Endžė, jie tikriausiai ištirps. Paskui sugraibė pakelį su cigaretėmis ir susirado degtuką. — Nerimauti beviltiška. Jiems arba patiks mano darbai, arba ne.

— Taigi. Tai kodėl tada atrodai taip, tarsi būtum miegojusi tik keturias valandas?

— Penkias, — pataisė Klerė, bet nenorėjo pasakoti apie sapną. — Aš įsitempusi, bet nesijaudinu. Tu ir tavo seksualusis vyrelis pakankamai jaudinatės už visus.

— Žanas Polis visai palūžęs, — prisipažino Endžė. Ji jau antri metai buvo ištekėjusi už galerijos savininko ir ją nepaprastai žavėjo jo protas, nuostabus kūnas ir aistra menui. — Tai pirma didelė paroda naujojoje galerijoje. Ant kortos pastatytas ne tik tavo užpakalis.

— Žinau. — Klerės akys akimirką apsiblausė pagalvojus apie pinigus, laiką ir viltis, kuriuos LeBo investavo į savo naująją, daug didesnę galeriją. — Bet aš neketinu jūsų nuvilti.

Endžė matė, jog Klerė, kad ir ką sakytų, nerimauja kaip ir visi kiti.

— Mes tai žinome, — atsiliepė ji pabrėžtinai žvaliai. — Tiesą sakant, mes tikimės, kad po tavo parodos mūsų galerija Vest Saide taps žinoma. O dabar turiu tau priminti, kad rytoj dešimtą ryto tavęs laukia interviu su *New York* žurnalu ir dalykiniai pietūs su *Times*.

— O, Endže.

— Šį kartą neišsisuksi. — Endžė atkryžiavo savo lieknas kojas. — Susitiksi su *New York* žurnalistu mūsų mansardoje. Baisu net pagalvoti, kad interviu galėtų vykti čia.

— Tu tiesiog nori mane stebėti.

— Būtent. O pietūs *Le Cirque* lygiai pirmą.

— Aš norėjau užsukti į galeriją ir patikrinti, kaip vyksta pasiruošimo darbai.

— Bus ir tam laiko. Aš atvažiuosiu pas tave devintą, kad įsitikinčiau, jog tu atsikėlusi ir apsirengusi.

— Nekenčiu interviu, — sumurmėjo Klerė.

— Vargšelė. — Endžė apkabino ją per pečius ir pabučiavo į abu skruostus. — O dabar eik pailsėti. Iš tiesų atrodai nuvargusi.

Klerė įsirėmė alkūne į kelį.

— Negi neišrinksi man drabužių? — paklausė ji, kai Endžė pasuko prie lifto.

— Gali būti, kad teks.

Likusi viena, Klerė kurį laiką sėdėjo paniurusi. Ji iš tikrųjų nemėgo interviu, visų tų pompastiškų ir asmeninių klausimų. Tyrinėjimo, matavimo ir kritiško nagrinėjimo. Tačiau, kaip ir daugumą dalykų, kurių nemėgo, bet negalėjo išvengti, ji išmetė tai iš galvos.

Jautėsi pavargusi, per daug pavargusi, kad susikoncentruotų ir vėl įjungtų litavimo lempą. Vis tiek nė vienas darbas, pradėtas per pastarąsias savaites, nesiseka. Tačiau buvo pernelyg įsiaudrinusi, kad eitų nusnausti ar išsitiestų ant grindų paspoksoti į televizorių.

Pagauta impulso, Klerė atsistojo ir pasuko prie didžiulės skrynios, kuri atliko kėdės, stalo ir kitokias funkcijas. Pasiraususi joje, ištraukė seną išleistuvių suknelę, koledžo baigimo kepuraitę, vestuvinį šydą, kuris sukėlė jai trigubą reakciją — nuostabą, šypseną ir apmaudą, — teniso batelius, kuriuos tarėsi praradusi amžiams, ir galiausiai albumą.

Man ilgu, prisipažino Klerė, nešdamasi albumą prie lango, atveriančio vaizdą į Kanalo gatvę. Ilgu šeimos. Jei jie per toli, kad paliestų, tai bent peržiūrės senas nuotraukas.

Pirmoji nuotrauka sukėlė šypseną. Blankioje, nespalvotoje fotografijoje ji buvo su savo dvyniu broliu Bleru, dar kūdikiai. Bleras ir Klerė, pagalvojo ji atsidusdama. Kiek kartų juodu su broliu piktinosi dėl tėvų sprendimo duoti jiems tokius vardus? Nuotrauka buvo neryški — tėvo darbas. Per visą savo gyvenimą jis nepadarė nė vienos aiškios, ryškios nuotraukos.

„Aš prastas mechanikas, — sakydavo jis. — Tik parodyk man kokį mygtuką ar mechanizmą, ir aš jį sugadinsiu. Užtat jei duosi saują sėklų ir žemių, išauginsiu didžiausias gėles visoje apygardoje."

Tai buvo tiesa, galvojo Klerė. Jos motina buvo apsigimusi remontininkė — taisydavo skrudintuvus, atkimšinėdavo kriaukles, o Džekas Kimbolas ravėdavo, kasinėdavo ir karpydavo, kad jų kiemas ties Ouk Lyfo ir Mountin Vju gatvių kampu Emitsbore, Merilendo valstijoje, būtų pavyzdinis.

Štai ir įrodymas — nuotrauka, kurią darė jos motina. Ryškus vaizdas. Mažieji Kimbolų dvynukai raičiojasi po antklodę, patiestą ant trumpai nupjautos žalios žolės. Už jų svyra vešlūs pavasariniai žiedai. Sinavadai, pakalnutės, auskarėliai, tvarkingai susodinti, gausiai žydintys.

O štai jos motina. Klerė nustebo suvokusi, jog žiūri į moterį, jaunesnę nei dabar ji. Rozmari Kimbol plaukai buvo tamsaus medaus spalvos, išpūsti ir sulakuoti, kaip buvo madinga šeštąjį dešimtmetį. Ji šypsojosi, beveik juokėsi, laikydama ant rankų kūdikius.

Kokia graži ji buvo, galvojo Klerė. Nepaisant to kamuolio ant galvos ir per daug ryškaus to meto makiažo, Rozmari Kimbol buvo — ir tebėra — žavi moteris. Šviesūs plaukai, mėlynos akys, daili figūra, švelnūs veido bruožai.

O čia Klerės tėvas, su šortais ir purvinais atsikišusiais keliais. Jis stovėjo pasirėmęs kauptuku ir droviai šypsojosi į objektyvą. Rusvi plaukai buvo trumpai pakirpti, o blyški oda nugairinta saulės. Nors jau toli gražu ne jaunuolis, Džekas Kimbolas tebebuvo kaulėtas. Nerangi gėles mylinti baidyklė.

Nurijusi ašaras, Klerė atvertė kitą lapą. Jame buvo kalėdinės nuotraukos, štai juodu su Bleru prie Kalėdų eglės. Sėdi ant žvilgančių raudonų triratukų. Nors ir dvyniai, tačiau mažai panašūs. Bleras paveldėjo motinos išvaizdą, o Klerė — tėvo, tarsi dar įsčiose būtų pasidaliję puses. Bleras atrodė kaip angeliukas, nuo galvos iki raudonų sportinių batelių. Klerės kaspinas plaukuose buvo išsirišęs, baltos kojinės nusmukusios po standžia muslino suknele. Ji buvo bjaurusis ančiukas, kuris taip ir nesugebėjo tapti gražuole gulbe.

Kitose fotografijose buvo užfiksuotas jų augimas. Gimtadieniai, iškylos gamtoje, atostogos, tykios akimirkos. Dar buvo draugų ir giminaičių nuotraukų. Bleras su savo prašmatnia orkestro uniforma,

žygiuojantis Meino gatve per Kritusiųjų kare dienos paradą. Klerė, apsikabinusi Storulį, stambų skaliką, kuris daugiau nei dešimtmetį buvo jų įnamis. Dvynukai vaikiškoje palapinėje, kurią motina ištempė sode. Jų tėvai, pasipuošę geriausiais drabužiais, prie bažnyčios vieną Velykų sekmadienį, po to, kai tėvas netikėtai atsigręžė į katalikų tikėjimą.

Albume buvo ir iškarpų iš laikraščių. Emitsboro meras apdovanoja Džeką Kimbolą garbės ženkleliu už nuopelnus bendruomenei. Straipsnis apie jos tėvą ir Kimbolo nekilnojamojo turto agentūrą, kuri vadinama amerikietiškos svajonės pavyzdžiu, vieno žmogaus veikla, kuri išaugo į valstijos masto organizaciją su keturiais filialais ir suklestėjo.

Jo didžiausias sandoris buvo šimto penkiasdešimties akrų fermos pardavimas statybų konglomeratui, kurio specializacija — prekybos centrų statyba. Kai kurie miestelėnai buvo nepatenkinti, kad ramus Emitsboro gyvenimas aukojamas aštuoniasdešimties kambarių moteliui, greito maisto užkandinėms ir universalinėms parduotuvėms, tačiau dauguma sutiko, jog miesteliui reikia plėstis. Bus daugiau darbo vietų, daugiau patogumų.

Jos tėvas buvo vienas iš miestelio šviesuolių, dalyvavusių pamatų kasimo ceremonijoje.

O paskui jis pradėjo gerti.

Iš pradžių po truputį, nepastebimai. Taip, nuo jo sklisdavo viskio kvapas, tačiau jis dirbo, rūpinosi sodu. Prekybos centro statybai einant į pabaigą, jis gėrė vis daugiau.

Praėjus dviem dienoms po prekybos centro iškilmingo atidarymo, vieną karštą rugpjūčio naktį jis ištuštino butelį ir iškrito, o gal iššoko, pro trečio aukšto langą.

Namuose nieko nebuvo. Motina džiaugėsi ištrūkusi į kartą per mėnesį organizuojamą susitikimą su draugėmis — vakarienė, kinas ir apkalbos. Bleras stovyklavo su draugais miške į rytus nuo miesto. O Klerė svaigo iš jaudulio per savo pirmąjį pasimatymą.

Užsimerkusi, spausdama rankose albumą, Klerė prisiminė save penkiolikmetę, per aukštą pagal metus ir kaulėtą, didžiulėmis palaimingai spindinčiomis akimis, vietiniame karnavale.

Ją pabučiavo apžvalgos rate, kai laikė už rankos. Glėbyje ji spaudė mažą minkštą drambliuką, kurį Bobis Mesė sumokėjęs septynis dolerius penkiasdešimt centų ir laimėjo pataikęs į tris medinius butelius.

Ji aiškiai prisiminė tą dieną. Klerės ausyse nuslopo Kanalo gatvės triukšmas ir ji vėl prisiminė tykius vasaros kaimo garsus.

Ji buvo tikra, kad tėvas jos lauks. Jo akyse blizgėjo ašaros, kai ji išėjo su Bobiu. Ji tikėjosi, kad jie atsisės ant senų verandos sūpynių, kaip dažnai darydavo, stebės į geltonas šviesas besiplakančias naktines peteliškes, klausysis žolėje triukšmaujančių svirplių, ir ji papasakos jam apie nuotykį.

Ji tyliai užlipo nublizgintais mediniais laiptais. Netgi dabar Klerė pajuto ją užplūstant jaudulį. Miegamojo durys buvo atviros, ir ji, kyštelėjusi galvą į vidų, pašaukė:

— Tėti?

Mėnulio šviesoje ji pamatė, kad tėvų lova tebėra paklota, todėl apsisuko ir ėmė lipti į trečią aukštą. Jis dažnai dirbdavo iki vėlumos savo kabinete. Arba gerdavo. Tačiau ji nustūmė tą mintį į šoną. Jei jis bus girtas, ji nusivilios jį į apačią, išvirs kavos ir kalbėsis su juo tol, kol iš jo akių dings tas beviltiškas žvilgsnis, kuris pastaruoju metu nepalieka jo veido. Tada jis apkabins ją per pečius ir ims juoktis.

Ji pamatė šviesą, sklindančią pro durų apačią. Iš pradžių pasibeldė — įskiepytas įprotis. Nors ir buvo artimi, gerbė vienas kito privatumą.

— Tėti? Aš grįžau.

Kai niekas neatsiliepė, ji sunerimo. Stovint prie durų ir dvejojant, ją apėmė nepaaiškinamas noras apsisukti ir bėgti. Burnoje pajuto vario skonį, baimės skonį, kurio neatpažino. Ji netgi žengė žingsnį atgal, tačiau susivaldė ir suėmė rankeną.

— Tėti? — Ji meldėsi, kad nerastų jo sudribusio už stalo, knarkiančio girtu miegu. Pyktelėjusi, kad per viską jis sugadins gražiausią jos gyvenimo vakarą, tvirčiau suspaudė durų rankeną. Jis jos tėvas. Jis turi būti šalia. Jis negali jos nuvilti. Ji pastūmė duris.

Iš pradžių sutriko. Kambaryje buvo tamsu, degė šviesa, o didelis nešiojamasis ventiliatorius drumstė karštą orą iš palėpės perdarytame

kabinete. Ji suraukė nosį pajutusi viskio kvapą — stiprų ir aitrų. Įžengus į vidų, po kojomis sutraškėjo stiklai. Ji peržengė viskio butelio šukes.

Gal jis išėjo? Ištuštino butelį, numetė jį į šoną ir išsvirduliavo iš namų?

Ji pajuto skausmingą gėdą, kokią tik paaugliai gali jausti. Kas nors gali jį pamatyti — jos draugai, jų tėvai. Tokiame mažame miestelyje kaip Emitsboras visi visus pažįsta. Ji mirs iš gėdos, jei kas nors pamatys jos tėvą šlitinėjantį girtą.

Spausdama glėbyje laimėtą drambliuką, pirmąją gerbėjo dovaną, ji stovėjo kambario viduryje nežinodama, ką daryti.

Jei mama būtų namuose, pagalvojo ji, staiga įniršusi, jei mama būtų namuose, jis nebūtų išėjęs. Ji būtų nuraminusi jį ir paguldžiusi. Blero irgi nėra, stovyklauja su savo kvailais draugais. Tikriausiai geria alų ir varto prie laužo *Playboy*.

Ji irgi buvo išėjusi, prisiminė vos neverkdama iš neryžtingumo. Ką jai daryti — likti ir laukti ar eiti jo ieškoti?

Eis ieškoti. Apsisprendusi ji priėjo prie stalo, norėdama išjungti lempą. Po kojomis vėl trekštelėjo šukės. Keista, pagalvojo ji. Jei butelis sudužo prie durų, iš kur tiek šukių po stalu? Ir po palange?

Ji lėtai atplėšė žvilgsnį nuo šukių prie kojų ir pažvelgė į aukštą siaurą langą už tėvo stalo. Jis buvo ne atidarytas, o išdaužtas. Iš rėmo klastingai kyšojo stiklo šukės. Linkstančiomis kojomis ji žengė žingsnį lango link, paskui kitą. Tada pažvelgė žemyn ir išvydo ant kiemo grindinio gulintį tėvą, pervertą sodo kuolų, kuriuos pats tą dieną buvo sukalęs.

Ji prisiminė, kaip bėgo. Su krūtinėje užstrigusiu riksmu. Lėkė, griuvo ant laiptų, atsistojusi vėl bėgo ilgu koridoriumi, atsitrenkė į sukamąsias virtuvės duris, išskriejo į kiemą.

Jis gulėjo kraujo klane prasižiojęs, lyg norėtų kažką sakyti. Arba rėkti. Iš krūtinės kyšojo nusmailinti kuolų galai, permirkę krauju.

Jo akys spoksojo į ją, tačiau nieko nebematė. Ji purtė jį, šaukė, bandė pakelti. Maldavo, verkė, kalbino, bet jis tik žiūrėjo į ją. Ji užuodė kraujo, jo kraujo, ir stiprų vasaros rožių, kurias jis taip mylėjo, kvapą.

Tada ji ėmė klykti. Klykė, kol juos rado kaimynai.

2 skyrius

KAMERONAS RAFERTIS NEMĖGO KAPINIŲ. NE TODĖL, KAD BŪTŲ PRIETARINGAS. Jis neaplenkdavo iš tolo juodų kačių ir nebelsdavo į medį. Jam kėlė siaubą akistata su savo paties mirtingumu. Jis žinojo, kad amžinai negyvens — būdamas policininkas, jis suvokė žaidžiąs su mirtimi dažniau nei dauguma. Tai buvo jo darbas, kaip gyvenimas buvo darbas, o mirtis — pasitraukimas iš jo.

Tačiau jam visiškai nesinorėjo matyti granitinių antkapių ir krūvos nuvytusių mirtį primenančių gėlių.

Vis dėlto jis atėjo pažiūrėti į kapą — deja, vienas kapas dažniausiai pritraukia kitus, ir taip atsiranda kapinės. Šios buvo įsikūrusios Mūsų Gailestingosios Mergelės katalikų bažnyčios pašonėje, ant nuolaidaus šlaito senos varpinės šešėlyje. Akmeninė bažnyčia buvo nedidelė, tačiau tvirta, atlaikiusi šimto dvidešimt trejų metų orus ir nuodėmes. Žemės lopinėlis, skirtas į amžinybę išėjusiems katalikams, buvo aptvertas kaliojo plieno tvorele. Dauguma virbų surūdiję, daugelio trūko. Niekam tai per daug nerūpėjo.

Šiomis dienomis miestelio gyventojai buvo pasidaliję tarp visuotinės Dievo bažnyčios Meine ir Pirmosios liuteronų Poplare, nors pietinės miestelio dalies gyventojai ir katalikai lankė Veisaido Brolijos bažnyčią.

Nuo septintojo dešimtmečio, sumažėjus parapijiečių, Mūsų Gailestingosios Mergelės bažnyčioje buvo laikomos tik vienerios sekmadieninės mišios. Jas laikydavo atvykstantys Šv. Onos bažnyčios kunigai iš Hagerstauno; vienas arba kitas užsukdavo į miestelį paskaityti tikybos paskaitą ir atlaikyti devintos valandos mišias. Kitu metu Mūsų Gailestingosios Mergelės bažnyčioje beveik nieko nevykdavo, išskyrus per Velykas ir Kalėdas. Ir, žinoma, per vestuves ar laidotuves. Nesvarbu, kaip toli tikintieji nuklysdavo, jie vis tiek sugrįždavo čionai atgulti.

Tačiau toji mintis Kamerono, kuris buvo pakrikštytas krikštykloje, tiesiai priešais aukštą ir rūsčią Mergelės Marijos statulą, visiškai neguodė.

Buvo graži naktis, nors vėsoka ir šiek tiek vėjuota, bet dangus atrodė skaidrus it krištolas. Jis būtų mieliau sėdėjęs savo terasoje su buteliu šalto alaus ir žiūrėjęs pro teleskopą į žvaigždes. Iš tiesų net mieliau vaikytųsi kokį nuo narkotikų apsvaigusį žudiką tamsioje gatvėje. Kai su ginklu rankoje bėgi paskui savo potencialią mirtį, sukyla adrenalinas, ir tuomet negalvoji apie tikrovę. Bet pamažu žengdamas virš pūvančių kūnų, skaudžiai suvoki neišvengiamą lemtį.

Suūkė pelėda, ir pavaduotojas Badas Hjuitas, einantis šalia Kamo, krūptelėjo. Tada droviai šyptelėjo ir atsikrenkštė.

— Šiurpi vieta, ar ne, šerife?

Kamas neaiškiai numykė. Trisdešimties, jis buvo tik trejais metais vyresnis už Badą; jie kartu užaugo tame pačiame Šunkelio kelyje. Mokydamasis paskutinėje Emitsboro gimnazijos klasėje, tris pašėlusius ir audringus mėnesius susitikinėjo su Bado seserimi Sara; buvo šalia Bado tada, kai šis išvėmė savo pirmuosius alaus butelius. Tačiau jis žinojo, kad Badas jaučia pareigą vadinti jį šerifu.

— Dieną kažkaip negalvoji apie tai, — tęsė Badas. Jo jauname, nuoširdžiame veide sveikai spindėjo apvalūs skruostai. Šviesūs šiaudų spalvos plaukai visada būdavo išsidraikę, kad ir kiek jis lygindavo juos šlapiomis šukomis. — Bet naktį iškart prisimeni visus filmus apie vampyrus.

— Šie žmonės jau tikrai negyvi.

— Žinau. — Tačiau Badas gailėjosi turįs tik paprastas 38 kalibro kulkas, o ne sidabrines.

— Čia, šerife.

Pora paauglių, atslinkusių į kapinaites pasiglamonėti, rodė jiems kelią. Jie atrodė išsigandę, kai klykdami atbėgo į Kamo namus ir ėmė belstis, bet dabar jie buvo pilni baugaus jaudulio. Ir jiems tai patiko.

— Štai čia. — Septyniolikmetis vaikinukas su džinsiniu švarkeliu ir nuavėtais sportbačiais ištiesė ranką. Kairėje ausyje jis segėjo mažą auksinį auskarą — Emitsbore tai buvo kvailumo arba drąsos ženklas. Putlių formų mergina stirnos akimis nusipurtė. Jie abu žinojo, kad pirmadienį taps Emitsboro gimnazijos žvaigždėmis.

Kamas nukreipė prožektorių į nuverstą paminklinę lentą. Kapas

priklausė Džonui Robertui Hardžiui,1881-aisiais gimusiam kūdikiui, kuris išgyveno vos metus ir buvo jau daugiau kaip šimtmetį miręs. Tačiau dabar ten žiojėjo tik plati, tamsi ir tuščia duobė.

— Matote? Kaip mes ir sakėme. — Vaikinas garsiai nurijo seiles. Jo akių baltymai švytėjo blankioje šviesoje. — Kažkas jį iškasė.

— Matau, Džošai. — Kamas pasilenkė virš duobės ir pašvietė į vidų. Joje nieko nebuvo, tik žemių ir senos mirties kvapas.

— Ar tai kapų plėšikai, šerife? — Džošo balsas virpėjo iš susijaudinimo. Jam buvo gėda, kad kepurnėjosi iš tos duobės it triušis po to, kai abu su Sale, besiraičiodami ant žolės, į ją įvirto. Jis mieliau prisiminė tai, kad jo ranka buvo po jos marškinėliais. Jis norėjo, kad ji irgi tai prisimintų, todėl nutaisė autoritetingą toną. — Skaičiau, kad jie iškasa kapus ieškodami brangenybių ir kūno dalių. Paskui parduoda jas eksperimentams.

— Nemanau, kad jie būtų daug ką čia radę. — Kamas atsitiesė. Nors laikė save blaiviai mąstančiu, atvira kapo duobė jam kėlė šiurpą. — Judu eikite, palydėk Salę namo. Mes čia susitvarkysime.

Salė pažvelgė į jį išpūtusi akis. Ji slapčia žavėjosi šerifu Raferčiu. Buvo girdėjusi motinos ir kaimynių apkalbas apie jo pašėlusias dienas Emitsboro gimnazijoje, kai jis dėvėjo odinį švarką, važinėjo motociklu ir nusiaubdavo Klaido užeigą pešdamasis dėl merginos.

Jis tebevažinėjo motociklu ir atrodė taip, tarsi vis dar galėtų šėlti. Aukštas, lieknas ir raumeningas. Jis dėvėjo ne tą kvailą chaki spalvos uniformą kaip Badas Hjuitas, bet prigludusius džinsus ir medvilninius marškinius su iki alkūnių atraitotomis rankovėmis. Juodos it rašalas garbanos raitėsi už ausų ir krito ant marškinių apykaklės. Pailgas kaulėtas veidas, dabar apšviestas mėnulio šviesos, vertė virpėti septyniolikmetės širdį. Salės nuomone, jo mėlynos akys buvo pačios seksualiausios — tamsios, gilios, niūrokos.

— Ar skambinsite FTB? — pasiteiravo ji.

— Pagalvosime. — Dieve, kaip būtų gera vėl tapti septyniolikmečiu, pagalvojo jis, bet tučtuojau susigriebė: o ne, ačiū. — Dėkoju už pagalbą. Kai kitą kartą užsimanysite pasiglamonėti, eikite kur nors kitur.

Salė dailiai nuraudo. Nakties vėjas sušiaušė jai plaukus aplink atviraširdį veidą.

— Mes tik kalbėjomės, šerife.

O telyčios šokinėjo per mėnulį.

— Kad ir kaip ten būtų buvę, dabar eikite namo.

Jis nulydėjo juos akimis, tolstančius tarp antkapių ir paminklinių lentų per minkštą, susmegusią žemę ir žolės kupstus. Susiglaudę jie apie kažką šnabždėjosi. Salė cyptelėjo, sukikeno ir paskutinį kartą dirstelėjo per petį į Kamą. Vaikai, pagalvojo jis, purtydamas galvą. Nieko neišmano apie tinkamą elgesį.

— Badai, reikia tai nufotografuoti. Šiąnakt. Ir aptverti. Ryte visas miestelis bus apie tai girdėjęs.

— Kapų plėšikai Emitsbore. Nemanau. — Badas prisimerkė ir nutaisė rimtą veidą. Kapinės buvo gana šiurpi vieta, tačiau, kita vertus, tai įdomiausias įvykis nuo tada, kai Bilis Reardonas nugvelbė tėvo pikapą ir išlėkė pasivažinėti po apylinkes su ta didžiakrūte Gledhilų mergiote ir šešiais buteliais alaus. — Greičiau jau vandalai. Kokie nors vaikėzai, turintys iškrypusį humoro jausmą.

— Ko gero, — sumurmėjo Kamas, bet kai Badas nuėjo į automobilį atnešti fotoaparato, jis vėl pritūpė prie kapo duobės krašto. Nepanašu į vandalizmą. Kur grafiti, be priežasties išvartyti antkapiai?

Kapas buvo iškastas tvarkingai — netgi metodiškai, pagalvojo jis. Aplinkiniai antkapiai nepaliesti. Išniekintas tik šis vienas kapelis.

Ir kur, po galais, žemės? Aplinkui duobę nebuvo nė krūvelės žemių. Vadinasi, jos buvo išvežtos. Kas, dėl Dievo meilės, galėtų norėti poros vežimėlių žemės iš seno kapo?

Vėl suūkė pelėda, tada išskleidė sparnus ir nuplasnojo virš bažnyčios kiemo. Kamas sudrebėjo, kai šešėlis prasklendė jam už nugaros.

KITĄ RYTĄ, ŠEŠTADIENĮ, KAMAS ATVAŽIAVO Į MIESTELĮ IR PASISTATĖ AUtomobilį prie Martos užkandinės, kavinės ir jau ne pirmus metus miestelėnų susibūrimo vietos. Nuo tada, kai grįžo į gimtąjį miestelį dirbti šerifu, jis kiekvieną šeštadienio rytą atvažiuodavo čia blynų ir kavos.

Darbas retai kada sutrukdydavo šiam jo ritualui. Daugumą šeštadienių Kamas išsėdėdavo užkandinėje nuo aštuntos iki dešimtos. Per tą

laiką išgerdavo du ar tris puodelius kavos. Jis plepėdavo su padavėjomis, nuolatiniais užkandinės lankytojais, klausydavosi Loretos Lyn ar Rendžio Treviso per nedidelį muzikinį centrą, peržvelgdavo *Herald Mail* antraštes ir perskaitydavo sporto skiltį. Jam patiko raminantis keptų dešrelių ir šoninės kvapas, indų tarškėjimas, tylūs senių, susispietusių prie baro, pašnekesiai apie beisbolą ar ekonomiką.

Emitsbore, Merilendo valstijos miestelyje, gyvenimas tekėjo lėtai ir ramiai. Todėl jis čia ir grįžo.

Miestelis išsiplėtė nuo to laiko, kai jis buvo dar visai jaunas. Dabar čia gyveno beveik du tūkstančiai gyventojų, įskaitant aplinkines fermas ir kalnų namelius. Be to, buvo pastatyta pradinė mokykla, o prieš penkerius metus septines cisternas pakeitė nutekamųjų vandenų valymo įmonė. Tokie dalykai tebebuvo naujiena Emitsbore, kurio aikštės parkelyje kiekvieną dieną nuo ryto iki vakaro plevėsavo vėliava.

Tai buvo tylus, tvarkingas miestelis. Jį 1782-aisiais įkūrė Samuelis K. Emitas. Jaukiai susigūžusį slėnyje, jį iš visų pusių supo orūs kalnai ir banguojantys laukai. Trijose iš keturių pusių plytėjo pievos, liucernų ir kukurūzų laukai. Ketvirtoje dunksojo Doperio miškas, pavadintas pagal kaimynystėje stovinčią Doperio fermą. Miškas buvo gilus, daugiau nei dviejų šimtų akrų. Vieną šaltą 1958-ųjų lapkričio dieną vyriausiasis Džeromo Doperio sūnus pabėgo iš mokyklos ir pasuko į mišką. Persimetęs per petį šautuvą, jis tikėjosi pakloti elnią.

Kitą rytą jie rado jį netoli slidžių upelio krantų. Beveik be galvos. Visi nutarė, kad Doperis Jaunesnysis neatsargiai elgėsi su šautuvu, paslydo ant slidžios žolės ir iškeliavo į amžinąją karalystę vietoj elnio.

Nuo tada vaikai mėgo šiurpinti save istorijomis prie laužo apie begalvę Doperio Jaunesniojo šmėklą, amžinai medžiojančią Doperio miške.

Antietamo upelis tekėjo per pietines Doperio ganyklas, sruveno per mišką, kur Doperis Jaunesnysis paslydo paskutinį kartą, ir įvingiuodavo į miestelį. Gerai palijus jis triukšmingai kunkuliuodavo po akmeniniu tiltu Gofer Houlo take.

Už pusės mylios nuo miestelio upelis praplatėdavo, atkirsdamas netaisyklingą uolienų ir medžių ratą. Ten vanduo tekėdavo lėčiau ir

ramiau, leisdamas saulės spinduliams, prasiskverbiantiems pro vasaros lapiją, šokinėti jo paviršiuje. Susiradęs patogų akmenį ir užmetęs meškerę, bet kuris vyras, jei nebūdavo per daug įkaušęs ar kvailas, galėdavo parnešti vakarienei upėtakį.

Už žvejybai tinkamų vietų nelygi žemė kilo į viršų. Antrajame gūbryje buvo klinčių karjeras, kur Kamas dirbo dvi sunkias, prakaitą sunkiančias vasaras. Šiltomis naktimis tenai mėgdavo suvažiuoti vaikigaliai, dauguma apsinešę nuo alaus ar žolės, ir šokinėti nuo uolų į gilius, ramius vandenis apačioje. 1978-aisiais, po to, kai nuskendo trys vaikai, karjeras buvo aptvertas ir apklijuotas įspėjimais. Tačiau vaikėzai ir toliau šiltomis vasaros dienomis nardydavo karjere. Tik dabar pirma tekdavo perlipti per tvorą.

Emitsboras buvo per toli nuo pagrindinių valstijos kelių, todėl eismas nebuvo didelis, o dvi valandos kelio nuo Vašingtono neleido jam vadintis miegamuoju miesto rajonu. Čia mažai kas keitėsi, ir tai visiškai tenkino miestelėnus.

Miestelis didžiavosi ūkinių prekių parduotuve, Amerikiečių legiono paštu ir saujele antikvarinių parduotuvių. Jame buvo turgus, kuriam jau keturias kartas vadovavo ta pati šeima, veikė taisykla, kurios šeimininkai keitėsi taip dažnai, kad Kamas jau buvo pametęs skaičių. Aikštėje buvo įsikūrusi apygardos biblioteka, kuri dirbdavo dvi dienas per savaitę ir šeštadienio rytą. Miestelis turėjo savo šerifą, du jo pavaduotojus, merą ir miestelio tarybą.

Vasarą sužaliavus medžiams, vaikštinėdamas jų pavėsyje, galėjai uosti šviežiai nupjautos žolės kvapą, o ne išmetamąsias dujas. Žmonės rūpestingai prižiūrėjo savo namus, ir netgi mažiausius kiemus puošė gėlės ir darželiai.

Atėjus rudeniui, aplinkiniai kalnai nusidažydavo įvairiausiomis spalvomis, o gatvėse padvelkdavo laužais ir šlapiais lapais.

Žiemą miestelis atrodydavo tarsi atvirukas, scena iš *Nuostabaus gyvenimo*, su sniego pusnimis, dengiančiomis akmenines sienas, ir kalėdinėmis girliandomis, šviečiančiomis ištisas savaites.

Policininko požiūriu, miestelio problemos buvo vieni juokai. Reti vandalizmo atvejai, kai vaikėzai išmuilindavo arba išdaužydavo langus,

eismo taisyklių pažeidimai, smulkus chuliganizmas, buitiniai ginčai. Nuo tada, kai prieš metus sugrįžo į miestelį, Kamui teko išnarplioti vieną užpuolimo ir sumušimo atvejį, keletą smulkių vagysčių, pustuzinį tyčinės žalos bylų, taikyti baro peštukus ir nubausti daugybę išgėrusių vairuotojų.

Vašingtone, kur jis dirbo policininku septynerius metus, tiek įvykdavo per vieną naktį.

Kai jis apsisprendė palikti darbą Vašingtone ir važiuoti atgal į Emitsborą, bendradarbiai pranašavo, kad jis grįšiąs po šešių mėnesių verkdamas iš nuobodulio. Jis turėjo tikro gatvės policininko reputaciją, kartais šalto kaip ledas, kartais pratrūkstančio pykčiu, įpratusio, netgi prisitaikiusio prie susirėmimų su narkomanais ir narkotikų prekeiviais.

Kamui patiko jo darbas, patiko vaikščioti ašmenimis patruliuojant gatvėse ir renkant tai, kas liko iš žmonių kūnų. Jo slapta svajonė, kurią puoselėjo nuo tada, kai įstojo į policijos gretas ir tapo detektyvu, išsipildė. O gatvėse liko todėl, kad čia jautėsi kaip namuose, jautėsi reikalingas.

Bet tada, vieną karštą vasaros dieną, juodu su partneriu nusivijo dvidešimt vienerių smulkų narkotikų prekeivį ir jo klykiantį įkaitą į apgriuvusį pastatą Saut Yste.

Ir jo gyvenimas pasikeitė.

— Kameronai? — Ranka ant Kamo peties privertė jį pakirsti iš prisiminimų. Šalia stovėjo Emitsboro meras.

— Pone Atertonai.

— Nieko prieš, jei prisėsiu? — Šykščiai šyptelėjęs, Džeimsas Atertonas įsitaisė ant vinilo kėdės priešais Kamą. Jo kūnas buvo ilgas, kampuotas, šiek tiek melancholiškas veidas kaulėtas, blyškiai mėlynos akys, balta, strazdanota oda, šviesiai rusvi plaukai, ilgas kaklas ir ištįsusios galūnės.

Iš sportinio švarkelio kišenės kyšojo tušinukas ir akiniai vieliniais rėmeliais. Jis visada dėvėdavo sportinius švarkelius ir avėdavo nublizgintus juodus suvarstomus batus. Kamas negalėjo prisiminti matęs Atertoną su sportiniais bateliais, džinsais ar šortais. Jam buvo penkiasdešimt dveji, ir jis atrodė taip, kaip ir priderėjo gimnazijos tiksliųjų

mokslų mokytojui ir visuomenės tarnui. Emitsboro meru — vargu ar tai galima pavadinti etatiniu darbu — jis tapo dar tada, kai Kamas tebuvo paauglys. Toks susitarimas kuo puikiausiai tenkino ir Atertoną, ir miestelį.

— Kavos? — pasiūlė Kamas ir automatiškai pamojo padavėjai, nors ši jau ėjo jų pusėn su kavinuku.

— Ačiū, Alisa, — padėkojo Atertonas, kai ji įpylė.

— Gal pusryčiausite, mere?

— Ne, jau pusryčiavau. — Jis nužvelgė plastikinį padėklą su pyragaičiais ant baro. — Spurgos šviežios?

— Šįryt keptos.

Jis atsiduso, kliūstelėjo į kavą grietinėlės ir įsidėjo du kupinus šaukštelius cukraus.

— Tikriausiai neturite tų su obuoliais, apibarstytų cinamonu?

— Ant vienos iš jų užrašytas jūsų vardas. — Alisa mirktelėjo jam ir nuėjo atnešti spurgos.

— Visiškai neturiu valios, — tarė Atertonas, su malonumu gurkštelėjęs skanios kavos. — Tarp mūsų kalbant, mano žmona negali pakęsti, kad aš ėdu kaip arklys, bet nepriaugu nė gramo.

— Kaip gyvuoja ponia Aterton?

— Puikiai. Šįryt Minė pardavinėja kepinius vidurinėje mokykloje. Bando surinkti pinigų naujoms orkestro uniformoms. — Kai Alisa padėjo priešais jį spurgą, Atertonas pasiėmė peilį ir šakutę. Servetėlė buvo tvarkingai išskleista ant kelių.

Kamas neišlaikęs šyptelėjo. Meras nešliurps lipnių obuolio gabaliukų. Atertonas garsėjo tvarkingumu.

— Girdėjau, vakar naktį nutiko kažkas neįprasta.

— Bjaurus reikalas. — Kamui akyse tebestovėjo tamsus žiojėjantis kapas. — Vakar naktį mes viską nufotografavome ir aptvėrėme. Šįryt buvau nuvažiavęs pažiūrėti. Žemė kieta ir sausa. Jokių pėdsakų. Vieta nepriekaištingai sutvarkyta.

— Gal vaikėzai jau krečia Helovino išdaigas?

— Iš pradžių ir aš taip pagalvojau, — prisipažino Kamas. — Bet vargu. Paprastai vaikai nebūna tokie tvarkingi.

— Kaip nemalonu. — Atertonas valgė spurgą mažais kąsneliais, gerai sukramtydavo ir nurydavo, prieš pradėdamas kalbėti. — Net nesitiki, kad tokiame miestelyje kaip mūsų gali dėtis tokios nesąmonės. Guodžia tik tai, kad kapas senas ir nelikę jokių artimųjų, kuriuos tai žeistų. — Atertonas padėjo šakutę, nusivalė pirštus į servetėlę, tada paėmė puodelį. — Po kelių dienų kalbos aprims, ir žmonės pamirš. Bet nenorėčiau, kad toks incidentas pasikartotų. — Jis nusišypsojo kaip mokytojas, kurio lėtapėdis mokinys sugebėjo gauti geriausią įvertinimą. — Žinau, kad sutvarkysi šį reikalą diskretiškai, Kameronai. Jei reikės pagalbos, sakyk.

— Būtinai.

Išsitraukęs piniginę, Atertonas išėmė porą šiugždančių lygių banknotų ir pakišo juos po tuščios lėkštės kampu.

— Ką gi, tuomet judėsiu. Turiu pasirodyti kepinių išpardavime.

Meras neskubėdamas iššingsniavo iš užkandinės, pasisveikino su keliais praeiviais ir patraukė Meino gatve.

Likusią dienos dalį Kamas tvarkė dokumentus ir patruliavo. Bet prieš nusileidžiant saulei, dar kartą nuvažiavo į kapines. Jis praleido ten beveik trisdešimt minučių, mąsliai žvelgdamas į mažą, tuščią kapą.

KARLEI DŽEIMISON BUVO PENKIOLIKA, IR JI PYKO ANT VISO PASAULIO. Pirmiausia — ant savo tėvų. Jie nesuprato, ką reiškia būti jaunai. Jie tokie nykūs, gyvena savo kvailame name Harisburge, Pensilvanijoje. Gerieji senukai Mardžė ir Fredas, niekinamai galvojo ji, vis pasitaisydama kuprinę, eidama atbulomis, nerūpestingai atkišusi nykštį Pietų 15 kelio pakraščiu.

Kodėl nedėvi dailių drabužių kaip tavo sesuo? Kodėl nesimokai ir negauni gerų pažymių kaip tavo sesuo? Kodėl negali susitvarkyti kambario kaip tavo sesuo?

Eina jie visi velniop!

Ji nekentė ir savo sesers šventuolės veideliu, šventeivišku požiūriu ir tvarkingais drabužiais. Moksliukė Dženifer keliaus į tą sumautą Harvardą, gaus sumautą stipendiją ir studijuos sumautą mediciną.

Raudonais sportbačiais su ilgais auliniais atvartais kapodama žvyrą, ji įsivaizdavo lėlę blyškiai šviesiais plaukais, tobulomis garbanomis krintančiais aplink širdelės formos veidą. Kūdikiškių akių žvilgsnis buvo tuščias, o putliose, dailiose lūpose skleidėsi savimi pasitikinti šypsena.

Sveiki, aš Dženifer, pasakytų lėlė, truktelėjus virvelę. *Aš tobula. Padaryčiau viską, ką man lieptų, ir padaryčiau tinkamai.*

Karlė įsivaizdavo numetanti lėlę nuo aukšto pastato ir stebinti, kaip jos tobulas veidas išsitaško ant betoninio grindinio.

Šūdas, ji nenori būti panaši į Dženifer. Pasiknisusi aptemptų džinsų kišenėje, Karlė išsitraukė suglamžytą cigarečių pakelį. Liko tik viena cigaretė, pasipiktinusi pagalvojo ji. Ką gi, ji turi šimtą penkiasdešimt dolerių, o šiame kelyje turi būti kokia nors parduotuvė.

Karlė prisidegė cigaretę raudonu žiebtuvėliu, — raudona buvo jos spalva, — įsikišo jį į kišenę ir nerūpestingai paspyrė tuščią pakelį. Ji nusikeikė, stebėdama pro šalį lekiančius automobilius. Kol kas jai gana gerai sekėsi keliauti pakeleivingomis mašinomis, o kadangi diena giedra ir maloniai vėsi, nieko tokio, jei truputį pasivaikščios.

Ji nukeliaus į Floridą, į Fort Loderdeilą, kur jos suknisti tėvai neišleido per pavasario atostogas. Neva ji per jauna. Ji visuomet būdavo arba per jauna, arba per sena, priklausomai nuo tėvų nuotaikos ir to, ką ji norėdavo daryti.

Jėzau, jie nieko neišmano, pagalvojo ji papurtydama galvą, ir trumpų raudonų plaukų kupeta susišiaušė jai aplink veidą, o kairėje ausyje smarkiai sumaskatavo trys auskarai.

Ji vilkėjo džinsinį švarkelį, beveik visą „išgražintą" lopais ir smeigtukais, ir raudonus marškinėlius su Bon Džovio atvaizdu ant krūtinės. Aptempti džinsai buvo nerūpestingai prapjauti ties keliais. Ant vieno riešo skambėjo koks tuzinas apyrankių. Kitą puošė du „Swatch" laikrodžiai.

Ji buvo penkių pėdų ir keturių colių, svėrė šimtą dešimt svarų. Karlė didžiavosi savo kūnu, kuris iš tikrųjų sužydėjo prieš metus. Ji mėgo demonstruoti jį po aptemptais drabužiais, o tai šiurpino ir siutino tėvus. Bet jai tai teikė malonumą. Ypač dėl to, kad Dženifer buvo liesa

ir plokščiakrūtė. Karlė triumfavo, kad pergali seserį nors vienoje srityje, nesvarbu, kad tai tik krūtinės dydis.

Jie manė, kad ji mylisi su Džastinu Marksu, ir stebėjo ją it vampyrai. Taip ir laukė, kada ji pasakys: ei, aš nėščia. Seksualiai aktyvi, pagalvojo ji paniekinamai prunkštelėdama. Jie vartodavo šį terminą, kad parodytų, jog žengia koja kojon su gyvenimu.

Bet ji dar nesimylėjo su Džastinu, nors jis ir norėjo. Tiesiog ji dar nepasiruošusi didžiajam įvykiui. Gal persigalvos, kai nuvyks į Floridą.

Nusprendusi kurį laiką paėjėti į priekį, Karlė pasitaisė gydytojo išrašytus tamsius akinius. Ji nenorėjo pripažinti, kad yra trumparegė, todėl atsisakė nešioti korekcinius akinius, nebent jie būtų tamsinti. Ji jau buvo pametusi dvi poras lęšių, todėl tėvai nebepirko naujų.

Nieko tokio, nusipirks pati, galvojo Karlė. Floridoje susiras darbą ir niekada negrįš į tą sumautą Pensilvaniją. Nusipirks tokius, kurie jos rudas akis pavers nuostabiomis dangaus žydrumo.

Kažin ar jie jau ieško jos? Tikriausiai ne. Argi jiems rūpi? Juk jie turi Puikiąją Dženifer. Karlės akyse sužvilgo ašaros, ir ji sumirksėjo. Nesvarbu. Velniop visus.

Velniop juos visus.

Jie pagalvos, kad ji mokykloje, kala iki pamėlynavimo JAV istoriją. Kam, velniai rautų, rūpi, kokie seni pirdžiai pasirašė Nepriklausomybės deklaraciją? Šiandien ji pasirašys savąją. Jai daugiau nereikės sėdėti klasėje, klausytis pamokslų, tvarkyti kambario, tildyti muzikos ar tiek daug nesidažyti.

Kas tau yra, Karle? — vis klausdavo motina. *Kodėl tu taip elgiesi? Aš tavęs nesuprantu.*

Aišku, kad nesuprato. Niekas nesuprato.

Karlė vėl atkišo nykštį ir apsisuko. Tačiau smagumas pamažu blėso. Ji keliavo jau keturias valandas, ir jos įžūlumas tirpo, virsdamas savigaila. Kai pro šalį pradardėjęs traktorius bloškė į veidą debesį dulkių, jai kilo mintis pereiti per kelią ir pasukti į šiaurę, namo.

Kad mane kur, pagalvojo ji ištiesindama sulinkusius pečius. Ji negrįš atgal. Tegu jie jos ieško. Jai labai norėjosi, kad jie jos ieškotų.

Atsidususi ji nuo kelkraščio pasuko į žole apaugusį šlaitą ir atsisė-

do pavėsyje. Už aprūdijusios spygliuotos vielos tingiai drybsojo karvės. Jos kuprinėje kartu su bikiniu, pinigine, madingais rožiniais šortais ir atsarginiais marškinėliais buvo du keksiukai. Ji suvalgė abu ir nulaižė nuo pirštų šokoladą, stebėdama besiganančias karves.

Karlė pasigailėjo, kad neįsimetė į kuprinę kokakolos. Kai tik prieis kokį kaimelį, nusipirks jos, taip pat ir cigarečių. Dirstelėjusi į savo laikrodžius pamatė, kad jau po vidurdienio. Tokiu metu mokyklos valgykloje būna daug žmonių ir triukšmo. Įdomu, ką pasakys vaikai, kai sužinos, kad ji iškeliavo autostopu į Floridą. Pažaliuos iš pavydo. Tai tikriausiai pats šauniausias jos poelgis. Tada jie tikrai atkreips į ją dėmesį. Visi atkreips.

Karlė trumpai nusnūdo ir pabudo sustingusi bei apsunkusi. Užsimetusi kuprinę, ji sugrįžo į pakelę ir iškėlė nykštį.

Jėzau, kaip troškina. Trupiniai nuo keksiukų stovėjo gerklėje it akmenukai. Ir dar labai norėjosi užtraukti dūmą. Jos nuotaika šiek tiek pagerėjo pamačius ženklą.

EMITSBORAS 8 MYLIOS

Skambėjo it koks Hiksboras*, bet jei jame prekiaujama kokakola ir cigaretėmis, tada viskas gerai.

Ji apsidžiaugė, kai, nepraėjus nė minutei, sumažinęs greitį sustojo pikapas. Skimbčiodama auskarais ir apyrankėmis, ji nuskubėjo prie keleivio durelių. Vyrukas viduje atrodė kaip fermeris. Jo rankos buvo didelės, storais pirštais, o ant kepuraitės snapelio puikavosi kažkokios pašarų ir grūdų parduotuvės reklama. Sunkvežimyje maloniai dvelkė šienu ir gyvuliais.

— Ačiū, pone. — Ji įšoko į kabiną.

— Kur važiuoji?

— Į pietus, — atsiliepė ji. — Į Floridą.

— Ilgas kelias. — Prieš vėl pajudėdamas, jis nužvelgė jos kuprinę.

— Taip. — Ji truktelėjo pečiais. — Ką padarysi.

— Važiuoji aplankyti giminaičių?

* „Hick" — kaimo stuobrys (*angl.*).

— Ne. Tiesiog keliauju. — Ji metė į jį provokuojamą žvilgsnį, bet jis tik nusišypsojo.

— Taigi, kelionės. Galiu nuvežti tave iki Sevinčio, bet pirma turiu kai kur užsukti.

— Šaunu. — Patenkinta savimi, Karlė patogiau įsitaisė.

VIDURNAKTĮ GIRIOJE SUSKAMBO NEGAILESTINGAS IR GARSUS VARPAS. Mėnuliui pakilus į juodą dangų, trylikos ratas ėmė niūniuoti. Jie dainavo mirties dainą.

Altorius raitėsi ir veržėsi ištrūkti. Vaizdas akyse liejosi, nes jie atėmė iš jos akinius, o kad galėtų surišti, suleido kažkokių vaistų. Jos galva, rodės, siūbavo aukštyn ir žemyn. Giliai viduje tūnojo stingdanti baimė.

Ji žinojo, kad yra nuoga, kad jos rankos ir kojos plačiai išskėstos ir pririštos. Bet nežinojo kur esanti, o jos apdujęs protas nepajėgė prisiminti, kaip čia atsidūrė.

Tas vyrukas sunkvežimyje, prisiminė ji įsitempdama. Jis ją pavėžėjo. Jis buvo fermeris. Juk taip? Jis sustojo prie savo fermos. Ji tuo beveik neabejojo. Paskui ją užpuolė. Ji priešinosi, bet jis buvo stiprus, nežmoniškai stiprus. Tada jai kažkuo trenkė.

Toliau viskas vyko kaip per miglą. Ji gulėjo surišta kažkokioje tamsioje vietoje. Kiek laiko ji ten išbuvo? Valandą, dieną? Ateidavo kažkokie vyrai, šnabždėdavosi tarpusavyje. Paskui tas dūris į ranką.

Ir ji vėl atsidūrė lauke. Matė mėnulį ir žvaigždes. Jautė dūmų kvapą. Jis sklaidėsi jos galvoje kaip ir sidabrinis varpo gausmas. Ir tas niūniavimas. Ji nesuprato žodžių, gal jie užsienietiški. Kažkokie beprasmiai.

Ji apsiverkė, staiga pasiilgusi motinos.

Ji pasuko galvą ir pamatė juodai apsisiautusias figūras. Jos buvo su žvėrių galvomis, kaip kokiame siaubo filme. Ar sapne. Tai sapnas, tikino ji save, kai akis ėmė graužti karštos ašaros. Ji pabus. Tuoj ateis mama, pažadins ją į mokyklą, ir visa tai išnyks.

Tai tikrai sapnas. Tokių būtybių su žmonių kūnais ir žvėrių galvomis nėra. Pabaisos egzistuoja tik filmuose, tokiuose, kokius ji kartą žiūrėjo pas Šerę Murej, kai nakvojo pas ją.

Būtybė su ožio galva pastatė jai tarp krūtų sidabrinę taurę. Ap-

svaigintu protu ji bandė suvokti, kaip gali būti, kad ji iš tiesų jaučia šaltą metalą ant savo kūno. Negi gali tai jausti, kai sapnuoji?

Jis iškėlė rankas, ir jo balsas nuaidėjo jos galvoje. Jis pastatė jai tarp šlaunų juodą žvakę.

Dabar ji išsigandusi ėmė verkti smarkiau, nes suvokė, kad nesapnuoja. Vis dėlto viskas šmėžavo jai prieš akis, o garsai, rodės, sklido iš labai toli. Šūksniai, klykavimai, raudos skambėjo pernelyg žmogiškai, kad sklistų iš tų siaubingų žvėrių galvų.

Jis parvertė taurę, ir skystis nutekėjo jos kūnu. Jo kvapas priminė kraują. Ji suinkštė. Jis lietė ją, raudonu skysčiu piešdamas ženklus ant jos kūno. Ožio galvoje ji išvydo blizgančias akis, kai jis visai žmogiškomis rankomis ėmė daryti jai tokius dalykus, apie kuriuos buvo perspėjusi motina, jei ji važinėtųsi su berniukais ir juos gundytų.

Netgi kaustanti baimė nepajėgė nuslopinti gėdingo karščio pilve.

Tada visi tie vyrai su apsiaustais ir ožių, vilkų bei driežų galvomis stojo priešais ją nuogi.

Dar nespėjus pirmajam užsiropšti ant jos su kietu ir pasiruošusiu sueičiai peniu, ji suprato, kad bus išprievartauta. Ji suriko, pajutusi pirmąjį įsiveržimą. Jos riksmą pašaipiai atkartojo aidas tarp medžių.

Jie čiulpė jos krauju aptaškytas krūtis, garsiai ir godžiai kriuksėdami. Dusdama ji bandė priešintis, bet jos burna buvo įnirtingai prievartaujama. Urgzdami ir aikčiodami, jie gnaibė, kramtė ir šokinėjo ant jos kūno.

Jie it pamišę šoko, kvailiojo ir dejavo, keisdamiesi vietomis ant gyvo altoriaus. Kurti ir akli jos klyksmams, kurie pamažu virto kūkčiojimu, o šis — tyliu verkšlenimu.

Ji nugrimzdo į kažkokią gilią slaptą vietą, kur galėjo pasislėpti nuo skausmo ir baimės. Slėpdamasi joje, ji taip ir nepamatė peilio.

3 skyrius

GALERIJA BUVO SAUSAKIMŠA. PRAĖJUS VALANDAI NUO KLERĖS PARODOS atidarymo, žmonės tebeplūdo į didingą trijų aukštų pastatą. Ne tik žmonės, galvojo Klerė, gurkšnodama šampaną, bet ir Žmonės. Tie iš di-

džiosios raidės, kurie išpūs Endžės širdį iki Kanzaso dydžio. Verslo, meno pasaulio atstovai, teatralai, literatai ir kitos įžymybės. Nuo Madonos iki mero. Visi jie atėjo pažiūrėti, išreikšti nuomonę ir, akivaizdu, pirkti.

Žurnalistai skynėsi kelią per minią, pakeliui rydami vieno kąsnio sumuštinius ir gerdami prancūzišką šampaną. Senoji patikima *Entertainment Tonight* kompanija atsiuntė komandą, kuri dabar filmavo Klerės trijų pėdų aukščio geležies ir bronzos darbą, pavadintą *Galios sugrąžinimu*. Kontroversiškas, kalbėjo jie, nes trys nuogos moterys, apsiginklavusios ietimi, lanku ir žeberklu, apsupusios klūpantį vyrą, simbolizavo neslepiamą seksualumą ir akivaizdų feminizmą.

Klerei tai buvo tiesiog jos pačios jausmų simbolis po skyrybų, kai norėjosi čiupti ginklą ir smogti atgal, bet tada jo nesurado.

Museums and Art atstovai aptarinėjo nedidelį vario darbą, svaidydamiesi tokiais žodžiais kaip „ezoterinis" ir „susiskaidęs".

Argi gali sektis labiau?

Tai kodėl ji jaučiasi tokia prislėgta?

O, ji atliko savo pareigą, šypsojosi ir kalbėjo tiek, kad, rodės, veidas suskilinės it brokuotas marmuras. Ji netgi pasipuošė Endžės išrinkta suknele. Juoda, blizgančia, su gilia iškirpte nugaroje ir tokia siaura, kad turėjo tipenti kaip tos vargšės kinės, kai buvo madinga suveržti jų pėdas. Su ištiesintų plaukų šukuosena ir stambiais vario papuošalais, kuriuos, apimta įkvėpimo, sukūrė pati, ji atrodė meniškai ir seksualiai, tačiau, nors ir žinojo tai, šią akimirką nesijautė nei taip, nei anaip.

Ji jaučiasi, pagaliau suvokė Klerė, it blizgesio apakinta provincialė. Tikriausiai taip jautėsi Dorotė*, kai jos ferma nukrito keistos, svetimos šalies vidury. Ir, kaip ir Dorotę, ją kankino didžiulis ir nenumaldomas noras grįžti namo. Namo.

Klerė pamėgino atsikratyti tokio jausmo, gurkštelėdama dar šampano ir primindama sau, kad tai jos gyvenimo svajonės išsipildymas. Ji sunkiai jos siekė, o Endžė su Žanu Poliu sunkiai dirbo, kad sukurtų atmosferą, kurioje menas būtų įvertintas — ir nupirktas — už didelius pinigus.

* Aliuzija į L. Frank Baum knygą „Ozo šalies burtininkas".

Galerija buvo elegantiška, tobulas prieglobstis menui ir žmonėms, kurie čia atėjo. Ji buvo akinamai balta, su grakščiais laiptais, vedančiais į antrą, paskui į trečią aukštą. Viskas atvira, gracinga ir lankstu. Nuo aukštų lubų svyrantys du modernūs krištolo sietynai puikiai apšvietė jos darbus. Aplinkui juos grūdosi žmonės su deimantais arba dizainerių kurtais džinsais.

Kambariai duso nuo brangių kvepalų, kurie, sluoksniuodamiesi ir maišydamiesi, susiplakė į vieną išskirtinį kvapą. Turto.

— Klere, brangioji. — Prie jos prasibrovė Tina Jongers, Klerės pažįstama ir nekenčiama meno kritikė. Ji atrodė it mažas elfas su plonų šviesių plaukų šukuosena ir skvarbiomis žaliomis akimis. Nors buvo perkopusi jau per penkiasdešimt, kosmetinė chirurgija sukūrė apgaulingą keturiasdešimtmetės įvaizdį.

Ji vilkėjo gėlėtu kulkšnis siekiančiu kaftanu ir skendėjo prabangiame *Poison** kvepalų debesyje. Tinkamas kvapas, pagalvojo Klerė, nes Tinos kritika dažnai būdavo mirtina. Ji galėdavo vienu platininio antakio kilstelėjimu sutraiškyti menininko ego it vabalą. Ne paslaptis, kad ji dažnai taip ir pasielgdavo, nes tai suteikdavo jai nemarų galios pojūtį.

Ji pakštelėjo Klerei į skruostą, tada karštai sugriebė už rankos.

— Pranokai pati save, ar ne?

Klerė nusišypsojo ir mintyse išvadino save ciniška veidmaine.

— Tikrai?

— Nebūk kukli — tai nuobodu. Visi čia esantys supranta, kad tu — devintojo dešimtmečio *menininkė*. Moteris menininkė. — Ji papurtė galvą ir skambiai nusijuokė, kad išgirstų filmavimo grupė. — Man malonu pasakyti, kad aš pirmoji per tavo debiutinę parodą atpažinau tavyje menininkę.

Už puikų atsiliepimą ji tikėjosi nesuskaičiuojamų paslaugų, kvietimų ir nemokamų pasivažinėjimų. Toks jau šis verslas. Klerė beveik girdėjo Endžės balsą. *Mes visi žaidžiame šį žaidimą.*

— Vertinu tavo paramą, Tina.

* „Poison“ — nuodai (angl.).

— Nėra reikalo. Aš remiu tik geriausius. Jei darbas to nevertas, aš pirmoji tai pasakau. — Ji nusišypsojo parodydama mažus it katės dantukus. — Pavyzdžiui, vargšelio Krego paroda praeitą mėnesį. Apgailėtinas šlamštas, neįtikėtinai pasibaisėtinas, nė lašelio originalumo. Bet tai... — Ji ištiesė žieduotą rankutę į balto marmuro skulptūrą. Tai buvo staugiančio vilko galva su aštriomis spindinčiomis iltimis. Jo pečiai, tiksliau, jų užuomina, buvo neabejotinai žmogiški. — ...galinga.

Klerė pažvelgė į skulptūrą. Tai buvo vienas iš darbų, kuriuos įkvėpė jos bauginantys sapnai, košmarai. Staiga nuščiuvusi, ji nusisuko. Žaisk žaidimą, paliepė sau, tada vienu gurkšniu išgėrė likusį šampaną ir pastatė taurę.

Ji turbūt niekada nesupras, kodėl vynas ir komplimentai verčia ją įsitempti.

— Ačiū, Tina. Endžė lengviau atsikvėps, kai persakysiu jai tavo nuomonę.

— O, aš paprastai pati ją pasakau, nesijaudink. — Tina pabaksnojo pirštu Klerei per riešą. — Norėčiau pasikalbėti su tavimi, tik ramesnėmis aplinkybėmis, apie tavo kalbą mano meno grupei.

— Žinoma, — atsiliepė Klerė, nors viešų pasisakymų nekentė dar labiau nei interviu. — Paskambink man. — Gal spėsiu pasikeisti numerį, pagalvojo mintyse.

— Būtinai. Sveikinu, Klere.

Klerė žengė žingsnį atgal, ketindama prasmukti į privatų Endžės kabinetą ir minutėlę pabūti viena, bet atsitrenkė į kažką tvirto už savęs.

— O, atsiprašau, — pradėjo ji atsisukdama, — čia taip ankšta... Blerai! — Pirmą kartą per vakarą pajutusi nuoširdų džiaugsmą, ji apsikabino jį. — Tu atėjai! Bijojau, kad nepasirodysi.

— Ir praleisiu tviskantį sesutės vakarėlį?

— Tai meno paroda.

— Aha. — Jis apžvelgė salę. — Kas taip sako?

— Ačiū Dievui, tu čia. — Ji sugriebė jį už rankos. — Eime su manimi. Ir, kad ir ką darytum, neatsigręžk.

— Ei, — pasipiktino jis, kai ji ištempė jį į lauką, — šampanas juk viduje.

— Nupirksiu tau visą dėžę. — Nekreipdama dėmesio į jai skirtą limuziną, ji nusitempė brolį gatve. Už keturių kvartalų jie įėjo į delikatesų barą ir įkvėpė sūdytos jautienos, marinuotų daržovių bei česnako kvapą.

— Ačiū tau, Dieve, — sumurmėjo Klerė, pripuolusi prie baro pasigėrėti bulvių salotomis, rūkytu eršketu ir marinuotais kiaušiniais.

Po dešimties minučių juodu sėdėjo prie stalo, uždengto suraižyta klijuote, ir dorojo storas nesijotų ruginių miltų duonos riekes su aštria rūkyta jautiena ir sūriu.

— Vadinasi, aš nusipirkau naują kostiumą ir atskridau lėktuvu tam, kad sėdėčiau delikatesų bare ir valgyčiau marinuotas daržoves su šalta mėsa?

— Mes grįšim, jei nori, — tarė Klerė pilna burna. — Man reikėjo minutėlei ištrūkti.

— Tai tavo paroda, — pastebėjo jis.

— Taip. Bet kas joje demonstruojama — mano skulptūros ar aš?

— Gerai, vaikeli. — Jis atsilošė kėdėje, kramtydamas bulvių traškutį. — Kas atsitiko?

Kurį laiką ji tylėjo, bandydama sugalvoti, ką pasakyti. Klerė nė nesuvokė, kaip stipriai norėjo pasprukti, kol pamatė Blerą, tokį tikrą ir tvirtą, stovintį ten tarp visų tų blizgučių ir stiklo masės.

Jis buvo tik šiek tiek aukštesnis už ją. Metams bėgant, jo plaukai patamsėjo iki tamsiai rusvų, ir jis šukavo juos atgal nuo veido. Daugeliui moterų Bleras priminė Robertą Redfordą, ir tai jį labai erzino. Jis niekada nesipuikavo savo išvaizda. Bleras suprato daugelio gražių moterų neviltį, kai jas laikydavo tik tuščiagalviais sekso objektais.

Nepaisant to, kad atrodė naivus, gražus ir penkeriais metais jaunesnis nei iš tikrųjų, jis sugebėjo išsikovoti sau vietą žurnalistų pasaulyje. Bleras buvo *Washington Post* politikos apžvalgininkas.

Klerė žinojo, kad jos brolis protingas ir žemiškas, visiška jos priešingybė. Tačiau tai netrukdė patikėti jam savo slapčiausių minčių.

— Kaip mama?

Bleras gurkšnojo sodos vandenį. Jis žinojo, kad dvynė sesuo suks ratus aplink ją kankinančią problemą, kol pasijus pasiruošusi nerti.

— Gerai. Aną dieną gavau iš jos atvirlaiškį — iš Madrido. Negi tu negavai?

— Gavau. — Klerė kramsnojo sumuštinį. — Regis, ji su Džeriu puikiai leidžia laiką.

— Medaus mėnuo paprastai būna smagus. — Jis palinko į priekį ir palietė jos ranką. — Jai reikia Džerio, Klere. Mama jį myli ir nusipelno būti laiminga.

— Žinau. Žinau. — Nekęsdama savęs, ji atstūmė lėkštę ir išsiėmė cigaretę. Regis, šiomis dienomis jos apetitas svyruoja kaip ir jos nuotaika. — Protu tai suvokiu. Ji sunkiai dirbo po to, kai tėtis... po to, kai jis mirė, kad išlaikytų šeimą, verslą. Ir, spėju, kad neišprotėtų. Aš tai žinau, — pakartojo ji, trindama smilkinį. — Žinau.

— Bet?

Ji papurtė galvą.

— Džeris geras žmogus. Man jis iš tiesų patinka. Jis linksmas, protingas ir aiškiai pametęs galvą dėl mamos. Mes juk ne vaikai, kad galvotume, jog jis bando užimti tėčio vietą.

— Bet?

— Aš vis tiek jaučiuosi taip, tarsi jis užimtų tėčio vietą. — Ji nusijuokė ir giliai užsitraukė. — Bet tai ne dėl to, bent jau ne vien dėl to. Jėzau, Blerai, man atrodo, kad mes dabar tokie išsibarstę, tokie atsiskyrę. Mama kažkur Europoje mėgaujasi medaus mėnesiu, tu Vašingtone, aš čia. Negaliu liautis galvojusi, kaip viskas buvo, kai turėjome tėtį.

— Tai buvo labai seniai.

— Žinau. Jėzau, žinau. — Laisvąja ranka ji ėmė nervingai žaisti servetėle. Klerė nežinojo, kaip išsakyti tai žodžiais. Dažnai lengviau reikšti jausmus dirbant su plienu ir lydmetaliu. — Tiesiog... na, netgi po to... kai likome trise... — Ji minutėlę užsimerkė. — Buvo sunku, tas šokas, vėliau tie nesusipratimai ir slapti sąmokslai dėl prekybos centro. Vieną minutę mes buvome graži, laiminga šeima, kitą tėtis jau miręs, o mes paskendę skandaluose. Bet mes buvome it vienas kumštis, gal per kietas, o paskui — triokšt, ir išsibarstėme.

— Reikia tik paskambinti, Klere. Valanda kelio lėktuvu.

— Taip. Nežinau, kas man yra, Blerai. Viskas einasi tiesiog puikiai.

Mėgstu savo darbą. Man patinka tai, ką darau, myliu savo gyvenimą. Bet... aš vėl sapnavau tą sapną.

— Ak. — Jis paėmė ją už rankos. — Apgailestauju. Nori pasikalbėti apie tai?

— Apie sapną? — Klerė skubiais, nervingais judesiais užgesino cigaretę neskoningoje metalinėje peleninėje. Ji niekada nepasakojo smulkmenų, netgi jam. Iš baimės. — Ne, jis vis toks pat. Gana baisu, kai tai vyksta, bet paskui viskas išblėsta. Tik šį kartą nesugebėjau grįžti į įprastas vėžes. Dirbu, bet mano širdis kažkur kitur, o tai atsispindi darbuose. Vis galvoju apie tėtį, namą, o varge, netgi apie ponios Negli mažąjį juodą pudelį. Apie skrebučius Martos užkandinėje po sekmadieninių pamaldų. — Ji giliai įkvėpė. — Blerai, man rodos, aš noriu namo.

— Namo? Į Emitsborą?

— Taip. Žinau, tu man sakei, kad beveik baigi susitarti su naujaisiais nuomininkais, bet juk gali tai atidėti. Mama neprieštaraus.

— Aišku, neprieštaraus. — Jis matė jos kančią, jautė ją stebėdamas neramiai krutančias sesers rankas. — Klere, iš Niujorko į Emitsborą ilgas kelias. Aš kalbu ne apie mylias.

— Kartą jau keliavau tuo keliu.

— Iš ten į čia. Grįžimas atgal — kas kita. Nebuvai ten...

— Devynerius metus, — užbaigė ji. — Beveik dešimt. Būtų lengviau, jei kartais būtume grįžę ten po to, kai pradėjome mokytis koledže. Bet kai mama išsikėlė į Virdžiniją, nebeliko reikalo grįžti. — Ji atsilaužė gabalėlį sumuštinio ir įsidėjo į burną. Valgė ne iš alkio, o labiau todėl, kad nervinosi. — Tačiau ji bent jau išlaikė namą.

— Tai gera investicija. Išpirktas, nedideli mokesčiai. Nuoma...

— Negi tikrai tiki, kad ji nepardavė namo tik dėl nuompinigių?

Bleras pažiūrėjo į įjdviejų susijungusias rankas. Jis labai norėjo atsakyti „taip", kad ji galėtų nurimti ir žvelgti į ateitį, o ne į praeitį. Jo paties žaizdos buvo užgijusios, tačiau kartais vis tiek imdavo tvinkčioti, primindamos tėvo nesąžiningumą ir jo paties skausmingą nusivylimą.

— Ne. Ten likę prisiminimai, dauguma jų geri. Neabejoju, kad mes visi prie jų prisirišę.

— Ir tu? — tyliai paklausė ji.

Jis pažvelgė jai į akis. Jose atsispindėjo supratimas ir skausmas.

— Aš jo nepamiršau, jei tai turi galvoje.

— Ir neatleidai?

— Išmokau su tuo gyventi, — trumpai atsakė jis. — Mes visi išmokome.

— Aš noriu grįžti, Blerai. Nors nesu visiškai tikra kodėl, man reikia grįžti.

Jis dvejojo, norėdamas ginčytis. Paskui gūžtelėjęs pečiais pasidavė.

— Namas tuščias. Jei nori, gali įsikelti nors ir rytoj, bet aš abejoju, ar pasivaikščiojimas prisiminimų alėja tau padės, jei jau dabar jautiesi prislėgta.

— Kaip sakei, dauguma prisiminimų geri. Galbūt atėjo laikas susidoroti su blogaisiais.

— Vis dar vaikštai pas tą psichiatrą, a?

Ji šyptelėjo.

— Kartais. Bet tikroji terapija yra darbas, ir man atrodo, kad čia aš nebegaliu dirbti. Noriu grįžti namo, Blerai. Tai vienintelis dalykas, dėl kurio esu tikra.

— KADA PASKUTINĮ KARTĄ VAIRAVAI AUTOMOBILĮ? — PIKTAI PASITEIravo Endžė.

Klerė įkrovė paskutinį lagaminą į visiškai naujo automobilio bagažinę, uždarė dangtį ir atsitiesė. Kalbant apie automobilius, josios buvo tikras meno kūrinys.

— Ką? — paklausė pastebėjusi, kad Endžė nekantriai taukšena koja, šį kartą apauta žalsvai mėlynu gyvatės odos bateliu.

— Klausiu, kada paskutinį kartą vairavai automobilį?

— O, prieš porą metų. Jis gražutis, ar ne? — Klerė meiliai paglostė blizgantį raudoną sparną.

— Taip, tikrai gražus. Penkios pavaros, ar ne? Ir spidometras rodo iki šimto šešiasdešimties. Tu nevairavai porą metų, bet imi ir nusiperki mašiną su iltimis?

— Tikriausiai džiaugtumeisi labiau, jei būčiau nusipirkusi sukiužusį seną universalą.

— Kur kas labiau apsidžiaugčiau, jei iškrautum šitą pabaisą ir liptum į viršų, kur tau ir vieta.

— Endže, mes kalbame apie tai ištisą savaitę.

— Ir vis tiek aš nesuprantu. — Netekusi vilties, Endžė ėmė vaikštinėti šaligatviu pirmyn ir atgal, instinktyviai saugodamasi, kad dviejų šimtų dolerių vertės batelių kulniukai neįstrigtų plyšiuose. — Mergyt, tu dažnai pamiršti susivarstyti batus, tai kaip šia raketa ruošiesi pasiekti Merilendą?

— Ar aš tau neminėjau autopiloto? — Kai Endžė pakėlė į ją suglumusias akis, Klerė suėmė ją už pečių ir papurtė. — Gal liausiesi nerimavusi, a? Aš jau didelė. Kitus šešis mėnesius ketinu praleisti tykiame miestelyje, kuriame yra du šviesoforai, o didžiausi nusikaltimai — vejos skulptūrėlių vagystės iš kaimyninių kiemų.

— Ir ką, po galais, tu ruošiesi veikti tokioje vietoje?

— Dirbti.

— Tu gali dirbti čia! Jėzau Visagali, Klere, po parodos visi kritikai pasiruošę bučiuoti tau rankas. Gali pareikalauti kokios tik nori kainos. Jei nori pailsėti, skrisk į Kankuną ar Monte Karlą. Kas ten tame Emitsburge?

— *Bore*. Emitsbore. Tyla, ramybė. — Nė viena nė nemirktelėjo, kai iš taksi iššoko vairuotojas ir ėmė plūsti kitą vairuotoją. — Man reikia pakeisti aplinką, Endže. Viskas, ką sukūriau per praeitą mėnesį, yra šlamštas.

— Nesąmonė.

— Tu mano draugė, ir labai gera, bet kartu ir prekeivė meno dirbiniais. Būk sąžininga.

Endžė prasižiojo, bet pamačiusi Klerės žvilgsnį, tik nekantriai atsiduso.

— Ką gi, gana sąžininga, — sumurmėjo Klerė.

— Jei per pastarąsias porą savaičių nesukūrei savo geriausių darbų, tai tik todėl, kad per daug iš savęs reikalauji. Viskas, ką sukūrei parodai, buvo nuostabu. Tau tiesiog reikia pailsėti.

— Galbūt. Patikėk manimi, Emitsbore bus sunku save prievartauti. Tai, — pridūrė ji, nespėjus Endžei paprieštarauti, — tik penkios valandos kelio automobiliu. Tu ir Žanas Polis galėsite atvažiuoti ir aplankyti mane kada tik panorėję.

Endžė pasidavė tik todėl, kad žinojo, jog užsispyrusios Klerės neperkalbėsi.

— Būtinai paskambink.

— Paskambinsiu, parašysiu, atsiųsiu dūminį signalą. O dabar atsisveikinkim.

Endžė beviltiškai ieškojo dar vieno, galutinio argumento, tačiau Klerė, apsirengusi plačiais džinsais, ryškiai žaliu švarku ir raudonais marškinėliais su dideliu geltonu klaustuku ant priekio, stovėjo ir jai šypsojosi. Pajutusi akis graužiant ašaras, Endžė ištiesė rankas.

— Prakeikimas, aš ilgėsiuosi tavęs.

— Žinau, aš irgi. — Ji stipriai apkabino Endžę, įkvėpdama pažįstamą *Chanel* kvepalų aromatą, kuris buvo it prekinis Endžės ženklas nuo meno mokyklos laikų. — Nagi, juk išvažiuoju ne į Užsienio legioną. — Eidama prie automobilio, ji staiga stabtelėjo ir nusikeikė. — Pamiršau rankinę viršuje. Nieko nesakyk, — perspėjo skubėdama prie durų.

— Toji mergiotė tikriausiai ne ten pasuks ir atsidurs kur nors Aidahe, — sumurmėjo sau Endžė.

PRAĖJUS PENKIOMS VALANDOMS, KLERĖ IŠ TIESŲ PASIKLYDO. JI ŽINOJO esanti Pensilvanijoje — tai bylojo ženklai. Bet kaip čia atsidūrė, kai turėjo kirsti Delaverą, ji nebūtų galėjusi paaiškinti. Nusprendusi pasinaudoti situacija, ji sustojo prie „McDonald's" užkandinės ir, nagrinėdama kelių žemėlapį, sukirto didžiulį sumuštinį su sūriu, didelę porciją keptų bulvyčių ir išgėrė kokakolos.

Taigi ji susivokė kur esanti, tačiau kaip čia pakliuvo, liko paslaptis. Bet dabar tai praeitis. Kramsnodama keptas bulvytes, pabarstytas druska ir pamirkytas padaže, ji žymėjosi maršrutą. Tereikia patekti į vingiuotą mėlyną liniją, tada rasti tą raudonąją, pasukti į dešinę ir važiuoti toliau. Taip, kelionė užtruks ilgiau, bet ji niekur neskuba. Jos įrangą at-

veš kitą dieną. Jei atsitiks blogiausia ir ji visai pasiklys, galės pernakvoti motelyje ir pradėti kelionę rytoj iš ryto.

Po devyniasdešimties minučių aklos sėkmės dėka ji atsidūrė 81-ajame kelyje, vedančiame į pietus. Ji buvo keliavusi šiuo keliu ir anksčiau, su tėvu, kai jis važiavo apžiūrėti namų prie sienos su Pensilvanija, ir su savo šeima, kai lankė gimines Alentaune. Anksčiau ar vėliau, šis kelias atves ją į Hagerstauną, o iš ten ji jau ras kelią.

Kaip gera vairuoti. Nors šis automobilis iš tiesų turi charakterį. Jai patiko, kaip jis slydo keliu, priglusdavo prie jo ties posūkiais. Dabar, vėl sėdėdama prie vairo, ji ėmė stebėtis, kaip galėjo taip ilgai gyventi be tokio paprasto malonumo.

Puiki analogija santuokai ir skyryboms. Ne. Ji papurtė galvą ir giliai įkvėpė. Ji negalvos apie tai.

Grotuvas buvo aukščiausios klasės, ir ji leido jį visu garsu. Būtų šaunu nuleisti stogą, bet bagažinėje jos daiktai. Todėl atidarė visus langus, išleisdama muzikos garsus į orą. Kairė koja visą laiką trepsėjo į ritmą.

Ji jaučiasi jau geriau, labiau pasitikinti savimi. Besileidžianti saulė ir ilgėjantys šešėliai jos negąsdino. Juk pavasaris. Jau žydi narcizai ir sedulos. O ji važiuoja namo.

81-ajame Pietų kelyje, pusiaukelėje tarp Karlailo ir Šipensburgo, dailusis automobilis staiga sudrebėjo, pasitampė ir sustojo it įbestas.

— Po perkūnais! — Klerė sėdėjo suglumusi, klausydamasi plyšaujančios muzikos. Tada piktai prisimerkė, pastebėjusi degalų lemputės simbolį prietaisų skydelyje. — Šūdas.

BUVO KĄ TIK PO VIDURNAKČIO, KAI JI ĮVEIKĖ PASKUTINĮ POSŪKĮ Į Emitsborą. Būrelis paauglių, kurie sustojo, kai ji stūmė automobilį į kelkraštį, taip juo susižavėjo, kad beveik maldavo suteikti jiems garbę įpilti į jį galoną benzino.

Paskui, žinoma, ji jautė pareigą leisti jiems pasėdėti automobilyje, aptarti jį, paglostyti. Prisiminimai privertė Klerę šyptelėti. Jai norėjosi tikėti, kad kokiam nors bjauriam seniui sukežusiame forde jie būtų tokie pat paslaugūs. Tačiau tuo abejojo.

Kad ir kaip ten būtų, penkių valandų kelionė užtruko beveik dvigubai ilgiau, ir ji jautėsi pavargusi. „Beveik atvažiavome, mažute, — sumurmėjo ji mašinai. — Netrukus įšliaušiu į savo miegmaišį ir išsijungsiu aštuonioms valandoms."

Kaimo kelias buvo tamsus, ir tik automobilio žibintai teikė paguodą. Aplink nesimatė jokio kito automobilio, todėl ji įjungė ilgąsias šviesas. Abipus kelio plytėjo laukai. Ji pravažiavo pro siloso bokšto šešėlį, mėnesienoje spindinčią daržinę aliuminio stogu. Pro atvirus langus girdėjosi cyplių ir svirplių giesmės, spigi simfonija po ryškia pilnatimi. Po metų, praleistų Niujorke, spengianti kaimo tyla atrodė šiurpi.

Ji suvirpėjo, paskui nusijuokė iš savo baimės. *Romi*, pasitaisė ji, *romi*. Tačiau vis tiek pagarsino muziką.

Tada pamatė ženklą, tą pačią tvarkingą lentą, kuri stovėjo dviejų juostų kaimo kelio pakrašty tiek, kiek ji prisiminė.

SVEIKI ATVYKĘ Į EMITSBORĄ
Įkurtas 1782-aisiais

Pagauta jaudulio, ji pasuko kairėn, pervažiavo akmeninį tiltą ir nusekė švelniu kelio išlinkiu, vedančiu į miestelį.

Jokių gatvės žibintų, jokių neoninių šviesų, jokių gaujų, besibūriuojančių ties gatvių kampais. Buvo dar tik vidurnaktis, o dauguma miestelėnų jau miegojo. Mėnulio ir automobilio žibintų šviesoje ji matė tamsius pastatus — turgų su didžiuliais veidrodiniais stiklais, tuščią automobilių aikštelę; Milerio ūkinių prekių parduotuvę šviežiai perdažyta iškaba, uždarytomis langinėmis. Kitoje gatvės pusėje stūksojo didelis plytų namas, perdarytas į tris butus, kai ji dar buvo maža. Viršutiniame lange spingsojo šviesa, blanki ir gelsva už užuolaidų.

Dauguma namų seni ir pastatyti atokiau nuo kelio. Žemos akmeninės tvorelės ir aukšti bordiūrai. Saujelė smulkaus verslo įmonių, dar daugiau perdarytų butų su betoninėmis ar medinėmis verandomis ir aliuminio stoginėmis.

Štai ir parkas. Ji beveik matė save, dar vaiką, bėgančią prie sūpynių, siūbuojamų lengvo vėjo.

Vėl namai, kai kuriuose dega šviesos, tačiau dauguma tamsūs ir tylūs. Kai kas dar žiūri televizorių. Automobiliai, stovintys prie šaligatvio krašto. Jie tikriausiai neužrakinti, pagalvojo ji, kaip ir daugelio namų durys.

Štai Martos užkandinė, bankas, šerifo nuovada. Klerė prisiminė šerifą Parkerį, kuris sėdėdavo atvirame prieangyje, rūkydavo *Camel* cigaretes ir aštria akimi stebėdavo, kad visur būtų tvarka. Įdomu, ar jis tai tebedaro? Ar Modė Pofenburger tebedirba pašte, vis dar dalija pašto ženklus ir patarimus? Ar ji teberas senukus, žaidžiančius šaškėmis parke, ir vaikus, bėgiojančius per gatvę į Eboto krautuvę ledinukų ir šokoladukų?

O gal viskas pasikeitė?

Ar pabudusi rytą ji pamatys, kad šią svarbią vaikystės dalį užvaldė svetimi? Klerė papurtė galvą ir sumažino greitį, gerdama prisiminimus it vėsų, skaidrų vyną.

Tvarkingi kiemai, žydintys narcizai, azalijų pumpurai. Ties Ouk Lyfu ji pasuko kairėn. Čia jokių parduotuvių, tik tylūs namai ir retsykiais sulojantys šunys. Ji privažiavo Mountin Vju kampą ir įsuko į nuolaidžią įvažą, kurią jos tėvas kas treji metai atnaujindavo.

Ji pervažiavo beveik visą miestelį ir nesutiko kito automobilio.

Klerė išlipo ir lydima naktinio choro giesmių lėtai pajudėjo per kiemą, norėdama pasimėgauti garsais. Garažo duris reikėjo pakelti ranka. Niekas nepasivargino įrengti nuotolinio valdymo. Jos atsidarė garsiai girgždėdamos.

Kaimynų nepažadinsiu, pagalvojo ji. Artimiausi gyvena kitoje gatvės pusėje, atsitvėrę tvarkinga sotvarų gyvatvore. Klerė grįžo prie automobilio ir įriedėjo į garažą.

Ji galėjo patekti į vidų iš ten, per skalbyklą ir virtuvę. Tačiau norėjo įeiti pro priekines duris.

Išėjusi į kiemą, nuleido garažo vartus, tada pasuko prie nuožulnios įvažos pažiūrėti į namą.

Ji pamiršo miegmaišį, kitus daiktus, pasiėmė tik rankinę, nes joje buvo raktai nuo priekinių ir galinių durų. Lipant betoniniais laipteliais į kiemą, užplūdo prisiminimai. Žydėjo hiacintai. Ji jautė jų kvapą, saldų ir jaudinamai trapų.

Sustojo ant plytelėmis kloto takelio ir įsižiūrėjo į savo jaunystės namą. Jis buvo trijų aukštų, iš medžio ir akmens. Mediena visuomet buvo dažoma baltai su mėlynais apvadais. Platus dengtas prieangis, arba veranda, kaip sakydavo mama, su aukštomis grakščiomis kolonomis, o pakraigė puošta pinučiais. Jos gale tebekabėjo sūpynės, ant kurių ji praleido daug vasaros vakarų. Tėvas kur nors netoli visuomet pasodindavo kvapniųjų žirnelių, kad jų kvapas pasiektų verandą supantis ar svajojant.

Dusdama nuo malonių ir skaudžių prisiminimų, Klerė įkišo raktą į seną žalvarinę spyną. Durys atsidarė girgždėdamos ir dejuodamos.

Ji nebijojo vaiduoklių. Jei jų čia yra, jie bus draugiški. Tarsi sveikindamasi su jais, ji minutėlę pastovėjo tamsoje.

Tada prieangyje uždegė šviesą ir nužvelgė šviežiai perdažytas sienas ir išblizgintas ąžuolines grindis. Bleras jau buvo paruošęs namą naujiesiems nuomininkams, tik nežinojo, kad nuomininkė bus jo sesuo.

Buvo keista matyti prieangį tuščią. Ji kažkodėl tikėjosi, kad įžengusi į vidų ras jį lygiai tokį patį, kaip anksčiau — tarsi grįžusi namo iš mokyklos, o ne po ilgos kelionės į brandą.

Akimirką ji išvydo jį tokį, koks buvo. Žalias stiklinis indas su žibuoklėmis ant dailaus sudedamojo stalo prie sienos. Virš jo kabo antikvarinis veidrodis žvilgančiais žalvariniais rėmais. Kampe stovi kabykla. Grindis dengia ilgas, plonas kilimas rytietiškais motyvais. Lentyna, ant kurios motina laikė savo porcelianinių figūrėlių kolekciją.

Bet kai sumirksėjo, prieangis vėl buvo tuščias, tik kamputyje tyliai tūnojo mažas voriukas.

Spausdama rankoje rankinę, Klerė ėjo iš kambario į kambarį. Didžioji svetainė, poilsio kambarys, virtuvė.

Buitinė įranga nauja, pastebėjo ji. Dramblio kaulo spalvos, puikiai pritaikyta prie naujų keraminių stalviršių ir dangaus mėlynumo grindų. Į terasą nėjo, — nebuvo tam pasiruošusi, — apsisuko ir patraukė prie laiptų.

Jos motina labai rūpinosi laiptų kolona ir turėklais. Senas raudonmedis buvo lygus it šilkas — jį lygino nesuskaičiuojamas skaičius delnų ir mažų užpakaliukų.

Ji rado savo kambarį — pirmos durys iš holo dešinėje, — kur sapnuodavo vaikystės ir jaunystės sapnus. Čia ji ruošdavosi pamokoms, dalijosi paslaptimis su draugais, kūrė svajones ir verkdavo dėl nesėkmių.

Iš kur ji galėjo žinoti, kad bus taip skausminga atidaryti duris ir pamatyti kambarį tuščią? Lyg niekas, ką ji veikė tarp šių sienų, nebūtų palikę žymės. Ji išjungė šviesą, bet paliko duris praviras.

Priešais buvo senasis Blero kambarys, kuriame kažkada kabėjo jo didvyrių plakatai. Supermenas, Bruksas Robinsonas, Džonas Lenonas... O čia svečių kambarys, kurį motina buvo išpuošusi kilpeliniais nėriniais ir atlaso pagalvėlėmis. Metus prieš mirtį jame buvo apsistojusi senelė, tėvo mama.

Vonios kambarys su kriaukle, žalsvomis ir baltomis plytelėmis. Paauglystėje juodu su Bleru kovodavo dėl šio kambario kaip šunys dėl kaulo.

Grįžusi į prieškambarį, pasuko į tėvų miegamąjį, kur jos tėvai naktimis miegojo, mylėjosi ir kalbėdavosi. Klerė prisiminė, kaip sėdėdavo and dailaus rožinio kilimėlio ir stebėdavo mamą, kilnojančią visus tuos gražius ir įdomius buteliukus bei flakonėlius ant tualetinio staliuko. Arba žiūrėdavo į tėvą, stovintį prieš aukštą veidrodį ir bandantį pasirišti kaklaraištį. Kambaryje visuomet kvepėdavo visterijomis ir *Old Spice* tualetiniu vandeniu. Ji netgi dabar jautė tą kvapą.

Vos matydama pro ašaras kelią, Klerė nusvirduliavo į tėvų miegamojo vonios kambarį ir apsišlakstė veidą vandeniu. Gal reikėjo neskubėti, apžiūrėti tik po vieną kambarį per dieną, pagalvojo ji. Įsikibusi abiem rankomis į kriauklę, ji pakėlė galvą ir pažvelgė į save veidrodyje.

Per daug išblyškusi, nutarė. Po akimis tamsūs ratilai. Bet ji visada taip atrodo, nes tingi nueiti į grožio saloną. Kažkur pametė auskarą, pastebėjo. O gal iš viso pamiršo jį įsisegti.

Ji jau ruošėsi nusivalyti veidą švarkelio rankove, tačiau prisiminė, kad jis odinis, todėl nusprendė susirasti rankinėje popierinių nosinaičių. Bet pakeliui buvo kažkur ją padėjusi.

— Kol kas tau puikiai sekasi, — sumurmėjo ji savo atvaizdui ir vos nepašoko, išgirdusi savo balsą. — Aš noriu būti būtent čia, — tarė tvirčiau. — Čia mano vieta. Tačiau tai nebus taip lengva, kaip maniau.

Brūkštelėjusi per veidą rankomis, ji nusisuko nuo veidrodžio. Geriau eis žemyn, išsitrauks miegmaišį ir pamiegos. Ji pavargusi ir per daug jautriai į viską reaguoja. Rytą vėl apžiūrės namą ir nuspręs, ko reikia, kad jai čia taptų maloniau gyventi.

Grįžusi į tėvų miegamąjį, ji staiga išgirdo sucypiant priekines duris.

Pirmiausia užplūdo panika, staigi ir instinktyvi. Jos itin laki vaizduotė iškart nupiešė gaujų nusikaltėlių, ką tik pasprukusių iš pataisos kolonijos, kuri buvo vos už dvidešimties mylių. Ji viena tuščiuose namuose, dar blogiau, neprisimena nė vieno savigynos veiksmo, kurių kartu su Endže mokėsi kursuose prieš dvejus metus.

Prispaudusi rankas prie krūtinės, Klerė priminė sau, jog čia Emitsboras. Nusikaltėliai čia neklajoja gatvėmis. Ji žingtelėjo pirmyn ir išgirdo girgždant laiptus.

O taip, klajoja, vėl pagalvojo ji. Bet kas, kas yra matęs B kategorijos filmą, žino, kad nusikaltėliai ir psichopatai savo piktiems kėslams visada renkasi užmiesčius ir ramius miestelius.

Ji karštligiškai apsižvalgė po tuščią kambarį, ieškodama kokio nors ginklo, tačiau čia nebuvo net nė saujos dulkių. Smarkiai plakančia širdimi, ji pagraibė kišenėse ir rado tris centus, pusę javainio, sulūžusias šukas ir raktus.

Įžūlieji krumpliai, prisiminė. Instruktorius buvo mokęs ją suspausti rankoje raktus, o jų smaigalius iškišti pro pirštus. Be to, geriausia gynyba yra puolimas. Taip save drąsindama, ji metėsi prie durų ir suriko, kiek leido gerklė.

— Jėzau! — Kameronas Rafertis atšoko atgal, viena ranka siekdamas ginklo, kita it lazda užsimodamas prožektoriumi. Jis pamatė ant jo šokančią moterį išsitaršiusiais raudonais plaukais ir žaliu odiniu švarkeliu. Jis išvengė smūgio, užlaužė jai ranką, pasinaudojęs savo svorio persvara, pargriovė ją ant grindų ir užvirto ant viršaus. Jų kūnai dusliai žnektelėjo ant medinių grindų.

— Bruno! — šaukė Klerė persigandusi. — Kažkas yra namuose! Atnešk ginklą! — Šaukdama ji pamėgino įsprausti kelį užpuolikui tarp šlaunų, ir jai beveik pasisekė.

Išmuštas iš vėžių, Kamas šiaip taip užlaužė jai rankas už galvos.

— Nurimk. — Jis nusikeikė, kai ji pamėgino jam įkąsti. — Nurimk, pasakiau. Aš policininkas. Sakau, aš policininkas, velniai tave rautų.

Pagaliau jo žodžiai pasiekė jos sąmonę. Klerė liovėsi muistytis ir pažvelgė jam į veidą, apšviestą iš miegamojo sklindančios šviesos. Tamsūs garbanoti plaukai, šiek tiek per ilgi, trijų dienų šeriai ant smakro, įdegusi oda, išsišovę skruostikauliai. Graži burna, pagalvojo ji, nugalėjus menininkės sielai. Malonios akys, nors prieblandoje ji negalėjo įžiūrėti jų spalvos. Nuo jo sklido švelnus prakaito kvapas, švaraus, gaivaus prakaito, visiškai neriečiančio nosies. Jo kūnas, stipriai spaudžiantis ją prie žemės, buvo lieknas ir raumeningas.

Jis nepanašus į psichopatą ar išprotėjusį nusikaltėlį.

Ji spoksojo į jį, kol atgavo kvapą.

— Policininkas?

— Taip.

Nors tysojo aukštielninka, pajuto pasitenkinimą, kad jis irgi gaudo kvapą.

— Parodyk man savo ženklelį.

Kamas tebebuvo atsargus. Nors jis ir privertė ją paleisti iš rankos raktus, ji juk turi nagus ir dantis.

— Aš segiu jį. Šioje padėtyje jis turėtų būti įsispaudęs tau į krūtinę.

Kitokiomis aplinkybėmis ją būtų pralinksminusi neviltis jo balse.

— Noriu jį pamatyti.

— Gerai. Aš lėtai atsitrauksiu. — Jis tesėjo savo žodį. Nepaleisdamas Klerės iš akių, atsiplėšė nuo jos ir pridėjo ranką prie ženklelio ant marškinių.

Klerė metė žvilgsnį į metalinę žvaigždę.

— Tokią galiu nusipirkti parduotuvėje, kur viskas parduodama už dolerį.

— Pažymėjimas piniginėje. Išsiimsiu ją, gerai?

Ji linktelėjo, stebėdama jį taip pat atsargiai, kaip jis stebėjo ją. Kamas įkišo du pirštus į kelnių kišenę ir ištraukė atverčiamą piniginę. Klerė pasuko galvą, tada paėmė piniginę ir ištiesė ją į šviesą. Apžiūrėjo laminuotą pažymėjimą ir suraukė kaktą, perskaičiusi pavardę ir pamačiusi nuotrauką.

— Kameronas Rafertis? — Ji pažvelgė į jį ir prisimerkė. — Tu Kameronas Rafertis?

— Taip. Aš čia šerifas.

— O Dieve. — Ji sukikeno, nustebindama jį. — Tada kiaulės tikriausiai skraido. — Ji juokėsi, kol skruostais ėmė tekėti ašaros. Kamas suglumęs pašvietė prožektoriumi jai į veidą. — Gerai įsižiūrėk, — pro juoką ištarė ji. — Nagi, Raferti, negi neatpažįsti manęs?

Jis įsižiūrėjo į jos veidą. Tos auksinės ir spindinčios nuo vos tramdomo juoko akys.

— Klerė? Klerė Kimbol? — Jis nusikvatojo. — Kad tave kur!

— Taigi.

Jis plačiai jai nusišypsojo.

— Ką gi, sveika parvykusi namo, Laiboji.

4 skyrius

— TAI KAIP GYVENI, KLERE?

Jie sėdėjo ant priekinės verandos laiptų ir gėrė drungną *Beck's* alų, kurio Klerė buvo nusipirkusi klajodama po Pensilvaniją. Atsipalaidavusi ji pakrutino pečius ir užsivertė butelį. Alus ir vėsus nakties oras apmalšino nuovargį.

— Neblogai. — Ji nuleido akis į ženklelį ant jo marškinių. Jos akys linksmai sužvilgo. — Šerife.

Kamas ištiesė kojas, tada jas sukryžiavo.

— Kaip suprantu, Bleras neužsiminė, kad perėmiau Parkerio darbą.

— Nea. — Ji vėl gurkštelėjo alaus, tada mostelėjo buteliu. — Broliai niekada nepasakoja seserims įdomių gandų. Tokia taisyklė.

— Užsirašysiu ją.

— O kur Parkeris? Vartosi karste, nes neišgyveno išvydęs tave savo kėdėje?

— Floridoje. — Jis išsitraukė pakelį cigarečių ir pasiūlė jai. — Išsisegė ženklelį, susikrovė daiktus ir išvyko į pietus. — Jis spragtelėjo

žiebtuvėlį, ir Klerė pasilenkusi prikišo cigaretės galiuką prie liepsnos. Jos šviesoje jie apžiūrėjo vienas kito veidą.

— Taip ėmė ir išvyko? — paklausė ji, išpūtusi dūmą.

— Aha. Išgirdau apie laisvą vietą ir nusprendžiau pamėginti.

— Tu gyvenai Vašingtone, ar ne?

— Taip.

Klerė atsirėmė į laiptų turėklą, linksmai ir kartu vertinamai žiūrėdama į Kamą.

— Policininkas. Visuomet maniau, kad Bleras juokauja. Kas būtų pagalvojęs, kad Kameronas „Laukinis" Rafertis galėtų stoti į įstatymo ir tvarkos pusę?

— Man visada patiko daryti tai, ko iš manęs nesitikima. — Nenuleisdamas nuo jos akių, jis užsivertė butelį. — Gerai atrodai, Laiboji. Tikrai gerai.

Ji suraukė nosį, išgirdusi savo senąją pravardę. Nors ji nebuvo tokia skaudi kaip kai kurios kitos — Išstypėlė, Virvė, Mašalas, — kurios lipo prie jos jaunystėje, ji vis dėlto priminė jai tas dienas, kai kimšdavosi į liemenėlę popierines servetėles ir galonais gerdavo svorį didinančius gėrimus.

— Nereikia taip stebėtis.

— Kai mačiau tave paskutinį kartą, tau buvo kiek? Penkiolika, šešiolika?

Tą rudenį po to, kai mirė tėvas, pagalvojo ji.

— Maždaug.

— Užaugai graži. — Per jų trumpas imtynes jis spėjo pastebėti dailius apvalumus. Tačiau nors ir pasikeitusi, ji tebebuvo Blero Kimbolo sesuo, ir Kamas negalėjo susilaikyti nepaerzinęs. — Tu ten kažką tapai, ar ne?

— Lipdau. — Klerė nusviedė į šoną cigaretę. Ją erzino, kad tiek daug žmonių galvoja, jog visi menininkai yra tapytojai.

— Aha, girdėjau, kad tame Niujorke užsiiminėji kažkokiu menu. Bleras minėjo. Tai pardavinėji ten visokias paukščių voneles?

Sutrikusi ji tyrinėjo jo meilią šypseną.

— Sakau, aš menininkė.

— Aha. — Jis lyg niekur nieko gurkšnojo alų, o aplink juos choru čirpė svirpliai. — Vienas toks vyrukas, kurį pažinojau, lipdė tikrai neblogas paukščių voneles. Viena buvo su žuvimi, man regis, karpiu. Vanduo liedavosi iš karpio galvos ir taip pripildydavo vonelę.

— O taip, suprantu. Klasė.

— Aišku. Jis pardavė jų krūvas.

— Kaip jam pasisekė. Bet aš nekuriu konkrečių daiktų. — Klerė negalėjo susilaikyti neįgėlusi — ją erzino, kad jis greičiausiai nėra matęs jos darbų ar girdėjęs jos pavardės. — Spėju, kad jūs čia neskaitote nei *People*, nei *Newsweek*.

— Gauname *Soldier of Fortune*, — tarė jis, tramdydamas juoką. — Labai populiarus. — Kamas akies krašteliu stebėjo Klerę, gurkšnojančią alų. Jos lūpos, jis prisiminė, buvo putlios ir plačios. Taip, ji užaugo tikrai daili. Kas galėjo pagalvoti, kad drovi ir kaulėta Klerė Kimbol taps ilgakoje seksualia moterimi, dabar sėdinčia šalia jo. — Girdėjau, buvai ištekėjusi.

— Trumpam. — Ji truktelėjo pečiais. — Mums nepavyko. O tu?

— Ne. Nors kartą buvau arti to. — Jis su švelniu gailesčiu pagalvojo apie Merę Elen. — Matyt, kai kuriems iš mūsų skirta gyventi vienišiems.

Jis ištuštino butelį ir pastatė jį ant laiptelio tarp jų.

— Nori dar?

— Ne, ačiū. Būtų negerai, jei mano paties pavaduotojai sugautų mane vairuojantį išgėrus. Kaip tavo mama?

— Ji ištekėjo, — be užuolankų atsakė Klerė.

— Rimtai? Kada?

— Prieš porą mėnesių. — Ji sudirgusi pasimuistė ir įsispoksojo į tamsią, tuščią gatvę. — O kaip tavo tėvai, ar tebeturi fermą?

— Didesnę jos dalį. — Netgi po visų tų metų Kamas negalėjo galvoti apie savo patėvį kaip apie tėvą. Bifas Stoukis niekada nepakeitė ir nepakeis tėvo, kurio jis neteko būdamas labai pažeidžiamo amžiaus — vos dešimties. — Buvo keletas prastų metų, todėl jie pardavė kažkiek akrų. Galėjo būti dar blogiau. Štai senasis Hobeikeris turėjo parduoti visą fermą. Jie atsisakė kukurūzų, šieno, kai kurias žemes suarė.

Klerė nurijo paskutinį alaus gurkšnį.

— Keista, kai važiavau per miestelį, vis galvojau, kad niekas nepasikeitė. — Ji pažiūrėjo į jį. — Matyt, esu nelabai atidi.

— Mes tebeturime Martos užkandinę, Doperio mišką ir Pamišėlę Anę.

— Pamišėlę Anę? Ar ji tebesinešioja tą drobinį maišą ir tebeieško pakelėse išmestų daiktų?

— Kiekvieną dieną. Dabar jai turėtų būti apie šešiasdešimt. Stipri kaip jautis, nors ir trūksta kelių varžtelių.

— Vaikai ją erzindavo.

— Tebeerzina.

— Tu vėžindavai ją motociklu.

— Man ji patinka. — Kamas tingiai pasirąžė, tada atkryžiavo kojas ir atsistojo. Žvelgiant į Klerę tamsaus namo fone, jam dingtelėjo, kad ji atrodo vieniša ir truputį liūdna. — Turiu važiuoti. Ar susitvarkysi viena?

— Žinoma, kodėl ne? — Ji suprato, kad jis turi galvoje palėpės kambarį, kuriame jos tėvas išgėrė paskutinį gurkšnį ir iššoko pro langą. — Turiu miegmaišį, šio to valgyti ir dar keturis butelius alaus. To užteks iki rytojaus, kol susirasiu porą stalų, lempą ir lovą.

Kamas prisimerkė.

— Tu pasilieki?

Nepasakytum, kad maloniai sutinka ją sugrįžus. Klerė atsistojo ant laiptelio, ant kurio ji buvo aukštesnė už jį visa galva.

— Taip, aš pasilieku. Bent jau keliems mėnesiams. Ar kas negerai, šerife?

— Ne. — Jis pasisupo ant kulnų, svarstydamas, kodėl ji atrodo tokia nervinga. — Tik pagalvojau, kad važiuodama pro šalį nutarei užsukti ir paruošti namą nuomininkams.

— Blogai pagalvojai. Aš ruošiu jį sau.

— Kodėl?

Ji pasilenkė, norėdama paimti nuo laiptų tuščius butelius.

— Galėjau to paties paklausti tavęs. Bet nepaklausiau.

— Nepaklausei. — Jis dirstelėjo į namą jai už nugaros, didelį ir tuščią, kupiną prisiminimų. — Matyt, turi savų priežasčių. — Jis vėl jai nusišypsojo. — Iki pasimatymo, Laiboji.

Ji luktelėjo, kol jis įsėdo į automobilį ir pajudėjo. Taip, turiu priežasčių, mąstė Klerė. Tik dar nežinau kokių. Tada ji nusisuko ir nusinešė butelius į tuščią namą.

KITĄ DIENĄ IKI ANTROS VALANDOS JAU VISI MIESTELYJE ŽINOJO, KAD sugrįžo Klerė Kimbol. Apie tai buvo kalbama pašte, mokant pinigus turgaus kasoje, valgant sumuštinius ir pupelių sriubą Martos užkandinėje. Tai, kad Kimbolų mergiotė grįžo į miestelį, į namą ties Ouk Lyfo gatvės kampu, davė peno naujiems gandams ir pamąstymams apie Džeko Kimbolo gyvenimą ir mirtį.

— Jis pardavė man namą, — srėbdamas sriubą, kalbėjo Oskaras Rudis. — Už gerą kainą. Alisa, gal atneštum dar kavos?

— Jo žmonelė turėjo gražias kojas. — Lesas Gledhilas persisvėrė per barą pažiūrėti į Alisos kojas. — Velniškai gražias. Niekada nesupratau, kodėl jis įniko gerti, turėdamas tokią puikią žmoną.

— Airiai. — Oskaras trinktelėjo kumščiu sau į krūtinę ir garsiai atsirūgo. — Jie visi geria — tai jų kraujyje. O toji mergiotė — kažkokia menininkė. Tikriausiai irgi maukia kaip žuvis ir rūko žolę. — Jis papurtė galvą ir pasrėbė dar sriubos. Jo nuomone, šalį, už kurią jis kovojo Korėjoje, naikino narkotikai, daugiau niekas. Narkotikai ir homoseksualai. — Kažkada ji buvo miela mergiotė, — pridūrė jau smerkdamas ją už tokios profesijos pasirinkimą. — Liesa kaip dviratis ir juokinga, bet miela maža mergaitė. Tai ji rado Džeką negyvą.

— Tikriausiai vaizdelis buvo nekoks, — įsikišo Lesas.

— O taip, — išmintingai linktelėjo Oskaras, tarsi būtų buvęs ten, kai tai atsitiko. — Galva sutraiškyta, visur telkšojo kraujas, o jis pats gulėjo pasismeigęs ant tvoros kuolelių. Kiaurai pervertas, supranti. Pasimovęs it koks upėtakis. — Pupelių sriuba nutekėjo per jo taukuotą smakrą. — Tos kiemo plytelės turbūt iki šiol dar kruvinos.

— Ar judu negalite rasti smagesnės temos? — Alisa Krempton įpylė jiems dar kavos.

— Tu kartu su ja mokeisi, ar ne, Alisa? — Patogiau įsitaisęs ant kėdės, Lesas paėmė pakelį *Drum* ir dėmėtais mechaniko pirštais ėmė mik-

liai sukti cigaretę. Keletas tabako trupinėlių nubiro ant jo darbinių chaki spalvos kelnių, kai jis it alkanas paukštis įsmeigė akis į Alisos krūtis.

— Taip, aš ėjau į mokyklą su Klere ir jos broliu. — Nekreipdama dėmesio į blizgančias Leso akis, ji paėmė skudurėlį ir įniko valyti barą. — Jie turėjo pakankamai smegenų, kad išsinešdintų iš šio miestelio. Klerė įžymi. Tikriausiai ir turtinga.

— Kimbolai visada turėjo pinigų. — Oskaras atsismaukė apšiurusią ir nešvarią kepuraitę su virš snapelio įspaustomis raidėmis RUDŽIO SANTECHNIKA. Iš po jos išlindo keletas žilų sruogelių. — Susikrovė neblogą turtą iš to prakeikto prekybos centro. Todėl Džekas ir nusižudė.

— Policija sakė, kad tai buvo nelaimingas atsitikimas, — priminė jam Alisa. — Be to, visa tai įvyko daugiau nei prieš dešimt metų. Žmonės jau turėtų tai pamiršti.

— Kaip čia pamirši, jei buvai išdulkintas, — mirktelėjo Lesas. — Ypač jei gerai išdulkintas. — Jis pabaksnojo cigarete į storo stiklo peleninę, įsivaizduodamas, kaip pasitiesia plačių klubų Alisą čia pat, ant baro. — Senis Džekas Kimbolas greitai prastūmė sandėrį su ta žeme, ir viskas buvo gerai, bet paskui jis nusižudė. — Ant susuktos cigaretės galiuko liko šlapias žiedas nuo jo burnos. Jis išspjovė dar keletą tabako trupinėlių, kurie buvo prikibę prie liežuvio. — Kažin kaip jaučiasi toji mergiotė būdama name, kur nusižudė jos tėvas. Sveikas, Badai. — Jis mostelėjo cigarete, kai į užkandinę įėjo Badas Hjuitas.

Alisa automatiškai paėmė puodelį ir kavinuką.

— Ne, ačiū, Alisa, neturiu laiko. — Stengdamasis atrodyti kuo dalykiškesnis, Badas linktelėjo vyrams prie baro. — Šįryt gavome šią nuotrauką. — Jis atvertė manilinį aplanką. — Jos vardas Karlė Džeimison, penkiolikos metų, pabėgo iš namų Harisburge. Ieškoma apie savaitę. Buvo pastebėta keliaujanti autostopu į pietus 15-ajame kelyje. Gal kas matėte ją kelyje ar kur nors miestelyje?

Abu, Oskaras ir Lesas, pasilenkė pažiūrėti į jaunos tamsiaplaukės mergaitės niūriu veidu nuotrauką.

— Man tikrai nematyta, — pagaliau ištarė Oskaras ir dar kartą patenkintas atsirūgo. — Būčiau matęs, jei ji būtų užsukusi čionai. Tokiame miestelyje iškart pastebi naują veidą.

Badas atsuko nuotrauką Alisai, kad ji irgi galėtų pažiūrėti.

— Per savo pamainą jos nemačiau. Paklausiu Molės ir Revos.

— Ačiū. — Kavos ir Alisos kvepalų kvapai gundė, tačiau Badas prisiminė savo pareigas. — Parodysiu jos nuotrauką kitiems. Praneškite, jei pastebėsite ją.

— Būtinai. — Lesas užspaudė cigaretę. — Kaip gyvuoja tavo gražioji sesutė, Badai? — Jis išspjovė tabako trupinį, tada apsilaižė lūpas. — Užtarsi gerą žodelį už mane?

— Jei sugalvosiu tokį.

Oskaras prunkštelėjęs užspringo kava ir paplekšnojo sau per kelį. Kai Badas išėjo, Lesas smagiai šypsodamasis atsisuko į Alisą.

— Gal gabalėlį citrinų pyrago? — Jis mirktelėjo jai, vėl grįždamas prie savo fantazijų, kaip užvers Alisai sijoną tarp pomidorų padažo ir garstyčių buteliukų. — Man patinka kietas ir aštrus.

KITAME MIESTELIO GALE KLERĖ BAIGĖ TUŠTINTI SAVO ŠOKOLADINIŲ batonėlių atsargas, pertvarkydama dvivietį garažą į studiją. Prisikišusi pilną burną šokolado, ji išpakavo ugniai atsparias plytas, reikalingas suvirinimo stalui. Ventiliacija čia gera, galvojo ji. Net jei norėtų uždaryti garažo duris, šviesa ir oras sklistų pro galinį langą. Šią akimirką jis buvo atidarytas ir paremtas plaktuku.

Ji buvo sukrovusi metalo laužą į kampą, o šalia atsistūmusi darbo stalą. Kol išpakuos ir susitvarkys visus kitus įrankius, praeis kelios savaitės, todėl ji dirbs chaose, kaip ir įpratusi.

Tam tikra prasme ji buvo gana organizuota. Molis ir akmuo gulėjo sukrauti vienoje garažo pusėje, medžio gabalai — kitoje. Labiausiai ji mėgo dirbti su metalu, todėl jis užėmė daugiausia erdvės. Trūksta tik vieno dalyko, galvojo ji, gero, ausis plėšančio grotuvo. Bet netrukus ir tuo pasirūpins.

Klerė patenkinta nuėjo betoninėmis grindimis į skalbyklą. Už pusvalandžio kelio yra prekybos centras, kuriame ji tikrai ras įvairiausios garso technikos ir taksofoną, iš kurio paskambins telekomunikacijų kompanijai ir paprašys įvesti telefono ryšį. Kartu paskambins ir Endžei.

Tą akimirką Klerė pamatė būrelį moterų, kurios žygiavo it karei-

viai. Išsirikiavusios po dvi, jos jau suko į kiemą. Nešinos uždengtais indais. Nebūk juokinga, subarė save, nors jai net burna išdžiūvo pagalvojus apie tradicinę sutikimo ceremoniją Emitsbore.

— Tik pažiūrėkit, Klerė Kimbol. — Parado priešaky, it laivas po išskleista bure, plaukė apkūni blondinė gėlėta suknele, perjuosta plačiu violetinės spalvos plastikiniu diržu. Iš po rankogalių ir virš liemens virto riebalų rievės. Ji nešė lėkštę, uždengtą aliuminio folija. — Tu beveik nepasikeitei. — Apskritame it spurga veide sumirksėjo mažos mėlynos akutės. — Ar ne, Merilu?

— Beveik ne, — tyliai atsiliepė liesa akiniuota moteriškė tokiais žilais plaukais, kaip metalo lakštas garaže. Klerei truputį palengvėjo, kai atpažino miestelio bibliotekininkę.

— Labas, ponia Negli. Malonu jus vėl matyti.

— Tu taip ir negrąžinai „Rebekos". — Ji mirktelėjo dešine akimi už storų lęšių. — Manei, kad pamiršiu. Prisimeni Minę Aterton, mero žmoną?

Klerė vos susilaikė neišsižiojusi. Per pastaruosius dešimt metų Minė Aterton priaugo mažiausiai penkiasdešimt svarų ir buvo sunkiai beatpažįstama po riebalų sluoksniu.

— Žinoma. Labas. — Klerė nerangiai patrynė purvinas rankas į dar purvinesnius džinsus, tikėdamasi, kad nė viena nenorės paspausti rankos.

— Nenorėjome trukdyti tau iš paties ryto. — Minė perėmė vadovavimą, kas buvo jos, kaip mero žmonos — ir Damų klubo prezidentės, — teisė. — Tikiuosi, pameni Gledis Finč, Lenorę Barlou, Džesę Misner ir Karolaną Gerhart.

— A...

— Mergaitė negali prisiminti visų iš karto. — Gledis Finč žengė į priekį ir įspraudė Klerei į rankas plastikinį indą. — Aš mokiau tave ketvirtoje klasėje ir gana gerai tave prisimenu. Rašei labai tvarkingai.

Klerę užplūdo malonūs, nostalgiški prisiminimai.

— Jūs piešdavote į mūsų sąsiuvinius spalvotas žvaigždutes.

— Kai jų nusipelnydavote. Mes atnešėme tiek sausainių ir pyragaičių, kad išpus visi dantys. Kur mums juos padėti?

— Kokios jūs mielos. — Klerė bejėgiškai žvilgtelėjo į skalbyklos duris, vedančias į virtuvę. — Galėtume padėti juos viduje. Tik aš nelabai...

Nutilo nebaigusi, nes Minė jau plaukė per skalbyklą, nekantraudama pamatyti, kas kur.

— Kokios dailios spalvos. — Smalsios Minės akys matė viską. Nors pati ji nesuprato, kaip reikėtų prižiūrėti tamsiai mėlyną paviršių. Jai labiau patiko baltas su mažais auksiniais taškeliais. — Paskutiniai nuomininkai nebuvo labai kaimyniški, beveik nebendravo, todėl negaliu pasakyti, jog man gaila, kad jie išvyko. Lygumiečiai, — paniekinamai purkštelėjo Minė, visiškai nurašydama buvusius nuomininkus. — Mes džiaugiamės, kad į šį namą grįžo vienas iš Kimbolų, ar ne, mergaitės?

Pasigirdo pritariamas murmesys.

— Žinot, aš labai dėkinga...

— Pagaminau tau savo ypatingųjų drebučių, — tęsė Minė, įkvėpusi oro. — Gal aš įdėsiu juos tiesiai į šaldytuvą, a?

Alus, linktelėjo mintyse Minė, atplėšusi šaldytuvo dureles. To ir reikėjo tikėtis. Alus, sodos vanduo ir kažkokie įmantrūs traškučių mirkalai. Ko dar galima laukti iš merginos, kuri gyveno aukštuomenės gyvenimą Niujorke.

Kaimynai, galvojo Klerė, kol moterys kalbėjosi su ja, be jos ir per ją. Šitiek metų jai nereikėjo kalbėtis — ar bent jau matytis — su kaimynais. Ji atsikrenkštė ir pabandė nusišypsoti.

— Atleiskite, aš dar neturėjau progos apsipirkti. Neturiu nė kavos. — Nei lėkščių, nei puodelių, nei šaukštelių, pridūrė mintyse.

— Mes atėjome ne kavos. — Ponia Negli paplekšnojo Klerei per petį ir nusišypsojo savo lengva šypsena. — Tiesiog norėjome tave pasveikinti grįžus namo.

— Man taip malonu. — Klerė kilstelėjo rankas ir vėl nuleido. — Išties labai malonu. Bet aš neturiu nė kur jus pasodinti.

— Mes galėtume padėti tau išsipakuoti daiktus. — Minė dairėsi aplinkui be galo nusivylusi, kad nematyti jokių dėžių. — Sprendžiant iš sunkvežimio, kuris buvo čia šįryt, dydžio, tau teks gerokai paplušėti.

— Tiesą sakant, jis atgabeno tik mano darbo įrangą. Aš neatsivežiau nė vieno baldo. — Remiama prie sienos smalsių akių, susmeigtų į ją, Klerė susikišo rankas į kišenes. Tai dar blogiau nei spaudos konferencija, nutarė ji. — Pamaniau, laikui bėgant nusipirksiu, ko man reikės.

— Jaunimas. — Minė skardžiai susijuokė. — Skrajoja kaip paukščiai. Ką pasakytų tavo mama, jei sužinotų, kad sėdi čia be šaukštelio ir be pagalvėlės?

Klerė be galo užsinorėjo užsirūkyti.

— Tikriausiai lieptų važiuoti apsipirkti.

— Todėl mes ir eisime, kad galėtum tai padaryti. — Ponia Finč sumaniai, it vadovautų devynmečiams vaikams, nutildė moteris. — Tiesiog grąžink indus, kai bus tušti, Klere. Jie visi sužymėti.

— Ačiū jums. Ačiū už rūpestį.

Jos ištipeno vorele, palikusios paskui save šokoladinių sausainių ir saldžių kvepalų aromatą.

— Spintelėje nė vieno indo, — sumurmėjo Minė. — Nė vieno. Užtat šaldytuve turi alaus, ir daug. Koks tėvas, tokia ir dukra, pasakysiu.

— Ak, Mine, užsičiaupk, — geraširdiškai nutildė ją Gledis Finč.

PAMIŠĖLĖ ANĖ MĖGO DAINUOTI. BŪDAMA VAIKAS, JI DAINAVO SOPRANU bažnyčios chore Pirmojoje liuteronų bažnyčioje. Jos aukštas, skambus balsas beveik nepasikeitė per daugiau nei pusę amžiaus. Kaip ir menkutis protas.

Jai patiko ryškios spalvos ir blizgantys daiktai. Ji dažnai dėvėdavo tris palaidinukes vieną ant kitos, ir pamiršdavo apatinius. Mėgdavo apsikarstyti rankas barškančiomis apyrankėmis, bet užmiršdavo nusimaudyti. Nuo tada, kai prieš dvylika metų mirė jos motina, niekas ja nesirūpino, niekas taip kantriai, meiliai negamindavo jai valgyti ir neprimindavo, kad viską suvalgytų.

Tačiau miestelis jos nepamiršo. Kas nors iš Damų klubo ar miestelio tarybos kiekvieną dieną užsukdavo į jos aprūdijusį, žiurkių pilną kilnojamąjį namelį ir atveždavo maisto arba apžiūrėdavo jos naujausią šlamšto kolekciją.

Anės kūnas buvo tvirtas ir stiprus, tarsi kompensacija už trapų protą. Plaukai visiškai žili, bet veidas stulbinamai lygus ir dailus, rankos ir kojos putlios ir rausvos. Kiekvieną dieną, nesvarbu, koks būtų oras, ji keliaudavo mylių mylias, traukdama paskui save storą maišą. Į Martos užkandinę — spurgos ir stiklinės vyšnių sidro, į paštą — spalvingų skrajučių ir laikraščių, prie *Gift Emporium* parduotuvės vitrinos — paspoksoti į prekes.

Ji eidavo šalikele dainuodama ir plepėdama su savimi, akimis ieškodama lobių. Klajodavo po laukus bei miškus ir galėdavo valandą kantriai stebėti voverę, gliaudančią riešutą.

Ji buvo laiminga, o jos bereikšmis, visada besišypsantis veidas slėpė tuzinus paslapčių, kurių ji nesuprato.

Giliai miške yra tokia vieta. Apskrita laukymė su ženklais, išraižytais ant medžių. Joje žioji duobė, iš kurios kartais sklinda medienos ir degančio kūno kvapas. Ten nuėjus, jos oda visuomet pašiurpsta iš baimės. Ji žinojo, kad buvo ten tą naktį, kai išėjo jos motina, ir Anė vaikščiojo po kalvas ir miškus jos ieškodama. Ji matė ten tokių dalykų, nuo kurių jai iš siaubo gniaužė kvapą. Paskui ji ištisas savaites sapnavo blogus sapnus. Kol prisiminimai išblėso.

Dabar ji teprisiminė košmarą, kuriame siautėjo būtybės žmonių kūnais ir žvėrių galvomis. Jos dainavo. Šoko. Kažkas klykė. Bet jai nepatiko apie tai galvoti, todėl ji ėmė dainuoti, stumdama šalin prisiminimus.

Daugiau ji ten neidavo naktimis. Ne, pone, tikrai ne, tik ne naktį. Tačiau būdavo dienų, kai ją ten tarsi kas traukdavo. Ir ši diena buvo viena iš tokių. Šviečiant saulei, ji nebijodavo.

— Susitikime prie u-upės. — Jos mergaitiškas balsas sklendė ore, kai ji mynė taką per mišką laukymės link, traukdama paskui save maišą. — Gražiosios, gražiosios u-upės. — Kikendama ji įkėlė vieną koją į laukymę, it vaikas, metantis iššūkį. Sušlamėjus lapams, ji krūptelėjo, tada vėl sukikeno, pamačiusi triušį, skuodžiantį per krūmus.

— Nebijok, — šūktelėjo jam. — Čia nieko nėra, tik Anė. Čia nieko, nieko nėra, — niūniavo ji straksėdama į šonus, tartum šokdama kažkokį šokį. — Aš atėjau į sodą viena, kol rasa dar nenukrito nuo roo-žių.

Ponas Kimbolas augino gražiausias rožes, galvojo ji. Kartais jis nuskindavo jai kokią ir perspėdavo būti atsargiai, kad spygliai nesubadytų pirštų. Bet dabar jis miręs, prisiminė ji. Miręs ir palaidotas. Kaip ir jos mama.

Skausmo akimirka buvo aštri ir tikra. Paskui ji išblėso, pamačius virš galvos žvirblį. Anė stebėtinai grakščiai atsisėdo už apskritimo ribų. Maiše buvo įvyniotas į vaškinį popierių sumuštinis, kurį tą rytą jai davė Alisa. Anė valgė tvarkingai, mažais kąsneliais, dainuodama ir kalbėdamasi su savimi, barstydama trupinius kitiems mažiems Dievo kūriniams. Baigusi tvarkingai sulankstė popierių ir įsidėjo į maišą.

— Nešiukšlinti, — sumurmėjo ji. — Penkiasdešimties dolerių bauda. Nešiukšlink ir nebandyk to daryti. Taip, Jėzus myli maneee. — Stodamasi ji pastebėjo krūmuose kažką blizgant. — Ak! — Ji keturpėsčia nuropojo prie krūmo, braukdama į šonus šakas ir senus šlapius lapus. — Kaip gražu, — sušnabždėjo pakeldama į šviesą ploną sidabru dengtą apyrankę. Jos širdis tirpo žiūrint į blizgutį. — Kaip gražu. — Ant apyrankės buvo kažkas išraižyta; ji žinojo, jog tai raidės, bet nemokėjo perskaityti.

Karlė

— Anė. — Ji patenkinta linktelėjo. — A-N-Ė. Anė. Ką radau, tas mano. Ji tave myli, taip, taip, taip. — Apsidžiaugusi lobiu, ji užsimovė apyrankę ant putlaus riešo.

— NIEKAS JOS NEMATĖ, ŠERIFE. — BADAS HJUITAS PADĖJO KARLĖS Džeimison nuotrauką ant Kamo stalo. — Rodžiau ją visiems sutiktiems miestelyje. Jei ji buvo čia, tai nematoma.

— Gerai, Badai.

— Išskyriau peštukus parke.

— O? — Žinodamas, kad reikia parodyti susidomėjimą, Kamas pakėlė galvą nuo dokumentų.

— Čipas Luisas ir Kenas Barlou kumščiavosi dėl kažkokios merginos. Išbariau ir nusiunčiau abu namo.

— Puiku.

— Susidūriau su mero žmona.

Kamas kilstelėjo antakį.

— Skundėsi vaikigaliais, važinėjančiais riedlentėmis Meino gatve. Ir Naitų berniūkščiu, burzginančiu motociklą. Ir...

— Viską supratau, Badai.

— Ji man sakė, kad grįžo Klerė Kimbol. Garaže pilna šlamšto, o spintelėse nė vieno indo.

— Minė labai užimta moteris.

— Apie ją aprašyta žurnale *People*. Turiu galvoje Klerę. Ji įžymi.

— Tikrai? — Pralinksmėjęs Kamas ėmė sklaidyti dokumentus.

— Aišku. Ji menininkė ar kažkas panašaus. Lipdo statulas. Mačiau vieną nuotraukoje. Ji buvo kokių dešimties pėdų aukščio. — Jo mielas veidelis staiga susirūpino. — Nors nesupratau, ką ji vaizduoja. Žinai, mes kažkada susitikinėjome.

— Nežinojau.

— Taip, tikrai, vedžiojausi ją į kiną ir panašiai. Tai buvo po to, kai mirė jos tėtis. Velniškai gaila dėl viso to. — Jis rankove nutrynė dėmę nuo ginklų spintos stiklo. — Mudviejų mamos draugavo. Tiesą sakant, jos buvo kartu tą vakarą, kai jis tai padarė. Manau, reikės kada užsukti į Kimbolų namus. Pažiūrėti, kaip sekasi Klerei.

Kamas žiojosi atsakyti, bet suskambo telefonas.

— Šerifo kabinetas. — Kurį laiką jis klausėsi skubaus, spigaus balso. — Ar kas nors sužeistas? Gerai, tuoj atvažiuosiu. — Jis padėjo ragelį ir atsistojo. — Sesilis Fogartis automobiliu atsitrenkė į ąžuolą ponios Negli kieme.

— Nori, kad tuo pasirūpinčiau?

— Ne, aš pats susitvarkysiu. — Ponia Negli gyvena netoli Klerės, pagalvojo jis išeidamas. Būtų velniškai nedraugiška neužsukti.

Kai Kamas privažiavo, Klerė kaip tik suko į kiemą. Jis kurį laiką stebėjo, kaip ji ieško mygtuko bagažinei atidaryti, o kai pradėjo traukti iš jos krepšius ir dėžes, neskubėdamas prisiartino, susikišęs rankas į kišenes.

— Gal padėti?

Išsigandusi ji trenkėsi galva į bagažinės dangtį ir nusikeikė, trindamasi sumuštą vietą.

— Ar į tavo pareigas įeina paslapčia slampinėti aplinkui?

— Aha. — Jis iškėlė dėžę. — Kas tai?

— Šis bei tas. Supratau, kad reikia daugiau nei miegmaišio ir gabaliuko muilo, norint išgyventi. — Ji uždėjo ant dėžės, kurią jis laikė, dar du krepšius, o likusius paėmė pati.

— Palikai raktelius automobilyje.

— Pasiimsiu juos vėliau.

— Paimk dabar.

Tęsiamai atsidususi, Klerė, nešina krepšiais, apėjo aplink automobilį, pasilenkė ir ištraukė iš spynelės raktelius. Tada patraukė prie atvirų garažo durų, Kamui teliko sekti iš paskos.

Kamas nužvelgė įrankius, kuriuos mintyse įvertino keliais šimtais dolerių. Plienas, akmuo, metalas ir mediena.

— Jei ketini laikyti visa tai garaže, geriau pradėk rakinti duris.

— Rimtai žiūri į savo darbą, a? — Ji įžengė į virtuvę per skalbyklą.

— Taip. — Jis žvilgtelėjo į spintelę, nukrautą uždengtais indais. — Gal padarytum vietos?

— Atsiprašau. — Ji sustūmė į krūvą lėkštes ir dubenius. — Buvo užsukusios miestelio damos. — Ji nuplėšė plastikinį dangtelį nuo vieno iš indų ir pauostė. — Nori meduolio?

— Aha. O kavos turi?

— Ne, bet šaldytuve yra alaus ir pepsio. O kažkurioje dėžėje turi būti kavinukas. — Ji ėmė knistis dėžėje, traukdama daiktus, suvyniotus į laikraščius. — Pakeliui į prekybos centrą nusiaubiau sendaikčių turgų. Buvo nuostabu. — Ji iškėlė truputį aplamdytą kavavirę su sieteliu. — Gali būti, kad ji netgi veiks.

— Išgersiu pepsio, — nusprendė jis ir pats išsiėmė butelį iš šaldytuvo.

— Gal ir gerai, nes, regis, pamiršau kavą. Užtat nusipirkau lėkščių. Puikių senųjų *Fiestaware*. Ir dar gavau stiklainių uogienei su triušiuko ir ančiuko paveikslėliais. — Ji atmetė atgal plaukus, atsiraitojo rankoves ir nusišypsojo jam. — O kaip praėjo tavo diena?

— Sesilis Fogartis savo plimutu įvažiavo į ponios Negli ąžuolą.

— Įspūdinga.

— Ji irgi taip pamanė. — Jis padavė jai butelį pepsio. — Tai ruošiesi garaže įsirengti dirbtuves?

— Um... chmmm. — Ji nugėrė didelį gurkšnį ir grąžino jam butelį.

— Ar tai reiškia, kad ketini čia įsikurti, Laiboji?

— Tai reiškia, kad ketinu čia dirbti. — Ji čiupo meduolį ir įsitaisė ant spintelės prie kriauklės. Besileidžiančios saulės spinduliai apšvietė jos plaukus. — Ar galiu paklausti to, ko norėjau paklausti vakar, bet buvau per daug mandagi?

— Klausk.

— Kodėl tu grįžai?

— Norėjau pokyčių, — atsakė jis paprastai, tačiau ne visiškai atvirai.

— Kiek pamenu, negalėjai sulaukti, kada pagaliau išsinešdinsi iš čia.

Tada jis išlėkė skubėdamas, neatsigręždamas, su dviem šimtais dvidešimt septyniais doleriais kišenėje ir turėdamas įvairiausių poreikių, vertusių jo kraują virti. Tai buvo jo laisvė.

— Man buvo tik aštuoniolika. O kodėl grįžai tu?

Klerė suraukė kaktą, knebinėdama meduolį.

— Galbūt man jau užteko pokyčių. Pastaruoju metu dažnai galvodavau apie šią vietą. Šį namą, miestelį, žmones. Todėl ir esu čia. — Ji staiga šyptelėjo ir pakeitė temą. — Keturiolikos buvau be galo tave įsimylėjusi.

Jis nusišypsojo jai.

— Žinau.

— Šūdas. — Ji atėmė iš jo gėrimą. Kai jis nesiliovė šypsojęsis, ji prisimerkė. — Bleras tau pasakė. Tas klastingas šliužas.

— Jam nereikėjo sakyti. — Staiga jis žengė į priekį ir uždėjo rankas jai ant klubų, tuo nustebindamas juos abu. Jos galva buvo aukščiau, tad jo akys įsmigo jai į burną. — Tu mane stebėdavai — ir švaistydavai energiją apsimetinėdama, kad nestebi. Jei tik pakalbindavau tave, iškart išrausdavai. Man tai atrodė be galo miela.

Klerė atsargiai stebėjo jį, užsiversdama butelį. Ji atsispyrė norui muistytis. Jai nebe keturiolika.

— Tokio amžiaus mergaitės mano, kad šalmai yra jėga. Paskui jos užauga.

— Aš tebeturiu motociklą.

Ji neišlaikiusi šyptelėjo.

— Neabejoju.

— Gal man pavėžinti tave sekmadienį?

Ji minutėlę svarstė, kramtydama meduolį.

— Kodėl gi ne?

5 skyrius

TRYLIKOS SĄLĖKIS SUSIRINKO PATEKANT MĖNULIUI. TOLUMOJE DUNDĖjo griaustinis. Jie stovėjo po du ir po tris šnekučiuodamiesi, rūkydami tabaką ar hašišą, laukdami, kol bus uždegtos ritualinės žvakės. Juodas vaškas tirpo ir tekėjo. Duobėje įsižiebė ugnis, sutraškėjo ir ėmė kopti aukštyn, godžiais liežuviais rydama sausą medieną. Bekaukius veidus slėpė gobtuvai.

Suskambo varpas. Balsai tučtuojau nutilo, cigaretės buvo užgesintos. Ratas susiformavo.

Jo centre stovėjo vyriausiasis žynys, apsisiautęs apsiaustu ir užsidėjęs ožio kaukę. Nors jie visi žinojo, kas jis, žynys niekada neatidengdavo veido ritualo metu. Niekas nedrįso to reikalauti.

Jis parūpino jiems tris kekšes, žinodamas jų poreikį išsikrauti seksualiai, kad liktų ištikimi — ir tylėtų. Tačiau toji puota palauks.

Pirmiausia reikia suteikti krikštą. Šiąnakt du nariai įrodė esą verti būti pažymėti Šėtono ženklu. Paženklinti ir susaistyti.

Jis pradėjo, iškeldamas rankas pirmajai maldai. Vėjas pagavo jo šauksmą, ir galios pojūtis užliejo jį it karštas kvapas. Varpas, ugnis, skanduotė. Altorius prinokęs, geidulingas ir nuogas.

— Mūsų Viešpats, mūsų Šeimininkas yra Vienintelis. Jis yra Viskas. Mes perduodame savo brolius Jam, kad jie galėtų prisidėti prie mūsų. Mes priėmėme Jo vardą ir todėl gyvename kaip žvėrys, puotaudami kūnais. Pasveikinkit pragaro dievus.

— Abadone, griovėjau.

— Fenrize, Lokio sūnau.

— Jeronimai, Mirties prince.

Liepsnos kilo vis aukščiau. Gongas aidėjo.

Žynio akys žvilgėjo po kauke, nurausvintos laužo šviesos.

— Aš esu Įstatymo skelbėjas. Tegu išeina į priekį tie, kurie priims Įstatymą.

Lydimos žaibo, nušvietusio padangę, į priekį žengė dvi figūros.

— Mes nešiepiame ilčių vienas kitam. Toks Įstatymas.

Trylikos ratas atkartojo žodžius; nuskambėjo varpas.

— Mes negriauname to, kas priklauso mums. Toks Įstatymas.

Trylikos ratas patvirtino.

— Mes žudome sumaniai ir tikslingai, ne iš pykčio. Toks Įstatymas.

— Mes garbiname Vienintelį.

— Šėtonas yra Vienintelis.

— Pragaras yra jo rūmai.

— Šlovė Šėtonui.

— Tai, kas priklauso Jam, priklauso ir mums.

— Sveikinam Jį.

— Jis yra mes.

— Šlovė Šėtonui.

— Mes pažinsime, ir tai, ką pažinsime, bus mūsų. Nėra kito kelio atgal, išskyrus mirtį.

— Šlovė jam.

Buvo pakviesti Pragaro princai. Rūko dūmai. Smilkalai temdė ir gaubė laukymę paslaptingumu. Suterštas šventas vanduo falo formos plaktuve buvo iššlakstytas aplink ratą, kad apsivalytų. Trylikos murmėjimas virto viena ekstazės giesme.

Vadas vėl iškėlė rankas, širdyje džiūgaudamas dėl pasekėjų paklusnumo.

— Nusimeskite apsiaustus ir klaupkitės priešais mane, nes aš esu jūsų žynys, ir tik per mane jūs pasieksite Jį.

Naujieji nariai, styrančiais vyriškumais, apsiblaususiomis akimis, nusimetė apsiaustus ir atsiklaupė. Jie laukė šios nakties dvylika mėne-

sių — kad priklausytų, imtų, puotautų. Altorius pasitrynė krūtis ir apsilaižė raudonas lūpas.

Žynys, paėmęs žvakę, stovėjusią tarp altoriaus šlaunų, apėjo naujuosius narius ratu, apšviesdamas jos liepsna jų akis, vyriškumą ir padus.

— Tai Šėtono liepsna. Jūs įžengėte į Pragarą. Vartai plačiai atidaryti, o Jo žvėrys džiūgauja. Pragaro ugnis jus išlaisvins. Skambiname Jo garbei.

Vėl pasigirdo varpo gausmas, ir jo aidas ilgai klaidžiojo po mišką, kol nutilo. Visos nakties būtybės pasislėpė ir nuščiuvo.

— Dabar jūsų takas nubrėžtas, ir jūs privalote sekti paskui ugnį arba mirti. Kraujas tų, kurie mus nuvilia, yra ryškus, ir jis lydės jūsų žingsnius į galią.

Žynys pasisuko, paėmė sidabrinį indą ir pasėmė saują žemių, kuriose ištisą amžių ilsėjosi kūdikis. Jis prispaudė žemes prie naujųjų narių padų, apibarstė jomis jų galvas, užbėrė ant liežuvių.

— Mėgaukitės tuo ir nenuklyskite. Šiąnakt jūs sudarote sutartį su visais tais, kurie jau patyrė Jo šviesą. Laikykitės ir su džiaugsmu paklauskite Įstatymui.

Jis paėmė skaidrią gertuvę, pripildytą švento vandens ir šlapimo.

— Išgerkite tai ir numalšinkite troškulį. Įkvėpkite gyvybės, kad pajustumėt savyje Jo šviesą.

Vyrai paeiliui užsivertė gertuvę ir nurijo.

— Dabar kilkite, Broliai, ir priimkite Jo ženklą.

Vyrai atsistojo, o kiti prisiartinę suėmė pirmąjį už rankų ir kojų. Ritualinis peilis suspindo mėnulio pilnatyje.

— Šėtono vardu ženklinu tave.

Vyras suriko, kai peilio ašmenys švelniai nuslydo per kairiąją sėklidę, ir ant žemės nukrito keletas kraujo lašų.

— Nuo šiol ir per amžinybę priklausai Jam.

— Šlovė Šėtonui, — sumurmėjo ratas.

Taip pat paženklino ir antrąjį. Abiem buvo duota vyno su narkotikais.

Žynys iškėlė jų krauju suteptą peilį ir, siūbuodamas į šonus, ėmė dėkoti Tamsos valdovui. Artėjant griaustiniui, jis beveik šaukte šaukė.

— Pakelkite dešiniąją ranką ir duokite priesaiką.

Virpėdami, spindinčiais nuo ašarų veidais, vyrai pakluso.

— Jūs priimate ir Jo džiaugsmus, ir Jo skausmus. Jo ženklas grąžina jus iš mirties į gyvenimą. Jūs pasiskelbėte Liuciferio, Šviesos nešėjo, tarnais. Tai padarėte savo noru ir sava valia.

— Savo noru, — pakartojo vyrai dusliais, suglumusiais balsais. — Savo valia.

Paėmęs kardą, žynys priešais naujųjų narių širdis ore nupiešė apverstą pentagramą.

— Sveikinam Šėtoną.

Buvo įnešta auka. Jaunas juodas ožiukas, dar neatjunkytas. Žynys pažvelgė į altorių, jos plačiai išskėstas kojas, baltas krūtis. Abiejose rankose ji laikė po žvakę, o dar viena buvo įkišta į tarpkojį.

Ji maloniai šypsojosi jam, nes buvo apsvaiginta ir gavusi gerą atlygį.

Smeigdamas peilį ožiukui į sprandą, jis galvojo apie ją.

Kraujas buvo sumaišytas su vynu, tada išgertas. Kai jis nusimetė apsiaustą, ant prakaituotos krūtinės sublizgo sidabrinis medalionas. Apžergęs altorių, jis ėmė purvinais pirštais grabinėti jos krūtis ir kūną, įsivaizduodamas, kad jo pirštai — grobuonies nagai.

Išliedamas į ją savo sėklą, jis įsivaizdavo vėl žudąs.

KLERĖ PABUDO IŠPILTA ŠALTO PRAKAITO, SUNKIAI GAUDYDAMA ORĄ, ašarotu veidu. Ieškodama šviesos jungiklio, ji apčiuopė tik tuščią vietą. Iš pradžių pajuto stingdančią paniką, bet paskui prisiminė kur esanti. Ramindama save, ji iššliaužė iš miegmaišio, suskaičiavo žingsnius iki sienos, uždegė šviesą ir sustojo drebėdama.

Reikėjo tikėtis, kad sapnas pasikartos. Juk pagaliau ji pirmą kartą susapnavo jį šiame kambaryje. Tik šįsyk buvo baisiau. Baisiau, nes sapnas sukėlė prisiminimus apie tą naktį, kai rado tėvą, tysantį negyvą ant kiemo grindinio.

Ji užsispaudė delnais akis ir stovėjo atsirėmusi į sieną, kol abu vaizdai išblėso. Tolumoje girdėjosi gaidžio giedojimas, skelbiantis naują

rytą. Kaip ir sapnai, baimės išnyko kartu su saulės šviesa. Aprimusi ji nusiplėšė marškinėlius, su kuriais miegojo, ir pasuko į dušą.

Kitą valandą Klerė dirbo aistringiau ir energingiau nei kada nors per pastarąsias savaites. Ji ėmė kurti savo košmarų vaizdinį trimis dimensijomis — iš plieno, žalvario ir ugnies. Tikėdamasi jo atsikratyti.

Ji išpudlingavo metalą, išliedama lygią briauną, kad sujungtų masę su mase. Kontroliuodama judesius pečių raumenimis, atsidavė ritmui. Masei pamažu įgaunant formą, pradėjo jausti jos nuotaiką, jėgą. Tačiau rankos nedrebėjo. Dirbdama ji retai kada turėdavo sau priminti apie kantrybę ar atsargumą. Ji atmintinai žinojo, kada reikia atitraukti litavimo lempą, kai metalas pasidaro per karštas. Ji nuolat stebėdavo metalo spalvą ir tirštumą, nors laisvesnė jos dalis, jos vaizduotė, plaukė greičiau.

Jos akys po tamsiais akiniais stebeilijosi į vieną tašką, tarsi ji būtų užhipnotizuota. Jai pjaustant, sluoksniuojant ir statant, aplinkui skraidė žiežirbos.

Iki vidurdienio Klerė buvo išdirbusi šešias valandas be poilsio, ir jos protas bei kūnas reikalavo poilsio. Išjungusi balionus, ji padėjo litavimo lempą. Nugara varvėjo prakaitas, tačiau ji, nusitraukdama pirštines, akinius ir kepuraitę, spoksojo tik į būtybę, kurią sukūrė.

Atsargiai apėjo ją ratu, apžiūrinėdama iš visų pusių ir kampų. Statula buvo trijų pėdų aukščio, šaltai juoda, be jokių matomų siūlių. Ir įkūnijo jos slapčiausias ir didžiausią nerimą keliančias baimes — neabejotinai žmogiška figūra buvo su galva, kuri galėjo būti bet kieno, tik ne žmogaus. Su ragais ir pikta grimasa vietoje burnos. Žmogiškoji dalis buvo nuolankiai susilenkusi, o galva triumfuojamai atmesta atgal.

Ji kėlė šiurpą. Siaubą ir pasididžiavimą.

Ji puiki, galvojo Klerė, užsidengdama ranka burną. Tikrai puiki. Tada atsisėdo ant betono grindų ir nežinia kodėl pravirko.

ALISA KREMPTON GYVENO EMITSBORE VISĄ SAVO GYVENIMĄ. IŠ VALSTIJOS ji buvo išvykusi tik dusyk. Vieną kartą nerūpestingo savaitgalio su Maršalu Vikersu, iškart po to, kai jis įstojo į laivyną, ir antrą kartą savaitei į

Naująjį Džersį aplankyti pusseserės Šeilos, ištekėjusios už optometristo. Likusį laiką ji beveik kiekvieną dieną leido savo gimtajame miestelyje.

Kartais ji nekęsdavo savo gyvenimo. Tačiau dažniausiai negalvodavo apie jį. Svajojo susitaupyti pakankamai pinigų ir išvažiuoti į kokį nors didelį, nežinomą miestą, kur lankytojai jos nepažinotų ir palikinėtų didelius arbatpinigius. O kol kas ji nešiojo kavą ir sumuštinius žmonėms, kuriuos pažinojo visą savo gyvenimą ir kurie beveik niekada nepalikdavo jai arbatpinigių.

Jos platūs klubai ir iškila krūtinė, nors ir po rausvai balta uniforma, traukte traukė vyrų akis. Kai kurie, tokie kaip Lesas Gledhilas, spoksodavo gašliai ir atvirai, bet nė vienas nebūtų mėginęs jai nė žnybtelėti. Kiekvieną sekmadienį Alisa eidavo į bažnyčią ir saugodavo savo dorybę, kurią, kaip ji manė, sutrypė Maršalas Vikersas.

Jai nereikėjo sakyti, kad nuvalytų stalus ar kad juoktųsi iš lankytojų anekdotų. Ji buvo gera, dora padavėja nenuvargstančiomis kojomis ir niekada neklystančia atmintimi. Kartą užsisakius Martos užkandinėje pusžalį mėsainį, kitą kartą padavėjai nebereikės to priminti.

Alisa Krempton negalvojo apie savo darbą kaip apie tiltą į kitą, daugiau sumanumo reikalaujančią profesiją. Jai patiko tai, ką darė, net jei ne visuomet patikdavo vieta, kur ji tai darė.

Didelio kavinuko atspindy ji pasitaisė sugarbanotus šviesius plaukus ir pagalvojo, jog kitą savaitę reikėtų ištrūkti į Betės grožio saloną.

Užsakymas keturiems lankytojams jau buvo paruoštas, ir ji, paėmusi padėklą, pasuko prie staliuko.

Kai Klerė įėjo į Martos užkandinę, salė gyvai šurmuliavo, kaip ir šimtais kitų šeštadienio popiečių, kurias ji prisiminė. Ji užuodė keptus svogūnus, mėsainių riebalus, kažkieno stiprius kvepalus ir gerą karštą kavą.

Muzikinė dėžė buvo ta pati, kaip ir prieš dešimt metų. Klausydamasi Tamės Vinet* balso, Klerė nusprendė, kad jos programa, matyt, irgi nepasikeitė. Aplinkui tarškėjo indai, aidėjo balsai, kurių niekas nesivargino pritildyti. Jausdamasi it namuose, ji atsisėdo prie baro ir atsivertė plastiku aptrauktą valgiaraštį.

* Tammy Wynette (1942–1998) — Amerikos kantri stiliaus dainininkė ir dainų autorė.

— Klausau, ponia, ko galėčiau pasiūlyti?

Klerė nuleido valgiaraštį, tada numetė jį ant baro.

— Alisa? Alisa, tai aš, Klerė.

Mandagi Alisos šypsena iš nuostabos virto apvalia.

— Klerė Kimbol! Girdėjau, kad grįžai. Puikiai atrodai. Jergutėliau, tiesiog nuostabiai.

— Kaip gera tave matyti. — Klerė jau spaudė kietas, darbščias Alisos rankas savosiose. — O Dieve, mums būtinai reikia pasikalbėti. Noriu žinoti, kaip gyveni, ką veiki. Viską.

— Viskas gerai. Daugiau nėra ką pridurti. — Ji nusijuokė ir spustelėjo Klerės rankas prieš paleisdama. — Ko norėtum? Kavos? Bet mes neturime visų tų „ekspresų", kokius geriat Niujorke.

— Noriu mėsainio su viskuo, su riebiausiomis bulvytėmis, kokių tik turite, ir šokoladinio kokteilio.

— Tavo skrandis vis toks pats. Minutėlę, aš tik nunešiu užsakymą. — Pakeliui priėmusi dar vieną, ji perdavė užsakymus į virtuvę. — Kol Frenkas keps mėsą, galėsiu pailsėti, — tarstelėjo skubėdama pro šalį.

Klerė stebėjo ją dirbančią, pilstančią kavą, priimančią užsakymus ir išrašančią sąskaitas. Po penkiolikos minučių Klerė mėgaudamasi jau uodė priešais gulinčio maisto kvapą.

— Tu tikrai puikiai tvarkaisi. — Ji kliūstelėjo ant bulvyčių pomidorų padažo, o Alisa prisėdo priešais ją.

— Ką gi, kiekvienam savo. — Alisa nusišypsojo, mintyse apgailestaudama, kad nespėjo šviežiai pasidažyti ir susišukuoti. — Mačiau tave laidoje *Entertainment Tonight*, per tą parodą Niujorke, kur rodei visas tas skulptūras. Atrodei tokia puošni.

Klerė paniekinamai prunkštelėjo ir nusilaižė nuo pirštų padažą.

— Aha, tokia jau aš.

— Jie sakė, kad tu devintojo dešimtmečio menininkė. Kad tavo darbai drąsūs ir... inovaciniai.

— Jie taip sako, kai jų nesupranta. — Klerė suleido dantis į mėsainį ir užsimerkė. — Ak. Taip. Ak, taip. Tai tikrai inovacija. Dedu galvą, jame pilna steroidų. Martos mėsainiai. — Ji atsikando dar kąsnį. — Sapnuodavau juos. Ir jie nė kiek nepasikeitė.

— Čia beveik niekas nepasikeitė.

— Atėjau čia pėsčiomis, kad galėčiau viską apžiūrėti. — Klerė atmetė atgal savo neklusnias garbanas. — Tikriausiai nuskambės kvailai, bet aš nežinojau, kad visko taip pasiilgau, kol vėl pamačiau. Mačiau pono Rudžio sunkvežimį priešais Klaido taverną, azalijas prie bibliotekos. Bet, Alisa, dabar jūs turite vaizdajuosčių parduotuvę, ir picą galima užsisakyti į namus. Ir Badas Hjuitas. Prisiekiu, kad mačiau Badą Hjuitą, važiuojantį šerifo mašina.

Alisa nusijuokė patenkinta.

— Na, gal pora dalykų ir pasikeitė. Badas dabar šerifo pavaduotojas. Pameni Micę Hains — ji metais už mus vyresnė? Tai štai, ji ištekėjo už vieno iš Hobeikerių, ir jie atidarė tą vaizdajuosčių parduotuvę. Jiems gana gerai sekasi. Turi plytinį namą Sidro gatvėje, naują automobilį, porą vaikų.

— O tu? Kaip tavo šeima?

— Gerai. Varo mane iš proto. Linetė ištekėjo ir persikėlė į Viljamsportą. Tėtis vis kalba apie pensiją, bet iš darbo neina.

— Kaip galėtų? Ką Emitsboras darytų be daktaro Kremptono?

— Mama kiekvieną žiemą ragina jį važiuoti į pietus. Bet jis nė krust.

Ji paėmė bulvytę iš Klerės lėkštės ir pamirkė į padažą. Jos taip sėdėdavo, prisiminė abi, šimtus kartų jaunystėje, dalydamosi paslaptimis, bėdomis ir džiaugsmais. Ir, žinoma, darydamos tai, ką mergaitės sugeba geriausiai. Kalbėdamosi apie berniukus.

— Tikriausiai jau žinai, kad Kamas Rafertis dabar šerifas.

Klerė papurtė galvą.

— Nesuprantu, kaip jam tai pavyko.

— Mano mamos vos priepuolis neištiko — kaip ir kitų, kurie prisiminė jį kaip pragarą ant ratų. Bet jis turėjo visas rekomendacijas, o mums reikėjo šerifo — po to, kai šerifas Parkeris staiga išvyko. Žinoma, dabar, kai viskas gerai pavyko, visi giriasi tam iš anksto pritarę. — Ji gudriai šyptelėjo Klerei. — Dabar jis netgi gražesnis nei buvo.

— Pastebėjau. — Klerė suraukė kaktą, siurbdama kokteilį per šiaudelį. — O kaip jo patėvis?

— Vis dar kelia man šiurpą. — Alisa nusipurtė ir nugvelbė dar keletą bulvyčių. — Jis nedažnai atvyksta į miestelį, bet kai pasirodo, visi išsilaksto. Sako, jis prageria viską, ką ferma uždirba, ir dulkina kekšes Frederike.

— Kamo motina tebegyvena su juo?

— Ji arba myli jį, arba siaubingai bijosi. — Alisa patraukė pečiais. — Kamas nekalba apie tai. Jis pasistatė namą Karjero kelyje, miške. Girdėjau, kad jame yra stoglangių ir į grindis įleista vonia.

— Nagi, nagi. Ką jis padarė, apiplėšė banką?

Alisa pasilenkė arčiau.

— Paveldėjo, — sušnabždėjo ji. — Jo tikrojo tėvo mama paliko jam viską. Patėvis žiauriai siuto.

— Įsivaizduoju. — Nors Klerė suprato, kad Martos užkandinėje gandai tiekiami kaip mėsainiai, ji norėjo pasikalbėti ramesnėje vietoje. — Klausyk, Alisa, kelintą tu baigi?

— Šiandien dirbu iki pusės penktos.

— Turi karštą pasimatymą?

— Neturėjau tokio nuo 1989-ųjų.

Klerė juokdamasi ištraukė iš kišenės porą banknotų ir padėjo ant stalo. — Tai gal vėliau užsuk pas mane, paplepėsim prie picos?

Alisa plačiai nusišypsojo, be gėdos pastebėdama, kad Klerė paliko dosnius arbatpinigius.

— Tai geriausias pasiūlymas, kokį girdėjau per pastaruosius šešis mėnesius.

PRIE KAMPINIO STALIUKO GERDAMI KAVĄ, RŪKYDAMI IR VISUS STEBĖdami, sėdėjo du vyrai. Vienas iš jų įsmeigė akis į Klerę ir linktelėjo.

— Dabar, kai ji grįžo, žmonės vėl pradėjo kalbėti apie Džeką Kimbolą.

— Žmonės visuomet kalba apie mirusiuosius. — Bet kitas irgi pažvelgė jos pusėn, pasisukęs taip, kad galėtų spoksoti niekieno nestebimas. — Nemanau, kad yra dėl ko nerimauti. Ji buvo tik vaikas. Nieko neprisimena.

— Tai ko tada grįžo? — Mostelėjęs smilkstančia cigarete, vyras palinko į priekį. Jis stengėsi kalbėti tyliai, leisdamas muzikai užgožti jo balsą. — Kodėl tokia turtinga, įžymi menininkė grįžta į tokią vietą kaip ši? Ji jau kalbėjosi su Raferčiu. Girdėjau, du kartus.

Jis nenorėjo galvoti apie rūpesčius. Nenorėjo tikėti, kad jų gali kilti. Galbūt kai kurie sąlėkio nariai kartais atitolsta nuo ritualo grynumo, tampa šiek tiek nerūpestingi, labiau nei reikia trokšta kraujo. Bet tai tik laikinas etapas. Jiems reikia naujo vyriausiojo žynio, ir jis, nors nebuvo drąsus žmogus, jau lankėsi dviejuose slaptuose susirinkimuose. Jiems tikrai nereikia, kad panika kiltų dėl to, jog Džeko Kimbolo dukra grįžo į miestelį.

— Ji negali papasakoti šerifui to, ko nežino, — spyrėsi jis. Dabar jis velniškai gailėjosi prasitaręs apie tai, kad vieną vakarą Džekas prisigėrė ir išpliurpė, jog Klerė stebėjo ritualą. Giliai širdyje jis baiminosi, kad Džekas mirė ne tik dėl sandėrio su prekybos centru.

— Tiesiog mums teks išsiaiškinti, ką ji iš tiesų žino. — Jis nužvelgė ją gesindamas cigaretę. Nebloga, nusprendė. Nors užpakalis kiek kaulėtas. — Mes stebėsime mažąją Klerę, — tarė jis ir nusišypsojo. — Mes atidžiai ją stebėsime.

ERNIS BATSAS DAŽNIAUSIAI LEISDAVO LAIKĄ GALVODAMAS APIE MIRTĮ. Skaitė apie ją, svajojo, fantazavo. Ir padarė išvadą, kad kai žmogus baigia savo gyvenimą, tai ir yra pabaiga. Ernio Batso gyvenimo schemoje nebuvo nei rojaus, nei pragaro. Vadinasi, mirtis yra neišvengiama baigtis, o maždaug septyniasdešimties metų gyvenimas — vienintelė pramoga.

Jis netikėjo nei taisyklėmis, nei gerais darbais. Jį žavėjo tokie žmonės kaip Čarlzas Mensonas* ir Davidas Berkovicas**. Žmonės, kurie ėmė tai, ko troško, gyveno kaip norėjo ir rodė visuomenei pirštą. Žinoma, toji pati visuomenė juos įkišo už grotų, bet, prieš užsitrenkiant durims, jie buvo įgiję neįtikėtiną galią. Ernis Batsas tikėjo, kad tebedidino ją.

* Charles Manson — vienas žymiausių JAV ir pasaulio nusikaltėlių.
** David Berkowitz — JAV žudikas maniakas.

Valdžia jį žavėjo taip pat, kaip ir mirtis.

Jis perskaitė kiekvieną žodį, parašytą LaVejos, Lavkrafto ir Kraulio*. Jis gilinosi į tautosakos, raganysčių ir Šėtono garbinimo knygas, gerdamas į save tai, ką suprato ar pritarė, ir viską sumaišydamas į chaotišką troškinį.

Tai teikė jo gyvenimui daugiau prasmės nei dievobaimingumas, aukojimasis ar kuklumas. Arba, kaip jo tėvų, aštuoniolikos sumautų valandų darbas per parą, prakaitavimas ir taupymas, kad atiduotų paskolą.

Jei jau ketini baigti gyvenimą šešios pėdos po žeme, tada geriau imti tai, ką gali gauti, nesvarbu, kokiu būdu, kol dar kvėpuoji.

Jis klausėsi *Mötley Crüe*, *Slayer* ir *Metallica* muzikos, iškreipdamas jų dainų žodžius pagal savo supratimą. Kažkada erdvios palėpės sienas dabar dengė plakatai su jo šiurpiai klykiančiais ar piktai vypsančiais didvyriais.

Jis žinojo, kad tai jo tėvus varo iš proto, tačiau Ernis, būdamas septyniolikos, nelabai rūpinosi jį pagimdžiusiais žmonėmis. Vyrui ir moteriai, kuriems priklausė „Roko picerija" ir kurie nuolat dvokdavo česnakais ir prakaitu, jis jautė daugiau nei panieką. Jo atsisakymas dirbti su jais buvo daugelio šeimyninių ginčų priežastis. Tačiau jis pasirinko darbą „Amoko" degalinėje. Motina vadino tai nepriklausomybės siekimu ir ramino jo sutrikusį ir nusivylusį tėvą. Jie paliko jį ramybėje.

Kartais jis fantazuodavo, kad nužudo juos, jausdavo jų kraują ant savo rankų, išgyvendavo jų mirtį tą akimirką, kai gyvybė palieka kūną. Mintys apie žudymą jį baugino ir žavėjo.

Lieknu, tamsiaplaukiu, niūraus veido vaikinu žavėjosi daugelis gimnazijos merginų. Jis mylėdavosi su jomis savo nenaujoje tojotoje, tačiau dauguma jo bendraamžių partnerių buvo per kvailos, per baugščios arba pernelyg nuobodžios. Per penkerius metus Emitsbore jis nesusirado nė vieno artimo draugo — vaikino ar merginos. Neatsirado nė vieno, su kuo galėtų diskutuoti apie sociopatų psichologiją, *Necronomicon*** reikšmę ar senovės ritualų simboliką.

* A. Lavey, H. P. Lovecraft, A. Crowley — rašytojai okultistai.

** H. P. Lavkrafto siaubo istorijų romanas.

Ernis laikė save atskalūnu, ir jo vertinimu, tai buvo neblogai. Jo pažymiai buvo geri, nes mokytis jam sekėsi, ir jis labai didžiavosi savo protu. Tačiau niekada nedalyvaudavo užklasinėje veikloje, nesportavo ir nešoko, nors tai būtų padėję užmegzti ryšius su kitais miestelio paaugliais.

Jis tenkinosi žaisdamas su juodomis žvakėmis, pentagramomis ir ožio krauju, kurį laikė užrakintą rašomojo stalo stalčiuje. Kol tėvai miegodavo savo jaukioje lovoje, jis garbindavo dievybes, kurių jie niekada nebūtų supratę.

Ir stebėjo miestelį iš savo kambario, it iš plėšraus paukščio lizdo virš namo, pro galingą teleskopą. Jis matė daug ką.

Jo namas stovėjo priešais Kimbolų namą, kitoje gatvės pusėje. Jis matė, kaip atvyko Klerė, ir nuo tada nuolat ją stebėjo. Jis buvo girdėjęs gandus. Nuo tada, kai ji sugrįžo, jie visi iškilo į paviršių ir atvėrė senas nuoskaudas bei mirtį. Jis laukė, kada ji užlips į palėpę, kada joje užsižiebs šviesa. Tačiau ji vis delsė.

Jis per daug nenusivylė. Kol kas jis galėjo stebėti Klerę pro jos miegamojo langą. Jis jau matė ją nusirengiančią — nusitraukiančią marškinėlius nuo savo ilgo, liekno kūno, džinsus nuo siaurų klubų. Jos kūnas labai lieknas ir baltas, o trikampis tarp kojų toks pat raudonas ir žvilgantis kaip ir plaukai ant galvos. Jis įsivaizdavo save įslenkantį pro galines duris, tyliai užlipantį laiptais. Jis užspaustų jai burną nespėjus nė riktelėti. Tada surištų ją, o kai ji imtų rangytis ir bejėgiškai muistytis, jis darytų su ja tokius dalykus, kurie priverstų ją prakaituoti, kentėti ir dejuoti.

Kai jis baigtų, ji maldautų jį ateiti dar kartą.

Būtų nuostabu, galvojo jis, tikrai nuostabu išprievartauti moterį namuose, kuriuose kažkas mirė smurtine mirtimi.

Ernis išgirdo gatve dardant sunkvežimį. Jis atpažino Bobio Mesės fordą. Sunkvežimis, spjaudydamasis anglies monoksidu, įpūškavo į Kimbolų kiemą. Jis pamatė iš namo išskubančią Klerę, ir, nors negalėjo girdėti, matė, kad ji džiugiai juokėsi kalbėdamasi su iš kabinos besikerėplinančiu kresnuoju Mese.

* * *

— LABAI TAU AČIŪ, BOBI, IŠ TIESŲ.

— No problemo. — Jo nuomone, tai buvo mažiausia, ką jis galėjo padaryti dėl senų gerų laikų — net jei buvo pasimatyme su Klere tik kartą. Tą vakarą, kai mirė jos tėvas. Kad ir kaip ten būtų, kai pirkėjas nesiderėdamas pakloja penkiolika šimtinių, jam visiškai nesunku pristatyti pirkinį. — Padėsiu tau jį įnešti. — Jis susiveržė atsipalaidavusį diržą, tada iš kėbulo iškėlė sudedamąjį stalą. — Gražus daikčiukas. Šiek tiek pablizginsi ir turėsi brangakmenį.

— Man jis patinka toks, koks yra. — Stalas buvo subraižytas ir dėmėtas, tačiau savaip ypatingas. Klerė ištraukė kėdę su medine atkalte ir apirusia sėdyne. Kėbule liko dar viena tokia pati, taip pat geležinis toršeras su gofruotu gaubtu, išblukęs gėlėtas kilimas ir sofa.

Iš pradžių jie sunešė į vidų lengvesnius daiktus, paskui šnekučiuodamiesi apie senus draugus, naujus įvykius abu kartu įtempė kilimą. Kai grįžo prie sunkvežimio raudonos brokato sofos, Bobis jau sunkiai alsavo.

— Ji nuostabi. Man be galo patinka tos gulbės, išraižytos ant porankių.

— Bet sveria turbūt toną, — tarė Bobis. Jis jau buvo belipąs į kėbulą, kai pastebėjo Ernį, stoviniuojantį ant šaligatvio kitoje gatvės pusėje. — Ei, Erni Batsai, ką veiki?

Ir taip paniuręs Ernis sugižo dar labiau. Jis susikišo rankas į kišenes.

— Nieko.

— Tai nešk čia savo subinę ir daryk ką nors. Tas vaikis kažkoks šiurpus, — sumurmėjo Bobis Klerei, — bet turi jauną nugarą.

— Sveikas. — Kai Ernis lėtai prisiartino, Klerė maloniai jam nusišypsojo. — Aš Klerė.

— Uhu. — Jis užuodė jos plaukus, gaivius, švarius, ir susijaudino.

— Lipk čia ir padėk man iškelti tą daiktą. — Bobis mostelėjo galva į sofą.

— Aš padėsiu. — Klerė vikriai įšoko paskui Ernį.

— Nereikia. — Nespėjus jai nė prisiliesti, Ernis jau buvo pakėlęs sofos galą. Ji matė raumenis, išsipūtusius plonoje rankoje. Ir iškart

mintyse pavaizdavo juos tamsiame ąžuole. Bobis, dejuodamas ir keikdamasis, nuleido sofą žemyn, ir Klerė pasitraukė jiems iš kelio. Ernis ėjo kiemu atbulas, žiūrėdamas sau į kojas.

— Tiesiog pastatykit ją kambario vidury. — Ji nusišypsojo, išgirdusi dunkstelėjimą. Tai buvo geras garsas — įsitvirtinimo garsas. — Puiku, ačiū. Gal norit atsigerti ko nors šalto?

— Aš ko nors pasiimčiau, — atsiliepė Bobis. — Bet jau turiu grįžti. — Jis draugiškai mirktelėjo Klerei. — Nenorėčiau, kad Bonė Sju imtų pavyduliauti.

Klerė jam nusišypsojo. Bobis Mesė ir Bonė Sju Vilson, pagalvojo ji. Vis dar sunku įsivaizduoti juos kartu jau septynerius metus ir turinčius tris vaikus.

— Erni?

Jis truktelėjo liesus pečius.

— Būtų ne pro šalį.

Ji nuskubėjo į virtuvę ir atnešė tris šaltus butelius pepsio.

— Aš pasakysiu tau dėl tos spintos, Bobi.

— Būtinai. — Jis užsivertė butelį, nugėrė gurkšnį ir pasuko prie durų. — Rytoj dirbsime nuo dvyliktos iki penktos.

Klerė išlydėjo jį, paskui atsisuko į Ernį.

— Atsiprašau, kad teko ir tave sutrukdyti.

— Nieko tokio. — Jis atsigėrė, tada apsidairė. — Tai viskas, ką turite?

— Kol kas. Man patinka rinktis daiktus pamažu. Kodėl mums jos neišbandžius? — Ji atsisėdo ant sofos krašto. — Susmukusi, — tarė atsidusdama. — Kaip man ir patinka. O tu seniai čia gyveni?

Jis nesisėdo, vaikštinėjo po kambarį — lyg katė, galvojo Klerė, pažindindamasi su teritorija.

— Nuo vaikystės.

— Mokaisi Emitsboro gimnazijoje?

— Paskutinėje klasėje.

Jos pirštai nekantravo griebti eskizų albumą. Jis toks įsitempęs — jaunas, nerimastingas.

— Stosi į koledžą?

Jis tylėdamas gūžtelėjo pečiais. Dėl to jis taip pat nesutarė su tėvais. *Išsilavinimas — tavo geriausias šansas.* Eina jie velniop. Jis pats yra savo geriausias šansas.

— Važiuosiu į Kaliforniją, į Los Andželą, kai tik pakankamai susitaupysiu.

— Ką nori daryti?

— Užsidirbti krūvą pinigų.

Ji nusijuokė, tačiau jos juokas buvo draugiškas, ne paniekinamas. Jis vos susilaikė nenusišypsojęs jai.

— Geras noras. Ar nenorėtum tapti modeliu?

Jo akyse blykstelėjo įtarimas. Kokios tamsios akys, pastebėjo Klerė. Kaip ir plaukai. Ir ne tokios jaunos, kokios turėtų būti.

— Kieno?

— Mano. Norėčiau nulipdyti tavo rankas. Jos tokios raumeningos. Galėtum užsukti kokią dieną po pamokų. Aš tau sumokėčiau.

Jis dar atsigėrė, svarstydamas, ką ji dėvi po aptemptais džinsais.

— Gal ir galėčiau.

Išeidamas jis suspaudė delne apverstą pentagramą, kurią nešiojo po marškinėliais su *Black Sabbath* atvaizdu. Šiąnakt jis atliks asmeninį ritualą. Seksualinį.

PO VAKARIENĖS KAMAS UŽSUKO Į KLAIDO TAVERNĄ. JIS DAŽNAI TAI darydavo šeštadienio vakarais. Čia išgerdavo bokalą alaus, pasišnekučiuodavo su žmonėmis, pažaisdavo pulą. Ir pasirūpindavo tais, kurie išgerdavo per daug, kad galėtų vairuoti.

Įėjusį į dūmuose skendintį barą jį pasitiko šūksniai ir sveikinimai. Klaidas, kuris kasmet vis labiau storėjo ir žilo, įpylė jam *Beck's* alaus. Kamas prisėdo prie senovinio raudonmedžio baro ir vieną koją patogiai įrėmė į žalvarinį skersinį.

Iš salės gilumos sklido muzika ir pulo kamuoliukų kaukšėjimas, retsykiais pasigirsdavo riebus keiksmažodis ar juoko pliūpsnis. Prie keturkampių stalų, nukrautų alaus bokalais, perpildytomis peleninėmis ir krūvomis žemės riešutų kevalų, sėdėjo vyrai ir moterys. Sara Hjuit,

Bado sesuo, įsispraudusi į ankštus marškinėlius ir dar ankštesnius džinsus, aptarnavo lankytojus, su vienodu malonumu rinkdamasi arbatpinigius ir pasiūlymus.

Ateiti išgerti bokalą tamsaus alaus, parūkyti, pasiklausyti tų pačių dainų, tų pačių balsų, pauostyti tų pačių kvapų buvo it savotiškas ritualas. Tačiau tai, kaip ir žinojimas, kad visuomet už baro ras Klaidą, niurnantį ant savo lankytojų, Kamą ramino. „Budvaiserio" laikrodis ant sienos kaip įprastai vėluos dešimt minučių, o keptos bulvytės kaip visada bus suzmekusios.

Siūbuodama klubais, padūmavusiomis akimis ir tvoksdama aitriais kvepalais prie jo prisiartino Sara. Ji pastatė ant baro padėklą ir lengvai pasitrynė į jį šlaunimi. Kamas be didelio susidomėjimo pastebėjo, kad ji pakeitė šukuoseną. Po paskutinio apsilankymo Betės grožio salone ji tapo blondine, ir dabar šviesių plaukų sruoga gundomai dengė vieną akį.

— Tikėjausi, kad ateisi šįvakar.

Jis nužvelgė ją prisimindamas, jog kadaise būtų padaręs bet ką, kad tik galėtų ją paliesti.

— Kaip sekasi, Sara?

— Būna ir blogiau. — Ji pasisuko, krūtimi brūkštelėdama jam per ranką. — Badas sako, kad esi labai užsiėmęs.

— Pakankamai. — Kamas paėmė alaus bokalą, nutraukdamas jos viliones.

— Gal norėtum vėliau atsipalaiduoti? Kaip senais laikais.

— Mes niekuomet neatsipalaiduodavome.

Ji nusijuokė tyliu, kimiu juoku.

— Ką gi, džiaugiuosi, kad prisimeni. — Tada pasipiktinusi žvilgtelėjo per petį, kai kažkas ją pašaukė. Ji nekantravo įkišti rankas į Kamo kelnes — ir jo piniginę — nuo tada, kai jis grįžo į miestelį. — Aš baigsiu darbą antrą. Gal tave aplankyti?

— Dėkoju už pasiūlymą, Sara, bet aš mieliau gyvensiu prisiminimais.

— Kaip nori. — Ji abejingai truktelėjo pečiais imdama padėklą, tačiau jos balsas tapo griežtesnis. — Dabar aš geresnė nei buvau.

Visi taip sako, pagalvojo Kamas, prisidegdamas cigaretę. Kažkada

ji buvo tikra gražuolė, krūtininga, seksuali septyniolikmetė. Jie dulkindavosi it pamišę. O paskui, prisiminė Kamas, ji pradėjo dalyti savo malones visiems, kas tik paprašydavo.

„Sara Hjuit padarys tai" tapo Emitsboro gimnazijos kovos šūksniu.

Blogiausia, kad tada jis mylėjo ją — visu savo tarpkoju ir mažiausiai puse širdies. O dabar jautė tik gailestį. Ir tai, žinojo jis, yra kur kas blogiau nei neapykanta.

Balsai salės gilumoje tapo garsesni, keiksmai spalvingesni. Kamas klausiamai žvilgtelėjo į Klaidą.

— Palik juos ramybėje. — Klaidas kvarkė it varlė, tarsi jo balso stygos būtų apsuktos folija. Jis susiraukė, atidarydamas du butelius alaus, ir jo penki pagurkliai subangavo it drebučiai. — Čia ne koks vaikų darželis.

— Čia tavo baras, — nerūpestingai atsiliepė Kamas, tačiau pastebėjo, kad nuo tada, kai jis atsisėdo prie baro, Klaidas ne kartą metė žvilgsnį salės gilumon.

— Būtent, o tu su savo ženkleliu nervini mano svečius. Tai gersi tą alų ar žaisi?

Kamas kilstelėjo bokalą ir nugėrė. Tada dar kartą užtraukė dūmą ir užgesino nuorūką.

— Kas prie stalų, Klaidai?

Mėsingas Klaido veidas tapo neįskaitomas.

— Įprasti valkatos. — Kamas ir toliau primygtinai į jį žiūrėjo, todėl Klaidas nusitvėrė dvokiantį skudurėlį ir ėmė valyti baro paviršių. — Ten Bifas, ir aš nenoriu jokių bėdų.

Kamas sustingo išgirdęs patėvio vardą, ir linksmi žiburėliai jo akyse užgeso. Bifas Stoukis retai gerdavo miestelyje, bet kai gerdavo, viskas paprastai baigdavosi liūdnai.

— Ar seniai jis čia?

Klaidas pakrutino pečius, sukeldamas riebalų griūtį po dėmėta prijuoste.

— Aš tau ne koks laikrodis.

Iš salės gilumos pasigirdo trumpas, šaižus moters riksmas ir lūžtančio medžio garsas.

— Regis, jis čia užsibuvo. — Kamas atsistojo ir patraukė prie pulo stalų, stumdydamas į šonus smalsuolius. — Traukitės. — Jis prasiskyrė kelią prie triukšmadarių. — Pasakiau, traukitės, kad jus kur.

Salės gilumoje, kur lankytojai rinkdavosi žaisti pulą arba mėtyti dvidešimt penkių centų monetas į senovinį kiniško biliardo aparatą, jis pamatė moterį, baugiai įsispraudusią į kampą, ir Lesą Gledhilą, siūbuojantį palei pulo stalą su lazda rankose. Jo veidas jau buvo kruvinas. Bifas stovėjo už kelių pėdų, laikydamas rankoje kėdės likučius. Tai buvo stambus, kresnas vyras su šlakbetonio blokus primenančiomis rankomis, ištatuiruotomis dar jo tarnybos jūrų laivyne laikais. Veidas, įraudęs nuo saulės ir alkoholio, buvo iškreiptas pykčio. O akys tokios, kokias Kamas visuomet prisiminė, — tamsios ir kupinos neapykantos.

Oskaras Rudis šokinėjo nuo vienos kojos ant kitos, vaidindamas taikdarį, tačiau tuo pat metu stengdamasis neįsivelti į muštynes.

— Liaukis, Bifai, tai buvo draugiškas žaidimas.

— Atšok, — sumurmėjo Bifas.

Kamas uždėjo ranką Oskarui ant peties ir galvos judesiu liepė jam pasitraukti.

— Eik pasivaikščioti, Lesai. Prasiblaivyk. — Kamas kalbėjo tyliai, neatitraukdamas akių nuo patėvio.

— Tas šunsnukis trenkė man sušikta kėde. — Lesas nusibraukė kraują, srūvantį per akis. — Jis skolingas man dvidešimt žalių.

— Pasivaikščiok, — pakartojo Kamas. Jis sugniaužė kumštį aplink pulo lazdą. Užteko vieno truktelėjimo, ir Lesas ją paleido.

— Jis sumautas pamišėlis. Tai buvo užpuolimas. Aš turiu liudytojų.

Pasigirdo pritariamas šurmulys, tačiau nė vienas neišėjo į priekį.

— Gerai. Eik į kabinetą. Paskambink daktarui Kremptonui. Tegu tave apžiūri. — Kamas nužvelgė susibūrusius smalsuolius. — Išsiskirstykit.

Žmonės murmėdami atsitraukė, tačiau dauguma liko stovėti tarpduryje ir stebėti Kamą ir jo patėvį.

— Tai dabar tu čia didelis žmogus, a? — Gergždžiantis Bifo balsas trūkinėjo nuo alkoholio. Jis piktai išsiviepė, kaip visada, kai ruošdavosi

pulti Kamą. — Turi tą savo ženklelį ir krūvą pinigų, bet vis tiek esi niekam tikęs.

Kamo pirštai tvirčiau suspaudė lazdą. Jis buvo pasiruošęs. Daugiau nei pasiruošęs.

— Tau laikas namo.

— Aš geriu. Klaidai, močkrušy tu, kur mano viskis?

— Tu jau baigei gerti, — ramiai tarė Kamas. — Gali pats išeiti pro priekines duris, arba aš išnešiu tave pro galines.

Bifas išsišiepė dar plačiau. Jis sviedė į šoną sulaužytą kėdę ir sugniaužė didžiulius kumščius. Jis norėjo išspardyti subinę Lesui, bet tai netgi geriau. Jau seniai bemokė šį vaikigalį pagarbos. O Kamas prašyte prašosi.

— Tai ateik ir išmesk mane, a?

Kai Bifas puolė į priekį, Kamas dvejojo tik akimirką. Mintyse jis jau matė save vožiantį lazda Bifui per galvą. Netgi girdėjo tą malonų garsą, kai medis atsitrenkia į kaulą. Bet paskutinę minutę metė lazdą į šalį ir priėmė pirmąjį smūgį į paširdžius.

Jis šaižiai iškvėpė, tačiau spėjo išvengti kumščio, nutaikyto jam į žandikaulį. Po smūgio į smilkinį iš akių pažiro žiežirbos. Už nugaros išgirdo triukšmą minios, kuri it stabmeldžiai apsupo gladiatorius.

Kai pirmą kartą jo plikas kumštis palietė Bifo kūną, ranka nuvilnijęs virpulys suteikė nenusakomą pasitenkinimą. Jis nejautė smūgių, jie tik priminė jam bausmes ir patirtas nuoskaudas.

Tada jis buvo mažas. Silpnas ir bejėgis. Ir turėjo tik vieną iš dviejų pasirinkimų — bėgti ir slėptis arba stovėti ir kentėti. Dabar viskas pasikeitė. Jis ilgai laukė šio vakaro. Kamas pajuto pašėlusį veržlumą, tokį, kokį jaučia kariai, kai susivienija ir pakyla į mūšį. Jis stebėjo savo pirmąjį smūgį į išsiviepusią Bifo burną, krumplius, perplėšiančius lūpas.

Jis užuodė kraują — savo paties ir Bifo. Ant grindų pažiro stiklas. Kartu su juo subyrėjo ir savitvarda. Kamas metėsi į mūšį it pamišėlis, daužydamas veidą, kurio nuo vaikystės buvo išmokęs bijoti ir nekęsti.

Jam norėjosi sutrinti jį. Sunaikinti. Subraižytomis ir kruvinomis rankomis jis sugriebė Bifą už marškinių ir trenkė tą nekenčiamą veidą į sieną. Dar ir dar kartą.

— Jėzau, Kamai. Baik, gana. Jėzau.

Jo kvėpavimas buvo karštas kaip ugnis. Jis pasimuistė, kai kažkieno rankos palietė pečius, ir atsisukdamas vos neužtvojo Badui.

Migla akyse prasisklaidė, ir jis pamatė išbalusį, išsigandusį pavaduotojo veidą, didžiules, smalsiai išpūstas minios akis. Atgalia ranka nusibraukė kraują nuo lūpų. Ant grindų savo paties vėmaluose be sąmonės tysojo Bifas.

— Klaidas paskambino. — Bado balsas drebėjo. — Sakė, kad situacija nebevaldoma. — Apsilaižęs lūpas, jis apsidairė po nusiaubtą kambarį. — Ką man daryti?

Kamas iškvėpė šaižiai it senas žmogus.

— Užrakink jį. — Kamas įsikibo į pulo stalą, kad nepargriūtų. Tik dabar ėmė jausti kiekvieną smūgį ir gerklę gniaužiantį pykinimą. — Už pasipriešinimą suimant, pareigūno užpuolimą, tvarkos drumstimą, girtuokliavimą ir chuliganizmą.

Badas krenkštelėjo.

— Jei nori, galiu parvežti jį namo. Supranti...

— Užrakink jį. — Jis pastebėjo Sarą, stebinčią jį su pritarimu ir pašaipa padūmavusiose akyse. — Paimk pareiškimą iš Leso Gledhilo ir liudytojų.

— Leisk man pasirūpinti, kad kas nors parvežtų tave namo, šerife.

— Nereikia. — Jis paspyrė į šoną sudaužytą bokalą, tada įsistebeilijo į tarpduryje stoviniuojančius žmones. Jo akys buvo šaltos, tokios negailestingos ir šaltos, kad net vyrai, drąsinę jį, nusuko į šoną savąsias. — Linksmybės baigtos.

Jis palaukė, kol salė ištuštėjo, tada nuvažiavo į fermą pasakyti savo motinai, kad jos vyras šiąnakt namo negrįš.

6 skyrius

KAI KAMAS ĮSUKO SAVO HARLĖJŲ Į KLERĖS KIEMĄ, BUVO KĄ TIK PO VIdurdienio. Jo kaulai ir raumenys pulsavo skausmu. Jis ilgai mirko

sūkurinėje vonioje, išbandė ledą, net išgėrė tris tabletes skausmo malšinamųjų, tačiau skausmui ir bemiegei nakčiai buvo sunku priešintis.

Dar labiau prislėgė motinos reakcija. Ji pažiūrėjo į jį savo didelėmis, pavargusiomis ir liūdnomis akimis ir privertė pasijusti — kaip visuomet — taip, tarsi jis būtų nugirdęs patėvį ir pats sukėlęs muštynes.

Nedidelį pasitenkinimą teikė tik tai, kad bent jau iki pirmadienio, ir iki teisėjo sprendimo, Bifas laižysis savo žaizdas kalėjime.

Kamas išjungė motociklo variklį ir, palinkęs ant vairo, ėmė stebėti dirbančią Klerę.

Ji buvo palikusi garažo duris atviras. Ant didžiulio plytinio stalo stovėjo aukšta metalinė struktūra. Klerė buvo palinkusi prie jos su litavimo lempa. Aplinkui ją lakstė žiežirbos.

Jo reakcija buvo netikėta ir trikdanti. Aistra — karšta ir deginanti, kaip toji ugnis, su kuria ji dirbo.

Kvaila, pagalvojo jis, atsargiai nukeldamas koją nuo motociklo. Moteris su darbiniais batais ir kombinezonu nė iš tolo nekvepia seksualumu. Jos veidą slėpė tamsūs akiniai, o plaukai buvo sukišti po odine kepuraite. Ir nors jam patiko moterys odiniais drabužiais, stora prijuostė nė kiek nepriminė prigludusio sijonėlio.

Jis padėjo šalmą ant sėdynės ir nuėjo į garažą.

Klerė dirbo neatsigręždama. Iš naujo nešiojamojo grotuvo griaudėjo muzika. Bethoveno Devintoji simfonija pritarė liepsnos šnypštimui. Nusprendęs, kad tai saugiausias būdas patraukti jos dėmesį, Kamas jį pritildė.

Klerė trumpam pakėlė akis.

— Vieną minutėlę.

Viena virto penkiomis, kol ji atsitiesė ir išjungė litavimo lempą. Tada įgudusiu judesiu paėmė veržliaraktį ir užsuko balionus.

— Buvo likę tik keletas dalykėlių. — Ji iškvėpė ir nusiėmė akinius. Pirštų galiukuose tebevibravo energija. — Ką manai?

Jis neskubėdamas apėjo struktūrą. Ji atrodė it pabaisa. Tačiau savotiškai žavi. Žmogiška, bet... kitokia. Įdomu, kas privertė ją sukurti tokią keistą būtybę.

— Na, miegamajame jos nestatyčiau, nes niekada negalėčiau atsipalaiduoti. Tai tarsi košmaras, kurį gali paliesti.

Kaip pirštu į akį. Klerė linktelėjo, nusitraukdama kepuraitę.

— Tai geriausias darbas, kokį sukūriau per šešis mėnesius. Endžė pašoks iki lubų.

— Endžė?

— Ji mano agentė, ji ir jos vyras. — Ji papurtė susigulėjusius plaukus. — O ką tu... jergutėliau. — Pirmą kartą ji sutelkė dėmesį į Kamą. Jo kairė akis buvo užtinusi, paakys mėlynas, o ant skruosto raudonavo bjaurus rėžis. — Po galais, kas tau atsitiko?

— Šeštadienio vakaras.

Ji paskubomis nusitraukė pirštines ir švelniai palietė pirštu žaizdą.

— Maniau, kad jau išaugai iš to. Ar buvai pas gydytoją? Palauk, atnešiu ledo, pridėsi prie akies.

— Viskas gerai... — pradėjo jis, bet ji jau skubėjo į virtuvę.

— Tu juk šerifas, dėl Dievo, — tarė ji ieškodama rankšluostėlio ledui įvynioti. — Nebeturėtum taip šėlti. Sėsk. Gal pavyks sumažinti sutinimą. Koks tu kvailys, Raferti.

— Ačiū. — Jis atsisėdo ant kėdės su medine atkalte, kurią ji pastatė virtuvėje.

— Imk, prisidėk prie voko. — Ji įsitaisė ant sudedamojo stalo, tada pakišo ranką jam po smakru ir pasukiojo prieš šviesą, apžiūrinėdama žaizdą. — Tau pasiseks, jei tavo dailiame veidelyje neliks rando.

Ledas maloniai vėsino ir ramino, todėl jis tik kažką burbtelėjo atsakydamas.

Klerė nusišypsojo, tačiau nerimas iš jos akių neišnyko. Ji prisiminė, kaip dažnai mokykloje mušdavosi Bleras. Jei atmintis jos neapgauna, tokiomis aplinkybėmis vyrui norisi būti palepintam — ir pagirtam.

— Ar turėčiau klausti, kaip atrodo tas kitas?

Jis kreivai šyptelėjo.

— Aš jam sulaužiau prakeiktą nosį.

— Dieve, kaip man patinka tie vyriški reikalai. — Paėmusi kitą rankšluostėlio galą, ji pavalė žaizdą. — Su kuo mušeisi?

— Su Bifu.

Jos ranka sustingo ant jo veido. Ji supratingai pažvelgė į jį.

— Atleisk. Kaip suprantu, čia reikalai nepasitaisė.

— Tai buvo tarnybinis reikalas. Jis gėrė ir triukšmavo Klaido tavernoje. — Kamas nutilęs atsilošė kėdėje. — Velniai rautų.

Jos ranka vėl švelniai palytėjo jam veidą.

— Nori sausainio?

Jis šyptelėjo.

— Močiutė visada duodavo man pieno ir sausainių, kai Bifas mane primušdavo.

Klerės skrandis susitraukė iš gailesčio, bet ji prisivertusi nusišypsojo ir paėmė jį už rankos.

— Sprendžiant iš to, ką matau, jam turėtų būti daug blogiau nei tau. — Pagauta impulso, ji pabučiavo jo nubrozdintus krumplius. Kamui šis gestas pasirodė neįtikėtinai mielas.

— Čia irgi skauda. — Jis patapšnojo pirštu per lūpas.

— Nebandyk savo laimės. — Ji lyg niekur nieko atitraukė ledo paketą ir prisimerkusi apžiūrėjo akį. — Labai spalvinga. Kaip matai?

— Tave matau tiesiog puikiai. Tu gražesnė nei buvai.

Ji pakreipė galvą.

— Turint galvoje, kad atrodžiau kaip pavalgiusi kaliausė, tai ne komplimentas.

— Kai suveiks vaistai nuo skausmo, sugalvosiu geresnį.

— Gerai. O kol kas gal man nubėgti į vaistinę ir nupirkti kokio nors tepalo?

— Geriau jau sausainis.

Jis minutėlę užsimerkė klausydamasis, kaip ji vaikšto po virtuvę, atidaro šaldytuvą, kažką pila į stiklinę. Iš garažo sklido prislopinta muzika. Jis niekada nemėgo klasikos, bet tą akimirką ji skambėjo gana maloniai. Kai Klerė padėjo ant stalo lėkštes ir stiklines, jis atsimerkė. Kamas įskaitė jos akyse kantrybę, supratimą ir siūlymą atsiremti į petį. Ir jo žaizda atsivėrė.

— Jėzau, Laiboji, aš norėjau jį užmušti, — tyliai tarė Kamas. Jo akys patamsėjo ir tapo pavojingos, tačiau balsas liko ramus. — Jis buvo girtas, piktas ir žiūrėjo į mane taip, kaip žiūrėdavo, kai buvau dešimties

ir negalėdavau apsiginti. Dar niekad gyvenime nesu nieko taip troškęs, kaip tąkart jį užmušti. Koks gi aš policininkas?

— Tu žmogus. — Klerė dvejojo, čiaupydama lūpas. — Kamai, aš girdėdavau, kaip mano tėvai kalbėdavosi apie situaciją tavo namuose. Kodėl niekas nieko nedarė?

— Žmonės nemėgsta kištis, ypač į šeimyninius ginčus. O mano motina visada palaikydavo tik jį. Ir dabar palaiko jį, o ne mane. Ji sumokės užstatą, vos tik jis bus nustatytas, ir parsiveš Bifą namo. Kad ir ką jis darytų, niekas jos neįtikins, kad jis niekam tikęs girtuoklis. Kaip aš norėdavau, kad jis išgertų butelį ir numirtų. — Kamas tylomis nusikeikė prisiminęs Klerės tėvą — sprendžiant iš jos išraiškos, ji irgi jį prisiminė. — Atleisk.

— Ne, nieko tokio. Mes abu puikiai žinome, koks naikinantis gali būti alkoholizmas. Bet tėtis... Jis niekada nieko neskaudindavo, kai gerdavo. Tik save. — Ji papurtė galvą, bandydama atsikratyti slogios nuotaikos. — Tu tikriausiai šiandien labai pažeidžiamas. Pasinaudosiu tuo ir priminsiu, jog žadėjai mane pavėžinti.

— Aš iš tiesų suskydau. — Jis pamankštino sustingusias rankas. — Ir man praverstų kompanija — jei gali pakęsti manąją.

Klerė nusišypsojo ir atsistojo.

— Tik pasiimsiu švarką.

Kai ji grįžo, Kamas priminė jai išjungti radiją, paskui uždaryti garažo duris. Susikišusi rankas į kišenes, Klerė apžiūrinėjo motociklą, stovintį šalia jos automobilio. Jis buvo didžiulis, galingas, juodos ir sidabrinės spalvų, be jokių papuošimų. Mašina, pritariamai pagalvojo ji. Ne žaisliukas.

— Čia tai rimtas daiktas. — Ji pagarbiai paglostė variklį. Tada, tramdydama šypseną, paėmė šalmą, kurį Kamas buvo padėjęs ant sėdynės. Jis tuo metu atsegė atsarginį. — Raferti, tu sunokai.

Kol ji juokėsi, jis užmovė jai ant galvos atsarginį šalmą ir užsegė dirželį. Ji patogiai įsitaisė už jo, apsikabino per liemenį, ir jis paleido variklį. Nė vienas iš jų nepastebėjo teleskopo objektyvo spindesio, lydinčio juos iš kitapus gatvės stovinčio namo viršutinio lango.

Klerė sėdėjo atsipalaidavusi, atlošusi galvą. Mokydamasi koledže,

ji buvo įsimylėjusi menų fakulteto studentą, jie kartu praleido pavasarį ir vasarą Paryžiuje. Jis buvo toks mielas, svajingas ir be cento kišenėje. Jie išsinuomojo motociklą ir visą savaitgalį važinėjosi gatvėmis.

Ji nusijuokė iš savo prisiminimų. Tai niekuo neprimena ano nekalto epizodo. Jos jaunojo meilužio kūnas buvo gležnas — nieko panašaus į šį kietą, tvirtą liemenį, kurį ji dabar apglėbusi.

Kamas pasuko, ir jos širdis ėmė plakti smarkiau. Koks malonus pojūtis, kaip ir po ja vibruojantis motociklas. Ji uodė dūmus, kylančius iš duslintuvo, šviežiai nupjautos vejos aromatą, odinio Kamo švarko ir stipresnį, paslaptingesnį jo odos kvapą.

Jam patiko jausti ją už savęs, jos šlaunis, drąsiai išskėstas ir prispaustas prie jo, susiliejusias su vienodu variklio ritmu po jais. Jos rankos tai lengvai lietė jo klubus, tai tvirčiau apkabindavo per liemenį, kai jis pasukdavo. Staiga persigalvojęs, Kamas išsuko iš greitkelio į siaurą, vingiuotą keliuką. Jie siūbavo it šokėjai po medžių arka. Šešėliai ir šviesa piešė ant asfalto keistus piešinius. Oras buvo vėsus, pavasariškai gaivus.

Stabtelėję prie pakelės parduotuvės, jie nusipirko šaltų gėrimų ir didžiulių sumuštinių su šalta mėsa. Susikrovę juos į krepšį, pasuko gilyn į mišką, kur upelis darė vingį ir platėjo.

— Kaip puiku. — Klerė nusiėmė šalmą ir persibraukė per plaukus. Tada nusijuokė ir atsisuko į Kamą. — Aš net nežinau, kur esu.

— Mes tik apie dešimt mylių į šiaurę nuo miestelio.

— Bet važiavome taip ilgai.

— Sukau ratus. — Jis išėmė sumuštinius ir padavė vieną Klerei. — Taip dainavai, kad net nepastebėjai.

— Vienintelis motociklo trūkumas tas, kad jame nėra radijo. — Ji nuėjo prie samanomis apžėlusio upelio kranto, kur per akmenis gurgėdamas sruveno vanduo. Medžių lapai virš galvos buvo jauni ir švelnūs. Kalnų laurai ir laukinės sedulos jau puošėsi baltais žiedais.

— Aš atsiveždavau čia merginų, — tarė Kamas jai už nugaros. — Pakvailioti.

— Tikrai? — Klerė šypsodamasi atsisuko. Jos akyse šokinėjo smalsūs žiburėliai. Jis atrodė kaip boksininkas po rungtynių. Nors ji nemėgo

kruvino sporto, analogija atrodė tinkama. — Ir vis dar tai darai? — Ji gundomai palinko į jį. Tada išpūtė akis. — O Dieve. O Dieve, tik pažiūrėk į tai! — Klerė metė jam maišelį su sumuštiniu ir pasileido bėgti.

Kai jis ją prisivijo, ji stovėjo priešais milžinišką seną medį, rankomis užsidengusi burną, pasigėrėjimo kupinomis akimis.

— Ar gali tuo patikėti? — sušnabždėjo ji.

— Tikiu tuo, kad sutrumpinai man gyvenimą dešimčia metų. — Jis raukydamasis nužvelgė seną kreivą medį. — Kas tau šovė į galvą, velniai rautų?

— Ji nuostabi. Neįtikėtinai. Aš privalau ją turėti.

— Ką turėti?

— Ruplę. — Klerė pasistiebė ant pirštų galų, tačiau vis tiek nepasiekė medžio ir žievės ataugos, bjaurojančios ąžuolą. — Šitiek laiko ieškojau, bet tokios geros niekada nemačiau. Raižymui, — paaiškino ji nuleisdama ranką. — Ruplė — rando audinys. Sužeistas medis užgyja kaip kūnas.

— Aš žinau, kas yra ruplė, Laiboji.

— Bet ši nepakartojama. Sielą už ją velniui parduočiau. — Jos akyse įsižiebė gudrios ugnelės, kaip visada, kai reikėdavo derėtis dėl medžiagų. — Reikia sužinoti, kieno ši nuosavybė.

— Mero.

— Ši žemė priklauso merui Atertonui?

— Jis nusipirko keletą sklypų maždaug prieš dešimt ar penkiolika metų, kai žemė dar buvo pigi. Čia jam priklauso apie keturiasdešimt akrų. Jei nori jo medžio, tikriausiai turėsi pažadėti jam savo balsą. Žinoma, jei ketini čia pasilikti.

— Pažadėsiu jam, ko tik jis panorės. — Ji apėjo aplink medį, mintyse jau vadindama jį savu. — Tikriausiai pats likimas pastūmėjo tave atvežti mane čia.

— O aš maniau, kad mudu tik pakvailiosime.

Ji nusijuokė, tada pažiūrėjo į maišelius su maistu, kuriuos jis vis dar laikė rankose.

— Pavalgykim.

Jie įsitaisė ant žemės netoli upelio, iš kur ji galėjo matyti medį, ir

išvyniojo sumuštinius su keptomis bulvytėmis. Retkarčiais keliu praūždavo automobilis, tačiau daugiausia buvo tylu.

— Kaip man šito trūko, — tarė Klerė, atsirėmusi į akmenį. — Tylos.

— Todėl ir grįžai?

— Iš dalies. — Klerė stebėjo jį, imantį iš maišelio bulvytes. Gražios rankos, suvokė ji, nepaisant nubrozdintų krumplių. Ji nulietų jas iš bronzos, spaudžiančias kardo rankeną ar ginklo buožę. — O tu? Kiek pamenu, tu labiausiai troškai pabėgti iš čia. Vis dar negaliu patikėti, kad grįžai ir netgi tapai bendruomenės šulu.

— Visuomenės tarnu, — pataisė Kamas, atsikandęs sumuštinio. — Galbūt aš pagaliau supratau, kad problema visai ne Emitsboras, o aš pats. — Tai dalis tiesos, pagalvojo jis. Visa kita susiję su riksmais, aidinčiais sename pastate, šūviais, krauju ir mirtimi.

— Tu nesielgei blogiau nei kiti, Raferti. Tiesiog tavo paaugliškas maištavimas buvo pastebimesnis nei daugumos. — Ji nusišypsojo jam. — Kiekvienas miestelis turi savo blogą berniuką.

— O tu visuomet buvai gera mergaitė. — Jis nusijuokė pamatęs ją susiraukiant. — Protingoji Kimbolų mergaitė, geriausia mokinė, mokinių tarybos pirmininkė. Tikriausiai dar tebeturi pagyrimo raštą už tai, kad pardavei daugiausia sausainių iš visų skaučių.

— Pakaks, Raferti, neketinu leistis įžeidinėjama.

— Aš žavėjausi tavimi, — tarė jis, bet jo akyse spindėjo žiburėliai. — Tikrai. Tada, kai manęs nuo tavęs nepykindavo. Nori bulvyčių?

Ji kyštelėjo ranką į maišelį.

— Tik todėl, kad laikiausi taisyklių...

— Taip, tu laikeisi, — rimtai linktelėjo jis. — Ką čia ir kalbėti. — Jis ėmė žaisti su žalvariniu kabliuku ant jos kombinezono. — Aš vis svarstydavau, ar tu kada nors jas pažeisi.

— Tu apie mane išvis negalvodavai.

— Galvodavau. — Jis pažvelgė jai į akis. Jose tebežaidė šypsena, tačiau buvo ir kažkas daugiau, kažkas, dėl ko ji staiga sunerimo.

Vaje. Jos galvoje šmėstelėjo viena skubi mintis.

— Aš pats stebėjausi, kaip dažnai mano mintys nuklysdavo ir imdavo suktis apie tave. Tu buvai dar tik vaikas, be to, liesa, kilusi iš pasi-

turinčios šeimos, einanti teisingu keliu. Visi žinojo, kad nėra miestelyje tokio vaikino, kuriam pavyktų bent prisiliesti prie tavęs. — Kai ji atitraukė jo ranką nuo savo diržo sagties, jis tik nusišypsojo. — Tikriausiai galvodavau apie tave todėl, kad mudu su Bleru dažnai leisdavome laiką drauge.

— Kai jis nesibastydavo su kitais chuliganais.

— Taip. — Įdomu, kaip jai pavyksta padaryti savo kimų balsą griežtą. — Tai ar kada nors sulaužei taisykles, Laiboji?

— Buvo tokių momentų. — Susierzinusi ji nurijo kąsnį. — Žinai, žmonės nemano, kad esu kaulėta gerai išauklėta moksliukė.

Jis nesitikėjo, kad bus taip smagu pamatyti ją įniršusią.

— O ką žmonės apie tave mano, Laiboji?

— Kad esu sėkmės lydima menininkė, talentinga ir turinti viziją. Per mano paskutinę parodą kritikai... — Ji užsikirto ir piktai dėbtelėjo į jį. — Eik velniop, Raferti, tu verti mane kalbėti kaip moksliukę.

— Nieko tokio. Tu tarp draugų. — Jis nuvalė jai nuo smakro trupinius. — Ar tu irgi galvoji apie save pirmiausia kaip apie menininkę?

— O tu negalvoji apie save kaip apie policininką?

— Taip, — po minutėlės atsiliepė jis. — Ko gero.

— Tai kas vyksta šiomis dienomis Emitsbore?

— Kartais kas nors nutinka. — Jis papasakojo jai apie įvykį kapinaitėse, nes vis dar negalėjo išmesti jo iš galvos.

— Tai pasibjaurėtina. — Ji pasitrynė rankas, staiga pajutusi vėsą. — Nepagalvotum, kad tai gali atsitikti čia. Manai, tai vaikų darbas?

— Mes neturime įrodymų, bet aš taip nemanau. Viskas buvo padaryta per daug tvarkingai, tarsi turint kažkokį tikslą.

Klerė apsidairė, apžvelgdama tylius medžius, klausydamasi vandens čiurlenimo.

— Šiurpu.

Jis pasigailėjo prašnekęs apie tai ir grįžo prie prisiminimų.

Kamas pamiršo apie savo skaudulius ir mėlynes. Jo kūnas lengvai, galbūt per lengvai, užsimiršo. Jam patiko žiūrėti į Klerę, į jos netvarkingų plaukų kupetą, žvilgančią saulėje. Keista, kad jis prieš dešimtmetį nepastebėjo, kokia lygi, švelni, beveik permatoma jos oda.

Labiausiai jam įstrigo jos akys, aukso spalvos, beveik raganiškai spindinčios.

Dabar jam patiko klausytis jos balso, kylančios ir krintančios intonacijos. Jos juokas ritosi it rūkas. Jie prakalbėjo visą popietę diskutuodami, ginčydamiesi, iš naujo užmegzdami draugystę, kuri vaikystėje geriausiu atveju buvo žengusi tik pirmus nedrąsius žingsnius.

Nors upelio čiurlenimas atstojo muziką, saulė ir šešėliai žaidė virš jų galvų, jis jautė, kad dabar netinkamas metas kam nors daugiau, išskyrus draugystę. Kai jie vėl susėdo ant motociklo, tarp jų nebuvo likę jokio varžymosi.

Vienintelė Kamo klaida tą dieną buvo ta, kad jis atgal grįžo per miestelį. Pravažiuojant pro šerifo kontorą, jį sustabdė Badas Hjuitas.

— Sveiki, šerife. — Nors Badas vilkėjo civiliniais drabužiais, jis nutaisė dalykišką veidą ir linktelėjo Klerei. — Malonu vėl tave matyti.

— Badai? — Klerė juokdamasi nušoko nuo motociklo ir skambiai jį pabučiavo. — Vakar su Alisa valgėme picą ir gėrėme. Ji papasakojo, kad dabar tu šerifo pavaduotojas.

— Vienas iš jų. — Jis nuraudo iš pasitenkinimo, kad buvo paminėtas ir jo vardas. — Labai gražiai atrodai, Klere. — Tiesą sakant, jo Adomo obuolys truputį virpėjo žiūrint į ją. Klerės skruostai buvo įraudę nuo vėjo, akys spindėjo auksu. — Važinėjotės, ar ne?

— Taip. — Šuniškas susižavėjimas Bado akyse Kamui neatrodė toks juokingas, koks turėtų būti. — Ar kas nors atsitiko?

— Pamaniau, gal norėsi žinoti... Neradau tavęs namuose, o paskui pamačiau važiuojant per miestelį, tai ir sustabdžiau.

Kamas pasuko riešą, ir variklis nekantriai suburzgė.

— Tai jau supratau, Badai.

— Tai dėl tos pabėgėlės iš namų. Mergiotės iš Harisburgo.

— Ją rado?

— Ne, bet šįryt paskambino iš Apygardos. Kažkas matė merginą, atitinkančią aprašymą, 15-ajame kelyje tą pačią dieną, kai ji pabėgo. Einančią Emitsboro link. Pamaniau, kad norėsi žinoti, — pakartojo jis.

— Ar užsirašei vardą?

— Ir vardą, ir telefono numerį. Jie biure.

— Pirma parvešiu namo Klerę.

— Gal galėčiau palaukti? — Ji jau segė savo šalmą prie sėdynės. — Nebuvau šerifo kontoroje nuo tada, kai ten už stalo raugėdavo Parkeris.

— Ji nebe tokia spalvinga, kokia būdavo anksčiau, — tarė Kamas, lydėdamas ją į vidų.

Ji atpažino vyrą prie stalo. Mikas Morganas. Parkerio laikais jis buvo dar neapsiplunksnavęs pavaduotojas, tačiau prabėgę metai pasielgė su juo negailestingai. Jis buvo išpurtęs ir sudribęs, o sklastymas tamsiuose plaukuose išplatėjęs kaip ir liemuo. Jis pastūmė liežuviu žiaumojamą kąsnį už žando ir atsistojo.

— Kamai. Nemaniau, kad užsuksi. — Jis įsmeigė akis į Klerę ir išspaudė kažką panašaus į šypseną. Ant jo dantų juodavo tabako gabalėliai. — Girdėjau, kad grįžai.

— Sveiki, pone Morganai. — Ji pasistengė neprisiminti, kad jis pirmas atvyko į jų kiemą, kai užsimušė tėvas. Ir nekaltinti, kad tai jis atplėšė ją nuo tėvo kūno.

— Tikriausiai dabar esi turtinga ir įžymi. — Iš kontoros gilumos pasigirdo trenksmas ir keiksmas. Morganas kilstelėjo antakį, tada įgudusiu judesiu išspjovė tabaką į kibirą kampe. — Senasis Bifas šėlsta visą dieną. Kenčia siaubingas pagirias.

— Aš su juo susitvarkysiu. — Kamas dirstelėjo kameros pusėn, iš kur atsklido nauja keiksmažodžių banga. — Badai, gal parvežk Klerę namo?

Ji jau norėjo mandagiai atsisakyti, bet pastebėjo įtampą Kamo veide, pečiuose ir rankose.

— Nieko tokio, aš palauksiu. — Nerūpestingai truktelėjusi pečiais, ji ėmė skaitinėti dokumentus skelbimų lentoje. — Neskubėk.

Morganas pasitapšnojo pilvą virš diržo.

— Kad jau esi čia, Kamai, aš eisiu papietauti.

Linktelėjęs, Kamas patraukė prie storų durų, skiriančių kameras nuo kontoros. Keiksmai nenutilo, netgi jam uždarius paskui save duris.

— Sunku jam, — tarstelėjo Morganas ir vėl nusispjovė. — Eime, Badai, pavaišinsiu tave kava pas Martą.

— A... iki, Klere.

— Iki, Badai.

Jiems išėjus, ji priėjo prie lango pažiūrėti į miestelį. Jis buvo tylus it paveikslas. Mein gatvės nuokalne dviračiais važinėjosi keletas vaikų. Porelė paauglių sėdėjo ant seno biuiko gaubto ir flirtavo. Namuose, spėjo ji, žmonės turbūt sėda valgyti troškinio arba kepto kumpio.

Iš kambario jai už nugaros Klerė girdėjo piktus Bifo šūksnius, įžeidžius ir grasinančius. Kamo balso visiškai nesigirdėjo, tarsi jis tik klausytųsi.

TAČIAU JIS KALBĖJO — TYLIU, VALDOMU BALSU, KURIS BUVO GALINGESnis už visus Bifo šūkaliojimus. Per juos skiriančias grotas jis tyrinėjo žmogų, kuris gana ilgą laiką kartino jam gyvenimą. Daktaras Kremptonas sutvarstė Bifui žaizdas, tačiau viena akis buvo užtinusi, o vietoje nosies balto pleistro fone mėlynavo beformis gniužulas.

Jis jau senas, staiga suvokė Kamas. Apgailėtinas senas nusmurgėlis.

— Liksi čia, kol rytoj bus nustatytas užstatas, — tarė jam Kamas.

— Išleisk mane dabar, kitaip išėjęs kaip reikiant tave pričiupsiu. Supratai mane, vaikėze?

Kamas žiūrėjo į sudarkytą veidą, žinodamas, kad tai padarė jo rankos. Tačiau negalėjo aiškiai prisiminti kaip. Kiekvienas smūgis buvo suduotas per akinančią neapykantos miglą, aptraukusią akis.

— Aš suprantu. Nešdinkis iš mano miestelio, seni.

— Tavo miestelio? — Bifas storais pirštais įsikibo į grotas ir papurtė. — Tu šiame miestelyje esi tik suknistas chuliganas, niekas daugiau, toks ir liksi. Prisisegi prie marškinių sušiktą ženklelį ir jau įsivaizduoji esąs labai svarbus? Iš tikrųjų tu niekam tikęs kaip ir tavo tėvas.

Kamo ranka taip staigiai įslydo pro grotas, kad Bifas nespėjo atšokti. Pasigirdo plyštančios medžiagos garsas.

— Kaip manai, ar kam nors rūpėtų, jei rasčiau tave negyvą šioje kameroje? — Jis stipriai pritraukė Bifą prie grotų, ir šio veidas prisiplojo prie virbų. — Pagalvok apie tai, niekše, ir daugiau nesimaišyk man po

kojomis. O jei sužinosiu, kad grįžęs namo išliejai savo sumautą pagiežą ant mano motinos, užmušiu tave. Supratai?

— Tu neturi smarvės. Niekada neturėjai. — Bifas atsiplėšė nuo grotų ir nusivalė šviežiai sukruvintą nosį. — Manai, kad žinai viską, ką reikia žinoti, bet iš tikrųjų nežinai nė velnio. Ne tu vadovauji šiam miesteliui. Ir sumokėsi už tai, kad įkišai mane čia. Pažįstu žmonių, kurie gali priversti tave sumokėti.

Kamas pasibjaurėjęs patraukė prie durų.

— Galvok, ką kalbi, jei nori gauti valgyti. Pasakysiu Mikui, kad neduotų tau vakarienės, kol nusiraminsi.

— Pasimatysime pragare, vaikine, — šaukė Bifas, trankydamas grotas kumščiais. — Kad ir kas atsitiktų, pasimatysime pragare.

Likęs vienas, jis nusišluostė veidą. Ir ėmė niūniuoti.

Klerė palaukė, kol Kamas uždarys duris, tada atsisuko. Vos pamačius Kamo veidą, jos širdis prisipildė gailesčio, tačiau ji tik šyptelėjo lyg niekur nieko.

— O aš maniau, kad tavo darbas nuobodus.

Vengdamas jos, jis užlindo už savo stalo. Jam norėjosi paliesti ją, apkabinti, tačiau dalis jo jautėsi susitepusi purvu.

— Tau derėjo važiuoti namo.

Ji prisėdo ant jo stalo krašto.

— Palauksiu, kol tu mane parveši.

Jis pažvelgė į raštelį, rūpestingai išmargintą mokykline Bado rašysena.

— Turiu paskambinti.

— Aš niekur neskubu.

Jis užsispaudė nykščiu ir rodomuoju pirštu nosį ir pakėlė telefono ragelį. Bent jau Bifas užsičiaupė, pagalvojo jis.

— Čia šerifas Rafertis iš Emitsboro, norėčiau pasikalbėti su ponu arba ponia Smitfild. Taip, ponia Smitfild. Jūs skambinote į valstijos policiją dėl Karlės Džeimison. — Akimirką jis klausėsi, paskui ėmė užsirašinėti. — Ar pamenate, kaip ji buvo apsirengusi? Taip, taip, žinau tą vietą. Kada tai buvo? Ne, ponia, nekaltinu jūsų, kad nepaėmėte pakeleivio. Taip, tai gali būti pavojinga. Negaliu pasakyti. Ne, judu su vyru

pasielgėte teisingai. Mes labai dėkingi už pagalbą. Ačiū, taip, jei dar ko nors reikės, būtinai paskambinsiu.

Kai jis padėjo ragelį, Klerė pakreipė galvą ir nusišypsojo.

— Kalbėjai labai dalykiškai ir diplomatiškai.

— Labai ačiū. — Jis atsistojo ir paėmė ją už rankos. — Nešdinamės iš čia.

— Kiek metų tai mergaitei, kuri pabėgo iš namų? — nerūpestingai pasiteiravo ji, kai jie patraukė prie motociklo.

— Apie penkiolika. Ji iš Harisburgo. Iškeliavo su raudona kuprine įsiutusi ant viso pasaulio, nes tėvai per pavasario atostogas neišleido į Floridą.

— Ar seniai ji dingo?

— Pakankamai. — Jis užvedė variklį, ir jie nurūko.

Saulė jau leidosi, kai ji įtikino jį atsipalaiduoti verandoje ant sūpynių su taure vyno. Į želė taures ji įpylė dvidešimties dolerių vertės prancūziško baltojo vyno.

— Tokiais vakarais kaip šis mudu su tėčiu čia sėdėdavome ir laukdavome, kada ims čirpti svirpliai. — Klerė ištiesė savo ilgas kojas ir atsiduso. — Žinai, Kamai, sugrįžti namo reiškia susidurti su krūva problemų. Bet tai nereiškia, kad sprendimas buvo klaidingas.

Jis paragavo vyno. Įdomu, ar jis skanus dėl neįprastos taurės ar malonios kompanijos?

— Ar mes kalbame apie tave, ar apie mane?

Ji kreivomis jį nužvelgė.

— Žmonės šneka, kad esi gana geras šerifas.

— Dauguma žmonių gali mane lyginti tik su Parkeriu, todėl tai nelabai objektyvu. — Jis palytėjo jos sruogą, krentančią ant kaklo. — Ačiū. Jei būčiau važiavęs tiesiai namo, būčiau išmušęs kokią sieną.

— Džiaugiuosi, kad galėjau padėti. Taip pat girdėjau, kad turi gražų namą. — Ji stebėjo jį, gurkšnojantį vyną. — Žinoma, aš negavau kvietimo jį apžiūrėti.

— Regis, esu tau skolingas.

— Regis.

Jie mėgavosi vynu draugiškoje tyloje, stebėdami pravažiuojančius

automobilius, klausydamiesi šunų lojimo, kvėpdami hiacintų, kuriuos kažkada pasodino jos tėvas, kvapą.

Saulė nusileido dar žemiau ir pūstelėjo lengvas vėjelis.

Kai jis palietė ranka jos veidą ir atsuko jį į save, jai tai pasirodė natūralu, beveik pažįstama. Jo lūpos lengvai prigludo prie josios. Žiūrėdami vienas kitam į akis, jie palinko į priekį, užliūliuoti švelnaus sūpynių siūbavimo. Kai jis stipriai prigludo prie jos lūpų, — buvo priverstas tai padaryti, — pajuto, kad ji atsiduso.

Nuo vienos taurės vyno galva neturėtų suktis, pamanė ji, paliesdama jo krūtinę. Nuo bučinio irgi, ypač vyro, kurį pažinojo beveik visą savo gyvenimą.

Ji atšlijo sukrėsta.

— Kamai, aš galvoju...

— Pagalvosi vėliau, — sumurmėjo jis, vėl prisitraukdamas ją.

Egzotiškai. Buvo keista, kad toji drovi, liesa mergaitė iš jo vaikystės kvepia taip egzotiškai. Ir žadina tokius erotiškus pojūčius. Jis žinojo, kad per daug skuba, tačiau nepajėgė susivaldyti. Jis nė nenutuokė, kad vienas prisilietimas, vienas bučinys nenumaldomai gali priversti trokšti daugiau.

Atgavusi kvapą, Klerė atsitraukė nuo jo per colį, tada per du, kol migla akyse prasisklaidė, ir ji vėl galėjo aiškiai matyti jo veidą. Išvydus jo akyse netramdomą geismą, jos širdis ėmė smarkiai plakti.

— Ak, — pagaliau išspaudė ji ir nusišypsojo.

— Tai gerai ar blogai?

— Tiesiog ak. — Virpančia ranka ji pakėlė prie lūpų taurę. Vynas kiek atvėsino įkaitusią burną. — Maniau, kad grįžtu į tylą ir ramybę.

— Šįvakar labai ramu.

— Kurgi. — Ji buvo velniškai tikra, kad jei jis pabučiuotų ją dar kartą, ji iššautų it raketa. — Visada galvojau, kad tokioje vietoje kaip ši viskas turėtų vykti lėtai. Labai lėtai.

— Gerai. — Jis prisitraukė ją prie savęs ir priglaudė jos galvą sau prie peties. Jis laukė daugiau nei dešimt metų, kad sužinotų, kaip būna, galvojo Kamas, įsiūbuodamas sūpynes. Jo nuomone, gana lėtai.

Kai svirpliai ėmė traukti savo giesmes, nė vienas jų nepamatė, kad atsidūrė teleskopo objektyve.

7 skyrius

NORS, ERNIO BATSO MANYMU, MOKYKLOS LANKYMAS TEBUVO LAIKO švaistymas, chemijos pamokos jam patiko. Jį žavėjo Bunzeno degikliai, mėgintuvėliai ir Petri lėkštelės. Mokytis periodinę elementų lentelę buvo nuobodu, tačiau jam niekada nekilo rūpesčių dėl atminties. Be to, jis visada atpažindavo nežinomuosius mišinyje. Nežinomieji nesiliovė jį dominę.

Vis dėlto įdomiausi buvo laboratoriniai darbai. Maišydamas chemikalus, bandydamas reakcijas, jis jausdavosi turįs galią. Jam patiko matuoti, pilstyti, kurti ir žaisti galvojant apie tai, kad galėtų sukurti bombą. Ne tokią kvailą, kokią padarė Denis Mojersas ir padėjo mergaičių persirengimo kambaryje. Vaikiškas žaidimas. Ernis norėjo sukurti tokią, kuri plykstelėtų ir sprogtų, išdauždama langus ir pasėdama tikrą, pamirštą isteriją.

Jis galėtų; mokykla ir tėvų nupirktos knygos suteikė jam žinių. Jis neabejojo, kad sugebėtų. Ir, jei apsispręstų, nesileistų pagaunamas kaip tas mulkis Mojersas. Tikroji galia — ne pasigirti tuo, ką padarei. Svarbiausia priversti žmones stebėtis.

Paišydamas sąsiuvinyje, Ernis pakėlė akis į Džeimsą Atertoną, kartojantį instrukcijas. Ernio įsitikinimu, Atertonas buvo dar didesnis mulkis nei kiti suaugusieji. Jis kartojo viską tyliu, globėjišku balsu, retkarčiais pasukiodamas savo ilgą, liesą kaklą ar nusivalydamas akinius.

Tarytum keturakė žirafa, piktdžiugiškai pagalvojo Ernis.

Visi žino, kad Atertonas susikrovė krūvą pinigų iš nekilnojamojo turto ir jam visai nebūtina mokyti. Bet kurgi tau, semestras po semestro jis zulina savo kvailus kostiumus ir kaklaraiščius, bandydamas išmokyti vaikus cheminių reakcijų, nors jiems nė velnio tai nerūpi.

Žmonės sako, kad jis pasišventęs; Ernio manymu, jis paprasčiausias kvailys.

Tai, kad jis Emitsboro meras, tik aštrino Ernio kandumą. Ką gali veikti Stuobrių miestelio meras? Spręsti, kokia spalva dažyti suolelius parke?

— Pažymys už šį laboratorinį darbą sudarys ketvirtadalį jūsų galutinio pažymio, — tęsė Atertonas, peržvelgdamas mokinių veidus ir mintyse atsidusdamas. Po beveik trisdešimties metų mokytojavimo jis nesunkiai galėjo prognozuoti šio paskutinio eksperimento rezultatus. Mažiausiai dešimt procentų gaus neigiamus pažymius, o dauguma praslys tik per plauką.

— Panele Simons, gal malonėtumėte minutėlę pudrinę padėti į šalį?

Nuskambėjo juokas, ir Salė Simons skubiai įsikišo pudrinę į kuprinę.

— Jūs dirbsite komandomis, — tęsė Atertonas, kruopščiai lygindamas krūvelę lapų su užduotimis, kurias ketino išdalyti. — Laboratorinio darbo partneriai nurodyti užduočių lapuose. Siūlyčiau susipažinti su eksperimento etapais. Rašto darbai turi būti įteikti po dviejų savaičių.

Išdalijus užduotis, pasigirdo dejonės, bambėjimas ir šnabždesiai. Ernis be didelio susidomėjimo pastebėjo, kad jo partnerė bus Salė Simons.

— Kiekviena komanda pati nuspręs, kaip pasiskirstyti darbo krūvį, — tęsė Atertonas, perrėkdamas triukšmą. Jis atidžiai stebėjo kiekvieną mokinį. Pažinojo juos geriau, nei jie manė. — Nepamirškite, kad jūs partneriai, ir pažymys, geras ar blogas, bus abiejų. Galite eiti pas jums skirtus partnerius ir pradėti planuoti darbus. — Jis kilstelėjo kaulėtą pirštą. — Tik tyliai.

Atertonas dirstelėjo į laikrodį ir lengviau atsiduso pamatęs, kad iki pertraukos liko tik dešimt minučių.

— Regis, mes partneriai. — Salė pamėgino žvaliai nusišypsoti. Nors ji pažinojo Ernį ne pirmus metus, bet tik iš tolo ir nežinojo, ką apie jį galvoti. Kartais jis būdavo pašėlęs, kartais niūrus, o tokie maištininkai ją traukė.

— Aha. — Ernis įsmeigė į ją ilgą, nemirksintį žvilgsnį, ir Salė sumišusi apsilaižė lūpas.

— Rašto užduotį galėtume daryti po pamokų. Arba mano namuose, jei nori.

— Po pamokų aš dirbu.

— Tai... tada po darbo. Galėčiau ateiti pas tave, jei tau taip geriau.

Neatlaikiusi jo žvilgsnio, Salė ėmė nervingai žaisti su plaukais, paskui griebėsi marškinių sagų. Po juoda nėriniuota liemenėle, kurią nušvilpė iš vyresniosios sesers, jos širdis maloniai tvinkčiojo.

— Paprastai baigiu apie devintą, — tarė jai Ernis. — Galime dirbti pas mane, niekas netrukdys. — Tada jis lėtai nusišypsojo, parodydamas dantis. — Nebent bijai, kad Džošas užpyks.

Salė irgi nusišypsojo, šį kartą užtikrinčiau, nes ši tema jai buvo geriau pažįstama.

— Mes išsiskyrėme. Džošas mielas, bet kartais būna tikras dyglys.

— Tikrai? Pastaruoju metu atrodėte neišskiriami.

Ji atmetė atgal savo vešlius plaukus.

— Mes tik šiaip kvailiojome. Žmonės pradėjo poruoti mus po to, kai radome tą tuščią kapą. Jei nori, ateisiu šįvakar, galėsime pradėti.

Jis šyptelėjo.

— Taip, galėsime. — Įdomu, ar ji nekalta, pagalvojo jis.

PO PAMOKŲ ERNIS NUVAŽIAVO PAS KLERĘ. JIS BUVO NIEKO PRIEŠ PASImylėti su Sale, tačiau karšti, prakaitą mušantys sapnai pastaruoju metu buvo susiję su naująja kaimyne. Įdomu, kaip būtų su abiem iš karto, svarstė jis, taip, kaip jis matė toje pornografinėje vaizdajuostėje, kurią nugvelbė iš Leso Gledhilo.

Jo delnai sudrėko vien pagalvojus apie tai. Jam patiko mintis apie valdžią, dominavimą, galią. Patvarkęs jas abi, jis kai ką įrodytų. Jis taptų kažkuo.

Ernis įsuko į Klerės kiemą ir išjungė variklį. Kurį laiką neišlipdamas stebėjo ją dirbančią su plaktuku ir metalo žirklėmis. Šiandien buvo šilčiau, todėl ji dėvėjo prie kūno prigludusius atspurusiais galais šortus ir plačius marškinėlius, kurie slydo nuo vieno peties.

Kas būtų, jei jis įeitų ir nuplėštų tuos marškinėlius? Čia pat, šią akimirką, dienos šviesoje. Jos akys išsiplėstų, o lėliukės susitrauktų iš baimės ir nuostabos. Jis pargriautų ją ant grindų. Ji inkštų. Bet paskui... paskui ji įkaistų, sudrėktų ir pasiruoštų.

Erniui nelabai patiko mintis, kad šerifas Rafertis jai meilinasi, bet tiek jau to. Jei reikės, jis pasirūpins Raferčiu.

Jis išlipo iš furgono ir pasuko į garažą.

Įsigilinusi į darbą, Klerė negirdėjo jo ateinant, kol jis jau buvo beveik šalia. Ji atsitiesė, įsirėmė ranka į strėnas ir nusišypsojo.

— Sveikas.

Kai ji išlenkė nugarą, pro medvilninius marškinėlius išryškėjo mažos, stangrios krūtys. Jis įsivaizdavo, kaip suspaudžia jas rankose.

— Sakei, kad užsukčiau po pamokų kurią dieną.

— Sakiau. — Ji padėjo plaktuką. — Džiaugiuosi, kad nutarei man padėti. — Minutėlę ji stengėsi persikelti mintimis nuo vieno projekto prie kito, naujo. — Virtuvėje yra kėdė. Gal atneštum ją čia? Pakeliui gali pasiimti pepsikolos, jei nori.

— Gerai.

Kai jis grįžo, ji buvo padariusi vietos ant darbo stalo.

— Pastatyk ją čia. Kartais galėsi nuleisti ranką ir pailsėti. Nebijok pasakyti, kai pajusi, kad pavargai. — Ji užsiropštė ant stalo, pritildė muziką ir paragino jį atsisėsti. — Padarysiu keletą eskizų. Jei padėtum alkūnę ant atramos ir sugniaužtum kumštį... taip. — Ji nusišypsojo jam. — Kaip mokslai?

— Gerai.

— Liko tik keletas savaičių, ar ne? — Ji piešė kalbindama jį, norėdama, kad jis atsipalaiduotų.

— Aha.

Nekalbus vaikinas, pagalvojo ji, ir pamėgino iš naujo.

— Tai gal sportuoji, ką?

— Nesportuoju.

— Turi merginą?

Jo žvilgsnis nuslydo jos kojomis.

— Rimtos ne.

— A, protingas vyras. O ką dirba tavo tėvai?

Jis iš įpročio nusivaipė.

— Jie turi piceriją.

— Tikrai? — Ji liovėsi piešusi. — Aną vakarą buvau užsisakiusi

picą. Labai skani. Žinai, kai reikėjo išvykti iš Niujorko, labiausiai gailėjausi picų. Bet „Roko“ picerija tai kompensavo.

Jis sumišęs truktelėjo pečius, slėpdamas pasitenkinimą.

— Nieko ypatinga.

— Lengva kalbėti, kai užaugai su ja. Atgniaužk kumštį ir išskėsk pirštus. Mmm... — Klerė vėl ėmė susikaupusi piešti. — O kur gyvenote anksčiau?

— Naujajame Džersyje.

— Tikrai? Kodėl persikėlėte čia?

Jis paniuro.

— Neklausk manęs. Jie neklausė.

Ji užjaučiamai šyptelėjo jam.

— Čia ne taip jau ir blogai.

— Čia viskas taip nyku, mirę. Nekenčiu šios vietos. Žmonės tik sėdi ir žiūri, kaip auga žolė.

Trys sakiniai iš eilės, pagalvojo ji. Tikriausiai jo jausmai stiprūs.

— Žinai, sunku patikėti, bet ateis laikas, kai imsi vertinti tai, jog gali žiūrėti, kaip auga žolė.

— Tau lengva kalbėti, — sumurmėjo jis, mėgdžiodamas ją. — Gali grįžti į Niujorką kada panorėjusi.

— Tas tiesa. — Vaikai, pagalvojo ji, nesvarbu, kaip siektų savarankiškumo, yra priklausomi. — Netrukus galėsi spręsti pats. Nori į Los Andželą, ar ne?

— Taip. Nekantrauju dingti iš čia. — Jis vėl įsmeigė žvilgsnį į jos kojas, nuogas šlaunis. — Esi ten buvusi?

— Taip, kartą ar du. Ne mano stilius. Kada nors papasakosi man, ar tau patiko, ar ne. Sugniaužk kumštį. — Ji atvertė kitą lapą ir papurtė galvą. — Žinai, geriausia būtų daryti nuo peties į viršų, tarsi medį, besišakojantį iš šaknų. Gal nusivilktum marškinėlius? Gana šilta.

Jis pažvelgė į ją tamsiomis akimis ir lėtai nusitraukė per galvą marškinėlius. Ji geidžia jo. Jis tai žino.

O Klerė matė tik liekną piktą jaunuolį, svyruojantį ant vyriškumo slenksčio. Dar daugiau, ji matė objektą, ploną ranką su stebėtinai tvirtais raumenimis, slepiančiais jėgą.

— Taip, bus gerai. — Ji nučiuožė nuo stalo. — Leisk, parodysiu, kaip laikyti. Aš greitai. Nes kitaip pavargsi.

Ji paėmė jo ranką, pakišo delną po alkūne ir sulenkė. Tada liepė vėl sugniaužti kumštį.

— Dabar, jei šitaip pasėdėtum... Gerai, šiek tiek įtempk raumenis. Nuostabu. Tu toks natūralus. — Atsitraukdama ji pastebėjo medalioną ant jo krūtinės. Jis buvo sidabrinis, keistos geometrinės formos. Panašu į pentagramą, pagalvojo ji, tada pažvelgė į jį. — Kas tai? Geros sėkmės talismanas?

Jis instinktyviai sugniaužė jį laisvąja ranka.

— Kažkas panašaus.

Nenorėdama jo trikdyti, Klerė pasiėmė eskizų albumą ir pradėjo piešti.

Ji darbavosi valandą, vis leisdama jam pailsėti. Kartą ar du sugavo jo vertinantį žvilgsnį, pernelyg rimtą tokiam jaunam vaikinui. Truputį pralinksminta, truputį pamaloninta, kad jis gali ja žavėtis, Klerė nusprendė nekreipti į tai dėmesio.

— Nuostabu, Erni. Kai vėl turėsi kokias kelias laisvas valandas, pradėsiu lipdyti.

— Gerai.

— Atnešiu tau pinigų.

Likęs vienas, jis pamankštino ranką ir ėmė vaikštinėti po garažą. Pamatęs kampe skulptūrą, sustojo it įbestas. Apžiūrinėdamas pusiau žmogų, pusiau žvėrį, kurį Klerė buvo sukūrusi iš metalo ir košmarų, jis vėl suspaudė kumštyje pentagramą.

Tai ženklas, galvojo jis, pradėjęs tankiau kvėpuoti. Jis ištiesė virpančius pirštus ir pagarbiai paglostė skulptūrą. Klerė skirta jam. Jo ritualai, aukos susilaukė atsako. Tamsos valdovas jam padovanojo ją. Dabar jam tereikia sulaukti tinkamo meto, rasti tinkamą vietą ir ją paimti.

— Ką apie ją manai?

Ernis prieš atsisukdamas apdairiai užsitraukė marškinėlius. Klerė stovėjo už jo. Ji, kaip ir jis, žiūrėjo į skulptūrą. Jis užuodė jos muilo kvapą ir prakaitą.

— Ji turi galios.

Septyniolikmečio nuomonė ją nustebino. Ji atsigręžė į jį susidomėjusi.

— Gal ketini tapti meno kritiku?

— Kodėl tu ją padarei?

— Kažkas pastūmėjo mane iš vidaus.

Tobulas atsakymas.

— Tu sukursi jų ir daugiau.

Ji dirstelėjo į metalo krūvą ant virinimo stalo.

— Taip, regis, sukursiu. — Tada papurtė galvą ir ištiesė jam keletą banknotų. — Ačiū, kad sutikai man pozuoti.

— Man patiko. Ir tu man patinki.

— Tai gerai. Tu man irgi patinki. — Suskambo telefonas, ir ji pasuko virtuvės durų pusėn. — Turiu eiti. Iki pasimatymo, Erni.

— Aha. — Jis nusišluostė drėgnus delnus į džinsus. — Iki.

Traukdama iš šaldytuvo dešreles, garstyčias, marinuotas daržoves ir gėrimą, ji klausėsi sunkaus kvėpavimo ragelyje. Plačiai šypsodamasi, Klerė įkišo dešrelę į mikrobangų krosnelę ir taip pat ėmė šnopuoti, retkarčiais įterpdama kimų „taip“ arba „o taip!“ Paskui nustatė laikrodį ir atidarė butelį.

— O Dieve, nesustok. — Ji užbaigė ilga, virpančia dejone.

— Ar tau buvo gera? — paklausė tylus vyriškas balsas.

— Nuostabu. Nepakartojama. Geriau nebūna. — Ji godžiai atsigėrė pepsikolos. — Žanai Poli, tavo telefonas nuostabus. — Ji išsitraukė iš krosnelės dešrelę, įdėjo ją į bandelę ir ėmė tepti garstyčiomis. — Jei sužinos Endžė...

— Aš viską girdžiu, kvaiša tu.

Klerė kikendama uždėjo ant dešrainio marinuotų agurkėlių.

— Ką gi, mes demaskuoti. Tai kas geresnio?

— Tai, kad aš susijaudinau, — atsiliepė Žanas Polis.

— Nekvailiok, — švelniai subarė jį Endžė. — Mes norėjome pasiteirauti, kaip tau sekasi.

— Gerai. — Klerė patenkinta atsikando varvančio sumuštinio. — Tikrai gerai, — sumurmėjo pilna burna. — Tiesą sakant, ką tik baigiau naujojo modelio eskizą. Tas vaikinas turi nuostabias rankas.

— Tikrai?

Pralinksminta Endžės intonacijos, Klerė papurtė galvą.

— Sakydama „vaikinas", turiu galvoje vaiką. Jam šešiolika, gal septyniolika. Taip pat padariau keletą savo draugės, padavėjos, eskizų. Poezija darbe. Taip pat esu numačiusi porą įspūdingų plaštakų. — Ji pagalvojo apie Kamą ir lėtai nurijo kąsnį. — Gal net veidą. Arba visą sumautą kūną.

Įdomu, kaip jis sureaguotų, jei pasiūlyčiau pozuoti nuogam, pagalvojo ji.

— Regis, tu ten veltui laiko neleidi, *chérie*. — Žanas Polis paėmė nuo stalo gabalą ametisto.

— Ne. Endže, tau bus malonu žinoti, kad čia aš dirbu kiekvieną dieną. Iš tikrųjų dirbu, — pridūrė ji, atsisėdusi ant spintelės ir atsikandusi dar dešrainio. — Jau turiu vieną baigtą skulptūrą.

— Ir? — paragino Endžė.

— Geriau patys pažiūrėtumėte. Aš per daug arti jos.

Petimi prispaudęs prie ausies ragelį, Žanas Polis perėmė akmenį į kitą ranką. — Kaip gyvenimas užkampėje?

— Užkampyje, — pataisė jį Klerė. — Puikus. Kodėl jums neatvažiavus ir patiems neįsitikinus?

— Ką manai, Endže? Ar norėtum keletą dienų pasisvečiuoti kaime? Galėtume uostyti karves ir mylėtis ant šieno.

— Aš pagalvosiu.

— Savaitė Emitsbore — tai ne metai kokioje nors dykynėje. — Klerei vis labiau patiko ši mintis. — Čia nėra nei šernų, nei pamišusių prievartautojų.

— Tu mane nuvylei, — tarė Žanas Polis. — O ko yra?

— Čia tylu ir ramu, netgi maloniai nuobodu. — Klerė pagalvojo apie Ernį, tokį jaunatviškai nerimastingą ir nepatenkintą. Nuobodulys ne visiems patinka, tai akivaizdu. — Aprodyčiau jums karščiausius taškus: Martos užkandinę, Klaido taverną, o paskui galėtume sėdėti verandoje, gerti alų ir žiūrėti, kaip auga žolė.

— Skamba viliojamai, — sumurmėjo Endžė.

— Pažiūrėsime, kaip būtų galima pakeisti mūsų dienotvarkę, — apsisprendė Žanas Polis. — Aš norėčiau apsilankyti Klaido tavernoje.

— Puiku. — Klerė džiugiai kilstelėjo butelį. — Jums patiks. Tikrai. Tai tobulas amerikietiškas kaimas. Emitsbore niekada nieko neatsitinka.

LAUKYMĖS ŽEMĘ DRĖKINO LENGVAS PAVASARINIS LIETUS. LAUŽAVIETĖJE nesikūreno ugnis, tik gulėjo šalti sudegusios medienos ir kaulų pelenai. Debesys dengė mėnulį ir slopino žvaigždes.

Tačiau sprendimas buvo priimtas, ir jie nelauks. Šiąnakt čia buvo tik penkios figūros. Senoji sargyba. Šis susirinkimas, šis ritualas buvo slaptas, ir jame dalyvavo tik išrinktieji.

— Jėzau, koks šūdinas oras. — Bifas Stoukis mėsinga ranka uždengė cigaretę nuo lietaus. Šiąnakt nebus jokių narkotikų, žvakių, maldų ir prostitučių. Per dvidešimt metų narystės jis tapo priklausomas nuo ritualų taip pat, kaip ir nuo papildomų lengvatų.

Tačiau šiąnakt ant tuščios pakylos gulėjo tik apverstas kryžius. Šiąnakt jo bendražygiai atrodė įsitempę ir budrūs. Niekas nekalbėjo.

— Kas čia vyksta, po perkūnais? — piktai pasiteiravo jis, nesikreipdamas nė į vieną asmeniškai. — Tai nėra mūsų įprastinė naktis.

— Reikia išspręsti vieną reikalą. — Grupės vadas žengė į centrą ir atsisuko į juos. Jo kaukės akys atrodė tamsios ir tuščios. Jis iškėlė rankas su ilgais kreivais pirštais. — Mes esame išrinktieji. Mes esame pirmieji. Mūsų rankose galia spindi ryškiau. Mūsų Šeimininkas suteikė mums didžią dovaną — atvesti pas Jį kitus, parodyti jiems Jo šlovę.

Jis stovėjo it statula, keistas veidrodinis Klerės košmarų skulptūros atvaizdas. Kūnas palinkęs, galva atlošta, rankos ištiestos. Po kauke nekantriai žvilgėjo akys. Jis žinojo turįs galią, kurios kiti niekada nesupras.

Jie atbėgo vos pašaukti, lyg gerai dresuoti šunys. Jie paklus jo įsakymams it kvailos avys. Ir jei vienas ar kitas dar turi šiek tiek to, ką būtų galima pavadinti sąžine, ją pergalės valdžios troškimas.

— Mūsų Šeimininkas nepatenkintas. Jo iltys reikalauja keršto. Jį išdavė vienas iš Jo vaikų, vienas iš Jo išrinktųjų. Įstatymas buvo paniekintas, ir mes už tai atkeršysime. Šiąnakt kažkieno laukia mirtis.

Kai jis nuleido rankas, viena iš figūrų išsitraukė iš po apsiausto

beisbolo lazdą. Apstulbęs Bifas nespėjo nė išsižioti, kai ji perskėlė jam galvą.

Atgavęs sąmonę, jis suprato esąs nuogas pririštas prie altoriaus. Įkyrus lietus merkė ir šaldė jo kūną. Tačiau tai buvo niekai, visiški niekai, palyginti su širdį gniaužiančia stingdančia baime.

Jie stovėjo apsupę jį, vienas prie kojų, antras prie galvos, kiti iš šonų. Keturi vyrai, kuriuos jis pažinojo beveik visą savo gyvenimą. Jų akys buvo svetimos. Ir jis žinojo, kad tai, ką jie mato, yra mirtis.

Buvo uždegtas laužas; lietus tiško ir šnypštė ant rąstų. Tarsi kažkas keptų mėsą.

— Ne! — Jis pasimuistė, mėgindamas išlaisvinti rankas ir kojas. — Jėzau Kristau, ne! — Apimtas panikos, jis šaukėsi dievybės, kurią dvidešimt metų niekino. Jo burna buvo pilna baimės skonio ir kraujo iš prasikąsto liežuvio. — Jūs negalite. Negalite. Aš daviau priesaiką.

Vadas pažvelgė į randą ant kairiosios Bifo sėklidės. Žymę teks... ištrinti.

— Tu nebesi vienas iš išrinktųjų. Tu sulaužei priesaiką. Pažeidei Įstatymą.

— Niekada. Aš niekada nesu pažeidęs Įstatymo. — Muistantis virvė įsirėžė į riešus. Medį pirmą kartą nudažė kraujas.

— Pykdami mes nešiepiame dantų. Toks Įstatymas.

— Toks Įstatymas, — atkartojo kiti.

— Aš buvau girtas. — Jo krūtinė subangavo nuo raudos, karčių siaubo ašarų. Po tais apsiaustais ir kaukėmis slepiasi veidai, kuriuos jis pažįsta. Jo akys, kupinos panikos ir maldavimo, šokinėjo nuo vieno prie kito. — Sumautas Jėzau, aš buvau girtas.

— Tu paniekinai Įstatymą, — pakartojo vadas. Jo balse nebuvo girdėti nei gailesčio, nei entuziazmo — nors pastarasis pamažu augo it juoda kunkuliuojanti jūra. — Tu parodei, kad negali jo laikytis. Tu esi silpnas, o silpnuosius sutriuškins stiprieji.

Suskambo varpas. Vadas pakėlė balsą, perrėkdamas Bifo maldavimus ir keiksmus.

— O, Tamsiosios ugnies valdove, suteik mums galios.

— Galios Tavajai šlovei, — atitarė kiti.

— O, Amžių valdove, suteik mums stiprybės.

— Stiprybės Tavajam Įstatymui.

— *In nomine Dei nostri Santanas Luciferi excelsi!*

— Šlovė Šėtonui.

Jis paėmė sidabrinę taurę.

— Tai kartėlio vynas. Geriu jį liūdėdamas mūsų prarasto brolio.

Jis gėrė ilgai ir godžiai, pildamas vyną pro žiojinčią skylę kaukėje. Paskui padėjo taurę, tačiau vynas troškulio nenumalšino. Jis geidė kraujo.

— Nes jis buvo kankintas, ir jis buvo nuteistas, ir jis buvo pasmerktas.

— Aš jus užmušiu, — šaukė Bifas, blaškydamasis pančiuose. — Visus užmušiu. Prašau, Dieve, nedarykite to.

— Burtai mesti. Pragaro princo širdyje nėra gailesčio. Jo vardu aš įsakau Tamsiosioms jėgoms suteikti man pragariškų galių. Visų Pragaro dievų vardu įsakau, kad tai, ko aš noriu, įvyktų.

— Pakvieskite juos.

— Bafometai, Loki, Hekatai, Belzebubai.

— Mes esame Jūsų vaikai.

Besipinančiu iš baimės liežuviu Bifas rėkė, keikė juos, maldavo, grasino. Žynys leido Bifo siaubui augti. Jis tęsė:

— Mano rūstybės balsai suardo ramybę. Mano kerštas yra besąlygiškas. Aš esu sunaikinimas. Aš esu atpildas. Aš esu pragaro teisingumas. Kviečiuosi Tamsos valdovo vaikus, kad jie su negailestingu džiaugsmu nubaustų mūsų kritusį brolį. Jis išdavė, ir jo agoniški klyksmai, jo suniokotas kūnas taps įspėjimu tiems, kurie pažeis Įstatymą.

Jis nutilo, jo veidas po kauke šypsojosi.

— O, nakties broliai, tie, kurie jodinėjate ant karšto Pragaro kvapo, pradėkite.

Pirmasis smūgis sutraiškė kelį, ir Bifo riksmas perskrodė naktį. Jie talžė jį mechaniškai. Jei kuris nors ir jautė gailestį, jis nepergalėjo poreikio. Nieko nėra aukščiau už Įstatymą.

Žynys atsitraukė ir iškėlęs rankas stebėjo skerdynes. Prieš tai jis jau dukart buvo nulėmęs brolių mirtį. Dukart greita ir negailestinga mirtis

nuslopino kylantį maištą. Jis puikiai žinojo, kad kai kurie buvo nepatenkinti tuo, jog trylikos ratas krypsta nuo savo ištakų. Žinojo ir tai, kad kai kurie trokšta daugiau kraujo, daugiau sekso, daugiau paleistuvysčių.

Tokių dalykų atsitikdavo ir anksčiau, ir jų buvo tikimasi.

Jis turi pasirūpinti, kad jo vaikai eitų jo nurodyta kryptimi. Jis turi pasirūpinti, kad tie, kurie nuklysta, sumokėtų už tai.

Bifas vėl suriko, ir žynį persmelkė malonumas.

Jie žudys neskubėdami. Skubėti neverta. Sulig kiekvienu šleikščiu smūgiu į kaulus žynio kraujas kunkuliavo vis smarkiau, darėsi vis kaitresnis. Klyksmai, dabar jau beveik nežmoniški, netilo.

Kvailys, pagalvojo žynys, jausdamas pulsuojant strėnas. Kvailio mirtis dažnai būna bevertė, jei atmestum žudymo saldumą. Tačiau ši mirtis pasitarnaus kaip perspėjimas apie tikrą rūstybę. *Jo* rūstybę. Nes jis jau seniai suprato, kad čia valdo ne Šėtonas, o jis.

Tai jis čia valdžia.

Šios mirties šlovė priklauso jam.

Žudymo malonumas priklauso jam.

Kai riksmas virto slopiu gargaliavimu, jis žengė į priekį. Paėmęs ketvirtą lazdą, atsistojo prie Bifo. Apdujusios iš skausmo aukos akys vis dar degė klaikia baime. Taip netgi geriau, vadinasi, yra vilties.

— Maldauju. — Bifą dusino iš burnos bėgantis kraujas. Jis pamėgino kilstelėti ranką, tačiau pirštai buvo bejėgiai it sulaužytos šakelės. Dabar jis jau nebejautė skausmo, nes joks žmogus ant mirties slenksčio nebūtų jo pakėlęs. — Prašau, nežudyk manęs. Aš daviau priesaiką. Daviau priesaiką.

Žynys abejingai stebėjo jį žinodamas, kad jo triumfas artėja į pabaigą.

— Tai Jis čia Teisėjas. Jis Valdovas. Tai, ką mes padarėme, padarėme Jo vardu. — Jo akys nuslydo Bifo veidu. — Tas, kuris mirs šiąnakt, keliaus į kančią ir vargus. Į tuštumą.

Vaizdas Bifo akyse liejosi ir skaidrėjo, liejosi ir skaidrėjo. Sulig kiekvienu kvėptelėjimu iš burnos kliustelėdavo kraujas. Daugiau jis nerėks. Jis jau miręs, ir maldos, atklystančios į jo apkvaitusį protą, buvo sumišusios su užkeikimais. Jėzui. Liuciferiui.

Jis kartą stipriai atsikosėjo ir vos neprarado sąmonės.

— Pasimatysime pragare, — išspaudė.

Žynys pasilenkė arčiau, kad tik Bifas galėtų girdėti.

— Tai ir yra pragaras. — Tada, pasipurtęs iš malonumo, smogė lemiamą smūgį. Jo karšta sėkla išsiliejo ant žemės.

Kol jie degino lazdas, kraujas susigėrė į purviną žemę.

8 skyrius

KAMAS STOVĖJO PRIE TVOROS, JUOSIANČIOS RYTINĮ METJU DOPERIO kukurūzų lauko kraštą. Doperis, užsismaukęs ant akių kepuraitę ir neišspjaudamas iš burnos tabako, sėdėjo burzgiančiame traktoriuje. Variklis ritmingai vibravo sutvarkytas jo vyriausiojo sūnaus, kuris mieliau krapštė variklius nei arė laukus.

Nors buvo tik dešimta ryto, jo languoti marškiniai jau buvo permirkę prakaitu. Kairei plaštakai trūko dviejų pirštų — buvo palikęs juos kombaine. Toji negalia netrukdė jam nei dirbti žemės, nei trečiadienio vakarais žaisti boulingo. Ji tik įskiepijo atsargią pagarbą mašinoms.

Nuo vėjo ir šieno dulkių jo akių baltymai buvo nuolat paraudę, o raukšlėtame, šuniškai kaltame veide žiburiavo užsispyrusios ir atsargios akys.

Jis gimė šioje fermoje, ir, kai tėvas pagaliau pasimirė, ją perėmė. Jo nelaimingasis brolis pasiuntė save pragaran netoli esančiame miške, todėl Metju Doperis paveldėjo kiekvieną sumautą akmenį aštuoniasdešimt penkių akrų fermoje. Jis čia gyveno, dirbo, čia ir mirs. Jam tikrai nereikia, kad Kameronas Rafertis lakstytų čia mojuodamas savo ženkleliu ir aiškintų, kaip jam gyventi.

— Metai, tai jau trečias skundas šį mėnesį.

Atsakydamas Doperis nusispjovė palei traktoriaus šoną.

— Tie prakeikti lygumiečiai suvažiuoja čia, statosi namus Hobeikerių žemėje ir bando mane išstumti. Aš nesitrauksiu. Čia mano žemė.

Kamas uždėjo koją ant apatinio tvoros skersinio, mintyse melsdamas sau kantrybės. Aitrus trąšų kvapas graužė nosį.

— Niekas nebando tavęs išstumti, Metai. Tiesiog pririšk savo šunis.

— Šioj fermoj šunys laksto jau šimtą metų. — Jis vėl nusispjovė. — Niekas niekada jų nerišo.

— Viskas keičiasi. — Kamas pažvelgė į tolį, kur buvo matyti dėžutes primenantys namai. Kažkada ten plytėjo laukai, pievos, ganyklos. Važiuodamas pro šalį auštant arba temstant, galėjai stebėti žolę rupšnojančias stirnas. Dabar žmonės kiemuose statosi keramines stirnas ir kelia palydovines antenas.

Argi keista, kad jis pritaria Metui, galvojo Kamas. Pritarimas pritarimu, bet jis turi atlikti savo pareigas.

— Tavo šunys laksto ne tik fermoje, Metai. Čia ir yra bėda.

Metas nusišiepė.

— Jiems visada patiko šikti Hobeikerių žemėje.

Kamas neišlaikęs šyptelėjo. Doperių ir Hobeikerių nesutarimai tęsėsi jau ne vieną dešimtmetį. Ir niekam tai nekliudė. Prisidegęs cigaretę, Kamas pasirėmė ant tvoros.

— Man trūksta senio Hobeikerio su jo šieno vežimu.

Doperis papūtė lūpas. Tiesą sakant, jam irgi trūko Hobeikerio. Labai.

— Manau, jis pasielgė taip, kaip jam buvo geriau. Ir gavo gražaus pinigėlio. — Jis išsitraukė purviną skarelę ir širdingai išsipūtė nosį. — Bet aš niekur neisiu. Kol kvėpuosiu, tol dirbsiu žemę.

— Aš atslinkdavau čia vogti jūsų kukurūzų.

— Žinau. — Doperio nuoskauda truputį sumažėjo tai prisiminus. — Aš auginau geriausios rūšies kukurūzus valstijoje. Visada auginau ir visados auginsiu.

— Nesiginčysiu dėl to. Paskui įsirengdavome miške stovyklą ir kepdavome juos ant laužo. — Kamas nusišypsojo Metui, prisiminęs jų skonį, saldų it cukraus. — Mes manėme, kad jūs nežinote.

— Aš žinau, kas vyksta mano žemėje. — Metas pasitaisė kepuraitę. Akimirką jo akys, nukreiptos į tolimą mišką, tapo budrios. — Nepykdavau, kad nusiskindavote keletą burbuolių. Mes čia mokame pasirūpinti savo turtu.

— Turėsiu tai galvoje, kai ateis liepa. — Jis atsiduso. — Klausyk,

Metai, toje gyvenvietėje yra vaikų. Daug vaikų. O tavo trys vokiečių aviganiai didžiuliai.

Doperis vėl atkišo smakrą.

— Niekada niekam neįkando.

— Dar ne. — Kamas iškvėpė. Jis žinojo, kad gali malti apie valstijos įstatymą dėl šunų priežiūros, kol liežuvis nukris. Niekas nekreipė į tai dėmesio. Bet nors jis ir pritaria Doperiui, vis tiek negali rizikuoti ir laukti, kol koks šuo apkandžios vaiką. — Metai, žinau, kad niekam nenori bloga. — Jis kilstelėjo ranką, kol Metas nespėjo prasižioti. — Žinau, jie normalūs, paklusnūs šunys. Su tavimi. Bet niekas negali numatyti, kaip jie reaguos į nepažįstamus. Jei kas nors atsitiks, tavo šunys bus užmigdyti, o tu stosi prieš teismą. Palengvink visiems gyvenimą. Pririšk juos, pastatyk jiems voljerą, aptverk kiemą.

Doperis pažvairavo į Kamą, tada nusispjovė. Jis turi priežastį laikyti tris didelius šunis. Rimtą priežastį. Vyras turi apsaugoti savo šeimą nuo... Jo žvilgsnis vėl nuklydo į mišką, paskui tolyn. Nuo to, ko reikia saugotis.

Jam nepatiko kompromisai. Bet jis žinojo, kad jei nenusileis, čia sulėks tie sumauti šikniai iš Gyvūnų teisių organizacijos. Arba kuris nors suknistas lygumietis paduos jį į teismą. Jis nemokės tiems sušiktiems advokatams.

— Aš pagalvosiu.

Per šešias savaites — tai buvo geriausia, ką Kamas sugebėjo pasiekti. Jis tylėdamas rūkė, stebėdamas vyrą traktoriuje. Senis Metas pririš šunis, nes nenorės rizikuoti jais ir savo ferma.

— Kaip šeima? — pasiteiravo Kamas, norėdamas draugiškai užbaigti pokalbį.

— Neblogai. — Doperis irgi atlyžo. — Sju Elen išsiskyrė su tuo niekam tikusiu mašinų pardavėju. — Jis nusišiepė Kamui. — Pirmą kartą tau su ja neišdegė. Gal dabar ji žiūrėtų į tave, kai turi pinigų ir nuolatinį darbą.

Kamas neįsižeidęs šyptelėjo.

— Kiek vaikų ji turi?

— Keturis. Tas mulkis versdavo ją lovon, vos tik ji nusičiaudėdavo.

Bet dabar ji turi darbą. Dirba tame sumautame prekybos centre. Nensė prižiūri jauniausiąjį. — Jis žvilgtelėjo namo pusėn, kur jo žmona rūpinosi jauniausiuoju vaikaičiu.

Jie pasišnekučiavo dar keletą minučių, apie jo vyriausiąjį sūnų, kuris jau turėtų būti grįžęs iš pašarų parduotuvės, ir jaunesnįjį, kuris mokėsi koledže.

— Tik pamanyk, tas vaikis mano, kad turi mokytis, kaip dirbti fermoje. — Doperis vėl paniekinamai nusispjovė. — Ko gero, tikrai viskas keičiasi, nori to ar ne. Turiu grįžti prie darbo.

— Ūkinių prekių parduotuvėje yra grandinių, — priminė jam Kamas, numesdamas nuorūką. — Iki pasimatymo, Metai.

Doperis nulydėjo jį žvilgsniu iki automobilio, tada pažiūrėjo į tolumoje kylančius namus. Sumauti lygumiečiai, pagalvojo pajudėdamas.

Kamas apsuko automobilį, sukeldamas dulkių debesį. Jis nuvažiavo prie Doperio miško pakraščio, kur lapai buvo tankūs ir žali. Dalis jo minčių vėl nuklydo į vaikystę ir paauglystę.

Jis matė save su glėbiu Doperio kukurūzų, pora butelių alaus, barškančių maiše šalia cigarečių ir degtukų. Kartais išsilaižyti žaizdų, piktdžiugiškai padarytų patėvio, į mišką jis bėgdavo vienas. Arba su Bleru Kimbolu, Badu Hjuitu, Džesiu Hobeikeriu ar vienu iš tų, su kuriais bastydavosi tomis seniai praėjusiomis dienomis.

Jie sėdėdavo prie laužo, uosdavo keptų burbuolių ir dešrainių kvapą, gerdavo alų, pliaukšdavo apie merginas, pasakodavo šiurpias istorijas apie Doperį Jaunesnįjį.

Keista, kad jie taip dažnai ten eidavo, nors iš siaubo šiaušdavosi plaukai. O gal būtent dėl to ir eidavo, dingtelėjo jam. Tai buvo jų vieta, keista ir paslaptinga.

Kartais jiems atrodydavo, kad kažkas vaikšto su jais po tą gilų ir tylų mišką.

Kamas nesąmoningai pasipurtė ir nusijuokė iš savęs. Kai kas niekada nesikeičia, pamanė šypsodamasis. Begalvis Doperio vaiduoklis vis dar gali sukelti šiurpulį.

Jis pasuko tolyn nuo miško, nusprendęs užsukti į gyvenvietę ir pasipiktinusiems gyventojams pranešti, kad Meto Doperio šunys bus pri-

rišti. Automobiliui užropojus ant šlaito ir nuriedėjus vingiuotu keliuku, Kamas prisiminė pasivažinėjimą su Klere.

Tai buvo malonus pojūtis, netikėtai priminęs nerūpestingą vaikystę. Sėdėdamas su ja prie upelio ir tingiai šnekučiuodamasis, jis pasijuto it absolventų susitikimo vakare.

Tačiau bučiniai nė iš tolo nepriminė jaunystės. Jie nebuvo nei raminantys, nei draugiški ar meilūs. Greičiau jau tarsi žaibas. Kaip čia, po galais, atsitiko, kad tada jis leido Klerei Kimbol praslysti jam pro akis. Daugiau jis šios klaidos nepakartos.

Baigęs, galvojo Kamas, jis užsuks pas ją — galbūt ji dirbs — ir pasidomės, ar ji nenorėtų nuvažiuoti į Hagerstauną pavakarieniauti ir nueiti į kiną. Jei jam pasiseks ir jei jis nors kiek teisus manydamas, kad jai patinka, galbūt įkalbės ją užsukti į jo namus. O paskui jau kaip bus, taip bus.

Ji nenori skubėti, priminė jis sau. Gaila, kad kantrybė niekada nebuvo jo stiprybė.

Už paskutinio posūkio Kamas pastebėjo porą vaikų su dviračiais. Sprunka iš mokyklos, pamanė jis širdyje sutikdamas, kad sunku atsispirti tokiam nuostabiam gegužės rytui. Jis sunkiai atsiduso ir sustabdė automobilį ketindamas juos išbarti. Tada išlipo ir patraukė prie berniukų.

Jis atpažino abu — mažo miestelio prakeiksmas ar palaima? Si Ebotas, jaunesnysis Džošo, kuris aptiko tuščią kapą, brolis, ir Brajenas Naitas, Minės Aterton sūnėnas. Nors dalis Kamo norėjo jiems nusišypsoti, mirktelėti ir palinkėti sėkmės, jis pasuko prie jų nutaisęs rūstų veidą. Berniukai atrodo išsigandę ir pablyškę, pastebėjo jis. Įdomu, ar tik dėl to, kad buvo sučiupti? O gal jau mokėsi kramtyti tabaką?

— Nagi, nagi. — Kamas uždėjo ranką ant Ebotų berniūkščio dviračio vairo. — Vėluojate į mokyklą, a?

Si prasižiojo, tačiau neišspaudė nė garso. Akyse pažaliavęs, vaikis persilenkė per dviratį ir ėmė vemti.

— Velniai griebtų, — sumurmėjo Kamas, abiem rankomis laikydamas dviratį. — Ką, po galais, judu čia veikiate? — Jis pažiūrėjo į Brajeną, nes Si buvo užsiėmęs.

— Mes tik kvailiojome. Ir mes... mes... — Jis užsidengė ranka burną, ir Kamas pastebėjo, kad jo akyse kaupiasi ašaros.

— Gerai. — Jis sušvelnino balsą ir apkabino virpantį Si. — Kas atsitiko?

— Mes radome jį. — Brajenas sunkiai nurijo karčias seiles. — Mes tik norėjome nusistumti dviračius žemyn ir pabraidžioti upelyje, daugiau nieko. Tada ir pamatėme.

— Ką pamatėte?

— Lavoną. — Si pradėjo kūkčioti, nepaisydamas, kad iš jo dėl to gali pasišaipyti. — Tai siaubinga, šerife. Siaubinga. Šitiek kraujo.

— Gerai, vaikai, gal judu eikite į mašiną. Aš apsidairysiu. Eime, įkelsiu jūsų dviračius į kėbulą. — Jis nusivedė drebančius berniukus prie automobilio galo. Tai tikriausiai stirna arba šuo, tarė sau. Tačiau jo rankos buvo ledinės — jis žinojo, ką tai reiškia. — Nusiraminkit. — Jis atidarė galines dureles ir pajuokavo, mėgindamas praskaidrinti nuotaiką. — Tikiuosi, neapvemsite kilimėlio, a?

Si nesiliovė kūkčiojęs, o Brajenas papurtė galvą ir ramindamas kumštelėjo draugui į ranką.

Už žvyruoto kelkraščio žemė pamažu leidosi, pasidengusi praėjusio rudens lapais. Automobilyje dar kartą pažvelgęs į išbalusius vaikų veidus, Kamas patraukė šlaitu žemyn, slidinėdamas ant šlapios po nakties lietaus žemės.

Ore tvyrojo drėgnos žemės ir gličių lapų kvapas. Ant šlaito buvo matyti gilios slydimo žymės, kur berniukai leidosi žemyn, ir kitos, kur jie ropštėsi atgal. Jis, tikriausiai kaip ir jie, pamatė kraujo dėmes. Ir užuodė ją. Mirtį.

Gyvūnas, tarė sau žengdamas žingsnį po žingsnio. Turbūt partrenkė automobilis, ir jis atšliaužė čia nusibaigti. Jergutėliau, kiek kraujo. Akimirką jis turėjo stabtelėti, kad nuvytų staiga akyse stojusį vaizdą.

Krauju aptaškytos daugiabučio namo sienos. Kraujo dvokas. Nesiliaujantys riksmai.

Kamas ėmė kvėpuoti pro burną ir nusikeikė.

Prakeikimas, su tuo baigta. Viskas baigta.

Jo nesupykino pamačius kūną. Jis buvo matęs lavonų ir anksčiau. Netgi labai daug. Pirma reakcija buvo ūmus pyktis, kad jis guli čia. Jo miestelyje. Jo šventovėje.

Paskui apėmė pasibjaurėjimas ir gailestis. Kad ir kas buvo ši sulaužytų kaulų ir mėsos krūva, jis mirė siaubinga mirtimi. Tada užplūdo apgailestavimas, kad du vaikai, pabėgę iš pamokų tokį gražų pavasario rytą, turėjo aptikti tai, ko negalėjo suprasti ir ko niekada nepamirš.

Jis irgi nesuprato — šitiek metų išdirbęs policijoje, matęs ir beprasmiškų, ir nedidelių žiaurybių, jis nesuprato.

Atsargiai, kad nesunaikintų galimų įkalčių, Kamas pritūpė prie nuogo kūno. Jis buvo aplipęs šlapiais lapais. Gulėjo veidu į žemę, iškraipytomis rankomis ir kojomis.

Apžiūrinėdamas tai, kas likę, Kamas staiga prisimerkė. Pro mėlynes ir kraują jis įžiūrėjo tatuiruotę. Jo burna išdžiūvo. Jis suprato, kas tai, dar prieš pakeldamas sutraiškytą galvą, prieš pažiūrėdamas į sudarkytą veidą. Tada atsistojęs nusikeikė prie to, kas buvo likę iš Bifo Stoukio.

— JĖZAU, KAMAI. — BADAS VOS SPĖJO NURYTI DEGINANČIĄ TULŽĮ. — Šventas Jėzau. — Jis stebeilijosi į kūną prie savo kojų. Marškinių rankove nusibraukė nuo burnos prakaitą, kuris bėgo veidu ir žliaugė iš po pažastų. — Jėzau, Jėzau, — bejėgiškai išlemeno, tada nusisuko ir nusvyravo vemti į krūmus.

Kamas, jau aprimęs, stovėjo laukdamas, kol Badas susitvardys. Kažkur kitoje upelio pusėje ėmė giedoti strazdas. Medžiuose straksėjo voverės.

— Atsiprašau, — išspaudė Badas, prakaituotu delnu nusibraukdamas lipnų veidą. — Neišlaikiau... Niekada nebuvau matęs...

— Nereikia atsiprašinėti. Jau geriau?

— Taip. — Bet Badas žiūrėjo šiek tiek aukščiau kūno, gulinčio ant lapuotos žemės. — Kaip manai, jį partrenkė automobilis? Gali būti, kad partrenkė, ir jis nusirideno čia. Posūkiais čia visi laksto greitai. — Jis vėl nusivalė burną. — Kaip išprotėję.

— Ne, nemanau, kad jį partrenkė mašina. Mašina nesulaužytų visų kaulų, — garsiai svarstė Kamas prisimerkęs. — Kur slydimo žymės? Kaip, po galais, jis čia atsidūrė? Kur jo automobilis? Kur, velniai rautų, jo drabužiai?

— Na, gal... Gal, tik gal, jis vėl prisigėrė. Greičiausiai rasime jo automobilį ir drabužius kur nors pakelėje. Turbūt jis ėjo girtas, atlėkė mašina ir... — Tačiau dar nebaigęs minties, Badas suprato, jog tai kvaila versija. Kvaila ir nepatikima.

Kamas atsisuko ir pažvelgė išsigandusiam Badui į akis.

— Aš manau, kad kažkas jį mirtinai sumušė.

— Betgi tai žmogžudystė. Jėzau Visagali, čia nebūna jokių žmogžudysčių. — Bado balsas pakilo per oktavą ir užlūžo. — Šioje apygardos dalyje nebuvo žmogžudystės nuo tada, kai T. R. Luisas išprotėjo ir nušovė savo svainį. Prakeikimas, man tada buvo ne daugiau kaip penkeri ar šešeri. Emitsbore nebūna žmogžudysčių.

Sprendžiant iš jo balso, pagalvojo Kamas, jis tuoj palūš, jei nesusitvardys.

— Palauksime, kol atvyks koroneris. O dabar aptverkime šią vietą ir pradėkime savo tyrimą.

Badas bent jau turės ką veikti, galvojo Kamas. Jis buvo tikras, kad Bifas mirė ne čia.

— Reikia nufotografuoti, Badai. Eik ir atnešk fotoaparatą. — Jis sugavo pavaduotojo žvilgsnį ir uždėjo ranką jam ant peties. — Aš nufotografuosiu, — švelniai pasakė jis. — Tu tik atnešk fotoaparatą.

— Gerai. — Badas pasuko šlaito link, paskui atsigręžė.

— Tai bent jovalas, ar ne, šerife?

— Taip. Tikras jovalas.

Kai Badas atnešė fotoaparatą, Kamas nusiuntė jį ant kelio laukti koronerio. Atsiribojęs nuo bet kokių minčių, ėmėsi bjauraus darbo. Fotografuodamas pastebėjo šviežias žaizdas ant riešų ir kulkšnių nuo įsirėžusių virvių, palyginti nesužalotus sėdmenis ir nugarą.

Baigęs jis nepaprastai užsimanė parūkyti, bet tik padėjo fotoaparatą į šalį ir paėmė flakoną purškiamų dažų, kurį buvo atsivežęs iš kontoros sandėlio. Pasilenkęs prie kūno, jis papurškė, nusikeikė, kai flakonas tik sušnypštė, tada įnirtingai jį papurtė. Viduje subarškėjo rutuliukai.

Jam visuomet patiko šis garsas. Jo skambumas, veržlumas. Bet dabar dar ilgai nenorės jo girdėti. Jis nukreipė flakoną į žemę ir vėl papurškė.

Skaisčiai geltoni, niūriai šyptelėjo sau Kamas. Ką gi, to sumauto kalės vaiko mirties siluetas bus apibrėžtas gražia, linksma spalva.

Jis pradėjo nuo kojų, stengdamasis nesigūžti nuo pamėlynavusių ir sulaužytų kojų pirštų vaizdo.

Ta koja spardė tavo užpakalį dažniau, nei galėtum suskaičiuoti, priminė jis sau. Tačiau jo ranka, brėžianti liniją aplink nuogą kairę koją, truputį virpėjo.

— Sulaužė suknistus kelius, a? — murmėjo Kamas. — Visada linkėjau, kad mirtum kankindamasis. Regis, mano noras išsipildė.

Jis sukando dantis ir tęsė darbą. Tik atsitiesęs suvokė, kad skauda žandikaulį. Jis neskubėdamas uždėjo dangtelį, pastatė flakoną į šoną, atsisėdo ir tada išsitraukė cigaretę.

Kamas prisiminė paskutinį kartą, kai stovėjo ir žiūrėjo į mirtį. Tada tai buvo žmogus, kuris jam rūpėjo, su kuriuo juokdavosi, už kurį jautėsi atsakingas. Kurio liūdėjo.

Kamas užsimerkė, bet tik akimirką, nes užsimerkus pernelyg aiškiai iškildavo praeitis. Džeiko kūnas, tysantis ant purvinų laiptų, kraujas, kliokiantis iš jo taip greitai, kad jie abu suprato, jog vilties nebėra. Jokios sumautos vilties.

Tai mano kaltė, galvojo jis, jausdamas nugara srūvantį prakaitą. Mano kaltė.

— Šerife. Šerife. — Badui teko papurtyti jį už peties, kad Kamas pagaliau atsitokėtų ir pažiūrėtų į jį. — Atvažiavo koroneris.

Kamas linktelėjo, paėmė dažų flakoną, fotoaparatą ir padavė juos Badui. Šalia pavaduotojo stovėjo koroneris, laikydamas rankoje juodą lagaminėlį. Jis buvo neaukštas, liesas, labai baltos odos ir keistų rytietiškų akių, tamsių, truputį įkypų, su vešliomis blakstienomis. Žilstelėję plaukai buvo tvarkingai sušukuoti, o sklastymas toks tiesus, tarsi būtų nubrėžtas liniuote. Jis vilkėjo dailų smėlio spalvos kostiumą ir ryšėjo gana įžūlų kaklaraištį. Tykus drovus penkiasdešimtmetis. Jis jautėsi geriau tarp lavonų nei tarp gyvųjų.

— Daktare Lumi. Jūs greitas.

— Šerife. — Lumis ištiesė blyškią ranką su plonais pirštais. — Regis, turite nemalonumų.

— Taip. — Švelniai pasakyta, pagalvojo Kamas, vos tramdydamas juoką. — Vaikai rado kūną prieš valandą. Aš jau viską nufotografavau ir apibrėžiau kūną, tad galite nesijaudinti, kad suardysite nusikaltimo vietą.

— Puiku. — Lumis pažiūrėjo į kūną. Jo vienintelė reakcija buvo papūstos lūpos. Nieko nelaukdamas, jis atidarė lagaminėlį ir išsiėmė porą plonų chirurginių pirštinių.

— Juk jūs nesiruošiate... — Badas žengė porą žingsnių atgal. — Jūs nesiruošiate, na, skrosti čia pat?

— Nesijaudinkit. — Lumio juokas buvo stebėtinai sodrus. — Atidėsiu tai vėlesniam laikui.

Kamas paėmė iš Bado fotoaparatą. Jiems jo prireiks.

— Badai, eik į kelią. Pasirūpink, kad niekas nesustotų ir nežiopsotų.

— Klausau. — Badas lengviau atsikvėpė ir ėmė ropštis šlaitu.

— Jūsų pavaduotojas labai nervingas jaunuolis.

— Jis jaunas. Tai jo pirmoji žmogžudystė.

— Suprantama, suprantama. — Lumis vėl papūtė lūpas. — Tie dažai vis dar limpa.

— Atleiskit. Neturėjau po ranka nieko kita.

— Nieko tokio. Aš nesiliesiu prie jų.

Lumis išsitraukė nedidelį magnetofoną, rūpestingai padėjo jį ant akmens. Apžiūrinėdamas kūną, jis kalbėjo garsiai, lėtai ir kantriai.

— Reikia jį apversti, — dalykiškai tarė.

Kamas be žodžių padėjo fotoaparatą, kad pagelbėtų daktarui apversti lavoną. Sudaužytas kūnas Kamui priminė šiukšles maiše. Jis nurijo keiksmą, išgirdęs, kaip kaulas trinasi į kaulą.

Vaizdas ir anksčiau buvo nekoks, o dabar, kai Bifo negyvos akys spoksojo į dangų, atrodė dar baisiau. Kitaip nei nugara, priekinė kūno dalis buvo visa sudaužyta. Plati krūtinė įdubusi, o vyriškumas, kuriuo Bifas taip didžiavosi, priminė drebučius.

Buvau teisus dėl kelių, pagalvojo Kamas, nusisukdamas įkvėpti oro ir pasiimti fotoaparatą. Kol daktaras kalbėjo savo techniniais ir bereikšmiais terminais, jis padarė dar keletą nuotraukų.

Jie abu pakėlė galvas, išgirdę greitosios sireną.

— Kam ta sirena, — tarė Lumis, caktelėdamas liežuviu. — Pervešime kūną į lavoninę, šerife, kruopštesnei apžiūrai. Manau, jau dabar drąsiai galiu tvirtinti, kad šį žmogų kažkas ilgai ir skaudžiai daužė. Mirė greičiausiai nuo stipraus smūgio į galvą. Spręsdamas iš kūno sustingimo, galiu daryti prielaidą, kad jis mirė maždaug prieš dešimt penkiolika valandų. Po skrodimo pasakysiu tiksliau.

— Kada galėsite tai padaryti?

— Maždaug po poros dienų. Ar reikės dantų aprašo?

— Ko?

— Dantų aprašo. — Lumis nusitraukė pirštines, suvyniojo jas ir įsikišo į lagaminėlį. — Kūnas nuogas ir prie jo nėra jokių dokumentų, turbūt reikės dantų aprašo?

— Ne, aš žinau, kas jis.

— Ką gi. — Lumis pažiūrėjo į padėjėjus, besileidžiančius šlaitu su storu plastikiniu maišu ir neštuvais. Nespėjus jam vėl prašnekti, ant kelio viršuje sucypė stabdžiai. Kamas nekreipė į tai dėmesio, pasitikėdamas Badu, kuriam buvo liepta vyti į šoną visus smalsuolius. Tada jis atpažino balsą, kuris staiga paaštrėjo iš baimės ir netikėtumo:

— *Ką nori tuo pasakyti, kad Kamas ten, apačioje?*

Klerės kojos sulinko per kelius. Ji išbalusi įsmeigė akis į greitąją.

— O Dieve, kas atsitiko? — Ji puolė į priekį, bet Badas sugriebė ją už rankos ir užstojo kelią.

— Ten negalima, Klere. Tu nenorėtum to matyti. Patikėk manimi.

— *Ne.* — Jai prieš akis stojo šiurpus, negailestingas vaizdas. Ji pamatė tėvą, tysantį kieme. O dabar Kamas. — Ne, tik ne Kamas. Noriu jį pamatyti. Kad tave kur, sakau, kad noriu jį pamatyti. — Ji pastūmė Badą į šoną ir slidinėdama puolė šlaitu žemyn — tiesiai Kamui į glėbį.

— Ką, po galais, čia veiki?

— Tu. — Ji kilstelėjo virpančią ranką ir stipriai prispaudė pirštus jam prie veido. Ant jo matėsi įbrėžimų, senų įbrėžimų, bet jis pats buvo sveikas ir gyvas. — Pamaniau... Ar gerai jautiesi? Ar viskas gerai?

— Viskas gerai. Grįžk atgal į kelią. — Jis apsuko ją, kad nepama-

tytų vaizdo apačioje, tada ėmė stumti priešais save į kelkraštį. — Regis, liepiau nieko neleisti, — piktai tarė Badui.

— Jis nekaltas. — Klerė užsidengė ranka burną, stengdamasi susitvardyti. — Aš pabėgau nuo jo.

— O dabar gali važiuoti savo keliais. Eik į automobilį ir važiuok namo.

— Bet aš...

Jis piktai žybtelėjo akimis.

— Su tavimi tai nesusiję, ir aš neturiu laiko laikyti tave už rankos.

— Puiku. — Ji nusisuko, bet adrenalinas sparčiai slūgo, ir ji bejėgiškai atsirėmė į automobilio gaubtą.

— Velniai rautų, Klere, sakiau, kad neturiu tam laiko. — Jis norėjo, kad ji nuvažiuotų, kol dar neatnešė kūno. Priėjęs paėmė ją už rankos ir atidarė vairuotojo dureles.

— Atšok. — Ji piktai ištraukė ranką, jausdama, kad tuoj apsiverks.

— Ei. — Jis kilstelėjo jos smakrą ir susiraukė, pamatęs blizgančias akis. — Kas čia dabar?

— Aš maniau, kad ten tu. — Atplėšusi jo ranką, ji įsikibo į durų rankenėlę. — Nežinau, ko taip išsigandau pagalvojusi, kad ten guli tu, sužeistas ar negyvas, bet dėl kažkokios kvailos priežasties aš būtent taip pagalvojau.

Jis šaižiai iškvėpė.

— Atleisk. — Jis sulaikė ją, besėdančią į automobilį. — Prakeikimas, Klere, aš atsiprašau. Ateik čia. — Jis prisitraukė ją prie savęs, nekreipdamas dėmesio į jos priešinimąsi. — Liaukis, Laiboji. Man buvo sunki diena. — Kai ji šiek tiek sušvelnėjo, jis priglaudė lūpas jai prie plaukų ir įkvėpė gaivaus kvapo, kuris buvo toks malonus po aitraus mirties tvaiko. — Atleisk.

Ji vis dar piktai gūžtelėjo pečiais.

— Pamiršk tai.

— Tu jaudinaisi dėl manęs.

— Man trumpam buvo aptemęs protas. Bet jau praėjo. — Tačiau apkabino jį ir stipriai spustelėjo. Pagalvos apie savo reakciją vėliau, pažadėjo sau. Paskui atšlijo. — Kas čia atsitiko?

— Ne dabar. — Per jos petį jis pamatė padėjėjus, kylančius į šlaitą su sunkia našta. — Važiuok namo, Klere.

— Aš neketinau kištis į tavo darbą, — pradėjo ji. Paėmusi už durų rankenėlės, Klerė atsigręžė ketindama atsiprašyti Bado. Ir pamatė storą juodą plastikinį maišą. — Kas čia? — sušnabždėjo ji.

— Bifas.

Ji lėtai atsisuko į Kamą.

— Kas atsitiko?

Dabar jo akys buvo tuščios ir tolimos.

— Mes dar nežinome.

Ji palietė jo ranką.

— Net nežinau, ką pasakyti. Ką dabar darysi?

— Dabar? — Jis pasitrynė veidą. — Dabar važiuosiu į fermą ir pasakysiu motinai, kad jis negyvas.

— Aš važiuosiu su tavim.

— Ne, aš nenoriu...

— Tu gal ir nenori, bet tavo motinai gali prireikti kitos moters draugijos. — Klerė prisiminė savo mamą, grįžusią namo po smagaus vakarėlio su draugėmis ir radusią kieme greitąją, minią žmonių ir savo vyrą maiše. — Aš žinau, koks tai jausmas, Kamai. — Nelaukdama sutikimo, ji įsėdo į automobilį. — Važiuosiu paskui tave.

9 skyrius

FERMA, KURIOJE UŽAUGO KAMAS, PER TRISDEŠIMT METŲ BEVEIK NEPAsikeitė. Tam tikra prasme ji netgi tebeturėjo to žavesio, kurį jis prisiminė iš tų metų, kai dar buvo gyvas tėvas. Už daržinės ir pieninės banguojančiose pievose tebesiganė žalmargės. Lengvas pavasarinis vėjas siūbavo aukštą žolę. Aptvare lesinėjo ir kudakavo vištos.

Namas buvo padrikas trijų aukštų pastatas su plačia veranda ir siaurais langais. Nuo apirusių sienų luposi dažai, beveik visos langinės buvo suskilinėjusios, o stogui trūko kelių skiedrų. Bifas nemėgo švaistyti pinigų tam, kas nedavė pelno, išskyrus alų ir kekšes.

Palei purviną vėžių išmaltą keliuką stirksojo keletas apvytusių narcizų. Kamas prisiminė prieš porą mėnesių davęs motinai pinigų, kad išlygintų keliuką. Tikriausiai ji čekį išgrynino ir atidavė pinigus Bifui.

Žinoma, ji neapleido darželio už namo, kuris apsodintas ir kruopščiai išravėtas. Tačiau lysvėse, kurias ji kažkada taip prižiūrėdavo, gėlės neaugo. Jos buvo apžėlusios žole ir vijokliais.

Kamas prisiminė vieną dieną, labai panašią į šią, kai jam buvo penkeri ar šešeri, — jis sėdėjo šalia motinos, o ji kasė žemę našlaitėms. Ir dainavo.

Kada jis paskutinį kartą girdėjo ją dainuojant?

Jis pastatė automobilį keliuko gale, šalia suvargusio motinos biuiko ir aprūdijusio pikapo. Naujojo Bifo kadilako niekur nesimatė. Tylėdamas luktelėjo, kol privažiavo Klerė. Ji padrąsinamai spustelėjo jam ranką, ir jie pasuko prie suklypusių verandos laiptų.

Jis pasibeldė, ir tai ją nustebino. Ji negalėjo įsivaizduoti savęs beldžiančios į namų, kuriuose užaugo, duris, namų, kuriuose tebegyvena jos motina. Kažin ar ir jai reikės belstis, kai motina ir Džeris sugrįš iš Europos ir apsigyvens name? Ši mintis sukėlė skausmą, ir ji pasistengė nuvyti ją šalin.

Džeinė Stouki atidarė duris šluostydamasi rankas į prijuostę ir markstydamasi nuo skaisčios saulės. Per pastaruosius dešimt metų ji gerokai papilnėjo per liemenį. Jos figūrą būtų galima pavadinti derančia garbingai moteriai, pagalvojo Klerė. Plaukai, kažkada labai šviesūs, dabar atrodė nykūs, nenusakomos spalvos. Dukart per metus Betės salone ji pasidarydavo cheminį sušukavimą ir susimokėdavo pinigais, gautais už kiaušinius, bet dabar plaukai buvo nubraukti nuo veido ir prisegti dviem dideliais segtukais.

Kažkada ji buvo graži. Kamas vis dar prisiminė, kaip vaikystėje ja didžiuodavosi ir netgi buvo įsimylėjęs. Visi sakydavo, kad tai gražiausia mergina apylinkėse. Prieš ištekėdama už Maiko Raferčio, ji buvo tapusi Fermos karaliene. Kažkur buvo jos, su balta lengva suknute, nugalėtojos juosta ant krūtinės, jaunu triumfuojančiu veidu, spinduliuojančiu džiaugsmą ir viltį, nuotrauka.

Dabar ji sena, pagalvojo Kamas, ir pajuto krūtinėje dilgtelint

skausmą. Sena, nualinta, išnaudota. Jaunatviško grožio likučiai suvargusiame raukšlėtame veide tik dar labiau didino širdgėlą.

Ji visiškai nesidažė. Bifas pareiškė neleisiąs, kad jo žmona tepliotųsi it kekšė. Po kažkada skaisčiai mėlynomis akimis juodavo šešėliai. Burnos, kurią prieš trisdešimt penkerius metus būtų svajojęs pabučiuoti kiekvienas Emitsboro jaunuolis, šonuose buvo įsirėžusios gilios raukšlės.

— Mama.

— Kameronai. — Instinktyviai apėmusi baimė išblėso, kai ji prisiminė, kad Bifo nėra namuose. Pamačiusi Klerę, ji, kaip ir visos sutrikusios moterys, kilstelėjo ranką prie plaukų. — Nežinojau, kad užsuksi ir atsiveši draugę.

— Tai Klerė Kimbol.

— Taip, žinau. — Ji prisiminė geras manieras ir nusišypsojo. — Prisimenu, tu Džeko ir Rozmari mergytė. Mačiau tavo nuotraukas žurnaluose. Gal norėtum užeiti?

— Dėkoju.

Jie įėjo į svetainę, kurioje stovėjo nublukę baldai, buvo pridėliota iškrakmolytų servetėlių ir tarsi puikavosi didelis spindintis televizorius. Bifas mėgo išsitiesti ant sofos, apsistatyti alaus skardinėmis ir žiūrėti detektyvus arba sporto rungtynes.

— Sėskitės. — Džeinė vėl nervingai patrynė rankas į prijuostę. — Galiu atnešti šaltos arbatos.

— Nereikia, mama. — Kamas paėmė ją už nerimstančių rankų ir nuvedė prie sofos. Ji atsiduoda juo, pagalvojo Kamas ir sukando dantis.

— Man nesunku. — Ji sutrikusi šyptelėjo Klerei. — Šiandien šilta. Ir drėgna, nes vakar lijo.

— Mama. — Kamas nepaleido jos rankų, švelniai jas gniaužydamas. — Man reikia pasikalbėti su tavim.

Džeinė prikando lūpą.

— Kas atsitiko? Kažkas atsitiko. Tu vėl mušeisi su Bifu. Tai negerai, Kamai. Negerai, kad mušiesi su juo. Turėtum labiau jį gerbti.

— Aš nesimušiau su Bifu, mama. — Švelniai nepavyks, suprato jis. Lengva nebus. — Jis negyvas. Mes radome jį šį rytą.

— Negyvas? — Ji pakartojo žodį taip, tarsi niekada anksčiau nebūtų jo girdėjusi. — Negyvas?

— Tai atsitiko kažkuriuo metu vakar. — Jis ieškojo užuojautos žodžių, kurie nedegintų liežuvio. — Man labai gaila, kad turiu tau tai pasakyti.

Lėtai, it lėlė, valdoma virvutėmis, ji ištraukė rankas iš jo delnų ir užsispaudė burną.

— Tu... tu jį nužudei. O Dieve, mano Dieve. Tu visuomet sakydavai, kad užmuši jį.

— Mama. — Jis ištiesė ranką, bet ji atšoko nuo jo ir ėmė siūbuoti. — Aš jo nenužudžiau, — tiesiai pareiškė Kamas.

— Tu nekentei jo. — Ji lingavo vis smarkiau, pirmyn ir atgal, pirmyn ir atgal, įsmeigusi į jį blausias akis. — Tu visą laiką jo nekentei. Taip, jis tau buvo griežtas, bet juk tavo paties labui. Tavo paties labui. — Ji bėrė žodžius vieną po kito. — Tavo tėtis ir aš — mes išlepinome tave. Bifas tai matė. Jis rūpinosi mumis. Juk žinai, kad rūpinosi.

— Ponia Stouki. — Klerė priėjo, atsisėdo ant sofos krašto ir apkabino Kamo motiną. — Kamas atėjo jums padėti. Mes abu atėjome jums padėti.

Glostydama Džeinei plaukus ir kažką murmėdama, ji stebėjo Kamą, kuris neramiai mindžikavo prie lango.

— Paskambinsiu daktarui Kremptonui, — tarė jis.

— Gera mintis. Ir gal išvirk arbatos?

— Jis nekentė Bifo, — kūkčiojo Džeinė Stouki, įsikniaubusi Klerei į petį. — Jis jo nekentė, o Bifas rūpinosi mumis. Ką man reikėjo daryti, kai mirė Maikas? Nebūčiau pajėgusi viena tvarkyti fermos. Negalėjau viena auginti vaiko. Man reikėjo žmogaus.

— Žinau. — Nenuleisdama akių nuo Kamo, Klerė glostė Džeinę. Jos širdis išlydėjo jį, išeinantį iš kambario. — Žinau.

— Jis nebuvo blogas žmogus. Nebuvo. Žinau, ką kalba žmonės. Žinau, ką jie galvoja, bet jis nebuvo blogas. Gal kiek per daug gėrė, bet vyras juk turi teisę.

Ne, galvojo Klerė, niekas neturi teisės girtuokliauti. Bet ji toliau ramino Džeinę.

— Jis mirė. Kaip tai galėjo atsitikti? Jis nesirgo.

— Tai buvo nelaimingas atsitikimas, — tarė jai Klerė, vildamasi, jog nemeluoja. — Kamas jums paaiškins. Ponia Stouki, gal norėtumėt, kad kam nors paskambinčiau?

— Ne. — Ji ašarotomis akimis įsispoksojo į sieną. — Aš nieko neturiu. Dabar jau nieko neturiu.

— Daktaras jau važiuoja, — tarė Kamas, statydamas ant stalo puodelį su arbata. Jo veidas, akys buvo neįskaitomi. — Man reikia tavęs kai ko paklausti.

— Kamai, nemanau...

— Aš privalau paklausti, — nukirto jis. Jei jis negali būti jai sūnus, tada bus policininkas. — Ar žinai, kur Bifas buvo vakar vakare?

— Jis išvažiavo. — Džeinė ėmė graibytis nosinės prijuostės kišenėje. — Regis, į Frederiką. Jis visą dieną sunkiai dirbo, ir jam reikėjo atsipalaiduoti.

— Ar žinai, ką jis veikė Frederike?

— Gal buvo Armijos veteranų klube. — Staiga jai šovė mintis, ir ji vėl prikando lūpą. — Ar įvyko avarija?

— Ne.

Klerė metė žvilgsnį į Kamą, pasipiktinusi jo abejingais klausimais ir atsakymais.

— Išgerkite arbatos, ponia Stouki. Ji padės jums nusiraminti. — Ji pakėlė puodelį Džeinei prie lūpų.

— Kelintą jis išvažiavo?

— Regis, apie devintą.

— Vienas? Ar ketino su kuo nors susitikti?

— Jis išvažiavo vienas. Nežinau, ar ketino su kuo nors susitikti.

— Kadilaku?

— Taip, kadilaku. Jis mylėjo savo automobilį. — Ji užsidengė veidą prijuoste ir vėl pravirko.

— Kamai, prašau. — Klerė paglostė Džeinei petį. Ji žinojo, ką reiškia būti apklausiamai, verčiamai galvoti, kai ką tik sužinojai apie artimo žmogaus mirtį. — Argi negalima palaukti?

Kamas abejojo, ar motina galėtų pasakyti jam ką nors naudinga.

Todėl tik gūžtelėjo pečiais ir pasuko atgal prie lango. Aptvare ramiai lesiojo vištos, pievos maudėsi saulėje.

— Pabūsiu su ja, kol atvažiuos daktaras. — Klerė luktelėjo, kol Kamas atsisuko. — Jei nori. Tu tikriausiai turi... reikalų.

Jis linktelėjo ir žingtelėjo motinos link. Neturiu ką jai pasakyti, staiga suvokė. Ji vis tiek nesiklausys. Jis apsisuko ir išėjo.

PO TRIJŲ VALANDŲ ATVAŽIAVUSI PRIE ŠERIFO KONTOROS, KLERĖ JAUTĖSI visiškai išsunkta. Daktaras Kremptonas sumaniai nuramino ir užmigdė sielvartaujančią našlę. Klerė ir daktaras sutarė, jog Džeinės negalima palikti vienos, todėl Klerė pasiliko ten visą popietę.

Ji atsisakė minties pažiūrėti televizorių ar pasiklausyti radijo, bijodama prižadinti Džeinę Stouki. Knygų niekur nesimatė, todėl ji leido laiką neramiai vaikštinėdama po kambarį, paskui tyliai užlipo į viršų pažiūrėti Kamo motinos.

Ji giliai miegojo; ašarotas veidas buvo atsipalaidavęs — daktaras suleido jai vaistų. Klerė paliko ją ir ėmė klaidžioti po namą.

Jis buvo skrupulingai sutvarkytas. Tikriausiai Džeinė kiekvieną dieną kuopdavo kambarius, galvojo ji. Kaip liūdna. Priėjusi Bifo kambarį, ji dvejodama stabtelėjo tarpduryje.

Vis dar bijaisi mirties, ar ne, Klere? Ji prisivertė peržengti slenkstį.

Akivaizdu, kad Džeinei nebuvo leidžiama jo tvarkyti. Stirnino galva, kabanti ant sienos, buvo apkibusi voratinkliais. Ant skersinio stiklinėmis akutėmis spigino voverė. Ant stovo, išskleidęs apdulkėjusius sparnus, stovėjo fazanas. Ginklų lentynoje gulėjo šautuvai. Jie neapdulkėję, mintyse pasmerkė jų savininką Klerė.

Viename kampe, šalia stalo, ant kurio stovėjo pilna nuorūkų peleninė ir trys skardinės alaus, kėpsojo odinis fotelis. Stiklinėje vitrinoje puikavosi peilių žvilgančiais ašmenimis kolekcija. Vienas medžioklinis, kitas plačiais ašmenimis, trečias lenktas su danteliais. Keista, pagalvojo ji, šalia jų pamačiusi gražų antikvarinį durklą emaliuota rankena.

Ji rado krūvą pornografinių žurnalų. Juodos pornografijos. Regis, senio Bifo *Playboy* nedomino.

Klerė pamatė lentyną su knygomis ir nustebo. Bifas nebuvo panašus į skaitytoją. Tada peržvelgė nugarėles ir pastebėjo, kad knygų turinys niekuo nesiskyrė nuo žurnalų. Juoda pornografija, šiurpios žmogžudystės, keletas šiaip vyriškų nuotykių. Klerė nusprendė, jog *Pragaro samdiniai* galėtų padėti prastumti valandą. Ištraukusi iš lentynos knygą, pastebėjo už jos kitą.

Šėtono biblija. Nieko sau skaitalai, pamanė ji. Tas Bifas Stoukis buvo tikrai neeilinis tipas.

Ji padėjo knygas atgal, tada patrynė pirštus į džinsus. Jai labai palengvėjo, išgirdus beldimą į duris.

Kai ponia Finč ir ponia Negli išlaisvino ją nuo pareigos, ji nuvažiavo į šerifo kontorą ir dabar sėdėjo automobilyje priešais šerifo kontorą ir galvojo, ką reikės pasakyti.

Kai jokia mintis taip ir neatėjo į galvą, ji išlipo iš automobilio tikėdamasi, kad sugalvos ką nors spontaniškai.

Jis sėdėjo už stalo ir skubiai spausdino dviem pirštais. Šalia, peleninėje, smilko cigaretė, stovėjo aptrupėjęs keraminis puodelis su kava.

Įsitempę pečiai išdavė jo nerimą. Jei ne bučinys ant sūpynių, ji būtų lyg niekur nieko priėjusi ir pamasažavusi jam pečius. Tačiau tas bučinys viską keitė. Jai dar reikia pamąstyti, ar tai į gera.

Todėl ji tik prisiartino prie stalo, prisėdo ant kampo ir paėmė jo nebaigtą rūkyti cigaretę.

— Sveikas.

Jo pirštai akimirką stabtelėjo, bet tuoj vėl tęsė darbą.

— Sveika. — Tada liovėsi spausdinęs. Atsisuko į ją su visa kėde ir pažiūrėjo. Ji atrodo tokia gaivi, tokia minkšta. Tą akimirką jam labai norėjosi būtent šių dviejų dalykų. Bet jos akys buvo pavargusios ir kupinos užuojautos. — Atleisk, kad suverčiau tau savo bėdas.

— Tu nesuvertei, — pataisė ji ir paragavo jo kavos. Ji buvo šalta kaip ledas. — Aš pati įsiprašiau.

— Kaip ji?

— Daktaras davė migdomųjų. Ji ilsisi. Atėjo ponia Finč ir ponia Negli. Jos pabus su ja.

— Tai gerai. — Jis pasitrynė sprandą. Klerė atsiduso, užgesino cigaretę ir atsistojo pamasažuoti jam pečius.

Jis dėkingas atsilošė kėdėje.

— Galiu prie to įprasti, Laiboji.

— Visi jūs taip sakote. — Per Kamo petį ji žvilgtelėjo į raštą, kurį jis rašė. Tai buvo policijos pranešimas, negailestingai atviras ir dalykiškas. Ji sunkiai nurijo seiles skaitydama apie tai, kaip atrodė rastas kūnas. Pajutęs stingstant jos pirštus, Kamas atsisuko. Tada tylėdamas ištraukė lapą ir padėjo užverstą ant stalo.

— Padėjai daugiau nei galėjai, Laiboji. Dabar važiuok namo. Įsijunk savo litavimo lempą.

Jos rankos bejėgiškai nusviro prie šonų.

— Jis buvo nužudytas.

— Mes dar nepasiruošę daryti oficialaus pareiškimo. — Kamas atsistojo, priversdamas ją žengtelėti atgal. — Ir, suprantama, nenorime, kad miestelyje imtų sklisti gandai.

— Aš ir nesiruošiau skleisti jų Martos užkandinėje. Jėzau, Kamai, aš tai jau tikrai žinau, ką reiškia, kai mirtis aptarinėjama grožio salonuose ir parduotuvėse.

— Gerai. — Jis sugriebė ją už rankos, kol ji dar nespėjo pabėgti. — Gerai, aš neteisus. Mano nuotaika siaubinga, Klere, bet po to, ką tu šiandien padarei, tikrai neturėčiau išsilieti ant tavęs.

— Tu visiškai teisus, — atkirto ji, tada truputį atlyžo. — Kamai, tavo motina neturėjo širdyje to, ką pasakė.

— Turėjo. — Ramindamas save, jis paglostė Klerei skruostą.

— Iš sielvarto ją ištiko šokas. Žmonės prikalba...

— Ji kaltina mane nuo tada, kai buvau dešimties, — pertraukė jis Klerę. — Ji žinojo, kad nekenčiau Bifo, galbūt nekenčiau ir jos už tai, kad ištekėjo už jo. Negalėjau pasakyti jai, kad apgailestauju dėl jo mirties, nes man visai negaila. Net nesu tikras, ar man gaila, kad jis mirė būtent šitaip.

— Tu ir neturi gailėtis. — Ji uždėjo delną jam ant rankos. — Tau nereikia dėl nieko atsiprašinėti. Tu padarysi savo darbą. Išsiaiškinsi, kas jį nužudė. To pakanka.

— Turės pakakti.

— Žinai, tau irgi būtų ne pro šalį pailsėti. Gal važiuojam pas mane? Paruošiu ko nors užkąsti.

Jis žvilgtelėjo į laikrodį, tada į dokumentus ant stalo.

— Duok man dešimt minučių. Aš atvažiuosiu.

— Duodu dvidešimt, — šypsodamasi atsakė ji. — Nemanau, kad namuose turiu maisto, išskyrus apipelijusius sausainius.

PARKE ANT SUOLELIO SĖDĖJO TRYS VYRAI. JIE STEBĖJO KLERĘ, ĮEINANčią į Kamo kontorą. Ir išeinančią.

— Man nepatinka tas jos šniukštinėjimas. — Lesas Gledhilas lėtai pakėlė cigaretę be filtro prie lūpų. — Kas žino, apie ką ji ten kalbasi su šerifu, ar ko Džeinė Stouki pripasakojo jai, kol jos buvo vienos.

— Nėra ko nerimauti dėl Klerės. — Leso pašnekovas kalbėjo tyliai ir įtikinamai. Už jų parke ant sūpynių krykštavo vaikai. — Ir dėl šerifo. Mes turime svarbesnių ir neabejotinai skubesnių reikalų. — Jis giliai įkvėpė, tyrinėdamas šalia jo sėdinčius vyrus. — To, kas atsitiko vakar vakare, buvo galima išvengti.

— Jis nusipelnė mirties. — Lesas mielai prisiminė kiekvieną mostą lazda.

— Gal taip, o gal ir ne. — Trečiasis vyras išvis nebuvo linkęs kalbėti. Jis atidžiai stebėjo automobilių ir pėsčiųjų judėjimą. Žinia, kad jie trise buvo susitikę, gali greit pasklisti. — Kas padaryta, tas padaryta. Man nelabai patinka žudyti savus.

— Jis pažeidė Įstatymą... — prasižiojo Lesas, bet įtikinamo balso savininkas kilstelėjo ranką.

— Muštynės bare yra kvailystė, bet tai ne priežastis žudyti. Mes susibūrėme daugiau nei prieš du dešimtmečius dėl ritualo, dėl vienybės, dėl Šeimininko. Ne tam, kad lietume savo kraują.

Lesas prisidėjo dėl sekso, bet jis tik truktelėjo pečiais.

— Vakar naktį ir tu gausiai liejai.

— Taip buvo nuspręsta. Dariau tai, ką reikėjo. — Dalis jo mėgavosi tuo šleikščiu triumfu. Tai buvo jo silpnybė, ir jis to gėdijosi. — Gali būti, kad ateis laikas — ir greitai — keisti valdžią.

Trečiasis tik papurtė galvą ir pasislinko toliau nuo jų — tiek, kad pademonstruotų savo nepritarimą.

— Aš tam nepritarsiu. Sakau tiesiai šviesiai, aš tam nepritarsiu. Neketinu baigti gyvenimo taip, kaip Bifas. — Jis kilstelėjo ranką, atsakydamas į automobilio signalą. — Dėl jo darykite kaip norite. — Jis linktelėjo į Lesą. — Ir dėl Kimbolų mergiotės. Aš tame nedalyvausiu. Mano nuomone, viskas yra gerai. — Jis nurijo gniutulą, spaudžiantį gerklę. — Man reikia į darbą.

Lesas nusišiepė ir paplekšnojo draugui per petį.

— Pirmyn, siek aukštumų, drauguži. Aš su tavimi.

Jiems išsiskyrus, jis nusišypsojo sau. Jei tuodu ims kovoti, jam atsivers puiki galimybė įžengti į valdžią. Kaip vyriausiasis žynys, jis turės teisę rinktis kekšes.

PASKUBOMIS APSIPIRKUSI TURGUJE, KLERĖ ĮSUKO Į KIEMĄ. ANT ŽEMOS akmeninės tvorelės prie garažo sėdėjo Ernis. Ji pamojavo jam ir ėmė ieškoti bagažinės mygtuko, tačiau vietoje jo spustelėjo automatinį saugos diržo reguliatorių. Po trumpos kovos jai pagaliau pavyko rasti reikiamą mygtuką.

— Labas, Erni. — Ji nuėjo prie bagažinės iškelti du pirkinių krepšius. Jis neskubėdamas prisiartino ir paėmė vieną. — Ačiū.

— Palikai raktelius spynelėje, — priminė jis.

Klerė pūstelėjo nuo akių plaukų sruogą.

— Tikrai. — Ji pasilenkusi įkišo galvą pro langą, ištraukė raktelius ir nusišypsojo jam. — Visada taip darau. — Jis nuėjo į vidų jai iš paskos, kad galėtų stebėti, kaip siūbuoja jos klubai.

— Sakei, kad nori padirbėti su moliu, — tarė jis, kai ji ėmė traukti produktus.

— Ką? O taip. Taip, noriu. — Ji išėmė maišelį traškučių ir pasiūlė jam, bet jis papurtė galvą. — Tu manęs laukei?

— Pamaniau, palauksiu.

— Tai labai miela, bet šiandien nedirbsiu. Turiu reikalų. Nori limonado?

Jis pasipiktino, tačiau tik nerūpestingai truktelėjo pečiais. Paskui paėmė atidarytą butelį ir ėmė stebėti ją, ieškančią puodo.

— Prakeikimas, žinau, kad pirkau. A, štai jis. — Ji pastatė įlenktą puodą, dar vieną sendaikčių turgaus trofėjų, ant viryklės. — Tu šiandien nedirbi?

— Pradedu tik šeštą.

Klausydamasi viena ausimi, ji atidarė stiklainį su padažu. Tai buvo vienintelis žinomas būdas, kaip pagaminti spagečius. — Ar nesunku derinti mokslus ir darbą?

— Nieko baisaus. — Jis prisislinko arčiau, kad galėtų matyti jos krūtis pro marškinėlių viršų. — Po kelių savaičių baigsiu mokyklą.

— Chmm. — Ji sumažino liepsną. — Tikriausiai lauki išleistuvių vakaro.

— Aš neisiu.

— Ne? — Plaukai užkrito jai ant veido, kai ji pasilenkė ieškoti dar vieno puodo makaronams. — Aš pamenu savo išleistuves. Ėjau su Robertu Naitu — pažįsti šeimą, kuriai priklauso turgus? Ką tik mačiau jį. Jo plikė plati kaip lėkštė. — Klerė nusijuokė pildama į puodą vandenį. — Turiu pasakyti, pasijutau labai sena.

— Tu nesena. — Jis kilstelėjo ranką, norėdamas paliesti jos plaukus, bet skubiai atitraukė, kai Klerė šypsodamasi atsisuko į jį.

— Ačiū.

Jis žengė artyn, ir jo žvilgsnis ją netikėtai nustebino. Jis nebepriminė to niūraus jaunuolio, kurį ji rado savo kieme, rymantį ant mūrinės tvorelės.

— A... — išsižiojo ji svarstydama, kaip susidoroti su situacija, nesutraiškant jo ego.

— Ei, Laiboji. — Pro virtuvės duris įžengė Kamas. Jis matė paskutinįjį Ernio ėjimą ir dabar nežinojo, ar nuleisti viską juokais, ar pasipiktinti.

— Kamai. — Lengviau atsidususi, ji paėmė pakelį makaronų. — Pačiu laiku.

— Nemėgstu vėluoti, kai esu kviečiamas nemokamų pietų. Sveikas. Tu Ernis, tiesa?

— Aha.

Kaip Klerę nustebino nevaikiškas geismas Ernio akyse, taip Kamą

— kupinas neapykantos žvilgsnis. Bet paskui ji išnyko, ir Ernis vėl tapo niūrius paauglys su grupės *Slayer* logotipu ant marškinėlių ir suplėšytais džinsais.

— Turiu eiti, — sumurmėjo jis ir nuskubėjo prie durų.

— Erni. — Klerė nusivijo jį, dabar neabejodama, kad klaidingai suprato tą nesmagią akimirką. — Ačiū, kad padėjai. — Ji draugiškai palietė jo petį. — Rytoj galėčiau pradėti dirbti su moliu, jei rastum laiko vėl užsukti.

— Gal. — Jis pažvelgė pro ją į Kamą, kuris maišė padažą. — Tu gamini jam pietus?

— Panašiai. Ir geriau eisiu, kol neprideginau. Iki.

Kišenėse stipriai spausdamas kumščius, Ernis piktai nužingsniavo per kiemą. Jis pasirūpins Kameronu Raferčiu, pažadėjo sau. Vienaip ar kitaip.

— Tikiuosi, nesutrukdžiau, — tarstelėjo Kamas, kai Klerė grįžo į virtuvę.

— Labai juokinga. — Ji išėmė iš maišo kepalą itališkos duonos.

— Ne, nemanau, kad tai buvo juokinga. Mane ir anksčiau ne kartą norėjo nudėti vietoje, bet ne taip... sumaniai.

— Nebūk kvailas. Jis dar tik vaikas. — Ji atidarė stalčių, ieškodama peilio.

— Tas vaikas buvo pasiruošęs atsikąsti tavęs, kai aš įėjau.

— Eik jau. — Tačiau ji nevalingai nusipurtė. Būtent toks buvo Ernio žvilgsnis, alkanas, netgi grobuoniškas. Tai tik vaizduotė, tarė ji sau. — Tiesiog jis vienišas. Net nežinau, ar jis turi draugų, su kuo pasikalbėti.

— Jis ne vienišas. Jis vienišius. Jis neieško draugijos ir garsėja gana pašėlusiu būdu. Per šį mėnesį užsidirbo du įspėjimus už greičio viršijimą. Badas yra ne kartą užtikęs jį dulkinant merginas mašinos kabinoje.

— Tikrai? — Ji atsisuko į jį nutaisiusi rimtą veidą. — Kažin ką man tai primena?

Kamas neišlaikęs nusišypsojo.

— Neprisimenu, kad kada nors būčiau norėjęs įkišti liežuvį į burną vyresnei moteriai.

— Kaip gražiai pasakei, Raferti. — Ji šypsodamasi atpjovė keletą storų riekių. — Tu nepraradai savo žavesio.

— Tiesiog būk atsargi su juo, ir viskas.

— Jis mano modelis, ne daugiau.

— Tai gerai. — Jis priėjo prie jos, suėmė už pečių ir atsuko į save. — Nes norėčiau būti vienintelis, kuris įkiš liežuvį tau į burną.

— Dieve, tu toks romantiškas.

— Nori romantikos — padėk peilį. — Kai ji tik nusijuokė, Kamas paėmė jį pats ir padėjo į šoną. Paskui lėtai, neatitraukdamas nuo jos akių, perbraukė pirštais per plaukus. Jos šypsena išblėso. — Aš noriu tavęs. Pamaniau, kad turėtum tai žinoti.

— Tai aš jau supratau. — Ji bandė kalbėti nerūpestingai, tačiau iš jaudulio vos pajėgė tarti žodžius. — Kamai, mano patirtis šioje srityje gana sumauta. Aš... — Klerė nutilo, kai jis palenkė galvą ir lūpomis palietė jos kaklą. Jos nugara pakaitomis nuvilnijo karštos ir šaltos bangos. — Nenoriu dar kartą suklysti. — Ji dejuodama užsimerkė, kai jis švelniai krimstelėjo jai į ausį. — Aš visiškai nesugebu analizuoti savo jausmų. Mano psichiatras sako... o Jėzau. — Jo nykščiai lėtai ir švelniai suko ratus ant jos spenelių.

— Labai gili mintis, — sumurmėjo Kamas ir liežuviu lėtai nukeliavo žandikaulio linija.

— Ne, ne tai, jis sako, kad vartoju gražius žodžius ir... ak, sarkazmą, kad pasislėpčiau, ir kad atsiskleidžiu tik dirbdama. Todėl žlugo mano santuoka ir tie santykiai, kurie... Dieve, ar žinai, kas vyksta mano viduje?

Jis žinojo, kas vyksta Klerės viduje, glamonėjant jos mažas, stangrias krūtis, o lūpomis tyrinėjant jos veidą.

— Ar dar ilgai kalbėsi?

— Regis, jau baigiau. — Ji suėmė jam už klubų. — Dėl Dievo, pabučiuok mane.

— Jau maniau, niekada nepaprašysi.

Jo lūpos susirado josios ir įsisiurbė. Kurį laiką leido kūnui mėgautis naujais pojūčiais, paskui stipriai prisispaudė prie jos.

Jos lūpos nekantraudamos prasiskyrė kviesdamos jį, dantys nuslydo liežuviu, paskui jų liežuviai susipynė. Jo tyli aimana privertė ją

suvirpėti. Jo bučinio skonis buvo pavojingas, ir jai ėmė suktis galva nuo pašėlusių, netramdomų fantazijų apie seksą.

Kaip seniai, pernelyg seniai, galvojo ji, vyro rankos glamonėjo jos kūną, versdamos ją degti aistra. Bet šis ryšys žadėjo daugiau, daug daugiau, ir tai ją gąsdino. Ji troško daugiau nei tik karšto, veržlaus sekso, kuriuo, žinojo, jie galėtų mėgautis. Ji žinojo, kad jei leis sau, gali jį įsimylėti.

— Kamai...

— Dar ne. — Jis suėmė delnais jos veidą, sukrėstas to, ką ji jam daro. Jo kūnui, protui, sielai. Jis stebeilijosi į ją ieškodamas priežasties, atsakymo. Tada tyliai nusikeikęs vėl geidulingai įsisiurbė jai į lūpas. Supratęs, kad peržengia ribą, jis šiek tiek atleido glėbį ir įrėmė kaktą jai į galvą.

— Tikriausiai turėtume džiaugtis, kad tai neatsitiko prieš dešimt metų.

— Tikriausiai, — tarė ji atgavusi kvapą. — Kamai, man reikia pagalvoti apie tai.

Jis linktelėjo ir atsitraukė per žingsnį.

— Bet aš neketinu sakyti, kad neturėtum skubėti.

Ji pasitaisė plaukus.

— Aš nejuokavau kalbėdama apie klaidas. Esu per daug jų pridariusi.

— Manau, mes abu jų pridarėme. — Jis užkišo plaukų sruogą jai už ausies. — Ir nors nemanau, kad ši būtų labai rimta, bet vieną ir dabar darai.

— Nesupratau.

— Puodas bėga.

Ji atsisuko kaip tik tą akimirką, kai vanduo šnypšdamas nutekėjo ant degiklio.

— Prakeikimas.

KRAMTYDAMAS TRAŠKUČIUS BADAS APSUKO RATĄ APLINK KARJERĄ. Kad ir kaip jis stengėsi negalvoti apie tai, ką matė šią popietę, jo mintys

vis grįždavo atgal ir prieš akis stodavo sudarkytas Bifo kūnas. Jam buvo labai nesmagu, kad apsivėmė nusikaltimo vietoje, nors Kamas ir nesišaipė iš jo.

Badas tvirtai tikėjo, kad geras policininkas — netgi jei jis tik mažo miestelio šerifo pavaduotojas — turi turėti geležinę valią, geležinį principingumą ir geležinį skrandį. Šiandien jis neįvykdė trečiojo reikalavimo.

Miestelis jau ūžė nuo kalbų apie Bifo mirtį. Alisa sustabdė jį gatvėje, tokia graži su savo rožine uniforma ir kvepianti alyvomis. Bet jam pavyko išlaikyti rimtą veidą ir iškloti oficialų pareiškimą.

— Bifo Stoukio kūnas buvo rastas prie Gosardo upelio šalia Gosard Kryko kelio. Mirties priežastis dar nenustatyta.

Jai tai padarė įspūdį, galvojo Badas, ir jis vos neišdrįso pakviesti jos į kiną. Bet, jam nespėjus to padaryti, Alisa nuskubėjo pasakiusi, jog vėluoja į darbą.

Kitą kartą, pažadėjo jis sau, kramtydamas traškutį. Tiesą sakant, galbūt tada, kai baigęs budėjimą užsuks pas Martą puodelio kavos ir pyrago. Tada galėtų palydėti Alisą namo, apkabinti ją per pečius ir lyg niekur nieko užsiminti, kad rodomas naujas filmas su Stalone.

Kuo daugiau jis apie tai galvojo, tuo labiau jam patiko toji mintis, todėl jis šiek tiek padidino greitį. Važiuodamas Karjero keliu, Badas ėmė trepsėti koja į grindis įsivaizduodamas, kaip būtų puiku žiūrėti Stalonę žudant blogiečius, jei tamsiame kino teatre šalia jo sėdėtų Alisa.

Išsukęs iš posūkio, jis pastebėjo blykstelint metalą. Badas sumažino greitį ir prisimerkė prieš besileidžiančios saulės spindulius. Taip, be jokios abejonės, tai automobilio buferis, bjaurėdamasis pagalvojo jis. Prakeikti vaikėzai jau nebelaukia, kada sutems.

Jis sustojo kelkraštyje ir išlipo. Nemaloniausia jo darbo dalis buvo žvalgytis pro stovinčių automobilių langus ir dalyti perspėjimus meilužiams.

Praėjusią savaitę jis matė Marsę Gledhil be palaidinukės. Nors skubiai nusuko akis į šoną, jam vis tiek buvo sunku susitaikyti su tuo, kad matė vyriausiosios Leso Gledhilo dukters krūtis. Jos buvo didžiulės. Jei apie tai sužinotų Lesas, būtų dar blogiau.

Sunkiai atsiduseęs, Badas nusileido nuo kelkraščio į krūmus. Ne

pirmas kartas, kai jis aptinka paauglius krūmuose, šokančius tango ant užpakalinės sėdynės, bet pirmas kartas, kai jie daro tai kadilake. Purtydamas galvą, jis žengė dar vieną žingsnį ir sustingo.

Tai ne bet koks kadilakas, suprato jis. Tai Bifo Stoukio kadilakas. Miestelyje nebuvo žmogaus, kuris neatpažintų šio žvilgančio juodo automobilio su skaisčiai raudonomis sėdynėmis. Badas priėjo arčiau, traiškydamas šakeles po kojomis.

Kadilakas buvo pusiau įstumtas į laukinių gervuogių tankmę, krūmų dygliai paliko bjaurius įbrėžimus ant spindinčio juodo paviršiaus.

Bifas pasiustų iš pykčio, pagalvojo Badas ir nusipurtė prisiminęs, kas atsitiko Bifui.

Jis labai stengėsi apie tai negalvoti ir kurį laiką keikdamasis rinko iš kelnių spyglius. Paskutinę akimirką prisiminė išsiimti nosinaitę prieš atidarydamas duris.

Magnetola su kompaktinių plokštelių grotuvu, kuria Bifas taip gyrėsi, buvo dingusi. Tvarkingai ir sumaniai išimta, pastebėjo Badas. Daiktadėžė atidaryta ir tuščia. Beveik visi žinojo, kad Bifas laikydavo joje keturiasdešimt penkto kalibro koltą. Kadilako rakteliai gulėjo numesti ant sėdynės. Jis nusprendė jų neliesti.

Badas uždarė dureles. Jis velniškai didžiavosi savimi. Kūnas rastas dar tik keletas valandų, o jis jau aptiko pirmąjį įkaltį. Jis beveik pasišokinėdamas pasileido atgal prie savo automobilio, norėdamas kuo greičiau pranešti apie radinį.

10 skyrius

KLERĖ NESUPRATO, KAS JĄ PAŽADINO. JI NEPRISIMINĖ, KAD BŪTŲ KĄ nors sapnavusi, nejautė baimės, išliekančios po košmaro. Tačiau kažkodėl ji staiga atsimerkė įsitempusiais raumenimis ir suklususi. Tyloje nesigirdėjo jokio kito garso, išskyrus jos širdies plakimą.

Ji lėtai nusitraukė nuo savęs miegmaišį. Nors jame buvo šilta it kokone, jos kojos priminė ledą. Drebėdama ji susirado sportinio kostiumo kelnes, kurias nusimovė prieš įlįsdama į miegmaišį.

Staiga ji suvokė, kad jos dantys tvirtai sukąsti, o galva pakreipta į šoną. It klausantis. Ko ji klausėsi? Ji užaugo šiame name su jo naktiniais garsais ir tikrai nekrūpčiojo išgirdusi kokį nors girgždesį. Tačiau jos oda išliko pašiurpusi, raumenys įsitempę, ausys pastatytos.

Ji atsargiai prisėlino prie tarpdurio ir apsižvalgė po tamsų holą. Nieko nėra. Žinoma, kad nėra. Bet vis tiek uždegė šviesą ir tik tada pasitrynė atšalusias rankas.

Šviesa, užliejusi kambarį, tik privertė ją dar aiškiau suvokti, kad pabudo vidury nakties ir yra viena.

— Man reikia tikros lovos. — Klerė tyčia kalbėjo garsiai, kad padrąsintų save. Įžengdama į holą, ji prispaudė delną prie krūtinės, tarsi norėdama nuraminti smarkiai plazdančią širdį.

Puodelis arbatos, nusprendė ji. Nusileis į apačią ir išsivirs arbatos, tada susirangys ant sofos. Galbūt jei apsimes, kad ketina tik pasnausti, greičiau užmigs.

Ir įjungs šildymą, ką pamiršo padaryti prieš eidama miegoti. Pavasario naktys vėsios. Todėl jai ir šalta. Šiluma, radijas ir daugiau šviesos, pagalvojo ji. Tada miegos kaip negyva.

Tačiau laiptų aikštelėje ji sustojo. Atsisukusi pažvelgė į siaurus laiptus, vedančius į palėpę. Keturiolika nutrintų pakopų, vedančių prie užrakintų medinių durų. Kelionė trumpa, bet jai dar reikia pasiryžti. Ji bandė įtikinti save, kad nereikia ten eiti. Tačiau tai nedavė jai ramybės nuo tada, kai įkėlė koją į šį namą.

Ne, prisipažino sau Klerė, tai nedavė jai ramybės dar gerokai prieš grįžtant į Emitsborą, į namą, kuriame praleido vaikystę.

Jos judesiai buvo it sukaustyti ir atsargūs, kai ji pasuko į miegamąjį pasiimti raktų. Jie žvangėjo virpančioje rankoje, kai ji, įsmeigusi akis į duris, ėmė kopti laiptais.

Ernis stebėjo ją iš pirmo aukšto šešėlių. Jo širdis liesoje krūtinėje trankėsi it kūjis. Ji ateina pas jį. Ateina jo. Kai ji pakeitė kryptį, o paskui pasirodė ant laiptų, vedančių į palėpę, jis išsišiepė.

Ji nori jo. Ji nori, kad jis sektų paskui ją į tą kambarį, žiaurios mirties kambarį. Kambarį, kupiną paslapčių ir šešėlių. Jo delnas paliko prakaito žymę ant turėklų, kai jis lėtai pajudėjo laiptais.

Klerės krūtinę spaudė skausmas, aštrus it varveklis. Jis didėjo sulig kiekvienu žingsniu. Kai pasiekė duris, vos begalėjo kvėpuoti. Ji sugrabaliojo raktą, paskui atsirėmė viena ranka į sieną, kad nepargriūtų, kol įkiš jį į spyną.

„Turi susitaikyti su realybe, Klere, — pasakytų daktaras Janovskis. — Turi priimti ją tokią, kokia yra, ir susidoroti su savo jausmais. Gyvenimas skaudina, o mirtis yra dalis gyvenimo."

— Eik velniop, — sušnabždėjo ji. Ką jis išmano apie skausmą?

Sugirgždėjo metaliniai vyriai, ir durys atsidarė. Į veidą plūstelėjo dulkių ir šalčio pritvinkęs oras. Jai ėmė gelti akis. Širdyje ji tikėjosi užuosti išlikusį tėvo kvapą. Tualetinio vandens, kuriuo jis šlakstydavosi kiekvieną rytą, vyšninių ledinukų, kuriuos taip mėgo. Netgi aitraus viskio. Bet viską nuslopino laikas. Nebuvo likę nieko, išskyrus dulkes. Tai pati skaudžiausia realybė. Klerė įjungė šviesą.

Kambarys buvo beveik tuščias, grindys pasidengusios storu pilku dulkių sluoksniu. Klerė žinojo, kad motina jau seniai atidavė baldus. Ir teisingai padarė. Bet Klerė troško, labai troško paliesti nelygų tėvo darbo stalo paviršių ar pasėdėti senoje, girgždančioje kėdėje.

Palei sienas rikiavosi tvarkingai užklijuotos dėžės. Dar daugiau dulkių, praėjusių metų sluoksnių, švelniai prilipo prie basų Klerės pėdų, kai ji prisiartino prie dėžių. Raktu, kurį tebespaudė rankoje, perrėžė lipnią juostą ir atidarė dėžę.

Štai kur jos tėvas.

Sudejavusi iš džiaugsmo ir kartu iš skausmo, ji įkišo ranką į vidų ir ištraukė sodininko marškinius. Išskalbtus ir tvarkingai sulankstytus, tačiau žolės ir žemių dėmės buvo išlikusios. Prieš akis iškilo tėvas, su išblukusiais marškiniais ant lieso kūno, švilpaujantis gėlių lysvėje.

„Tik pažiūrėk į pentinius, Klere. — Jis nusišypso ir paliečia kaulėtu, žemėtu pirštu mėlynus žiedus, tarsi vyras, besidžiaugiantis naujagimiu. — Jie bus dar didesni nei praeitais metais. Nieko nėra geriau už vištų kakučius — darželis iškart suveši."

Klerė įsikniaubė veidu į marškinius, traukdama į save jų kvapą. Ji užuodė jį taip gerai, tarsi sėdėtų šalia gyvo tėvo.

— Kodėl tu mane šitaip palikai? — Ji prispaudė prie savęs marški-

nius, tarsi norėdama sugerti tai, kas dar liko, ir ėmė linguoti. Tada plykstelėjo pyktis; jis gožė rusenantį skausmą. — Tu neturėjai teisės išeiti, kai man tavęs taip reikėjo. Prakeikimas, aš norėjau, kad būtum šalia. Man tavęs reikėjo. Tėti. O tėti, kodėl?

Ji susmuko ant grindų ir pravirko.

Ernis stebėjo ją. Jo kūnas virpėjo iš nekantrumo ir galios. Bet dabar niūrus jaudulys ėmė slopti, ir jį užliejo karšta gėdos banga, netikėta, nelaukta. Ji degino jam veidą ir kaklą, kai jos širdį verianti rauda užpildė kambarį. Jis ėmė pamažu trauktis, bet skausmo garsai vijosi jį, kol jis neišlaikęs ėmė bėgti, kad tik jų negirdėtų.

DAKTARAS LUMIS SĖDĖJO ANT KĖDĖS PRIEŠAIS KAMO STALĄ, ANT LAGAminėlio tvarkingai pasidėjęs rankas dailiai sutvarkytais nagais. O jei jis dabar pliaukštelėtų jomis ir išskrietų į Kanzasą ar dar kur nors, kur jo namai, staiga dingtelėjo Kamui.

— Kai sužinojau, kad mirusysis jūsų tėvas...

— Patėvis, — pataisė jį Kamas.

— Taip. — Lumis krenkštelėjo. — Kai sužinojau, kad jis jūsų patėvis, pamaniau, bus geriau, jei įteiksiu ataskaitą asmeniškai.

— Dėkoju. — Kamas skaitė niūrią skrodimo ataskaitą, žodį po žodžio. — Tai patvirtina, kad įvykdyta žmogžudystė.

— Nėra jokios abejonės, kad jis buvo nužudytas. — Lumis išskėtė pirštus, paskui vėl suglaudė. — Skrodimas patvirtina mano pradinę teoriją. Mirusysis buvo mirtinai sumuštas. Iš kaulų fragmentų ir rastų medžio gabaliukų sprendžiu, kad jis buvo mušamas mažiausiai dviem lazdomis. Viena buvo natūralios pušies, kita gamintojo nudažyta juodmedžio spalva.

— Vadinasi, turime mažiausiai du žudikus.

— Gali būti. Ar galėčiau? — Lumis paėmė nuotraukas, kurias Kamas buvo padaręs nusikaltimo vietoje. Tvarkingai sulyginęs jų kraštus, jis pakreipė nuotraukas taip, tarsi ketintų rodyti šeimos albumą. — Šis smūgis į pakaušį? Tai vienintelė žaizda iš nugaros. Pakitusi spalva rodo, kad smūgis buvo suduotas prieš mirtį. Jo pakaktų, kad auka prarastų sąmonę. Dabar pažiūrėkite į riešus ir kulkšnis.

— Kažkas smogė jam iš nugaros ir apsvaigino. Tada surišo. — Kamas čiupo cigarečių pakelį. — Ir paguldė ant nugaros.

— Būtent. — Lumis patenkintas beveik nusišypsojo. — Žaizdų gylis ir plaukelių kiekis jose rodo, kad jis įnirtingai priešinosi.

— Jūs pritartumėt, kad jis buvo nužudytas ne ten, kur mes jį radome?

— Žinoma, be abejonės.

Kamas išpūtė ilgą dūmą.

— Mes radome jo automobilį. Iš jo paimta magnetola, ginklas ir dėžė alaus. Alaus čekis tebebuvo automobilyje. Alus pirktas tą pačią dieną. — Žiūrėdamas į Lumį, Kamas nukratė pelenus į peleninę. — Žmones nužudo ir dėl mažiau.

— Teisybė.

— Kiek tokių žmogžudysčių pasitaiko per metus?

Lumis minutėlę tylėjo.

— Per aštuonerius darbo metus šioje apygardoje dar niekada neturėjau taip smarkiai sudarkyto kūno.

Kamas linktelėjo. Būtent tokio atsakymo jis ir tikėjosi.

— Aš nemanau, kad Bifas Stoukis buvo nužudytas dėl magnetolos ir dėžės alaus.

Lumis vėl išskėtė pirštus.

— Aš patologas, šerife. Ir tam tikra prasme detektyvas. Galiu pasakyti jums mirties priežastį, apytikrį laiką. Galiu pasakyti, ką auka valgė, ar mylėjosi su moterimi. Bet motyvo pasakyti negaliu.

Kamas linktelėjęs užgesino nuorūką.

— Dėkoju, kad atvežėte ataskaitą man asmeniškai ir taip greitai.

— Nėra už ką. — Lumis atsistojo. — Kūnas buvo atiduotas artimiesiems. — Pamatęs Kamo išraišką, Lumis pajuto gailesčio tvinksnį. Gandai netruko jį pasiekti. — Jūsų motina paprašė, kad laidotuves organizuotų Grifito laidojimo namai čia, Emitsbore.

— Suprantu. — Ji nepaskambino ir nepaprašė padėti, pagalvojo Kamas. Šaltai atsisakė bet kokios jo pagalbos. Slėpdamas nuoskaudą, jis ištiesė ranką. — Ačiū, daktare Lumi.

Kai koroneris išėjo, Kamas užrakino ataskaitą ir nuotraukas stal-

čiuje. Tada išėjo į lauką ir, trumpai pasvarstęs, nutarė nevažiuoti automobiliu. Laidojimo namai buvo vos už kelių kvartalų. Jam ne pro šalį pasivaikščioti.

Žmonės sveikinosi su juo garsiai ir gestais. Jam nereikėjo klausytis, kad sužinotų, apie ką jie pradeda kuždėtis vos jam pasitraukus. Bifas Stoukis buvo mirtinai sumuštas. Mažame miestelyje tokios naujienos neišlaikysi paslaptyje. Ne paslaptis ir tai, kad Kameronas Rafertis, Stoukio posūnis ir miestelio šerifas, buvo didžiausias mirusiojo priešas.

Nelinksmai nusijuokęs, Kamas ties Meino ir Sanseto gatvių sankirta pasuko už kampo. Velniškai įdomu, kai bylą tiriantis pareigūnas ir pagrindinis įtariamasis yra tas pats asmuo — ypač kai pareigūnas yra vienintelis įtariamojo alibi. Tą vakarą, kai buvo nužudytas Bifas, Kameronas gurkšnojo alų ir skaitė knygą. Kaip savo paties liudytojas, jis gali pašalinti save iš galimų įtariamųjų rato. Tačiau miestelis vis tiek kalbės.

Dieną ar dvi prieš nužudymą jis susimušė su Bifu ir įkišo jį už grotų. Visi bare galėjo įsitikinti, kad jie vienas kito nekenčia. Kalbos apie tai pasklido it deganti žolė, nusvilinusi plotą nuo Doperio miško pakraščio iki Gofer Houl gatvės. Ši istorija bus pasakojama ir perpasakojama prie vakarienės stalo. Gyvenantieji užmiestyje išgirs apie tai sekmadienį, kai telefono skambučiams taikomos nuolaidos.

Įdomu, ar kas nors pasinaudojo šiuo labai patogiu metu.

Bifą nužudė ne dėl magnetolos ar alaus. Bet jis buvo nužudytas, žiauriai ir tikslingai. Kad ir kaip Kamas jo nekentė, jis išsiaiškins kodėl. Ir sužinos, kas tai padarė.

Prie seno baltų plytų pastato, kuriame buvo Grifito laidojimo namai, būriavosi žmonės. Kai kurie šnekučiavosi, kiti lūkuriavo ir stebėjo. Tykioje gatvėje buvo tiek furgonų ir automobilių, kad kas nors galėjo pagalvoti, jog ruošiamasi paradui. Kamas iš tolo matė, kad Mikui Morganui sunkiai sekasi palaikyti tvarką.

— Klausykit, nėra čia į ką žiūrėti, jūs tik nuliūdinsite ponią Stouki.

— Ar jis jau parvežtas, Mikai? — kažkas norėjo žinoti. — Girdėjau, kad jį sukapojo kažkokia baikerių gauja iš Vašingtono.

— Pragaro angelai, — įsikišo kitas.

— Ne, tai padarė narkomanai iš anapus upės.

Kilo nedidelis ginčas.

— Jis prisigėrė ir vėl susimušė. — Oskaras Rudis perrėkė triukšmą. — Gavo kaip reikiant į galvą.

Keletas moterų, išėjusių iš Betės grožio salono, irgi turėjo ką pasakyti.

— Tas vyras sugadino vargšelei Džeinei gyvenimą. — Betė susidėjo rankas ant savo plačios krūtinės ir liūdnai linktelėjo. — Ji turėdavo pusę metų taupyti, kad galėtų ateiti susišukuoti. Jis neleisdavo jai nė pasidažyti.

— Džeinei dabar labai reikia moteriško peties. — Minė su rožiniais suktukais galvoje blizgančiomis akimis spoksojo į laidojimo namų langą. Jei jai pavyktų įeiti pirmai, galbūt netgi pamatytų kūną. *Tada* ji turėtų ką papasakoti per kitą Damų klubo susirinkimą. Ji prasibrovė pro minią ir pasuko prie durų.

— Ne, ponia Aterton, jums negalima į vidų.

— Pasitrauk į šoną, Mikai. — Ji stumtelėjo jį putlia ranka. — Mudvi su Džeine Stouki draugavome jau tada, kai tu dar nebuvai gimęs.

— Kodėl jums nebaigus tvarkytis šukuosenos, ponia Aterton? — Kamas žengė į priekį, užstodamas jai kelią. Jam pasirodžius, ginčai pritilo. Prisimerkęs nuo saulės, jis apžvelgė minią. Čia buvo susirinkę draugai, vyrai, su kuriais jis galėtų išgerti alaus, moterys, kurios dažnai sustabdo jį gatvėje, norėdamos paplepėti. Tačiau dabar dauguma jų suko akis į šalį. Kitoje gatvės pusėje, tingiai atsirėmusi į medį, stovėjo Sara Hjuit. Ji rūkė ir šypsojosi jam.

Minė apsičiupinėjo galvą. Iš susijaudinimo ji pamiršo suktukus, bet negalėjo leisti, kad jie sutrukdytų patekti į vidų.

— Žinai, Kameronai, tokią akimirką manęs nė kiek netrikdo mano išvaizda. Aš tik noriu šią sunkią minutę padėti tavo motinai.

Ir išsunkti ją, pagalvojo jis, kad paskui galėtum kirpykloje ar prie gatvės kampo visiems pliaukšti apie jos skausmą.

— Aš būtinai perduosiu jai jūsų užuojautą. — Jis lėtai peržvelgė kiekvieną veidą. Kai kurie atsitraukė, kiti tyrinėjo gyjančias mėlynes ant Kamo smakro ir po akimi. Mėlynes, kurias visai neseniai įtaisė Bifas.

— Neabejoju, kad mano motinai pravers jūsų parama per laidotu-

ves. — Jėzau, kaip norisi užsirūkyti. *Išgerti.* — Bet kol kas būčiau dėkingas, jei paliktumėt tai šeimai.

Jie ėmė skirstytis, vieni į savo furgonus, kiti į paštą ar turgų, kur galės nuodugniai aptarti situaciją.

— Apgailestauju, Kamai. — Sunkiai atsiduseęs, Mikas Morganas išsiėmė iš kišenės pakelį kramtomojo tabako.

— Nieko tokio.

— Jį įnešė pro užpakalines duris. Oskaras viduje remontavo tualetą. To užteko. Senas pirdžius nesugebėjo nulaikyti liežuvio už dantų. — Mikas įsikišo į burną tabako. — Jiems tiesiog smalsu. Sugužėjo čia per minutę.

— Žinau. Mano motina viduje?

— Rodos, taip.

— Padaryk man paslaugą, pabudėk kurį laiką kontoroje.

— Žinoma. — Mikas liežuviu perstūmė tabaką į patogesnę vietą. — A... labai apgailestauju, Kamai. Jei norėtum pasiimti porą laisvų dienų ir pabūti su mama, mudu su Badu padirbėsime.

— Ačiū. Dėkoju už pasiūlymą. Bet nemanau, kad jai manęs prireiks. — Jis sunkiai žengė prie durų su solidžiu žalvario belstuku.

Viduje jį pasitiko svaiginantis kardelių ir jostrų kvapas. Raudonu audeklu dekoruotame hole tvyrojo bažnytinė tyla. Kodėl šarvojimo namai visuomet dekoruojami raudona spalva? Gal ši spalva guodžia?

Raudonas pliušas, storas kilimas, įmantrios žvakidės. Ant nublizginto staliuko stovėjo aukšta vaza su kardeliais ir lelijomis. Šalia gulėjo krūvelė verslo kortelių.

MES PADĖSIME JUMS SUNKIĄ VALANDĄ
Čarlzas V. Grifitas ir sūnūs
Emitsboras, Merilendas
Įkurta 1939-aisiais

Apsimoka reklamuotis, dingtelėjo Kamui.

Kilimine danga apkloti laiptai vedė į antrą aukštą. Prezentacinės salės. Koks linksmas pavadinimas liguistai tradicijai, pagalvojo jis. Ko-

dėl, po galais, žmonėms patinka spoksoti į lavonus? Bet galbūt jam taip keista todėl, kad jis mato jų daugiau nei reikia.

Jis prisiminė, kaip, būdamas dar vaikas, lipo tais laiptais pažiūrėti į mirusį tėvą. Motina verkdama ėjo priešais jį, o Bifas Stoukis lydėjo ją apkabinęs savo mėsinga ranka. Jis negaišo laiko, toptelėjo Kamui. Maikas Rafertis dar nebuvo užkastas, o Stoukis jau guodė našlę.

Dabar ir jis čia.

Susikišęs rankas į kišenes, Kamas perėjo vestibiulį. Dvigubos durys į pagrindinę salę buvo uždarytos. Jis padvejojo, paskui išsitraukė iš kišenės ranką ir pasibeldė. Netrukus durys tyliai atsidarė.

Priešais jį iškilminga veido išraiška, vilkėdamas vienu iš savo penkių juodų kostiumų, stovėjo Čakas Grifitas. Jau daugiau nei šimtą penkiasdešimt metų Grifitai organizavo laidotuves Emitsbore. Čako sūnus jau mokėsi perimti verslą, nors pats Čakas dar buvo pačiame jėgų žydėjime.

Dar būdamas vaikas balzamavimo kambaryje jis jautėsi taip pat gerai kaip beisbolo aikštelėje, kur buvo geriausias metikas. Grifitams mirtis tebuvo verslas. Čakas galėjo sau leisti kasmet su šeima porą savaičių paatostogauti, o kas treti metai pirkdavo žmonai naują automobilį.

Jie turėjo gražų namą miestelio pakrašty, su šildomu baseinu. Žmonės dažnai juokaudavo, kad tas baseinas pastatytas mirčių sąskaita.

Čakas, Emitsboro mažosios lygos treneris, buvo triukšmingas, smarkus ir visada siekė pergalės. Kaip vienintelių miestelio laidojimo namų direktorius, jis buvo orus, mandagus ir užjaučiantis. Jis tučtuojau ištiesė Kamui savo plačią, tvirtą ranką.

— Gerai, kad atėjote, šerife.

— Ar mano motina viduje?

— Taip. — Čakas skubiai žvilgtelėjo sau per petį. — Man kilo sunkumų bandant ją įtikinti, kad šiomis aplinkybėmis geriau būtų uždaras karstas.

Kamui prieš akis stojo tai, kas buvo likę iš Bifo veido.

— Aš pasikalbėsiu su ja.

— Prašom, įeikite. — Jis įvedė Kamą į blankiai apšviestą, gėlėmis

apstatytą kambarį. Iš nematomų garsiakalbių sklido tyli muzika. Švelni ir raminanti. — Mes geriame arbatą. Aš tik atnešiu dar vieną puodelį.

Kamas linktelėjo, tada pasuko prie motinos. Ji sustingusi sėdėjo ant sofos aukštu atlošu, pasidėjusi šalia pakelį nosinaičių. Vilkėjo juodą suknelę — jis nebuvo jos matęs. Tikriausiai pasiskolino arba paprašė, kad kuri nors draugė nupirktų. Ji taip stipriai spaudė rankoje puodelį, kad net krumpliai buvo pabalę, o keliai tvirtai suglausti. Kažin ar jai neskauda, kai kaulas liečiasi su kaulu, svarstė Kamas. Prie kojų stovėjo mažas kietas lagaminas su nuplyšusiu dirželiu.

— Mama. — Kamas prisėdo šalia ir po akimirkos nerangiai apkabino ją per pečius. Ji nė nežvilgtelėjo į jį.

— Atėjai pažiūrėti į jį?

— Ne, atėjau pabūti su tavimi.

— Nereikia. — Jos balsas buvo šaltas ir kietas kaip akmuo. — Esu ir anksčiau palaidojusi vyrą.

Jis atitraukė ranką ir vos susilaikė netrenkęs kumščiu į nublizgintą kavos staliuką.

— Norėčiau padėti tau organizuoti laidotuves. Tokią akimirką sunku aiškiai mąstyti. Ir brangu. Norėčiau apmokėti sąskaitas.

— Kodėl? — Jos ranka nė kiek nevirpėjo, kai ji kilstelėjo puodelį, atsigėrė arbatos ir vėl jį pastatė. — Tu jo nekentei.

— Aš siūlau tau pagalbą.

— Bifas nenorėtų tavo pagalbos.

— Ar jis vis dar tvarko tavo gyvenimą?

Ji staigiai atsisuko, ir jos akys, paraudusios nuo neišsenkančių ašarų, įsmigo į jį.

— Nedrįsk blogai apie jį kalbėti. Jis negyvas, mirtinai sumuštas. Mirtinai sumuštas, — pakartojo ji šaižiai iškvėpdama. — Tu čia įstatymas. Jei nori padėti, tada rask tą, kuris taip pasielgė su mano vyru. Sužinok, kas jį nužudė.

Čakas krenkštelėjo, grįžęs į kambarį.

— Ponia Stouki, galbūt norėtumėt...

— Aš nebenoriu arbatos. — Ji atsistojo ir paėmė lagaminą. — Man

nieko nereikia. Atnešiau drabužius, su kuriais noriu jį palaidoti. O dabar veskite mane pas vyrą.

— Ponia Stouki, jis dar neparuoštas.

— Gyvenau su juo dvidešimt metų. Mačiau jį visokį.

— Mama...

Ji piktai atsisuko į sūnų.

— Nenoriu, kad čia būtum. Negi manai, kad galėčiau stovėti ir žiūrėti į jį šalia tavęs žinodama, ką jam jauti? Dar tada, kai buvai dešimties, jau stojai tarp mūsų ir vertei pasirinkti vieną iš judviejų. Dabar jis miręs, ir aš renkuosi jį.

Kaip visada, pagalvojo Kamas, leisdamas jai eiti.

Likęs vienas, jis atsisėdo. Žinojo, kad neverta jos laukti, bet jam reikėjo susikaupti prieš išeinant į lauką, prieš susiduriant su žvilgsniais ir šnabždesiais.

Ant stalo gulėjo Biblija. Jos odinis viršelis buvo nučiupinėtas daugybės rankų. Kažin ar motina rado joje guodžiančių eilučių.

— Kameronai.

Jis pakėlė galvą ir tarpduryje pamatė merą.

— Pone Atertonai.

— Nenorėjau trukdyti tokią sunkią valandą. Skambino mano žmona. Ji mano, kad tavo motinai gali prireikti paramos.

— Ji su Čaku.

— Suprantu. — Jis žengė atgal, tačiau persigalvojo. — Gal galėčiau kuo padėti? Žinau, žmonės visada taip sako tokiomis aplinkybėmis, bet... — Jis sutrikęs truktelėjo siaurais pečiais.

— Tiesą sakant, būtų gerai, kad kas nors parvežtų namo mano motiną, kai ji baigs čia. Ji nenori, kad vežčiau aš.

— Mielai parvešiu. Kameronai, žmonės skirtingai reaguoja į skausmą.

— Girdėjau. — Jis atsistojo. — Turiu skrodimo išvadas. Rytoj pateiksiu jums kopiją ir kitus dokumentus.

— A, taip. — Atertonas sumišęs šyptelėjo. — Prisipažinsiu, nelabai žinau, ką turėčiau su jais daryti.

— Tiesiog susegti ir pasidėti. Mere, ar mokykloje yra gaujų? Ar kietesnių grupuočių?

Atertonas suraukė savo mokytojišką kaktą.

— Ne. Žinoma, kaip ir visur, yra triukšmadarių, atsiskyrėlių, kartais kyla ginčų koridoriuose, muštynių dėl merginų ar kamuolio. — Jo susimąsčiusios akys išsiplėtė. — Tu juk netiki, kad Bifą nužudė vaikai?

— Turiu už kažko užsikabinti.

— Šerife... Kameronai, Emitsboro gimnazijoje niekas nevartoja netgi narkotikų. Tu tai žinai. Taip, vaikinai kartais nuleidžia vienas kitam kraujo, aiškindamiesi santykius, merginos pasitampo už plaukų, — ne daugiau. — Jis išsiėmė rūpestingai sulankstytą nosinę ir nusivalė viršutinę lūpą. Mintis apie žmogžudystę vertė jį prakaituoti. — Esu tikras, kad žudikas ne vietinis, koks nors svetimas prašalaitis.

— Keista, kad svetimas žinojo, kur palikti kūną — ten nuolat ateina pabraidžioti vaikai. Ir automobilį nuo kelio nustūmė ten, kur Badas Hjuitas pravažiuoja kiekvieną vakarą.

— Bet... Kad ir kas tai būtų... Noriu pasakyti, argi tai nepatvirtina to, ką sakiau? Negali būti, kad žudikas norėjo, jog kūnas būtų taip greitai rastas.

— Kažin, — sumurmėjo Kamas. — Dėkoju, kad pasirūpinsite mano motina, mere.

— Ką? A, taip. Džiaugiuosi galėdamas padėti. — Tebelaikydamas prie lūpų nosinę, Atertonas nulydėjo Kameroną baimingu žvilgsniu.

PAMIŠĖLĖ ANĖ STOVĖJO PRIE KAMO AUTOMOBILIO IR GLOSTĖ JO GAUBTĄ, tarsi tai būtų šeimos šuo. Ji kažką murmėjo po nosimi, girdama jo blizgantį mėlyną paviršių. Jei žiūri iš arčiau, gali matyti savo veidą jame. Ji patenkinta sukikeno.

Mikas Morganas pastebėjo ją pro kontoros langą. Purtydamas galvą, jis atidarė duris.

— Ei, Ane, Kamas supyks, jei ištepliosi jo automobilį.

— Jis toks gražus. — Ji nutrynė dėmes purvina rankove. — Aš jam nieko nepadarysiu.

— Kodėl tau nenuėjus pas Martą vakarienės?

— Turiu sumuštinį. Alisa davė man sumuštinį. Su kvietine duona ir majonezu.

— Viskas gerai. — Kamas nulipo nuo šaligatvio. Pasivaikščiojimas iš laidojimo namų nepakėlė jam nuotaikos. Bet pamatęs Anę, glostančią jo automobilį, neišlaikęs šyptelėjo. — Kaip gyveni, Ane?

Ji sutelkė dėmesį į jį. Jos apyrankės sužvangėjo, kai ji ėmė žaisti su palaidinukės sagomis.

— Ar gali pavėžinti mane motociklu?

— Šiandien jo neturiu. — Anė patempė lūpą — mažos mergaitės išraiška pagyvenusios moters veide atrodė apgailėtinai. — O gal norėtum pasivažinėti automobiliu? Nori, parvešiu namo?

— Galėsiu sėdėti priekyje?

— Žinoma.

Kai jis pasilenkė, norėdamas pakelti jos maišą, ji skubiai griebė jį ir prispaudė prie krūtinės.

— Aš jį panešiu. Jis mano. Galiu panešti pati.

— Gerai. Lipk vidun. Ar moki užsisegti diržą?

— Tu man rodei praeitą kartą. Rodei. — Įsiropštusi į automobilį ir įsikėlusi maišą, ji prikando liežuvį ir ėmė žaisti su diržu. Kai jis spragtelėjo, Anė džiaugsmingai šūktelėjo. — Matai? Pati padariau. Viena pati.

— Puiku. — Kamas nuleido langų stiklus. Anė buvo seniai besimaudžiusi, todėl jis džiaugėsi, kad vakaras šiltas ir vėjuotas.

— Radijas.

Jis pajudėjo nuo šaligatvio krašto.

— Štai šis mygtukas. — Jis parodė mygtuką, žinodamas, kad ji norės įjungti radiją pati. Išgirdusi muziką, Anė suplojo rankomis. Apyrankės užslinko iki alkūnių. — Žinau tą dainą. — Ji ėmė dainuoti, o vėjas šiaušė jos žilus plaukus.

Kamas įsuko į Ouk Lyfo gatvę. Pravažiuodamas pro Kimbolų namus, jis automatiškai sumažino greitį, bet Klerės garaže nesimatė.

Anė liovėsi dainavusi ir ištempė kaklą, kad galėtų geriau matyti Kimbolų namą.

— Mačiau šviesą palėpėje.

— Jokios šviesos nebuvo, Ane.

— Anksčiau buvo. Aš negalėjau užmigti. Naktį negaliu vaikščioti po mišką. Miške naktį blogai. Atėjau į miestelį. Palėpėje degė šviesa. — Ji suraukė kaktą, kai prisiminimai persipynė. Ar kažkas rėkė? Ne, ne šį kartą. Šįsyk ji nesislėpė krūmuose ir nematė vyrų, išskubančių iš miško ir nuvažiuojančių. Išskubančių ir nuvažiuojančių. Jai patiko šių žodžių ritmas, ir ji ėmė niūniuoti sau po nosimi.

— Kada matei šviesą, Ane?

— Neprisimenu. — Ji ėmė žaisti su lango mygtuku. — Manai, kad tai ponas Kimbolas dirbo iki vėlumos? Kartais jis taip daro. Bet jis miręs, — prisiminė ji patenkinta, kad nesusimaišė. — Miręs ir palaidotas, todėl jis nedirbo. Grįžo mergaitė. Mergaitė su gražiais raudonais plaukais.

— Klerė?

— Klerė, — pakartojo Anė. — Gražūs plaukai. — Ji apvyniojo aplink pirštą savuosius. — Ji išvažiavo į Niujorką, bet sugrįžo. Alisa man sakė. Galbūt ji ėjo į palėpę ieškoti savo tėčio. Bet jo ten nėra.

— Ne, nėra.

— Aš irgi ieškodavau mamos. — Ji atsiduso ir ėmė žaisti su savo apyrankėmis, čiupinėdama raides ant sidabrinės. — Man patinka vaikščioti. Kartais vaikštau visą dieną. Randu visokių dalykų. Gražių dalykų. — Ji iškėlė ranką. — Matai?

— Mmm. — Bet Kamas galvojo apie Klerę ir nepažvelgė į sidabrinę apyrankę, ant kurios buvo išgraviruotas vardas *Karlė*.

KVAILAI DROVĖDAMASI, KLERĖ PRIĖJO PRIE ŠONINIO ĮĖJIMO Į TVARKINGĄ dviaukštį Kremptonų mūrinį namą. Ligonių įėjimas, gižiai pagalvojo ji ir atsiduso. Tačiau ji eina pas daktarą ne pasitikrinti ir ne dėl slogos. Jai tiesiog reikia pasikalbėti su juo, prikabinti prie grandinės, vedančios pas jos tėvą, dar vieną grandį.

Prisiminimai plūdo neprašomi, ir ji prisiminė vaikystę, kaip sėdėdavo citrina kvepiančiame daktaro priimamajame, išpieštame ančiu-

kais ir gėlėmis, skaitydavo nutrintas knygeles ir senus žurnalus. Paskui įeidavo į kabinetą, atsisėsdavo ant kušetės ir sakydavo „a“. Ir, nesvarbu, verkdavo ar ne, pajutusi adatos bakstelėjimą, visada gaudavo dovanų balioną.

Ją ramino šviežiai nupjautos žolės kvapas, pavasarį perdažytos langinės ir tylus balsas, dainuojantis ne į natą.

Ji pamatė jį palinkusį virš pakalnučių, kantriai ravintį lysvę. Sodininkystė buvo daktaro Kremptono aistra, siejanti jį su jos tėvu, — aistra, kuri sutvirtino jų draugystę, nepaisant to, kad daktaras buvo gerokai vyresnis už Džeką Kimbolą.

— Daktare.

Jis skubiai atsitiesė ir susiraukė, pajutęs dilgtelint skausmą nugaroje. Jo apskritas veidas nušvito. Su aplamdyta sena kepure, išsitaršiusiais žilais plaukais, jis priminė jai Marką Tveną.

— Klere, vis svarsčiau, kada užsuksi manęs aplankyti. Aną dieną pas Džeinę nebuvo kada pasikalbėti.

— Alisa sakė, kad kartais dirbate po pusę dienos. Tikėjausi rasti jus neužsiėmusį.

— Aš ir nesu užsiėmęs. Tik raviu pakalnutes.

— Jūsų gėlės tokios gražios. — Jai buvo šiek tiek skaudu žiūrėti į jas ir prisiminti, kaip daktaras ir jos tėvas aptarinėdavo genėjimą ir tręšimą. — Kaip visuomet.

Nors ji šypsojosi, jis matė susirūpinimą jos akyse. Mažo miestelio šeimos gydytojas mokėjo klausytis ne tik širdies ritmo, bet ir išklausyti, kas slegia. Jis patapšnojo per mūrinę sienelę ir atsisėdo.

— Palaikyk seniui kompaniją. Noriu išgirsti viską, kaip tau sekasi.

Ji prisėdo šalia, ir jie kurį laiką kalbėjosi, nes abu žinojo, kad tai padės jai išsakyti savo rūpesčius.

— Taigi mama su Džeriu turėtų grįžti į Virdžiniją po poros savaičių. Jai ten patinka.

— Tai netoli, gal aplankysi juos prieš išvykdama atgal.

— Gal. — Ji nuleido akis ir patrynė dėmę ant kelnių. — Džiaugiuosi, kad ji laiminga. Tikrai labai džiaugiuosi.

— Žinoma.

— Aš nežinojau, kad bus taip sunku. — Jos balsas suvirpėjo ir užsikirto. Ji porą kartų giliai įkvėpė, kad susitvardytų. — Vakar buvau užlipusi į viršų. Į palėpę.

— Klere. — Jis paėmė jos ranką ir suspaudė savosiose. — Tau nereikėjo to daryti vienai.

— Aš jau ne vaikas, nebebijau vaiduoklių.

— Tu visada būsi savo tėvo vaikas. Tu vis dar ilgiesi jo. Suprantu tai. Ir man jo trūksta.

Ji trūkčiojamai atsiduso.

— Žinau, koks geras jo draugas buvote. Kaip mėginote padėti, kai jis ėmė gerti. Ir kaip palaikėte mus, kai kilo skandalas.

— Draugas neatsuka nugaros sunkiu metu.

— Kai kurie atsuka. — Ji atsitiesė ir nusišypsojo jam. — Bet ne jūs. Jūs niekada nenusigręžėte. Tikiuosi, kad tebesate jo draugas ir padėsite man.

Sunerimęs dėl įtampos jos balse, jis tvirčiau suspaudė jai ranką.

— Klere, tu ateidavai čia nuo tada, kai pradėjai vaikščioti. Žinoma, padėsiu. Dėl Džeko. Ir dėl tavęs.

— Aš nevykėlė.

Jis suraukė kaktą.

— Kaip gali taip sakyti? Tu labai šauni jauna moteris.

— Menininkė, — pataisė ji. — Gana šauni menininkė. Bet kaip moteris... Tikriausiai girdėjote, kad buvau ištekėjusi ir išsiskyriau. — Jos akyse šmėstelėjo vos įžiūrima juoko kibirkštėlė. — Nagi, daktare, žinau, kad nepateisinate skyrybų.

— Iš esmės taip, — sumurmėjo jis, nenorėdamas jos įžeisti. — Mano nuomone, priesaika yra priesaika. Bet nesu toks užkietėjęs užsispyrėlis, kad nesuprasčiau, jog kartais taip susiklosto... aplinkybės.

— Aš buvau tos aplinkybės. — Ji ištiesė ranką ir nusiskynė žolės stiebą, augantį palei tvorelę. — Negalėjau skirti jam pakankamai meilės, nesugebėjau būti tokia, kokią jis norėjo mane matyti. Nemokėjau būti savimi. Todėl mūsų santuoka žlugo.

Daktaras papūtė lūpas.

— Manyčiau, kad už santuoką atsakingi abu sutuoktiniai.

Ji vos nenusijuokė.

— Patikėkit, Robas nesutiktų su tuo. Ir kai žvelgiu į praeitį, į kitus savo santykius, suprantu, kad niekada neatsivėriau iki galo.

— Jei taip manai, tada tikriausiai nujauti kodėl.

— Taip. Man... Man reikia suvokti, kaip jis galėjo taip pasielgti, — staiga išpylė ji. — O taip, viską žinau apie pripratimą, kad alkoholizmas yra liga. Tačiau tai bendros sąvokos, o jis buvo mano tėvas. Jis buvo mano. Turiu tai išsiaiškinti, kad galėčiau...

— Atleisk jam, — švelniai ištarė Kremptonas, ir Klerė užsimerkė.

— Taip. — Tai buvo vienintelis dalykas, kurį ji atsisakė pripažinti, kad ir kaip Janovskis stengėsi. Tačiau čia, sėdint šalia artimiausio tėvo draugo, kaltė buvo ne tokia skaudi. — Vakar naktį, kai užlipau ten, supratau, kad taip ir neatleidau jam. Aš taip bijau, kad niekada nesugebėsiu atleisti.

Kremptonas kurį laiką tylėjo, traukdamas į save sodo kvapus, klausydamasis paukščių čiulbėjimo ir pavasario vėjelio šlamenamų lapų.

— Tais ilgais vakarais mudu su Džeku kalbėdavomės ne tik apie mulčių ir vabalus. Jis pasakodavo man, kaip didžiuojasi tavimi ir Bleru. Tu buvai jam ypač svarbi, kaip tikriausiai Bleras ypatingas Rozmari.

— Taip. — Ji blankiai šyptelėjo. — Žinau.

— Jis linkėjo tau paties geriausio. Viso pasaulio. — Kremptonas gailiai atsiduso prisiminęs. — Galbūt jis norėjo per daug, todėl ir darė klaidų. Aš tikrai žinau, Klere, kad, nesvarbu, gera ar bloga, jis viską darė iš meilės tau. Nekaltink jo per daug už tai, kad buvo silpnas.

— Aš nenoriu jo kaltinti. Bet prisiminimų tiek daug. Jie mane skandina.

Jis įdėmiai žiūrėjo į ją.

— Kartais negali grįžti, kad ir kaip norėtum. Mėginimai grįžti atgal gali sukelti daugiau skausmo nei duoti naudos.

— Aš tai jaučiu. — Ji pažvelgė į tvarkingai nupjautą veją. — Bet aš galėsiu žengti pirmyn tik tada, daktare, kai žinosiu.

11 skyrius

JOKIE ĮTIKINĖJIMAI NEPADĖJO PERKALBĖTI DŽEINĖS STOUKI NEŠARVOTI Bifo atvirame karste. Kai žmogus miršta, tie, kurie jį pažinojo, privalo pažvelgti į jį paskutinį kartą, kad visada prisimintų. Pasikalbėti prie jo.

— Jis buvo suknistas močkrušys, — burbtelėjo Oskaras Rudis, tampydamas kaklaraiščio mazgą. — Po poros bokalų alaus senis Bifas galėdavo trenkti į snukį vien už tai, kad pažiūrėjai į jį.

— Tas tiesa. — Lesas išmintingai linktelėjo, apžiūrinėdamas Bifo veidą. Pūk pragare, šunsnuki, galvojo jis. — Čakas išmano savo darbą, ar ne? Girdėjau, kad Bifas buvo kaip reikiant sumaltas, bet atrodo taip, tarsi tik snaustų.

— Tikriausiai sunaudojo krūvą dažų. — Oskaras išsiėmė nosinę ir garsiai išsišnypštė nosį. — Ko gero, kraupu dažyti negyvėlį.

— Jei iš to galėčiau įsirengti baseiną, aš irgi dažyčiau. Girdėjau, kad jo kūne nerado nė vieno sveiko kaulo. — Lesas patenkintas pasislinko, ieškodamas įrodymų. — Net nepasakytum.

Jie paėjo į priekį ir išsmuko į lauką parūkyti.

Džeinė jau sėdėjo pirmoje kėdžių, kurias buvo sustatęs Grifitas, eilėje. Bifas nepriklausė jokiai bažnyčiai, todėl paprastos apeigos bus atliktos čia, laidojimo namuose, vadovaujant Čakui. Su juoda griežto kirpimo suknele ir tvarkingai sušukuotais plaukais, Džeinė klausėsi užuojautos ir nejaukių apgailestavimo žodžių.

Žmonės rikiavosi prie Bifo, norėdami atsisveikinti su juo visiems laikams.

— Jo riebi ranka ne kartą lindo po mano sijonu. — Sara Hjuit paniekinamai spoksojo į mirusiojo veidą.

— Liaukis, Sara. — Badas išraudęs apsidairė, tikėdamasis, kad niekas to neišgirdo. — Negalima taip kalbėti.

— Kvaila, kad apie gyvuosius galime sakyti, ką norime, bet vos tik kas nors miršta, mes privalome verkšlenti, koks geras žmogus jis buvo, net jei iš tikrųjų jis buvo tikras niekšas. — Ji išrietė antakį. — Ar jis tikrai buvo iškastruotas?

— Jėzau, Sara. — Badas čiupo ją už rankos ir nusitempė į salės gilumą.

— Tik pažiūrėkit, kas atėjo. — Sara mąsliai nusišypsojo, pamačiusi Klerę. — Dukra paklydėlė. — Ji nužvelgė Klerės figūrą, pavydėdama paprasto, tačiau brangaus tamsaus kostiumėlio. — Taip ir nepapilnėjo.

Klerė jautė gerklėje įstrigusį karštą gumulą. Ji nesitikėjo, kad bus taip blogai. Kai buvo šioje salėje paskutinį kartą, irgi matė karstą, nukrautą gėlėmis ir apsuptą miestelėnų, tik tada karste gulėjo jos tėvas. Ji būtų galėjusi prisiekti, kad ir šį kartą skambėjo ta pati kraupi vargonų muzika.

Nuo sunkaus kardelių ir rožių kvapo svaigo galva. Pilnomis siaubo akimis ji nužvelgė siaurą praėjimą tarp kėdžių ir vos susilaikė nepabėgusi.

Dieve, juk tu suaugusi moteris, priminė ji sau. Mirtis yra gyvenimo dalis. Tokia, su kuria reikia susitaikyti. Bet jai taip norėjosi bėgti, pulti į saulės šviesą, kad net keliai virpėjo.

— Klere?

— Alisa. — Ji sugriebė draugės ranką ir prisivertė susivaldyti. — Regis, susirinko pusė miestelio.

— Dėl ponios Stouki. — Alisa peržvelgė veidus. — Ir iš smalsumo. — Jai pačiai buvo nesmagu su padavėjos uniforma, tačiau ji ištaikė pasprukti tik dvidešimčiai minučių. Be to, tinkamiausias jos drabužis laidotuvėms buvo juodas megztukas. — Netrukus prasidės apeigos.

— Aš atsisėsiu gale. — Klerė neketino eiti prie karsto ir žiūrėti į kūną.

Sveikas, Bifai, seniai tave mačiau. Kaip gaila, kad tu miręs.

Ši mintis sukėlė jai nervingą juoką, bet tuoj pat akis aptemdė karštos ašaros. Ką ji čia veikia? Ką, po galais, ji čia veikia? Ji čia dėl Kamo, priminė sau Klerė. Ir kad įrodytų sau, jog gali sėdėti šiame nedideliame, per šiltame kambaryje ir stebėti ceremoniją kaip subrendęs suaugęs žmogus.

— Ar tu gerai jautiesi? — sušnabždėjo Alisa.

— Taip. — Ji giliai įkvėpė. — Geriau atsisėskime.

Kai jos atsisėdo, Klerė apsidairė, ar nepamatys kur Kamo. Ji pastebėjo Minę Aterton tamsiai mėlynu poliesterio kostiumėliu, oriu veidu ir linksmai spindinčiomis akimis. Šalia jos, nuleidęs galvą it melstųsi, sėdėjo meras.

Vilkėdami savo geriausiais kostiumais, stovėjo fermeriai, prekeiviai ir mechanikai. Jie aptarinėjo verslą ir orą. Ponią Stouki globojo miestelio moterys. Kamas stovėjo nuošaly neįskaitomu veidu ir stebėjo motiną.

Čakas Grifitas išėjo į salės priekį, atsisuko ir minutėlę luktelėjo. Žmonės murmėdami ir čežėdami padais susėdo ant sulankstomų kėdžių.

Stojo tyla.

— Draugai, — pradėjo Čakas, ir Klerė prisiminė.

Salė buvo sausakimša per abu lankymo vakarus. Emitsbore nebuvo vyro, moters ar vaiko, kurie nebūtų pažinoję Džeko Kimbolo. Ir visi jie atėjo. Žodžiai, kuriuos jie sakė, susiliejo jos atmintyje, palikę tik savo prasmę. Gailestį ir užuojautą. Bet nė vienas, niekas nežinojo, kokį skausmą jautė ji.

Į bažnyčią irgi susirinko minia žmonių, o automobilių kolona į kapines buvo nusitęsusi per keletą kvartalų.

Kai kurie iš tų žmonių čia buvo ir šiandien. Vyresni, storesni, plikesni. Jie sėdėjo tylėdami, paskendę savo mintyse.

Tuomet miestelio moterys supo Rozmari Kimbol, dabar — Džeinę Stouki. Jos vieningai stovėjo šalia, kupinos užuojautos jos netekčiai, kupinos palengvėjimo, kad jų pačių našlystė dar kažkur tolimoje ateityje.

Jos atnešė į namus maisto — kumpio, bulvių salotų, viščiukų, — kad pamaitintų liūdinčiuosius. Maistas nieko nereiškė, tačiau gerumas padėjo užpildyti tuščius kampelius.

O po kelių dienų — tik po dienų — kilo skandalas. Džekas Kimbolas, mylimas bendruomenės narys, staiga tapo priešu, kaltinamu sukčiavimu, kyšininkavimu, dokumentų klastojimu. Nors jos širdgėla dar buvo šviežia it kraujas, jai buvo liepta susitaikyti su faktu, kad jos tėvas buvo melagis ir apgavikas.

Bet ji niekada su tuo nesusitaikė. Ir nemanė, kad jis nusižudė.

Kamas pamatė ją. Jis nustebo, kad ji atėjo, ir neapsidžiaugė, kai išvydo perbalusį veidą, išplėstas akis. Ji buvo įsikibusi Alisai į ranką ir stebeilijosi priešais save. Kažin ką ji mato, ką girdi, pagalvojo jis. Jis neabejojo, kad ji, kaip ir jis, nesiklauso Čako Grifito žodžių apie amžiną gyvenimą ir atleidimą.

Tačiau kiti klausėsi. Tuščiais veidais ir ant kelių ramiai gulinčiomis rankomis. Ir bijojo. Nes buvo perspėti. Kai vienas iš jų rato pažeidžia Įstatymą, jis pašalinamas be pasigailėjimo. Išrinktųjų rūstybė nė kiek ne mažesnė nei Tamsos valdovo. Todėl jie klausėsi ir dėjosi galvon. O jų niūrios akys ir nulenktos galvos slėpė baimę.

— Turiu grįžti. — Alisa spustelėjo Klerei ranką. — Turiu grįžti, — pakartojo ji. — Klere?

— Ką? — sumirksėjo Klerė. Žmonės stojosi ir traukė prie durų. — Ak.

— Aš ištrūkau tik ceremonijai. Važiuosi į kapines?

— Taip. — Klerė norėjo aplankyti tėvo kapą. — Važiuosiu.

Laidojimo namų aikštelėje išsirikiavo tik pustuzinis automobilių. Kitiems reikėjo dirbti žemę, atidaryti parduotuves, tačiau iš tiesų mažai kas norėjo gaišti laiką ir stebėti, kaip Bifas Stoukis bus nuleistas į duobę. Klerė atsistojo kolonos gale ir nusiteikė trumpai, lėtai kelionei. Dešimt mylių už miestelio. Niūri kolona pajudėjo pro vartus.

Klerė sudrėkusiais pirštais išjungė variklį. Ji laukė automobilyje. Karstnešiai užsikėlė naštą ant pečių. Ji matė merą, daktarą Kremptoną, Bobį Mesę, Oskarą Rudį, Lesą Gledhilą ir Badą Hjuitą. Kamas su motina ėjo šalia. Nesiliesdami.

Klerė išlipo ir patraukė į kalvą. Kaip ir kiekvieną šiltą gegužės rytą, giedojo paukščiai. Maloniai kvepėjo žolė. Kai kur tarp akmenų ir antkapių gulėjo plastikinės gėlės ar vainikai. Jie niekada nenuvys. Kažin ar žmonės suvokia, kad jų ryškios spalvos atrodo daug liūdniau nei svyrantys vainikai ar vystančios saulutės, galvojo Klerė.

Čia jos šeima. Mamos motina ir tėvas, tetos ir dėdės, jaunas pusbrolis, kuris mirė nuo poliomielito, kai Klerė dar nebuvo gimusi. Ji vaikštinėjo tarp antkapių, leisdama saulei gelti akis ir šildyti veidą.

Ji neatsiklaupė prie tėvo kapo. Neatnešė ir gėlių. Neverkė. Tik

stovėjo, vis skaitydama užrašą ant paminklinio akmens, mėgindama aptikti kokį nors tėvo pėdsaką. Tačiau aplink tebuvo granitas ir žolė.

Stovėdamas šalia motinos, Kamas stebėjo Klerę. Jos plaukai saulėje žvilgėjo it varis. Ryškūs. Gyvi. Jo pirštai suvirpo supratus, kaip labai jis trokšta paliesti gyvenimą. Palietęs motiną, jos ranką, petį ar nugarą, kiekvienąsyk pasijusdavo it atsimušęs į akmeninę sieną. Jis jai buvo visiškai nereikalingas.

Tačiau jis negalėjo jos palikti, negalėjo nusisukti ir nueiti pas Klerę, priglausti veido prie tų spindinčių plaukų, sugerti jų gyvybę, pasijusti reikalingas.

Nekenčiu kapinių, pagalvojo jis ir prisiminė tuščią vaiko kapą.

Kai Klerė grįžo į savo automobilį ir nuvažiavo, jis pasijuto neapsakomai vienišas.

LIKUSIĄ DIENOS DALĮ KLERĖ DIRBO IT PAMIŠUSI. PAGAUTA ĮKVĖPIMO. Antra metalo skulptūra buvo beveik baigta. Kai ateis laikas leisti plienui atvėsti, ji išjungs litavimo lempą, nusiims kepuraitę ir imsis molinės Ernio rankos.

Ji negalėjo nė pagalvoti apie poilsį.

Peiliais ir rankomis ji pjaustė, lygino, formavo. Sumodeliuotame kumštyje atsispindėjo iššūkis. Įsitempusiuose dilbio raumenyse — nerimastingumas. Ji kantriai šalino molio trupinukus, lygino ir šlifavo drėgnu šepetėliu.

Iš radijo plyšojo muzika — pikčiausias, šiurkščiausias rokas, kokį tik ji galėjo rasti. Spirgėdama iš nekantrumo, Klerė nusiplovė nuo rankų molį, bet neprisėdo pailsėti. Negalėjo. Ant kito darbo stalo gulėjo vyšnios medžio gabalas su jau išpjautu centru. Pasiėmusi įrankius, medinį plaktuką, kaltą, skriestuvą, ji ėmė dirbti, stengdamasi išlieti susikaupusią nervinę energiją.

Klerė stabtelėjo tik tada, kai nusileido saulė. Ji įjungė šviesą ir roką pakeitė klasika, — tokia pat aistringa, tokia pat įkvepiančia. Ji negirdėjo pro šalį važiuojančių automobilių. Nekreipė dėmesio į skambantį telefoną.

Kiti projektai visiškai išdulkėjo jai iš galvos. Dabar ji susiliejo su medžiu. Ir medis sugėrė jos emocijas. Išvalė jas. Ji neturėjo nei eskizo, nei modelio. Tik prisiminimus ir poreikį išsilieti.

Pirštai darbavosi tiksliai ir užtikrintai. Akys degė, ant kaktos žvilgėjo prakaito lašeliai, bet ji nusibraukdavo jį riešu ir dirbdavo toliau. Ugnis, užuot blėsusi, joje tik stiprėjo.

Danguje sužibo žvaigždės. Patekėjo mėnulis.

Kamas pamatė Klerę, palinkusią virš savo darbo su medžio dilde rankoje. Jai virš galvos švietė ryški lemputė, kviesdama į save blyškias plačiasparnes peteliškes mirties šokiui. Siautėjančioje muzikoje virkavo styginiai ir spygavo pučiamieji.

Jos veide, akyse spindėjo triumfas. Retkarčiais ji paglostydavo medžio gabalą tarsi kalbėtųsi su juo, tik jis negalėjo suprasti apie ką.

Skulptūra, stovinti profiliu, vaizdavo kažką primityvaus ir galingo. Įžengęs į garažą, Kamas pamatė, kad tai vyro veidas. Jo galva buvo atlošta ir užversta, tarsi žiūrėtų į saulę.

Jis stebėjo ją tylėdamas, praradęs laiko nuovoką. Tačiau jautė joje virpančią aistrą, kuri pasiekė jį ir beveik skausmingai susidūrė su jo paties.

Klerė padėjo į šoną įrankius, lėtai nuslydo nuo stalo ir atsitraukė. Jos kvėpavimas sutankėjo, ir ji instinktyviai prisidėjo prie širdies ranką. Skausmas maišėsi su malonumu, kai ji žiūrėjo į tai, ką sukūrusi.

Savo tėvą. Tokį, kokį prisiminė. Tokį, kokį mylėjo. Veiklų, energingą, mylintį. Gyvą. Ypač gyvą. Šįvakar ji pagaliau rado būdą atšvęsti jo gyvenimą.

Ji atsisuko ir išvydo Kamą.

Ji nestabtelėjo pagalvoti, kodėl nesistebi jį matydama. Nestabtelėjo paklausti savęs, ar šis naujas jaudulio antplūdis pavojingas, ar ji pasiruošusi geismui, kurį perskaitė jo akyse.

Jis nuleido garažo duris. Metalas garsiai atsimušė į betoną. Ji nejudėjo, nekalbėjo, tik įsitempusi laukė.

Jis priėjo prie jos. Muzika plėšė sienas, grindis, lubas.

Jo rankos palietė jos veidą, šiurkštūs delnai nuslydo skruostais, pirštai perbraukė per lūpas, tada paniro į plaukus. Jos širdis suspurdo, ji

liovėsi kvėpavusi, kai jis atlošė jos galvą ir stipriai prisispaudė visu kūnu. Tačiau ji virpėjo ne iš baimės. Ir garsas, ištrūkęs iš gerklės, kai jo lūpos užspaudė josios, buvo džiaugsmingas.

Tą akimirką jam nieko nereikėjo taip, kaip jos. Visas skausmas, kartėlis ir neviltis, lydėję jį tą dieną, išblėso sulig pirmu bučiniu. Jo glėbyje ji buvo it gyva energija, kibirkščiuojanti ir pulsuojanti gyvenimu. Trokšdamas daugiau, jis įsisiurbė giliau, kol jų širdys ėmė plakti vienu ritmu.

Jo rankos nuslydo ant jos klubų, paskui ant šlaunų. Jei būtų įmanoma, jis įsitrauktų ją vidun, toks didžiulis buvo troškimas ją turėti. Tyliai sudejavęs, jis nesidairydamas ėmė stumti ją į virtuvę.

Jis įsivaizdavo lovą, jų kūnus, skendinčius joje. Save, skendintį joje.

Jis nekantriai nutraukė jai per galvą marškinėlius ir nusviedė į šoną. Jie atsitrenkė į sieną, jis suėmė delnais jos krūtis.

Ji nusijuokė ir norėjo jį paliesti, bet galėjo tik sudejuoti, nes jis pasilenkė ir ėmė čiulpti spenelius. Ji įsikibo jam į plaukus ir užsimerkė.

O jis tarsi puotavo. Ją stulbino jo nežabota aistra, alkis, veržlumas. Ji išsilenkė, siūlydama daugiau. Geisdama daugiau. Jos kraujas kaito nuo jo dantų prisilietimų prie jautrios odos. Ji jautė, beveik girdėjo pirmykštį būgnų ritmą po savo oda. Jau buvo pamiršusi, kad gali jausti vyrui tokią aistrą. Tokį alkį galėjo pasotinti tik šiurkštus ir siautulingas susiliejimas. Ji troško, kad jis paimtų ją tuoj pat, čia pat. Greitai, netgi skaudžiai.

Jis nusmaukė jai nuo klubų džinsus, ir jo sumanios, pavojingos lūpos slystelėjo žemyn.

Jo liežuvis ragavo jos virpantį pilvą. Ji išsirietė ir suleido nagus jam į pečius. Ji buvo nuoga po džinsais, ir jis, neatitraukdamas lūpų, sudejavo iš malonumo. Jis girdėjo jos nerišlius, tylius kuždesius, bet nesuprato, ko ji klausia. Jam ir nerūpėjo. Kai jos kojos ėmė linkti, jis stipriai suėmė ją už klubų. Jo reikli ir godi burna dar nebuvo pasitenkinusi.

Ji miršta. Tikriausiai miršta. Ji negali būti gyva ir jausti tiek daug. Jos kūną vienas po kito atakavo nenusakomi pojūčiai. Jo rankos, tie ilgi atkaklūs pirštai. Ir burna. Dieve, jo burna. Jos akyse ėmė lietis šviesos.

Sulig kiekvienu virpulingu atodūsiu ji įtraukdavo karšto, tiršto oro, kol jo susikaupė tiek daug, kad ji nebegalėjo kvėpuoti. Ji šūktelėjo, spausdamasi prie jo, nepajėgdama pakelti to, kas jai darosi. Nekantraudama gauti daugiau.

Sunkiai alsuodamas, jis uždegė šviesą virtuvėje. Jo rankos vėl lietė jos veidą, o kūnas prispaudė prie sienos.

— Pažiūrėk į mane. — Jis būtų galėjęs prisiekti, kad grindys po kojomis siūbavo. — Prakeikimas, noriu, kad žiūrėtum į mane.

Ji atsimerkė ir įsmeigė į jį akis. Tai spąstai, staiga apimta panikos pagalvojo. Ji įkalinta jame. Jos virpančios lūpos prasiskyrė, tačiau jokie žodžiai negalėjo apsakyti to, ką jautė.

— Aš noriu stebėti tave. — Jis godžiai įsisiurbė jai į lūpas. — Noriu matyti tave.

Ji krito. Ilgai. Bejėgiškai. Jo kūnas, stulbinamai karštas, buvo šalia, o šaltos kaip ledas plytelės vėsino įkaitusią nugarą.

Neatsispirdama geismui, nutraukė nuo jo marškinius, per skubėjimą išplėšdama sagas, kad tik greičiau pajustų jo kūną. Aš nebesivaldau, sumojo, nebesivaldau, ir man tai patinka. Jos rankos nekantriai nuslydo jo drėgna oda prie paskutinės kliūties.

Jis keikdamasis ėmė traukti nuo jos batus, kol ji pradėjo juoktis. Tada apsikabino jį ir ėmė švelniai kandžioti kaklą ir krūtinę.

Greičiau, greičiau, greičiau.

Jie nusirito virtuvės grindimis. Jis paspyrė į šoną drabužius, parvertė kėdę. Neatplėšdami lūpų vienas nuo kito, jie dar kartą pakeitė padėtį. Kai ji atsidūrė ant jo, jis sugriebė ją už klubų ir kilstelėjo.

Dabar, pagalvojo ji. Ačiū Dievui. Dabar.

Ji išsirietė ir priėmė jį į save. Jos įsiaudrinęs kūnas sutrūkčiojo užsipildęs, tada ji atsivėrė dar daugiau ir įsileido jį dar giliau.

Atlošusi galvą, ėmė linguoti savo ilgu lieknu kūnu. Iš pradžių lėtai, paskui greičiau, dar greičiau, varydama jį iš proto vis spartėjančiu ritmu. Jis suspaudė jos rankas ir stebėjo ją virš savęs.

Bebaimė. Tai buvo vienintelis žodis jo padrikose mintyse, tik taip galėjo ją apibūdinti. Ji atrodė bebaimė, kildama virš jo, leisdamasi, užsipildydama juo.

Ji įsitempė, pasiekusi viršūnę. Jis aikčiodamas išsiliejo į ją.

Ji nuslydo nuo jo, suglebusi, bekaulė ir drėgna nuo prakaito. Jo ranka tingiai glostė jai nugarą, kol jie atgavo kvapą. Jis laukė šito, suvokė Kamas atsisukdamas pabučiuoti jai į plaukus, ilgai laukė.

— Aš užsukau paklausti, gal norėtum alaus, — sumurmėjo jis.

Ji atsiduso, nusižiovavo, tada apsisprendė.

— Ne, ačiū.

— Tu atrodai tokia velniškai seksuali, kai dirbi.

Ji nusišypsojo.

— Tikrai?

— Prisiekiu. Būčiau galėjęs gyvą suvalgyti.

— Panašiai ir jaučiausi. — Ji sukaupė pakankamai energijos, kad atsiremtų delnu į grindis ir pažiūrėtų į jį. — Man patiko.

— Tai gerai, nes nekantravau nuplėšti nuo tavęs drabužius nuo tada, kai užgriuvai ant manęs tame prieškambaryje. — Jis ištiesė ranką ir suėmęs jos krūtį ėmė nykščiu braukyti aplink spenelį, kuris tebebuvo kietas ir drėgnas. — Tu užaugai tikrai graži, Laiboji. — Jis atsisėdo ir padėjo jos galvą sau ant kelių. — Tu vis dar su viena kojine.

Klerė pakrutino pėdas, vieną nuogą, kitą su stora raudona kojine. Gal jos gyvenime ir buvo geresnių momentų, tačiau dabar ji negalėjo jų prisiminti.

— Kitą kartą prieš pradėdami geriau nusiaukime batus. — Ji padėjo galvą jam ant peties ir apgailestaudama pagalvojo, kad netrukus teks atsistoti. — Regis, grindys pasidarė kietesnės.

— Jos ir buvo kietos. — Bet jam irgi dar nesinorėjo stotis. Taip gera laikyti ją savo glėbyje — jis tikėjosi to, bet netikėjo tuo. — Mačiau tave laidotuvėse. Atrodei pavargusi.

— Man reikia lovos.

— Gali miegoti manojoje.

Ji nusijuokė, bet pagalvojo, kad jie šiek tiek per daug skuba.

— Kiek nori už ją?

Jis pakišo ranką jai po smakru ir pasuko galvą.

— Noriu, kad gyventum su manim, Klere.

— Kamai...

Jis papurtė galvą ir tvirčiau suspaudė jos smakrą.

— Geriau pasakysiu tiesiai. Aš nesidaliju.

Ji pajuto tą patį panikos smigtelėjimą kaip tada, kai pažvelgė jam į akis ir pamatė jose savo atspindį.

— Ne todėl, kad būtų kitas... — pradėjo ji.

— Tai gerai.

— Bet aš nenoriu daryti tokio didelio šuolio ir griūti ant veido. Tai, kas ką tik atsitiko...

— Kas?

Kai ji pažvelgė į jį, jis vėl šypsojosi. Ji lengviau šyptelėjo.

— Buvo nuostabu. Nepakartojama.

Jis išnarplios tą nedidelį nervų kamuoliuką. Kamas lėtai perbraukė pirštais jai per klubą, šoną ir pastebėjo, kaip patamsėjo jos akys. Jis palenkė galvą ir bučiavo ją tol, kol ji ėmė murkti iš malonumo.

— Noriu, kad važiuotum pas mane šiai nakčiai. — Stebėdamas ją, jis švelniai sukando jos apatinę lūpą, tada paleido. — Gerai?

— Gerai.

ERNIS PAMATĖ JUOS IŠEINANT PRO PRIEKINES DURIS. JO LANGAS BUVO atviras, ir jis išgirdo Klerės juoką, nuaidintį tylia gatve. Susikabinę už rankų, jie priėjo prie Kamo automobilio. Tada stabtelėjo ir pasibučiavo, ilgu, lėtu ir giliu bučiniu. Ji leidžiasi jo liečiama, pagalvojo Ernis, ir jo pilve įsiplieskė ugnis.

Jie sėdo į automobilį ir nuvažiavo.

Įniršęs jis tyliai atsistojo, užsirakino kambario duris ir uždegė juodas žvakes.

TRYLIKOS SĄLĖKIS SUSITIKO MIŠKE. JIE NESTOJO Į MAGIŠKĄ RATĄ. RITUAlas palauks. Daugelis iš jų jautė baimę. Altorius, ant kurio buvo nubaustas vienas iš jų, stovėjo priešais. Priminimas ir įspėjimas.

Šiąnakt jie buvo sukviesti čia praėjus kelioms valandoms po laidotuvių, kad įrodytų savo amžiną ištikimybę. Per ritualą visiems reikės išgerti krauju praskiesto vyno.

— Mano broliai, vienas iš mūsų šiąnakt atgulė į žemę. — Žynys

prabilo švelniai, tačiau slopūs pokalbiai tučtuojau nutilo. — Buvo pažeistas Įstatymas, ir silpnasis buvo nubaustas. Žinokite, kad bet kuris, metęs iššūkį Įstatymui, bet kuris, išklydęs iš tako, bus pasmerktas. Mirusieji yra negyvi.

Jis nutilo, lėtai sukiodamas galvą.

— Ar yra klausimų?

Niekas nebūtų išdrįsęs. Jam tai patiko.

— Dabar mums trūksta vieno nario. Kandidatai bus apsvarstyti ir pasiūlyti Šeimininkui.

Vyrai vėl ėmė šnekučiuotis, kartais susiginčydami dėl kandidatų it politikuotojai dėl mylimiausių įpėdinių. Žynys leido jiems kliedėti. Jis jau turi kandidatą. Nusprendęs, kad jau laikas juos nutildyti, jis įėjo į ratą ir iškėlė rankas.

Stojo tyla.

— Mums reikia jaunystės, stiprybės ir ištikimybės. Mums reikia proto, vis dar atviro galimybėms, kūno, kuris būtų pakankamai tvirtas, kad neštų pareigos naštą. Mūsų Šeimininkas trokšta jauno, vienišo ir pikto. Žinau vieną, kuris jau pasiruošęs. Jam tereikia vadovo ir disciplinos. Jis pradės naująją Tamsos valdovo kartą.

Tada ant pergamento buvo surašyti vardai tų, kurie bus siūlomi Pragaro princui.

12 skyrius

ŠEŠTADIENIAIS NUO AŠTUONIŲ IKI PUSĖS PENKIŲ ERNIS DIRBDAVO „Amoko“ degalinėje. Jam tai tiko. Todėl, kad jis pabusdavo ir dingdavo iš namų dar prieš tėvams atsikeliant. O kai grįždavo, jie kepdavo picas „Roko“ picerijoje. Baigęs darbą, jis galėdavo veikti ką panorėjęs iki komendanto valandos pirmą valandą nakties.

Šįvakar jis planavo atsivilioti Salę Simons į savo kambarį, užrakinti duris, įjungti kokią nors AC/DC muziką ir gerai ją išdulkinti.

Salė jam visiškai nerūpėjo — tiesą sakant, jis atidžiau rinkosi marškinius, kuriuos apsivilks ryte, nei galvojo apie ją. Blogiausiu atveju

ji tik pakaitalas, geriausiu — jo tikrojo troškimo simbolis. Mintys apie Klerę, besiraitančią lovoje su Kameronu Raferčiu, persekiojo jį visą naktį. Ji išdavė jį ir jų bendrą lemtį.

Jis ras būdą, kaip ją nubausti, bet kol kas savo nusivylimą numalšins su Sale.

Jis pildė pienvežio kuro baką. Kol liejosi galonai ir skaitiklis skaičiavo dolerius, jis abejingai dairėsi po miestelį. Netoli senasis ponas Finčas, boluodamas baltais kaulėtais keliais iš po languotų šortų, vedžiojo savo du manieringus Jorkšyro terjerus.

Finčas buvo užsidėjęs *Orioles* kepuraitę, veidrodinius akinius nuo saulės ir vilkėjo marškinėlius, ant kurių priekio buvo parašyta, jog MERILENDAS — BAMBEKLIŲ KRAŠTAS. Jis burkavo su savo terjerais, tarsi šie būtų maži vaikai. Ernis žinojo, kad jis ateis Meino gatve, kirs „Amoko" aikštelę ir įeis į vidų nusipirkti spurgos ir nusičiurkšti. Taip jis darydavo kiekvieną šeštadienio rytą.

— Kaip sekasi, jaunuoli? — kaip ir kiekvieną šeštadienį, pasiteiravo Finčas.

— Gerai.

— Išvedžiau savo mergaites pasimankštinti.

Kaip visuomet vėluodamas įlėkė Lesas Gledhilas. Papurtęs ir niūrus veidas bylojo apie prasidėjusias pagirias. Kažką burbtelėjęs Erniui, jis pasuko į garažą keisti žvakes 75-ųjų mustangui.

Paskui savo senu fordu atidardėjo Metas Doperis ir trys jo šunys. Iškeikęs benzino kainą ir nusipirkęs pakelį cigarečių, jis išvažiavo į pašarų parduotuvę.

Apsimiegojęs daktaras Kremptonas atvažiavo pripildyti savo biuiko bako, nusipirko loterijos bilietų ir išklausė Finčo skundus dėl bursito.

Atrodė, kad iki dešimtos valandos degalinėje apsilankė pusė miestelio. Ernis vaikštinėjo nuo pompos prie pompos, pildydamas kikenančių merginų, susiruošusių į prekybos centrą, automobilių kuro bakus. Jo laukė ir jaunos motinos su kaprizingais vaikais, seniai, užstojantys pompas ir šūkčiojantys vieni kitiems pro automobilių langus.

Per pirmąją pertrauką jis nuėjo atsigerti kokakolos. Skunkas Ha-

gertis, degalinės viršininkas, žiaumojo spurgą ir flirtavo su Reva Viljamson, liesa, ilganose Martos užkandinės padavėja.

— Šįvakar ketinu išsitrinkti galvą ir užsidėti ant veido kaukę. — Reva liežuviu pavartė braškių skonio kramtomąją gumą ir nusišypsojo.

— Man tavo veidas visai gerai atrodo. — Skunkas* visiškai pateisino savo vardą. Joks muilas, dezodorantas ar tualetinis vanduo negalėjo užgožti silpno kojinių prakaito kvapo, besiveržiančio pro jo poras. Bet jis buvo nevedęs. O Reva dukart išsiskyrusi ir ieškanti grobio.

Ji sukikeno. Ernis, vartydamas akis, pasuko į salės gilumą ištuštinti pūslę. Tualete nebuvo popierinių rankšluosčių. Tuo pasirūpinti buvo jo pareiga. Niurnėdamas sau po nosimi, jis nusišluostė rankas į džinsus ir pasuko į sandėlį. Reva spigiai nusikvatojo.

— O, Skunkai, na tu ir tipas, dievaži.

— Šūdas, — sumurmėjo Ernis ir nukėlė nuo lentynos popierinių rankšluosčių dėžę. Už jos jis pamatė knygą, stovinčią viršeliu į jį. Lyžtelėjęs lūpas, Ernis ištiesė ranką.

Magiškieji Alesterio Kraulio dienoraščiai. Verčiant lapus, iš knygos iškrito popieriaus skiautelė. Jis pakėlė jį ir skubiai apsidairė.

Skaityk. Tikėk. Priklausyk.

Virpančiomis rankomis jis įsikišo lapelį į kišenę. Ernis neabejojo, kad tai palikta jam. Pagaliau jis sulaukė kvietimo. Jis daug ką matė pro savo teleskopą. O įtarė dar daugiau. Matydamas ir įtardamas, jis tylėjo ir laukė. Dabar jam atlyginta už tai, jam siūloma vieta.

Jo jauna vieniša širdis tirpo iš džiaugsmo, kai jis pasikišo knygą po marškiniais. Pagautas impulso, jis išsitraukė pentagramą ir paliko ant marškinių, kad visi matytų. Tai bus jo ženklas, pagalvojo jis. Jie pamatys, kad jis suprato ir laukia.

KLERĖ STOVĖJO PO VANDENS ČIURKŠLE. JOS KŪNAS BUVO SUGLEBĘS, maloniai pavargęs, tačiau ji jautėsi puikiai. Ji užsimerkė ir niūniuodama ėmė muilinti odą. Kvepiu Kamu, pagalvojo ji ir sugavo save kvailai besišypsant.

* „Skunk" — skunkas, žinduolis, išpurškiantis dvokiantį skystį (*angl.*).

Tai bent naktis.

Klerė lėtai, geidulingai persibraukė ranka per kūną prisimindama. Ji buvo įsitikinusi, kad turėjo pakankamai romantiškų pasimatymų, tačiau nė vienas nė iš tolo neprilygo tam, kas atsitiko tarp jos ir Kamo vakar naktį.

Jis privertė ją pasijusti seksualiausia moterimi pasaulyje. Alkaniausia ir reikliausia. Per vieną naktį jie davė vienas kitam daugiau, nei ji ir Robas sugebėjo per...

Ne. Ji papurtė galvą. Jokių palyginimų, įspėjo save. Ypač su buvusiais vyrais.

Ji atmetė atgal plaukus ir priminė sau, jog turi nueiti dar ilgą kelią. Argi ji dabar stovi duše ne todėl, kad pabudo šalia Kamo ir norėjo, per daug norėjo, prisiglausti prie jo ir pajusti jo rankas? Netgi po tokio audringo pasimylėjimo — o gal būtent dėl to — poreikis būti apkabintai ir glostomai ją glumino.

Tai buvo tik seksas, įtikinėjo save. Nepaprastai geras, bet tik seksas. Išlaisvinusi savo jausmus, ji tik viską sugadintų. Visuomet taip atsitikdavo.

Todėl geriau pasimėgaus karštu vandeniu ir muilu, išsitrins iki raudonumo. Tada nueis ir kris ant jo. Klerės lūpos pradėjo skleistis į šypseną, bet staiga ji išsprogino akis ir suklykė.

Kamas buvo prisiplojęs veidu prie stiklinės dušo sienelės. Jis nusikvatojo, kai ji ėmė keiktis, tada atidarė duris ir palindo po srove kartu su ja.

— Išgąsdinau?

— Jėzau, tu idiotas. Vos širdis nesustojo.

— Leisk, patikrinsiu. — Jis priglaudė ranką jai tarp krūtų ir nusišypsojo. — Ne, dar plaka. Kodėl tu ne lovoje?

— Nes esu čia. — Ji nusibraukė nuo akių plaukus.

Jo žvilgsnis nuslydo nuo jos galvos iki kojų pirštų, tada atgal. Jos kraujas ėmė pulsuoti dar prieš pajuntant jo rankas.

— Gražiai atrodai šlapia, Laiboji. — Jis palietė lūpomis jos slidų petį. — Ir skaniai. — Jo lūpos nukeliavo jos kaklu, paskui palietė lūpas. — Pametei muilą.

— Mmm. Dauguma nelaimingų atsitikimų namuose įvyksta vonios kambaryje.

— Tai mirtini spąstai.

— Geriau jau pakelsiu jį. — Ji atsitūpė ir ranka sugraibė muilą, o burna apžiojo jo vyriškumą. Jo šaižus kvėpavimas susiliejo su vandens šniokštimu.

Jis manė, kad per naktį išliejo viską, kad jį draskęs geismas nurimo. Tačiau dabar jis buvo dar didesnis ir stipresnis. Jis prisitraukė ją prie savęs ir prispaudė prie šlapių plytelių. Jos akys žėrėjo it ištirpęs auksas. Žiūrėdamas į jas, jis įsiskverbė į ją.

— NORI VALGYTI? — PAKLAUSĖ KAMAS. KLERĖ STOVĖJO PRIE MIEGAmojo durų džiovindamasi plaukus.

— Mirštu iš bado, — atsiliepė ji neatsisukdama. Pro langą buvo matyti nesibaigiantys miškai, tamsūs, gilūs ir žali. Jis apsupo jais save, pasislėpė juose. Toli vakaruose stūksojo blyškiai rožiniai kalnai. Ji įsivaizdavo, kaip jie atrodo besileidžiančiai saulei nušvietus dangų.

— Kaip tu radai šią vietą?

— Ji mano senelės. — Kamas užsisagstė marškinius ir priėjo prie jos. — Ji šimtą metų priklausė Raferčiams. Senelė išsaugojo ją, paskui paliko man.

— Čia gražu. Naktį mažai mačiau. — Ji šyptelėjo. — Naktį beveik išvis nieko nemačiau. Tik supratau, kad šis namas stovi ant kalvos.

Nes paskui jis persimetė ją per petį ir besijuokiančią užnešė į viršų, į savo lovą.

— Grįžęs nusprendžiau, kad noriu gyventi atokiau nuo miestelio. Parkeris gyveno bute virš gėrimų parduotuvės, todėl niekada negalėdavo niekur pabėgti.

— Ženklelis labai įpareigoja, — rimtai pritarė Klerė, ir Kamas lengvai užsuko jai ausį. — Kažką kalbėjai apie valgį.

— Paprastai sekmadienio rytais pusryčiauju pas Martą. — Jis žvilgtelėjo į laikrodį. — Ir jau vėluoju. Tikriausiai galėtume ką nors pasigaminti čia.

Ši mintis Klerei patiko labiau. Paskalų malūnas iškart imtų suktis — jų niekas nesustabdys. Bet bent jau šį rytą jie galėtų jį kiek sulaikyti.

— Ar aprodysi man namą?

Iki šiol ji buvo mačiusi tik miegamąjį su milžiniška lova, įvairaus pločio medinėmis grindjuostėmis ir lubomis. Ir vonios kambarį, pagalvojo ji. Su didele sūkurine vonia ir erdvia stiklo ir plytelių dušo kabina. Kol kas jo skonis ją tenkino, ypač tai, kad jis nebijo spalvų, bet norėjo pamatyti ir visa kita.

Nepaisant pastarųjų dvylikos valandų įvykių, ji žinojo, kad žmogus negali gyventi tik lovoje.

Kamas paėmė ją už rankos ir išsivedė į koridorių.

— Čia yra dar pora miegamųjų.

— Trys miegamieji? — Ji kilstelėjo antakius. — Planuoji į priekį?

— Galima ir taip sakyti.

Jis aprodė jai antrą aukštą, stebėdamas, kaip ji linkčioja ir komentuoja. Jai patiko stoglangiai ir medinės grindys, dideli langai ir atriumas, vedantis į ilgą balkoną.

— Tu labai tvarkingas, — pastebėjo ji, kai jie ėmė leistis žemyn.

— Vienas žmogus daug neprišiukšlina.

Ji nusijuokė ir pabučiavo jį.

Laiptų apačioje ji stabtelėjo ir nužvelgė svetainę aukštomis lubomis, su saulės spinduliais ir indėniškais kilimais. Viena siena buvo pastatyta iš upės akmenų su didžiuliu židiniu per vidurį. Žema minkšta sofa puikiai tiko popiečio miegui.

— Sakyčiau, tai... — Ji žengė žingsnį, atsisuko ir pamatė skulptūrą. Ji stovėjo prie atvirų laiptų, nuauksinta pro stoglangį sklindančios saulės šviesos. Ten, kur kiekvienas, įėjęs pro priekines duris arba stovėdamas svetainėje, ją matytų.

Ji buvo beveik keturių pėdų aukščio, nulieta iš žalvario ir vario. Tai buvo neabejotinai geidulingas kūrinys — aukštos, lieknos, nuogos moters figūra. Jos rankos buvo aukštai iškeltos, o ant nugaros bangavo vario plaukai. Klerė, pavadinusi skulptūrą *Moteriškumu*, bandė įkūnyti joje visą galią, stebuklą ir magiją.

Iš pradžių ji sutriko, radusi jo namuose vieną iš savo darbų. Jos pirštai nervingai sukrutėjo kišenėse.

— Aš... Tu sakei manęs, kad aš tapau.

— Aš melavau. — Jis nusišypsojo jai. — Man buvo smagu matyti, kaip tu pasišiaušei ir įsižeidei.

Ji suraukė kaktą.

— Tikriausiai jau senokai ją turi.

— Apie porą metų. — Jis užkišo plaukų sruogą jai už ausies. — Vašingtone užsukau į galeriją. Jie turėjo tavo darbų, tai aš ir nusipirkau šitą.

— Kodėl?

Jai nesmagu, pastebėjo jis. Ji sutrikusi. Jis suėmė ją už smakro.

— Neketinau pirkti, tuo metu tai buvo ne mano kišenei. Bet pamatęs ją supratau, kad ji turi būti mano. Taip, kaip vakar vakare užėjau į tavo garažą ir pamačiau tave.

Ji atšlijo nuo jo šiek tiek per staigiai.

— Aš ne skulptūra, Kamai.

— Ne, tu ne skulptūra. — Jis prisimerkęs žvelgė į ją. — Tau nesmagu, nes aš pamačiau tai ir atpažinau tave. Nes aš suprantu tave. Tu norėtum, kad geriau nesuprasčiau.

— Aš galiu nueiti pas psichiatrą, kai man reikia analizės, ačiū.

— Gali purkštauti kiek nori, Klere. Tai nieko nekeičia.

— Aš nepurkštauju, — iškošė ji pro sukąstus dantis.

— Žinoma, kad purkštauji. Galime stovėti čia ir šaukti vienas ant kito, galiu nutempti tavo subinę atgal į lovą, arba galime eiti į virtuvę išgerti kavos. Tau spręsti.

Ji akimirką neteko žado.

— Tu arogantiškas kalės vaikas.

— Regis, šauksime.

— Aš nešaukiu, — užriko ji. — Bet pasakysiu aiškiai. Mano subinės tu niekur netampysi. Supratai, Raferti? Jei einu su tavimi į lovą, tai tik todėl, kad pati to noriu. Gal nepastebėjai tūnodamas savo jaukiame pasaulėlyje, bet dabar jau devintasis dešimtmetis. Manęs nereikia gundyti, merginti ar versti. Tarp turinčių atsakomybės jausmą ir niekuo vienas kitam neįsipareigojusių suaugusiųjų seksas yra laisvo pasirinkimo reikalas.

— Puiku. — Jis suėmė ją už marškinėlių ir prisitraukė prie savęs. Jo akyse blizgėjo pyktis. — Bet tai, kas atsitiko tarp mudviejų, daugiau nei seksas. Tau teks tai pripažinti.

— Nieko aš nepripažinsiu. — Klerė įsitempė, kai jis palenkė galvą. Ji tikėjosi skaudaus, pikto bučinio, pritvinkusio nevilties ir geismo. Tačiau jo bučinys buvo lengvas it kuždesys. Ji susvirduliavo nuo stulbinamai netikėto švelnumo.

— Ką nors jauti, Laiboji?

Ji negalėjo pakelti staiga apsunkusių vokų.

— Taip.

Jis vėl švelniai palietė jos lūpas.

— Bijai?

Ji linktelėjo, tada atsiduso, kai jis įrėmė galvą jai į kaktą.

— Ne tu viena. Ar jau baigei rėkti?

— Ko gero.

Jis apkabino ją per pečius.

— Eime gerti kavos.

KAI KAMAS PO VALANDOS PARVEŽĖ JĄ NAMO, KLERĖ IŠGIRDO SKAMBANT telefoną. Ji nusprendė nekreipti dėmesio ir tučtuojau pulti prie darbo, kol jausmai dar pakylėti. Tačiau telefonas nesiliovė šaižiai birbęs, todėl ji pasidavė ir pakėlė ragelį.

— Alio.

— Jėzau Kristau, Klere. — Klerei suskaudo ausį nuo spigaus pasipiktinusios Endžės balso. — Kur tu buvai? Skambinu nuo vakar.

— Buvau užsiėmusi. — Klerė išsiėmė iš pakelio sausainį. — Darbas, reikalai.

— Ar suvoki, kad jei nebūčiau prisiskambinusi iki vidurdienio, būčiau išlėkusi tavęs ieškoti?

— Endže, juk sakiau, man viskas gerai. Čia nieko nevyksta. — Ji prisiminė Bifą Stoukį. — Beveik nieko. Juk žinai, kad aš retai atsiliepiu į skambučius, kai dirbu.

— O šiandien trečią ryto irgi dirbai?

Klerė prikando lūpą.

— Trečią ryto tikrai buvau užsiėmusi. Kas yra?

— Turiu tau naujienų, mergyt. Didelių naujienų.

Klerė padėjo sausainį ir pasiėmė cigaretę.

— Labai didelių?

— Didžiausių. Betadaino institutas Čikagoje stato naują priestatą, kuris bus skirtas moterims menininkėms. Jie nori įsigyti tris tavo darbus nuolatinei ekspozicijai. Ir, — pridūrė ji, kai Klerė garsiai atsiduso, — tai dar ne viskas.

— Ne?

— Jie nori, kad tu sukurtum skulptūrą, kuri stovės prie pastato ir simbolizuos moterų indėlį į meną.

— Man reikia atsisėsti.

— Jie tikisi užbaigti naująjį priestatą per dvylika aštuoniolika mėnesių. Pageidautų gauti keletą eskizų iki rugsėjo ir, aišku, nori, kad dalyvautum atidarymo šventėje. Mudu su Žanu Poliu papasakosime apie viską smulkiau, kai atvažiuosime.

— Atvažiuosite?

— Mes atvažiuojame. — Endžė trumpai atsiduso. — Tikėjausi, kad grįši dirbti čia, bet Žanas Polis sako, kad turime palaukti ir pažiūrėti, ką tu ten sukūrei.

Klerė prisidėjo ranką prie galvos.

— Endže, aš dar bandau visa tai suvokti.

— Tiesiog atšaldyk šampano, Klere. Susitiksime pirmadienį po pietų. Gal ką atvežti, išskyrus kontraktus ir projektus?

— Lovų, — išspaudė Klerė.

— Ko?

— Nieko.

— Gerai. Žanas Polis rytoj tau paskambins pasiklausti kelio. Sveikinu, mergyt.

— Ačiū. — Klerė padėjo ragelį ir pasitrynė rankomis veidą. Tai kitas žingsnis, pagalvojo ji, žingsnis, dėl kurio ji dirbo, žingsnis, į kurį ją stūmė Endžė. Tik kažin ar ji tam pasiruošusi.

Ji dirbo visą rytą iki vėlyvos popietės. Liovėsi tik tada, kai rankas ėmė traukti mėšlungis. Gal ir gerai, dingtelėjo jai. Reikia važiuoti nu-

pirkti lovų, patalynės, rankšluosčių. Ir visų tų daikčiukų, kurių gali prireikti svečiams. Būtų gerai, jei Kamas galėtų važiuoti kartu.

Argi tai neįrodytų, kad ji nebijo jų santykių ir to, kur link jie veda?

Aišku. O tai, kad visą rytą dirbo, įrodo, jog ji nesibijo didžiausio sandorio savo karjeroje.

Klerė pasuko į viršų persirengti ir sugavo save vėl lipančią palėpės laiptais. Durys buvo atidarytos, kaip ji jas ir paliko. Ji neprisivertė užrakinti jų, užrakinti visų prisiminimų. Todėl sustojo tarpduryje ir leidosi prisiminimų nunešama atgal. Ten, kur didžiulis, gremėzdiškas tėvo stalas būdavo nukrautas dokumentais, nuotraukomis ir patarimais sodininkams. Ant sienos kabėjo kamštinė skelbimų lenta, nukabinėta namų nuotraukomis, laikraščių iškarpomis, santechnikų, stogdengių, dailidžių ir elektrikų telefonų numeriais. Džekas Kimbolas stengdavosi parūpinti darbo savo draugams ir miestelio gyventojams.

Žinoma, jis turėjo biurą miestelyje, tvarkingą ir organizuotą. Tačiau mieliau dirbdavo čia, namuose, kur galėdavo būti su savo šeima. Ir prižiūrėti savo darželio gėles.

Čia buvo krūvos knygų, prisiminė Klerė. Lentynos prie sienų tiesiog lūžo nuo jų. Įžengusi į kambarį, Klerė ėmė atidarinėti dėžes. Į jas motina buvo sudėjusi daiktus, kurių negalėjo išmesti.

Nekilnojamojo turto, architektūros leidiniai, sena tėvo adresų knygelė, Steinbeko ir Ficdžeraldo romanai. Stori teologijos ir religijotyros tomai. Džekas Kimbolas ir domėjosi, ir bjaurėjosi religija. Klerė vartė juos svarstydama, kas privertė jį gyvenimo pabaigoje atsigręžti į vaikystės tikėjimą.

Suraukusi kaktą, ji nuvalė dulkes nuo knygos minkštais viršeliais ir užlankstytais kampais, bandydama prisiminti, kur matė tokį patį simbolį kaip šis ant viršelio. Pentagrama su ožio galva centre. Viršuje ragai, šonuose ausys, apačioje burna ir barzda.

— *Kairysis takas*, — garsiai perskaitė ji. Suvirpėjusi, ji jau buvo beatverčianti knygą, kai staiga pajuto šešėlį virš savęs.

— Klere?

Ji pašoko, paleisdama iš rankų knygą. Ši nukrito viršeliu į apačią tarp kitų. Klerė nesąmoningai uždėjo ant jos kitą knygą, tada atsigręžė.

— Atsiprašau. — Tarpduryje stovėjo Kamas ir ieškojo tinkamų žo-

džių. Jis žinojo, kad buvimas šiame kambaryje kelia jai skausmą. — Tavo mašina čia, ir radijas groja. Pamaniau, kad tu kažkur viduje.

— Aš tik... — Ji atsistojo ir nusivalė nuo kelių dulkes. — Peržiūrinėju daiktus.

— Viskas gerai?

— Taip. — Ji pažiūrėjo į knygas, išmėtytas ant grindų. — Matai, vienas žmogus gali padaryti didelę netvarką.

Jis palietė jos skruostą.

— Ei, Laiboji, nori pasikalbėti apie tai?

— Būk atsargus. — Ji sugniaužė jo riešą. — Galiu pradėti tavimi naudotis.

— Prašom. — Jis švelniai prisitraukė ją prie savęs ir paglostė nugarą.

— Aš taip jį mylėjau, Kamai. — Ji giliai atsiduso, žiūrėdama į saulės šviesoje šokančias dulkeles. — Nieko kito taip nemylėjau. Kai buvau maža, ateidavau čia, nors jau turėdavau būti lovoje. Jis leisdavo man pasėdėti fotelyje, kol dirbdavo, paskui nunešdavo mane į miegamąjį. Mes galėdavome kalbėtis apie viską, netgi kai aš paaugau.

Klerė stipriau suspaudė jo ranką.

— Aš taip kentėjau, kai jis pradėjo gerti. Negalėjau suprasti, kodėl jis kankina save, kankina mus visus. Kartais girdėdavau jį verkiant naktimis. Ir meldžiantis. Jis atrodydavo toks vienišas, toks nelaimingas. Bet kitą dieną jis kažkaip susiimdavo ir sugebėdavo išgyventi be alkoholio. Tada aš imdavau tikėti, kad viskas bus gerai. Bet nebuvo. — Ji atsidususi atsitraukė nuo Kamo. Jos akys buvo sausos.

— Jis buvo geras tėvas, Klere. Aš dažnai pavydėdavau tau ir Blerui jūsų tėvo. Tiesiog jis nesugebėjo atsispirti alkoholiui.

— Taip. — Ji šyptelėjo ir padarė tai, ko negalėjo padaryti būdama viena. Nuėjo prie lango ir pažvelgė žemyn. Terasa buvo tuščia, švariai iššluota. Ją supo ankstyvosios rožės, kurias jos tėvas taip mylėjo.

— Dalyvavau įvairiausiuose terapijos kursuose, bet niekas man negalėjo atsakyti į vieną klausimą. Aš vis klausiu savęs apie tai, bet nerandu atsakymo. Ar jis iškrito, Kamai? Ar jis taip nusigėrė, kad prarado pusiausvyrą? O gal stovėdamas čia, šioje vietoje, nutarė baigti kovą su jį užvaldžiusiais demonais?

— Tai buvo nelaimingas atsitikimas. — Kamas apkabino ją per pečius ir atsuko į save.

— Aš noriu tuo tikėti. Visada stengiausi tuo tikėti, nes kitokia mintis per daug skaudina. Tėvas, kurį aš pažinojau, nebūtų nusižudęs, nebūtų taip įskaudinęs motinos, Blero ar manęs. Kita vertus, tėvas, kurį aš pažinojau, nebūtų galėjęs sukčiauti, duoti kyšius inspektoriams ir klastoti dokumentų. Jis nebūtų galėjęs taip akiplėšiškai meluoti, imti pinigus ir pažeidinėti įstatymus. Tačiau jis tai darė. Todėl aš nežinau, kuo tikėti.

— Tėvas mylėjo tave, ir jis darė klaidų. Tai viskas.

— Tu geriau nei bet kas kitas turėtum suprasti, ką reiškia netekti tėvo, kai tau jo taip reikia.

— Taip, aš suprantu.

Ji spustelėjo jam ranką.

— Žinau, gali nuskambėti keistai, bet jei galėčiau sužinoti, jei tikrai žinočiau, kad jis nusižudė, man būtų lengviau, nes nereikėtų svarstyti ir abejoti. — Ji papurtė galvą ir liūdnai šyptelėjo. — Aš perspėjau tave, kad galiu tavimi pradėti naudotis. — Ji paėmė jo ranką ir priglaudė krumplius sau prie veido.

— Ar tai padėjo?

— Taip. Ačiū. — Ji pasuko galvą ir pabučiavo jį. — Nuoširdžiai.

— Aš tavo paslaugoms. Nuoširdžiai.

— Eime žemyn. — Ji žengė pirma, bet sulaikė jo ranką, kai jis norėjo uždaryti duris. — Ne, palik atviras. — Jausdamasi kvailai, Klerė nuskubėjo laiptais žemyn. — Nori alaus, Raferti?

— Tiesą sakant, ketinau paklausti tavęs, ar nenorėtum pavakarieniauti mieste, tada galbūt nueiti į kiną, o paskui grįžti pas mane ir mylėtis visą likusią naktį.

— Chm. — Ji apsilaižė lūpas. — Skamba viliojamai. Bet kitą savaitę aš laukiu svečių, todėl turiu nupirkti porą lovų, kėdę, lempą, gal net dvi, patalynės, maisto...

Jis kilstelėjo ranką.

— Nori iškeisti kiną į prekybos centrą?

— Į tai ir... dar yra sendaikčių turgus. — Ji viltingai šyptelėjo.

Jis būtų padaręs viską, kad toji šypsena išliktų jos veide.

— Paskambinsiu Badui, gal jis paskolins savo pikapą.

— Dieve, tu tikras vyras. — Ji puolė jam ant kaklo, stipriai pabučiavo, tada atšoko, kol jis nespėjo jos sučiupti. — Einu persirengti. — Kai ji pasuko prie laiptų, suskambo telefonas. — Atsiliepk, gerai? Pasakyk, kad aš perskambinsiu.

Kamas pakėlė ragelį.

— Alio. — Minutę tvyrojo spengianti tyla, paskui pasigirdo klanktelėjimas. — Padėjo ragelį, — šūktelėjo jis Klerei, tada paskambino Badui.

Kai Klerė nulipo į apačią, jis stovėjo garaže, apžiūrinėdamas jos tą dieną sukurtą darbą. Ji nervingai susikišo rankas į ilgo pilko sijono kišenes.

— Ką manai?

— Tu neįtikėtina. — Jis perbraukė ranka per lygų medžio išlinkį. — Jie visi tokie skirtingi. — Jis pažvelgė į užbaigtas metalo skulptūras, tada į molinę ranką. — Tačiau visi neabejotinai tavo.

— Tikriausiai turėčiau atsiprašyti, kad užsipuoliau tave šį rytą, nes turi gerą skonį, jei pirkai vieną iš mano darbų.

— Taigi. — Jis lėtai pervertė jos eskizų albumą. — Beje, gavau tau tą ruplę.

— Tu — ruplę?

— Tu juk jos norėjai, ar ne?

— Taip, labai. Nemaniau, kad prisiminsi. Kaip tau pavyko?

— Aš tik užsiminiau apie tai merui. Jis pasijuto toks pamalonintas, būtų pats tau sumokėjęs, kad tik nusipjautum.

Klerė pervyniojo molį drėgname audekle.

— Tu man neapsakomai geras, Raferti.

Jis padėjo eskizų albumą.

— Taip. — Tada atsisuko ir pažiūrėjo į ją. — Gerai atrodai, Laiboji. Tik velniškai tikiuosi, kad nesi smulkmeniška pirkėja.

— Aš sumušiu visus apygardos rekordus. — Ji ištiesė ranką. — Ir pavaišinsiu šampanu, kai vakarieniausime.

— Ar mes ką nors švenčiame?

— Šiandien gavau žinią. Papasakosiu per vakarienę. — Ji pasuko prie Kamo automobilio, tada kitoje gatvės pusėje pastebėjo Ernį. — Sveikas, Erni.

Jis tylėdamas nulydėjo ją akimis, rankoje spausdamas pentagramą.

Antra dalis

Viešpats paklausė Šėtoną:
— Kur tu buvai?
— Klajojau po žemę, —
atsakė Viešpačiui Šėtonas, —
ėjau joje sargybą.
Jobo knyga

13 skyrius

— KOKS ČIA KVAPAS?

— Tai, *ma belle*, miela kaimiška puokštė. — Žanas Polis plačiai nusišypsojo, nosimi traukdamas orą. — O, nepakartojama.

— Tikrai nepakartojama, — sumurmėjo Endžė, piktai dėbsodama pro automobilio langą. — Atsiduoda arklio šūdu.

— O kada, mano vienintele tikra meile, tu uostei arklio šūdą?

— 1987-ųjų sausio 17-ąją, ledinėje karietoje, dardančioje aplink Centrinį parką, kai pirmą kartą man pasipiršai. O gal antrą.

Jis nusijuokė ir pabučiavo jai ranką.

— Tada tai tau turėtų sukelti malonius prisiminimus.

Tiesą sakant, taip ir buvo, bet ji vis tiek išsiėmė iš rankinės buteliuką *Chanel* kvepalų ir papurškė į orą.

Endžė sukryžiavo ilgas kojas ir nusistebėjo, kodėl jos vyrui taip patinka spoksoti į žolę, akmenis ir storas, musių nutūptas karves. Jei tokia toji kaimiška palaima, geriau jau Keturiasdešimt antroji gatvė.

Ne todėl, kad ji nemėgtų gamtos — jai patiko vaizdas iš viešbučio balkono Kankune, Paryžiaus gatvės iš lauko kavinės, Atlanto bangos nuo šezlongo. Tačiau tai, nors ir turėjo savotiško, šiurkštaus žavesio, vaizduojamo primityviuose paveiksluose, neaudrino jos vaizduotės.

— Sylosas!

Ji pasekė jo žvilgsnį ir atsiduso.

— Regis, tai vadinama silosu, tik nežinau kodėl. — Kol Žanas Polis mokėsi taisyklingo tarimo, Endžė nugrimzdo į savo mintis.

Kelionė jai visai patiko. Žanas Polis atrodo toks jaudinamai seksualus prie vairo. Ji nusišypsojo sau — su grynai moteriškų pasitenkinimu. Žanas Polis visur atrodo seksualiai. Ir jis visas jos.

Jei atvirai, jai patiko važiuoti greitkeliu atvirais langais, griaudėjant muzikai. Endžė nesijautė turinti pasisiūlyti pavairuoti, nes žinojo, kad jos vyrui retai pasitaiko galimybė užsidėti tą mielą kepuraitę, apsimauti odines pirštines ir pašėlti.

Iškart už devintojo išvažiavimo iš Džersio greitkelio jie gavo baudos taloną, kurį Žanas Polis linksmai pasirašė, o tada vėl įsiliejo į automobilių srovę ir nuspaudė jaguaro greičio pedalą.

Jis patenkintas kaip kiaulė mėšle, pagalvojo Endžė ir užsimerkė. Ji jau netgi mąsto kaimiškomis analogijomis.

Paskutinė kelionės valanda ją ėmė nervinti. Laukai, kalvos, medžiai. Tiek daug erdvės. Jai labiau prie širdies Manhatano plieniniai ir betoniniai kanjonai. Ji gali susidoroti su užpuoliku, — ir susidorojo, — bet per kelią skuodžiantis kiškis gerokai įvarė baimės.

Dėl Dievo, kur triukšmas? Kur žmonės? Ar čia iš viso yra žmonių, o gal jie įvažiavo į Prieblandos zoną kaip kokiame Orvelo romane?

Ką, po galais, galvojo Klerė, pasirinkdama gyventi vietą, kur vietoje kaimynų ganosi karvės?

Ji nervingai sukiojo ant piršto masyvią auksinę grandinėlę, kai Žanas Polis aiktelėjo ir staigiai sustabdė automobilį šalikelėje. Pakilo dulkių debesis.

— Žiūrėk! Ožys.

Endžė ėmė raustis rankinėje, ieškodama skausmo malšinamųjų.

— Jėzau, Žanai Poli, kada tu suaugsi?

Jis tik nusijuokė ir persilenkė per ją, norėdamas pro keleivio langą pažiūrėti į susitaršiusį pilką ožį, žiaumojantį žolę.

— Tau ožys visai patiko, kai padovanojau Kalėdoms tą moherio šalį.

— Man patinka ir manasis odinis švarkelis, bet aš nenoriu glostyti avies.

Jis pasitrynė žmonai į ausį, tada grįžo į savo vietą.

— Kada kitas posūkis?

Endžė neramiai sužiuro į jį.

— Mes pasiklydome?

— Ne. — Jis pamatė, kaip ji įsimetė į burną dvi tabletes ir užgėrė jas mineraliniu vandeniu tiesiai iš butelio. — Aš nežinau, kur mes esame, bet negalime būti pasiklydę, nes esame čia.

Išgirdusi tokius jo logiškus išvedžiojimus, Endžė pasigailėjo išgėrusi vaistų nuo skausmo. Geriau būtų išgėrusi raminamųjų.

— Nešmaikštauk, Žanai Poli, tai varo mane į neviltį.

Endžė išėmė žemėlapį ir Klerės nuorodas, kad abu galėtų juos ištyrinėti. Pyktis šiek tiek atlėgo, kai Žanas Polis ėmė masažuoti jai pečius. Kaip visuomet, jis tiksliai žinojo, ką daryti.

Žanas Polis buvo kantrus žmogus, ir kupinas entuziazmo. Visur ir visada. Kai jis sutiko savo tada dar būsimą žmoną, ji buvo konkuruojančio prekeivio meno dirbiniais asistentė ambicingai spindinčiomis akimis. Šaltai ir abejingai atremianti bet kokius bandymus flirtuoti ar atvirus pasiūlymus. Jam tai pasirodė tikras iššūkis. Prireikė šešių savaičių, kol pavyko įkalbėti ją kartu pavakarieniauti, o paskui dar trijų kankinančių mėnesių, kad nusitemptų į lovą.

Joje ji tikrai nebuvo nei šalta, nei abejinga.

Seksas buvo lengviausia kliūtis. Jis buvo tikras, kad jai patiko. Moterys jį mėgo. Kaip menininkas, Žanas Polis žinojo esąs fiziškai patrauklus, o kaip vyras — tuo naudojosi. Jis buvo aukštas, veik pamaldžiai besirūpinantis savo kūnu. Prancūziškas akcentas — ir dažnai tyčia netaisyklingai tariami sakiniai — tik pridėjo jam žavesio. Tamsūs garbanoti kone pečius siekiantys plaukai dailiai rėmino smulkų protingą veidą su tamsiai mėlynomis akimis ir taisyklinga burna. Ploni ūseliai dar labiau pabrėžė gražias lūpas ir teikė jam vyriškumo.

Negana to, kad buvo išvaizdus, Žanas Polis be galo žavėjosi moterimis — visomis. Kilęs iš šeimos, kurioje buvo daug moterų, jis nuo vaikystės dievino jas už jų švelnumą, stiprybę, tuštybę ir gudrumą. Jį vienodai nuoširdžiai domino tiek pagyvenusi matrona melsvais plaukais, tiek išlaki gražuolė — nors dažnai dėl skirtingų priežasčių. Būtent atvirumas su moterimis užtikrino jam sėkmę lovoje ir versle.

Tačiau Endžė, nors ne vienintelė meilužė, buvo jo vienintelė tikra meilė. Kad įtikintų ją tuo ir tradicinės santuokos privalumais, jis paaukojo dar beveik dvejus metus. Ir nė minutėlės nepasigailėjo.

Grįžęs į kelią, jis švelniai palietė jai ranką.

— *Je t'aime*, — pasakė. Jis dažnai sakydavo jai, kad myli.

Ji nusišypsojo ir pakėlė jo ranką sau prie lūpų.

— Žinau. — Koks jis man brangus, pamanė ji. Net jei kartais varo iš proto. — Tik perspėk mane, jei sugalvosi sustoti pasigrožėti ožiais ar kitais gyvūnais.

— Ar matai tą lauką?

Endžė žvilgtelėjo pro langą ir atsiduso.

— Kur čia nematysi. Daugiau nieko aplink nėra.

— Aš pasimylėčiau ten su tavimi vidury dienos. Lėtai. Pirmiausia visur išbučiuočiau. O kai imtum krūpčioti ir dejuoti, pasitelkčiau rankas. Tik pirštų galiukus. Jie perbėgtų tavo gražiomis krūtimis, paskui nuslinktų žemyn ir įsiskverbtų į vidų, kur tu būtum karšta ir drėgna.

Ketveri metai, pagalvojo ji. Ketveri metai, o jis vis dar sugeba priversti ją virpėti. Endžė slapčia žvilgtelėjo į jį ir pamatė, kad jis šypsosi. Ji nuleido žvilgsnį žemyn ir įsitikino, kad jo fantazija — ne tušti žodžiai. Staiga laukai tapo nebe tokie bauginantys.

— Gal Klerė parodys mums lauką, kuris būtų ne taip arti kelio.

Jis sukikeno, atsilošė ir ėmė dainuoti.

KLERĖ JAUTĖSI PER DAUG ĮSITEMPUSI, KAD DIRBTŲ, TODĖL PALEI TAKĄ sodino petunijas. Jei Endžė ir Žanas Polis išvažiavo iš Niujorko dešimtą, kaip jie sakė, tai turėtų pasirodyti bet kurią minutę. Ji džiaugėsi, kad pamatys juos, galės aprodyti jiems apylinkes. Ir kartu šiurpo nuo minties, jog pamatę jos darbus jie gali nuspręsti, kad jie niekam tikę.

Nė vienas iš jų nėra geras. Klerė apgaudinėjo save, nes jai labai reikėjo patikėti, kad ji vis dar gali sukurti ką nors ypatinga iš medžio gabalo ar metalo laužo. Per daug lengvai jie gimė, mąstė Klerė. Ji per gerai apie save galvojo. Viskas veltui.

Ar bijai nesėkmės, Klere, ar sėkmės? Jos galvoje skambėjo daktaro Janovskio balsas.

Abiejų, bet argi aš vienintelė to bijau? Eik šalin, gerai? Žmogus turi teisę į nedidelę asmeninę neurozę.

Ji nustūmė į šoną mintis apie darbą ir įniko kasti žemę.

Tėvas daug ko ją išmokė. Kaip įkišti į žemę šaknis, sumaišyti durpes, trąšas, vandenį ir meilę. Iš jo ji sužinojo, kokią ramybę, kokį pasitenkinimą gali suteikti gyvo daikto sodinimas. Niujorke buvo pamiršusi tą malonumą.

Jos mintys nuklydo kitur. Ji galvojo apie Kamą, kaip karštligiškai

jie mylėjosi. Kiekvieną kartą. Tarsi tenkintų primityviausius poreikius. Jie galynėjosi kaip gyvūnai, alkani ir laukiniai. Iki šiol ji dar niekada su niekuo nesijautė tokia geidulinga.

O Dieve, kiek ji gyvenime praleido, šyptelėjo sau Klerė.

Ar ilgai tai tęsis? Ji truktelėjo pečiais kapstydama žemes. Giliausios ir slapčiausios aistros paprastai greičiau išblėsta. Bet jai nėra ko jaudintis. Ji nesijaudins. Kiek tai tęsis, tiek bus gana. Nes dabar ji beveik kas valandą galvoja apie tai, kaip vėl atsidurs jo glėbyje.

Ji kruopščiai lygino žemę aplink raudonas ir baltas petunijas, bėrė mulčių, o saulė kaitino nugarą. Jos augs, galvojo ji, skleisis ir žydės iki pirmųjų šalnų. Jos ne amžinos, bet, kol žydės, bus malonu žiūrėti.

Ji kilstelėjo galvą, išgirdusi variklio burzgimą, tada atsitūpė. Į kiemą įsuko Bobis Mesė.

— Labas, Klere.

— Bobi. — Ji įsmeigė kastuvą į žemę ir atsistojo.

— Gražios gėlės.

— Ačiū. — Ji pasitrynė žemėtas rankas į džinsus.

— Žadėjau užvežti tau lempą, kai turėsiu laisvą minutę.

Ji suraukė antakius, bet tuoj nušvito prisiminusi.

— O taip. Pačiu laiku. Netrukus atvažiuos mano draugai. Dabar jie galės turėti lempą savo kambaryje.

Ir dar kokią lempą, pamanė ji, kai jis išėmė ją iš kėbulo. Ji buvo maždaug penkių pėdų aukščio su varpo formos raudonu gaubtu, puošta karoliukais ir raukiniais, ant riesto paauksuoto stovo.

— Ji dar gražesnė, nei aš pamenu, — tarė Klerė, stengdamasi prisiminti, ar sumokėjo Bobiui už ją. — Ar galėtum nunešti ją į garažą? Vėliau nusinešiu į viršų.

— Žinoma, juk nesunku. — Jis įnešė lempą į vidų ir stabtelėjo apžiūrėti jos įrankius ir skulptūras. — Tikriausiai žmonės daug moka už tai.

Ji nusišypsojo, nutarusi, kad jis labiau stebisi nei kritikuoja.

— Kartais.

— Mano žmonai patinka menas, — tarė jis lyg niekur nieko, stebeilydamasis į žalvario ir vario skulptūrą. Modernus šūdas, bjaurėda-

masis pagalvojo, bet kaip prekeivis antikvariniais daiktais žinojo, kad niekada negali pasakyti, už ką žmonės paklotų didelius pinigus. — Pastatė kieme tokį gipsinį asilą su vežimu. O tu darai ką nors panašaus?

Klerė prikando liežuvio galiuką.

— Ne, — atsiliepė tramdydama juoką. — Nieko panašaus.

— Gali užsukti ir pažiūrėti, jei reikia idėjų.

— Ačiū.

Kai jis pasuko prie savo sunkvežimio nepateikęs sąskaitos, Klerė suprato, kad tikriausiai bus sumokėjusi iš anksto. Jis atidarė dureles ir užkėlė koją ant laiptelio.

— Tikriausiai girdėjai, kad Džeinė Stouki pardavė fermą.

— Ką?

— Džeinė Stouki, — pakartojo jis, įsikišdamas nykštį į diržo kilpą. Jo nuotaika smarkiai pasitaisė, kai suprato, kad jis pirmas persakys naujieną. — Pardavė fermą ar dar tik ruošiasi parduoti. Sako, kad ji nori išvažiuoti į Tenesį. Turi ten seserį.

— Ar Kamas žino?

— Nežinau. Jei nežino, iki vakaro sužinos. — Jis greitomis pasvarstė, ar jam pačiam neužsukus į šerifo kontorą ir nenumetus bombos lyg niekur nieko.

— Kas nupirko fermą?

— Girdėjau, kad kažkoks šulas, nekilnojamojo turto agentas. Matyt, skaitė nekrologus ir pamatė Bifo. Kalbama, kad pasiūlė jai gana nemažą sumą. Velniškai tikiuosi, kad kokia nors statybų kompanija nepradės statyti daugiau namų.

— Ar tai įmanoma?

Jis papūtė lūpas ir suraukė antakius.

— Dabar ten žemės ūkio paskirties zona, bet ką gali žinoti. Jei pateps reikiamą delną, viskas gali greitai pasikeisti. — Jis nutilo, kostelėjo ir nudelbė akis, prisiminęs jos tėvą. — Tai tu... a... pasilieki?

Ji pastebėjo, kad jo žvilgsnis nuslydo palėpės lango link.

— Lyg ir.

Jis atsigręžė į ją.

— Tau nebaisu čia vienai?

— Argi gali būti baisu name, kuriame užaugau. Ir kuriame visi vaiduokliai tokie pažįstami.

Jis pavalė šoninį veidrodėlį. Palėpėje jau kartą ar du degė šviesa. Kai kurie žmonės norėjo žinoti kodėl.

— Jei jau tiek perki, tikriausiai ketini čia ilgiau pabūti.

Ji jau buvo beveik pamiršusi, kaip svarbu mažame miestelyje visiems viską žinoti.

— Neturiu jokių konkrečių planų. — Ji patraukė pečiais. — Manęs niekas nevaržo, čia ir visas grožis.

— Ko gero. — Jis buvo per ilgai suvaržytas, kad suprastų. Nekeldamas įtarimo ir, jo manymu, sumaniai, jis artėjo prie tikslo, dėl kurio apsilankė. — Keista vėl tave čia matyti. Prisimenu mūsų pirmąjį pasimatymą. Per karnavalą, tiesa?

Jos akys apsiblausė, veidas pablyško.

— Taip. Per karnavalą.

— Tai tikrai buvo... — Jis nutilo, tarsi ką tik būtų prisiminęs. — Jėzau, Klere. — Jis neva nuoširdžiai sumirksėjo. — Labai atsiprašau. Nesuprantu, kaip galėjau tai pamiršti.

— Nieko tokio. — Ji prisivertusi šyptelėjo. — Tai buvo labai seniai.

— Taip, labai. Varge, koks aš kvailys. — Jis nerangiai paėmė ją už rankos. — Tau tikriausiai nelengva, kai žmonės vis primena tai.

Jai nereikėjo, kad kas nors primintų. Klerė neva nerūpestingai truktelėjo pečius.

— Nesijaudink, Bobi. Nebūčiau čia, jei nepajėgčiau susidoroti su tuo.

— Taip, aišku, bet... ką gi, — tarstelėjo jis. — Tikriausiai turi ką veikti. Tos tavo statulos. — Jis gudriai mirktelėjo jai. — Ir šerifas.

— Gandai greitai sklinda, — sausai atsiliepė ji.

— Tai jau tikrai. Tai judu, taip sakant, susitikinėjate.

— Taip sakant. — Klerė smalsiai pasekė jo žvilgsnį į garažą, kur stovėjo skulptūra, jos pavadinta *Vidinis žvėris*. — Gal Bonė Sju norėtų pastatyti ją šalia savo asilo.

Bobis paraudo ir ėmė mindžikuoti.

— Nemanau, kad tai jos stilius. Negaliu pasakyti, kad išmanau apie meną, bet...

— Žinai, kas tau patinka, — užbaigė ji. — Nieko tokio, jei tau tai nepatinka, Bobi. Nesu tikra, ar man pačiai ji patinka.

Ne, jam nepatiko, nes buvo per daug pažįstama.

— Kaip tu sugalvojai tokią?

Ji žvilgtelėjo sau per petį.

— Nežinau. Galima sakyti, ji tiesiog atėjo pas mane. Sapne, — tyliai pridūrė sau ir pasitrynė pašiurpusias rankas.

Jo akys susiaurėjo, žvilgsnis paaštrėjo, bet kai ji atsisuko, jis žvelgė visiškai nekaltai.

— Geriau jau tegu stovi tas asilas. Pranešk, jei kils kokių bėdų dėl tos lempos.

— Gerai. Būtinai. — Jis buvo pirmasis berniukas, kuris ją pabučiavo, prisiminė Klerė ir nusišypsojo jam. — Pasveikink nuo manęs Bonę Sju.

— Gerai. — Patenkintas tuo, ką sužinojo, jis linktelėjo jai ir pasitaisė diržą. — Būtinai. — Jis žvilgtelėjo į kelią. Jo akys prisimerkė, tada išsipūtė. — Jergutėliau, tik pažiūrėk į tą mašiną.

Klerė ištempė kaklą ir pamatė jaguarą, pričiuožiantį prie šaligatvio. Žanas Polis nespėjo nė išlipti, o ji jau bėgo keliuku pasitikti. Jie puolė vienas kitam į glėbį ir karštai pasibučiavo.

— Mmm. — Jis pabučiavo ją dar kartą. — Saldumėlis.

Klerė juokdamasi atsisuko į Endžę.

— Negaliu patikėti, kad jūs čia.

— Ir aš. — Endžė atmetė atgal plaukus ir lėtai nužvelgė gatvę. Jos supratimu, kaimiška apranga tai — tamsiai žalios drobinės kelnės, prie jų priderintas švarkelis ir rožinė šilkinė palaidinė. Šįkart ji avėjo plokščiakulnius *Bruno Magli* batelius. — Vadinasi, tai Emitsboras.

— Tikrai. — Klerė pabučiavo ją. — Kaip kelionė?

— Gavome tik vieną baudos taloną.

— Žanas Polis tikriausiai bręsta. — Ji pažiūrėjo į jį. Žanas Polis iškėlė iš bagažinės du lagaminus ir odinį krepšį. — Eime į vidų, išgersime vyno, — tarė Klerė, paimdama krepšį. Kieme stabtelėjo prie Bobio sunkvežimio ir supažindino juos. — Bobis Mesė, Endžė ir Žanas Polis LeBo, draugai ir prekeiviai meno dirbiniais iš Niujorko. Bobis turi geriausią antikvarinę krautuvę miestelyje.

— A. — Žanas Polis pastatė lagaminą ir ištiesė ranką. — Būtinai reikės apsilankyti jūsų parduotuvėje.

— Dirbam nuo dešimtos iki šeštos, šešias dienas per savaitę, sekmadieniais — nuo dvyliktos iki penktos. — Bobis nužvelgė Žano Polio batus iš aligatoriaus odos ir auksinę apyrankę. Tik pagalvokit, vyrukas nešioja apyrankę — nesvarbu, kad jis užsienietis. Bobis pastebėjo ir jo egzotiškos išvaizdos žmoną. Juodaodę žmoną. Bus apie ką pakalbėti parduotuvėje. — Na, man metas.

— Ačiū, kad užvežei lempą.

— No problemo. — Paskubomis atsisveikinęs, jis įsiropštė į kabiną ir atbulom išsuko iš kiemo.

— Ar kažkas minėjo vyną? — nerimo Endžė.

— Žinoma. — Klerė paėmė Endžę už parankės ir nusivedė prie priekinių namo durų. — Jūsų garbei nuvažiavau net į Frederiką ir pripirkau burgundiškojo.

— Minutėlę. — Žanas Polis pasuko priešinga kryptimi. — Tu dirbi čia, garaže?

— Taip, bet dabar eikim į vidų, prisėsim, pakalbėsim. Kaip mano petunijos? Aš ką tik...

Tačiau Endžė nuskubėjo paskui vyrą, kartu tempdamasi Klerę. Klerė tyliai nusikeikė, užsičiaupė ir ėmė laukti. Ji kaip kvailė norėjo atitolinti šią akimirką. Žano Polio ir Endžės nuomonė jai buvo labai svarbi. Ji žinojo, kad jie myli ją. Ir todėl bus atviri, netgi žiaurūs, jei prireiks. Darbai, kuriuos sukūrė čia, namuose, jai buvo gyvybiškai svarbūs. Nes jie buvo tarsi išplėšti iš širdies.

Klerė stovėjo tylėdama, stebėjo juos, sukančius ratus aplink skulptūras, tyrinėjančius. Ji girdėjo kiekvieną žingsnį Endžės, iš visų pusių ir kampų apžiūrinėjančios medžio skulptūrą. Jie nesikalbėjo, beveik nežiūrėjo vienas į kitą. Žanas Polis prikandęs lūpą apžiūrinėjo metalo skulptūrą, kuria ką tik baisėjosi Bobis Mesė.

Ten, kur Bobis matė tik metalo krūvą, Žanas Polis įžvelgė ugnį, veržlias ir nekantrias liepsnas. Tai alkana ir pavojinga ugnis, mąstė jis. Jo oda nubėgo šiurpuliai. Įdomu, ką ji naikina.

Nieko nesakydamas, jis atsigręžė į molio ranką, kurią Klerė buvo

išdeginusi tik užvakar. Jauna, įžūli, nutarė jis. Turinti žiaurumo arba herojiškumo. Jis vėl prikando lūpą ir ėmėsi kito darbo.

Klerė, neramiai mindžikuodama, susikišo rankas į kišenes, bet tuoj ištraukė. Kodėl ji save tam pasmerkia? Kiekvieną kartą jaučiasi taip, tarsi jos jausmai, fantazijos ir baimės būtų išplėšti ir paviešinti. Ir niekada nebūna geriau, nebūna lengviau, galvojo Klerė, trindama drėgnus delnus į džinsus. Jei turėtų nors kiek smegenų, pardavinėtų buitinius prietaisus.

Abu, Žanas Polis ir Endžė, sustojo priešais metalo skulptūrą, išnirusią iš Klerės košmarų. Jie vis dar nebuvo ištarę nė žodžio. Gal jie sugeba susikalbėti mintimis, bet aš to nesuprantu, galvojo Klerė. Kai Žanas Polis atsisuko, jai užgniaužė kvapą. Rimtu veidu jis prisiartino prie Klerės ir uždėjo rankas jai ant pečių. Tada pasilenkė ir pabučiavo į abu skruostus.

— Nuostabu.

— Ačiū Dievui, — iškvėpė Klerė.

— Man nepatinka klysti. — Endžės balsas buvo įsitempęs iš susijaudinimo. — Man labai nepatinka pripažinti, jog klydau. Bet tai, kad atvažiavai čia, kad dirbai čia, buvo geriausia, ką galėjai padaryti. Jėzau, Klere, aš priblokšta.

Klerė apsikabino juos, norėdama ir verkti, ir juoktis tuo pat metu. Širdyje ji žinojo, kad skulptūros geros. Tačiau galvoje kirbėjo bjaurios, įkyrios abejonės.

— Eime išgerti vyno, — pakvietė ji.

BOBIS MESĖ NUSKUBĖJO ATGAL Į SAVO PARDUOTUVĘ IR, VENGDAMAS pirkėjų, įėjo pro užpakalinį įėjimą. Prieš pakeldamas telefono ragelį, užrakino abejas, išorines ir vidines, duris. Rinkdamas numerį, bandė išsunkti nors kiek seilių. Jam visuomet džiūdavo burna, kai reikėdavo dieną kalbėtis apie tai, ką veikia naktimis.

— Mačiau ją, — tučtuojau išpylė jis, kai buvo atsiliepta.

— Ir?

— Ji tikrai galvoja apie savo senį. Iškart matyti. — Bobis mintyse

padėkojo visoms dievybėms, kad buvo per jaunas, kai Džekas Kimbolas iššoko pro langą. — Nemanau, kad ji žino, kuo jis užsiiminėjo, — noriu pasakyti, kalba per daug nerūpestingai. Bet dėl skulptūros buvau teisus. Šiandien apžiūrėjau ją iš arčiau.

— Pasakok.

Bobis pasigailėjo neatsigėręs ko nors šalto ir skanaus.

— Ji atrodo, kaip jau pasakojau. — Jis sučiaupė lūpas. Čia, kabinete, kur ant apkrauto stalo stovi jo žmonos ir vaikų nuotraukos, ir sėmenų aliejaus kvapas kutena šnerves, buvo sunku patikėti, kad jis vienas iš jų.

Ir kad jam patiko būti vienu iš jų.

— Ritualinė kaukė, apsiaustas. Žvėries galva ir žmogaus kūnas. — Jis ėmė šnibždėti, nors aplink nieko nebuvo. — Tai galėtų būti bet kuris iš mūsų — tarsi ji būtų mus mačiusi. Nors nemanau, kad ji tiksliai prisimena — arba nežino, kad prisimena.

— Dalis jos prisimena. — Balsas buvo valdingas ir šaltas kaip ledas. — Ir tai gali būti pavojinga. Mes ją stebėsime. Galbūt švelniai perspėsime.

Bobiui nė kiek nepalengvėjo, išgirdus žodį „švelniai".

— Klausyk, tikrai nemanau, kad ji ką nors prisimena. Nieko tokio, kas mums galėtų pakenkti. Kitaip būtų pasakiusi šerifui. Bet jie per daug užsiėmę lovos spyruoklių girgždinimu, kad apie ką nors šnekėtųsi.

— Iškalbingai pasakei. — Šalta panieka balse privertė Bobį susigūžti. — Aš apsvarstysiu tavo nuomonę.

— Nenoriu, kad jai kas nors atsitiktų. Ji draugė.

— Tu neturi draugų, tik brolį. — Tai buvo ne teiginys, bet perspėjimas. — Jei reikės su ja susidoroti, tai ir susidorosime. Nepamiršk priesaikos.

— Nepamiršau, — tarė Bobis, kai ragelyje pasigirdo klanktelėjimas. — Nepamiršau.

SARA HJUIT ŽINGSNIAVO MEINO GATVE, MĖGAUDAMASI GRAŽIU VAKARU. Šiltas oras suteikė jai dingstį užsitraukti šortus ir stebėti, kaip seni pirdžiai spigina į ją akis. Ploni džinsiniai šortai buvo tokie aptempti, jog

teko atsigulti, kad užsisegtų užtrauktuką. Medžiaga gundomai išryškino tarpkojį. Pilnos, stangrios krūtys lengvai siūbavo po trumpais marškinėliais, ant kurių priekio puikavosi užrašas PAŠĖLUSI.

Sara buvo pasikvepinusi *Opium* kvepalais, o lūpas paryškinusi tamsiai raudonais lūpų dažais. Ji ėjo lėtai, tingiai, žinodama, kad visų akys nukreiptos į jos banguojantį užpakalį. Sarai labai patiko atkreipti į save dėmesį, ir jai visiškai nerūpėjo, ar žmonės žavisi, ar baisisi.

Dėmesio ji sulaukė jau šeštoje klasėje, kai per mokyklos išvyką leido Bakiui Naitui už krūmų nuvilkti jai marškinėlius. Bakis Naitas buvo trejais metais vyresnis, todėl visa senosios Gledis Finč rūstybė krito ant jo. Tai Sarą baisiai pralinksmino, nes tas mažas eksperimentas buvo jos mintis.

Po trejų metų mažosios Merilu Vilson tėčiui ji leido ne tik į ją žiūrėti. Kiekvieną šeštadienį Sara prižiūrėdavo Merilu už penkiasdešimt centų per valandą. Bet kai susijaudinęs Semas Vilsonas veždavo Sarą namo, jis duodavo jai dar dvidešimt, kad ji tylėtų, jog jis ją liečia.

Pinigai buvo gerai, bet netrukus Semo prakaituotos rankos ir nudribęs pilvas jai atsibodo. Tada ji suvedžiojo savo amžiaus berniuką, vieną iš Hobeikerių, — kad ją skradžiai, jei ji prisimena, kurį.

Koks skirtumas, galvojo ji. Dabar jie visi vedę aštriaakes, plačiašiknes bobas.

Ji ir pati jau galvojo apie santuoką — bet ne apie ištikimybę. Mintis, kad visą likusį gyvenimą reikėtų praleisti tik su vienu vyru, kėlė jai pasišlykštėjimą. Tačiau jai buvo jau per trisdešimt, ji turėjo mažiau nei tris šimtus dolerių banke ir buvo pavargusi nuo gyvenimo ankštame kambarėlyje virš Klaido tavernos.

Jai norėjosi gyventi name ir turėti bendrą einamąją sąskaitą. Jei jau rizikuoti, tada geriau su tokiu, kuris ilgai išliktų kietas ir sugebėtų ją patenkinti, ir į kurį rytą nebūtų baisu žiūrėti. Bet dar geriau būtų toks, kuris turėtų gerų dalykėlių, tokių kaip akcijos, vertybiniai popieriai ir pilna piniginė kredito kortelių.

Šyptelėjusi ji stabtelėjo prie šerifo kontoros. Viduje buvo vyras, kuris atitiko visus jos reikalavimus.

Jai įėjus, Kamas pakėlė galvą. Jis linktelėjo jai ir toliau kalbėjosi

telefonu. Jos sunkus kvepalų aromatas užgožė kavos ir dulkių kvapus. Aš tik žmogus, pagalvojo Kamas, pajutęs paširdžiuose virptelėjimą. Jo žvilgsnis nuslydo jos ilgomis nuogomis kojomis, kai ji atsisėdo ant stalo krašto. Sara nusišypsojo, lėtai persibraukė per vešlius plaukus — jų šaknys it juoda gyvatė skverbėsi pro platinos šviesumą — ir prisidegė cigaretę.

— Jis registruotas Erlo B. Stoukio vardu, Pirmas kelias, pašto dėžė dvidešimt du vienuolika, Emitsboras. Taip. Keturiasdešimt penkto kalibro koltas. Būčiau dėkingas, seržante. — Jis padėjo ragelį ir žvilgtelėjo į laikrodį. Vėluoja vakarienės pas Klerę. — Kas nors atsitiko, Sara?

— Kaip čia pasakius. — Ji pasilenkė ir ėmė žaisti su ženkleliu ant jo marškinių. — Parkeris apatiniame stalčiuje visuomet laikydavo butelį. O tu?

Jis nesivargino klausti, iš kur ji žino, ką Parkeris laikydavo stalčiuose.

— Ne.

— Tu toks padorus šiomis dienomis, a, Kamai? — Ji įsmeigė į jį aštrų ir pašaipų žvilgsnį. — Tik pažiūrėkit, koks rimtas ir oficialus. — Ji patrynė pėdos keltimi jam į šlaunį. — Atrodo, lyg iš tiesų tirtum Bifo nužudymą.

— Toks mano darbas. — Jis nesusiraukė, kai Sara išpūtė jam į veidą dūmų kamuolį, tik laukė, ką ji dar pasakys.

— Žmonės kalba, kad šį kartą tikriausiai per daug nesistengsi. — Lenkdamasi prie stiklinės peleninės, ji subangavo krūtimis.

Pykčio kibirkštėlė Kamo akyse greitai užgeso.

— Tegu žmonės kalba, ką nori.

— O, girdžiu senąjį Kamą. — Ji nusišypsojo, žiūrėdama į jį iš po ilgų, storai tušu nuteptų blakstienų. — Niekas už mane geriau nežino, kaip nekentei Bifo. — Ji paėmė jo ranką ir užsidėjo sau ant šlaunies, ten, kur baigėsi šortai ir oda buvo stangri, lygi ir karšta. — Pameni? Mes sėdėdavome miške, tamsoje, ir tu man pasakodavai, kaip nekenti jo, kaip norėtum, kad jis mirtų. Kaip pats jį nužudytum. Nušautum. Papjautum. Plikomis rankomis. — Sara net sudrėko, pagalvojusi apie tai. — O paskui mes mylėdavomės. Seksas būdavo nepakartojamas.

Jis pajuto kažką krustelint viduje. Seni prisiminimai. Seni geismai. Senos aistros.

— Tai buvo labai seniai. — Jis pajudino ranką, norėdamas ją patraukti, bet ji prispaudė ją kita ranka.

— Tu niekuomet nesiliovei jo nekentęs. Aną vakarą pas Klaidą norėjai jį užmušti. Aš taip susijaudinau tave stebėdama. — Sara pasislinko arčiau, ir jo ranka atsidūrė tarp jos šlaunų. — Kaip senais laikais.

— Ne. — Karštis gundė, tačiau staiga jo akyse stojo vaizdas, ir gana gyvas — jos vagina aštriais dantimis it spąstai lokiui, pasiruošusi suspausti jo nieko neįtariantį penį. — Nieko nebus, Sara.

Jos akys piktai suspindo, tačiau ji nusišypsojo ir nuslydo nuo stalo jam ant kelių.

— O galėtų būti. Pameni, ką mes išdarinėdavome, Kamai? — Ji ištiesė ranką, apčiuopė jo vyriškumą ir triumfuodama suvirpėjo — jis buvo kietas ir tvinkčiojo.

Jis sugniaužė jos ranką per riešą.

— Nekompromituok savęs, Sara.

Ji išsišiepė.

— Tu nori manęs. Tu, kalės vaike.

Jis suėmė ją už pečių, atstūmė ir atsistojo.

— Aš jau prieš dešimt metų lioviausi galvojęs kotu. — Bet kadangi jis prisiminė, jog kažkada galvojo mylįs ją, nekantriai papurtė. — Kodėl, po galais, taip darai? Turi puikią išvaizdą, turi smegenų. Negi manai, kad nežinau, kokį verslą suki tame kambarėlyje virš Klaido tavernos? Dvidešimt žalių, kad koks nors prakaituotas neištikimas vyras pašokinėtų ant tavęs lovoje? Tau to nereikia, Sara.

— Neaiškink, ko man reikia. — Pirmą kartą per daugelį metų ji pajuto gėdą. Ir nekentė jo už tai. — Tu niekuo ne geresnis už mane, niekada nebuvai. Tik todėl, kad už dyką dulkini Klerę Kimbol, manai esąs kitoks?

— Kuo ji čia dėta?

Tai tik dar labiau viską pablogino. Sara plykstelėjo įniršusi, ir jokia rūpestingai užtepta kosmetika negalėjo to paslėpti. Tą akimirką ji atrodė taip, kokia ir buvo — pamažu senstanti mažo miestelio prostitutė.

— Ta turtinga kalė Kimbol su savo gražia mašina ir gražiu namu. Keista, kaip pinigai viską pakeičia, juk jos senis buvo girtuoklis ir vagis. Vos tik pasirodė miestelyje, visos damos supuolė sveikinti ją su tais savo pyragais ir drebučiais.

— O jų vyrai atlėkė pas tave.

— Taip. — Ji karčiai šyptelėjo. — Ir kai Klerė Kimbol išdums į Niujorką palikusi tave ant ledo, jie ir toliau eis pas mane. Mes, tu ir aš, tokie patys, visada tokie buvome. Tu tebesi niekam tikęs Kameronas Rafertis, ir esi įklimpęs šiame dvokiančiame miestelyje kaip ir aš.

— Yra skirtumas, Sara. Aš sugrįžau, nes to norėjau, ne todėl, kad neturėjau kur eiti.

Ji piktai nusikratė jo rankas. Jai norėjosi atsilyginti jam, priversti jį kentėti. Nesvarbu už ką.

— Tikriausiai labai patogu turėti šį ženklelį, ypač dabar, kai net tavo motina svarsto, ar ne tu mirtinai sumušei Bifą. — Ji pastebėjo karštą blyksnį jo akyse ir apsidžiaugė. — Greitai žmonės prisimins tavo nevaldomą charakterį ir karštą kraują. — Ji prisimerkusi šyptelėjo. — Yra tokių, kurie norės, kad žmonės prisimintų. Manai, kad pažįsti šį miestelį, Kamai, ir tuos gerus, solidžius miestelėnus. Bet yra dalykų, kurių tu nežinai. Dalykų, kurių negali nė įsivaizduoti. Gal turėtum paklausti savęs, kodėl Parkeris susikrovė daiktus ir išmovė. Kodėl išnešė savo storą, tingią subinę nesulaukęs pensijos.

— Apie ką čia, po galais, šneki?

Ji per daug pasakė. Negalima leisti, kad išdidumas ar pyktis priverstų ją pasakyti dar daugiau. Sara apsisuko, nuėjo prie durų, uždėjo ranką ant rankenos, tada atsisuko.

— Mums galėjo būti gera kartu, tau ir man. — Ji dar kartą pažvelgė į jį galvodama, kad su nedidele jos pagalba jis jau pakeliui į pragarą. — Tu dar pasigailėsi.

Kai durys užsidarė, Kamas pasitrynė veidą. Jis jau gailisi, pamanė. Gailisi, kad neišsinešdino dešimčia minučių anksčiau — būtų išvengęs viso šito. Gailisi, kad nesusivaldė. Gailisi, kad prisimena, pernelyg gerai, tas naktis su ja miške, kur kvepėjo pušimis, žeme ir seksu.

Ji per daug gerai priminė jam, koks jis buvo septyniolikos. Koks

vis dar būtų, jei nebūtų išmokęs pažaboti savo pasiučiausių instinktų — koks beveik buvo tapęs, kai žuvo jo partneris ir butelis atrodė geriausia ir lengviausia išeitis.

Jis nesąmoningai pačiupinėjo ženklelį ant krūtinės. Geležėlė, daikčiukas, kaip sakė Klerė, kurį gali nusipirkti bet kurioje smulkmenomis prekiaujančioje krautuvėlėje. Tačiau jis jam šį tą reiškia, kažką, ko jis negali paaiškinti nė sau pačiam.

Segėdamas jį, jis jaučiasi priklausantis miesteliui, kurio tam tikra prasme neteko tada, kai mirė tėvas. Sara klysta, jis pažįsta šiuos žmones. Supranta juos.

Bet ką, po galais, ji norėjo pasakyti apie Parkerį? Staiga pajutęs nuovargį, Kamas pasitrynė sprandą. Nepakenktų paskambinti į Floridą. Jis vėl žvilgtelėjo į laikrodį, tada pasiėmė raktus.

Padarys tai ryte — tik tam, kad patenkintų savo smalsumą.

Jis pernelyg pavargęs, nutarė Kamas, važiuodamas pas Klerę, kad pagal visuotinai priimtas taisykles bendrautų su nepažįstamaisiais. Jis užsuks, atsiprašys ir paliks ją vieną su draugais.

Saros žodžiai draskė jam sielą it švitrinis popierius. Jis įklimpo čia. Galbūt tai buvo jo paties pasirinkimas, tačiau esmės tai nekeičia. Jis niekada nebegalėtų gyventi ir dirbti mieste, kur kiekvieną kartą, segantis ginklą ar einant gatve, jį persekiotų partnerio šmėkla. Klerė grįš į Niujorką. Po savaitės, mėnesio, pusės metų. Jis negalės sekti paskui ją. Jis prisiminė tą tuštumos jausmą, kurį jautė stebėdamas ją išeinančią iš kapinių.

Tai gąsdino jį iki sielos gelmių.

Kamas sustojo už jaguaro, tada, prieš pasukdamas į namą, stabtelėjo prie Klerės automobilio ir ištraukė iš spynelės raktelius. Viduje grojo muzika — karštas, slidus ir įmantrus džiazas. Jis pamatė ją, stovinčią prie spintelės, atplėšiančią traškučių pakelį. Ji buvo basa, o plaukai perrišti batraiščiu. Ausyse kabėjo ilgi auskarai su ametistais, o marškinėlių pažastyje žiojėjo skylė.

Jis suvokė beviltiškai ją įsimylėjęs.

Ji atsisuko, pastebėjo jį ir nusišypsojo, pildama traškučius į įskilusį mėlyną dubenį.

— Sveikas. Bijojau, kad...

Jis nutildė ją prisitraukdamas prie savęs ir užčiaupdamas burną bučiniu. Jos rankos apsivijo jo kaklą. Stipriai, — regis, jam to reikėjo, — ir leido pasotinti jį graužiantį alkį.

Palengvėjimas. Paprastas. Saldus. Stulbinamas. Jis užliejo, įsiskverbė į kraują. Lėtai, nė nejaudamas, Kamas ėmė švelniau ją bučiuoti, mėgautis bučinio skoniu. Jos rankos bejėgiškai nusviro jam ant liemens.

— Kamai. — Ji nustebo, kad garsas buvo girdimas tirštame, lipniame ore.

— Ššš. — Jis krimstelėjo jai į lūpą, tada dar kartą, paskui įsiurbė jos liežuvį. Vynas slėpė gilesnį, sodresnį, tik jai priklausantį skonį.

— Klere, Žanui Poliui nesiseka su medžio anglimis. Manau, kad turėtume... o... — Endžė stabtelėjo, neatitraukdama rankos nuo suveriamųjų durų. — Atsiprašau, — ištarė ji, kai Kamas ir Klerė atšlijo vienas nuo kito per keletą colių.

— O. — Klerė virpančia ranka pasitaisė plaukus. — Kamai, tai... a...

— Endžė. — Leidusi durims užsitrenkti, Endžė ištiesė ranką. — Endžė LeBo. Malonu susipažinti.

— Kameronas Rafertis. — Kamas akivaizdžiai savininkiškai tebelaikė apkabinęs Klerę per pečius.

— O taip, šerifas. — Endžė nusišypsojo ir nužvelgė jį nuo nuavėtų batų galų iki tamsių susivėlusių plaukų. — Klerė mums pasakojo apie jus. — Endžė išlenkė antakį ir metė žvilgsnį į Klerę. — Akivaizdu, kad kai ką pamiršo paminėti.

— Yra vyno, — skubiai tarė Klerė. — Arba alaus, jei norėtum.

— Nesvarbu. — Kamas irgi įvertino Endžę. Ji tarsi džiazas, sklindantis iš radijo, — labai puiki. Bet kartu ir labai įtari. — Judvi su Klere kartu mokėtės koledže, tiesa?

— Taip. Dabar aš jos agentė. Ką manote apie jos darbus?

— Išgerk dar vyno, Endže. — Klerė grūste įgrūdo taurę Endžei į ranką.

— Asmeniškai ar profesionaliai?

— Atsiprašau?

— Klausiate kaip jos draugė ar kaip agentė? — Imdamas iš Klerės taurę, jis stebėjo Endžę. — Jei kaip agentė, tada turiu galvoti, ką sakau. Nes noriu pirkti tą ugnies skulptūrą, kurią ji turi garaže. — Jis žvilgtelėjo į Klerę. — Tu vėl palikai raktelius automobilyje, — tarė jis, ištraukdamas juos iš kišenės ir mesdamas jai.

Endžė šypsodamasi gurkštelėjo vyno.

— Pasikalbėsime apie tai. O kol kas gal žinote, kaip uždegti medžio anglis?

14 skyrius

DŽEINEI STOUKI NERŪPĖJO, KAS ATSITIKS FERMAI. JI ČIA NEBETURI KĄ veikti. Emitsbore taip pat. Du jos vyrai guli kapinaitėse, abu staiga išplėšti iš jos gyvenimo. Pirmąjį ji mylėjo stipria, besąlygiška, laiminga meile. Būdavo dienų, kai ji dar ir dabar galvodavo apie jį su ilgesiu — vaikščiodama laukuose, kuriuos jis arė, laukuose, kuriuose jis mirė, arba lovoje, kuria abu dalijosi.

Jos prisiminimuose jis išliko jaunas, gyvybingas ir gražus. Buvo laikas, kai grožis užėmė didelę jos gyvenimo dalį, kai tokie dalykai kaip gėlės darželyje ar graži nauja suknelė teikė didžiulį pasitenkinimą ir ramybę.

Bet Maiko nebėra jau daugiau nei dvidešimt metų, o ji — sena penkiasdešimtmetė moteris.

Bifo ji nemylėjo, bent jau ne ta širdį virpinančia, svaiginančia meile. Bet jis buvo jai reikalingas. Ji priklausė nuo jo. Bijojo jo. Jo netektis buvo tarsi amputacija. Dabar niekas jai neįsakinėjo, ką daryti, kada daryti, kaip daryti. Nebebuvo kam gaminti valgį, dėl ko tvarkytis, neliko šilto kūno, kvėpuojančio šalia jos naktį.

Ji paliko tėvų namus aštuoniolikos ir išėjo pas vyrą kupina svajonių, begalinės meilės ir didžiulių vilčių. Maikas rūpinosi ja, mokėjo sąskaitas, priiminėjo sprendimus, sprendė problemas. Ji prižiūrėjo namus, sodą ir vaiką.

To ji buvo mokoma. Tą ji išmanė.

Praėjus šešiems trumpiems mėnesiams po jo mirties, ji atidavė save, fermą ir namą Bifui. Jis jau prieš tai nemažai padėdavo. Jai nereikėjo sukti galvos dėl bankų pranešimų ir biudžeto. Net jei nei pinigų, nei ramybės nebebuvo tiek, kiek su Maiku, ji bent jau vėl buvo žmona. Galbūt Bifo negalėtų pavadinti geru vyru, bet jis bent buvo šalia.

Dabar, pirmą kartą gyvenime, ji liko visiškai viena.

Tokiame dideliame ir tuščiame name vienišumas žudė. Ji vos nepaprašė Kamo grįžti į namus gyventi su ja, kad tik šalia jaustų pažįstamą vyrą. Bet tai būtų išdavikiška Bifo atžvilgiu. Jis valdė jos gyvenimą taip ilgai, kad net jo mirtis nepakeis jos ištikimybės.

Be to, ji neteko sūnaus kažkur gyvenimo pakelėje — negrįžtamai, kaip neteko jo tėvo. Dabar sunku pasakyti, kada tai atsitiko, ir ji jau seniai nemėgina šito pakeisti. Jis liovėsi buvęs jos sūnumi ir tapo nerimastingu, maištingu, įžūliu nepažįstamuoju.

Jis vertė ją jaustis kalta, labai kalta dėl to, kad ištekėjo už Bifo taip greitai po Maiko mirties. Jis nepasakė nė žodžio, nė vieno žodelio, bet tas tamsus, smerkiantis žvilgsnis kalbėjo išraiškingiau už žodžius.

Ji stabtelėjo pakeliui į ūkinius pastatus ir padėjo ant žemės dėžes. Skaisti saulė šildė žalią žolę, kurią pjaus ir džiovins svetimi. Mažas veršiukas sekiojo paskui savo mamą prašydamas pieno, bet Džeinė nieko nematė. Jos širdyje fermos, kaip ir į ją dėtų vilčių, jau nebebuvo.

Kažkada ją mylėjo, kaip mylėjo savo sūnų. Tačiau dabar tas jausmas žemei ir vaikui atrodė toks tolimas, tarsi jį išgyventų kita moteris. Ji žinojo, kad Bifas buvo negailestingas fermai, negailestingas jos sūnui ir jai pačiai.

Tačiau jiems jo reikėjo, priminė ji sau, vėl pakeldama dėžes. Maikas buvo per daug juos išlepinęs. Ji pajuto akyse besikaupiant ašaras, kaip dažnai atsitikdavo šiomis dienomis, bet nesivargino jų slėpti. Niekas nemato. Niekam nerūpi.

Po kelių savaičių ji galės pasiimti pinigus, kuriuos gaus už fermą, ir išvažiuoti į Tenesį, arčiau sesers. Ten nusipirks nedidelį namuką. Ir ką darys? Ji atsirėmė į daržinę ir pravirko. O Dieve, ką ji darys?

Ji visą gyvenimą sunkiai dirbo, bet niekada neturėjo tikro darbo. Ji nieko nesupranta apie tokius dalykus kaip sąlyginiai įsipareigojimai ar

turto pajamos. Ją trikdė ir baugino žmonės, kuriuos kartais matydavo Opros ar Donahju* laidose. Jie kalbėdavo apie savęs atradimą, naują pradžią, kovą su skausmu.

Ji nenorėjo būti išlaisvinta ar kažką gebėti. Bet blogiausia tai, kad ji nenorėjo būti viena.

Kai ašaros išseko, ji nusišluostė veidą prijuoste. Nuo tada, kai mirė Bifas, ji leidžia dienas dirbdama būtinus ir nebūtinus darbus. Šį rytą ji jau pamelžė karves, pašėrė gyvulius, surinko ir nuplovė kiaušinius. Namai sutvarkyti. Iki vidurdienio dar toli, o ką jau kalbėti apie nesibaigiančią dieną ir dar vieną ilgą naktį.

Džeinė nusprendė pradėti nuo daržinės. Dauguma įrankių ir žemės ūkio įrangos bus parduota iš varžytynių, bet ji iš pradžių norėjo pereiti ūkinius pastatus ir surinkti tai, už ką galėtų gauti didesnius pinigus parduodama pati. Ją gąsdino ne tai, kad neturės pakankamai pinigų, kad liks vieniša, bet tai, kad liks neturtinga ir vieniša.

Bifas nebuvo apsidraudęs gyvybės. Kam švaistyti pinigus įmokoms? Ji palaidojo jį kreditan. Mirk dabar, mokėk vėliau. Netrukus reikės mokėti įmoką už fermą ir už šieno presą, kurį Bifas nupirko prieš dvejus metus. Taip pat reikia mokėti už pašarus, turgų, traktorių ir Bifo kadilaką. Etanas Majersas banke pažadėjo palaukti, kol ji viską susitvarkys, tačiau įmokos vis tiek nedavė jai ramybės.

Jai buvo gėda būti skolingai. Anksčiau ji pateisino pirkimą kreditan įtikinėdama save, kad tai Bifas skolinasi, Bifas moka pinigus arba ne. O dabar ji savo kailiu pajuto, ką reiškia būti skolingai.

Fermos taip greitai neparduosi.

Iš prijuostės kišenės išsitraukė raktus. Bifas neleisdavo jai net įžengti į šį pastatą. O ji niekada nesvarstydavo jo įsakymų. Nedrįso. Netgi dabar, kišdama raktą į tvirtą spyną, ji jautė baimės šiurpuliukus, tarsi Bifas galėtų iššokti iš už nugaros ir paradėti rėkti, stumdyti ją. Jos viršutinė lūpa pasidengė prakaito lašeliais, kai spyna pagaliau pasidavė.

Užgiedojo senas gaidys, ir ji krūptelėjo išsigandusi.

* JAV televizijos pokalbių laidų vedėjai.

Į nosį tvokstelėjo pridvisęs ir šleikščiai saldus kvapas. Tarsi kažkas būtų įšliaužęs į vidų ir nugaišęs. Kvėpuodama per burną, Džeinė įsikišo spyną ir raktą į prijuostės kišenę, tada parėmė duris akmeniu.

Ją staiga apėmė nepaaiškinama baimė, kad užsitrenks viduje. Akimirką ji įsivaizdavo save purtančią duris, maldaujančią ir šaukiančią išleisti, pasivaideno Bifo juokas, besiskverbiantis pro plyšius, ir iš kitos pusės rakinamos spynos garsas.

Ji pasitrynė šaltas rankas ir įžengė į vidų.

Patalpa buvo nedidelė — dešimties ir dvylikos pėdų — ir belangė, saulės spinduliai nepasiekė jos kampų. Ji nepagalvojo atsinešti prožektoriaus, tikėjosi, kad ras kokį viduje. Kaip kitaip Bifas galėjo čia ką nors matyti? Jis dažnai tūnodavo čia naktimis.

Ji svarstė, ką jis čia veikdavo, nes kol buvo gyvas ir galbūt galėdavo perskaityti jos mintis, ji nedrįsdavo to daryti.

Jausdama, kaip šiurpsta oda, ji žengė vidun. Prieblandoje įžiūrėjo siaurą lovą su dėmėtu ir neaptrauktu čiužiniu. Ant metalinių lentynų, kur ji tikėjosi rasti įrankių, gulėjo krūvos žurnalų. Reikės juos sudeginti, išraudusi pagalvojo Džeinė. Negalima, kad juos pamatytų pirkėjas ar išvaržytojas.

Prožektoriaus niekur nesimatė, užtat buvo žvakių. Juodų. Jai buvo nesmagu degti jas, bet tvyranti paslaptinga prieblanda — dar blogiau. Žvakių šviesoje ėmė nuo lentynų žurnalus ir krovė juos į dėžes, sukdama į šoną akis nuo nešvankių viršelių. Jos pirštai užčiuopė audeklo gabalą. Smalsaudama ištraukė jį ir pamatė ilgą apsiaustą su gobtuvu. Jis atsidavė krauju ir dūmais, ir ji paskubomis sugrūdo jį į dėžę.

Ji nesvarstė, kas tai, — neleido sau svarstyti. Tačiau širdis ėmė plakti smarkiau. Sudegink jį, paliepė sau. Viską sudegink. Žvilgčiodama sau per petį, ji vis kartojo ir kartojo tuos žodžius it litaniją. Burna išdžiūvo, rankos virpėjo.

Tada ji pamatė nuotraukas.

Vienoje iš jų buvo jauna mergina, visai dar vaikas, gulinti ant siauros lovos. Ji buvo nuoga, surištais riešais ir kulkšnimis. Akys, nors atmerktos, atrodė tuščios. Jos nuotraukų buvo ir daugiau — ta pati mergina išskėstomis kojomis, sulenktais keliais, kad geriau matytųsi lytis.

Kita mergina, šiek tiek vyresnė, labai šviesi, buvo atremta į sieną it lėlė. O žvakė — Dieve brangus — žvakė nešvankiai kyšojo iš po blyškaus plaukų trikampio.

Nuotraukų buvo daug. Bet ji nebegalėjo žiūrėti. Spazmų gniaužiamu skrandžiu atsiklaupė ir ėmė rinkti kiekvieną skiautę. Jos ranka užčiuopė auskarą, ilgą vėrinį. Džeinė viską sumetė į dėžę.

Sunkiai alsuodama, ji užpūtė žvakes, įmetė jas šalia kitų daiktų, tada paskubomis ištempė dėžę į lauką. Ji sumirksėjo saulės šviesoje ir neramiai apsidairė po kiemą.

O jei kas nors ateis? Reikia paskubėti, reikia viską sudeginti. Ji nestabtelėjo pagalvoti, ką daro. Neklausė savęs, ką naikina. Skausmingai gaudydama orą, Džeinė pasileido prie daržinės ieškoti benzino, tada beveik dusdama iš susijaudinimo išpylė jį ant dėžės. Nuo skubėjimo jos plaukai išsitaršė, ir ji atrodė it ragana, besiruošianti kažkokiam slaptam užkeikimui.

Dukart mėgino uždegti degtuką ir prikišti liepsną prie žvakės dagties. Dukart liepsna sumirksėjo ir užgeso.

Kai pagaliau dagtis sušnypštė ir užsidegė, ji jau verkė pasikūkčiodama. Drebančiomis rankomis kišdama žvakę prie dėžės, ji vėl vos neužgesino liepsnos. Tada atsitraukė.

Kartoninė dėžė ir popierius užsidegė akimirksniu, spjaudydami aplink karštas žiežirbas ir dūmus. Nuotraukos susiraitė, ir Karlės Džeimison veidas dingo liepsnose.

Džeinė užsidengė veidą ir pravirko.

— SAKIAU JUMS, KAD ČIA RAMUS MIESTELIS. — KLERĖ ŠYPSODAMASI žingsniavo Meino gatve tarp Endžės ir Žano Polio.

— Manau, kad „miestelis“ — per skambus pavadinimas. — Endžė nulydėjo akimis kita gatvės puse bėgantį šunį, patenkintą ir be pavadėlio. Jis kilstelėjo koją ir lyg niekur nieko apšlapino ąžuolo kamieną. — Mano supratimu, tai kaimas.

— Palauk, paragausi Martos mėsainių, tada liausiesi vaipiusis.

— To ir bijau.

— Kas tai? — Žanas Polis parodė į raudonos, baltos ir mėlynos spalvų vėliavą virš gatvės.

— Ruošiamės Kritusiųjų karuose dienos paradui šeštadienį.

— Paradas. — Jo veidas nušvito. — Su orkestru ir gražiomis mergaitėmis, mojuojančiomis lazdelėmis?

— Ir dar daugiau. Tai didžiausias įvykis miestelyje. — Praeidama pro šalį, ji mostelėjo galva į namą, kur moteris klūpomis dažė verandą. — Visi pasipuošia ir išsitraukia sulankstomas kėdutes. Miestelio aikštėje pastatoma pakyla merui, tarybos nariams ir kitiems svarbiems asmenims. Mokyklų orkestrai suvažiuoja iš visos valstijos.

— Vaje, — nusišaipė Endžė ir užsidirbo niuksą į šoną.

— Gaisrininkai išblizgina savo mašinas, siurblines, ar kaip jas ten vadina. Visur būna daug balionų, veikia bufetai. Ir, — pridūrė ji žiūrėdama į Žaną Polį, — žygiuoja šokėjos.

— Šokėjos, — atsidusdamas pakartojo jis. — Ar jos avi tuos baltus batelius su kutais?

— Aišku.

— Žanai Poli, ketvirtadienį mes turime važiuoti atgal.

Jis nusišypsojo žmonai.

— Dar viena ar dvi dienos plačiojoje schemoje nieko nereiškia. Kad ir kaip ten būtų, turiu pasirūpinti Klerės baigtų darbų persiuntimu į galeriją. Norėčiau pats prižiūrėti, kai jie bus pakuojami.

— Greičiau jau nori pavarvinti seilę žiūrėdamas į tuos mažus baltus batukus, — sumurmėjo Endžė.

Jis pabučiavo jai į nosies galiuką.

— Žinoma.

Jie stabtelėjo, laukdami žalio šviesoforo signalo. Endžė pastebėjo lipduką ant pikapo buferio.

DIEVAS, GINKLAI IR DRĄSA PADARĖ AMERIKĄ TOKIĄ, KOKIA JI YRA ŠIANDIEN.

Jėzau, pagalvojo ji užsimerkdama, ką aš čia veikiu?

Eidama per gatvę, ji puse ausies klausėsi Klerės, pasakojančios Žanui Poliui apie ankstesnius paradus. Prispausta prie sienos, Endžė būtų pripažinusi, kad miestelis turi savotiško žavesio. Jei mėgsti kaimą.

Ji pati tikrai nenorėtų čia gyventi, ir abejoja, ar dar ilgai galės svečiuotis. Ilgainiui tyla ir lėtas gyvenimo tempas pradės vesti ją iš proto, bet Žanui Poliui čia aiškiai patinka.

Žinoma, jis nepastebi žvilgsnių, mąstė Endžė. Nors jų daug. Kažin ar žmonės žavisi jos drabužiais ir šukuosena. Ir jie tikrai pastebėjo jos odos spalvą. Jos veide, sekant paskui Klerę į Martos užkandinę, atsirado slapta — ji negalėjo nieko sau padaryti — ir pašaipi šypsena.

Iš muzikinio aparato plyšavo muzika. Endžės nuomone, kažkokios girtų kaubojų dainos. Tačiau kvapas buvo toks pat viliojantis, kaip bet kurioje Niujorko žydų delikatesų kavinėje. Kepti svogūnai, skrudinta duona, marinuotos daržovės ir kažkokia aštri sriuba. Ar tai labai blogai? — pagalvojo Endžė, kai Klerė pamojo padavėjai ir atsisėdo prie stalo.

— Vyšninės kokakolos, — nusprendė Klerė. — Jie vis dar jos turi. — Ji padavė draugams plastikinius valgiaraščius. — Tik neužsisakykite dienos makaronų.

Endžė pavartė valgiaraštį.

— Nė į galvą nešautų. — Ji peržvelgė valgių sąrašą, barbendama į valgiaraštį ilgu tamsiai raudonu nagu. — Gal tu išrinktum?

— Tada visiems mėsainių.

Alisa priėjo prie stalo pasiruošusi bloknotą ir labai stengdamasi nespoksoti į du žmones priešais Klerę. Jie buvo it du egzotiški paukščiai pilkoje masėje — vyras ilgais garbanotais plaukais ir plačiarankoviais marškiniais, ir moteris kavos spalvos oda šviesiomis akimis.

— Atėjote pietauti? — pasiteiravo ji.

— Žinoma. Alisa, tai mano draugai LeBo. Endžė ir Žanas Polis.

— Malonu susipažinti, — tarė Alisa. Vyras nusišypsojo, ir jai palengvėjo. — Jūs iš Niujorko?

— Taip, atvykome keletui dienų. — Žanas Polis pastebėjo, kaip ji perkėlė žvilgsnį į jo žmoną ir atgal. — Šiandien Klerė aprodo mums miestelį.

— Nelabai yra į ką žiūrėti.

— Bandau įkalbėti juos pasilikti paradui. — Klerė išsiėmė iš pakelio cigaretę ir arčiau prisitraukė metalinę peleninę.

— O, jis būna neblogas. Ne toks, kaip Meisio prekybos centro per Padėkos dieną, bet gana geras.

— Alisa buvo šokėja, — tarė jiems Klerė, priversdama padavėją parausti.

— Maždaug prieš šimtą metų. Ar jau pasiruošę užsisakyti, ar dar norėtumėte pagalvoti?

— Daugiau nei pasiruošę. — Klerė užsakė visiems, tada nulydėjo Alisą akimis. — Pažiūrėkit, kaip ji juda. Labai noriu sugauti tokį užtikrintą judesį. Molyje, manyčiau.

— Aš nustebęs, kad dar neįkalbėjai pozuoti savo šerifo. — Žanas Polis išsiėmė juodą ploną cigaretę.

— Kaupiuosi tam.

— Man jis patinka.

Ji nusišypsojo ir palietė jo ranką.

— Žinau. Ir džiaugiuosi.

— Jis ne toks, kaip tikėjausi. — Endžė nusprendė, kad jei tie du vyrai prie gretimo staliuko nesiliaus į ją spoksoję, ji irgi atsilygins tuo pačiu. — Maniau, kad jis bus koks storapilvis stuobrys su tamsiais akiniais ir atitinkamomis manieromis.

— Klausyk, tu, vaikine, — lėtai nutęsė Klerė mėgdžiodama. — Tai labai primena buvusį šerifą. Kamas visiškai kitoks. Man regis... — Ji nutilo, pamačiusi, kad Endžė nesiklauso. Pasekusi draugės žvilgsnį, ji pastebėjo du vietinius prie gretimo staliuko. Jie vėpsojo išpūtę akis, ir nuo jų agresyvių žvilgsnių Klerė net atsilošė. Norėdama nuraminti, ji palietė Endžės ranką. — Čia mažai kas užklysta.

Endžė atsipalaidavo, nusišypsojo ir spustelėjo Klerės ranką.

— Pastebėjau. Norėčiau, kad pasakytum ir tai, jog čia nėra žmonių, apsisiautusių baltomis paklodėmis.

— Tokių dalykų šioje apygardos dalyje nebūna.

— Taigi, — Endžė ėmė barbenti į stalą, — Emitsbore beveik nieko nevyksta.

— Na, nesame tokie visai jau atsilikę. Tiesą sakant, praeitą savaitę buvo nužudytas žmogus.

— Tik vienas? — Žanas Polis pajuto žmonos susierzinimą ir po stalu uždėjo ranką jai ant šlaunies.

— Vienas, — patvirtino Klerė. — Ir jis gyveno Emitsbore tiek, kiek aš pamenu. Tiesą sakant, mirtis gana šiurpi. Kamo patėvis buvo mirtinai sumuštas ir paliktas gulėti griovyje už miestelio.

— Apgailestauju. — Endžė pamiršo žvilgsnius. — Kamui tikriausiai sunku.

Klerė skubiu judesiu užgesino cigaretę.

— Sunku. Nors jie nebuvo artimi.

— Ar yra įtariamųjų? — pasiteiravo Žanas Polis.

— Nežinau. Abejoju. — Klerė pažvelgė pro langą į lėtai slenkančius automobilius ir dar lėčiau judančius žmones. — Sunku patikėti, kad tai galėtų būti kas nors iš miestelio. — Tada papurtė galvą ir pasitaisė: — Niekas nenori tikėti, kad tai galėtų būti kas nors iš miestelio.

BUVO PO TREČIOS, KAI JIE GRĮŽO NAMO. ŽANAS POLIS IŠNARŠĖ ANTIkvarines parduotuves ir išsirinko trejus raudonmedžio rėmus. Savo nuostabai, Endžė aptiko gražų sidabrinį smeigtuką ir sumokėjo palyginti nedidelę dalį to, kiek būtų paklojusi Manhatane.

Didelis geltonas mokyklinis autobusas, sausakimšas vaikų, sunkiai pukšėdamas sustojo prie gatvės kampo ir atsikratė naštos. Į visas puses pabiro vaikai — kas prie savo dviračių, kas žiūrėti animacinių filmų ar žaisti beisbolo.

— Ten Ernis. — Klerė pastebėjo jį stovintį prie įvažos į jos kiemą.— Rankos modelis, — paaiškino.

— Rodos, jis laukia tavęs, — tarstelėjo Žanas Polis.

— Jis kartais užsuka. Jis vienišas. — Ji nusišypsojo ir pamojavo jam. — Man atrodo, kad jis nelabai sutaria su savo tėvais. Jie netgi neatėjo pažiūrėti į skulptūrą.

Ernis stebėjo ją susierzinęs. Ji ne viena. Jis žinojo, kad šerifas dirba Doperio fermoje, kur buvo papjauti du veršiukai. Ernis pats juos papjovė tikėdamasis, kad tai paskatins juos pakviesti jį prisidėti prie jų.

— Sveikas, Erni. Šiandien nedirbi?

— Turiu keletą laisvų minučių.

— Tai gerai, nes pastarosiomis dienomis nemačiau tavęs.

— Buvau užsiėmęs.

— Norėčiau parodyti tau baigtą skulptūrą. Čia mano draugai, ponas ir ponia LeBo.

Jis burbtelėjo, atsakydamas į jų sveikinimus, bet paspaudė Žanui Poliui ranką.

— Eime į garažą. Norėčiau išgirsti, ką manai. — Klerė nužingsniavo pirmoji. — Nematei jos nuo tada, kai baigiau ir išdeginau, — tęsė ji. — Molis pasirodė esąs tinkamiausias, šiek tiek šiurkštesnis ir primityvesnis nei medis. Ir kadangi ponas LeBo ketina išsiųsti ją į Niujorką, tai gali būti tavo vienintelis šansas. — Ji parodė į kūrinį, tada susikišo rankas į kišenes. — Tai ką manai?

Apžiūrinėjant ją, Ernį apėmė keistas jausmas. Jis nesąmoningai apglėbė dešiniosios rankos dilbį. Kažkokiu būdu ji pasiėmė dalį jo, daugiau nei tik ranką ir pirštus. Jis negalėjo to paaiškinti, nerado žodžių. Jei būtų radęs, tikriausiai būtų išsirinkęs žodį „esybė“, nes jam atrodė, kad Klerė pavogė jo esybę ir atkūrė ją atskiroje, įžūlioje rankoje.

— Lyg ir nieko.

Klerė nusijuokė ir uždėjo ranką jam ant peties.

— Ką gi, vadinasi, neblogai. Labai ačiū, kad padėjai man.

— Nieko čia tokio.

— Mums tai labai svarbu, — pataisė jį Žanas Polis. — Be tavęs Klerė nebūtų šito sukūrusi. Jei ji nebūtų sukūrusi, mes negalėtume demonstruoti jos savo galerijoje, kad kiti prekeiviai meno dirbiniais nusirautų plaukus iš nevilties ir pavydo. — Jis nusišypsojo vaikinui. — Taigi matai, mes visi esame tau skolingi.

Ernis tik patraukė pečius, ir medalionas ant jo krūtinės subangavo. Žanas Polis pažvelgė į simbolį. Iš pradžių nustebo, paskui pralinksmėjo. Paaugliai, pagalvojo jis, žaidžia su dalykais, kurių negali suprasti. Bet kai pažvelgė į Ernį, jo šypsena išblėso. Taip, jis paauglys, bet Žaną Polį apėmė nesmagus jausmas, kad tas jaunuolis supranta, ir per daug gerai.

— Žanai Poli? — Endžė priėjo ir palietė jo ranką. — Ar viskas gerai?

— Taip. — Jis prisitraukė žmoną arčiau savęs. — Tiesiog užsigalvojau. Labai įdomus medalionas, — tarstelėjo Erniui.

— Man patinka.

— Tikriausiai tau metas eiti. — Žano Polio balsas išliko mandagus, bet ranka globėjiškai apglėbė žmoną per pečius.

— Aha. — Ernis nusišiepė, atidengdamas dantis. — Turiu reikalų. — Jis pabrėžtinai nerūpestingai sugniaužė kumštyje pentagramą ir iškėlė rodomąjį ir mažąjį pirštus, parodydamas ožio ženklą. — Pasimatysime.

— Daugiau jo neprašyk pozuoti, — tarė Žanas Polis, nulydėdamas Ernį akimis.

— Nesupratau? — kilstelėjo antakius Klerė.

— Neprašyk jo pozuoti. Jo blogos akys.

— Ką tu čia...

— Padaryk man paslaugą. — Vėl nusišypsojęs, jis pabučiavo Klerę į skruostą. — Sako, mano senelė buvo aiškiaregė.

— O aš pasakysiu, kad per ilgai buvai saulėje, — nutarė Klerė. — Ir tau reikia išgerti.

— Neatsisakyčiau. — Jis dar kartą dirstelėjo per petį, sekdamas paskui Endžę ir Klerę į virtuvę. — O sausainių turi?

— Žinoma. — Ji parodė į šaldytuvą, o pati atidarė spintelę, ieškodama traškučių. — Jėzau, tik paklausykit tų musių. It koks suvažiavimas. — Pagauta smalsumo, ji pasuko prie suveriamųjų durų ir žvilgtelėjo į kiemą. Mėsainis, kurį suvalgė su tokiu malonumu, vos neišlipo atgal. — Dieve. O Dieve.

— Klere? — Endžė skubiai prišoko prie jos. — Mieloji, kas... — Tada pamatė pati. Ji nusisuko, užsidengusi burną. — Žanai Poli.

Bet jis jau stūmė jas abi į šoną. Už durų, prieangyje, kažkas buvo numetęs negyvą katę, jauną juodą katytę. Ten, kur kažkada buvo jos galva, dabar juodavo kraujo bala. Juodos musės gėrė jį ir įnirtingai zvimbė.

Žanas Polis riebiai nusikeikė prancūzų kalba, tada perblyškęs atsisuko į moteris.

— Eikit į kitą kambarį. Aš sutvarkysiu.

— Tai siaubinga. — Klerė apglėbė save rankomis ir atsitraukė nuo

durų. — Šitiek kraujo. — Ir dar labai šviežio, prisiminė ji ir sunkiai nurijo seiles. — Tikriausiai koks šuo papjovė ir atitempė ją čia.

Žanas Polis pagalvojo apie Ernio medalioną ir suabejojo.

— Tai galėjo padaryti tas jaunuolis.

— Jaunuolis? — Klerė suėmė save į rankas ir atnešė Žanui Poliui plastikinį šiukšlių maišą. — Ernis? Nebūk juokingas. Tai tikrai šuns darbas.

— Jis ant kaklo pasikabinęs pentagramą. Satanistų simbolį.

— Satanistų? — Klerė suvirpėjusi vėl nusisuko. — Neprisigalvokime.

— Satanizmo? — atkartojo Endžė, ieškodama šaldytuve vyno. Jiems visiems ne pro šalį išgerti. — Kartais laikraščiuose rašo apie tai. Girdėjau, kad Centriniame parke atliekami kažkokie ritualai.

— Baikit. — Klerė sugraibė cigaretę. — Gal jis ir nešioja kokį kultinį simbolį — tai kas? Ir jam turbūt be galo patiko, kad Žanas Polis jį pastebėjo. Jėzau, mano tėvas turėjo taikos ženklą, tačiau dėl to netapo komunistu. — Ji įtraukė dūmo ir paskubomis išpūtė. — Daugybė žmonių domisi okultizmu, ypač vaikai. Tai tarsi tam tikras iššūkis.

— Tai gali būti pavojinga, — nenusileido Žanas Polis.

— Tas vaikas tikrai nenupjovė katei galvos ir nepaliko mano prieangyje. Tai siaubinga, nesiginčiju, bet jūs prisižiūrėjote per daug filmų.

— Gal. — Jis nenorėjo liūdinti nei jos, nei Endžės, be to, jo laukė bjauri užduotis. — Bet paklausyk manęs, *chérie*, būk atsargi su juo. Mano senelė sakydavo, kad reikia saugotis tų, kurie pasirenka kairįjį taką. Pasiimkit vyną, — tarė jis giliai įkvėpęs, — ir eikit į kitą kambarį, kol aš čia baigsiu.

Kairysis takas, pagalvojo Klerė, ir prisiminė knygą, kurią buvo radusi tėvo kabinete palėpėje.

15 skyrius

KAS, PO GALAIS, VYKSTA? KAMAS ATSILOŠĖ ŠEZLONGE, PASISTATĘS ŠALIA litrą šalto pepsio. Grįžęs iš Doperio fermos, jis nusirengė nusiprausė, ir dabar vien su džinsais tysojo stebėdamas saulėlydį ir sukdamas galvą.

Žiauriai papjauti du maži veršeliai. Nupjautos galvos. Iškastruoti. Pasak veterinaro, apžiūrėjusio kūnus kartu su juo, išimti kai kurie vidaus organai. Jų niekur nerado.

Šlykštu. Kamas gurkštelėjo gėrimo, norėdamas nuplauti bjaurų skonį burnoje. Tas, kas tai padarė, norėjo šokiruoti — ir jam velniškai gerai pavyko. Netgi Meto Doperio veidas išbalo po šeriais. Veršeliai buvo vos dviejų mėnesių ir būtų užaugę stambiais veršiais.

Tam, kad būtų paskersti, bet ne sudarkyti, galvojo Kamas.

Metas, bent jau iš dalies, kaltino jį. Jei šunys nebūtų buvę pririšti, niekas nebūtų nė kojos įkėlęs į fermą, prisiartinęs prie bandos ir papjovęs jo veršelius.

Lengva vėsuma paglostė nuogą Kamo odą. Jį žavėjo aplink tvyranti ramuma, jaukus tykumas, vis labiau viską apgaubiant prieblandai. Tylumoje it palaiminimas nuaidėjo viltingas lėlio klyksmas.

Kas vyksta miestelyje, kurį jis manosi taip gerai pažįstąs?

Išniekintas vaiko kapas, žiauriai nužudytas žmogus, šlykščiai sudarkyti veršeliai. Ir visa tai įvyko per keletą savaičių miestelyje, kur didžiausią ginčą sukeldavo sprendimas, kurią grupę — roko ar kantri muzikos — pasikviesti šeštadienį į „Legioną".

Koks ryšys tarp šių įvykių? Ar jis apskritai egzistuoja?

Kamas nebuvo toks naivus, kad tvirtintų, jog miesto problemos ir smurtas negali peršliaužti per valstijos kelią ir atslinkti į miestelį. Emitsboras ne Brigadūnas*. Bet niekuo ne blogesnis.

Narkotikai. Jis vėl užsivertė butelį ir pažiūrėjo į dangų, kur sužibo pirmoji žvaigždė. Jo nuomone, tas, kas papjovė ir sudarkė veršelius, turėtų būti silpnaprotis arba tiesiog kuoktelėjęs. Be to, tas žmogus turėjo žinoti Doperio fermą ir tai, kad vokiečių aviganiai pririšti. Todėl tas kažkas yra iš Emitsboro.

Miestelis gana arti Vašingtono, todėl įmanoma, kad narkotikai galėjo pasiekti šią vietą. Juolab kad valstijos policija reido metu patikrino fermą, esančią nuo čia apie dešimt mylių į pietus, ir konfiskavo porą šimtų svarų kokaino, automatinių šautuvų ir apie dvidešimt tūkstančių

* Brigadūnas („Brigadoon") — miuziklas, kuriame paslaptingas kaimelis Škotijoje pasirodo tik vieną dieną per šimtmetį.

grynaisiais. Policija sulaikė vilkikus, beveik juokingai reguliariai važinėjančius 70-uoju valstijos keliu, kurių vairuotojai buvo tokie kvaili, kad, gabendami po gaubtais maišelius su kokainu, dar viršydavo ir greitį.

Ar gali būti, kad Bifas pasisavino pinigus, sužlugdė sandėrį arba užsimanė daugiau, todėl buvo pašalintas?

Jį galėjo sumušti iš pykčio pamišęs žmogus. Arba toks, kuris norėjo kažką tuo pasakyti.

Tačiau nė vieno iš šių incidentų, nesvarbu, kokie bjaurūs jie būtų, negalima susieti su kapo išniekinimu.

Tai kodėl instinktai jam liepia ieškoti ryšio?

Nes jis pavargęs, galvojo Kamas. Nes jis grįžo čionai, kad pabėgtų nuo bjaurasties ir kaltės. Ir, prisipažino sau, nuo tada, kai laikė ant rankų mirštantį partnerį, jo neapleidžia baimės.

Jis atsilošė ir užsimerkė. Jam norėjosi išgerti, labai norėjosi išgerti, todėl jis nesijudino. Geriau leido sau įsivaizduoti, koks jausmas būtų paimti butelį, priglausti lūpas prie to gundančio stiklo, užsiversti ir nuryti: karštas skystis nudegina gerklę, sušildo vidurius ir apsvaigina smegenis. Vienas gurkšnis, tada kitas. Velniop, išgerkim visą butelį. Gyvenimas per trumpas, kad taupytum. Ištuštinkim jį. Iki dugno.

Paskui bjaurus jausmas rytą. Sergi it šuo ir nori dvėsti. Burbonas veržiasi atgal, kai tysai vonioje apsikabinęs porcelianinį klozetą.

Velniškai puiku.

Tai buvo tik vienas iš proto žaidimų, kuriuos jis žaisdavo nuo tada, kai išsiskyrė su savo senuoju draugužiu Džeku Danielsu*.

Jis norėjo tikėti, kad atsibudus rytą noras išgerti bus dingęs. Išgaravęs. Norėjo galvoti, kad galės atsikelti, nuvažiuoti į miestelį, išrašyti keletą baudos kvitų už eismo taisyklių pažeidimus, išbarti keletą vaikų, užpildyti keletą formų.

Jis nenorėjo, kad jo sąžinę slėgtų žmogžudystė ar fermerio pyktis. O labiausiai nenorėjo daugiau kalbėtis su išsigandusiais, skausmo apimtais tėvais, tokiais kaip Džeimisonai, kurie tiksliai it laikrodis skambindavo kiekvieną savaitę.

* *Jack Daniels* — viskio rūšis.

Vis dėlto jis žinojo, kad kitą rytą vėl turės nugalėti norą nuodytis viskiu, o paskui dirbti savo darbą. Nes jis neturi kur eiti ir daugiau nieko nemoka daryti.

Manai, kad pažįsti šį miestelį, bet iš tikrųjų — ne.

Kartūs Saros Hjuit žodžiai nesiliovė aidėję jo galvoje. Ką ji norėjo jam pasakyti? Ką ji žino apie Parkerį?

Kol kas jam nepavyko susisiekti su buvusiu šerifu. Parkeris persikėlė į Fort Loderdeilą daugiau nei prieš metus ir nepaliko jokio adreso. Taigi dar vienas darbas — pasistengti surasti Parkerį. Tik būtų gerai žinoti, kodėl jis jaučiasi privaląs tai padaryti.

Kai Kamas atsimerkė, jį gaubė raminanti tamsa. Jis stvėrė butelį ir pasitenkino niekingu cukraus ir kofeino gurkšniu. Tada prisidegė cigaretę ir atsuko teleskopą. Žiūrėjimas į žvaigždes visada ramindavo.

Jis tyrinėjo Venerą, kai į kiemą įsuko automobilis. Jis apstulbo, kad nė nepažiūrėjęs suprato, jog tai Klerė. Dar daugiau, jis žinojo, kad jos laukė.

Klerė norėjo dingti iš namų. Ne, prisipažino sau, šokdama iš automobilio, ji nekantravo išsinešdinti iš namų. Endžė ir Žanas Polis kurį laiką pabus vieni. Tiesą sakant, ji neabejojo, kad jie tik ir laukė, kada liks vieni ir galės aptarti Žano Polio versiją. Ji nepajėgė galvoti apie tai. Ir nenorėjo.

— Sveika, Laiboji. — Kamas nuėjo į terasos galą ir persilenkė per turėklus. — Lipk čia.

Klerė užlėkė laiptais peršokdama iš karto per du laiptelius ir puolė jam ant kaklo. Nespėjus jam atsikvošėti, ji stipriai įsisiurbė jam į lūpas.

— Ką gi, — išspaudė jis po minutėlės. — Ir man malonu tave matyti. — Jis paglostė jos šonus, tada nuleido rankas ant klubų ir įsižiūrėjo į ją iš miegamojo sklindančios šviesoje. — Kas atsitiko?

— Nieko. — Klerė žinojo, kad jos šypsena nepriekaištinga. Nes labai stengėsi, kad ji nedingtų iš veido. — Tik man kažko neramu. — Ji panardino pirštus į jo plaukus, paskui prisispaudė prie jo. — O gal tiesiog jaučiuosi seksualiai sujaudinta.

Jei jis būtų patikėjęs ja, būtų pasijutęs pamalonintas, netgi pralinksmėjęs. Kamas lengvai pakštelėjo jai į kaktą.

— Gali pasikalbėti su manimi, Klere.

Ji žinojo, kad jis išklausytų. Kad paguostų ją. Bet ji negalėjo papasakoti jam apie siaubą, kurį patyrė radusi prieangyje nugalabytą katę, apie Žano Polio įtarimus ar knygą, kurią paėmė iš tėvo kabineto ir paslėpė po savo čiužiniu, kaip paauglys slepia pornografinį žurnalą.

— Ne, tikrai nieko. Tikriausiai tai jaudulys — užsakymas, kontraktai, didžiosios viltys. — Iš dalies tai buvo tiesa, bet ji nujautė, kad jis gali įtarti daugiau, jei ji neatsikratys tų minčių. — Ką veiki? — Ji atsitraukė nuo jo ir priėjo prie teleskopo.

— Nieko ypatinga. — Jis atsekė paskui ją ir paėmė butelį pepsio. — Nori atsigerti?

— Aha. — Ji paėmė butelį ir užsivertusi gurkštelėjo. — Tikėjausi, kad paskambinsi, — tarė ji ir tučtuojau pasipiktino savimi. — Pamiršk, ką pasakiau. Ką gali matyti pro jį?

Jis uždėjo ranką Klerei ant peties, nespėjus jai pasilenkti prie okuliaro.

— Aš skambinau. Linija buvo užimta.

— O. — Ji negalėjo nuslėpti pasitenkinimo. — Endžė skambino į Niujorką. Turi cigaretę, Raferti? Tikriausiai palikau savąsias rankinėje automobilyje.

Jis išėmė vieną.

— Man patinka tavo draugai, — tarė pridegdamas.

— Jie nuostabūs. Tikriausiai tai kvaila, bet aš iš tiesų nervinausi dėl jūsų susitikimo. Jaučiausi lyg pažindinčiau tave su savo tėvais ar panašiai. O Jėzau. — Ji klestelėjo ant šezlongo porankio. — Negaliu patikėti, kad pasakiau tai. Nekreipk į mane dėmesio — apsimesk, kad aš ką tik atvažiavau. — Ji giliai iškvėpė. — Dieve, jaučiuosi it kokia paauglė. Nekenčiu savęs už tai.

— O man tai patinka. — Kamas suėmė ją už smakro ir pakėlė galvą. — Tiesą sakant, net labai. Vos prieš dešimt minučių sėdėjau ir gailėjausi savęs. Dabar negaliu suprasti kodėl.

Ji pažiūrėjo į jį. Jo akys atrodė beveik juodos žvaigždėtame danguje. Lūpose žaidė nežymi patenkinta šypsenėlė. Trauka buvo tokia stipri, kad ji vos valdėsi.

— Raferti, kas tarp mūsų vyksta?

— O ko tu norėtum?

— Dar nežinau. Tikėjausi, kad tu žinai.

Jis žinojo, bet nenorėjo lengvai pasiduoti.

— Tai pagalvok dar kurį laiką. — Jis atsisėdo į šezlongą. — Pro okuliarą gali matyti Venerą. Nori pažiūrėti?

Klerė įsitaisė kėdėje ir pakreipė galvą.

— Man patinka būti su tavim, — tarė ji tyrinėdama ryškiai raudoną žvaigždę. — Noriu pasakyti, štai taip — ne tik lovoje.

— Gera pradžia.

— Bet seksas nuostabus.

Jis sutramdė šypseną.

— Negaliu ginčytis.

— Bandau pasakyti, kad nors seksas... neįtikėtinas, aš ne todėl... — Ne todėl tu man rūpi, ne todėl svajoju apie tave, pagalvojo Klerė mintyse. — Ne todėl esu čia.

— Gerai. — Jis paėmė jos ranką, kuria ji tapšnojo per kėdę. — Tai kodėl tu čia?

— Aš tik norėjau pabūti su tavim. — Ji toliau stebeilijosi pro okuliarą, bet nieko nematė. — Supratai?

— Taip. — Jis pakėlė jos ranką sau prie lūpų ir tylėdamas išbučiavo krumplius. Klerė vos neapsiašarojo.

— Nenoriu visko sugadinti, Kamai. Nes aš puikiai moku viską sumauti.

— Mums puikiai sekasi, Laiboji. Tiesiog puikiai.

Jie stebėjo žvaigždes ilgiau nei valandą. Kai išvažiavo iš Kamo namų, Klerė buvo beveik pamiršusi apie paslėptą knygą.

LIZA MAKDONALD BUVO ĮNIRŠUSI. IR PASIKLYDUSI — KAŽKOKIŲ LAUKŲ vidury, — o jos automobilis tikrai išleido paskutinę dvasią. Stengdamasi galutinai neprarasti optimizmo, ji pamėgino dar kartą paleisti variklį. Juk automobilis nuvažiavęs tik šešiasdešimt du tūkstančius mylių. Ji pasuko raktelį ir pasiklausė tuščio burzgimo — priešmirtinis gargaliavimas, dingtelėjo jai. Automobilis vibravo, bet neužsivedė.

Pasipiktinusi ji trenkė volvo durelėmis ir pasuko prie gaubto. Jos stiprioji pusė buvo baletas, o ne mechanika, todėl ji iš anksto žinojo veltui gaištanti laiką.

Mėnulis buvo beveik pilnas, o žvaigždės skaisčiai spindėjo. Tačiau jų šviesa tik metė šešėlius ant ilgo, tamsaus kelio. Vienintelis garsas aplink buvo monotoniškas svirplių ir cyplių choras. Gaubtas keliamas sugirgždėjo. Liza keikdamasi nuėjo prie keleivio durelių, norėdama apieškoti daiktadėžę. Brolis, zyzlys, įkyruolis ir geriausias draugas, buvo nupirkęs jai prožektorių ir būtiniausių įrankių.

— Visi vairuotojai turi sugebėti pasikeisti padangą ir pašalinti nedidelius gedimus, — sumurmėjo ji, mėgdžiodama Rojų. — Eik velniop, brolau, — pridūrė ji, tačiau aprimo, kai prožektorius išspjovė lygų spindulį. Rojus visada pasikliaudavo *Duracell* baterijomis.

Jei ji nebūtų važiavusi aplankyti jo, — ir jei jis nebūtų spyręsis, kad ji važiuotų traukiniu, nes būtent tada ji pajuto *būtinybę* važiuoti iš Filadelfijos automobiliu, — dabar nebūtų atsidūrusi tokioje padėtyje.

Ji raukydamasi atmetė šviesius ilgus plaukus už nugaros ir nukreipė spindulį į variklį. Viskas atrodo gerai, pagalvojo ji. Viskas juoda ir riebaluota. Tai kodėl jis, po galais, neveikia?

Kodėl, velniai griebtų, ji nepatikrino automobilio prieš kelionę? Nes jai reikėjo naujų puantų, o turimų pinigų užteko tik jiems. Liza turėjo savo prioritetus. Netgi dabar, stovėdama viena tamsoje, šalia užgesusio automobilio, ji žinojo: nebūtų nieko dariusi kitaip. Ji vis tiek būtų nusipirkusi šokių batelius, net jei po to liktų nevalgiusi, kaip dažnai ir atsitikdavo.

Pavargusi, pikta ir nekantri, Liza apsisuko ratu, apšviesdama laukus. Ji pamatė tvorą ir lauką, o maždaug už dviejų mylių — keletą šviesėlių. Visa kita buvo miškai, tankūs ir tamsūs, ir juodas kelio kaspinas, dingstantis už posūkio.

Kur degalinė, telefono būdelės? Kur, po galais, koks nors „Makdonaldas?“ Kaip žmonės čia gyvena? Ji užtrenkė gaubtą ir atsisėdo ant jo.

Gal reikėtų paklausyti skautų patarimo ir likti vietoje, kol ją kas nors suras. Ji pažvelgė į vieną kelio pusę, tada į kitą ir sunkiai atsiduso. Tokioje vietovėje ji greičiau sulauks pensijos nei pagalbos.

Galėtų kiek paėjėti. Gal atrodo gležna ir trapi, bet šokiai sutvirtino jos kūną. Ji turi tiek pat ištvermės, — o gal net daugiau, — kiek ir vidutinio sudėjimo beisbolo žaidėjas. Bet į kurią pusę ir kaip ilgai eiti?

Susitvardžiusi ji grįžo į automobilį žemėlapio ir Rojaus duotų nuorodų, kurias kažkaip sugebėjo sumaišyti. Ji paliko dureles atviras ir atsisėdo šonu ant vairuotojo sėdynės, bandydama išsiaiškinti, kur padarė klaidą.

Hagerstauną ji pravažiavo. Tuo neabejojo, nes buvo išsukusi iš pagrindinio kelio benzino ir kokakolos. Ir šokoladinio batonėlio, kaltai priminė sau. Tada įsuko į 64-ąjį kelią, kaip Rojus ir sakė. Ir pasuko dešinėn.

Mėšlas. Ji susiėmė rankomis galvą. Ji pasuko kairėn, tikrai. Mintimis grįžo į sankryžą, pamatė vienoje pusėje parduotuvę, kitoje kukurūzų lauką. Stabtelėjo prie šviesoforo kramtydama šokoladą ir niūniuodama į taktą Šopenui. Šviesoforas užsidegė. Ji pasuko. Liza suraukė kaktą, bandydama prisiminti. Jos supratimas apie kairę ir dešinę tarp šokėjų buvo tapęs anekdotu. Šokdama ji visuomet mūvėdavo guminę apyrankę ant dešiniojo riešo.

O taip, pagaliau prisiminė. Ji tikrai pasuko kairėn.

Bėda ta, kad Liza gimė kairiarankė, tačiau tėvas spyrė, kad ji viską darytų dešine ranka. Po dvidešimties metų ji vis dar maišė puses.

Buvo sunku kaltinti mylimą seną tėtušį, kad dabar ji sėdi sugedusiame automobilyje vidury laukų nežinomoje vietoje. Bet tai padėjo.

Taip, ji ne ten pasuko. Liza ilgais, grakščiais pirštais persibraukė per plaukus. Nieko tokio. Reikia tik apsispręsti, į kurią pusę eiti.

Ji buvo iš tų moterų, kurios nepuola į paniką, bet nuosekliai, dažnai atkakliai ieško išeities iš padėties. Tą ji darė ir dabar, žemėlapyje atsekdama savo maršrutą atgal, aiškindamasi, kurioje vietoje padarė klaidą, kad galėtų patraukti artimiausio miestelio link.

Emitsboras, nusprendė ji. Turėtų būti maždaug už dviejų mylių, nebent ji visiška besmegenė. Ji nueis į miestelį arba, jei pasiseks, iki artimiausio namo, iš ten paskambins Rojui ir prisipažins esanti kvaila, neišmanėlė ir neatsakinga. Šią akimirką prisipažinimas atrodė geresnė išeitis nei naktis automobilyje.

Liza įsikišo raktelius į kelnių kišenę, pasičiupo rankinę ir patraukė keliu.

Ne toks buvo jos šio vakaro planas. Ji tikėjosi išdygti prie Rojaus durų gerokai anksčiau, nei jis jos laukė. Norėjo nustebinti jį, paskui atkimšti butelį šampano, kurį pasiėmė.

Juk ne kiekvieną dieną ji gali paskelbti, kad ką tik gavo pagrindinį, Dulsinėjos, vaidmenį „Don Kichote". Nors turėjo daugybę draugų, ji norėjo pasidalyti šia žinia tik su broliu.

Ji mėgino įsivaizduoti, kaip nušvis jo veidas išgirdus šią naujieną, kaip jis nusijuokęs čiups ją į glėbį ir apsuks aplinkui. Į šokių pamokas ją pareigingai diena po dienos vedžiodavo mama. Tačiau Rojus labiausiai suprato jos norą šokti, skatino ir tikėjo ja.

Krūmuose kažkas sušlamėjo. Būdama tikra miesto mergina, Liza pašoko, cyptelėjo ir nusikeikė. Kur tie sumauti gatvės žibintai? — susierzino ji ir su dvigubu dėkingumu suspaudė rankoje prožektorių.

Kad paguostų save, ji ėmė svarstyti, kaip galėtų būti dar blogiau. Galėtų lyti. Galėtų būti šalta. Suūkė pelėda, priversdama paspartinti žingsnį. Ją galėtų užpulti kokie pamišę prievartautojai. Ji galėtų susilaužyti koją. Liza nusipurtė. Lūžusi koja būtų blogiau nei pamišę prievartautojai.

Po savaitės prasideda repeticijos. Liza įsivaizdavo save išskleidžiančią puošnią juodą vėduoklę ir grakščiai apsisukančią *fouette* suktukais.

Ji matė šviesas, girdėjo muziką, jautė stebuklą. Jos gyvenime nėra nieko svarbiau už šokį. Šešiolika metų ji laukė, dirbo, meldė galimybės pasirodyti kaip pagrindinė šokėja.

Dabar ją gavo, pagalvojo ji ir vos susivaldė nepadariusi trijų piruetų vidury tamsaus kelio. Kiekvienas spazmas, kiekvienas prakaito lašas ir kiekviena ašara buvo to verta.

Ji nusišypsojo pamačiusi automobilį, pajudantį nuo kelkraščio ir pasukantį į mišką. Išsigelbėjimas, pamanė ji. Gal ten koks mielas, protingas vyras, — ji tikrai neniekina moterų, bet dabar nėra laiko subtilybėms, — kuris sugebėtų pataisyti jos automobilį.

Tačiau staiga ji stabtelėjo kelkraštyje. Kodėl automobilis pasuko

į mišką, beveik pasislėpė nuo akių? Ji neryžtingai žengė į priekį, tada šūktelėjo:

— Ei? Ar čia kas nors yra?

Liza pažiūrėjo į kelią priešakyje, į tą nesibaigiantį juodą tunelį, ir atsargiai žengė dar vieną žingsnį, bijodama įkristi į griovį.

— Ei? Gal galėtumėt padėti? — Ji pašvietė sau po kojomis, stengdamasi išvengti nelygumų, per kuriuos galėtų išsisukti koją, ir ėmė leistis nedideliu šlaitu. — Ar čia kas nors yra? — Ji apsidairė, išgirdusi traškant krūmus. — Mano mašina... — prasižiojo ji ir tučtuojau užsičiaupė.

Jie išniro tarytum iš medžių. Dvi tamsios figūros su juodais apsiaustais. Beveidės, beformės. Lizą apėmė stingdanti baimė. Ji nukreipė į juos šokinėjantį prožektoriaus spindulį. Tada žengė atgal ir apsisuko bėgti, bet jie buvo greitesni.

Viena ranka griebė ją už plaukų ir negailestingai truktelėjo. Liza suriko iš skausmo ir išgąsčio. Kita ranka apkabino ją per liemenį ir pakėlė. Jos mintis aptemdė visų moterų košmaras. Ji ėmė spardytis, įnirtingai darbuodamasi savo ilgomis kojomis, tačiau jos beviltiškai švysčiojo ore. Muistydamasi pataikė užpuolikui į galvą prožektoriumi. Pasigirdo aiktelėjimas, keiksmas ir gniaužtai šiek tiek atsileido. Veržđamasi laisvėn, ji išgirdo plyštant marškinėlius.

Kažkas trenkė jai į veidą, ir vaizdas akyse susiliejo. Bet ji nesustojo. Žinojo, kad verkia. Kiekvienas kvėptelėjimas degino gerklę. Reikia sustoti, sakė jai panikos apimtas protas, nes jie gali išgirsti ir sekti iš paskos.

Ji suvokė pasiklydusi miške. Gulintys rąstai tapo spąstais, lapuoti medžiai — kliūtimis. Ji jautėsi it kiškis, greitas, bet apdujęs iš baimės, persekiojamas negailestingos vilkų gaujos. Iš siaubo praradusi nuovoką, Liza vėl puolė bėgti. Jos širdis plakė taip garsiai, kad ji neišgirdo skubių žingsnių už nugaros.

Jis metėsi ant jos iš už nugaros ir trenkė į medį. Lūžtančio kelio kaulo garsas persismelkė netgi per baimę. Koja kryptelėjo, ir ji griuvo ant žemės su tokia jėga, kad skausmas nuvilnijo visu kūnu. Burnoje pajuto savo kraujo skonį.

Jis niūniavo. Dieve brangus, jis meldžiasi, pagalvojo ji. Ir užuodė kraują.

Jis ėmė tempti ją, ir ji išgirdo daugiau. Žmones, besibraunančius pro medžius. Šūksnius. Jie vis artėjo. Tačiau jos pagrobėjas neatsiliepė jiems. Ji matė jo akis, tik akis. Ir žinojo, kad turi kovoti dėl savo gyvybės.

Jis mano įbauginęs ją. Ji tai matė. Ji ir pati galėjo užuosti savo baimę. Kai jis atsisuko nuplėšti nuo jos drabužius, ji suleido nagus jam į veidą. Ji nepasiduos, kovos iš paskutiniųjų.

Bet jis sugriebė ją už gerklės. Jis urzgia kaip žvėris, pagalvojo ji tarytum pro miglą. Ji ėmė dusti, blykšti, ir jos priešinimasis susilpnėjo. Sportinių batelių kulnai bejėgiškai vilkosi žeme.

Ji negali kvėpuoti — trūksta oro. Akys išsprogo, o suglebusios, tarsi bekaulės rankos nuslydo jo šiurkščiu apsiaustu ir nukrito ant lapų kilimo.

Miršta. Ji miršta. Jos rankos sugniaužė traškančius lapus.

Ieškantys pirštai užčiuopė akmenį. Plyštančiais plaučiais ji pakėlė jį ir smogė užpuolikui į galvą. Jis suurzgė ir jo pirštai atsipalaidavo. Įtraukdama pirmą skausmingą oro gurkšnį, ji smogė jam dar kartą.

Springdama iššliaužė iš po jo kūno. Skausmas buvo toks stiprus, kad jai norėjosi tik gulėti ir verkti, kol jis praeis. Bet ji išgirdo balsus, šūksnius, žingsnius. Baimė suteikė jai jėgų ir privertė atsistoti. Ji prikando lūpą, kai koja sulinko, kai skausmo strėlė šovė į pilvą. Šlubčiodama ji pasileido bėgti stengdamasi vis pasislėpti už medžių, nes suprato, kad ją vysis kiti.

KLERĖ JAUTĖSI GERIAU. NEĮTIKĖTINAI GERIAU, PAMANĖ JI. VAŽIUODAMA namo iš Kamo, ji beveik dainavo. Ji ir nenutuokė, kad sėdėjimas lauke, žiūrėjimas į žvaigždes ir kalbėjimasis apie nieką gali taip nuraminti įsitempusius nervus. Ji gailėjosi, kad negalėjo pasilikti, prisiglausti prie jo lovoje, mylėtis ar tiesiog kalbėtis, paskui nugrimzti į miegą.

Endžė ir Žanas Polis suprastų, šypsodamasi galvojo ji. Bet motinai per daug gerai pavyko įskiepyti jai gero elgesio manieras. Galų gale, ji norėjo grįžti, užsidaryti savo kambaryje ir perversti knygą, kurią pasiėmė iš tėvo kabineto.

Slėpdama ją nieko neišspręs. Tai buvo dar viena išvada, kurią ji

padarė būdama su Kamu. Ji turi perskaityti ją ir viską apgalvoti. Kartu peržiūrės ir kitas knygas, kurios tebeguli dėžėse.

— Ką pasakysite, daktare Janovski? — sumurmėjo ji. — Man nereikėjo atsisveikinti su šimtu penkiasdešimčia dolerių tam, kad suprasčiau, jog geriausias atsakymas yra pripažinti problemą, o paskui ją išspręsti.

Be to, jokios problemos nebus. Ji papurtė galvą, ir vėjas sušiaušė plaukus. Viskas susitvarkys. Emitsbore įvyks paradas, miestelis išklausys keletą kalbų, o tada viskas grįš į savo nuobodžias vėžes. Kaip jai ir patinka.

Staiga ji pamatė šešėlį, išpuolantį iš miško. Stirna, pagalvojo Klerė ir staigiai numynė stabdį. Automobilį sumėtė ant kelio, ir ji tvirčiau įsikibo į vairą. Žibintai sušmėžavo ir apšvietė šešėlį — tai moteris, apimta šleikščios panikos, suvokė Klerė, — ir tą akimirką dešinysis sparnas užkabino kūną.

— O Jėzau. O Jėzau. — Klerė linkstančiomis kojomis išlipo iš automobilio. Ore tvyrojo gumos kvapas. Šalia automobilio gulėjo moteris. Jos kelnės buvo kruvinos, krauju išteptos ir rankos. — O, maldauju. O Dieve. — Nerišliai murmėdama, Klerė pritūpė ir virpančiais pirštais švelniai nubraukė nuo veido šviesius plaukus.

Liza sumirksėjo, bet vaizdas vis dar liejosi. Kažkas skaudžiai užgavo akį, kai ji klupinėjo per mišką.

— Padėkit man, — vos girdimai iškvėpė ji.

— Žinoma. Aš atsiprašau. Labai atsiprašau. Per vėlai jus pamačiau.

— Mašina. — Liza pamėgino atsikelti, remdamasi alkūne. Kiekvienas žodis it rūgštis degino gerklę, bet ji turi paaiškinti, kol dar ne per vėlu. — Ačiū Dievui. Prašau, padėkit man. Nemanau, kad pajėgsiu atsistoti.

— Man atrodo, jums geriau nejudėti. — Kas ten sakoma apie sprando ar stuburo pažeidimus? Varge, kodėl ji nelankė pirmosios pagalbos kursų?

— Jie ateina! Paskubėkit! Dėl Dievo! — Liza jau stojosi, laikydamasi buferio. — Dėl Dievo meilės, *greičiau!*

— Gerai. Gerai. — Ji juk negali palikti šios moters gulėti vidury kelio, kol ieškos pagalbos. — Kiek įmanydama atsargiau Klerė pasodino Lizą į keleivio vietą. — Štai, leiskit man...

— Važiuokit. — Liza baiminosi, kad tuoj neteks sąmonės. Įsikibusi į durelių rankeną, ji pažvelgė į mišką. Jos sveikoji akis baimingai išsiplėtė. — Greičiau važiuokit, kol jie mūsų nerado.

— Nuvešiu jus į ligoninę.

— Bet kur. — Liza užsidengė kruviną veidą. — Kad tik toliau nuo čia. — Ji susmuko sėdynėje, kai Klerė pajudėjo. Jos kūnas ėmė virpėti, grimzdamas į tamsą. — Jo akys, — neramiai sumurmėjo ji. — O Dieve, jo akys. Kaip velnio.

KAI SUSKAMBO TELEFONAS, KAMO BURNA BUVO PILNA DANTŲ PASTOS. Jis išspjovė ją, nepiktai nusikeikė ir nė nesivargino išskalauti burnos. Pakėlė ragelį po trečio skambučio.

— Alio?

— Kamai.

Užteko vieno žodžio, kad jis supratų, jog kažkas atsitiko.

— Klere, kas yra?

— Aš ligoninėje. Aš...

— Kas atsitiko? — skubiai paklausė jis, siekdamas ant kėdės atlošo užmestų džinsų. — Ar labai susižeidei?

— Ne aš. Man viskas gerai. — Jos ranka taip drebėjo, kad kava plastikiniame puodelyje laistėsi per kraštus. — Aš partrenkiau moterį. Ji išbėgo iš miško. Maniau, kad tai stirna. Bandžiau sustoti. O Dieve, Kamai, nežinau, ar labai ją sužeidžiau. Jie man nesako. Man reikia...

— Jau važiuoju. Tiesiog atsisėsk, Laiboji, ir užsimerk.

— Gerai. — Ji užsispaudė ranka burną. — Ačiū.

LAUKIMAS TRUKO, RODĖS, VISĄ AMŽINYBĘ. JI SĖDĖJO PRIIMAMAJAME, klausydamasi dejonių, kojų šlepsenimo per plyteles, burzgiančio televizoriaus. Rodė Leno pokalbių šou; publika leipo iš juoko. Klerė stebeilijosi į kraujo dėmes ant palaidinukės ir džinsų — dar ir dar kartą mintyse atkurdama akimirką, kai nuspaudė stabdžius.

Ar ji sudvejojo? Ar važiavo per greitai? Ji buvo užsisvajojusi. Jei būtų buvusi atidesnė, toji moteris dabar negulėtų operacinėje.

Dieve, galvojo ji, aš netgi nežinau jos vardo.

— Klere.

Ji pakėlė apdujusias akis, kai jis pritūpė šalia.

— Aš netgi nežinau jos vardo.

— Viskas gerai. — Jis pakėlė jos ranką prie lūpų ir kurį laiką taip laikė, įtikinėdamas save, kad ji gyva ir sveika. Jos palaidinukė buvo kruvina, bet, praėjus pirmajam panikos priepuoliui, jis suprato, kad kraujas ne jos. — Ar gali papasakoti, kas atsitiko?

— Ji išbėgo priešais mašiną. Aš partrenkiau ją.

Jis pastebėjo, kad Klerės veidas bespalvis, netgi lūpos. Akių lėliukės išsiplėtusios. Palietęs jos skruostą, pajuto lipnų šaltį.

— Ar kas nors tave apžiūrėjo?

Ji abejingai pažiūrėjo į jį.

— Noriu žinoti, kas vyksta. Privalau žinoti. Jie tau pasakys, ar ne? Prašau, Kamai, aš negaliu pakelti nežinios.

— Gerai. Lik čia. Aš tuoj.

Jis nuėjo prie slaugės ir išsitraukė pažymėjimą. Po kelių akimirkų slaugė nulydėjo jį koridoriumi. Kai jis sugrįžo, rankose turėjo antklodę, kuria apkamšė Klerę.

— Ji operacinėje. — Kamas paėmė jos ranką, norėdamas sušildyti. — Tai gali užtrukti. Jai smarkiai sužalotas kelis ir akis. — Jis nutilo, stebėdamas Klerės išraišką. — Yra vidinių sužeidimų ir daugybė įbrėžimų aplink kaklą. — Klere, ar gali pasakyti, koks buvo smūgis? Ar toli ji nuskriejo?

— Jie klausė manęs.

— Papasakok man.

— Man atrodė, kad aš ją tik kliudžiau, nes buvau beveik sustojusi. Tikėjausi, kad spėsiu sustoti. Staigiai pasukau vairą kairėn. Prisiekiu, tikrai maniau, kad sustosiu. Bet kai išlipau, ji gulėjo ten kruvina.

Kamas prisimerkė.

— Tai ji buvo visai šalia automobilio?

— Taip, beveik po tuo sumautu ratu. — Klerė užsidengė ranka burną. — Nežinojau, ką daryti. Ji maldavo jai padėti.

— Ji kalbėjosi su tavimi?

Klerė tik linktelėjo ir ėmė linguoti į šonus.

— Gerai, pailsėk minutėlę. — Kamas apkabino ją per pečius ir pabučiavo į smilkinį. Bet jo mintys sparčiai sukosi. — Nori vandens?

Ji papurtė galvą.

— Man viskas gerai. Tik ji man vis stovi akyse tą akimirką, kai ją apšvietė žibintai.

Jis išklausinės ją apie tai, bet pirmiau tegu apsiramina.

— Klausyk, priimamojo internas sako, kad jos drabužiai buvo suplėšyti. Prie jų prikibę lapų ir smulkių šakelių, jų pilna ir plaukuose. Mėlynės ir nubrozdinimai ant kaklo rodo, kad ją bandė smaugti.

— Bet...

— Sakei, kad ji išbėgo iš miško. Ar galėtum parodyti, kurioje vietoje?

— Tos vietos dar ilgai nepamiršiu.

— Gerai. — Jis nusišypsojo, pastebėjęs, kad į jos skruostus pamažu grįžta raudonis. — Norėčiau apžiūrėti tavo automobilį, tada parvešiu tave namo.

— Aš negaliu išvažiuoti nieko nesužinojusi.

— Tu išvargusi, Laiboji.

— Nevažiuosiu, kol nesužinosiu. — Ji giliai atsiduso, tada atsisuko į jį. — Ji nuo kažko bėgo. Anksčiau to nesuvokiau. Buvau tokia išsigandusi. Nenorėjau jos judinti, bet ji veržte veržėsi į mašiną. Ji buvo siaubingai įbauginta, Kamai. Jai tikriausiai labai skaudėjo, nes ji tiesiog šliaužte įšliaužė į mašiną. Sakė, kad turime dingti, kol jie mūsų nerado.

Jis pabučiavo jai į kaktą.

— Surasiu tau lovą.

— Ne, aš nenoriu...

— Tada turėsiu įsodinti tave į automobilį ir parvešiu namo. Tau reikia nusiraminti. — Jis atsiduso. — Klere, teks atlikti kraujo tyrimą. Dėl alkoholio.

— Alkoholio? — Ji vėl išblyško. — Jėzau, Kamai. Aš negėriau. Tu juk žinai. Ką tik išvažiavau...

— Tai protokolui, Laiboji. — Jis vėl paėmė jos suglebusią ranką. — Tavo pačios labui.

— Taip. — Ji pažvelgė į televizorių, kur Leno laidė rafinuotus juokelius. — Darykite, ką turite daryti, šerife.

— Nekalbėk nesąmonių. — Jis norėjo papurtyti ją, bet ji atrodė taip, tarsi galėtų subyrėti vos prisilietus. Kantrybės, subarė jis save. Ne viskas taip paprasta. — Klere, aš noriu tau padėti. Tai būtina procedūra. Pasistengsiu, kad tau būtų kuo lengviau.

— Žinau. Atleisk. — Bet ji nežiūrėjo į jį. — Aš bendradarbiausiu. Tik pasakyk, ką man daryti.

Noriu, kad pasikliautum manimi, pagalvojo jis.

— Noriu, kad atliktum tyrimą. Pamėgink atsipalaiduoti. Pasistenk tikėti manimi. — Ji neatsiliepė, bet pažvelgė į jį. — Ir man reikia tavo parodymų.

— O. — Ji vėl nusisuko. — Kaip draugui ar kaip šerifui?

— Abiem. — Jis suėmė jos veidą į delnus ir atsuko į save. — Nenutolk nuo manęs, Laiboji. Aš jau pradedu prie tavęs įprasti.

Ji sučiaupė lūpas, bijodama, kad leptelės dar ką nors ir viską pablogins.

— Po to, kai gausi parodymus, tu išvažiuosi?

Jis žiūrėjo į ją, nykščiais švelniai braukydamas per skruostus.

— Suprantu, kad tau buvo sunkus vakaras, tad turi teisę į vieną kvailą klausimą. Bet tai paskutinis.

Klerę užplūdo toks palengvėjimas, kad ji beveik nusišypsojo.

— Daugiau turbūt nesugalvosiu, jei kurį laiką palaikysi mano ranką.

Jis suėmė jos ranką į savąsias.

— Ir kaip?

— Geriau. — Ji padėjo galvą jam ant peties ir užsimerkė. — Daug geriau.

16 skyrius

JI TIKRIAUSIAI UŽSNŪDO. KAI KLERĖ PAKIRDO IŠ MIEGO, JOS ŠIRDIS smarkiai plakė. Ji skubiai atsisėdo, išdžiūvusioje burnoje jausdama gižų

baimės skonį. Akimirką sapnas grūmėsi su realybe, ir kietas stalas su jį supančiomis plonomis užuolaidomis atrodė kaip karstas.

Paskui ji prisiminė Kamą, kuris atvedė ją čia, į nedidelę užuolaida atskirtą kabiną priimamojo gilumoje, pro kurią veržėsi silpna šviesa. Ji galėjo matyti už jos judančius šešėlius.

Kamas atsinešė magnetofoną ir liepė trumpai, bet nuosekliai papasakoti, ką ji veikė po to, kai išvažiavo iš jo namų.

Jai buvo liūdna ir nejauku atsakinėti į jo klausimus. Jis nesegėjo ženklelio, tačiau Klerė jį jautė.

Paskui, kai išnešė magnetofoną ir pažymėjo juostelę, jis atnešė jai puodelį kavos ir sėdėjo šalia, kol ji užsnūdo.

Klerei palengvėjo, kad dabar jo nebuvo šalia, nes jai reikėjo susitvardyti. Ją pažadinęs sapnas tebesisuko galvoje it nesibaigianti juosta.

Jos senasis košmaras susimaišė su nauju, kuriame ji bėgo per mišką, brovėsi pro krūmus ir galiausiai išpuolė į kelią. Ją persekiojančių balsų choras vis garsėjo. Aplinkui atsidavė krauju ir dūmais. Akinantys žibintai apšvietė *jos* išblyškusį ir siaubo iškreiptą veidą. Už vairo sėdėjo ir į ją žiūrėjo vyras su ožio galva.

Ji pabudo nuo duslaus dunkstelėjimo, aidinčio galvoje.

Klerė pasitrynė rankomis veidą ir pajuto pašėlusiai pulsuojančius pirštų galiukus. Aš jau pabudusi, priminė sau, saugi ir nesužeista. Aprimus pulsui, ji išgirdo prietaisų pypsėjimą. Netoli kažkas sausai kosėjo, kažkas aimanavo.

Košmarai išblėsta, pagalvojo ji. O realybė lieka. Viršuje guli dar viena moteris. Moteris, už kurią ji atsakinga.

Vos tik Klerė pradėjo keltis, užuolaidos prasiskyrė.

— Pabudai. — Kamas priėjęs paėmė ją už rankos ir pažvelgė į veidą.

— Ar ilgai aš miegojau? Ar operacija baigėsi? Noriu... — Ji nutilo, pamačiusi, kad Kamas ne vienas. — Daktare Kremptonai.

Jis paguodžiamai nusišypsojo jai ir patapšnojo per laisvąją ranką.

— Na, panele, ką gi mes čia turime? — Jis apčiuopė jos pulsą.

Taip pat jis sveikinosi su ja prieš penkiolika metų, kai gydė nuo ausies infekcijos. Ir jos reakcija buvo tokia pati.

— Man viskas gerai. Nereikia jokių injekcijų, nieko.

Jis sukikeno, pasitaisydamas akinius vieliniais rėmeliais ant savo ilgos nosies.

— Velniškai slegia, kai žmonės visą laiką žiūri į tave taip, tarsi kišenėje nešiotumeisi švirkštą. Galva nesvaigsta?

— Ne. Kamai, nereikėjo kviesti daktaro Kremptono.

— Pamaniau, kad su daktaru Kremptonu tau bus jaukiau. Be to, — jis plačiai nusišypsojo, — budintis internas yra kur kas jaunesnis ir pernelyg patrauklus. — Jis pažiūrėjo į daktarą. — Neįsižeiskite.

— Man nereikia gydytojo. — Kaip jis gali juokauti? Kaip *gali*? — Sakyk, kaip ji.

— Ji jau palatoje. — Kamas nepaleido Klerės rankos, kol Kremptonas tikrino jos akis. — Dar neatsipeikėjo, bet viskas bus gerai.

Jis neprisivertė pasakyti, kad prireiks mažiausiai dar vienos operacijos, kol moters kelis bus toks, kaip anksčiau.

— Ačiū Dievui. — Klerei taip palengvėjo, kad ji nesipriešino, kai Kremptonas užmovė kraujo spaudimo matuoklio rankovę jai ant žasto. — Ar galiu ją pamatyti?

— Tik ryte. — Jis spustelėjo jai ranką, kol ji nespėjo paprieštarauti. — Gydytojo nurodymai, Laiboji, ne mano.

— Tu labai įsitempusi, panele, — tarė jai daktaras Kremptonas. — Per daug įsitempusi. Būtinai paskambink į kliniką ir susitark dėl vizito kitą savaitę. Be jokių ginčų.

— Klausau, sere.

Jis nusišypsojo jai.

— Ieškosi būdų, kaip išsisukti, ar ne?

Ji irgi nusišypsojo.

— Aišku.

— Tu visada buvai viena neklusniausių mano pacienčių. — Jis pabaksnojo pirštu jai į nosies galiuką. — Tau reikia atsipalaiduoti. Duosiu raminamųjų, kad geriau miegotum. — Išvydus jos žvilgsnyje ketinimą prieštarauti, jo akyse irgi blykstelėjo užsispyrimas. — Tą patį patarčiau ir savo dukrai.

Ji atsiduso. Šis žmogus gydė ją nuo vėjaraupių, atliko pirmąjį ir ne-

apsakomai trikdantį pilvo tyrimą. Nepasikeitė nei jo kantrus balsas, nei švelnios rankos. Tik aplink akis įsirėžė naujų ir gilesnių raukšlelių. Jo plaukai dabar retesni, liemuo storesnis. Bet ji labai gerai prisiminė, kaip jis iš porcelianinio klouno ant savo stalo traukdavo balionus geriems berniukams ir mergaitėms.

— O prizo negausiu?

Jis vėl sukikeno ir atidarė savo lagaminėlį. Iš jo išėmė ilgą raudoną balioną ir keletą tablečių.

— Tavo gera atmintis.

Ji paėmė balioną — vilties ir vaikystės simbolį.

— Ačiū, kad atvažiavote, daktare. Apgailestauju, kad Kamas ištraukė jus iš lovos.

— Ne pirmas ir ne paskutinis kartas. — Jis mirktelėjo jai. — Patyrei šoką, Klere, bet tikiuosi, kad pailsėjusi pasijusi geriau. Tačiau nepamiršk apsilankyti klinikoje, kitaip atimsiu balioną. — Jis pasiėmė lagaminėlį ir atsisuko į Kamą. — Galiu pasikalbėti su chirurgu, jei norit, kad kartais vis užmestų akį į pacientę.

— Būčiau dėkingas.

Jis numojo ranka į padėką ir išėjo. Jo lėti žingsniai bylojo apie nuovargį.

— Jis nepasikeitė, — tarstelėjo Klerė.

Kamas pakėlė jos ranką sau prie skruosto.

— Tai bent išgąsdinai mane, Laiboji.

— Atleisk.

— Vis dar pyksti ant manęs?

Ji nejaukiai pasimuistė.

— Ne. Tik šiek tiek keista, kai tave tardo žmogus, su kuriuo miegi.

Jis paleido jos ranką ir atsitraukė.

— Galiu paprašyti Badą, kad tęstų, jei tau taip bus geriau.

Vėl susimoviau, pagalvojo Klerė. Pačiu laiku.

— Ne, aš išgyvensiu. — Ji pamėgino nusišypsoti, ir jai beveik pavyko. — Tai kas toliau?

— Galiu parvežti tave namo, kad galėtum normaliai išsimiegoti. — Tą jis ir norėjo padaryti.

— Arba?

— Jei jautiesi gana gerai, galėtum parodyti man tą vietą, kur viskas atsitiko. — Tai buvo jo pareiga.

Ji pajuto panikos gnybtelėjimą ir negailestingai jį užgniaužė.

— Gerai, renkuosi antrąjį variantą.

— Vairuosiu aš. Tavo automobilį paimsime vėliau. — Jis norėjo gerai apžiūrėti jį dienos šviesoje, kad galėtų nustatyti smūgio stiprumą.

Ji nuslydo nuo stalo ir įsikibo jam į ranką.

— Man atrodo, kad aš viduje palikau raktelius.

TĄ NAKTĮ PASIRŪPINTA IR KITOMIS ŽAIZDOMIS. PRIIMTI KITI SPRENDIMAI. Dvylika likusių Šėtono vaikų suglaudė gretas. Jų baimė nuslūgo. Kai stos pilnatis, jie susitiks esbatui*. Švęsti. Įšventinti. Aukoti.

Jiems pasiųsta auka paspruko. Taigi reikia išsirinkti kitą.

— ŠTAI ČIA. — KLERĖ UŽSIMERKĖ, KAI KAMAS PASUKO Į KELKRAŠTĮ. — Aš atvažiavau iš priešingos pusės, bet štai čia... — Stabdžių cypimas, moters riksmas. — Čia aš ją partrenkiau.

— Pasėdėsi automobilyje, kol aš apsižvalgysiu?

— Ne. — Ji atidarė dureles ir išlipo.

Mėnulis jau buvo nusileidęs. Žvaigždės tirpo. Buvo tamsiausia ir šalčiausia nakties dalis. Ar yra valanda, mąstė ji, kai žmogus jaučiasi pažeidžiamesnis nei dabar, šiuo metu, kuris priklauso būtybėms, dieną miegančioms arba besislepiančioms? Sušlamėjo krūmai — medžiotojas šūktelėjo, auka suriko. Ji pamatė pelėdos šešėlį, pakylantį su kruvinu grobiu tarp nagų. Svirpliai nepailsdami traukė savo dainas.

Klerė sukryžiavo rankas ant krūtinės. Kamas jau apžiūrinėjo slydimo kelią, kuris prasidėjo kelio vidury, tada staigiai pasuko kairėn.

Sprendžiant iš jo ilgio, Klerė važiavo ne didesniu kaip keturiasdešimties mylių per valandą greičiu, spėjo jis. O sprendžiant iš kampo,

* Esbatas — ritualai, atliekami per mėnulio pilnatį.

akivaizdu, kad ji greitai sureagavo ir pasuko vairą. Įrodymai po jo kojomis ir Klerės pasakojimas rodo, kad greičiausiai ne Klerė partrenkė moterį, o moteris užšoko ant automobilio. Tačiau jis nusprendė kurį laiką pasilaikyti šią nuomonę sau.

— Ji išbėgo iš miško? — pagaliau prabilo jis.

— Iš ten. — Menininkės vaizduotė padėjo jai gyvai atkurti sceną. — Ji bėgo klupinėdama. Akimirką pagalvojau, kad tai stirna, nes ji tiesiog išgriuvo iš miško ir nesustojo. Mano pirma mintis buvo — mėšlas, tuoj partrenksiu Bembį. Ir Bembis apgadins mano automobilį. Prisimenu, kaip Bleras partrenkė elnią — mes buvome ką tik gavę vairuotojo pažymėjimus. Automobilis atrodė apgailėtinai.

Ji atkryžiavo rankas ir susikišo jas į kišenes. Viduje buvo pora monetų, ir jos nervingi pirštai rado užsiėmimą.

— Aš staigiai numyniau stabdį ir pasukau vairą. Bet ji taip greitai išbėgo į kelią. Paskui pamačiau ją žibintų šviesoje.

— Papasakok, kaip ji atrodė.

— Moteris, labai liekna, vešlūs šviesūs plaukai. Jos veidas buvo kruvinas, marškinėliai ir kelnės irgi. Tarsi aš būčiau ją sutraiškiusi. — Burna vėl ėmė džiūti. — Turi cigaretę?

Jis išėmė dvi, pridegė ir padavė jai vieną.

— O tada?

Ją vėl užplūdo nuoskauda, tarsi būtų įtraukusi jos su dūmais.

— Kamai, aš juk jau pasakojau.

— Papasakok dar kartą, čia.

— Aš partrenkiau ją. — Ji kapote iškapojo žodžius ir paėjėjo tolėliau. — Garsas buvo siaubingas.

Jis vėl pašvietė į kelią, atsekdamas kraujo taką, kuris baigėsi ten, kur sustojo dešinysis Klerės automobilio ratas.

— Ji buvo sąmoninga?

Klerė giliai įtraukė dūmą, stengdamasi juo nesipiktinti.

— Taip, ji prašė padėti. Buvo išsigandusi, labai išsigandusi. Nežinau, nuo ko ji bėgo, bet tai buvo baisiau nei jos žaizdos.

— Ji turėjo raktelius.

— Ką?

— Jos kišenėje buvo rakteliai. — Jis išsitraukė mažą plastikinį maišelį. — Vienas nuo automobilio. — Jis nužvelgė kelią. — Pasivažinėkim.

Važiuojant jis tylėjo paskendęs mintyse. Ji neturėjo nei rankinės, nei kuprinės, jokio asmens dokumento. Gražios blondinės Emitsbore neliktų nepastebėtos, todėl jis buvo tikras, kad ji ne vietinė. Pamatęs už mylios nuo įvykio vietos pakelėje stovintį volvo, jis nė kiek nenustebo.

Klerė tylėdama stebėjo jį dirbantį. Jis išsiėmė nosinę, apsivyniojo ja ranką, atidarė daiktinę ir ėmė po ją naršyti.

— Liza Makdonald. — Jis perskaitė registracijos kortelę, tada pažiūrėjo į Klerę. — Dabar žinome jos vardą.

— Liza Makdonald, — pakartojo Klerė. Šio vardo ji niekada nepamirš.

Jis rado žemėlapį ir tvarkingai atspausdintas nuorodas iš Filadelfijos į Viljamsportą, miestelį maždaug už penkiolikos mylių nuo Emitsboro. Vis dar su nosine ištraukė iš maišelio raktelį ir įkišo į spynelę. Variklis sučiaudėjo ir nutilo.

— Matyt, sugedo pakeliui.

— Bet kodėl ji ėjo į mišką?

Gal kas nors ją nusitempė, pagalvojo Kamas, įsidėdamas į kišenę registracijos kortelę.

— Tai ir turėsiu išsiaiškinti. — Jis užtrenkė automobilio dureles. Rytuose virš kalnų ėmė kilti saulė. Jos vaiduokliškoje šviesoje Klerė atrodė išblyškusi ir išvargusi. — Parvešiu tave namo.

— Kamai, aš noriu padėti. Noriu ką nors *daryti*.

— Išgerk vaistus, kuriuos davė daktaras, ir pamiegok. Kai ji pabus, jie man paskambins. Tada aš paskambinsiu tau.

Jis kalbėjo kaip tikras faras, ir jai tai nepatiko.

— O ką darysi tu?

— Turiu kai kam paskambinti. Parašyti ataskaitą. Eime.

— Aš važiuosiu su tavim, — nerimo ji. — Aš galiu padėti.

— Klere, tai mano darbas. Kažin ar tu leistum man laikyti litavimo lempą.

— Tai kas kita. Aš čia įsipainiojusi.

— Skirtumas tas, kad čia oficialus reikalas. — Kamas atidarė automobilio dureles ir įstūmė ją į vidų. — O tu esi liudytoja.

— Kokia liudytoja?

— Aš tau pranešiu. — Jis uždarė dureles.

ŽINIA PLITO IT NEVALDOMA UGNIS. DAKTARAS KREMPTONAS, PAGAliau pasiekęs lovą, papasakojo savo žmonai. Jo žmona, rytą kalbėdamasi telefonu su Alisa, papasakojo jai. Alisa, baigiantis rytinei pamainai, pasigavo Badą. Iki vidurdienio, kai Kamas susitarė su Džordžu Hovardu, kad šis partemptų volvo į Džerio automobilių pardavimo ir remonto dirbtuves, istorija pasklido po miestelį it virusas.

Minė Aterton, nekantraudama sužinoti daugiau, tučtuojau išsiruošė į Kimbolų namus, pasičiupusi savo nepakartojamus apelsinų ir zefyrų drebučius. Kai Endžė šaltai atrėmė, kad Klerė miega ir jos negalima trukdyti, ji nuturseno į Betės grožio saloną pasiskųsti ta bejausme juodaode moterimi.

Iki antrosios pietų pertraukos Emitsboro gimnazijoje gandai apie psichopatą, lakstantį po Doperio mišką, buvo dalijami kaip kepsniai ir bulvės.

Kiti kalbėjo, kad moteris susidūrė su Doperio Jaunesniojo šmėkla, bet daugumai labiau patiko versija apie psichopatą.

Apie tai buvo kalbama net turguje, perkant salotas. Ar tik šerifas Rafertis nedangsto Klerės, juk juodu dabar tokie artimi? Juk jis per daug nesistengia tirti Bifo Stoukio nužudymo. Kita vertus, ar galima jį už tai kaltinti?

Ir kaip negerai, kad Džeinė Stouki parduoda fermą ir išvyksta į Tenesį. Raferčiams žemė priklausė beveik šimtą metų ir vietiniams visada išliks tik jų. Dabar tikriausiai bus padalyta statyboms. Pagyvensim, pamatysim. O varge, tik pažiūrėkit į šių pomidorų kainą. Ir dar auginti šiltnamyje. Visai beskoniai.

Ar girdėjot apie Meto Doperio veršelius? Tikriausiai tai kokių narkomanų iš miesto darbas. Greičiausiai tie patys nužudė ir senį Bifą. Šerifas turėtų tai išsiaiškinti.

Šnekos nesiliovė, žmonės aptarinėjo tai prie prekystalių, telefonais, prie sūpuoklių parke, kur skaisčioje gegužės saulėje lakstė mažyliai.

Kamas atsiliepinėjo į skambučius ir kartais išsiųsdavo Badą arba Miką į miestelį, kad jie apramintų jo gyventojus. Žmonės jau ir taip gana įsitempę, rakina duris, prieš eidami miegoti žvalgosi pro tamsius langus. Jis numanė, kad ne vienas laiko prie durų užtaisytą ir suteptą pistoletą ar medžioklinį šautuvą, ir meldėsi, kad tik niekas nesugalvotų pašaudyti.

Užtenka bėdų per medžioklės sezoną, kai į miškus suguža miesto teisininkai, odontologai ir kiti baltarankiai. Jie dažniau šaudo vienas į kitą nei į stirnas. Bet Emitsboro žmonės moka atskirti buožę nuo vamzdžio.

Jei miestelyje kils panika, jam teks kreiptis į merą, kad skirtų dar vieną pavaduotoją, nors laikinai, antraip kiekvieną kartą medžio šakai pabeldus į langą žmonės krūpčios, manydami, jog tai koks žudikas maniakas.

Jis atsistojo nuo stalo ir nuėjo į ankštą vonios kambarį. Jame kvepėjo — ne, dvokė, pasitaisė Kamas — lizoliu. Bado darbas. Pavaduotojas, kovojantis su bakterijomis.

Jis pasilenkė virš kriauklės ir apsišlakstė veidą šaltu vandeniu, bandydamas nuginti šalin nuovargį. Jis nemiegojo trisdešimt šešias valandas, ir jo protas buvo toks pat suglebęs, kaip ir kūnas.

Buvo metas, kai, stebėdami įtariamąjį, juodu su partneriu ilgai nemiegodavo, lindėdami automobilyje, kol imdavo žliaugti prakaitas ar stingti kaulai. Jie nusnūsdavo pasikeisdami, gerdavo be galo stiprią kavą, žaisdavo kvailus žodinius žaidimus, kad būtų lengviau ištverti nuobodulį.

Jis pakėlė šlapią veidą ir įsistebeilijo į dėmėtą veidrodį. Įdomu, ar ateis laikas, kai jis tai pamirš? Laikas, kai prisiminimai bent šiek tiek nublanks ir taps nebe tokie skausmingi?

O Dieve, kaip norisi išgerti.

Tačiau jis nusišluostė veidą ir grįžo į kabinetą atsigerti kavos. Buvo ką tik nusideginęs liežuvį, kai įėjo Klerė. Ji metė žvilgsnį į jo pajuodusius paakius, dygią barzdą ir palingavo galvą.

— Tu visiškai nemiegojai.

Jis dar gurkštelėjo kavos ir nusiplikė jau ir taip jautrų gomurį.

— Ką čia veiki?

— Pasiunčiau Endžę išvirti arbatos ir išsmukau. Iš jųdviejų su Žanu Poliu išeitų geri sargybiniai. Pamaniau, jei paskambinsiu tau, tu liepsi likti namuose. O šitaip bus sunkiau manęs atsikratyti.

— Ji atsibudo. Nelabai suvokia, kas jai atsitiko, bet pasakė savo vardą, amžių ir adresą.

— Sakei, kad paskambinsi.

— Maniau, kad miegi.

— Nemiegu, kaip matai. — Klerė priėjo prie stalo, tada nužingsniavo prie lango, bandydama sutramdyti pyktį. Bergždžias reikalas.

— Prakeikimas, Kamai, nesvarbu, kad tai oficialus reikalas, aš turiu teisę žinoti.

— Tai aš ir sakau tau, — ramiai atsiliepė jis.

— Turiu ją aplankyti. — Ji pasuko prie durų.

— Palauk.

— Eik velniop. — Ji piktai atsisuko, neketindama pasiduoti. — Aš ne tik turiu teisę, aš privalau.

— Neprivalai. Tai, kas jai atsitiko, įvyko miške.

— Nesvarbu, ar ji buvo sužeista prieš ar po to, kai ją partrenkiau, bet aš ten buvau.

— Tu jos nepartrenkei, — paaiškino jis. — Ant tavo automobilio nėra jokių žymių. Galbūt ji atsirėmė į automobilį, bet tai ir viskas.

Nors ir lengviau atsidususi, Klerė vis dar kunkuliavo pykčiu.

— Prakeikimas, aš ten buvau. Ir išsiaiškinkim vieną dalyką, — tęsė ji, nespėjus jam įsiterpti. — Man nereikia ir aš nenoriu būti lepinama, globojama ar saugoma. Jei sudariau tau tokį įspūdį, ką gi, labai blogai. Aš per ilgai vadovavau savo gyvenimui, kad leisčiau tau nurodinėti, ką turėčiau ar ko neturėčiau daryti.

Nusprendęs, jog abiem bus saugiau, jei jis neatsistos, Kamas liko savo vietoje.

— Tu velniškai daug išdėstei per tokį trumpą laiką, Laiboji. — Jis labai atsargiai pastatė kavos puoduką. — Pamaniau, gal norėsi žinoti,

kad aš susisiekiau su Lizos broliu. Jis pakeliui į ligoninę. Kai Badas grįš į nuovadą, ten važiuosiu ir aš.

— Puiku. — Ji jautėsi kvaila, pikta ir kalta, bet negalėjo leisti, kad tai ją sustabdytų. — Ten ir pasimatysime. — Klerė trenkė durimis ir išėjo. Žengusi vos porą žingsnių, ji atsimušė į Žaną Polį. — O, dėl Dievo.

— Taip ir maniau, kad būsi čia.

— Klausyk, aš dėkinga jums už rūpestį, bet dabar labai skubu. Važiuoju į ligoninę aplankyti Lizos Makdonald.

Jis žinojo, jog ginčytis neverta, todėl tik paėmė ją už rankos.

— Tada pirmiau užsuksime į namus, kad Endžė nenusirautų savo puikiųjų plaukų, o paskui aš tave nuvešiu.

VAIKŠČIOJUSI LIGONINĖS KORIDORIUMI BEVEIK VALANDĄ, KLERĖ VĖL supyko. Į Lizos Makdonald palatą buvo leidžiama užeiti tik artimiausiems šeimos nariams ir ligoninės personalui. Toks šerifo įsakymas. Gerai, aš palauksiu, nusprendė Klerė. Jei Kamas mano, kad ji patyliukais grįš namo čiulpti nykščių, tada akivaizdu, kad jis nežino, su kuo turi reikalą.

O gal tai ir yra bėda. Jie iš tiesų nepažįsta vienas kito.

— Atnešiau arbatos. — Žanas Polis padavė jai plastikinį puodelį. — Kad nurimtų nervai.

— Ačiū, bet tam reikėtų daug daugiau nei arbatos.

— Aparate degtinės nebuvo.

Ji susijuokė ir gurkštelėjo, kad pamalonintų jį.

— Kodėl jis neleidžia man pas ją įeiti? Ką jis sau mano, a, Žanai Poli?

— Toks jo darbas, *chérie*.

Ji piktai atsiduso.

— Nereikia man tos tavo logikos.

Ji pastebėjo Kamą tą pačią akimirką, kai jis išėjo iš lifto. Šalia jo buvo moteris, nešina lagaminėliu. Klerė įgrūdo puodelį Žanui Poliui į rankas ir nuskubėjo prie Kamo.

— Ką tu sau manai, velniai rautų, Raferti? Aš turiu teisę ją pamatyti.

Kamas dvidešimt minučių laukė, kol gydantis terapeutas leis jam iš Lizos paimti parodymus.

— Liza Makdonald turi savo teises, — trumpai atsiliepė jis. — Jei ji norės pamatyti tave po to, kai aš su ja pasikalbėsiu, galėsi ją aplankyti. — Eidamas jis kalbėjo, o tada, pamojavęs slaugei, įėjo į Lizos palatą ir uždarė duris.

Aukštas, šviesiaplaukis vyras, sėdėjęs prie Lizos lovos, tučtuojau atsistojo. Rojus Makdonaldas pasilenkęs kažką sumurmėjo seseriai į ausį, tada priėjo prie Kamo. Turėtų būti maždaug dvidešimt penkerių, spėjo Kamas. Smulkių bruožų veidas buvo rimtas, o aplinkui akis ir burną įsirėžusios susirūpinimo raukšlės. Jo ranka buvo šalta, bet tvirta.

— Jūs šerifas Rafertis.

— Taip. Ką tik kalbėjausi su daktaru Sju, pone Makdonaldai. Jis leido apklausti jūsų seserį. Čia ponia Lomaks, stenografistė.

— Aš liksiu čia.

— Manau, taip geriausia. — Kamas davė ženklą stenografistei. — Jai tikriausiai bus nelengva. Jums irgi.

— Nesvarbu, kad tik būtų rastas tas, kuris tai padarė. — Rojus Makdonaldas nervingai gniaužė kumščius. — Gydytojas sakė, kad ji nebuvo išprievartauta.

— Ne, nėra jokių seksualinio smurto žymių.

— Bent tiek gerai, — sumurmėjo Rojus. — Bet jos koja. — Jis sunkiai nurijo seiles ir ėmė kalbėti tyliau: — Sužalotas kelis, pažeista arterija. O ji šokėja. — Jis bejėgiškai žvilgtelėjo į seserį, tramdydamas įniršį. — *Buvo* šokėja.

— Galiu tik pasakyti, kad ji buvo atvežta labai greitai, o vietinis chirurgijos skyrius yra toks pat geras, kaip ir bet kur kitur.

— Tikiuosi ir pasikliauju chirurgais. — Jis minutėlę patylėjo, nes bijojo, kaip bijojo nuo ryto, kai paskambino šerifas, kad palūš ir, užuot padėjęs Lizai, tik pridarys dar daugiau žalos. — Ji nežino, kad... kad tikriausiai daugiau nebešoks. Kai ji pradės galvoti...

— Aš pasistengsiu labai jos nevarginti.

Rojus grįžo prie sesers ir paėmė jos ranką. Moters balsas gergždė ir trūkinėjo:

— Ar tai mama su tėčiu?

— Ne, dar ne. Jie netrukus atvažiuos, Liza. Tai šerifas. Jis nori pateikti tau keletą klausimų.

— Nežinau. — Ji stipriai sugniaužė jo ranką. — Neišeik.

— Aš niekur neisiu. Tau nebūtina kalbėti, jei nenori. — Jis prisitraukė kėdę arčiau lovos ir atsisėdo. — Tau nebūtina nieko daryti.

— Nesvarbu. — Ašaros degino jai gerklę, tačiau ji neverkė. — Nesvarbu, — kimiai pakartojo.

— Panele Makdonald. — Kamas atsistojo iš kitos lovos pusės ir palaukė, kol ji atsisuko į jį ir sveikąja akimi pažvelgė į jį. — Aš šerifas Rafertis iš Emitsboro. Norėčiau, kad atsakytumėt į keletą klausimų, jei galite. Stenografistė viską užrašys. Mes neskubėsime, galėsite pailsėti, kai tik norėsite.

Geliantis skausmas kojoje žaidė negailestingą karą su skausmo malšinamaisiais vaistais. Liza bijojo, kad jis tęsis. Bijojo, kad liausis. Rojus klydo; ji jau žinojo niekada negalėsianti atlikti Dulsinėjos vaidmens.

— Gerai.

Kamas žvilgtelėjo į ponią Lomaks, kuri linktelėjo ir pasiruošė stenografuoti.

— Gal pirmiausia papasakokite, ką prisimenat.

— Nieko. — Jos pirštai brolio rankoje ėmė krutėti.

— Sugedo jūsų automobilis? — padėjo Kamas.

— Taip. Važiavau iš Filadelfijos pas Rojų. Norėjau... — Bet ji negalėjo kalbėti apie baletą, apie spektaklį, apie išsipildžiusias svajones. — Aš pasiklydau, pasukau ne į tą pusę. — Ji silpnai šyptelėjo Rojui. — Kai kurie dalykai niekada nesikeičia.

Bijodamas, kad pravirks, jis tik stipriau spustelėjo jos ranką, bet nieko nepasakė.

— Pažiūrėjusi į žemėlapį pamačiau, kad esu tik už poros mylių nuo Emit... Emits...

— Emitsboro, — užbaigė Kamas.

— Taip. Emitsboro. Pamaniau, kad jei pradėsiu eiti, gal prieisiu kokį namą. Aš ėjau... — Ji matė save, darančią piruetus kelio vidury.

— Kas atsitiko po to, panele Makdonald?

Ji papurtė galvą. Ją ir jos atmintį skyrė juoda užuolaida. Plona, bet nepermatoma.

— Automobilis. — Ji užsimerkė, papurtė galvą. — Automobilis, — pakartojo ji, bet negalėjo susieti minčių. — Ten buvo moteris. — Ji girdėjo jos balsą, išsigandusį, virpantį. Jautė švelnius pirštus ant savo veido. — Aš prašiau, kad ji man padėtų.

— Kodėl?

— Aš bijojau.

— Ko?

Liza vėl papurtė galvą.

— Tik prisimenu, kad bijojau. Ji padėjo man įsėsti į automobilį. Mes turėjome skubėti. Turėjome bėgti.

— Nuo ko?

Jos akys prisipildė ašarų, ir druska ėmė deginti sužeistąją.

— Nežinau. Ar ten buvo moteris? Ar aš tik įsivaizdavau?

— Ne, moteris buvo. — Kartais Kamas pasikliaudavo instinktais. — Minutėlę, — tarė jis, tada priėjo prie durų. — Klere?

Klerė staigiai atsisuko ir atskubėjo prie jo.

— Leisi man ją pamatyti?

— Būk pasiruošusi dviem dalykams. Pirma, ji labai silpna. Antra, tai, ką pasakysi šiame kambaryje, bus įtraukta į protokolą.

— Gerai.

— Tau nebūtina įeiti. — Jis tebestovėjo užstojęs duris. — Prieš ką nors sakydama, gali pasitarti su advokatu.

Ji nudelbė jį klausiamu žvilgsniu.

— Man nereikia advokato. — Ji nekantriai prasibrovė pro jį, tada neryžtingai stabtelėjo, kai vyras Lizos Makdonald palatoje atsisuko ir piktai į ją pažvelgė.

Rojus Makdonaldas suprato. Vos tik pamatęs ją. Tai moteris, kuri partrenkė jo seserį. Jis skubiai atsistojo ir priėjo prie durų.

— Ką, po galais, čia darote? Nenoriu, kad ji artintųsi prie mano sesers.

— Pone Makdonaldai...

— Tegu ji išeina. — Jis nutraukė Kamą, metęs į ją priešišką žvilgsnį. — Negi negana, kad per ją mano sesuo guli šioje lovoje?

— Pone Makdonaldai, jūsų sesuo jau buvo sužeista, kai išbėgo iš miško ir atsidūrė priešais panelės Kimbol automobilį. Negi nenorite sužinoti, kodėl?

Rojus sutramdė savo pyktį, kurio didžiausią dalį sudarė baimė, niūriai linktelėjo, tada pažiūrėjo į Klerę.

— Jei pasakysite ką nors, kas ją nuliūdins, aš pats jus išmesiu.

Jausdama Kamo reakciją, Klerė palietė jo ranką.

— Jūs turite tam teisę.

Ji norėjo pamatyti Lizą. Primygtinai reikalavo. Bet nežinojo, kad kelias prie ligoninės lovos bus toks sunkus. Ir toks bauginantis. Moteris lovoje buvo beveik bespalvė, veidas ir rankos apibintuoti. Viena akis uždengta marle, o koja iškelta ant kažkokio įtaiso.

— Liza. — Klerė sučiaupė lūpas ir įsikibo į lovos apsauginį įrenginį. — Aš Klerė Kimbol.

Pamačius ją, Lizos kvėpavimas padažnėjo. Ji pasimuistė ir pamėgino atsisėsti. Jos brolis pripuolęs pataisė pagalves ir ėmė ją raminti.

— Nesijaudink, mieloji, viskas gerai. Ji jau išeina.

— Ne. — Liza tiesė ranką, kol pasiekė Klerę. — Aš jus prisimenu.

— Aš atsiprašau. Labai atsiprašau. — Klerė bejėgiškai skėstelėjo rankomis, stengdamasi nepradėti kūkčioti. — Žinau, kad nieko negaliu padaryti, negaliu nieko pakeisti. Bet noriu, kad žinotumėt, jog padarysiu viską, viską, ko norite...

— Tai spręs advokatai, — įsiterpė Rojus. — Dabar ne laikas atgailauti.

— Taip, ne laikas. — Klerė suėmė save į rankas. — Liza...

— Aš prisimenu jus, — pakartojo Liza. — Jūs išgelbėjot man gyvybę. — Jos pirštai ėmė smarkiai drebėti, ir ji tvirčiau įsikibo į Klerės ranką. — Jūs ten buvote, kelyje. Jie norėjo mane nužudyti, tie žmonės. Miške. Jūs juos matėte?

Klerė tylėdama papurtė galvą.

— Kaip jūs atsidūrėte miške, Liza? — tyliai paklausė Kamas.

— Nežinau. Neprisimenu. Aš bėgau. Pamečiau prožektorių. — Jos ranka vėl krūptelėjo. — Trenkiau jam prožektoriumi ir puoliau bėgti. Galvojau, kad jie mane išprievartaus. Išprievartaus. Todėl bėgau. Miške

buvo taip tamsu. Nieko nemačiau. Man iš nugaros... aš parkritau. Jis užgriuvo ant manęs. O Dieve, mano koja. Kelis. Skauda. Rojau...

— Aš čia, mažute.

— Man skaudėjo. Aš užuodžiau kraują. Savo kraują. Pamačiau jo akis. Jis norėjo mane nužudyti. Jis dainavo, ir aš supratau, kad jis tikrai mane nužudys. Jis ėmė mane smaugti, aš negalėjau kvėpuoti. Aš merdėjau. Bet man pavyko ištrūkti. Jų buvo ir daugiau, jie visi ėjo mūsų pusėn, ir aš vėl pasileidau bėgti. Man baisiai skaudėjo koją. Žinojau, kad toli nenubėgsiu, ir jie mane pagaus. Suras. Pamačiau šviesą. Turėjau pasiekti šviesą. Kažkas rėkė. Jūsų automobilis. — Ji pažiūrėjo į Klerę.

— Tai buvo mano automobilio žibintai, — tarė jai Klerė. — Aš jus partrenkiau.

— Ne, tai aš bėgau į šviesas. Bijojau, kad nuvažiuosite, o jie vijosi mane. Todėl išbėgau priešais, kad jus sustabdyčiau. Tada pargriuvau. Jūs įsodinote mane į automobilį. Ir išgelbėjote.

— Liza. — Kamas stengėsi kalbėti labai ramiai. — Ar matėte jus užpuolusį vyrą?

— Juodas.

— Juodaodis?

— Ne, aš ne... aš taip nemanau. Jis dėvėjo kažką juodo. Ilgą juodą apsiaustą ir gobtuvą. Jo akys. Mačiau jo akis.

— Gal dar ką nors? Plaukų spalvą, veido formą, jo balsą?

— Tik akis. Man atrodė, kad žvelgiu į pragarą. — Ji pravirko, užsidengusi sveikąją akį.

— Ką gi. Šiam kartui pakaks. — Kamas jau buvo viršijęs gydytojo jam skirtą laiką. — Ateisiu rytoj. Jei ką nors prisiminsite, tiesiog paskambinkite.

— Prašau. — Liza stipriau suspaudė Klerės ranką. — Noriu padėkoti jums. Niekada nepamiršiu to momento, kai pakėliau galvą ir pamačiau jūsų veidą. Tai man padės. Ar dar ateisite?

— Žinoma.

Klerė linkstančiomis kojomis išslinko į koridorių. Už durų ji užsidengė veidą rankomis ir pamėgino susitvardyti.

— Atnešiu kėdę, Laiboji.

— Viskas gerai. Ar gali pasakyti, kokia jos fizinė būklė?

— Pažeista akies ragena. Nemanau, kad sužalojimas labai didelis, bet dabar dar per anksti kalbėti. Mėlynės ant šonkaulių ir kaklo. Dar keletą dienų jai bus sunku vaikščioti.

— O koja? — Ji pastebėjo, kad jis vengia užsiminti apie ją. — Ar labai blogai?

— Jie nežino.

— Ar ir toliau trukdysi man ją lankyti?

— Kaip daktaras pasakys.

— Atleiskite. — Rojus uždarė paskui save palatos duris. — Panele Kimbol... turiu jūsų atsiprašyti.

— Viskas gerai. Aš irgi turiu brolį. Manau, panašiomis aplinkybėmis jo reakcija būtų tokia pat. Paliksiu slaugei savo telefono numerį. Galite paskambinti, kai ji norės mane pamatyti.

— Ačiū. — Jis pažiūrėjo į Kamą. — Noriu žinoti kiekvieną jūsų žingsnį, šerife. Noriu būti tikras, kad tas, kas taip pasielgė su mano seserimi, bus nubaustas. — Jis grįžo į palatą ir uždarė duris.

— Manęs laukia darbas. — Kamas vos atsispyrė nepasitrynęs skaudančių smilkinių. — Kaip tu?

— Man viskas bus gerai.

— Man gali tekti dar kartą pasikalbėti su tavimi. Oficialiai.

Ji linktelėjo.

— Žinai, kur mane rasti, šerife. — Ji nuėjo, palikusi jį stovėti.

17 skyrius

SALĖ SIMONS ĮSUKO Į „AMOKO" DEGALINĘ, BET JAI NEREIKĖJO NEI KURO, nei patikrinti tepalų. Jai rūpėjo Ernis Batsas. Jos potraukis jam vertė ją rausti ir glumino. Ir jaudino.

Per visas tas savaites, kai susitikinėjo su Džošu, ji nedrausdavo jam jos liesti, bet tik virš juosmens. Nors leisdavo nuvilkti marškinėlius ir netgi bučiuoti krūtis, kiekvieną kartą, kai tik jo ranka nuklysdavo prie džinsų užtrauktuko, ji ryžtingai jį sustabdydavo.

Ne todėl, kad būtų kokia moksliukė ar šiaip, be to, daugelis kitų šokėjų komandos merginų jau buvo išgyvenusios didįjį įvykį. Ji buvo romantikė kaip tos romanų herojės ir visuomet įsivaizduodavo save beprotiškai ir beatodairiškai įsimylinčią kokį nors jaudinantį, maištingą ir greičiausiai netinkamą vaikiną.

Ernis atitiko visus reikalavimus.

Jis toks bauginamai patrauklus ir susimąstęs, toks, kokį Salė visada įsivaizdavo Hetklifą*, savo mylimiausią tragišką herojų. Tai, kad ji nujautė jį esant šiek tiek nedorą, darė jį tik dar paslaptingesnį. Salei buvo visai nesunku įtikinti save, kad ji įsimylėjusi Ernį. O jis ją.

Jos motina labai atvirai papasakojo jai apie seksą, nėštumą, atsakomybę, pasekmes. AIDS šmėkla, netikėtas nėštumas ir abortas, taip pat didžiulis troškimas mokytis koledže ir studijuoti žurnalistiką — visi šie dalykai atgrasė ją nuo neapgalvotų veiksmų su Džošu.

Bet Ernis Batsas buvo kas kita.

Kai jis nusivedė ją į savo kambarį, ji viską pamiršo apie atsakomybę, ateitį, rūpestingus ir praktiškus motinos žodžius.

Jis uždegė juodas žvakes ir įjungė muziką, kuri kaitino jai kraują. Jis nieko neklausė. Nejuokavo ir nemėgino nerangiai lįsti kaip Džošas. Jis buvo šiurkštus, ir iš pradžių ji išsigando. O paskui darė su ja tokius dalykus, apie kuriuos jos motina niekada nebuvo užsiminusi. Dalykus, kurie vertė ją verkti, kūkčioti ir rėkti. Ir norėti dar.

Netgi dabar, prisiminusi, ji sudrėko ir pajuto tvinkčiojimą pilvo apačioje.

Ji lankydavosi pas jį kiekvieną vakarą neva dėl chemijos projekto, kuris jai daugiau neberūpėjo. Jos aklas neblėstantis geismas buvo sumišęs su baime. Ji jautė, kad jo jausmai jai pradeda vėsti, kad jis, įsiskverbęs į ją, galvoja apie kažką kita.

Jai reikėjo įsitikinti. Labai.

Ji sustojo prie degalų siurblio ir išlipo, žinodama, kad trumpi šortai ir tik krūtinę dengianti palaidinukė tinka jai geriausiai. Salė pagrįstai didžiavosi savo kojomis — ilgiausiomis ir dailiausiomis šokėjų būryje.

* E. Brontės romano „Vėtrų kalnas" herojus.

Ji buvo pasikvepinusi motinos kvepalais ir pasileidusi ant pečių garbanas, kurias taip ilgai vargo sukdama.

Jautėsi labai subrendusi ir rafinuota.

Kai iš pastato vidaus pasirodė Ernis, ji atsirėmė į automobilį ir nusišypsojo.

— Labas.

— Labas. Reikia benzino?

— Aha. — Ji pabandė nuslėpti nusivylimą, kad jis nepabučiavo jos. Juk mokykloje jis nė už rankos jos nepaima. — Kaip džiaugiuosi, kad jau penktadienis. — Ji stebėjo, kaip jis įkiša purkštuką į baką, žiūrėjo į jo ilgus, kaulėtus pirštus. — Dar savaitė, ir mes baigsime mokyklą.

— Aha. — Didelio čia daikto, pamanė Ernis.

Ji pasitrynė drėgnus delnus į šortus.

— Meri Alisa Vesli rengia didelį vakarėlį mokslų baigimo proga. Sakė, kad galiu atsivesti vaikiną. Nori eiti?

Jis įbedė į ją tą keistą, skvarbų žvilgsnį.

— Aš nevaikštau į vakarėlius. Kiek pilti?

— Gali pripildyti visą. — Ji apsilaižė lūpas. — O į paradą rytoj eisi?

— Aš turiu ką veikti, ko man stypsoti ir žiūrėti, kaip krūva kvailių žygiuoja gatve.

Ji irgi žygiuos. Jai pasidarė skaudu, kad jis neprisiminė. Jos senelis atvažiuoja net iš Ričmondo, kad nufilmuotų jos, šokėjų komandos lyderės, paskutinį pasirodymą už Emitsboro gimnaziją. Bet nutylėjo.

— Paskui kepsime mėsainius sode. Galėtum ir tu užsukti.

Jis netgi neprunkštelėjo — taip bodėjosi mintimi, kad reikėtų sėdėti Salės tėvų galiniame sode, žiaumoti mėsainius ir gerti limonadą.

— Man reikia dirbti.

— O. Ką gi, mes ten būsime visą dieną, tad jei rasi laiko... — Ji nutilo jausdamasi pažeminta. — Šį vakarą turėsiu automobilį, jeigu po darbo norėtum pasivažinėti.

Jis vėl pažvelgė į ją ir ištraukė iš bako purkštuką. Regis, Salės bakas irgi tuštėja. Jis nusiviepė. Ji karšta, nieko nepasakysi. Tikriausiai kristų ant kelių ir nučiulptų jį čia pat, vietoje, jei jis lieptų.

— Kodėl tau neužsukus apie pusę dešimtos ir nepažiūrėjus, kaip aš jaučiuosi?

— Gerai.

— Penkiolika penkiasdešimt už kurą.

— O. Tuoj, tik pasiimsiu piniginę.

Kai ji pasilenkė per automobilio langą, į degalinę įvažiavo Klerė. Ernis tučtuojau pamiršo Salės egzistavimą.

— Sveikas, Erni.

— Pripildyti baką?

— Taip. — Ji nusišypsojo, vengdama žiūrėti į jo medalioną. — Pastaruoju metu nemačiau tavęs.

— Buvau užsiėmęs.

— Suprantama. — Ji pasidėjo ant nuleisto lango alkūnę ir pasirėmė galvą. Ji važiavo iš ligoninės, dar kartą aplankiusi Lizą Makdonald. Buvo pavargusi, bet nebesijautė kalta. — Juk po savaitės baigi mokyklą.

— Tavo draugai vis dar čia.

— Jie nusprendė likti ir pažiūrėti parado. O tu eisi?

Jis tik truktelėjo pečiais.

— Aš nė už ką nepraleisčiau, — tęsė Klerė. — Girdėjau, kad bus mielinių blynų. Negaliu atsispirti mieliniams blynams.

— Erni. Štai pinigai. — Salė priėjo ir atsistojo tarp jų. Ji papurtė savo ilgas garbanas ir metė į Klerę atsainų žvilgsnį. — Matau, tavęs laukia klientai, tai aš užsuksiu vėliau.

— Gerai.

Klerė nulydėjo akimis merginą, kuri įsėdo į automobilį ir išburzgė iš degalinės.

— Kas čia tokia?

— Salė? Ji niekas.

— Salė Simons? — Klerė nusijuokusi išsitraukė iš rankinės piniginę. — Jėzau, aš juk buvau jos auklė. Geriau jau važiuosiu namo ir išsitrauksiu supamąjį krėslą. — Ji sumokėjo jam, pasijutusi daug geriau. Juk nieko nėra normaliau už vaikiną, turintį pavydžią merginą. — Iki, Erni.

— Iki. — Jis sugniaužė kumštyje pentagramą ir nulydėjo ją akimis.

JIEMS LABAI REIKĖJO INFORMACIJOS. KIEK TOJI MAKDONALD ŽINO? KĄ ji matė? Šie klausimai buvo pašnibždomis perduodami iš ausies į ausį. Augo baimė, ir tas, kuris juos valdė, žinojo, kad baimė — tai silpnybė, verčianti daryti klaidas.

Informacija bus surinkta, kaip ir visada.

Buvo ir tokių, kurie daugiau šnabždėjosi apie Klerę Kimbol nei apie pasprukusią auką. Klerę, kuri įsikišo ir nusivežė aukai pasirinktą moterį. Klerę, kuri nekreipė dėmesio arba nesuprato įspėjimo, palikto prie jos durų. Klerę, kuri dar būdama vaikas pažeidė trylikos rato šventovės ribas ir pamatė daugiau, nei mažos mergaitės protas galėjo suvokti.

Klerę, kuri iš metalo ir ugnies sukūrė Valdovo stabą.

Kai kurie ją užsistojo, kiti kaltino. Tačiau baigtis jau buvo nulemta.

Stebėjimo ir perspėjimų metas jau beveik baigtas. Artinasi laikas veikti.

KITI VYRAI BŪTŲ PASIRINKĘ ROŽES. KAMAS SUPRATO, KAD ŠABLONAIS Klerės nepapirksi. Jis ir taip gana ilgai galvojo prieš nuspręsdamas ką nors daryti. Tai buvo išdidumo klausimas. Tačiau depresija kaip niekas kitas gali priversti vyrą užgniaužti išdidumą ir statyti viską ant kortos. Jam vis sunkiau sekėsi įtikinti save, kad visą šį blogį miestelyje sėja kažkas iš išorės. Tačiau kiekvieną kartą, kai tik įžengdavo į miestelį, mintis, jog Emitsbore gali gyventi žudikas, — arba dar blogiau, — pasirodydavo absurdiška.

Liza Makdonald buvo reali auka ir pirmas tvirtas siūlas. Jis gavo išvadas iš laboratorijos. Ne visas kraujas ant jos drabužių buvo jos. Lizos kraujo grupė O. Kitas kraujas buvo A grupės. Po jos nagais rasta odos — baltaodžio vyro — pėdsakų ir juodos medvilnės pluošto.

Padedamas Bado ir Maiko, jis peršukavo vakarinį Doperio miško pakraštį, netoli tos vietos, kur Klerė rado Lizą; jie aptiko kraujo pėdsakų, grumtynių ir persekiojimo žymių. Reikės daugiau laboratorinių tyrimų, vadinasi, jis turės prašyti mero padidinti numatytą finansavimą.

Jam reikėjo poros valandų, per kurias nereikėtų galvoti apie įkal-

čius ir tyrimą, nereikėtų priminti sau, kad turi vėl važiuoti į ligoninę dar kartą patikrinti Lizos Makdonald atmintį.

Klerė dirbo. Jis matė šviesą garaže, nors saulė dar nebuvo nusileidusi. Per pastarąsias porą dienų jis pravažiavo pro jos namus keletą kartų ir matė ją ten, palinkusią virš darbo stalo. Bet šį kartą jis įsuko į kiemą.

Su ja Alisa, pastebėjo jis. Jos šnekučiavosi grojant „The Beatles".

— Eik, pasisukiok. Tau geriau pavyksta, kai judi.

— Maniau, kad reikia stovėti ramiai, kai pozuoji menininkui. — Nors ir pamaloninta, Alisa norėjo, kad Klerė būtų paprašiusi ją pozuoti su kitais drabužiais, o ne su padavėjos uniforma. — Ar tai bus vienas iš tų modernių darbų, kai niekas nežinos, kad tai aš?

— Aš žinosiu, kad tai tu. — Klerė kantriai minkė ir glostė molį. — Noriu, kad jis būtų labai grakštus. Kai baigsiu, nuliesiu iš bronzos.

— Mano mama apliejo bronza mano ir Linetės kūdikiškus batukus. — Alisa pakėlė galvą ir nusišypsojo. — Sveikas, Kamai.

— Įsiamžini, Alisa?

Ji sukikeno.

— Rodos, taip.

Nepasitikėdama savo rankomis, Klerė atitraukė jas nuo molio.

— Kuo galiu padėti, šerife?

Šalta ir slidi it ledo gabaliukas, pagalvojo jis ir kilstelėjo antakį.

— Gal ir galėtum. — Jis įsikibo jai į parankę ir prisitraukė. — Eime.

— Ką, po galais, darai? Aš dirbu. — Ji užsimojo molina ranka, tačiau Kamas jos nepaleido. Alisa žiūrėjo išpūtusi akis. — Klausyk, Raferti, aš neprivalau toleruoti tokio... tavo šiurkštumo.

— Liaukis pūstis, Laiboji. — Jis nutempė ją prie Bado pikapo. — Atvežiau tau dovaną.

Kėbule gulėjo medžio ruplė, dar įspūdingesnė, nei ji prisiminė.

— O Dieve. — Jis nespėjo nė rankos ištiesti, o Klerė jau kepurnėjosi per šoną į kėbulą. Ji pagarbiai paglostė ruplę. — Nuostabi, — sumurmėjo jau įsivaizduodama, ką ras viduje.

— Tai medžio gabalas, — tarė Alisa iš kitos pikapo pusės. Ji atrodė sutrikusi ir nusivylusi.

— Tai paslaptis, — pasakė Klerė. — Ir iššūkis, ir dovana. — Ji nusijuokė, pamačiusi Alisos veido išraišką. — Žinai ką, po metų ar daugiau, kai ji bus paruošta darbui, padarysiu tau dubenį.

— Būtų miela, — mandagiai atsiliepė Alisa, ir Klerė vėl nusijuokė.

— Palauk, kol tai pamatys Endžė. — Ji atsitūpė ir ėmė glostyti medį, atsargiai žvilgčiodama į Kamą. Jis tylėdamas stebėjo ją. — Tai gana klastingas žingsnis, Raferti.

— Sunkūs laikai, Laiboji. Žūtbūtinės priemonės. Pamaniau, jei atvešiu tą ruplę, būsi priversta kalbėtis su manimi. — Jis ištiesė rankas. — Padėti išlipti?

— Pati moku.

Bet kai ji iškėlė koją per kraštą, jis apkabino ją per liemenį. Kamas pastatė ją ant žemės, atsuko į save ir minutėlę luktelėjo.

— Tavo rankos purvinos.

— Molis. — Kad jį kur, net šis paprastas prisilietimas atėmė jai kvapą. — Geriau pasitrauk, o tai ištepsiu tau marškinius.

— Jau ištepei. — Jis žingtelėjo artyn, uosdamas ją kaip lapinas lapę. — Kaip tu?

— Gerai. — Jos širdis plakė smarkiai, tikrai per smarkiai.

— Tai aš jau eisiu, — krenkštelėjo Alisa. — Sakau, turbūt jau bėgsiu.

— Ne! — Klerė išsiveržė iš Kamo glėbio. — Aš dar mielai padirbėčiau kokią valandą, nebent tu pavargai.

— Aš nepavargau. Bet tokiame mažame miestelyje negalima erzinti šerifo, — įgėlė Alisa.

— Kokia blaivi mąstysena, — tarė Kamas, paimdamas Klerę už rankos. — Gal įeikime į vidų ir pasikalbėkime?

Ji bandė apsispręsti, juoktis ar keiktis, kai į kiemą pypsėdamas įsuko automobilis.

— Labas. — Pro stoglangį išlindo vyriškis. — Ar vyrukas gautų čia kambarį nakčiai?

— Blerai! — Klerė pasileido per kiemą išskėtusi rankas. Jos brolis išlipo iš automobilio, žvilgtelėjo į jas ir atsitraukė.

— O Dieve, tik neliesk manęs.

— Ką tu čia veiki?

— Atvažiavau pažiūrėti parado, Kamai. — Jis pasiėmė nuo užpakalinės sėdynės krepšį ir pasuko į kiemą. — Šiaip užlėkei ar Klerė areštuota?

Namų arešto mintis Kamui visai patiko, bet jis nusišypsojo ir ištiesė ranką. — Tiesiog kai ką atvežiau. — Jis pačiupinėjo Blero švarko atlapą. — Gražus kostiumas.

— Dirbau iki vėlumos ir nenorėjau gaišti laiko persirenginėdamas. Alisa, malonu tave matyti.

— Sveikas, Blerai. — Ji subarė save už nukaitusius skruostus. — Klerė nesakė, kad atvažiuosi.

— Ji nežinojo. Tai... — Jis truktelėjo seserį už plaukų, — kaip tau sekasi?

Klerė dirstelėjo į Kamą, tada nusuko akis.

— Galima sakyti, kad šios savaitės buvo kupinos įvykių. Endžė ir Žanas Polis čia.

— Čia? — Bleras išrietė antakius. — Emitsbore?

— Beveik savaitę. Man regis, jiems pradeda čia patikti. Minutėlę, einu paruošti gėrimų.

— Aš su tavim.

Bet Kamas jį sulaikė.

— Gal pirma padėtum man iškelti dovaną?

— Dovaną? Žinoma. — Bleras pasidėjo krepšį prie pikapo ir žvilgtelėjo į vidų. — Tai medžio gabalas.

— Aha.

— Labai didelis medžio gabalas. — Jis dėbtelėjo į Kamą. — Šis kostiumas labai brangus, kone šilkinis.

Kamas nusišaipė, nuleido užpakalinį bortą ir įšoko į kėbulą.

— Nebūk baikštuolis, Kimbolai.

— Šūdas. — Bleras irgi įlipo ir paėmė už vieno galo. — Kam tai? Aš prisivarysiu rakščių.

— Tai auka taikai. Klerė padės man pliusą.

— O?

— Ilga istorija. Nagi, aš išlipsiu pirmas. O varge, negi negali suimti tvirčiau? — sumurmėjo jis, kai Bleras vos nepaleido ruplės jam ant

kojos. — Ji gali tave sudominti, — tęsė jis, kai jie iškėlė ruplę ir nunešė į kiemo pakraštį.

— Raferti, istorijos — mano gyvenimas.

— Kodėl tau neužsukus į nuovadą po parado?

— Gerai. Dar ką nors turėčiau žinoti?

— Aš miegu su tavo seserimi. — Jis pamatė apstulbusį Blero veidą virš medžio gabalo. — Pamaniau, kad pirmiausia reikėtų pranešti apie tai.

— Jėzau, Kamai, ko tikiesi iš manęs?

— Spėju, kad sveikinimų būtų šiek tiek per daug. Padėkime ją čia. — Jis atsiduso, kai jie paguldė ruplę prie garažo. Bleras valėsi nuo kostiumo dulkes. — Nori man smogti?

— Svarstau.

— Tada geriau pasakysiu tau tai, ko dar neprisiruošiau pasakyti jai. Aš myliu Klerę.

Bleras ilgai spoksojo į jį, paskui susikišo rankas į kišenes.

— Ką gi.

— Visada sakiau, kad tu apdovanotas iškalba.

Jausdamasis kvailai, Bleras sutrikęs persibraukė ranka per plaukus.

— Kada, velniai rautų, visa tai atsitiko?

— Nežinau.

Bleras giliai atsiduso.

— Gal eikim į vidų ir išgerkim.

— Tu eik. — Kamas pažvelgė durų pusėn. — Ji dar nepasiruošusi manęs sutikti. — Jis žengė prie pikapo, bet sustojo, kai Bleras pašaukė jį vardu.

— Kamai, ji ne Sara Hjuit.

Kamas atplėšė pikapo duris.

— Niekas nežino to geriau už mane.

Tačiau Kamas turėjo aplankyti būtent Sarą.

KLAIDO TAVERNOJE BUVO TYLIAU NEI PAPRASTAI PENKTADIENIO VAKArais. Žmonės atrodė įsitempę. Žmonos reikalavo, kad vyrai po darbo grįžtų namo, nesvarbu, savaitės pabaiga ar ne. Jei keliu einanti moteris nėra saugi, kaip gali būti tikras, kad esi saugus savo namuose?

Tačiau keletas įprastinių lankytojų vis dėlto sėdėjo savo vietose. Lesas Gledhilas niūrojo prie baro, šildydamas rankose alaus bokalą ir kęsdamas skrandžio skausmus po Martos kepsnio. Susipykęs su žmona, jis išėjo ieškoti vakarienės ir paguodos kitur. Be to, visi žinojo, kad Didžioji Barbė Gledhil gali pasirūpinti savimi ir dar dešimčia vyrų.

Eidamas prie baro, Kamas tyrinėjo pažįstamus veidus. Jis pastebėjo ne tik tuos, kurie čia buvo, bet ir atkreipė dėmesį, ko nėra.

— Nykus vakaras, — tarstelėjo Klaidui.

Barmenas piktai dėbtelėjo į jį.

— Atėjai, kad tai pasakytum, ar nori išgerti?

— Įpilk alaus.

Savo įprastame kampe sėdėjo Skunkas Hagertis, gurkšnodamas įprastą viskio porciją ir laukdamas, kol Reva Viljamson baigs darbą pas Martą. Doperių atžala, grįžęs iš koledžo šventiniam savaitgaliui, maukė alų ir vylėsi, kad jam nuskils su Sara Hjuit.

Muzikinis aparatas tylėjo, todėl aiškiai girdėjosi, kaip kitame salės gale kaukši pulo kamuoliukai.

Kamui siurbčiojant alų, prie baro priėjo Lesas ir nusiraugėjo.

— Prakeikti svogūnai. Šliūkštelk dar vieną alaus, Klaidai, kad tave kur.

— Namo eisi pėsčiomis? — lyg niekur nieko pasiteiravo Kamas.

— Aš žinau, kiek pakeliu.

— Dar vienas įspėjimas už vairavimą išgėrus tau skaudžiai atsirūgs.

— Tada pareisiu, velniai griebtų. — Jis šliurptelėjo alaus, gailėdamasis savęs. Dievas mato, jau gana to, kad jo senė burba. Kas gali stebėtis, kad jis ieško kitų moterų draugijos, kai yra vedęs karo arklį? — Velniškai gaila, kad žmogus negali mėgautis alumi nepersekiojamas.

— Sunki diena? — Kamas gurkšnojo alų, tačiau jo akys buvo įsmeigtos į tvarstį ant dešiniosios Leso rankos. — Susižeidei?

Lesas niurnėdamas pasukiojo ranką. Jis tikėjosi šio klausimo ir jau buvo parengęs atsakymą.

— Nusideginau į tą prakeiktą kolektorių.

Kamas jautėsi nesmagiai, žinodamas, kad rytą turės patikrinti Leso versiją.

— Nepasisekė.

Lesas užsivertė bokalą, atsirūgo, tada atsiduso.

— Jaučiuosi suirzęs, nes šįvakar turėjome žaisti pokerį. Bet Rudžio boba nepaleidžia jo iš akių saulei nusileidus. Skunkas ruošia savo kiaušus tai kietašiknei Revai. Semas Pofenburgeris miegos savo buvusios žmonos svetainėje, kol ji nusiramins, o Džordžas Hovardas patruliuoja kieme su šunimi. Tas reikalas viską sukniso.

— Tai jau tikrai.

— Ta moteris ligoninėje, ar ji ką nors papasakojo?

— Jei imsiu kalbėti apie liudytojus, mane atleis. — Kamas gurkštelėjo alaus. — Galiu pasakyti tik tiek, kad visur atsitrenkiu it į sieną. — Jis stebėjo Lesą kaip policininkas, ir jie abu tai žinojo. — Bet žinai, kai į sieną trankai pakankamai ilgai, tai su laiku ją pramuši. O tu nenori man pasakyti, kur buvai antradienį vakare, tarp pusės vienuoliktos ir vienuoliktos?

— Kas čia dabar, velniai rautų?

— Aš dirbu. — Kamas kilstelėjo bokalą. — Kartais lengviau dirbti gėriant alų nei sėdint kabinete.

— Šūdas.

— Tai įprasta rutina, Lesai. Tu ne pirmas, su kuriuo kalbuosi, ir ne paskutinis.

— Man tai nelabai patinka. — Jis čiupo nuo baro dubenį su žemės riešutais ir ėmė traiškyti juos sveikąja ranka. Jis norėjo parodyti esąs įsižeidęs, bet ne išsigandęs.

— Ir man ne, tai gal tiesiog papasakok, ir abu toliau galėsime mėgautis alumi.

— Jei nori žinoti, aš buvau pas Čarlį Grifitą, taisiau jo garaže mašiną. — Jis žvilgtelėjo per petį į Skunką. — Man nedera uždarbiauti, tad jei pasklis kalbos, mane gali išmesti.

— Niekas nesakė, kad tai turi pasklisti. Bet Čarlio aš paklausiu.

— Pirmyn, varyk. O dabar, jei nieko prieš, šerife, norėčiau gerti netrukdomas.

Kamas pasiėmė artipilnį bokalą ir patraukė į salės gilumą. Farai neturi draugų — jis tai puikiai žinojo. Bet jau geriau netekti jų taip nei per kulką.

Sara žaidė pulą su Deiviu Ryderiu, lieknu arkliadančiu dailide auksinėmis rankomis, bet menku proteliu. Jaunystėje Deivis dažnai prisidėdavo prie Kamo, Blero ir kitų jaunuolių išvykų į mišką. Jis buvo pora metų vyresnis, bet mokyklą baigė tik dvidešimties. Vis dėlto iki dvidešimt antrojo gimtadienio spėjo suvedžioti vieną iš Lorencų merginų, vesti ją ir išsiskirti.

Kamas žinojo, kad Deivis vienas iš nuolatinių Saros klientų. Ir nežinojo, kurio iš jų jam buvo gaila labiau.

— Sveikas, Deivi.

— Sveikas. — Jis nusišiepė savo bebro šypsena ir suvarė tris kamuoliukus į šoninę kišenę. — Nori pažaisti iš alaus?

— Praeitą kartą baigėsi tuo, kad tu pasigėrei, o aš nuskurdau.

Deivis mergaitiškai sukikeno, tada paleido ketvirtąjį ir penktąjį į priešingas kišenes.

— Galėčiau suteikti tau lengvatų.

— Ne, ačiū.

Sara nusišypsojo ir pabrėžtinai gundomai perbraukė ranka per lazdą.

— Turi numatęs kitokį žaidimą?

— Mėšlas. — Deivis nepataikė. — Tavo eilė, Sara.

— Niūru čia be muzikos. — Kamas išsitraukė iš kišenės keletą banknotų. — Deivi, gal iškeistum į monetas ir parinktum kokią melodiją? Kartu gali atsinešti sau bokalą.

— Gerai. — Jis nulingavo per salę.

— Ką gi... — Sara lėtai palinko virš stalo, nusitaikė ir kirto. — Malonu, jog išleidi penkis žalius tam, kad pabūtum vienas su manimi. — Ji atmetė plaukus, pakėlė į jį akis ir lyžtelėjo viršutinę lūpą. — Nori pažaisti?

— Tik tiesiai šviesiai paklausti, Sara. Ir noriu tiesių atsakymų.

— Ooo, tas dalykiškas tonas mane užveda.

— Liaukis. — Jis sugriebė ją už rankos ir truktelėjo. — Ką, velniai rautų, turėjai galvoje sakydama, kad nepažįstu šio miestelio?

Ji perbraukė pirštais per jo marškinių priekį.

— Tavęs ilgai nebuvo, mažuti. Viskas keičiasi.

— Meluoji, Sara. Tai neturi nieko bendra su tuo, kad buvau išvykęs.

Ji truktelėjo pečiais ir norėjo nusisukti, bet jis nepaleido.

Jos akys sužibo.

— Pirmyn. Man patinka šiurkščiai. Pameni?

— Taip pat metei man tą kaulą apie Parkerį. Ką tu žinai apie jo išvykimą?

Ji įspraudė šlaunį jam tarp kojų.

— O ką turėčiau žinoti?

— Atsakyk man, Sara. Vyksta negeri dalykai.

— Mirtinai sumuštas tavo patėvis. Tavo mergina partrenkė kitą moterį. O man kas darbo?

— Atsakyk, velniai griebtų. Iš pradžių apie Parkerį. Kodėl jis išvyko?

— Tikriausiai jam įgriso miestelis. Iš kur man žinoti?

— Tu žinai ir tada įpykusi vos neprasitarei. Jis lankydavo tave viršuje? — Kamas sugriebė ją už plaukų. — Užlipdavo galiniais laiptais ir paskui numesdavo dvidešimt žalių už paslaugas?

— Kas, jei ir užlipdavo? — Ji atstūmė Kamą. — Kas tau darbo, su kuo aš dulkinuosi?

— Ar jis kalbėdavosi su tavimi? Po to, kai nukeldavo savo riebų kūną nuo tavojo, ar ką nors pasakodavo?

— Galbūt. — Ji išsiėmė cigaretę. Kai žiebė degtuką, jos rankos virpėjo. — Vyrai tokioms moterims kaip aš daug ką papasakoja — kaip daktarui ar kunigui. — Ji nusijuokė ir išpūtė dūmus. — Gal ir tu nori... ką nors papasakoti?

— Pragyvenęs šiame miestelyje beveik šešiasdešimt metų, daugiau nei dvidešimt penkerius dirbęs šerifu, jis staiga susideda daiktus ir išvažiuoja. Kodėl?

— Nes ta kalė, kurią jis vedęs, norėjo persikelti į Fort Loderdeilą.

— Jo nėra Fort Loderdeile. Jo niekur nėra.

— Parkeris — senos naujienos. — Ji stvėrė Kamo bokalą ir godžiai atsigėrė. — Argi tau dar negana rūpesčių? Juk dar neištyrei žmogžudystės, ar ne? O gal pažiūrėsi į tai pro pirštus?

— Ką tu žinai? — švelniai paklausė jis. — Kas papasakojo tau tai, ko neturėjo pasakoti?

— Aš daug ką žinau. — Ji pastatė bokalą. — Žinau, kas turi bėdų banke, kas apgaudinėja mokesčių inspekciją, kieno žmona duoda tik kartą per savaitę. — Ji įtraukė dūmus, paskui išpūtė. — Ir žinau, jog daug kam nepatinka, kad klausinėji, nes visi mano, jog turėtum miške po akmenimis ieškoti psichopato. Aš neturiu ką tau pasakyti, Kamai.

— Tiksliau, nieko nesakysi.

— Kažkada būčiau pasakiusi. — Ji paėmė lazdą ir žaismingai bakstelėjo jam į šoną. — Kažkada būčiau daug ką padariusi dėl tavęs. Padėjusi. Bet tokia moteris kaip aš turi rūpintis savimi, o aš matau, kad tu jau pasiruošęs užleisti vietą kitam. Žmogžudystė, užpuolimas, paskersti veršeliai — visa tai nuo tada, kai sugrįžai. — Ji klastingai prisimerkė. — Galbūt kažkas turėtų apklausti tave.

Jis pasilenkė prie jos.

— Gerai pagalvok. Jei ką nors žinai, tik aš galiu tau padėti.

— Aš pati galiu sau padėti, — pataisė ji. — Visuomet padėdavau. — Ji atsuko jam nugarą ir vėl palinko virš stalo. Tada dar kartą žvilgtelėjo į jį. — Girdėjau, kad tavo mama kraunasi daiktus. Įdomu, kodėl? — Sara pasiuntė kamuoliuką į krūvą kitų.

STALINĖS LEMPOS ŠVIESOJE KLERĖ VARTĖ TĖVO KNYGAS. TAI NEBUVO pirmas kartas. Per pastarąsias keletą naktų ji skaitinėjo jas ne kartą, bandydama suvokti jų ryšį su savo tėvu, vyru, kurį ji pažinojo ir dievino. Bandydama apskritai bent ką nors suprasti.

Palėpėje gulinčiose dėžėse ji rado jų šešias. Šešios knygos apie tai, ką Žanas Polis pavadino kairiuoju taku. Pustuzinis knygų, dauguma aplankstytos, kurios įkyriai bruko, netgi garbino satanizmo laisves.

Labiausiai ją gąsdino, kad tai nebuvo kokių nors neišsilavinusių pamišėlių kliedesiai. Jos buvo parašytos sklandžiai, netgi įtikinamai, ir išleistos žinomų leidėjų. Kaip menininkei, išraiškos laisvė jai buvo tokia pat svarbi kaip kvėpavimas: nė viena siela negali be jos egzistuoti. Tačiau kiekvieną kartą atvertusi vieną iš šių knygų, ji pasijusdavo su-

sitepusi. Kiekvieną kartą skaitydama jas kentėjo. Tačiau vis tiek skaitė toliau, kaip tikriausiai skaitė jos tėvas, paslapčia, gėdydamasis, graužd amasis.

Jis ieškojo, galvojo ji. Džekas Kimbolas buvo atviras naujovėms žmogus, trokštąs žinių, visuomet pasirengęs iš naujo apsvarstyti *status quo*. Galbūt jis susidomėjo satanistų kulto veikla taip pat, kaip domėjosi politika, menu, sodininkyste.

Klerė sėdėjo rūkydama, paskui ramindama suerzintą gerklę drungnu geriamuoju vandeniu, trokšdama, kad galėtų taip pat lengvai įtikinti savo širdį, kaip įtikino galvą.

Jis buvo žmogus, kurį džiugino naujovės, iššūkiai, neįprasti keliai. Maištininkas, galvojo ji su šypsena veide, pasiryžęs sulaužyti griežtus rėmus, į kuriuos jį per jėgą buvo įspraudę tėvai. Užaugęs atsidavusių katalikų šeimoje, jis dažnai vadindavo savo tėvus šventaisiais, Mama ir Tėčiu, tarsi jie būtų šventa sąjunga.

Jis dažnai pasakodavo Blerui ir jai, kaip per gavėnią buvo verčiamas keltis auštant, kad prieš pamokas spėtų į mišias, paskui snausdavo bažnyčioje, kol motina bakstelėdavo alkūne. Jis turėjo neišsenkamas katalikų mokyklos anekdotų atsargas — kai kurie buvo nepaprastai juokingi, kiti šiek tiek šiurpūs. Jis pasakojo jiems, kaip nusiminė ir nusivylė tėvai, kai jis atsisakė tapti kunigu. Juokėsi pasakodamas, kaip jo motina degė žvakę po žvakės, prašydama Švenčiausiąją Mergelę įsikišti ir atvesti sūnų į tikrąjį kelią. Tačiau jam juokiantis visada prasiveržd avo kartėlis.

Ji nugirdo ir kitų istorijų — skirtų ne jos ausims. Laikui bėgant jo tėvai ėmė nekęsti vienas kito, gyveno po vienu stogu, bet be meilės dalijosi ta pačia lova, naudodamiesi ja kaip supimosi lenta, ant kurios sverdavo savo karčias nelaimes. Tačiau bažnyčia netoleravo skyrybų, o jo tėvai jos aklai klausė.

„Geriau gyventi varge nei nuodėmėje, — pasipiktinęs prisimindavo jis. — Jėzau, kokie jie buvo veidmainiai."

Kai tuokėsi, Džekas Kimbolas jau buvo visiškai nusigręžęs nuo bažnyčios.

Tik tam, kad atsigręžtų, dabar mąstė Klerė, ir maždaug po dešim-

ties metų taptų tokiu pat fanatiku kaip jo tėvai. O dar po kelerių metų kartu su rožiniu griebtųsi ir butelio.

Kodėl?

Ar atsakymas knygose, paskleistose ant jos lovos?

Ji nenorėjo tuo tikėti. Nemanė, kad galėtų tai pripažinti. Tėvas, kurį ji pažinojo, buvo tvirtas, ambicingas, mylėjo gyvenimą. Kaip galėtų žmogus, kuris išgyvendavo dėl apsirgusio rožių krūmo, susisieti su sekta, kuri pateisino gyvulių aukojimą, nekalto kraujo praliejimą?

Tai nesuvokiama.

Vis dėlto ji negalėjo pamiršti sapno, kuris persekiojo ją nuo vaikystės. Tereikėdavo užmerkti akis, ir ji išvysdavo savo tėvą, stiklinėmis akimis, nuogą šokantį aplink laužą kruvinomis rankomis.

Tai tik simbolis, tarė ji sau ir ėmė paskubomis rinkti knygas. Daktaras Janovskis sakė, — ne kartą, — kad ji niekada taip ir nesusitaikė su tėvo mirtimi. Sapnas tiesiog primena jai siaubą, skausmą ir neviltį netekus jo.

Tačiau gulėdama atmerktomis akimis tamsoje, Klerė žinojo, kad tas sapnas pradėjo lankyti ją dar gerokai prieš tėvo mirtį.

18 skyrius

IKI DEŠIMTOS EMITSBORO MIESTELIS BUVO SAUSAKIMŠAS. ŠALIGATVIAI knibždėte knibždėjo žmonių; vaikai bėgiojo nuo paskui juos puldinėjančių tėvų, merginos ir vaikinai stengėsi patraukti vieni kitų dėmesį, prekeiviai siūlė limonadą, dešrainius ir balionus.

Vyresnieji, arba išmintingesnieji, buvo pasistatę kėdes prie šaligatvio krašto, šalia pasidėję termosus su gėrimais. Kelias nuo Dog Rano iki Maustauno buvo uždarytas, todėl žmonės lipo iš automobilių ir traukė pėsčiomis.

Tie laimingieji, kurie gyveno Meino gatvėje — arba pažinojo ką nors iš ten gyvenančiųjų, — sėdėjo savo šviežiai nudažytose verandose po stoginėmis. Jie gurkšnojo šaltus gėrimus iš skardinių, kramsnojo traškučius ir smagiai apkalbinėjo kaimynus arba dalijosi ankstesnių paradų įspūdžiais.

Galiniuose kiemuose jau buvo ruošiamasi iškyloms — švelnus vėjelis taršė spalvingas popierines staltieses, dengiančias medinius stalus. Buvo grandomos grotelės, šaldomas alus ir arbūzai.

Emitsboro gimnazijos orkestrui vadovavo naujas dirigentas. Senieji laukė progos pakritikuoti. Tai buvo mažas žmogiškas malonumas.

Žmonės dalijosi paskalomis. Šnekas apie Bifo Stoukio nužudymą nustelbė moters iš Pensilvanijos užpuolimas. Fermeriams labiau rūpėjo aptarti Doperio veršelių skerdynes.

Tačiau norėdami atsipūsti, dauguma miestelėnų nutarė kuriam laikui pamiršti nuogąstavimus ir švęsti.

Hagerstauno televizija buvo atsiuntusi savo komandą. Kai kamera nukrypdavo į minią, vyrai skubiai įtraukdavo pilvus, o moterys pradėdavo taisytis plaukus.

Dvylika įsimaišusių vyrų minioje slėpėsi už spalvotų vėliavėlių ir juoko. Jie susirinko švęsti savo slapto ritualo. Jų akys susitiks; ženklas bus duotas. Galbūt tarp jų ruseno nepasitenkinimas, tačiau šiandien miestelis buvo jų, net jei šis to nežinojo.

Juodi raiščiai ant rankų žymėjo ne pagarbą mirusiesiems, bet ištikimybę Tamsos valdovui. Jų Kritusiųjų kare dienos minėjimas prasidės čia, tarp spindinčių vario dūdų ir švytruojančių lazdelių, o baigsis kitą naktį, jau greitai, slaptame rate miško gilumoje.

Kai kas mirs, ir paslaptis, kurią saugojo keletas išrinktųjų, nugrims į tamsą.

Ant pakylos puikavosi Minė Aterton. Jai patiko čia sėdėti ir iš aukštai žiūrėti į savo draugus ir priešus. Šiai progai ji buvo nusipirkusi naują medvilninę suknelę ir manė, kad milžiniški violetiniai vilkdalgiai ant krūtinės ir klubų suteikia jai jaunatviškumo. Ji šiek tiek gailėjosi per stipriai susiveržusi diržą, — ypač po dviejų lėkščių mielinių blynų, — tačiau jos motina visada sakydavo, kad grožis reikalauja aukų.

Jos plaukai buvo išplauti, sušukuoti ir taip gausiai supurkšti laku, kad jų nebūtų išjudinęs nė viesulas, ką jau kalbėti apie lengvą vėjelį. Šukuosena pūpsojo it lakuotas šalmas virš plataus veido.

Netoli jos vyras spaudė rankas miestelio tarybos nariams. Minė džiaugėsi, kad jis atrodo toks orus ir gražus su tamsiai geltonos spalvos

kostiumu. Jis šiek tiek prieštaravo dėl jos parinkto raudono kaklaraiščio, bet ji įtikino jį, kad per televizorių jis atrodys nuostabiai. Kaip visada, jis pasikliovė ja.

Minė manė esanti tobula politiko žmona. Moteris vyrui už nugaros. Ir ji mėgavosi galia, kurią moteris galėdavo demonstruoti paslapčia. Ji perduodavo jam informaciją, kurią nugirsdavo grožio salone, turguje, prie kiemo vartų, per kepinių išpardavimą. Dažnai jis patapšnodavo jai per ranką ir pasakydavo, kad ji informuota geriau nei CŽV.

Jai nereikėjo pasiklausymo įrangos ar slaptų kamerų. Ji uoste užuosdavo paskalas, kaip medžioklinis šuo užuodžia kraują. Minė galėdavo dienų dienas kramtyti sultingą kąsnelį prieš jį nurydama.

Pagaliau viską žinoti yra jos, mero žmonos, pareiga.

Ji godžiomis akimis nužvelgė minią.

Štai Sju Ana Ryder, dabar Bauers, šeštą mėnesį nėščia ir tik ketvirtą ištekėjusi. Toji jos santuoka tęsis neką ilgiau nei pirmoji.

Pegė Nait perka savo trims nutrūktgalviams limonado ir ledinukų. Kur tau neišpus dantys.

Micė Hobeiker laiko savo mažiausiąjį ant klubo ir bučiuojasi su vyru — su liežuviais, pasibjaurėjo Minė — tiesiog gatvėje.

Ji piktai purkštelėjo ir nusisuko, ne tik nuo atviro seilėjimosi, bet ir nuo vaikų. Tie vaikai. Stebėdama juos, ji pajuto tuštumą, nors buvo suvalgiusi dvi porcijas mielinių blynų.

Neteisinga — ir negerai, — kad tos jaunos kekšės gimdo vaikus kaip katės, metai po metų. O jos gimda ligota ir tuščia.

Ji nekentė jų visų, nekentė už jų nerūpestingą vaisingumą.

— Gal nori atsigerti ko nors šalto prieš prasidedant paradui, Mine?

Atertonas uždėjo ranką žmonai ant peties. Minė patapšnojo per ją — žmona turi demonstruoti tokį meilumą viešumoje — ir nusišypsojo jam.

— Būtų gerai.

Jis myli mane, pagalvojo ji, kai vyras nuskubėjo atnešti gėrimų. Ir jis yra jos šeima, kurios jai užtenka.

Padedama tarybos narių, ant pakylos užsiropštė Gledis Finč, istorikų bendrijos prezidentė.

— Kokia graži diena. Pameni, kaip pernai lijo?

— Truputį per šilta.

Gledis linktelėjo, tačiau jai su mėlyna indiška medvilnine suknele buvo jaukiai vėsu.

— Šiais metais mūsų orkestras turi puikią progą laimėti.

— Chm. — Minė nepritarė naujojo dirigento sumanymui groti pramogines melodijas vietoje maršų. Ji pastebėjo Kremptonus ir pamojavo jiems, karališkai, kaip ji įsivaizdavo. — Liusi Krempton atrodo sulysusi.

— Nauja dieta, — pranešė Gledis ir taip suerzino Minę, nes ši nesužinojo apie tai pirma.

— Ten Sara Hjuit. Tu tik pažiūrėk. — Ji prisidengė pirštinėta ranka burną — ne iš nuostabos, o kad niekas kitas nenugirstų. — Aukštakulniai ir sijonėlis, kuris beveik nedengia tarpkojo. Neįsivaizduoju, kaip jos vargšė motina gali žiūrėti žmonėms į akis.

— Meri labai stengėsi dėl savo mergaitės.

— Galėjo kokį kartą ar du išperti... O, tai Bleras Kimbolas.

— Tikrai. Vaje, koks jis dailus.

— Tikriausiai atvažiavo išgirdęs apie sesers nelaimę. O čia tai bjauru, — tęsė ji, nespėjus Gledis įsiterpti. — Atsivesti tuos žmones į miestelį.

— Kokius žmones? — Gledis pažiūrėjo ir pamatė LeBo, einančius šalia Klerės. — Nagi, Mine.

— Sakau tau, tai nenatūralu. Gali gražbyliauti kiek nori, Gledis Finč, bet jei kuris nors iš tavo vaikų būtų užsimanęs vesti tokią, dabar kitaip giedotum. Aš dar prisimenu skandalą, kai Pofenbergerių berniūkštis parsivežė po karo vietnamietę.

— Jų vyriausia mergaitė yra pirmūnė, — sausai atšovė Gledis.

— Esu tikra, kad ne geresnė, nei turi būti. — Minė paniekinamai purkštelėjo, tada atsisuko pamačiusi vyrą. — O, Džeimsai, ačiū. Ką tik rodžiau Gledis Blerą Kimbolą. Argi ne miela, kad jis atvažiavo pažiūrėti parado?

— Taip, tikrai. Kaip gyvuoji, Gledis?

— Puikiai. Girdėjau, kad trečiadienį vyks svarbus miestelio susi-

rinkimas. Žmonės labai susirūpinę, kad atliekų užkasimo kompanija kelia įkainius. Nėra abejonių, kad Pofenbergerio šiukšlių surinkimo įmonė kels kainas, o tada mokesčiai dar labiau padidės.

— Taryba ir aš ieškome sprendimo. — Atertonas nusiėmė akinius ir nusivalė stiklus. — Laikas oficialiajai daliai, kad žmonės galėtų pradėti paradą.

Jis prisiartino prie mikrofono, pabaksnojo per jį ir atsikrenkštė. Pasigirdo garsus aidas, minia nusijuokė, bet tuoj nutilo, pasiruošusi klausytis.

Jis kalbėjo apie narsius kritusiuosius, apie karo rykštę, Dievo ir šalies šlovę. Minioje buvo ir tie, kurie paslapčia šypsojosi tarp sveikinimo šūksnių ir plojimų. Už mirusius išrinktuosius, galvojo jie, už kerštо rykštę, už Šeimininko šlovę.

Ore tvyrojo galia. Netrukus jie gaus šviežio kraujo.

Ernis išvis nesiklausė. Pono Atertono kalbų jis pakankamai prisiklausė mokykloje. Jis pamažu yrėsi per minią, ieškodamas Klerės.

Jį stebėjo — kaip stebėjo pastarąsias keletą dienų — atidžiai, nepaliaujamai. Jau viskas nutarta. Ir užrašyta. Jo siela pasiruošusi būti paimta.

— Paradą pradeda pradinė mokykla, — aiškino draugams Klerė. — Patikėkit, ten šiuo metu tikras chaosas. Vaikai ieško pamestų pirštinių ar batų. Kai kurie vemia krūmuose.

— Smagiai skamba, — pastebėjo Endžė.

— Užsičiaupk, tu atbukusi niujorkiete, — tarė Klerė, apkabindama draugę. — Žmonės kalba, kad šiais metais gimnazijos orkestras gali laimėti.

— O kur šokėjos? — pasiteiravo Endžės vyras.

— Jų bus daug, Žanai Poli, — patikino jį Bleras. — Pamatysi visą bandą ilgakojų prisirpusių gražuolių.

— Ak.

— Klerė irgi buvo beveik šokėja.

— Blerai, tau nusibodo gyventi?

— Tikrai? — Žanas Polis pažvelgė į ją žvilgančiomis akimis. — Bet, *ma chére amie*, niekada man to nepasakojai.

— Tai todėl, kad ji šokdama užkliuvo už savo batraiščių.

— Betė Mesner tyčia juos atrišo. — Klerė susiraukė prisiminusi. — Tu ją palikai, o ji atkeršijo man.

— Taigi, — plačiai nusišypsojo Bleras. — Šaunios buvo dienos. O, sveika, Ane.

Pamišėlė Anė švytėjo. Paradas buvo jos mėgstamiausia metų diena, geresnė nei Kalėdos ar Velykos. Ji jau sučiulpė vynuoginį ledinuką. Jos rankos nuo jo buvo raudonos ir lipnios.

— Aš tave pažįstu, — pasakė ji Blerui.

— Aišku, kad pažįsti. Aš Bleras Kimbolas.

— Aš tave pažįstu, — pakartojo ji. — Tu žaisdavai beisbolą. O aš stebėdavau. Ir tave pažįstu, — tarė Klerei.

— Smagu tave matyti, Ane. Kai kurios rožės jau žydi. — Klerė prisiminė, kaip tėvas dovanodavo Anei gėlių.

— Rožės man pačios gražiausios. — Ji žiūrėjo į Klerę ir jos akyse, nerūpestingoje šypsenoje matė Džeką Kimbolą. — Apgailestauju, kad tavo tėtis mirė, — tarė ji mandagiai, tarsi tai būtų atsitikę ką tik.

— Ačiū.

Anė patenkinta nusišypsojo, kad pasielgė tinkamai. Tada dirstelėjo į Endžę.

— Ir tave pažįstu. Tu ta juodaodė moteris, kuri gyvena pas Klerę.

—Tai mano draugė Endžė ir jos vyras Žanas Polis. Jie gyvena Niujorke.

— Niujorke? — Anė susidomėjo jais dar labiau. — Ar pažįstat Klifą Hakstablį? Jis irgi juodas ir gyvena Niujorke. Matau jį per televizorių.

— Ne. — Endžė šyptelėjo. — Nepažįstu.

— Gali pažiūrėti į jį per televizorių. Jis vilki gražiais megztukais. Man patinka gražūs daiktai. — Ji nužvelgė Endžės auksinę panterą ant kaklo. — Kur tu ją radai?

— Aš, a... — Truputį sutrikusi, Endžė pačiupinėjo grandinėlę. — Niujorke.

— Aš ir čia randu gražių daiktų. — Anė ištiesė ranką, ir apyrankės sužvangėjo. Gelbėdama draugę, Klerė paėmė lipnią Anės ranką ir pasigrožėjo jos brangenybėmis.

— Labai gražios. — Ji smalsiai perbraukė pirštu per sidabrinę apyrankę, ant kurios buvo išraižytas vardas KARLĖ.

— Tai mano mėgstamiausia. — Anė išsišiepė. — A-N-Ė. Nešioju ją kiekvieną dieną.

— Graži. — Vardas Klerei pasirodė girdėtas, ir ji susiraukė, stengdamasi prisiminti.

— Nagi, pasiruoškite, — paskelbė Bleras. — Atvažiuoja Fermos karalienė.

— Noriu pamatyti! — Anė nusiyrė per minią, ieškodama vietos arčiau gatvės, ir Klerės mintys išgaravo kartu su šūksniais nuo šaligatvių.

Jie stebėjo lėtai judančią automobilių atkeliamais stogais koloną. Klausėsi garsių šūksnių. Minia sujudėjo, pasistiebė, pritūpė. Tėvai užsikėlė mažus vaikus ant pečių. Aplink maišėsi kepamų dešrainių, saldžių cukrinių gėrimų ir kūdikių pudros kvapai. Tolumoje Klerė išgirdo pirmuosius dūdų ir būgnų garsus. Jos akyse sutvisko ašaros.

Merginos su blizgančiais triko vartėsi kūliais, sukiojo lankus, mėtė į orą sidabrines lazdeles. Jei kuri nukrisdavo ant asfalto, minia vis tiek džiaugėsi. Už jų per miestelio aikštę atžygiavo orkestrai.

Saulė atsispindėjo ant varinių pučiamųjų ir gėlė akis. Trimitai, dūdos, trombonai. Sidabrinės fleitos ir pikolos. Muzikos griaudėjimą dar sustiprino kulnų kaukšėjimas į asfaltą. Prie jo prisidėjo mušamieji.

Žanas Polis vos neapalpo, kai trys merginos trumpais blizgančiais sijonėliais vikriai ėmė atlikinėti veiksmus su baltais paradiniais ginklais.

Atžygiavo daug žadantis jaunimas; jie dalyvaudavo parade iš kartos į kartą. Įkandin jų ėjo bendraamžiai, tėvai, seneliai ir mokytojai. Jaunimas buvo miestelio gyvasis kraujas. Senimas išmintingai juos stebėjo.

Endžė apsikabino vyrą per liemenį. Ji buvo tikra, kad nuobodžiaus, tikrai jokiu būdu nemanė, kad tai ją sujaudins. Bet ji susijaudino. Savo nuostabai ji pajuto, kad jos kraujas pulsuoja į ritmą su ragais ir mušamaisiais. Stebėdama mažąsias Sidabrinės žvaigždės šokėjas, kurios buvo ne ką didesnės už savo lazdeles, ji pajuto gerklėje įstrigusį gumulą.

Tą akimirką buvo nesvarbu, kad ji pašalinė. Klerė teisi, galvojo ji. Tai tikrai geras paradas. Ir geras miestelis. Ji atsisuko į draugę, bet nuščiuvo, pamačiusi Klerei už nugaros stovintį Ernį.

Jis žaidė su savo medalionu. Jis atrodo, dingtelėjo Endžei, pernelyg

suaugęs, o jo akys... tokios, kad į jį pažvelgus pasidaro negera. Jai staiga pasidingojo, kad jis tuoj išsivieps ir parodys iltis, o tada suleis jas Klerei į kaklą.

Endžė instinktyviai apkabino Klerę ir prisitraukė arčiau savęs. Minia suūžė, kai atžygiavo Emitsboro gimnazijos orkestras, grodamas melodiją iš filmo „Indiana Džonsas". Ernis pakėlė akis. Jo žvilgsnis įsmigo į Endžę. Jis nusišypsojo. Nors ji matė tik baltus lygius dantis, ankstesnis įspūdis neišblėso.

Pasibaigus paradui, Kamas ir abu jo pavaduotojai vos spėjo reguliuoti eismą. Badas Hjuitas budėjo pietiniame miestelio gale, energingai pūsčiodamas švilpuką ir rodydamas rankomis ženklus. Kai automobilių srautas praretėjo, Kamas paliko sankryžą. Vos tik jis užlipo ant šaligatvio, už nugaros pasigirdo plojimai.

— Puikiai dirbate, pareigūne. — Bleras plačiai nusišypsojo. — Žinai, man kažkaip sunku susieti vyruką, kuris pririšo Parkerio pikapo užpakalinę ašį prie telefono stulpo, su šia skardine žvaigžde.

— O ar *Post* vadovybė žino, kad tu kartą įleidai skunką į mergaičių persirengimo kambarį, o pats stovėjai lauke su fotoaparatu?

— Žinoma. Įtraukiau tai į savo gyvenimo aprašymą. Gal užsukam pas Martą kavos?

— Surizikuokime ir pamėginkime nusinuodyti nuovadoje. — Šypsodamasis Blerui, Kamas žengė šaligatviu. — Na, ar Klerė sakė ką nors apie mane?

— Ne, nebent tai, kad ji klausė manęs, ar tu sakei ką nors apie ją.

— Ir ką tu jai atsakei?

— Jėzau, lyg būtume mokykloje.

Kamas atidarė nuovados duris.

— Tai tu taip manai. — Jis pasuko tiesiai prie kavos aparato ir įjungė prikalkėjusį kavinuką.

Bleras neramiai nužvelgė jį.

— Gal pirma paskiepytum nuo stabligės?

— Bailys, — švelniai nusišaipė Kamas, ištraukdamas du puodelius.

— Girdėjau apie Bifą. — Bleras luktelėjo, kol Kamas prisidegė cigaretę. — Bjaurus reikalas.

— Jo gyvenimas buvo bjaurus. — Kai Bleras tik kilstelėjo antakį, Kamas patraukė pečiais. — Man jis nepatiko, tačiau tai ne priežastis atsisakyti tirti šį nusikaltimą. Toks mano darbas. Motina pardavė fermą, — pridūrė. Jis niekam negalėjo pasakyti, kaip jį tai įskaudino. Tačiau Blerui ir nereikia sakyti. Jis supras. — Kai tik bus pasirašyti dokumentai, ji išvažiuos į pietus. Prieš porą dienų buvau užsukęs. Ji stovėjo tarpduryje. Neleido man nė įeiti į tą prakeiktą namą.

— Man labai gaila, Kamai.

— Žinai, visą laiką įtikinėjau save, kad grįžau į miestelį pasirūpinti ja. Žinoma, tai buvo melas, bet ne visiškas. Matyt, tik veltui švaisčiau laiką.

— Jei tik užsinorėsi, Vašingtono policija akimirksniu priims tave atgal.

— Aš negaliu ten grįžti. — Jis žvilgtelėjo į kavinuką. — Tas šūdas jau turėtų būti sterilus. Nori chemikalų? — Kamas kilstelėjo indą su pieno milteliais.

— Žinoma, pilk. — Bleras nuėjo prie skelbimų lentos, kur pabėgusių nusikaltėlių nuotraukos buvo susimaišiusios su skelbimais apie miestelio susirinkimus ir plakatu, demonstruojančiu Heimlicho pagalbos būdą. — Tai ką gali papasakoti apie Klerę ir tą nelaimingą atsitikimą?

— Lizai Makdonald velniškai pasisekė, kad Laiboji tuomet važiavo tuo keliu. — Jis padavė Blerui kavą ir atsisėdo. Tada trumpai ir tiksliai, kaip paprastai kalbasi farai ir žurnalistai, papasakojo, ką žino.

Kai Kamas baigė, Bleras buvo išgėręs pusę kavos neragaudamas.

— Jėzau, jei kažkas užpuolė tą moterį, o Klerė buvo ten... Jei Klerė nebūtų spėjusi įsodinti jos į automobilį ir taip greitai nuvažiuoti, jos abi galėjo...

— Galvojau apie tai. — Netgi per dažnai ir per daug aiškiai. — Aš tik džiaugiuosi, kad toji mintis nešovė į galvą jai. Žmonės sėdi po devyniais užraktais ir ginkluojasi. Dabar man rūpi, kad koks nors mulkis nenušautų kaimyno, jei šis netyčia sugalvotų nusičiurkšti prie verandos krūmų.

— Toji moteris nematė užpuoliko veido?

— Ji neprisimena.

— Tu nemanai, kad tai vietinio darbas?

— Aš privalau manyti, kad tai vietinio darbas. — Jis atsigėrė kavos, susiraukė, tada papasakojo Blerui viską, kas atsitiko nuo tada, kai prieš mėnesį rado išniekintą kapą.

Šį kartą Bleras atsistojo ir pats įsipylė kavos.

— Tokie dalykai nevyksta tokiuose miesteliuose kaip Emitsboras.

— Paprastai ne, nebent kažkas juos sukelia. — Jis lėtai gurkšnojo kavą, stebėdamas Blerą. — Kai dirbau Vašingtone, kartą radome šunis, tris didelius juodus dobermanus. Jie buvo papjauti beveik taip pat, kaip Doperio veršeliai. Radome ten ir kitokių dalykų. Juodų žvakių, ant medžių išpieštų pentagramų. Viskas buvo devynių pėdų apskritime.

— Satanizmas? — Bleras būtų nusijuokęs, bet Kamas nesišypsojo. Jis lėtai atsisėdo. — Tik ne čia, Kamai. Per toli užgriebei.

— Ar žinai, kad kapo žemė naudojama satanistų ritualuose? Aš pasiskaičiau. Dar geriau, jei tai vaiko kapo žemė. Kapinaitėse daugiau nebuvo paliestas nė vienas kapas. Ir kažkas išvežė visas žemes. Kodėl?

— Vaikų išdaigos. — Bet Blero, žurnalisto, instinktai jau budo.

— Galbūt. Bet ne vaikai mirtinai sumušė Bifą. Ir ne vaikai papjovė tuos veršelius. Jiems buvo išpjautos širdys, Blerai. Tas, kas tai padarė, pasiėmė širdis.

— Jėzau Kristau. — Bleras pastatė puodelį. — Ar kam nors pasakojai apie tai?

— Ne, dažniausiai aš tik garsiai mąstau. — Kamas palinko į priekį. — Bet turiu atsižvelgti į tai, kad Liza Makdonald sako, jog ją užpuolęs vyras murmėjo keistus žodžius. Iš pradžių toji moteris sakė, kad užpuolikas dainavo, bet kai paklausiau dar kartą, ji pasakė, kad jis murmėjo it melsdamasis. Jai pasirodė, kad lotyniškai. Tu turi ryšių redakcijoje, Blerai, žmonių, kurie išmano apie šį kultą daugiau, nei aš galiu sužinoti bibliotekoje.

— Pažiūrėsiu, ką pavyks išsiaiškinti. — Bleras atsistojo, bandydamas išsklaidyti jį apėmusį nerimą. Jei jie būtų kur nors kitur, ne Emitsbore, jis akimirksniu patikėtų Kamo versija. Jis žinojo, kaip plinta kultiniai ritualai, ypač didesniuose miestuose. — Nemanai, kad vaikai persistengė išdykaudami?

— Negaliu pasakyti. Žinau, kad tokie dalykai paprastai daromi apsirūkius ar apsiuosčius, bet šioje valstijos dalyje narkotikai nėra paplitę. Vienas kitas vaikigalis susisuka suktinę, bet tai ir viskas.

— Gal tai kokio perbėgėlio darbas? Prisiskaitė Kraulio, prisiklausė *Black Sabbath* ir pakvaišo.

— Bifą mušė ne vienas žmogus. — Kamas užgesino cigaretę. — Netikiu, kad pora vaikigalių, prisiklausę juodojo metalo ir prisiskaitę burtažodžių, taip padarytų. Tose knygose jie vadinami mėgėjais, nes tai viskas, ką jie daro. Tai, kas čia vyksta, nėra mėgėjiška veikla.

— O aš maniau, kad grįžau maloniam savaitgaliui.

— Atleisk. Būčiau dėkingas, jei nepasakotum apie tai Klerei.

— Kodėl?

— Oficialiai ji yra mano vienintelė liudytoja Makdonald byloje, ir aš nenoriu kaip nors paveikti jos atminties. O asmeniškai nenoriu jos liūdinti daugiau nei būtina.

Bleras susimąstęs pabarbeno pirštu į puodelį.

— Šiandien rytą ji dvidešimt minučių apžiūrinėjo tą medžio gabalą.

Kamo akys prašviesėjo, ir jis nusišypsojo.

— Tikrai?

— Kai pagalvoju, kiek pinigų išleidžiu gėlėms ir papuošalams, kad suviliočiau moterį...

— Tu niekada neturėjai mano žavesio, Kimbolai. Tai gal užtarsi mane geru žodžiu?

— Dar niekada nesi prašęs, kad kalbėčiau už tave.

— Anksčiau nebuvo tokio svarbaus reikalo.

Bleras greitai nesumetė kokio juokelio, tad atsistojo, žvangindamas monetas kišenėse.

— Tu tikrai rimtai apie ją galvoji?

— Labai. — Kamas prisidėjo ranką prie širdies. — *Labai, prisiekiu.*

— Žinai, jos buvęs vyras tikras mulkis. Jis norėjo, kad ji keltų prašmatnias puotas ir išmoktų dekoruoti.

— Aš jau nekenčiu jo. — Blero jis galėjo paklausti to, ko neišdrįso paklausti Klerės. — Kodėl ji tekėjo už jo?

— Nes įtikino save, kad myli jį ir kad laikas kurti šeimą. Pasirodė, kad šeima jo visiškai nedomino. Iki viskas buvo baigta, jis sugebėjo įtikinti ją, kad tai jos kaltė. Klerė patikėjo ir tuo. Ji ir dabar dar gana pažeidžiama.

— Jau supratau tai. — Kamas liūdnai šyptelėjo. — Nori paklausti, ar mano ketinimai garbingi?

— Eik velniop, Raferti. — Bleras skubiai kilstelėjo ranką. — Tik nesakyk, kad mieliau dulkintum mano seserį.

— Šiuo metu pasitenkinčiau protingu pokalbiu su ja.

Bleras minutėlę pagalvojo.

— Kada baigsi darbą?

— Tokiame miestelyje jis niekad nesibaigia. Tai, žiūrėk, koks vaikigalis nusprendė pasivažinėti riedlente Meino gatve, tai šaškių žaidėjai susipešė parke.

— Senis Fogartis ir MakGratas tebežaidžia?

— Kiekvieną savaitę.

— Iš mūsų namų kuo puikiausiai spėsi į trečią raundą parke. Kodėl tau neparvežus manęs namo ir galbūt nepasilikus keptam viščiukui?

— Tu labai kaimyniškas, — nusišypsojo Kamas.

MANĘS NEERZINA TAI, KAD JIS ČIA, GALVOJO KLERĖ. JI ŽVILGTELĖJO Į TĄ pusę, iš kur sklido metalo žvangesys, ir pastebėjo, kad Kamas ką tik nepataikė užmesti pasagos ant stulpo.

Ji nepyko ant jo. Na, gal šiek tiek. Ji tik bandė pažvelgti į jų santykius iš šalies, numatyti perspektyvas. Kas susiję su Kamu, ji per greitai pasidavė. Tai įrodo ir jų atvėsę santykiai po to atsitikimo.

Robas visuomet sakydavo, kad ji žaidžia negarbingai, svaidosi nelogiškais argumentais, prisimena praeities nuoskaudas arba atsitveria tylos siena. Žinoma, jai jos argumentai atrodė visiškai logiški, ir...

Aš ir vėl tai darau, pagavo save Klerė ir piktai bakstelėjo šakute į kepantį ant grotelių viščiuką. Robas — sena istorija, ir jei ji neatsikratys šios naštos, netrukus vėl atsidurs Janovskio kabinete.

Jei tai nepadės jai susitvarkyti, niekas nepadės.

Kamas — nauja istorija, nusprendė ji. Jai visiškai nepatiko, kad jis tardė ją it tikras policininkas, o paskui bandė saugiai įvynioti į vatą kaip rūpestingas meilužis. Ir ji pasakys jam tai. Laikui bėgant.

O kol kas jai tik reikėjo laiko viską apmąstyti. Bet tada jis pasirodė vėl. Iš pradžių su ruple — jis velniškai gerai žinojo, kad tai ją suminkštins. O šiandien apsireiškė kartu su Bleru. Ir dabar demonstruoja savo nuostabų kūną po aptemptais džinsais ir marškiniais užraitotomis rankovėmis, atidengiančiomis įdegusias raumeningas rankas.

Ji pabadė viščiuką, apvertė jį ir prisivertė neatsisukti išgirdusi šūksnius, vyrišką juoką ir pasagos žvangėjimą.

— Jo nuostabios bandutės, — pastebėjo Endžė, pasiūlydama Klerei vyno, kurio buvo ką tik įpylusi.

— Aš *visada* žavėjausi Žano Polio užpakaliu.

— Ne jo. Nors Dievas mato, jo irgi labai gražus. — Ji pauostė čirškantį viščiuką. — Slėpei nuo mūsų tokį talentą, mergyt.

— Palėpėje juk nekepsi.

— Taip sako moteris, kuri virina svetainėje. Ar tu leisi jam pasprukti?

— Tu šiandien kupina nelogiškų išvadų, Endže.

— Tai leisi?

— Man tik reikia laiko pagalvoti. — Ji pakėlė galvą ir nusišypsojo. — Žiūrėk, vargšelis Badas seilėjasi dėl Alisos, o Alisa — dėl Blero.

— Už kurį statai?

— Už Badą. Jis lėtas, bet pastovus. Bleras Emitsbore tik svečias.

— O tu?

Klerė kurį laiką tylėjo, tik pašlakstė auksinę spalvą įgaunantį viščiuką padažu. Vėjas atnešė alyvų kvapą, tada atplėšė keletą žiedlapių ir ėmė sukti juos kaip snaiges. Kieme žaidė saulė ir šešėliai. Iš radijo sklido senos melodijos, primenančios jai tuos svaigius ir nerūpestingus metus, kai nereikėdavo priiminėti sprendimų ar galvoti apie ateitį.

— Ar matei skulptūrą, kurią kūriau vakar vakare?

— Tą iš metalo? Ji primena man moterį, paguldytą ant altoriaus ir paruoštą aukoti.

— Man net baugu, kaip čia lengva dirbti. Tiesiog jaučiu poreikį

įgyvendinti tai, ką sumanau. Visada maniau, kad mano vieta Niujorke. — Ji pažiūrėjo į draugę. — O dabar nesu tokia tikra.

— Dėl darbo ar dėl tų dešimties balų vertų bandučių?

— Dėl pastarųjų dar reikės pagalvoti.

— Kalės vaikas. — Bleras atbėgo pasiimti alaus iš šaldiklio. — Žanas Polis tikriausiai galvoja, kad mes žaidžiame žolės riedulį. Kada valgysim? Man nusibodo būti žeminamam poros kaimo farų.

— Pranešiu, kai jūs, vaikinai, išlukštensite šiuos kukurūzus.

Jie niurnėdami pakluso. Kai visi įsitaisė terasoje prie seno iškylų stalo, ant kurio gulėjo keptas viščiukas, kukurūzai, Alisos bulvių salotos ir stovėjo atšaldytas prancūziškas vynas, nuotaika buvo puiki. Niekas nekalbėjo apie žmogžudystės tyrimą, tik dalijosi įspūdžiais apie žaidimą.

Palei akmeninę sienelę žydėjo ankstyvosios rožės ir Klerės pasodintos sprigės. Ore dvelkė alyvomis ir aštriu padažu. Badas įsitaisė šalia Alisos ir taip dažnai prajuokindavo ją, kad jos žvilgsnis vis rečiau nukrypdavo į Blerą. Popietė susiliejo su auksiniu, kvapniu ir nesibaigiančiu vakaru, kokie būna tik pavasarį.

Kamas įkalbėjo Alisą užimti jo vietą žaidime su pasaga, o pats nuėjo į virtuvę paskui Klerę.

— Skanus viščiukas, Laiboji.

— Ačiū. — Klerė stovėjo įkišusi galvą į šaldytuvą, — tvarkė maisto likučius. Jis paėmė ją už rankos ir prisitraukė prie savęs.

— Ne todėl, kad man nepatiktų vaizdas, bet noriu matyti tavo veidą, kai kalbuosi su tavim.

— Bulvių salotos greitai apkarsta.

— Tu velniškai graži, kai esi tokia šeimyniška. Minutėlę. — Jis įrėmė rankas į šaldytuvą, įkalindamas ją, kol ji dar nespėjo nusigręžti.

— Klausyk, Kamai, aš turiu svečių.

— Ir jie puikiai leidžia laiką.

Žanas Polis triumfuodamas šūktelėjo, o tada pasigirdo karštas, bet draugiškas ginčas. Pakelti balsai aiškiai girdėjosi pro virtuvės langą.

— Girdi?

— Tu stumi mane į kampą, Raferti.

— Panašu į tai. Gerai, aš mielai atsiprašyčiau, jei tik pasakytum, dėl ko turėčiau apgailestauti.

— Dėl nieko. — Ji persibraukė ranka per plaukus. — Nieko.

— Nepradėk dabar verkšlenti, Laiboji.

— Aš nenoriu ginčytis.

— Tada gerai. — Jis palenkė galvą, norėdamas ją pabučiuoti, bet ji stipriai įrėmė delnus jam į krūtinę.

— Tai ne atsakymas.

— Man jis atrodo velniškai geras. — Jis iš visų jėgų stengėsi sutramdyti savo geismą. — Tada tu atsakyk.

— Tu elgeisi kaip faras. — Ji įsikišo nykščius į kišenes. — Tardei mane, darei tuos prakeiktus kraujo tyrimus, pildei protokolus. O paskui lyg niekur nieko pradėjai vaidinti rūpestingą meilužį, laikei už rankos, nešiojai arbatą.

— Ką gi, regis, mes turime problemą, nes aš esu ir vienas, ir kitas. — Jis tvirtai suėmė ją už smakro. — Ir toks ketinu likti.

Pro jaudulio virpulį prasimušė pasipiktinimas.

— Tai dar vienas dalykas. Tavo ketinimai. Jaučiuosi taip, tarsi mūsų santykiai rutuliotųsi taip, kaip nori tu. Gal pasitrauksi?

Jis nuleido rankas. Pagaliau ji prabilo, ir jis jautė, kad ji nesustos, kol visko neišsakys.

— Šiuo atveju aš kaltas. Norėjau nusitempti tave į lovą ir nusitempiau. Norėjau, kad geistum manęs, ir tu geidi.

Su tokiais faktais buvo sunku ginčytis.

— O dabar būsi protingesnis ir iš pradžių pagalvosi prieš darydamas?

Jis nusišypsojo ir perbraukė pirštu per jos garbanas.

— Pabandysiu. Nors jei greitu laiku nepasiguldysiu tavęs, išprotėsiu.

Klerė ėmė knistis stalčiuose, ieškodama cigarečių.

— Man nepatinka, kai nejaučiu pagrindo po kojomis. Tai nervina.

— Ką tu pasakysi? O aš maniau, kad tai aš skrajoju padebesiais.

Ji pažvelgė į jį ir išvydo tai jo akyse. Jos rankos sustingo, o gerklę sugniaužė baimė.

— Nekalbėk taip, — išspaudė ji. — Nereikia. Aš dar nepasiruošusi to išgirsti.

Jis pasisiūbavo ant kulnų, mėgindamas susivaldyti.

— Jei mano noras pasakyti tai, ką tau jaučiu, verčia tave pulti pro duris, tada aš palauksiu.

Ji nė nekrustelėjo, kai jis prisiartino prie jos, kai paėmė jos ranką ir prisitraukė artyn. Ji atsidususi prigludo prie jo ir užsimerkė.

— Taip daug geriau, — sumurmėjo jis.

— Taip. Tikrai.

— Paklausyk. Pameni šitą?

Iš radijo sklido lėta, ritminga muzika.

— *The Drifters.*

— Vasara beveik jau čia. — Jis ėmė linguoti kartu su ja šokio žingsniu, ir jie abu prisiminė pirmą kartą, kai mylėjosi čia, tame pačiame kambaryje. — Pasiilgau tavęs, Laiboji.

— Ir aš tavęs. — Ji apsikabino jį per kaklą ir leido jam vesti. Jis švelniai krimstelėjo jai į ausies lezgelį, ir jos kūnu perbėgo virpulys. Galbūt viskas galėtų būti paprasta, galvojo ji. Jei tik ji leistų. — Girdėjau, vakar vakare žaidei pulą su Sara Hjuit. Norėjau iškabinti jai akis su savo metalo žirklėmis.

Išrietęs antakius, jis atsitraukė ir pažiūrėjo jai į veidą. Jos veide skleidėsi klastinga savimi patenkintos moters šypsena.

— Tu pavojinga moteris, turinti baisią vaizduotę.

— Aišku. Įsivaizdavau, kad pasidarbuoju metalo žirklėmis ir kitur, ant vienos tavo kūno dalies. Tau nebūtų patikę.

Jis atstūmė ją.

— Ar žinai, kokia bausmė taikoma už grasinimą pareigūnui?

— Ne.

— Eime, aš tau parodysiu.

19 skyrius

RYŠKUS MĖNULIS ŠVIETĖ Į LOVĄ. JŲ ĮKAITĘ KŪNAI MAUDĖSI ŠALTUOSE, sidabriniuose spinduliuose. Jie nepuolė iškart mylėtis, bet sušoko dar

vieną šokį, lėtai ir tyliai judėdami mėnulio šviesos spindesy. Jam patiko, kaip ji pasistiebė ant pirštų galiukų, kad jų akys ir lūpos būtų vienoje linijoje. Kaip glaudėsi prie jo ir šypsojosi. Arba nusijuokdavo, kai jis apsukdavo ją ir vėl prisitraukdavo gundydamas.

Susikibę, jie nuėjo iš terasos į miegamąjį lydimi muzikos.

Tingiai nusirengė, ilgai ir aistringai bučiavosi, švelniai lietė vienas kitą. Neskubėdami, nes jų laukė ilga naktis. Muziką papildė atodūsiai ir šnabždesiai.

Jų meilės aktas buvo šokio tęsinys.

Lengvas, siūbuojantis ritmas.

Žingsnis pirmyn, žingsnis atgal.

Drąsus, jausmingas taktas.

Sukiniai.

Kūnai trynėsi, skyrėsi, erzino vienas kitą.

Lūžis.

Rankos susikibo.

Finalinis atodūsis.

Dabar, kai šokis baigėsi, Klerė klausėsi muzikos, kuri vibravo ore ir jos kraujyje.

— Reikėjo pagrasinti tau prieš keletą dienų.

— Gailiuosi, kad to nepadarei.

— Aš bijojau.

— Žinau. Aš irgi.

Čiužinys įlinko, paklodės sušnarėjo, kai ji pasikėlė ir pasižiūrėjo į jį. Ir nusišypsojo.

— Bet dabar jaučiuosi nepalyginamai geriau.

— Tikrai? — Jis suėmė ją už plaukų ir prisitraukė bučiniui. — Aš irgi.

— Man patinka tavo veidas. — Prisimerkusi, ji pirštų galiukais apčiuopė jo veido linijas, skruostikaulius, nosį, burną. — Labai norėčiau nulipdyti tavo veidą.

Jis tik nusijuokė ir švelniai krimstelėjo jai į pirštą.

— Aš rimtai. Geras veidas. Labai stiprūs kaulai. Ką pasakysi?

Jis gūžtelėjo sumišęs.

— Nežinau.

— Ir tavo rankas, — tarė ji daugiau sau nei jam, apvertusi jas ir tyrinėdama delnus, nuospaudas, pirštų ilgį. — Čia nieko grakštaus, — garsiai mąstė ji. — Darbo rankos.

— Tu turėtum žinoti.

Ji nusijuokė, bet papurtė galvą.

— Žiūrint iš menininko taško, jos valstietiškos! Bet tavo kūnas... Jis nuostabus. Elegantiškai raumeningas. Lieknas per klubus, platūs pečiai, ryškūs krūtinės raumenys, tvirtas pilvas, puikios šlaunys ir blauzdos.

Jis dar labiau sutriko.

— Liaukis, Klere.

— Aš visai rimtai svarsčiau paprašyti tavęs pozuoti apsinuoginus, kol mes dar nebuvome... taip intymiai pažįstami.

— Nuogą? — Jis susijuokė, suėmė ją už pečių ir paguldė. Likęs juokas kažkur įstrigo, nes jis matė, kad ji kalba visiškai rimtai. — Nuogas tikrai nepozuosiu.

— Apsinuoginęs, — pataisė ji. — Nuogas myliesi ir eini į dušą, o pozuoji apsinuoginęs.

— Nepozuosiu nei nuogas, nei apsinuoginęs.

— Kodėl ne? — Mintis jai ėmė vis labiau patikti, ir ji pašokusi apsižergė jį. O taip, pagalvojo ji, nepaprastai puikūs raumenys. — Aš jau mačiau tave nuogą, įvairiausiu kampu. Apsinuoginimas neatskleis tavo asmenybės.

— Apsinuoginęs reiškia visiškai nusirengęs.

— Puikiai atrodytum išlietas iš vario, Kamai.

— Nedarysiu to netgi dėl tavęs.

Ji tik šyptelėjo.

— Gerai, tiesiog nupiešiu eskizą iš atminties. Gal tik reikėtų išmatuoti... — Ji nuleido ranką žemyn ir įkišo tarp jų kūnų.

— Baik.

Ji susirietė iš juoko.

— Kas būtų galėjęs pamanyti, kad Kameronas Rafertis, blogas berniukas, tapęs įstatymo sergėtoju, pasidarė drovus.

— Aš ne drovus, tik diskretiškas.

— Prisiekiu savo užpakaliu...

— Maniau, kad kalbėjome apie manąjį.

Ji prunkštelėjusi atsigulė šalia jo ir pasikišo po galva pagalvę. Ir iš kur ta energija? — svarstė ji. Vos prieš dešimt minučių buvo tikra, kad daugiau niekada negalės pajudėti. O dabar jai norisi... šokti.

— Panaudotume strėnjuostę. Galėtum prisisegti prie jos žvaigždę, jei tau padėtų. Pavadinčiau ją *Ilgąja įstatymo ranka.*

— Aš tuoj tau žiebsiu.

Giliai atsidusi, ji patenkinta pasuko galvą ir pažiūrėjo į jį.

— Turiu tau pasakyti, kad kai kalbu apie darbą, aš būnu labai atkakli. Kartą dvi savaites persekiojau rankinių pardavėją, kad galėčiau nupiešti jos rankas. Ko šypsaisi?

— Tu graži.

— Tu bandai pakeisti temą.

— Taip. Bet tu graži. Tos strazdanos ant tavo nosies. Beveik tokios pat spalvos kaip ir tavo akys.

— Gerai, gali lipdyti mane, jei nori, bet pirma aš nulipdysiu tave.

Jis uždėjo jai ant veido pagalvę.

— Žinai, — ji išlindo iš po jos ir pasikišo kartu su kitomis po galva, — jei būtume Niujorke, priverščiau tave dabar apsirengti ir eiti į klubą. — Ji šypsodamasi užsimerkė. — Tranki muzika, daugybė žmonių, per brangūs gėrimai, kuriuos atneša šiurkšti padavėja.

Jis paėmė jos ranką ir ėmė žaisti pirštais.

— Ilgiesi to?

— Chmm. — Ji krustelėjo petį. — Nelabai galvojau apie tai. Blogai, kad kitoje gatvės pusėje nėra kepyklos, bet vietiniame turguje yra gana skanių spurgų.

Kamas surimtėjęs liovėsi žaisti jos pirštais ir ėmė juos apžiūrinėti. Jie buvo ilgi, ploni — menininkės pirštai.

— Kur tu ten gyveni?

— Turiu butą palėpėje SoHo rajone.

Palėpė SoHo. Tai irgi ji. Egzotika ir mada.

— Esi buvęs Niujorke?

— Porą kartų. — Jis pažiūrėjo jai į veidą. Ji buvo visiškai atsipa-

laidavusi, užsimerkusi, lūpos prasiskyrusios, oda švelniai paraudusi po sekso. Ji nesivargino prisidengti antklode, kaip padarytų kitos moterys, bet gulėjo ant jos nė kiek nesigėdydama savo nuogumo. Jis uždėjo ranką jai ant krūties, paglostė šoną, labiau norėdamas save įtikinti nei sujaudinti.

— Tau patiko?

— Kas?

Ji vėl nusišypsojo.

— Niujorkas.

— Visai nieko. Tai tarsi greitas pasivažinėjimas po sausakimšą ir pernelyg brangų pramogų parką.

Ji nusišypsojo dar plačiau.

— Nepalyginsi su kasmetiniu Emitsboro karnavalu.

— Taip. Nepalyginsi. Keista, kaip viskas susiklostė — mudu grįžome čia ir tapome pora. — Jis ištiesė ranką ir paglostė jai skruostą. — Nenoriu, kad grįžtum į Niujorką, Klere. — Ji atsimerkė, ir jos akys vėl pasidarė atsargios. — Tik nesakyk, kad aš skubinu įvykius, nes jaučiu, jog ant kortos pastatytas mano gyvenimas.

— Neketinau to sakyti. Aš nežinau, ką pasakyti.

— Aš nenoriu tavęs prarasti, bet jei tu nuspręsi grįžti į Niujorką, aš negalėsiu važiuoti kartu. Aš negaliu grįžti į policiją.

— Tu dirbi tą patį darbą čia.

— Taip. — Jis atsisėdo ir pasiėmė cigaretę. Ji nepasitenkins daline tiesa ar ultimatumu. Ir kodėl turėtų? Teks papasakoti jai viską. — Gražus, tykus miestelis. Bent jau toks buvo, ir aš to norėjau. — Jis užžiebė degtuką. Šis tyliai čirkštelėjo. Kurį laiką jis stebėjo liepsną, paskui užgesino. — To man reikėjo. Aš grįžau čia, nes mieste nebegalėjau dirbti policininku. Nebepasitikėjau savimi, nepajėgiau įsivaizduoti, kad reikėtų su kažkuo kitu veržtis pro duris.

— Veržtis pro duris?

— Kalbu apie partnerį, — paaiškino jis. — Nebegalėčiau pasitikėti savimi, kai reikėtų pridengti partnerį.

Ji palietė jo ranką.

— Kodėl?

— Aš turėjau partnerį. Mes dirbome kartu daugiau nei trejus metus. Jis buvo geras policininkas. Ir geras draugas.

— Buvo? — paklausė ji, pakeldama jo ranką prie lūpų. — Apgailestauju. Kas atsitiko?

— Aš susimoviau, ir jis mirė.

— Niekada nebūna taip paprasta. — Staiga pajutusi šaltį, ji prisitraukė jo marškinius ir apsivilko. Ji žinojo, ką reiškia laikyti savyje slaptas nuoskaudas, laikyti jas viduje kaip kokiam šykštuoliui slaptą lobį. — Ar gali papasakoti?

— Tiksliau sakant, privalau. — Bet jis kurį laiką tylėjo, klausydamasis muzikos ir paukščių čiulbėjimo. — Mes tyrėme vieną bylą, kai mūsų ekipažas gavo įsakymą važiuoti į kitą įvykio vietą. — Jis ir dabar tarsi girdėjo radijo stoties šnypštimą, nepiktą Džeiko keiksmą.

Regis, tai mums, drauguži.

— Saut Yste ginkluotas vyras šaudė į stovinčius automobilius ir butų langus. Mes buvome vos už poros kvartalų nuo įvykio vietos, todėl atsiliepėme į kvietimą. Kai nuvažiavome, tas vyras buvo paėmęs įkaitе moterį ir laikė prikišęs jai prie galvos ginklą. Ji rėkė.

Kamas nutilo, įtraukė dūmo. Mėnulio šviesą pakeitė vidurvasario saulė. Raibuliuojantis karštis. Šiukšlių dvokas.

Jis viską matė aiškiai, per daug aiškiai. Moters marškinėlių spalvą, pamišusį šaulio žvilgsnį, spindinčias šukes ant šaligatvio.

— Jis buvo apkvaišęs nuo narkotikų, visiškai pašėlęs. Jis nusitempė moterį į pastatą. Namas buvo apleistas, skirtas nugriauti. Mes iškvietėme pastiprinimą ir įėjome paskui jį. Džeikas iš pastato nebeišėjo.

— O, Kamai.

— Tas tipas tempė moterį laiptais į viršų. Ji pametė batelį, — tyliai pridūrė jis. — Keista, kokias detales įsimeni. — Ji pametė batelį, ir jos kulnai dunksėjo į laiptus. Jos akys... — Ji žiūrėjo tiesiai į jį, ir jos tamsios, kupinos siaubo ir vilties akys maldavo padėti. — Ji jau nešaukė, tik verkė. Maldavo. Bet jis rėkė.

AŠ KELIAS, TIESA IR ŠVIESA! TIESA IR ŠVIESA! AŠ IŠSIGELBĖJIMAS! JEI TAI ERZINA TAVĄJĄ AKĮ, TAI IŠPLĖŠK JĄ!

— Mes užlipome į pirmąją aikštelę. — Jis girdėjo riksmus ir kūk-

čiojimus, aidinčius tarp tuščių, griūvančių sienų. Užuodė dulkes, gižų siaubo tvaiką. — Aš buvau antrame aukšte. Lūžo laiptelis. Koja sulindo iki pat prakeikto kelio. — Netikėta kliūtis, skausmo ir nevilties blyksnis. Ir baimės. — Džeikas buvo trim laipteliais aukščiau. Trim žingsniais. Išlindau iš tos prakeiktos skylės.

BABILONO KEKŠĖ! KAS PIRMASIS MES AKMENĮ? KAS IŠDRĮS? KAS DRĄSUS?

— Tas pamišėlis šovė į moterį. Aš keturpėsčias bandžiau išlipti, o jis šovė į moterį. Ji susmuko palei sieną kaip lėlė, o tada jis suvarė tris kulkas į Džeiką. Aš jį nužudžiau.

Riksmas, kulkoms susmigus į kūną. Kraujas, nudažęs suplėšytus marškinėlius.

— Aš jį nužudžiau, — pakartojo Kamas. — Pavėlavau vos porą sekundžių. Tebeklūpėjau ant kelių, o Džeikas jau ritosi laiptais žemyn. Jei nebūčiau atsilikęs nuo jo per tris laiptelius, jis būtų gyvas.

— Tu negalėjai to numatyti.

— Galėjau. Jis buvo mano partneris ir mirė laiptų apačioje, nes aš nesuspėjau jo pridengti.

— Jis žuvo, nes tas maniakas nužudė jį ir tą nekaltą moterį. — Klerė apkabino jį ir prisiglaudė prie jo įsitempusio kūno. — Galbūt jei laipteliai nebūtų buvę supuvę, jei tavo partneris būtų įlūžęs vietoje tavęs, jei tas pamišėlis būtų pradėjęs šėlti kitoje miesto dalyje — galbūt tada to nebūtų atsitikę. Tu negalėjai nieko pakeisti.

— Aš šimtus, tūkstančius kartų perkračiau tai savo mintyse. — Jis prispaudė lūpas prie jos kaklo, guosdamasis jos odos skoniu ir kvapu. — Ir nė karto nesuspėjau. Po to įvykio pradėjau gerti. — Jis atsitraukė, nes norėjo, kad ji pažiūrėtų į jį. — Smarkiai. Ir dabar gerčiau, jei tai nors kiek padėtų. Atidaviau ženklelį, ginklą ir grįžau čia tikėdamasis, kad gaudysiu greičio viršytojus ir auklėsiu baro peštukus.

— Tu gerai dirbi. — Ji atsisėdo ir paėmė jį už rankų. — Čia tavo vieta. Nesvarbu, kas privertė tave grįžti, — tai nekeičia tiesos. — Suprasdama jo sielvartą, ji pabučiavo jo pirštus. — Žinau, ką reiškia netekti brangaus žmogaus, ką reiškia svarstyti, ar galėjai padaryti ką nors kitaip, ką nors, kad to būtų išvengta. Norėčiau pasakyti, kad tai praeis,

bet nesu tikra, ar tokie dalykai pasimiršta. Tik žinau, kad turi sau atleisti ir gyventi toliau.

— Galbūt aš buvau pradėjęs gyventi. Galbūt. Bet pastarųjų savaičių įvykiai privertė mane susimąstyti, ar aš esu tas, kuris turėtų tai sutvarkyti. Ne. Ne, tiksliau, aš galvojau, ar aš galiu tai sutvarkyti.

Ji šyptelėjo, vildamasi praskaidrinti jam nuotaiką.

— Galiu pasakyti, kad kai tardei mane, kalbėjai kaip tikrai kietas faras.

— Aš nenorėjau būti tau griežtas.

— Ir nebuvai. Turbūt turėčiau pasakyti „nuodugnus". — Ji perbraukė pirštais per jo plaukus. Taip, jai patinka jo veidas. Ypač dabar, kai jis toks pažeidžiamas. — Aš pamenu tave, Raferti, prieš dešimt ar dvylika metų, žingsniuojantį per Emitsborą su medžio didumo pagaliu ant peties. Niekas nedrįso lįsti prie tavęs. Taip pat prisimenu, kaip vėžindavai ant savo dviračio Anę. Kalbėdavaisi su ja. Buvai geras jai. Neįtikėtinas derinys, ir tada, ir dabar. Miesteliui reikia tavęs; kad ir kas čia vyktų, niekas geriau už tave to neišsiaiškins.

Jis paglostė jos rankas.

— Tu man gera.

— Taip. — Ji pasilenkė ir pabučiavo jį. — Manau, kad taip. — Tada pabučiavo dar kartą. — Manau, kad myliu tave.

— Minutėlę. — Jis tvirčiau suspaudė jos rankas ir prisitraukė ją prie savęs. — Pakartok tai dar kartą.

— Manau...

— Tai gali praleisti.

Ji pažvelgė į jį, suprato, ko jis nori, ir giliai atsiduso.

— Gerai. Aš myliu tave.

— Tai gerai. — Jo lūpose pasirodė šypsena. — Tai labai gerai, Laiboji. Aš irgi tave myliu.

Ji suėmė delnais jo veidą ir truputį atstūmė nuo savęs, kad galėtų matyti jo akis.

— Žinau. Ir labai noriu tikėti, kad mums verta pabandyti, Kamai.

— Daugiau nei pabandyti. — Jis padėjo jos galvą sau ant peties. Kaip ten buvusi, pagalvojo. Dabar, kai atsirado ji, visos jo gyvenimo

detalės, rodės, susidėliojo į vietas. — Aš manau, jog kai kurie dalykai gyvenime atsitinka todėl, kad jie tiesiog turi atsitikti. Tu grįžai, nes tau reikėjo rasti kai kuriuos atsakymus. O aš grįžau, nes bėgau.

Ji užsimerkė ir nusišypsojo.

— Taigi priežastys nėra tokios svarbios kaip rezultatas.

— Aš taip manau.

— Bet dėl vieno tu klysti. Tu bėgai ne nuo kažko, bėgai ieškoti. — Ji staigiai atsimerkė. — O Dieve.

— Kas yra? — paklausė jis, kai ji išsiveržė iš jo glėbio.

— Kalbant apie pabėgimus. Toji mergaitė, kurios ieškojai, kai aš atvykau į miestelį. Pabėgusi iš...

— Harisburgo?

— Taip, iš Harisburgo. Koks jos vardas?

— Džeimison, — tarė jis. — Karlė Džeimison. Kodėl?

— Jėzau. — Ji vėl užsimerkė. Tai negali būti sutapimas. — Kaip rašomas jos vardas?

— K-a-r-l-ė. Klere, kas yra?

— Anė. Šįryt per paradą mačiau Anę, ir ji gyrėsi savo apyrankėmis. Viena buvo sidabrinė su ant jos išgraviruotu vardu. Karlė. Niekaip negalėjau prisiminti, ką man tai priminė, — iki dabar.

Jo skrandį sugniaužė bloga nuojauta. Jis dirstelėjo į laikrodį. Buvo po pirmos.

— Rytą iškart važiuosiu pas Anę.

— Leisk man važiuoti kartu. Aš netrukdysiu, — skubiai pridūrė ji. — Manau, galiu padėti. Ji sakė, kad tai jos mėgstamiausia apyrankė, nes ant jos išgraviruotas jos vardas. Anė neteisingai perskaitė raides. Jei duosi man valandą, aš padarysiu jai kitą apyrankę, tada pamėginsime įkalbėti ją apsikeisti.

— Gerai. Labai tikiuosi, kad ji rado apyrankę pakelėje, ir kad toji mergaitė pametė ją eidama.

— Tikriausiai taip ir buvo. — Bet Klerė pajuto stingdantį šaltį. — Vaikai tokie nerūpestingi. Ji tikriausiai nė nepastebėjo, kad pametė.

— Taip. — Tačiau nuojauta jam sakė ką kita.

— TAI NETURI BŪTI TAVO GERIAUSIAS DARBAS, — TARĖ KAMAS, NORĖdamas ją paskubinti.

— Viskas, ką darau, turi būti geriausia. — Klerė kantriai litavo sąsagą. Ji buvo gana patenkinta dizainu — plonas sidabrinis lankas, išplatėjantis į ovalą. Ji išgraviruos Anės vardą didelėmis aiškiomis raidėmis. Jei tik Kamas liausis skundęsis ir jai trukdęs.

Jis vaikštinėjo po garažą, kilnodamas įrankius.

— Noriu sugauti ją priekaboje, kol ji dar niekur neišėjo.

— Gerai gerai. — Jei ji ims dailinti suvirintą sąsagą, jis visai pasius. Klerė apžiūrėjo ją ir nusprendė, kad teks pakentėti jo bambėjimą. Ji negali neužbaigti savo darbo. — Nežaisk su mano skriestuvu.

— Kas čia vyksta? — Bleras išdygo tarpduryje su sportiniais šortais ir akivaizdžiai pagiringas.

— Klerė daro apyrankę.

— Apyrankę? — Jis prisidengė akis nuo šviesos ir pasistengė nesiraukyti. Nuo raukymosi dar labiau skaudėjo galvą. — Septintą ryto. Sekmadienio ryto.

Kamas dirstelėjo į laikrodį.

— Dešimt po septintos.

— O, tada suprantama. — Bleras plačiai sumojavo rankomis ir tučtuojau pasigailėjo, kad sukrutėjo.

— Padedu policijai, — tarė Klerė, ieškodama graviravimo įrankių.

— Gamindama apyrankę?

— Aha. Jei jau stovi čia, tai gal išvirtum kavos?

— Mes neturime laiko, — įsiterpė Kamas.

— Galime pasiimti.

— Kai baigsime, nupirksiu visą prakeiktą galoną kavos.

— Tau jos reikia dabar, — tarė ji, imdamasi darbo. — Tu suirzęs.

— Suirzęs jau buvau, dabar sparčiai nirštu.

— Matai?

— Paklausykit, — pradėjo Bleras, ir turėjo abiem rankomis susiimti už galvos, kad ši nenulėktų nuo pečių. — Gal judu čia išsiaiškinkite, o aš grįšiu į lovą.

Nė vienas nesiteikė net pažvelgti į jį.

— Ar dar ilgai?

— Pora minučių. — Smailus antgalis paniro į sidabrą. — Jei turėčiau daugiau laiko, galėčiau...

— Klere, ji blizga. Jai patiks.

— Aš menininkė, — atsiliepė ji, raitydama papuošimus. — Mano darbas yra mano siela.

— O Kristau.

Ji prikando lūpą, kad nesusijuoktų, ir paėmė audeklo skiautę.

— Na štai. Primityvoka, bet graži.

— Išlaisvink savo sielą iš spaustuvų, ir važiuojam.

Bet Klerė paėmė dildę.

— Dar penkias minutes. Tik nudailinsiu sąsagą.

— Padarysi tai automobilyje. — Jis pats atsuko spaustuvą.

— Tu visiškai nevertini kūrybinio proceso, — kalbėjo Klerė, Kamui jau tempiant ją iš garažo. — Važiuokim mano automobiliu. Jis ne toks oficialus, atrodys, kad tik užsukome į svečius.

— Gerai. Vairuosiu aš.

— Prašom. Rakteliai spynelėje. — Ji paėmė iš jo apyrankę, atsisėdo į keleivio vietą ir ėmė brūžinti sąsagą. — Ką darysi, kai gausi iš jos apyrankę?

Jis išsuko iš kiemo.

— Velniškai tikiuosi, kad ji prisimins, kur ją rado. Tada paskambinsiu Džeimisonams. Jie turės ją atpažinti.

— Jiems tikriausiai nepaprastai sunku. Nežinoti, kur ji, kaip ji.

Ar gyva, pridūrė mintyse Kamas.

ANĖS NAMELIS ANT RATŲ STOVĖJO MIESTELIO PAKRAŠTY, MAŽAME, UŽžėlusiame žemės sklypelyje, kurį visi vadino Molynu. Niekas nežinojo kodėl, nes dirvožemio ten buvo tiek mažai, o akmenų tiek daug, kad molio ten nebuvo nuo 1972-ųjų vasaros, kai siautė uraganas Agnė.

Bet Molynas tai Molynas, ir saujelė namelių, įsikūrusių šiame lopinėlyje, priėmė pavadinimą su savotišku pasididžiavimu.

Tokią ankstyvą sekmadienio valandą čia nemiegojo tik pora tingių perkarusių šunėkų, kurie varžėsi, kuris apšlapins daugiau pikapo ratų.

Iš vieno namelio sklido saldžiai meilikaujantis televizijos evangeliko balsas, pardavinėjantis Dievą.

Anės namelis išsiskyrė iš kitų. Dažais, kuriuos rado išmestus už ūkinių prekių parduotuvės, ji nudažė vieną pusę ryškiai violetine spalva. Likusi dalis buvo blankiai žalia, išskyrus laiptus, kuriuos Deivis Ryderis neseniai sutaisė, o Anė nudažė skaisčiai geltona spalva. Vaizdas galėjo sukelti virškinimo sutrikimų, bet Anei patiko.

— Prisimenu, kai lankiausi čia paskutinį kartą, — tarė Klerė. — Prieš Padėkos dieną, kai man buvo... o... keturiolika ar penkiolika, ir mudvi su mama atvežėme jai moliūgų pyrago. — Ji padėjo dildę. — Žinai, kas man patinka šiame miestelyje, Kamai? Žmonės rūpinasi savo anėmis ir nė nesusimąsto apie tai. Tiesiog rūpinasi.

Klerė įsidėjo apyrankę į kišenę. Iš namelio sklido Anės balsas. Ji dainavo. Jos balsas tykiame ryto ore buvo tikresnis, nuoširdesnis nei evangeliko, ir labiau strigo į širdį.

— Palauk. — Klerė sulaikė Kamą, kol šis nespėjo pabelsti. — Leisk jai baigti.

— „Kažkada buvau paklydusi, bet dabar radau save. Buvau akla, bet dabar matau."

Kamas pasibeldė į metalines duris. Jis pastebėjo jose skylių ir mintyse pasižadėjo iki vasaros duris sutaisyti. Pasigirdo šlepsėjimas, murmėjimas, tada Anė atidarė duris, sumirksėjo ir išsišiepė.

— Labas. Labas. — Ji vilkėjo dvi palaidinukes, vieną ant kitos, ir pirmosios kai kurios sagos buvo pranertos pro antrosios kilpas. Teniso bateliai tvarkingai suvarstyti, o ant krūtinės ir rankų žvilgėjo papuošalai. — Įeikite. Įeikite ir sėskitės.

— Ačiū, Ane. — Kamas įžengė į vidų. Namelis buvo užverstas dėžėmis ir maišais. Baltas stalviršis, skiriantis virtuvę nuo kambario, nukrautas lobiais: blizgančiais akmenimis, tuščiomis plastikinėmis dėžutėmis, tuščiais kvepalų ir burnos gaiviklių buteliukais.

Sienos nukabinėtos plakatais, rūpestingai iškirptais iš žurnalų. Šalia apskritaveidės Barbaros Buš gitara grojo Briusas Springstynas. Kristė Brinkli šypsojosi nugalėtojos šypsena šalia išblukusio grupės *Supreme* plakato.

Jie buvo jos draugai, jos kompanionai — nuo princesės Dianos iki nežinomo švarių, spindinčių plaukų modelio.

— Galite sėstis čia, — tarė jiems Anė. — Sėskitės kur norite. Turiu vyšnių limonado ir sausainių.

— Kaip miela. — Klerė išsirinko išblukusį gėlėtą fotelį, o Kamas prisėdo po Peliuko Mikio formos varpeliais. — Bet tu nesivargink.

— Man patinka svečiai. — Anė išdėliojo sausainius pusračiu įskilusioje lėkštėje, tada į tris plastikinius puodelius įpylė saldaus vyšninio gėrimo. — Buvo atėjusi ponia Negli ir atnešė man knygų. Man patinka žiūrėti į paveikslėlius. — Ji įgudusiu judesiu prasiyrė pro dėžes ir padėjo gėrimus. — Turiu ir daugiau.

— Mums užteks, — pasakė Kamas. — Prisėsk prie mūsų.

— Pirma atnešiu sausainių. Svečius visada reikia pavaišinti. Mano mama taip sakydavo. — Padėjusi lėkštę ant dėžės, ji atsisėdo. — Ar patiko vakarykštis paradas?

— Taip, — nusišypsojo jai Klerė. — Labai.

— Muzika buvo graži. Gera ir garsi. Norėčiau paradų kiekvieną dieną. Paskui aš buvau pastoriaus Barklio namuose. Jie valgė mėsainius ir ledus.

— Ane, ar prisimeni, kad parade sutikai Klerę?

— Aišku. Susipažinau su jos draugais. Tu turi juodą draugę ir baltą draugą. Tiesa?

— Taip, ir tu rodei mums savo apyrankes. Kamas irgi norėtų jas pamatyti.

Anė paslaugiai ištiesė ranką.

— Man patinka gražūs daiktai.

— Jos tikrai gražios. — Jis pastūmė į šoną plastikinę, dengtą auksu ir dažyto metalo, apsistodamas ties sidabrine. — Iš kur gavai šią?

— Radau.

— Kada tu ją radai?

— A, kažkada. — Ji nusišypsojo, sukiodama riešą, kad apyrankės žvangėtų. — Užvakar.

Kamas tramdė savo nekantrumą.

— Ar turėjai ją tą dieną, kai vežiau tave namo? Pameni, kai per radiją dainavo Bilis Džoelas?

Anės akys apsiblausė, bet tuoj vėl praskaidrėjo.

— „Mano gyvenimas vien rokenrolas.“ Man patinka ta daina. Moku visus žodžius.

— Ar tą dieną turėjai apyrankę?

— Taip, aišku. — Ji gėrėdamasi perbraukė pirštu per raides. — Radau ją seniai. Dar rožės nežydėjo ir lapai nebuvo išsiskleidę.

— Gerai. Ar gali pasakyti, kur tu ją radai?

— Ant žemės.

— Čia, miestelyje?

Anė paniuro.

— Ne. — Ji prisiminė, bet negalėjo pasakoti jam apie tą slaptą vietą. Niekas neturi apie tai žinoti. Ji atsargiai patraukė ranką ir pasiėmė sausainį. — Tiesiog ant žemės. Pamatai smeigtuką, pakeli. Aš daug ko randu. Gal dar gėrimo?

— Ne, ačiū. — Klerė palinko į priekį ir paėmė Anę už rankos. — Ane, labai svarbu, kad tu prisimintum, kur radai šią apyrankę. Ji tau taip patinka, todėl tikėjausi, kad prisiminsi. Tikriausiai labai džiaugeisi, kai radai ją.

Anė pasimuistė kėdėje ir ėmė mikčioti kaip vaikas, pakviestas deklamuoti eilėraštį prieš klasę. Nuo limonado aplink jos lūpas buvo likęs raudonas žiedas.

— Tiesiog kažkur radau. Vienur ar kitur. Kas randa, tas ir pasiima. Aš daug randu. Tuos daiktus galima pasiimti, nes žmonės pameta ir palieka juos ant žemės.

— Gerai. — Klerei buvo aišku, kad jie tik sujaudins ją. — Man patinka tavo paveikslai.

Virpančios Anės rankos aprimo.

— Pasikabinu juos ant sienos ir tada niekuomet nebūnu viena. Bet tik tuos, kurie šypsosi. Ne, ne, jokių liūdnų veidų. Pasidariau tokią knygą iš paveiksliukų, kad galėčiau pavartyti prieš miegą.

— Aš irgi tau kai ką padariau. Norėtum pamatyti?

— Taip. — Anė mandagiai pasidėjo ant kelių rankas, nors būtų mieliau kalbėjusi apie paveikslus. — Tu darai statulas.

— Kartais.

— Ponia Aterton sako, kad tu darai nuogų žmonių figūras. — Anė paraudo ir sukikeno. — Juokinga toji ponia Aterton.

— Pašėlusiai, — sumurmėjo Kamas. — Klerė daro ir apyrankes.

— Tikrai? — Anė išpūtė akis. — Tikrai?

Klerė įkišo ranką į kišenę.

— Šiandien padariau tokią.

— Ak, — iškvėpė Anė, švelniai lytėdama metalą. — Kokia graži. Gražesnės nesu mačiusi.

— Ačiū. Ar matai raides?

Anė pasilenkė arčiau ir sukikeno.

— A-N-Ė. Anė.

— Teisingai. O dabar pažiūrėk į šitą. — Ji paėmė Anės ranką ir prikišo apyrankę. — Ši kitokia. Ant jos parašyta kitaip.

Anė niaukdamasi apžiūrėjo abi.

— Aš nežinau.

— Ant šios parašyta Anė, o ant kitos — kitaip. Toji ant tavo rankos priklauso kažkam kitam.

— Aš jos nevogiau. Mama sakė, kad vogti blogai.

— Mes žinome, kad tu jos nepavogei, — įsiterpė Kamas. — Bet manau, kad žinau, kieno ji.

— Tu nori, kad aš ją grąžinčiau. — Jos lūpos ėmė virpėti. — Ji mano. Aš ją radau.

— Tu gali pasilikti tą, kurią aš padariau.

Ji tučtuojau nusiramino, kaip vaikas, gavęs ledinuką.

— Kaip dovaną?

— Taip, tai dovana, bet mums labai padėtum, jei atiduotum tą kitą.

Anė svarstė, kraipydama galvą ir niurnėdama po nosimi.

— Tavo gražesnė.

— Ji tavo. — Klerė užsegė apyrankę jai ant riešo. — Matai?

Anė iškėlė ranką, dienos šviesoje grožėdamasi spindinčiu metalu.

— Dar niekas nėra padaręs man apyrankės. Niekada. — Ji atsiduso, nusitraukdama nuo riešo Karlės apyrankę. — Gali pasiimti šitą.

— Ane. — Kamas palietė jai ranką. — Jei prisiminsi, kur ją radai, nedelsdama ateik ir pasakyk man. Tai svarbu.

— Aš randu daug daiktų. Visą laiką randu. — Ji nusišypsojo savo senomis nekaltomis akimis. — Norite dar sausainių?

— KĄ DABAR DARYSI? — PASITEIRAVO KLERĖ, KAI JIE PALIKO ANĖS priekabą.

— Paskambinsiu Džeimisonams.

Ji užjaučiamai palietė jo ranką.

— Kaip gaila, kad Anė negalėjo prisiminti, kur ją rado.

— Sunku pasakyti, ką ji prisimena. Tu labai padėjai, Klere. Ačiū tau.

— Geriau jau būtume radę merginą, o ne apyrankę.

— Tikrai.

Klerė nusisuko į langą.

— Tu nemanai, kad ją rasi.

— Nėra įrodymų...

— Kalbu ne apie įrodymus. — Ji atsigręžė į jį. — Kalbu apie nuojautą. Mačiau tavo veidą, kai įsidėjai apyrankę į kišenę.

— Ne, nemanau, kad rasiu. Nemanau, kad ją išvis kas nors ras.

Likusį kelią jie važiavo tylėdami. Kieme, kai išlipo iš automobilio, Klerė priėjo prie jo, apkabino per liemenį ir padėjo galvą jam ant peties.

— Užeik, aš išvirsiu tau kavos ir iškepsiu porą kiaušinių.

— Man patinka, kad tu gamini man valgyti.

— Man ir pačiai visai nieko.

— Turiu dirbti, Laiboji. — Jis pabučiavo jai į pakaušį ir atsitraukė. — Teks pasitenkinti Martos sumuštiniais.

— Aš būsiu čia, kai baigsi.

— Labai to tikiuosi.

Klerė luktelėjo, kol jis išsuko iš kiemo, pamojavo jam, tada nuėjo į vidų. Iš virtuvės sklido balsai.

— Man tai nepatinka, — tvirtino Endžė. — Kai tai nutinka per dažnai, tai jau ne atsitiktinumas.

— Kas? — Klerė įėjo ir nužvelgė trijulę prie virtuvės stalo. — Kas nors atsitiko?

— Kur Kamas? — paklausė Endžė.

— Grįžo į nuovadą. Kodėl klausi?

— Endžė truputį išsigandusi. — Bleras gurkštelėjo kavos, mėgindamas praskaidrinti mintis. Iš pagirių buvo likęs tik bukas tuksėjimas galvoje. — Vakar vakare kažkas skambino.

— Vakar vakare skambino keletą kartų, — pataisė Endži. — Ir kiekvieną kartą, man atsiliepus, tas kažkas padėdavo ragelį.

— Vaikai, — nusprendė Klerė ir pasuko prie kavinuko.

— Galbūt vienas vaikas. — Endžė susijaudinusi treptelėjo koja. — Tas iš kitos gatvės pusės.

— Ernis? — Klerė atsiduso, atsirėmė į spintelę ir paragavo kavos. — Kodėl taip manai?

— Kai paskambino antrą kartą, aš atsikėliau. Jo namo viršuje degė šviesa.

— Dėl Dievo, Endže.

— Vakar per paradą jis ryte rijo tave akimis.

— Ką gi. Tada teks išvilioti jį į gatvę ir nušauti.

— Nesielk taip nerūpestingai, — patarė jai Žanas Polis. — Tas vaikinas gali pridaryti bėdos.

— Jis tik vaikas, ir tiek.

— Jis domisi satanizmu, — nenusileido Žanas Polis, ir Bleras paspringo kava.

— Ką?

— Ernis nešioja pentagramą, — paaiškino Klerė, — o Žanas Polis mato demonus.

— Aš matau probleminį ir galbūt pavojingą jaunuolį, — tvirtai pareiškė prancūzas.

— Minutėlę. — Bleras kilstelėjo ranką. — Kas ten su ta pentagrama?

— Apversta pentagrama. — Žanas Polis suraukė kaktą. — Vaikinas nešioja ją ant kaklo, varto, gniaužo. Ir stebi Klerę.

Bleras pastatė puodelį ir atsistojo.

— Klere, manau, turėtum pasikalbėti apie tai su Kamu.

— Nebūk juokingas. Nėra čia apie ką kalbėti. Kamas tikrai turi pakankamai rūpesčių ir be demonų. Einu dirbti. — Ji trinktelėjo durimis.

— Ką tu žinai apie satanizmą? — pasiteiravo Bleras Žano Polio.

— Tik tai, ką perskaitau laikraščiuose, bet to pakako, kad tas vaikinas sukeltų man nerimą.

— Papasakok jam apie katę, — paragino Endžė, dirstelėjusi į garažą.

— Kokią katę?

Nesuteikusi Žanui Poliui galimybės, Endžė palinko į priekį ir ėmė paskubomis pasakoti.

— Kažkas paliko negyvą katę — be galvos — prie užpakalinių durų. Klerė tvirtina, kad ją atitempė koks nors palaidas šuo, bet aš taip nemanau, nes ji nebuvo sudarkyta. — Endžė neramiai žvilgtelėjo į vyrą. — Žanas Polis apžiūrėjo ją, kai nešė išmesti.

— Jai buvo nupjauta galva, — tarė jis Blerui. — Nesudarkyta, neapkandžiota, kaip padarytų koks žvėris. Tiesiog be galvos.

Niūriai linktelėjęs, Bleras atsistojo.

— Stebėkite ją. Man reikia kai kam paskambinti.

20 skyrius

— KODĖL JI MAN NEPASAKĖ, VELNIAI RAUTŲ? — PIKTAI PAKLAUSĖ KAMas. Bleras sėdėjo priešais jį šerifo kabinete.

— Nežinau. Norėčiau žinoti. — Blero lūpos iš įtampos buvo virtusios viena plona linija. — Norėčiau užmesti akį į tą vaikį. Gerai įsižiūrėti.

— Aš susitvarkysiu su Erniu.

— Tu pasidomėk štai šituo. — Bleras pabaksnojo pirštu į storą aplanką ant stalo. — Nuvažiavau į Hagerstauno redakciją. Pasiknisau lavoninėje. Ir paskambinau į *Post*. Jie atsiuntė man keletą straipsnių apie satanizmą. Manau, tau bus įdomu.

Kamas atvertė aplanką ir tyliai švilptelėjo.

— Mes toli nuo Vašingtono.

— Kaip ir daugelis kitų vietų. Bet tai netrukdo tam mėšlui sklisti.

Sudarkyti naminiai gyvuliai, išskrosti naminiai gyvūnėliai. Kamas pervertė slidžias faksogramas, jausdamas kylant pasišlykštėjimą.

— Kai dirbau policijoje, mes kartais susidurdavome su tokiais atvejais. Ritualiniai apskritimai miškuose, ant medžių išraižyti simboliai. Bet čia? — Jis pakėlė akis į Blerą. — Jėzau, mes čia užaugome. Kaip tai galėjo vykti mums nežinant?

— Dažniausiai tokios grupės veikia atsargiai, labai atsargiai. — Jis atsistojo ir nuėjo prie kavinuko. — Dar nori šių atominių atliekų?

— Įpilk. — Kad kažkas čia ne taip, jis jautė nuo pat pradžių, vos pamatęs tą mažą tuščią kapą. — Bet Bifas buvo nužudytas ne atmestinai. Ne. — Jis vėl pažiūrėjo į Blerą. Ne nerūpestingai. Įžūliai.

— Pasakysiu tau, ką aš supratau iš viso to. — Bleras įpylė Kamui kavos. — Jie mąsto kitaip nei kiti žmonės. Jie jaučia kitaip nei kiti. — Kai jis vėl atsisėdo, kėdė sugirgždėjo nuo jo neramių judesių.

Kamas prisitraukė peleninę.

— Papasakok man kaip žurnalistas.

— Gerai. — Bleras atsilošė, sunėrė pirštus. — Tu teisingai parinkai žodį. Įžūlu. Klaidinga manyti, kad jie kvaili. Kultai jungia ne tik narkomanus, psichopatus ar maištaujančius paauglius. Šioje medžiagoje minimi daktarai, teisininkai, koledžų profesoriai, kurie dažnai būna labai svarbūs.

Kamas ir pats tai suvokė, bet norėjo išgirsti logišką paaiškinimą.

— Kaip jie įsivelia į tai?

— Grupės puikiai organizuotos. Yra tam tikras žmonių verbavimo tinklas. Žmones vilioja slaptumas, priklausymas grupei. — Kalbėdamas Bleras net išsigando, kad taip gerai supranta tas viliones. — Jie taip gyvena dėl malonumo, iškrypusio malonumo. Santykiauja su gyvuliais. Su vaikais, dėl Dievo. O kur dar valdžia, galia — daug kas trokšta valdžios. — Jis paskleidė ant stalo lapus. — Kai kurie netiki, kad gali prisikviesti demonus, bet įstoja į kultą dėl malonumų. Sekso. Narkotikų. Žudymo malonumo. — Jis žvilgtelėjo į Kamą. — Kaip matai, šiuose straipsniuose kalbama ne apie avių ar šunų žudymą. Kartais jie žaidžia pavojingiau. Ypač gerais taikiniais tampa pabėgusieji iš namų.

Kamui nusmuko širdis, pagalvojus apie Karlę Džeimison. Paskui apie Bifą.

— Ar jie žudo savus?

— Kodėl gi ne? Tai ne koks vyrų klubas, Kamai, ir kai kurie iš tų žmonių tiki — giliai ir karštai, — kad Šėtonas duos jiems viską, ko tik nori, jei jie eis jo nurodytu taku. Šiame aplanke apstu įvairiausios medžiagos, pradedant vadinamaisiais mėgėjais, baigiant šulais. Tačiau labiausiai juos vienija — tai gali būti netgi pora vaikigalių, užsidegančių juodą žvakę — valdžios troškimas. Galutinis siekis — valdžia, galia.

— Aš irgi šiek tiek domėjausi, — tarė Kamas. — Mano supratimu, yra skirtingi kultų tipai. Labiausiai paplitę tie, kur siekiama malonumų ir bendrumo jausmo, atliekant tam tikras apeigas, tačiau atmetant ritualinius aukojimus.

— Taip. — Bleras linktelėjo ir nervingai susijuokė. Nieko sau, seni geri draugai, gerdami kavą, aptarinėja velnio garbinimą ir ritualines žmogžudystes. — Tačiau yra ir kitokių. Man reikia dar pasigilinti, tačiau sprendžiant iš to, ką turiu, tai pati pavojingiausia grupė. Jie pasiima iš knygų ir tradicijų tai, kas jiems tinka, ir perdaro savaip. Jie linkę grįžti į senovę, kai kraujas buvo vienintelis būdas nuraminti ir palenkti į save dievus. Tokios grupės formuojasi bet kur. Jie nesiekia atkreipti dėmesio, kaip tik jo vengia. Bet jie suranda vienas kitą.

— Kaip mums juos rasti?

— Bijau, — tarė Bleras, ir jam jau nebesinorėjo juoktis, — kad toli ieškoti nereikės. — Jis neramiai persibraukė ranka per plaukus. — Bet aš politikos reporteris, Kamai. Nežinau, ar tai privalumas, ar kliūtis.

— Manau, kad tokiame kulte politikų knibždėte knibžda.

— Gali būti. — Jis giliai atsiduso. Įdomu, ar jie irgi rengia kampaniją, kad gautų aukščiausiojo žynio vietą? Renka balsus bučiuodami kūdikius ir plodami? Jėzau. — Aš dar tiek daug ko nežinau. Vašingtone turiu porą žmonių, kurie sutiko pasikalbėti su manim. Ar žinai, kad yra policininkų, kurių specializacija tokie dalykai?

— Mums nereikia straipsnio laikraštyje.

— Tu jau turi jį, — atšovė Bleras. — Bet jei manai, kad domiuosi tuo tik dėl poros sumautų eilučių...

— Atleisk. — Kamas kilstelėjo ranką, tada pasitrynė ja akis, mėgindamas numalšinti vis stiprėjantį galvos skausmą. — Nevalinga reakcija. Prakeikimas, juk tai mano miestelis.

— Ir mano. — Bleras išspaudė šypseną. — Iki šiol nesupratau, kiek jis vis dar mano. Noriu pasikalbėti su Liza Makdonald, Kamai. Tada pažiūrėsiu, kuo galiu padėti. Bet prieš tai turėsiu grįžti į Vašingtoną ir padirbėti ten.

— Gerai. — Jam juk reikia kažkuo pasitikėti. Miestelyje, kurį manėsi taip gerai pažįstas, deja, nebėra kuo pasitikėti. — Paskambinsiu jai ir susitarsiu. Tik nespausk jos. Ji vis dar labai pažeidžiama.

— Ji būtų negyva, jei ne Klerė. — Atsargiai, truputį per daug atsargiai, jis pastatė puodelį. — Aš bijau dėl jos, Kamai, tikrai labai bijau. Jei tas Ernis priklauso kultui ir yra apsėstas minties, kad ji...

— Jis nepalies jos. — Tylus ir tvirtas pareiškimas prieštaravo liepsnojančioms Kamo akims. — Gali pasikliauti manim.

— Labai to tikiuosi. — Bleras pastūmė puodelį į šoną ir pasilenkė per stalą. — Ji svarbiausias žmogus mano gyvenime, ir aš patikiu ją tau. Žiūrėk, gerai ja rūpinkis.

ERNIS DREBANČIAIS PIRŠTAIS IŠLANKSTĖ RAŠTELĮ, KURĮ RADO UŽKIŠTĄ už pikapo skydelio nuo saulės, kai baigė savo pamainą. Pagaliau.

Buvo verta rizikuoti Doperio fermoje, kentėti pykinimą ir pasibjaurėjimą po to, kai papjovė tuos juodus veršelius. Netrukus jis prisidės prie jų.

Gegužės 31, 10:00. Pietinis Doperio miško pakraštys.
Ateik vienas.

Šįvakar, tegalėjo galvoti jis. Šįvakar jis pamatys, sužinos ir prisidės. Ernis sulankstė raštelį ir įsikišo į užpakalinę džinsų kišenę. Kai užvedė pikapą, jo rankos tebedrebėjo. Virpančia koja numynė sankabą.

Važiuojant namo, jo nervingumas virto šaltu, blaiviu jauduliu. Jis nebebus pašalinis stebėtojas, mąstė Ernis, nebereikės tenkintis stebint pro teleskopą. Jis priklausys jiems.

Salė pastebėjo jį atvažiuojant ir iššoko iš automobilio anksčiau, nei jis sustojo prie savo namo. Tačiau jos šypsena išblėso, pamačius jo žvilgsnį. Jo akys buvo tamsios ir labai šaltos.

— Labas... Važiavau pro šalį, pamaniau, užsuksiu.

— Aš užsiėmęs.

— O, nieko tokio, aš vis tiek negaliu pasilikti. Turiu važiuoti pas senelę. Sekmadienio pietūs, supranti.

— Tai važiuok. — Jis pasuko durų link.

— Erni. — Pasijutusi įskaudinta, Salė pasivijo jį. — Aš tik norėjau dar kartą paklausti tavęs apie tą vakarėlį. Džošas spaudžia mane eiti su juo, bet aš...

— Tai ir eik su juo. — Jis nukratė jos ranką. — Liaukis mane persekiojusi.

— Kodėl tu taip elgiesi? — Jos akys nevalingai prisipildė ašarų. Jis pažvelgė į ją ir pajuto silpną sąžinės graužimą, kurį skubiai nuslopino.

— Kaip?

— Taip bjauriai. Maniau, kad aš tau patinku. Daugiau nei patinku. Tu sakei...

— Aš niekada nieko nesakiau. — Ir tai buvo tiesa. — Tiesiog dariau tai, ko tu ir norėjai.

— Aš nebūčiau tau leidusi... niekada nebūčiau tau leidusi to daryti, jei nebūčiau galvojusi, kad rūpiu tau.

— Rūpi man? Kodėl, velniai griebtų, turėtum man rūpėti? Tu tik eilinė kekšė. — Jis pamatė, kaip ji išbalo, tada atsisėdo ant vejos ir pravirko. Dalis jo sutriko, gailėjosi jos. Tačiau kita, jo valdoma pusė, stebėjo ją su apskaičiuotu abejingumu. — Važiuok iš čia.

— Bet aš tave myliu.

Jame vėl kažkas krustelėjo, bet jis ir vėl pasistengė tai užgniaužti. Kamas privažiavo tą akimirką, kai jis ištiesė rankas, norėdamas ją pakelti. Ernis nuleido rankas.

— Bėdos?

— Ne mano, — atsiliepė Ernis.

Skubiai nužvelgęs vaikiną, Kamas pasilenkė prie Salės.

— Labas, mieloji. Ar jis tave nuskriaudė?

— Jis pasakė, kad aš jam nerūpiu. Visiškai nerūpiu.

— Tada neverta dėl jo verkti. — Jis švelniai ištiesė ranką. — Eikš. Nori, kad parvežčiau tave namo?

— Aš nenoriu važiuoti namo. Noriu mirti.

Kamas apsižvalgė. Jam palengvėjo, pamačius per gatvę ateinant Klerę.

— Tu per jauna ir per graži, kad mirtum. — Jis patapšnojo jai per petį.

— Kas čia vyksta? — Klerė peržvelgė jų veidus. — Mačiau, kaip pravažiavai, — kreipėsi į Kamą.

— Salė labai nusiminusi. Gal nusivestum ją pas save ir... — Jis neapibrėžtai mostelėjo ranka.

— Žinoma. Eime, Sale. — Klerė apkabino merginą per liemenį ir padėjo atsistoti. — Eime pas mane, sumalsim tuos vyrus į miltus. — Ji metė Kamui žvilgsnį ir nusivedė verkiančią merginą per gatvę.

— Puikus ėjimas, bičiuli, — tarė Kamas Erniui.

Jų abiejų nuostabai, Ernis paraudo.

— Klausykit, aš nieko nepadariau. Ji mane persekioja. Aš neprašiau jos atvažiuoti. Įstatymas nedraudžia pasakyti kvailai merginai, kad ji eitų sau.

— Čia tu teisus. Ar tavo tėvai namuose?

— Kodėl klausiat?

— Nes noriu pateikti tau keletą klausimų. Būtų geriau, kad jie būtų šalia, kai klausinėsiu.

— Man jų nereikia.

— Kaip nori, — nerūpestingai tarė Kamas. — Nori kalbėtis čia, gatvėje, ar namuose?

Ernis provokuojamai papurtė galvą, atmesdamas atgal plaukus.

— Čia.

— Įdomus papuošalas. — Kamas ištiesė ranką į pentagramą, bet Ernis skubiai sugniaužė ją delne.

— Na ir kas?

— Tai Šėtono simbolis.

Ernis išsiviepė.

— Ką jūs sakote?

— Ar išpažįsti satanizmą, Erni?

Ernis šypsodamasis čiupinėjo pentagramą.

— Teisių deklaracija leidžia išpažinti religiją.

— Taip, leidžia. Nebent žmonės išpažįsta religiją, kuri prieštarauja įstatymui.

— Įstatymas nedraudžia nešioti pentagramą.

Netoli kažkas įjungė žoliapjaustę. Variklis sučiaudėjo, dukart užgeso, tada ėmė tolygiai burgzti.

— Kur buvai praėjusio pirmadienio naktį, tarp pirmos ir ketvirtos ryto?

Ernio širdis neramiai suspurdo, bet žvilgsnis išliko ramus.

— Miegojau, kaip ir visi kiti šiame suknistame miestelyje.

— Ar bandei kada nors aukoti gyvulius, Erni?

— Ne.

— Ar gali pasakyti, kur buvai praeitą antradienio naktį, maždaug pusę vienuoliktos?

— Aha. — Ernis šypsodamasis pažiūrėjo į viršutinius namo langus. — Ten, dulkinau Salę Simons. Regis, baigėm apie vienuoliktą. Po kelių minučių ji išvažiavo, nes apie pusę dvyliktos iš picerijos grįžo tėvai. Tai viskas.

— Tu mažas, sumautas šunsnukis.

— Tai irgi neprieštarauja įstatymui.

— Ne. — Kamas žengė žingsnį prie jo, ir jų akys susidūrė. Vaikino kakta buvo lengvai išprakaitavusi. Kamui tai patiko. — Man patinka traiškyti tokius vabalus kaip tu, o įgūdžių aš nestokoju. Vienas klaidingas žingsnis, tu, mažas niekšeli, ir aš įsisiurbsiu į tave kaip dėlė.

— Tai grasinimas?

— Tai faktas. Jei tavo alibi neatitiks bent penkiomis minutėmis, būsi iškviestas į nuovadą. Geriau pasirūpink tvirtesniu alibi ir pirmadienio nakčiai. — Jis sugniaužė Ernio pentagramą. — Ir laikykis atokiau nuo Klerės, gerokai atokiau. Jei ne, joks dievas nei danguje, nei pragare neapsaugos tavęs nuo manęs.

Sugniaužęs kumščius, Ernis nulydėjo Kamą akimis. Jis turės daugiau, galvojo Ernis. Po šios nakties jis turės viską, ko jam reikia.

— MANIAU, KAD JIS MANE MYLI. — SALĖ KŪKČIOJO Į STIKLINĘ SU GĖRIMU, kurio jai įpylė Klerė. — Bet aš jam visai nerūpiu. Niekada nerūpėjau, jis tik... Jis prikalbėjo man tokių siaubingų dalykų.

— Kartais žmonės prikalba siaubingų dalykų, kai pykstasi, o vėliau gailisi.

— Nieko panašaus. — Salė pasiėmė dar vieną nosinaitę ir išsipūtė nosį. — Mes nesipykome. Jis netgi neįsiuto, atrodė šaltas kaip akmuo. Jis žiūrėjo į mane tarsi... tarsi būčiau išlindusi iš kokios skylės. Jis pasakė... pasakė, kad aš kekšė.

— O, brangioji. — Klerė apkabino Salę ir pagalvojo, ką pasakys Erniui, kai tik jį pamatys. — Žinau, kaip tai skaudu.

— Tikriausiai aš tokia ir esu, nes dariau tai su juo. — Salė užsidengė veidą sudrėkusia nosinaite. — Jis buvo man pirmas. Pirmas.

— Man labai gaila. — Klerė, pati vos sulaikydama ašaras, apkabino merginą. — Norėčiau pasakyti, kad tai, ką jis sakė, nesvarbu, bet žinau, kad tau tai svarbu. Ir bus svarbu dar kurį laiką. Bet tu nesi kekšė vien todėl, kad darei tai su Erniu. Tu tik žmogus.

— Aš jį mylėjau.

Jau būtuoju laiku, pagalvojo Klerė, džiaugdamasi jaunos širdies atsparumu.

— Tau atrodė, kad myli. Kai įsimylėsi iš tikrųjų, pajusi skirtumą.

Salė įnirtingai papurtė galvą.

— Aš nenoriu nė pagalvoti apie kitą vaikiną. Nenoriu, kad mane kas nors vėl taip įskaudintų.

— Suprantu, ką turi galvoje. — Kiekviena moteris suprastų, pagalvojo Klerė. — Bet pamatysi, tu vėl įsimylėsi. — Ji suėmė Salę už pečių. Merginos veidas buvo murzinas nuo ašarų. Akys užtinusios ir raudonos. Ir tokios jaunos, pagalvojo Klerė. Ji paėmė švarią nosinaitę ir švelniai nuvalė jai veidą. — Nors turiu tau kai ką pasakyti. Tai, ką turi žinoti kiekviena moteris apie vyrus.

Salė šnirpštelėjo.

— Ką?

— Jie visi mulkiai.

Verksmingai sujukusi, Salė nusivalė akis.

— Tikrai, — tikino ją Klerė. — Sendami jie tampa tik senesniais mulkiais. Reikia sugebėti išvengti tokio, kuris gali priversti tave jį įsimylėti neatsižvelgiant į tai. Kitaip tik po penkiasdešimties ar šešiasdešimties metų atsitokėsi, kad buvai apkvailinta.

Salei juokiantis, į virtuvę įėjo Endžė.

— O, atsiprašau. — Endžė pastebėjo užverktą merginos veidą ir žengė atgal.

— Ne, nieko tokio. — Klerė pamojo jai įeiti. — Endže, čia Salė, ir mes ką tik kalbėjomės apie tai, kodėl pasaulis būtų geresnis be vyrų.

— Be abejo. Jie niekam tikę, nebent seksui ir tarakonams naikinti.

— Ir dar, kad lygiai pastatytų automobilį, — pridūrė Klerė patenkinta, kad Salė vėl nusijuokė.

— Mašinoms taisyti. — Salė pasitrynė skruostus. — Mano tėtis moka remontuoti automobilius.

— Tas tiesa. — Klerė minutėlę svarstė. — Bet moteris visada gali nusipirkti automobilių eksploatavimo vadovą.

Salė atsiduso rankoje gniauždama stiklinę.

— Jaučiuosi gana kvailai, kad taip elgiausi.

— Be reikalo.

Ji nurijo seiles ir įsistebeilijo į stalą.

— Aš negaliu papasakoti mamai, ką mudu su Erniu darėme.

— Manai, ji supyktų? — paklausė Klerė.

Salė papurtė galvą.

— Nežinau. Su ja apie viską galima pasikalbėti. Mes kalbėjomės apie visa tai. Jūs suprantat, apie ką. Ji, žinoma, nesitikėjo, kad liksiu nekalta amžinai, bet... Negaliu jai papasakoti apie tai, ką dariau su Erniu.

— Tau spręsti. — Ji išgirdo, kaip į kiemą įvažiavo Kamo automobilis. — Ateina šerifas Rafertis.

— O. — Salė užsidengė veidą. — Nenorėčiau, kad jis pamatytų mane tokią. Atrodau siaubingai.

— Eime, aš tau parodysiu, kur galėsi nusiprausti, — pasiūlė Endžė. — Truputis lūpų dažų ir akių lašiukai turėtų padėti.

— Ačiū. — Pagauta impulso, Salė apkabino Klerę. — Labai ačiū, abiem jums.

Ji išskubėjo iš virtuvės tą pačią akimirką, kai įėjo Kamas.

— Kur Salė?

— Tvarkosi, kad nepamatytum jos raudonomis akimis ir varvančia nosimi. Kalbėjaisi su Erniu?

— Taip.

— Nežinau, kas jam užėjo, kad jis prikalbėjo Salei tokių dalykų, bet aš ketinu pasakyti jam keletą žodžių.

— Laikykis atokiau nuo jo. — Jis suėmė ją už smakro. — Aš rimtai.

— Minutėlę...

— Ne. Aš ne prašau tavęs, o liepiu. Laikykis nuo jo atokiau, kol aš įsitikinsiu, kad jis švarus.

— Švarus? Apie ką tu kalbi?

— Kodėl, velniai griebtų, nepapasakojai man apie katę?

— Katę? — Ji atšlijo nuo jo. — Ką tai turi bendra?

— Tai gali turėti velniškai daug bendra su viskuo. Nesitrauk nuo manęs, Laiboji.

— Nesitraukiu. — Bet ji traukėsi. — Aš nenoriu trauktis, — pasitaisė ji. — Tiesiog turiu kai ką išsiaiškinti. Gerai?

— Ne, negerai. — Jis vėl suėmė ją už smakro, minutėlę žiūrėjo, tada nuleido ranką. — Bet kurį laiką turės būti gerai. Man reikia pasikalbėti su Sale. — Kamas tyliai nusikeikė, nes žinojo, kad kuo atkakliau jis spaus, tuo labiau Klerė priešinsis. Jis jau matė tai jos veide — nežymią, bet ryžtingą raukšlę tarpuakyje, įsitempusį žandikaulį. — Laiboji... — Jis atsisėdo ir suėmė jos rankas į savąsias. — Tai svarbu. Kitaip neprašyčiau.

— Tu juk ne prašai, o reikalauji.

— Gerai. — Jis šyptelėjo. — Nereikalaučiau, jei nebūtų taip svarbu.

— Ir galbūt aš susilaikysiu nepasiuntusi tavęs velniop, jei paaiškinsi, kas dedasi.

Kamas susiėmė už nosies.

— Paaiškinsiu, kai tik galėsiu. — Jis pakėlė akis, kai į virtuvę įėjo Salė.

— Tikriausiai norite pasikalbėti su manimi, — tarė ji sunerdama rankas.

Kamas atsistojo, užleisdamas jai kėdę.

— Kaip jautiesi?

Ji pažiūrėjo sau į kojas, tada į stalą.

— Man gėda.

— Nėra čia ko gėdytis. — Jis taip švelniai jai nusišypsojo, jog ji turėjo prikąsti lūpą, kad vėl nepravirktų. — Kartą pykausi su Siuze Negli prie baro Martos užkandinėje.

— Siuze Negli? — nesuvokdama pakartojo ji.

— Dabar ji Sju Nait.

— *Ponia Nait?* — Salė liovėsi spoksojusi į stalą ir įsistebeilijo į Kamą, bandydama įsivaizduoti griežtąją anglų kalbos mokytoją su šerifu. — Jūs... su ponia Nait buvote?..

— Kai jai buvo šešiolika. Ir ji trenkė man, vos nenuvertė nuo kėdės. *Tai* buvo gėdinga.

Salė sukikeno, ir ašaros akyse išdžiūvo.

— Ponia Nait trenkė jums? Tikrai?

— Tik niekam nepasakok. Tikiuosi, kad žmonės jau beveik pamiršo tai.

— Ne, nepamiršo, — įsiterpė Klerė atsistodama. — Tik jis geriau jaučiasi taip galvodamas. Turbūt bus geriau, jei paliksiu judu vienus.

— Ar negalėtų... — Salė vėl prikando lūpą. — Ar negalėtų ji likti? Aš jau papasakojau jai ir... ar nieko tokio?

— Žinoma. — Kamas pažiūrėjo į Klerę ir linktelėjo. — Noriu užduoti tau keletą klausimų. Ar seniai pažįsti Ernį?

— Nuo vidurinės mokyklos laikų.

— Ar jis sutaria su kitais jaunuoliais?

Salė, nesitikėjusi tokių klausimų, suraukė kaktą.

— Na, jis nesipeša, nesivelia į ginčus. Šį kartą... — Ji žvilgtelėjo į Klerę. — Šį kartą buvau kalta aš, tikrai. Aš atvažiavau ir iškėliau sceną, nes norėjau, kad jis jaustų man tą patį, ką aš jaučiu... jaučiau... jam. Nenoriu, kad jis turėtų problemų, šerife. Jis to nevertas.

— Geras ėjimas, — sumurmėjo Klerė, kilstelėdama stiklinę dietinio pepsio.

— Jis neturi problemų. — Kol kas. — Su kuo jis draugauja?

— Tai kad su niekuo.

— Gal sėdi su kokia nors grupe valgykloje?

— Ne, jis mieliau sėdi vienas.

— Į mokyklą važinėja automobiliu, taip?

— Taip.

— Ar dar kas nors su juo važinėjasi?

— Nesu mačiusi, kad jis kada nors ką pavėžėtų. — Keista, susimąstė Salė. Paprastai vaikai grūdasi vienas į kito automobilius. Bet niekas niekada nesiprašė pas Ernį.

Kamas šiek tiek nusivylė. Jei Ernis susijęs su tuo, kas vyksta Emitsbore, vadinasi, jis veikia ne vienas.

— Pastarąsias savaites praleidai su juo nemažai laiko.

Raudonis išpylė Salės kaklą, tada lėtai sukilo į skruostus.

— Ponas Atertonas paskyrė mus partneriais chemijos projektui. Mudu su Erniu kartu dirbome.

— Apie ką jis kalbėdavo?

Ji truktelėjo pečiais.

— Jis mažai kalba. — Staiga ji pagalvojo, kad Ernis niekada nekalbėdavo kaip Džošas — apie mokyklą, savo tėvus, kitus vaikus, sportą, filmus. Jis leisdavo kalbėti jai, paskui nusivesdavo ją į savo kambarį.

— Ar jis kada nors kalbėdavo apie tai, kas vyksta, pavyzdžiui, apie Bifo Stoukio nužudymą?

— Kartais. Pamenu, Ernis sakė, kad Bifas buvo paprasčiausias mulkis. — Ji dar labiau išraudo. — Atsiprašau.

— Nieko tokio. Ar dar ką nors sakė? — Mirtinai sutrikusi, Salė papurtė galvą. — Ar jis klausinėjo tavęs apie tą naktį, kai judu su Džošu buvote kapinaitėse?

— Ne. Užtat Džošas pasakojo, kol visiems ta istorija nusibodo. Džošas toks įkyrus, suprantat? — Vis dėlto ji tikėjosi, kad jis vis dar norės eiti į vakarėlį su ja.

— Sale, ar tu buvai su Erniu pirmadienio vakarą?

— Praėjusį pirmadienį? — Salė dėkingai pažvelgė į Klerę, kuri įpylė jai dar pepsio. — Ne, pirmadieniais aš prižiūriu Dženkinsų kūdikį.

— Ir Ernis neatvažiavo pas tave? Tu neužsukai pas jį baigusi darbą?

— Ne. Dženkinsai gyvena šalia mūsų, ir jei pas mane užsuktų vaikinas, mama tikrai supyktų. Jie paprastai grįžta tik apie vienuoliktą.

— O antradienį?

— Antradienį? — Ji nudelbė akis ir paėmė stiklinę.

— Ar buvai su Erniu antradienio vakarą?

Ji linktelėjo ir pastatė stiklinę nė neparagavusi.

— Turėjau būti pas Luisą, mokytis, bet nuvažiavau pas Ernį. Jo tėvai dirba iki vėlumos.

— Žinau. Ar gali pasakyti, kelintą pas jį atvažiavai ir kelintą išvažiavai?

— Išvažiavau iš Luisos namų prieš dešimtą, tad pas Ernį buvau po kelių minučių. O kai išvažiavau, buvo po vienuoliktos.

— Tu tikra?

— Taip, nes turėjau būti namuose vienuoliktą, o kai grįžau, buvo beveik pusė dvyliktos, ir tėvas jau niršo.

— Gerai. — Tas niekšelis negalėjo būti dviejose vietose iš karto, pagalvojo Kamas. Bet jis dar neketino pasiduoti. — Matei, kokį medalioną nešioja Ernis?

— Aišku, jis nešiodavo jį po marškinėliais, bet... — Ji šiek tiek per vėlai suprato, ką tai reiškia, ir vėl nudelbė akis į stalą.

— Ar dar kas nors mokykloje nešioja tokį patį?

— Ne. Nemanau. Niekas per daug tuo nesidomi.

— Kuo?

— Na, satanizmu ir panašiais dalykais.

Kamas pajuto, kaip Klerė įsitempė šalia jo, bet sutelkė dėmesį į Salę.

— Bet Ernis domisi?

— Manyčiau. Jis turi pentagramą. Juodų žvakių savo kambaryje. Jam patinka uždegti jas ir klausytis juodojo metalo.

— Ar tu kada nors klausei jo apie tai?

— Kartą paklausiau, kodėl jam tai patinka; jis tik nusišypsojo ir pasakė, kad tai žaidimas. Bet... aš nemanau, kad jam tai tik žaidimas. Kai pasakiau, jog mačiau per televiziją, kaip tokiam kultui priklausantys žmonės žudo kitus, netgi kūdikius, jis atsakė, kad aš labai pažeidžiama, kad taip visuomenė slopina tai, ko nesupranta.

— Ar jis dar ką nors kalbėjo apie tai?

— Neprisimenu.

— Jei prisiminsi, ar pasakysi man?

— Gerai.

— Ar nori, kad parvežčiau tave namo?

— Ne, grįšiu pati. — Ji sučiaupė lūpas. — Ar jūs papasakosite apie tai mano tėvams?

— Jei man reikės su jais pasikalbėti, pirma pasakysiu tau.

— Ačiū. — Ji silpnai šyptelėjo jam, tada atsisuko į Klerę. — Judvi su Endže buvote tokios malonios.

— Mes, merginos, turime laikytis išvien.

Salė linktelėjo ir atsistojo.

— Aš... a... Ernis turi kambaryje teleskopą, — staiga išpylė ji. — Kartą, kai jis trumpam paliko mane vieną, pažvelgiau pro jį. Jis buvo nukreiptas tiesiai į jūsų miegamojo langą. — Ji vėl iškaito. — Pamaniau, kad turėtumėte tai žinoti.

Klerė šiaip taip susitvardė.

— Ačiū.

— Iki pasimatymo.

— Užsuk kada panorėjusi. — Salei išėjus, Klerė giliai ir tyliai atsiduso. — Ką gi, reikės pradėti naudotis žaliuzėmis.

— Tas mažas kalės vaikas.

Klerė skubiai griebė Kamą už rankos.

— Ką tu jam padarysi, primuši? Tu ne tik dvigubai vyresnis ir gerokai sunkesnis, bet ir segi ženklelį, kuris neleidžia tau to daryti.

— Aš jį nusisegsiu.

— Ne, nenusisegsi. Tačiau Salės numesta bomba pasiekė savo tikslą. Aš padarysiu, kaip tu norėjai. Laikysiuosi nuo Ernio kuo toliau. — Ji pasilenkė, suėmė jo veidą delnais ir pabučiavo. — Bet mintis man patiko.

— Pradėk rakinti duris.

— Jis ne... — Ji nutilo, išvydusi pyktį jo akyse. — Gerai. O dabar gal papasakosi man, kodėl klausinėjai Salę tokių dalykų?

— Dingusios kapo žemės, ritualines apeigas primenantis nužudymas, Lizos Makdonald užpuolimas. Juoda begalvė katė prie tavo durų.

— Negi tu rimtai tiki, kad tas nelaimingas vaikis apsėstas Šėtono?

— Ne. Bet man reikia nuo kažko pradėti.

Klerė atsistojo ir nuėjo prie lango. Prakeikimas, žydi alyvos. Var-

nėnai sukasi lizdus, reikia pjauti žolę. Taip viskas ir turi būti. Kaip visuomet būdavo. Ji nesitaikstys su tuo, kad čia, kur iš pažiūros taip ramu, vyksta kažkas neįprasta.

Tada prisiminė knygas naktinio staliuko stalčiuje. Vieną siaubingą akimirką išvydo tėvą, tysantį ant kiemo plytelių, kruviną, be gyvybės ženklų.

Ji pasitrynė akis, norėdama ištrinti tą vaizdą.

— Tai absurdas. Dar pasakyk, kad Emitsboro damų klubas iš tiesų yra raganų, susitinkančių per kiekvieną pilnatį, sąlėkis.

Jis uždėjo rankas jai ant pečių ir atsuko į save.

— Aš tik sakau, kad šiame miestelyje vyksta negeri dalykai. Tačiau ketinu tai išsiaiškinti ir padaryti tam galą. Šiuo metu Ernis Batsas yra vienintelis siūlas.

Ji vėl pagalvojo apie tėvo knygas. Dieve, jos tėvas. Ji negalėjo prisiversti papasakoti Kamui apie tai. Bet gali užsiminti apie kai ką kita, kas galbūt nebus visiška išdavystė.

— Tuo metu aš nepagalvojau apie tai, — pradėjo ji, ir turėjo minutėlei nutilti, kad nustotų virpėjęs balsas. — Tą dieną, kai radai Bifą ir mes nuvažiavome pas tavo motiną...

Jo pirštai ant jos pečių įsitempė.

— Ir ką?

— Kai gydytojas suleido jai raminamųjų ir ji užmigo, aš tiesiog ėmiau klaidžioti po namus. Viename kambaryje — tikriausiai tai būtų galima pavadinti Bifo kabinetu — radau knygų. Norėjau ką nors paskaityti. Daugiausia ten buvo pornografinių žurnalų ir nuotykių knygų, bet...

— Bet?

— Radau ir *Šėtono bibliją*.

21 skyrius

DŽEINĖ STOUKI LEIDO DIENAS VALYDAMA NAMUS IR PAKUODAMASI daiktus. Surinkusi kiaušinius ir pasirūpinusi galvijais, ji įsitaisė viena-

me namo kambaryje. Dauguma daiktų bus parduoti aukcione. Ji jau susitarė su Bobiu Mese dėl raudonmedžio valgomojo komplekto, kuris priklausė jos senelei. Mažasis ir didysis servantai, porcelianinė spintelė, sulankstomas stalas bei kėdės buvo skirti didelėms šeimoms, turinčioms daug vaikų. Kažkada šie daiktai buvo jai svarbūs. Metams bėgant, šelakas pajuodo, paviršiai neteko blizgesio, tačiau valgomojo komplektas buvo jos pasididžiavimas ir džiaugsmas. Ir pagrindinis nesutarimų tarp jos ir Bifo šaltinis.

Bifas norėjo jį parduoti. Tai buvo vienas iš nedaugelio dalykų, dėl kurių ji turėjo valios jam pasipriešinti.

Dabar jo noras išsipildys.

Tenesyje nebus vietos sunkiems seniems baldams. Jos sesuo jų nenori. Kamas turi savo baldus. Džeinė neturi dukros, kuriai tradiciškai galėtų juos perduoti.

Ji nenorėjo galvoti apie tai. Neleido sau galvoti.

Per daug kainuotų juos pergabenti į pietus, be to, reikėtų mokėti už jų laikymą. Tačiau tikroji tiesa buvo ta, kad dabar, kai liko viena, jai nebereikia jų.

Peržiūrinėdama stalčius, atrinko patalynę, kurią parduos, o kurią pasiims kartu. Jos motinos damasto staltiesė, ištepta spanguolių padažu ir neplauta nuo kažkurios Padėkos dienos. Nėrinių takelis, Maiko tetos Loretos vestuvinė dovana. Kažkada su tokia meile jį krakmolydavo ir lygindavo. Dabar jis buvo susiraukšlėjęs nuo senumo ir nebenaudojamas. Servetėlės su jos pačios įmantriai išsiuvinėta R raide kampuose.

Ji sulankstė visa tai ir rūpestingai sudėjo į dėžę, kurią išsiveš.

Paskui ėmėsi stiklo dirbinių, atskirai vyniojo žvakides, saldainines, trisdešimt metų išgyvenusias šampano taures.

Pripildžiusi vieną dėžę, pradėjo antrą, galvodama sau, kiek daug daiktų prisikaupė daugiau nei per trisdešimt metų. Įgudusios rankos vyniojo į laikraščius gyvenimo daiktus, kuriuos rinksis ir čiupinės kiti žmonės. Štai lėkštė, kurią jos mama nupirko iš keliaujančio prekeivio oranžiniais it morka plaukais ir baltadante šypsena. Jis sakė, kad ji tarnaus visą amžių, bet mama pirko ją dėl tų gražių rausvų gėlyčių pakraščiuose.

Ant laikraščio kaptelėjo ašara.

Ji negali visko pasiimti. Negali. Kam vienai moteriai tiek daug daiktų? Kad kiekvieną kartą, kai juos plautų ar valytų dulkes, prisimintų, jog nebėra kuo rūpintis?

Ji nusipirks naujų indų, tokių, kokius matė kataloge. Nereikia prikimšti spinteles ir spintas nereikalingų daiktų. Ir išvis, kodėl ji taip ilgai juos laikė? Bifas vadino juos dulkių rinktuvais. Jis buvo teisus. Ji valandų valandas valydavo nuo jų dulkes.

Ji suvyniojo mažą porcelianinę katytę ir kaltai įgrūdo ją į dėžę, skirtą išsivežti.

Beldimas į duris privertė ją pašokti. Džeinė nusipurtė prijuostę, susiglostė plaukus ir nuėjo atidaryti. Ji nuoširdžiai tikėjosi, kad tai nebus vėl Minė Aterton, kuri, apsimetusi rūpestinga drauge ir kaimyne, iš tikrųjų ateina tik pašniukštinėti.

Džeinė beveik susijuokė pagalvojusi apie tai. Minė pasirodė smalsi įkyruolė, vos tik pravėrė burną. Jei ji nebūtų Džeimso žmona, niekas nekreiptų į ją dėmesio. Džeinę užplūdo staigi gailesčio ir pavydo banga. Taip, Minė įkyri, kaip šapelis akyje, kurio negali iškrapštyti, bet ji turi vyrą.

Džeinė atidarė duris. Už jų stovėjo jos sūnus.

— Mama. — Jam buvo nepaprastai nesmagu dėl to, ką jis ketino padaryti. — Man reikia su tavim pasikalbėti.

— Aš užsiėmusi, Kameronai. — Ji bijojo, kad jis norės kalbėtis su ja apie fermą. Ji laukė, kada jis ateis ir išbars, kad ją parduoda. Bet jis nesibarė. Nepasakė nė žodžio. — Išsikraustau po trijų savaičių, o dar niekas nesupakuota.

— Skubi atsikratyti? — Jis kilstelėjo ranką, keikdamas save mintyse. — Tai tavo reikalas. Bet man reikia su tavim pasikalbėti. Apie Bifą.

— Bifą? — Jos pirštai surado palaidinukės sagas ir ėmė jas sukioti. — Ar ką nors sužinojai? Ar žinai, kas jį nužudė?

— Man reikia su tavimi pasikalbėti, — pakartojo jis. — Tai ar leisi man įeiti?

Džeinė atsitraukė. Kamas pastebėjo, kad ji jau ištuštinusi svetainę. Joje teliko sofa, televizorius, stalas ir lempa. Ten, kur kažkada kabėjo pa-

veikslai, dabar buvo tamsūs keturkampiai, o neryškios linijos ant grindų žymėjo čia gulėjusio kilimo vietą.

Jam norėjosi aprėkti ją, papurtyti ir liepti pradėti mąstyti. Juk ji naikina ir jo gyvenimo dalį. Bet jis atėjo ne kaip sūnus. Ji nenori, kad jis būtų jos sūnus.

— Prisėsk. — Jis parodė į sofą ir palaukė. — Turiu užduoti tau keletą klausimų.

— Aš jau papasakojau tau viską, ką žinau.

— Tikrai? — Jis stovėdamas žiūrėjo į ją. — Kodėl nepapasakojai man apie Bifo pomėgius?

— Pomėgius? — Jos veidas tapo neįskaitomas. — Nesuprantu.

— Kuo jis domėjosi dar, išskyrus alkoholį?

Ji tvirtai sučiaupė lūpas.

— Aš neleisiu, kad blogai kalbėtum apie jį jo paties namuose.

— Tai niekada nebuvo jo namas, bet dabar apie tai nekalbėsim. Ką jis veikdavo laisvalaikiu?

— Dirbdavo fermoje.

Kur gi ne, pagalvojo Kamas, bet ir vėl nutylėjo.

— Kalbu apie jo laisvalaikį.

— Žiūrėdavo televizorių. — Ji beviltiškai stengėsi apibūdinti žmogų, su kuriuo pragyveno daugiau nei dvidešimt metų. — Mėgdavo medžioti. Nebuvo tokio sezono, kad neparneštų stirnos.

Arba dviejų, pagalvojo Kamas. Jis paslapčiomis išdarinėdavo jas miške, apeidavo turgaus veterinarinę kontrolę ir parduodavo mėsą.

— Ar jis skaitydavo?

Ji suglumusi sumirksėjo.

— Kartais.

— Ką skaitydavo?

Ji prisiminė žurnalus, kuriuos rado stoginėje ir sudegino.

— Tai, ką skaito vyrai, manyčiau.

— Ar jis buvo tikintis?

— Tikintis? Nelabai. Man regis, jis užaugo metodistų šeimoje, bet visuomet sakydavo, kad bažnyčia tik laiko gaišimas.

— Kiek kartų per savaitę jis išvažiuodavo iš namų?

— Nežinau. — Ji ėmė irzti. — Nesuprantu, ką bendra tai turi su jo nužudymu.

— Ar būdavo tokių vakarų, kai jis išeidavo?

— Aš jo netikrinau. Tai ne mano reikalas.

— Tai kieno? Su kuo jis bendraudavo?

— Su įvairiais žmonėmis. — Jos širdis plakė per smarkiai, bet ji nežinojo kodėl. — Dažniausiai išeidavo vienas ir susitikdavo su Lesu Gledhilu, Oskaru Rudžiu, Skunku Hagerčiu ar su kuo kitu. Kartais jie žaisdavo pokerį arba tiesiog sėdėdavo pas Klaidą. — O kartais važiuodavo į Frederiką pas prostitutę. Bet apie tai ji nutylėjo. — Vyras turi teisę atsipalaiduoti.

— Ar jis kada nors atsipalaiduodavo vartodamas narkotikus?

Jos veidas išbalo, tada paraudo ir vėl išbalo.

— Aš neleisčiau laikyti to mėšlo savo namuose.

— Turiu apžiūrėti jo kambarį.

Jos veidas vėl išraudo.

— Aš to neleisiu. Neleisiu. Ateini čia, kai žmogus jau miręs ir negali apsiginti, ir nori apkaltinti jį buvus narkomanu. Kodėl nesiaiškini, kas jį nužudė, užuot maišęs jį su purvais?

— Aš aiškinuosi, kas jį nužudė. O dabar man reikia peržiūrėti jo daiktus. Galiu padaryti tai dabar arba galiu gauti teismo orderį. Kaip nori.

Džeinė atsistojo, labai lėtai.

— Tu tai padarytum?

— Taip.

— Tu ne tas sūnus, kurį auginau. — Jos balsas virpėjo.

— Ne, ko gero, ne tas. Norėčiau, kad eitum su manim. Jei aš ką nors rasiu, noriu, kad matytum, kur ir kaip tai buvo rasta.

— Daryk, ką turi daryti. Bet daugiau čia negrįžk.

— Nebėra ko grįžti.

Jis nusekė paskui jos įsitempusią nugarą laiptais į viršų.

Jam palengvėjo pamačius, kad ji dar nepradėjo tvarkyti Bifo kambario. Jis buvo toks, kaip jį apibūdino Klerė. Užverstas, dulkinas, dvokiantis išsivadėjusiu alumi.

— Kaip matau, nedažnai čia ateidavai.

— Tai buvo Bifo kambarys. Vyras turi teisę į privatumą. — Tačiau netvarka trikdė ją beveik taip pat, kaip tie žurnalai ant grindų.

Kamas pradėjo nuo vieno kampo, darbavosi tyliai ir nuosekliai. Stalčiuje su šautuvo tūtomis ir degtukais jis rado tabako maišelį, prikimštą žolės.

Kamas pažvelgė į motiną.

— Tai tik tabakas.

— Ne. — Jis ištiesė maišelį jai. — Tai hašišas.

Džeinė pajuto staigų buką skausmą skrandyje.

— Tai *Drum* tabakas, — spyrėsi ji. — Taip parašyta ant pakelio.

— Tau nebūtina tikėti mano žodžiais. Aš nusiųsiu į laboratoriją.

— Jie nieko neįrodys. — Ji ėmė gniaužyti prijuostę. — Kas nors Bifui davė jo norėdamas pajuokauti. Bifas tikriausiai nė nežinojo, kas tai. Iš kur jam žinoti?

Kamas padėjo pakelį į šoną ir ieškojo toliau. Tuščiavidurėje voverės iškamšoje jis aptiko du buteliukus kokaino.

— Kas? — Džeinė užsidengė burną. — Kas tai?

Kamas atidarė buteliuką, palietė drėgnu pirštu miltelius ir lyžtelėjo.

— Kokainas.

— O ne. Dieve mano, ne. Tai klaida.

— Prisėsk. Nagi, mama, prisėsk. — Jis nuvedė ją prie kėdės. Viena vertus, jis norėjo apkabinti ją ir pasakyti, kad viską pamirštų, negalvotų apie tai. Tačiau kita vertus, norėjo šaukti ir džiūgauti. *Aš tau sakiau, koks jis. Sakiau.* Jis užgniaužė ir viena, ir kita.

— Noriu, kad pagalvotum ir prisimintum, kas pas jį lankydavosi. Kas užlipdavo į Bifo kambarį?

— Niekas. — Ji pažiūrėjo į buteliukus Kamo rankoje, tada pasibaisėjusi nusuko akis. Ji nieko nesuprato apie narkotikus ir vaistus, žinojo tik tuos, kuriuos daktaras Kremptonas išrašydavo nuo skrandžio skausmo ar artrito. Bet ji bijojo jų. — Jis niekam neleisdavo pas jį užeiti. Jei eidavo žaisti pokerio, pirmiausia užrakindavo duris. Sakė nenorįs, kad tie tipai knaisiotųsi po jo daiktus. Jis sėdėdavo čia vienui vienas.

— Gerai. — Jis surizikavo ir spustelėjo jai ranką, tačiau atsako nesulaukė. — Turiu ieškoti toliau.

— Koks dabar skirtumas? — sumurmėjo ji. Vyras buvo jai neištikimas. Ne tik su moterimis. Ji galėjo suprasti kitą moterį, ypač tokią, kuri imdavo pinigus. Bet jis buvo neištikimas jai su tomis mažomis miltelių tūbelėmis. O *to* ji niekada nesupras.

Kamas rado dar keletą suktinių. Maži kiekiai, akivaizdu, kad asmeniniam vartojimui. Jei būtų pardavinėjęs, galvojo Kamas, nebūtų to daręs namuose.

— Ar kada nors matei, kad Bifas turėtų didelę sumą grynųjų?

— Mes niekada neturėjome pinigų, — atsiliepė ji pavargusiu balsu. — Tu tai žinai.

— Iš kur jis gavo pinigų pradiniam įnašui už kadilaką?

— Nežinau. Aš neklausiau.

Kamas peržiūrėjo knygų nugarėles lentynoje ir rado eilę apie satanizmą, kulto garbinimą ir ritualinius aukojimus. Dvi iš jų buvo gryna pornografija, su akivaizdžiai surežisuotomis fotografijomis, kur nuogą moterį kankino kaukėti vyrai. Kitos buvo gana rimti veikalai apie velnio garbinimą.

Atskyręs blogiausias, likusias pasidėjo ant kėdės.

— Ką žinai apie šias knygas?

Džeinė pastėrusiu žvilgsniu spoksojo į pavadinimus. Prasiveržęs katalikiškas auklėjimas sugriebė ją už gerklės.

— Kas tai? Iš kur jos čia? Kaip jos pakliuvo į mano namus?

— Tai Bifo knygos. Klausiu, ar tu ką nors apie jas žinai.

— Ne. — Džeinė sukryžiavo ant krūtinės rankas, bijodama jas paliesti. Tai dar blogiau nei narkotikai. — Niekada nesu jų mačiusi. Ir nenoriu matyti. Paslėpk jas.

— Ar matai šį? — Jis parodė į pentagramą ant viršelio. — Ar Bifas tokį turėjo?

— Kas tai?

— Ar turėjo?

— Nežinau. — Bet ji prisiminė, ką rado stoginėje. — Ką tai reiškia?

— Tai reiškia, kad Bifas buvo į kažką įsivėlęs. Galbūt todėl jį ir nužudė.

Ji ištiesė rankas tildydama jį, bet nepajėgė atsistoti.

— Jis buvo geras žmogus, — atkakliai tvirtino ji. — Nevaikščiojo į bažnyčią, bet niekada nebūtų taip piktžodžiavęs. Tu bandai paversti jį kažkokiu pabaisa.

— Prakeikimas, gal jau būtų laikas pagaliau praregėti. — Kamas nesusilaikęs atkišo jai knygą. — Štai kaip jis leido laiką. Ir štai taip. — Jis pagriebė kitą knygą ir atvertė spalvingą fotografiją. — Nemanau, kad jis tik skaitė apie tai. Ar supranti? Nemanau, kad jis sėdėdavo čia šniaukšdamas kokainą ir žiūrinėdamas nešvankius paveikslėlius. Manau, kad įgyvendindavo tai praktiškai.

— Liaukis! Nutilk! Aš nenoriu to klausytis.

Dabar jis jau sugriebė ir papurtė ją. Bet džiaugsmo nejautė.

— Kodėl tu jį gini? Tu niekada nesijautei su juo laiminga, nė vienos dienos. Jis buvo šlykštus, sadistas kalės vaikas. Jis sunaikino šią fermą, sugriovė gyvenimą tau ir velniškai stengėsi sugniuždyti mane.

— Jis rūpinosi manimi.

— Jis pavertė tave sena boba. Įbauginta nuolankia sene. Jei neturėčiau už ką jo nekęsti, nekęsčiau vien už tai, ką padarė tau.

Ji nuleido akis. Nors jos lūpos krutėjo, žodžių nesigirdėjo.

— Anksčiau tu juokdavaisi. — Jo kupiname nevilties ir piktame balse pasigirdo lašelis maldavimo. — Prakeikimas, tau viskas buvo įdomu, tu rūpindavaisi savimi. Bet pastaruosius dvidešimt metų tik dirbai ir graužeisi. O kai vakare nueidavai miegoti, per daug išvargusi, kad nerimautum, jis degindavo juodas žvakes ir aukodavo ožiukus. Arba dar blogiau. Dieve, padėk mums. Arba dar blogiau.

— Aš nežinau, ką daryti. — Ji dejuodama ėmė siūbuoti pirmyn atgal. — Nežinau, ką daryti. — Džeinė giliai ir prietaringai tikėjo esant Šėtoną. Ji įsivaizdavo jį tarytum gyvatę, šliaužiojančią po sodus, kaip tamsų angelą, erzinantį ir gundantį Kristų, kaip pragaro karalių. Jos širdį buvo užvaldęs šaltas siaubas, kurį jis pakvietė į jos namus.

Kamas vėl suėmė ją už rankų. Šį kartą ji neatitraukė jų.

— Tu turi papasakoti man viską, ką žinai.

— Bet aš nieko nežinau. — Jai iš akių pabiro ašaros. — Kamai, aš nežinau. Ar jis... ar jis pardavė savo sielą?

— Jei jis išvis ją turėjo.

— Kaip galėjau pragyventi su juo dvidešimt metų ir nieko nežinoti?

— Dabar, kai žinai, galbūt kai ką prisiminsi. Dalykus, į kuriuos anksčiau nekreipei dėmesio. Dalykus, į kuriuos nenorėjai kreipti dėmesio.

Tvirtai sučiaupusi lūpas, ji pažiūrėjo į knygą, kuri gulėjo atversta ant grindų. Ji pamatė nuogą moterį, krauju išteptas jos krūtis. Ir žvakę tarp kojų.

Džeinė buvo gerai išauklėta, išmokyta būti ištikima, nepastebėti, pateisinti. Bet dabar joje sukilo ankstesnis auklėjimas, mokęs ją bijoti Dievo rūstybės ir bausmės.

— Stoginė, — vos girdimai išlemeno ji. — Pašiūrė.

— Kas ten?

— Radau kai ką. Bet sudeginau.

— O varge.

— Aš privalėjau. — Jos balsas užsikirto ir sudrebėjo. — Turėjau tai sudeginti. Negalėjau leisti, kad kas nors pamatytų...

— Pamatytų ką?

— Žurnalus. Tokius kaip šis. — Ji parodė į grindis, tada nusuko akis.

— Ir tai viskas, ką tu sudeginai?

Ji papurtė galvą.

— Ką dar?

Ją pykino iš gėdos.

— Žvakes. Kaip šioje nuotraukoje. Juodas žvakes. Ir apsiaustą su gobtuvu. Jis dvokė, — ji pajuto tulžies skonį burnoje, — krauju. Ten buvo ir nuotraukų.

Kamas stipriau suspaudė jos rankas.

— Kokių?

— Merginų. Dviejų jaunų merginų. Viena tamsiaplaukė, kita blondinė. Jos buvo... buvo nuogos ir surištos, gulėjo ant siauros lovelės stoginėje.

Kamo skrandyje nusėdo granito akmuo.

— Tu sudeginai nuotraukas?

— Aš privalėjau. — Jos balse pasigirdo isteriškos gaidelės. — Privalėjau. Nežinojau, ką daryti. Tai buvo taip bjauru. Negalėjau leisti žmonėms sužinoti, kad jis vedžiojosi čia moteris, mokėjo joms už tai, kad jos pozuotų toms nešvankioms nuotraukoms.

— Jei pamatytum tas merginas ar kitas jų nuotraukas, ar prisimintum?

— Aš to niekada nepamiršiu. Niekada nepamiršiu, kaip jos atrodė.

— Gerai. Paskambinsiu Badui. Paskui tu parodysi man, kur tai buvo.

— Žmonės sužinos.

— Taip. — Jis paleido jos rankas, kad ji galėtų užsidengti jomis veidą ir verkti. — Žmonės sužinos.

— KĄ MES TURIME, ŠERIFE?

— Dar nežinau. — Kamas atsigręžė į namą, kur verandoje grąžydama rankas stovėjo jo motina. — Viską atvežei?

— Kaip ir sakei.

— Užsimaukime pirštines ir imkimės darbo.

Jie užsitempė plonas chirurgo pirštines ir įėjo į stoginę.

Ji sudegino netgi tą prakeiktą čiužinį, galvojo Kamas, niūriai dėbsodamas į metalinį lovos rėmą. Viduje beveik nieko nebuvo likę, išskyrus keletą įrankių, daug dulkių ir keletą sudužusių alaus butelių. Kamas pasilenkė pažiūrėti po darbo suolu.

— O ko mes ieškome? — paklausė Badas.

— Pasakysiu, jei rasime.

— Velniškai puikus būdas praleisti sekmadienį. — Bet Badas švilptelėjo. — Šįvakar einu į pasimatymą su Alisa.

— Tikrai?

— Veduosi ją į meksikiečių restoraną ir į kiną.

— Stengiesi, a?

— Na... — Badas raustelėjo ir lengvai brūkštelėjo pirštais virš ir po metaline lentyna. — Ji to verta. Ir tu turėtum nusivesti Klerę į meksi-

kiečių restoraną. Ten labai jauki atmosfera. Visokie vazonai, popierinės gėlės ir panašiai. Moterims tai patinka.

— Įsidėmėsiu.

— Kaip manai, ar *Margarita* moteriškas gėrimas?

— Pasak Džimio Bufeto, ne.

— Kieno?

— Ai, nekreipk dėmesio. Pamėgink *Dos Equis*.

— *Dos Equis*, — pakartojo Badas, mėgindamas įsiminti. — Įdomu kas... šūdas.

— Kas yra?

— Kažkas aštraus, vos pirštinės nepradūrė. Auskaro smailė. — Truputį sutrikęs, Badas parodė jį Kamui. Visi žinojo, kad Bifas kvailiojo su moterimis, bet visai kas kita, kai jo įrankių dėžėje randi auskarą. — A... tikriausiai turėčiau įdėti į jį įkalčių maišelį.

— Taip. Tai irgi. — Kamas atplėšė maišelį kokaino, kuris buvo priklijuotas po darbastaliu.

— O šūdas, ar čia tai, ką manau esant?

Badas išvertė akis. Jis būtų mažiau nustebęs, jei Kamas būtų radęs rupūžę su penkiomis galvomis.

— Jėzau, Kamai, ką pasakysi savo mamai?

— Tiesiog įdėk į maišelį, Badai.

— Taip. Gerai. — Jis atsargiai paėmė maišelį, tarsi tai būtų besimuistantis kūdikis.

Kamas šliaužiojo su prožektoriumi, tyrinėdamas kiekvieną grindų colį. Tarp alaus butelių šukių jis rado ploną tamsaus stiklo šukę. Jis pakėlė jį ir pažvelgė pro jį. Didina. Karlė Džeimison buvo trumparegė. Jis ėmė žarstyti kitas šukes ir rado dar dvi.

Baigę ieškoti, jie išėjo į saulės šviesą.

— Ar atvežei Karlės nuotrauką?

— Žinoma, kaip ir sakei. Ji automobilyje.

— Tu važiuok ieškoti pirštų atspaudų.

— Gerai. — Badas akimirksniu nušvito. Šiam darbui jis jautė šventą pagarbą, bet jam retai tekdavo jį atlikti.

Kamas paėmė iš automobilio nuotrauką ir pasuko prie namo, kur

tebelaukė motina. Ji atrodo sena, galvojo jis, netgi senesnė nei tuomet, kai prieš dvi valandas atidarė jam duris.

Jis ištiesė jai nuotrauką.

— Ar šią merginą matei nuotraukoje, kurią radai stoginėje?

Džeinė lyžtelėjo lūpas ir prisivertė pažiūrėti. Tai buvo graži mergina, jauna ir graži. Ji nusuko akis.

— Taip.

— Pamėgink prisiminti Velykas. Ar kada nors esi mačiusi šią merginą?

— Niekada jos nemačiau. — Džeinė pažvelgė jam per petį į laukus. — Ji negyva?

— Bijau, kad taip.

— Tu manai, kad Bifas ją nužudė.

— Jis prisidėjo prie to, kas jai atsitiko. Ji buvo toje stoginėje. Jis laikė ją surišęs.

Ji manė išverkusi viską, bet iš geliančių akių vėl pasipylė ašaros.

— Aš nežinojau. Prisiekiu, aš nežinojau.

— Kas lankėsi čia tuo metu? Kas ateidavo pas Bifą?

— Kamai, tai buvo prieš daug savaičių. Aš nežinau. Kaip galiu prisiminti? Prieš Velykas sirgau gripu. Pameni, tu atnešei man gėlių.

— Pamenu.

— Bifas išeidavo ir pareidavo. Gali būti, kad žaidė pokerį, o gal tai buvo jau po Velykų. — Ji pasitaisė nukritusius plaukus. — Niekada nekreipiau į tai dėmesio. Jis nenorėjo, kad kiščiausi. Koks dabar skirtumas? Jis pragare. Jis pardavė savo sielą ir iškeliavo į pragarą.

— Gerai. — Nieko iš jos neišpešiu, suprato Kamas. — Jei ką nors prisiminsi, paskambink. Ir su niekuo apie tai nekalbėk.

— Su kuo galėčiau kalbėtis? — liūdnai atsiliepė ji. — Jie vis tiek sužinos. Taip visada būna.

Jis atsiduso.

— Gal nori, kad pabūčiau su tavim, kol... kurį laiką?

Pirmiausia ji nustebo. Paskui susigėdo.

— Ne, aš susitvarkysiu, bet labai miela, kad pasiūlei.

— Prakeikimas, juk tu mano motina. Čia ne malonė. Aš myliu tave.

Ji vos galėjo matyti jį pro ašaras. Matė jį dabar tokį, kaip tada, kai buvo dar vaikas. Aukštas, tiesmukiškas ir įžūlus. Piktas, pagalvojo ji. Atrodo, kad jis pyksta ant jos nuo tada, kai mirė jo tėtis.

— Vis tiek nereikia. Tai dar kurį laiką mano namai. — Ji pasuko į namą, tada stabtelėjo. Sukaupusi likusią drąsą, vėl atsisuko į sūnų. — Kai tau buvo penkeri, tu paėmei mano gerąjį raudoną nagų laką. Ir didelėmis spausdintomis raidėmis užrašei ant vonios kambario grindų „aš tave myliu, mama". Man tai reiškė labai daug — ir tada, ir dabar. — Ji beviltiškai pažiūrėjo į jį. — Gaila, kad nepasakiau tau to anksčiau.

Ji įėjo į vidų ir tyliai uždarė paskui save duris.

KAI JIS GRĮŽO NAMO, KLERĖ JO LAUKĖ. JI PASITIKO JĮ PRIE DURŲ, ĮDĖMIAI pažvelgė jam į veidą ir apkabino.

— Mums nebūtina apie tai kalbėtis. — Ji stipriau suspaudė jį savo glėbyje, kai jis prisiglaudė skruostu prie jos plaukų. — Atvežiau picą. Jei norėtum likti vienas, aš važiuosiu namo. Galėsi pasišildyti ją, kai užsimanysi.

Jis susirado jos lūpas.

— Pasilik.

— Gerai. Endžė ir Žanas Polis išvažiavo maždaug prieš valandą. Jie turėjo grįžti į galeriją ir paprašė, kad atsisveikinčiau už juos.

— O Bleras?

— Jis nusprendė pasilikti dar porą dienų. — Ji atšlijo ir įsižiūrėjo į jį. — Prastai atrodai, Raferti. Gal eik į viršų ir pagulėk toje savo stebuklingoje vonioje? Aš pašildysiu picą ir atnešiu tau alaus.

— Laiboji. — Jis sugniaužė jos ranką į kumštį ir pakėlė sau prie lūpų. — Tau teks tekėti už manęs.

— Ką?

Jis nekreipė dėmesio į nuostabą jos akyse.

— Man patiktų, jei pasitiktum mane prie durų ir šildytum picą.

Ji šypsodamasi išsprūdo jam iš glėbio.

— O varge, padarai vieną gerą darbą, o vaikinas tikisi viso gyvenimo.

— Šią akimirką mane tenkintų draugija vonioje.

Ji plačiai nusišypsojo.

— Tikriausiai tam, kad galėčiau nutrinti tau nugarą.

— Tu nutrinsi man, aš nutrinsiu tau.

— Sutarta. — Ji pašoko ir apsivijo kojomis jo liemenį. — Ką pasakysi, jei pasišildytume picą vėliau?

— Gera mintis.

Jie užlipo į viršų saulei leidžiantis.

Kiti neramiai laukė, kol ji visiškai nusileis.

22 skyrius

PUSĘ DEŠIMTOS „ROKO" PICERIJA DAR BUVO PILNA LANKYTOJŲ. DŽOLIN Bats turėjo atsisakyti minties uždaryti ją anksčiau, kai pasirodė Hobsų šeimyna, visi septyni. Jauniausias apsižiojo buteliuką, o kiti keturi, pasiruošę dvidešimt penkių centų monetas, nulėkė tiesiai prie žaidimų automato. Džolin priėmė užsakymą trims didelėms picoms ir grįžo barstyti susmulkintų grybų ant tarkuoto sūrio.

Dabar visi keturi stalai buvo užimti, o lankytojai dorojo įvairių dydžių picas. Ant stalų mėtėsi panaudotos popierinės servetėlės. Picų išvežiotojas ką tik išgabeno keturias picas su papildoma sūrio ir dešros porcija į gaisrinę. Džolin pastebėjo, kad jauniausiasis Hobsas lipniais pirštukais čiupinėja stiklinę vitriną, spoksodamas į gaiviuosius gėrimus ir šokoladukus.

Pasvajok, kad užsidarysi dešimtą, pamanė ji.

Dar po poros savaičių, kai baigsis mokslo metai, jie dirbs iki vidurnakčio. Vaikams čia patinka, — čiaumoja picas prie medinių stalų ir mėto ketvirtukus į žaidimų automatą. Išskyrus jos vaiką, pagalvojo ji, kišdama picą į orkaitę.

Jis mieliau sėdi namuose ir klausosi savo muzikos.

Ji nusišypsojo vyrui, kuris atnešė prie kasos dvi kartonines dėžes.

— Įtemptas vakaras, — sumurmėjo jis ir mirktelėjo jai.

Kaip ir dauguma kitų, pagalvojo Džolin, pradėdama ruošti suvož-

tinį. Ši vieta tapo populiari, kaip jie ir tikėjosi. Ji ir Vilas siekė to dar nuo tada, kai abu buvo paaugliai. Turėti nuosavą restoraną kokiame nors mažame miestelyje, kur jų vaikai būtų saugūs ir laimingi. Jų vaikas, pasitaisė ji. Du persileidimai po Ernio sužlugdė jų norą turėti didelę šeimą.

Tačiau jie turi visa kita.

Kartais ji nerimauja, bet Vilas tikriausiai teisus. Ernis tiesiog išgyvena paauglystę. Septyniolikmečiams nerūpi tėvai, jie nenori leisti su jais laiko. Kai jai buvo septyniolika, jos didžiausias troškimas buvo dingti iš namų. Jai pasisekė, kad sutiko Vilą, kuris norėjo to paties.

Ji žinojo, kad jų pora yra išimtis. Paprastai paauglių santuokos nevykusios. Tačiau dabar, sulaukusi trisdešimt šešerių, išgyvenusi santuokoje aštuoniolika metų, Džolin jautėsi patenkinta, saugi ir rami dėl ateities.

Nepasakysi, kad ji nesidžiaugia, jog Ernis rimčiau nesidomi nė viena mergina. Galbūt juodu su Vilu buvo pasiruošę žengti didįjį žingsnį, o Ernis ne. Tam tikra prasme jis dar tik vaikas. Tačiau...

Džolin persimetė per petį ilgą rudą kasą. Tačiau kartais ji visiškai nesupranta savo sūnaus. Jis atrodo vyresnis nei jo tėvas ir kietesnis nei vinys. Pirmiausia jam reikia susivokti, ko jis nori iš gyvenimo, o tik paskui pradėti rimtai domėtis merginomis.

Nors Salė Simons jai patinka. Gražaus veidelio, mandagi, tvarkingai besirengianti. Salė galėtų padaryti Erniui gerą įtaką, išjudinti jį bent kiek. Tik to jam ir trūksta.

Nors šiaip jis geras vaikas. Ji suvyniojo suvožtinį ir padavė jį kartu su gaiviųjų gėrimų pakuote šerifo pavaduotojui Morganui.

— Dirbate šįvakar?

— Ne. — Mikas Morganas nusišypsojo jai. — Tiesiog alkanas. Niekas nemoka gaminti tokių suvožtinių kaip jūs, ponia Bats.

— Įdėjau dvigubą porciją svogūnų.

— Kaip ir turi būti. — Į ją malonu žiūrėti, pagalvojo jis. Veidas įraudęs nuo krosnių, balta prijuostė ant džinsų ir marškinėlių. Neatrodo, kad galėtų turėti beveik suaugusį sūnų, bet tikriausiai pastojo būdama labai jauna ir pasinaudojo tuo. — Kaip jūsų sūnus? — pasiteiravo jis, kišdamas į kišenę grąžą.

— Gerai.

— Kitą savaitę baigia mokyklą?

Ji linktelėjo.

— Sunku patikėti.

— Viskas bus gerai.

— Taip, ačiū.

Baigia mokyklą, pamanė ji, giliai įkvėpdama prieskonių, padažų ir sūrio kvapų prisigėrusio oro. Jos sūnelis. Kaip dažnai ji gailisi, kad negali grįžti penkis ar dešimt metų atgal ir pamatyti, kur padarė klaidą.

Bet tai netiesa, tikino ji save. Ernis yra toks, koks yra, ir taip turi būti. Ji truputį pavydėdama stebėjo mažąją Teresę Hobs, apsikabinančią tėvo kelius ir kikenančią. Nors Ernis viešai nedemonstruoja savo meilės, nemėgsta juokauti ir juoktis, bet jis nepridaro rūpesčių. Jo pažymiai geri, beveik puikūs. Jis niekada negrįžta namo girtas ar apsvaigęs — ji tikrai taip darydavo prieš ištekėdama. Jis tiesiog... tiesiog labai užsisklendęs savyje. Visada susimąstęs.

Ji labai norėtų žinoti, apie ką jis mąsto.

JIS LAUKĖ. ERNIS ŽINOJO ATĖJĘS PER ANKSTI, BET BUVO PER DAUG ĮSIaudrinęs, kad sėdėtų namuose. Adrenalinas kraujyje pulsavo taip smarkiai, kad jis jautėsi tuoj sprogsiąs. Bet jis nežinojo, jog bijo, nes baimė slypėjo giliai kauluose.

Švietė pilnatis. Medžiai ir laukai maudėsi jos sidabrinėje šviesoje. Tolumoje jis matė Doperio fermą. Netoli mykė galvijai.

Jis prisiminė, kaip buvo atėjęs čia paskutinį kartą. Perlipo per tvorą nešinas maišu, kuriame gulėjo virvė ir peilis. Tada mėnulis taip nešvietė, o vėjas nešė vėsą.

Jis nesunkiai įginė į kampą du veršelius ir surišo jiems kojas, kaip matė darant filme, kurį rodė devintoje klasėje per žemės ūkio pamoką. Jis nekentė tų pamokų, bet prisiminė filmus apie ženklinimą, veršiavimąsi ir skerdimą.

Vis dėlto jis nežinojo, tikrai nežinojo, kad bus tiek kraujo. Arba kad jie taip myks. Ar kad vartys akis.

Iš pradžių jis apsivėmė. Paliko skerdenas gulėti lauke, o pats nubėgo į mišką ir vėmė, kol ištuštino skrandį. Bet jis padarė tai. Grįžo ir baigė darbą. Jis įrodė esąs vertas.

Žudyti pasirodė ne taip paprasta, kaip kad rašo knygose. Visai kas kita laikyti buteliuką su krauju stalčiuje nei jausti, kaip jis trykšta iš venos tau ant rankų.

Kitą kartą bus lengviau.

Jis atgalia ranka pasitrynė burną. Kitą kartą turi būti lengviau.

Jis išgirdo šlamant lapus ir atsisuko, nesuvokdamas, kad jo akyse atsispindi baimė — tokia pati baimė, kurią jis matė besivartančiose veršiukų akyse. Jo ranka sugniaužė raktelį variklio paleidimo spynelėje. Akimirką, tik akimirką protas riktelėjo jam paleisti variklį, apsisukti ir nuvažiuoti. Pabėgti, kol dar yra laiko.

Bet jie išniro iš miško. Tarytum dvasios ar šešėliai. Arba velniai.

Jie buvo keturi, visi su apsiaustais ir kaukėmis. Ernis skubiai nurijo seiles, kai vienas jų ištiesė ranką ir atidarė pikapo duris.

— Aš atėjau, — ištarė jis.

— Tu buvai atsiųstas, — atsakė jam. — Kelio atgal nebus.

Ernis papurtė galvą.

— Aš noriu mokytis. Noriu priklausyti.

— Išgerk tai.

Ranka ištiesė jam puodelį. Ernis nerangiai išlipo iš kabinos, pakėlė puodelį prie lūpų ir, žiūrėdamas į akis po Bafometo kauke, išgėrė.

— Eime.

Vienas iš vyrų įlipo į pikapą ir nuvairavo jį į miško taką, kur jo nesimatė nuo kelio. Tada visi apsisuko — su Erniu vidury — ir patraukė atgal į mišką.

Jie tylėjo. Kaip įspūdingai ir galingai jie atrodo, galvojo Ernis, eidami per šešėlių kupiną mišką. Ilgi apsiaustai šiugždeno senus lapus. Tai tarsi muzika, pamanė jis ir nusišypsojo. Haliucinogenui patekus į kraują, jis pasijuto sklendžiąs. Jie visi sklendė, aplink medžius, netgi per juos. Oras skyrėsi it vanduo. Vanduo it oras.

Mėnulis paraudo, ir per jo miglą jis išvydo nuostabias spalvas, ma-

giškas figūras. Po kojomis spragsintys lapai dūžiais atsiliepė jo kraujyje. Jis žygiavo pasitikti savo likimo.

Bafometas atsisuko į jį. Jo veidas buvo milžiniškas, didesnis už mėnulį ir skaistesnis. Ernis nusišypsojo ir pagalvojo, kad jo bruožai irgi pasikeitė. Jis tapo vilku, jaunu vilku, alkanu, gražiu ir gudriu.

Jis nežinojo, kiek laiko jie ėjo. Ir nesijaudino. Jis būtų ėjęs su jais net į patį pragarą. Liepsnos jo neliestų. Jis vienas iš jų. Jis jautė tai, galią ir šlovę, augančią viduje.

Kai pasiekė apskritimą, kiti jau laukė. Bafometas atsisuko į jį.

— Ar tiki Tamsos valdovo galybe?

— Taip. — Ernio akys blizgėjo nuo narkotikų ir bejėgiškumo. Jo veidas nebuvo nei alkanas, nei gražus, nei gudrus, o tik suglebęs ir pažeidžiamas. — Aš garbinu Jį. Aš aukojau Jam. Aš laukiau Jo.

— Šiąnakt tu sutiksi Jį. Nusirenk.

Ernis paklusniai nusitraukė sportbačius, džinsus. Nusirengė marškinėlius su „Black Sabbath" logotipu ir liko tik su pentagrama. Kažkas apgaubė jį apsiaustu.

— Tu neturėsi kaukės. Vėliau, kai tapsi vienu iš išrinktųjų, išsirinksi ją pats.

Balsas, aiškinąs Erniui, buvo tylus ir statiškas, tarsi laidotuvių maršas ar įrašas, grojamas netinkamu greičiu.

— Aš skaičiau, — tarė jis. — Aš suprantu.

— Tau dar daug ko teks išmokti.

Bafometas įžengė į apskritimo vidurį. Kiti sustojo ratu. Užėmęs savo vietą, Ernis pamatė moterį. Ji buvo graži, apsiausta raudonu apsiaustu, žvilgančiais palaidais plaukais. Ji šypsojosi jam. Sukietėdamas po savo apsiaustu, jis atpažino ją.

Sara Hjuit jau ne kartą dalyvavo panašiose ceremonijose. Už du šimtus dolerių jai tereikėdavo gulėti nuogai ant medinės pakylos ir laukti, kol keletas pakvaišėlių atliks savo juokingas apeigas. Jie daug skanduos, niūniuos ir šauksis velnio. Velnio, dėl Dievo. Tai tik dingstis išdulkinti ją. Už du šimtus jie gali nešioti bet kokias kaukes ir kratyti savo nuogus užpakalius vienas prieš kitą. Žinoma, bjauru, kai jie aukoja ožiukus, bet vyrai yra vyrai. Kad ir kaip ten būtų, rodos, šiąnakt jie šven-

čia kažkokią ypatingą progą. Ji atpažino Ernį ir suprato, kad jis kažkaip prisidės prie nakties linksmybių.

Vaikis apsvaigęs, galvojo ji, ir tikriausiai išsijungs nesulaukęs smagiosios dalies. Bet ji galės jį vėl išjudinti. Ji tai moka.

Jai palengvėjo, kai jie liepė jai ateiti šiąnakt. Ji padarė klaidą kalbėdamasi su Kamu. Sara puikiai žinojo, kad žmonės turi mokėti už klaidas.

Nuaidėjo varpas, buvo uždegtos žvakės, ugniakure įsiliepsnojo ugnis. Sara atsisegė apsiaustą ir leido jam nuslysti nuo pečių. Kurį laiką ji taip stovėjo žinodama, jog visų akys įsmeigtos į ją. Mėnulio šviesoje ji nuėjo prie medinės pakylos ir atsigulė.

Vyriausiasis žynys pakėlė rankas.

— Šėtono, karaliaus ir valdovo, vardu įsakau Tamsiosioms galioms suteikti man pragariškų galių. Atverk plačiai Pragaro vartus ir duok man tai, ko prašau. Mes norime džiaugtis gyvu kūnu. Mes trokštame ir reikalaujame jo teikiamų malonumų. Išklausyk vardus!

Ernis sudrebėjo, kai buvo pradėti vardyti vardai. Jis juos žinojo, skaitė apie juos. Ir meldėsi jiems. Bet pirmą kartą jis buvo ne vienas. Kaistančiu krauju, kuris tirpdė kauluose slypinčią baimę, jis kartojo juos kartu su kitais.

Taurė keliavo iš rankų į rankas. Ernis sudrėkino išdžiūvusią burną užterštu vynu. Liepsnos, rodės, pakilo dar aukščiau, godžiai spragsėdamos. Jo kūnas degė.

Jis stebėjo vyriausiąjį žynį. Tai skulptūros, kurią sukūrė Klerė, įsikūnijimas. Ji žino, galvojo jis, geisdamas jos. Ji žino.

Buvo ištrauktas kalavijas ir pakviesti keturi Pragaro princai.

Galia persmeigė jį it ledo strėlė. Karštis ir šaltis svyravo it šoktų seksualų šokį. Jis virpėdamas kartojo su kitais maldą.

— Šiąnakt mes pristatome Tau, Šeimininke, mūsų naująjį brolį. Mes siūlome Tau jo širdį, sielą ir kūną. Jaunystė palaiminta. Jaunystė stipri. Jo kraujas susilies su mūsų krauju, šlovinant Tave.

— Šlovė Šėtonui.

Žynys ištiesė ranką, kviesdamas Ernį į ratą.

— Ar atėjai čia savo valia?

— Taip.

— Ar pripažįsti Tamsos valdovą kaip savo Šeimininką?

— Taip.

— Ar prisieki gerbti šią vietą? Paklusti Įstatymui?

— Prisiekiu.

Ernis beveik nepajuto smigtelėjimo į kairės rankos rodomąjį pirštą. Apdujęs, jis priglaudė jį prie jam ištiesto dokumento. Ir pasirašė krauju.

— Dabar tu prisiekei. Dabar tu esi vienas iš išrinktųjų. Jei kalbėsi apie tai, ką šiąnakt matei, tavo liežuvis pajuos ir iškris iš burnos. Tavo širdis sustings į akmenį krūtinėje, ir tu liausiesi kvėpavęs. Šiąnakt tu priimi Jo rūstybę ir Jo malones.

— Priimu.

Žynys uždėjo rankas Erniui ant pečių ir atmetė galvą.

— Mes lekiame su vėju į šviesiąją mūsų troškimų pusę. Mums priklauso visi gyvenimo malonumai. Mums skirtas geidulių gyvenimas. Mes vyrai.

— Mes palaiminti.

— Aš esu kotas su geležine galva. Moterys trokšta manęs.

— Mes vyrai.

— Esu kupinas kūniškų geidulių. Mano kraujas verda. Mano lytis liepsnoja.

— Mes vyrai.

— Manyje gyvena visi demonai. — Jis nuleido galvą ir įsmeigė akis į Ernį. — Aš kūnų panteonas.

— Šlovė Šėtonui.

Vienas iš rato žengė į priekį ir ištiesė žyniui mažą kaulą. Paėmęs jį, žynys pasuko prie altoriaus, palikęs svyruojantį Ernį. Kaulas buvo įkištas tarp altoriaus šlaunų. Jis paėmė taurę, stovėjusią tarp jos krūtų, ir apvertęs ją išliejo vyną ant kūno.

— Mano motina yra Žemė, drėgna ir derlinga kekšė. — Jis perbraukė rankomis per altorių, apčiupinėdamas jį. — Išklausyk mus, Šlovingasis Šėtone, nes mes meldžiame tavo palaiminimo, patiriant kūniškus malonumus.

— Palaikyk mus, Šeimininke.

— Mes trokštame visko.

— Palaikyk mus, Šeimininke.

— Duok mums tai, ko mes norime.

— Šlovė Šėtonui.

Buvo įneštas ožiukas, ištrauktas peilis. Apsvaigęs nuo narkotikų ir maldų, Ernis parklupo. Melsdamas dievo, kuriam ką tik prisiekė, kad neapsivemtų.

Kažkas pastatė jį ant kojų, nuplėšė apsiaustą. Žynys ištiesė ranką, varvančią krauju, ir ištepė Ernio krūtinę.

— Tu paženklintas aukos krauju. Kviesk Vardą.

Ernis susvyravo, užkerėtas į jį įsmeigto deginančio žvilgsnio.

— Sabatanas.

— Sabatane!

Žynys grįžo prie altoriaus, kartodamas liaupses. Jis ištraukė kaulą ir pasukiojo, kad visi matytų.

— Kūnas be nuodėmės, — tarė jis.

Visi nusimetė apsiaustus, maldos tapo garsesnės. Ernis, traukiamas prie altoriaus, negirdėjo nieko kita. Jis papurtė galvą, mėgindamas susikaupti. Ji suėmė į rankas jo kietą penį ir ėmė šiurkščiai maigyti, kol jis sudrebėjo. Pro maldas prasimušė jos juokas, tylus ir pašaipus.

— Eikš, vaikeli. Negi nenori parodyti tiems seniems pirdžiams, ką sugebi?

Jį užplūdo įniršis, šleikštulys ir geismas. Jis giliai susmigo į ją ir ėmė talžyti jos kūną, kol pašaipią išraišką jos veide pakeitė malonumas ir pasitenkinimas.

Jis žinojo, kad jie stebi, bet jam buvo nė motais. Jos karštas alsavimas degino jam veidą. Raumenys virpėjo. Jo akyse pasirodė ašaros. Jis priklauso.

Baigęs jis stebėjo kitus, ir jo penis vėl sukietėjo. Jie lipo ant jos pasikeisdami, stenėdami spraudėsi į ją, maigė jos kūną. Jie nebeatrodė galingi, greičiau apgailėtini, išsiliedami į tą patį indą, mėnulio šviesoje rodydami savo kūno trūkumus.

Kai kurie iš jų seni, suvokė jis. Seni ir stori, uždūsta pasiekę orgazmą ir sudrimba netekę jėgų. Slūgstant narkotikų poveikiui ir blėstant jaudu-

liui, jis pradėjo į viską žiūrėti ciniškiau. Kai kurie, nesulaukdami savo eilės, masturbavosi ant žemės. Jie staugė, apgirtę nuo sekso ir kraujo.

Ernis paniekinamai nužvelgė juos, ir jo akys susitiko su kitomis akimis. Jis buvo užsidėjęs Mendeso kaukę. Jo nuogas kūnas buvo tvirtas ir baltas, o ant krūtinės kabėjo sunkus sidabrinis medalionas. Jis nešoko aplink laužą, nestaugė prieš mėnulį ir nesiseilėjo dėl moters. Jis tik stovėjo ir stebėjo.

Štai kur galia, suprato Ernis. Ji sutelkta šiame žmoguje. Jis viską žino ir supranta. Kai jis žingtelėjo prie Ernio, vaikinas sudrebėjo iš nekantrumo.

— Tu pradėjai.

— Taip. Ritualas... jis ne toks, apie kokius aš skaičiau.

— Mes pasiimame tai, ko mums reikia. Pridedame tai, ko norime. Ar tu nepritari?

Ernis atsigręžė į altorių ir ant jo lipančius vyrus.

— Pritariu. — Būtent to jis norėjo, — laisvės, šlovės. — Bet geismas tik vienas būdas.

Po kauke pasirodė šypsena.

— Išbandysi ir kitus. Tačiau tau ši naktis jau baigėsi.

— Bet aš noriu...

— Tave nuves atgal, ir tu laukši, kol būsi pakviestas. Jei kalbėsi apie tai, ką čia matei ir darei, mirsi. Mirs ir tavo šeima. — Jis nusisuko ir nuėjo prie altoriaus.

Erniui buvo paduoti jo drabužiai ir liepta apsirengti. Du apsiaustais apsigaubę vyrai palydėjo jį prie pikapo. Pavažiavęs apie pusę mylios, jis sustojo, išjungė variklį ir nubėgo atgal.

Jis pasiims tai, ko nori, tarė sau. Ritualas dar nebaigtas. Jis prisidėjo, todėl turi teisę pamatyti viską.

Jis priklauso jiems.

Jo smilkiniuose pulsavo kraujas, liežuvis vėlėsi, burna džiūvo. Narkotikų pasekmė, galvojo jis. Kitą kartą pasistengs jų išvengti, tik apsimes, kad geria. Jam reikia išlaikyti blaivią galvą. Narkotikai tik kvailiams ir bailiams.

Kartą ar du jį apėmė baimė, kad pasiklys, bet jis nesustojo. Buvo

tikras, kad šiąnakt atpažino kai kuriuos vyrus, ir norėjo paslapčia susidaryti sąrašą. Jie matė jo veidą. Jis turi teisę žinoti, kas jie. Jis nesileis, kad su juo elgtųsi kaip su vaiku, tik ne čia. Jis taps pilnateisiu nariu ir vieną dieną stovės apskritimo viduryje su ožio galva. Jis bus tas, kuris kviečia galias.

Jis užuodė dūmų kvapą, sumišusį su ožio skerdenos dvoku. Ernis skubėdamas perbrido upelį, kur kadaise Doperis Jaunesnysis sutiko savo velnią. Pro medžius girdėjosi duslus murmesys. Ernis sulėtino žingsnį, pritūpė ir apsidairė. Kažkada čia — toje pačioje vietoje — slėpėsi maža mergaitė, bet jis to nežinojo.

Jie tebebuvo nuogi. Altorius gulėjo suglebęs, prisotintas ir mieguistas; jos oda spindėjo mėnulio šviesoje.

— Mūsų geismas patenkintas. Mūsų kūnai tyri. Mūsų mintys skaidrios. Mūsų slaptos mintys buvo išsakytos mūsų kūnų judesiais. Mes susiliejome su mūsų Šeimininku.

— Šlovė Šėtonui.

Žynys atsistojo apskritimo vidury, išsižergė ir ištiesė rankas. Atmetęs galvą, jis ėmė šaukti prakeiksmus. Lotyniškai? — svarstė Ernis, laižydamasis lūpas. Kad ir kokia tai būtų kalba, ji skamba aistringiau, įspūdingiau nei anglų.

— Belzelbube, ateik ir pripildyk mane Tavo rūstybės. Išliek savo sielvartą į Žemę, nes blogis buvo didis. — Jis staigiai atsisuko į altorių. Sara tingiai pasirėmė ant alkūnių.

Ji pažinojo jį, žinojo jo apetitą ir jo paslaptis.

— Tu dar nebuvai pas mane, — tarė ji, papurtydama susivėlusius plaukus. — Geriau paskubėk, kol gali. Tavo dvi valandos eina į pabaigą.

Jis stipriai kirto jai per veidą. Jos galva trenkėsi į pakylą.

— Tylėk.

Ji kilstelėjo ranką ir nusivalė kraują nuo lūpų. Jos akys prisipildė neapykantos, tačiau ji žinojo, kad jei nepaklus, jis trenks jai dar kartą. Todėl liko gulėti ir laukti. Ateis ir jos diena, galvojo ji. Dievas mato, tikrai ateis. Ir tada jis sumokės už šį kirtį kur kas daugiau nei du šimtus.

— Saugokis kekšės, — vėl prabilo jis. — Ji kaip Ieva sugundys, o paskui išduos. Tarp jos iššergtų šlaunų slypi mūsų malonumas. Tačiau

Įstatymas yra svarbiau už geismą. Aš esu Įstatymo skelbėjas. Niekas nelieka nenubaustas.

— Niekas nelieka nenubaustas.

— Įstatymo bausmė negailestinga. Niekas nelieka nenubaustas.

— Niekas nelieka nenubaustas.

— Silpnieji yra pasmerkti. Ji, kuri kalba apie tai, kas slapta, yra pasmerkta. Toks Įstatymas.

— Šlovė Šėtonui.

Jie apsupo pakylą, ir Sara skubiai atsisėdo. Jie sučiupo ją už rankų ir kojų ir prispaudė prie pakylos.

— Aš nieko nesakiau. Nesakiau. Aš niekada...

Ją nutildė dar vienas smūgis.

— Pragaro dievai reikalauja kerštо. Jie alkani. Jie ištroškę. Jų galingi balsai užgožia tylą. — Žynys atsisukęs įmetė kažką į laužą, ir liepsnos riaumodamos šoktelėjo į viršų.

Žynys ėmė šaukti, o murmantis choras jam pritarė.

— Aš naikinimo įrankis. Aš nuosprendžio pasiuntinys. Išdavikės kančia pasotins mane. Jos kraujas numalšins mano troškulį.

— Maldauju. — Sara išsigandusi muistėsi, žiūrėdama į ją apsupusius vyrus. To negali būti. Ji juos pažįsta, visus, ne kartą nešė jiems alų ir dalijosi viena lova. — Padarysiu viską, ko norite. Bet ką. Dėl Dievo...

— Nėra kito dievo, tik Šėtonas.

Surišęs jos rankas ir kojas, būrelis atsitraukė. Ernį slėptuvėje ėmė pilti prakaitas.

— Saugokis Šeimininko kerštо. — Žynys paėmė ritualinį peilį, vis dar drėgną nuo kraujo, ir žengė artyn.

Sara ėmė klykti.

Ji klykė ilgai. Ernis užsidengė ausis, bet garsas skverbėsi visur, it kvapas ore. Netgi užsimerkęs, jis galėjo matyti, kas jai daroma.

Tai ne aukojimas. Ne duoklė. Tai skerdynės.

Užsidengęs ranka burną, jis puolė aklai bėgti per mišką. Bet jos riksmas vijosi jį iš paskos.

Bet kai kas nebėgo. Kai kas tūnojo it žvėris, žibančiomis ir truputį pamišusiomis akimis. Kai kas stebėjo ir laukė, smarkiai plakančia šir-

dimi ir pasmerktųjų prakaitu žliaugiančiu kūnu. Kai kas ašarotu veidu ir virpančiu kūnu lingavo pirmyn atgal, nešvankiai imituodamas seksą. Nes gera, kaip gera būti Šeimininko veiksmų liudytoju.

Tasai, kuris stebėjo, godžiai traukė į save orą, it vilkas, užuodžiantis kraują. Netrukus laukymė vėl bus tuščia, tačiau kraujas liks. Nes dabar miškas kvepia mirtimi, dūmais ir seksu. O šešėliai slepia figūrą, susigūžusią krūmokšniuose. Nesvarbu, kam dievai saugojo šią mažą laukymę. Dabar joje karaliauja mirtis ir prakeikimas.

— KLERE. MIELOJI, NUSIRAMINK. — KAMAS STIPRIAI APKABINO JĄ, GLOSTydamas plaukus. Ji smarkiai drebėjo. Jis apgraibomis surado antklodę ir pamėgino ją apsupti.

— Viskas gerai. — Ji giliai įkvėpė ramindamasi. — Viskas gerai. Tai tik sapnas.

— Tai turėjau pasakyti aš. — Jis pasuko jos veidą į mėnulio šviesą ir apžiūrėjo. Jis buvo blyškus kaip vanduo. — Tikriausiai labai baisus.

— Taip. — Ji virpančiomis rankomis pasitaisė plaukus.

— Nori papasakoti man?

Kaip ji galėtų? Kaip ji galėtų kam nors pasakoti?

— Ne. Ne, viskas gerai, tikrai.

— Tau dabar nepamaišytų lašelis brendžio. — Jis pabučiavo jai į kaktą. — Gaila, kad neturiu.

— Geriau apkabink. — Ji prisiglaudė prie jo. — Kiek dabar valandų?

— Antra ryto.

— Atleisk, kad pažadinau tave.

— Nesijaudink dėl to. Aš irgi sapnuodavau košmarus. — Jis atsilošė ant pagalvės ir prisitraukė Klerę. — Nori vandens?

— Ne.

— Šilto pieno?

— Fu.

— Karšto sekso?

Ji susijuokė ir pažiūrėjo į jį.

— Gal po minutėlės. Man patinka atsibusti ir rasti tave šalia. — Klerė atsiduso ir padėjo galvą jam ant peties. Košmaras pamažu blėso. Kamas tikras, jis šalia.

— Graži naktis, — sumurmėjo ji.

Jis irgi žiūrėjo pro langą.

— Puiki naktis stovyklauti. Gal per kitą pilnatį mudu galėtume išsitempti palapinę.

— Palapinę?

— Žinoma. Nueitume prie upės, pasistatytume palapinę ir mylėtumėmės po žvaigždėmis.

— Galėtume tiesiog pasikloti čiužinį tavo terasoje.

— Kur tavo polėkis nuotykiams?

— Jis griežtai apsiriboja tokiais dalykais kaip vidaus santechnika. — Ji užsliuogė ant jo. — Ir lovos spyruoklėmis. — Ji krimstelėjo jam į apatinę lūpą. — Perkelio patalyne.

— Ar kada nors mylėjaisi miegmaišyje?

— Ne.

— Leisk, aš tau parodysiu. — Jis užsirito ant jos ir sandariai apsikamšė antklode. — Tada man beveik nereikia judėti. Velnias.

Pritardama jam, Klerė piktai pažvelgė į skambantį telefoną. Ji aiktelėjo, kai Kamas pakrutėjo.

— Atsiprašau.

— Ne, nieko tokio, visada prašom.

— Rafertis, — atsiliepė jis. — *Ką?*

— Jie žudo ją, — apimtas nevilties, sušvokštė Ernis.

— Kas? — Uždegęs šviesą, Kamas išsilaisvino iš antklodės.

— Ji rėkia. Ji rėkia ir rėkia.

— Nusiraminkit. Kas jūs?

Jis nusikeikė, išgirdęs ištisinį signalą, tada trenkė ragelį ir atsistojo.

— Kas atsitiko?

— Velniai žino. Tikriausiai koks nors pamišėlis. — Bet jis atpažino tikrą siaubą skambinusiojo balse. — Sako, kad kažkas kažką žudo, bet nepasakė, kas ir kur.

— Ką ketini daryti?

Kamas jau siekė kelnių.

— Nelabai ką tegaliu. Nuvažiuosiu į miestelį, apsidairysiu.

— Aš važiuosiu kartu.

Jis jau žiojosi prieštarauti, bet užsičiaupė. Kas, jei šis telefono skambutis yra tik dingstis išvilioti jį iš namų. Kad Klerė liktų viena. Tu paranojikas, Raferti, tarė sau. Bet geriau nerizikuoti.

— Gerai. Bet tikriausiai tik veltui sugaišime laiką.

JIS SUGAIŠO VISĄ VALANDĄ. MIESTELYJE BUVO TYLU IT KAPINĖSE.

— Atleisk, kad ištempiau tave iš šiltos lovos.

— Nieko tokio. Tiesą sakant, graži naktis pasivažinėti. — Ji pažiūrėjo į jį. — Norėčiau, kad tu taip nesijaudintum.

— Jaučiuosi taip, tarsi nekontroliuočiau situacijos. — Tą jausmą jis per daug gerai prisiminė iš tų dienų, kai gėrė, bet tada jam tai nerūpėjo. — Kažkas vyksta, ir man reikia... — Jis nutilo, pastebėjęs tarp medžių automobilį. — Lik mašinoje, — sumurmėjo jis. — Užsirakink duris ir uždaryk langus.

— Bet aš...

— Persėsk į vairuotojo vietą. Jei matysi, kad reikalai prasti, spausk iš čia. Važiuok pas Badą arba Miką.

— Ką tu darysi? — Jis pasilenkęs atidarė daiktadėžę ir išsiėmė ginklą. — O Dieve.

— Tik nelipk iš mašinos.

Jis skubiai ir tyliai išlipo. Klerė suprato, ką reiškia posakis „širdis gerklėje". Ji negalėjo nuryti seilių ir beveik nekvėpuodama stebėjo jį, slenkantį prie tamsaus automobilio.

Jis dirstelėjo į numerį ir įsiminė jį. Viduje buvo matyti judančios figūros. Vos tik Kamas ištiesė ranką prie durelių, pasigirdo spigus moters klyksmas. Jis atplėšė dureles ir atkišo ginklą. Į nuogą vyro užpakalį.

Kas ten vyksta? — nerimavo Klerė. Kodėl jis taip ilgai ten stovi? Įsakymai įsakymais, bet ji laikė ranką ant rankenos, pasiruošusi lėkti jam į pagalbą. Kamas jau buvo nusisukęs nuo automobilio ir, rodės, kalbėjosi su medžiu. Klerė vos nenualpo iš palengvėjimo, kai Kamas pasuko atgal.

— Kas atsitiko? Ką tu padarei?

Kamas nuleido galvą ant vairo.

— Aš ką tik grasindamas ginklu užpuoliau besismaginančius Arnį Naitą ir Bonę Sju Mesę.

— Tu... o Dieve. — Vis dar užsidengusi burną, Klerė prapliupo juoktis. — O Dieve. O varge.

— Taigi. — Kamas kiek įmanydamas oriau paleido variklį ir pasuko namo.

— Jie tik kvailiojo ar ką?

— Ar ką, — sumurmėjo jis. — Gali vadinti tai nutrauktu lytiniu aktu.

— Aktas. Man patinka. — Ji juokdamasi atlošė galvą, bet tučtuojau surimtėjo. — Sakei, Bonė Sju Mesė? Bet ji ištekėjusi už Bobio.

— Ką tu sakai?

— Čia tai bjauru.

— Būtum mačiusi.

— Tai šlykštu, Raferti. Bobis nenusipelnė, kad jo žmona antrą valandą nakties dulkintųsi su kitu vyru automobilyje.

— Įstatymas nedraudžia svetimoteriauti. Tai jų reikalas.

— Geriau būčiau nesužinojusi.

— Patikėk, pamatyti yra kur kas blogiau nei išgirsti apie tai. Dabar, žiūrėdamas Arniui į veidą, visuomet matysiu jo... — Jis ėmė juoktis, bet pamatė Klerės išraišką ir krenkštelėjo. — Atsiprašau.

— O aš manau, kad tai liūdna. Aną dieną kalbėjausi su Bone, ji rodė man vaikų nuotraukas, kalbėjo apie gobelenų medžiagas. Man nepatinka žinoti, jog toji šeimyninė santarvė tik dėl akių, kad ji galėtų išsprukti ir pasidulkinti su Arniu. Maniau, kad pažįstu ją.

— Žmonės ne visada yra tokie, kokie atrodo. Būtent tai ir sunkina mano darbą. Be to, aš tikriausiai taip išgąsdinau Bonę Sju, kad ji vėl taps ištikima.

— Kartą apgavęs, tos klaidos neištaisysi. — Ji užvertė akis. — Jėzau, kalbu kaip kokia teisuolė. Dar tik kelios savaitės šiame miestelyje, o aš jau manau, kad viskas turi būti kaip idiliškame Normano Rokvelo paveiksle. Tikriausiai širdyje noriu, kad taip ir būtų.

— Aš irgi. — Jis apkabino ją per pečius. — Galbūt mums tai pavyks.

23 skyrius

KLERĖ LANKYDAVOSI LIGONINĖJE MAŽIAUSIAI TRIS KARTUS PER SAVAITĘ. Paprastai ji rasdavo Lizos brolį, kurį nors iš tėvų ar draugę, sėdinčius šalia jos. Tačiau mažiausiai tikėjosi rasti Minę Aterton, įsispraudusią į kėdę šalia lovos.

— Klere. — Liza nusišypsojo. Nuo sužeistos akies jau buvo nuimtas tvarstis, ir, nors vis dar užtinusi ir raudona, ji pamažu gijo. Lizos koja tebebuvo su mechaniniu įtvaru, nes antrą birželio savaitę buvo numatyta antra operacija.

— Labas, Liza. Ponia Aterton.

— Malonu tave matyti, Klere. — Bet Minė nepritariamai nužvelgė Klerės džinsus.

— Ponia Aterton atnešė gėlių nuo Damų klubo. — Liza parodė į varinį vazoną su pavasariniais žiedais. — Gražios, ar ne?

— Taip, labai.

— Emitsboro damų klubas norėjo parodyti Lizai, kad miestelis rūpinasi. — Minė švytėjo. Tai kas, kad ne jai šovė mintis dėl gėlių, užtat ji dantimis ir nagais kovojo dėl teisės jas įteikti. — Mes tiesiog pasibaisėję tuo, kas atsitiko. Klerė patvirtins, kad mūsų miestelis ramus, puoselėjantis tradicines vertybes, dorą ir moralę. Mes norime, kad toks jis ir liktų.

— Visi man tokie geri. — Liza susiraukė sukrutėjusi, ir Klerė skubiai priėjo pataisyti jos pagalves. — Daktaras Kremptonas vis užsuka pasidomėti mano savijauta ir tiesiog pasikalbėti. Viena mano slaugių yra iš Emitsboro, ir ji ateina kiekvieną dieną — netgi per laisvadienius.

— Tai tikriausiai Trudė Vilson, — linktelėjo Minė.

— Taip, Trudė. Ir, žinoma, Klerė. — Ji ištiesė Klerei ranką. — Kažkas iš turgaus atsiuntė man krepšelį vaisių, šerifas irgi dažnai lanko. Sunku patikėti, kad tai apskritai atsitiko.

— Mes sukrėsti, — karštai patvirtino Minė. — Galiu pasakyti, kad

visi miestelio gyventojai yra šokiruoti ir pasibaisėję tuo, kas jums atsitiko. Negalėtume labiau liūdėti, net jei tai būtų atsitikę kuriai nors iš miestelio merginų. Be abejonės, tai buvo koks atklydęs pamišėlis. — Ji pažiūrėjo į atidarytą saldainių dėžę ir išsirinko vieną saldainį. — Tikriausiai tas pats, kuris nužudė Bifą Stoukį.

— Nužudė?

Klerė būtų mielai sugrūdusi Minės veidą į šokoladą.

— Tai atsitiko prieš keletą savaičių, — skubiai tarė ji. — Tau nėra dėl ko nerimauti.

— Taip, iš tiesų, — pritarė Minė, imdama dar vieną saldainį. — Jūs čia kaip už mūro. Kaip už mūro. Ar minėjau, kad mudu su vyru prieš keletą metų paaukojome šiai ligoninei didelę pinigų sumą? Gana didelę, — pakartojo, laižydama kokosų kremą. — Ant jos yra lentelė su mūsų vardais. Tai viena geriausių ligoninių valstijoje. Tikrai nėra dėl ko jaudintis, kol esate čia. O kai kurie žmonės sako, kad Bifas Stoukis gavo tai, ko nusipelnė, nors aš nesuprantu tokio požiūrio. Kaip krikščionė. Jis buvo mirtinai sumuštas, — pridūrė, ir buvo sunku pasakyti, ar ji mėgavosi informacija, ar šokoladu. — Tai bjauru ir siaubinga. — Ji nulaižė nuo piršto vyšnių sirupą. — Pirmoji žmogžudystė Emitsbore per dvidešimt metų. Mano vyras labai sunerimęs dėl to. Labai sunerimęs. Juk jis meras, suprantat.

— Manote... jūs manote, kad tai galėjo būti tas pats žmogus, kuris užpuolė mane?

— Tai jau šerifo reikalas. — Klerė perspėjamai žvilgtelėjo į Minę, bet ši tik nusišypsojo.

— Taip, iš tiesų. Mes nepaprastai patenkinti, kad grįžo Kameronas Rafertis. Žinoma, jaunystėje jis irgi buvo pašėlęs. Lakstydavo tuo savo motociklu ieškodamas bėdos. — Ji nusijuokė ir išsirinko dar vieną saldainį. — Ir rasdavo. Žinau, kai kurie galvojo, kad jis baigs gyvenimą už grotų. Nesakau, iš pradžių aš irgi nerimavau, bet man atrodo, kad visai logiška, ieškant vieno ramybės drumstėjo, pasiųsti jo pėdsakais kitą.

— Kamas daugiau nei dešimt metų dirbo policijoje, — tarė Klerė Lizai. — Jis ne...

— Tas tiesa, — įsikišo Minė. — Vašingtone. Man regis, jis ir ten turėjo bėdų, bet mes džiaugiamės, kad jis grįžo. Emitsboras — ne Vašingtonas. Kiekvieną vakarą žiūriu Ketvirtojo kanalo žinias ir drebu. Ten kiekvieną mielą dieną vyksta žmogžudystės, o čia per dvidešimt metų įvyko tik viena. Nors, žinoma, mums tai gana didelė tragedija.

Ji įsimetė dar vieną saldainį į savo nenuilstančią burną.

— Nemanau, kad Liza nori...

— Esu tikra, kad šiai mielai merginai įdomūs mūsų liūdni laikai, — pertraukė ją Minė. — Klerė irgi išgyveno tragediją, kai prieš keletą metų jos tėvas iškrito pro langą. O po metų mažasis Mejersų berniukas išgėrė pramoninio valiklio. Prieš penkerius metus netekome penkių jaunuolių — žuvo autoavarijoje. Žinoma, jie patys kalti, o senis Džimas Pofenburgeris nukrito nuo rūsio laiptų ir nusilaužė sprandą. Ir viskas tik dėl stiklainio marinuotų arbūzų. Taip, ir pas mus atsitinka tragedijų. Bet ne nusikaltimų.

— Labai malonu, kad atvažiavote tokį kelią, — tvirtai pareiškė Klerė. — Bet aš žinau, kokia jūs užsiėmusi.

— O, tai mano pareiga. — Minė lipniais pirštais patapšnojo Lizai per ranką. — Mes, merginos, turime laikytis išvien. Kai užpuola vieną iš mūsų, užpuola visas. Damų klubo rūpestis ne tik kepinių išpardavimas ir raukiniai.

— Prašome perduoti kitoms ponioms, kad aš dėkoju už gėles.

— Būtinai. Ką gi, geriau jau važiuosiu gaminti vakarienės. Vyrui patinka po darbo dienos gauti karšto maisto.

— Perduokite merui linkėjimus, — tarė jai Klerė.

— Gerai. — Ji pasiėmė baltą odinę rankinę. — Ketinau užsukti pas tave, Klere.

— O? — Klerė išspaudė šypseną.

— Dabar, kai tavo... draugai išvyko atgal į Niujorką. Nenorėjau trukdyti, kol jie buvo.

— Jūs tokia nuovoki.

— Turiu pripažinti, apsidžiaugiau, kad jie neužsibuvo. Žinai, ką žmonės kalba.

— Ką?

— Juk supranti, brangioji, toji moteris juoda.

Klerė išpūtė akis.

— Negali būti, tikrai?

Sarkazmas atšoko nuo Minės it balionas nuo galvos.

— Asmeniškai aš esu be galo tolerantiška. Gyvenk ir leisk gyventi kitiems, aš taip sakau. Pernai netgi turėjau ateinančią juodaodę namų tvarkytoją iš Šeperdstauno. Turėjau atleisti už tingumą, bet tai kas kita.

— Jūs tikra filantropė, ponia Aterton, — kandžiai pastebėjo Klerė.

Minė nušvito pagirta.

— Ką gi, juk mes visi Dievo vaikai.

— Aleliuja, — sumurmėjo Klerė, ir Liza prikando lūpą, kad nesusijuoktų.

— Bet, kaip sakiau, ketinau užsukti pas tave pasišnekėti. Damų klubas norėtų, kad tu pakalbėtum per mūsų kasmėnesinius pietus.

— Pakalbėčiau?

— Apie meną, kultūrą ir panašiai. Galbūt netgi pakviesime reporterį iš Hagerstauno.

— Nežinau...

— Jei tinki *New York Times*, tiksi ir *Morning Herald*. — Minė paplekšnojo jai per skruostą. — Būdama politiko žmona, aš suprantu, kaip svarbu yra viešumas. Aš viską sutvarkysiu. Dėl nieko nesijaudink, tik pasiruošk puošnią suknelę. Gali užsukti pas Betę, ji sutvarkytų tavo plaukus.

— Mano plaukus? — Klerė juos pačiupinėjo.

— Žinau, kad jūs, menininkai, esate bohemiški ir visa kita, bet čia Emitsboras. Pasipuošk ir pasiruošk pakalbėti apie meną. Galėtum atsinešti porą savo darbų. Gali būti, kad reporteris norės juos nufotografuoti. Ateik į mano namus šeštadienį apie vidurdienį.

— Šį šeštadienį?

— Nagi, Klere, negi pamiršai, kad Damų klubas pietauja pirmą kiekvieno mėnesio šeštadienį? Visada taip buvo ir visada taip bus. Juk tavo mama pirmininkavo jam trejus metus. Tik nevėluok.

— Taip... ne...

— Viskas bus gerai. Rūpinkis savimi, Liza. Netrukus vėl užsuksiu tavęs aplankyti.

— Ačiū. — Liza luktelėjo, kol Minė uždarė duris, tada susijuokė. — Gal reikėtų pakviesti slaugę.

Klerė sumirksėjo.

— Tau bloga?

— Ne, bet tu atrodai it pervažiuota sunkvežimio.

— Su puošnia suknele. — Klerė giliai iškvėpė ir klestelėjo į kėdę. — Nekenčiu tokių renginių.

Liza vėl nusijuokė.

— Užtat tavo nuotrauka bus laikraštyje.

— Taigi.

— Ji... tokia moteris.

— Pirmoji Emitsboro ponia ir nuolatinis galvos skausmas. Tikiuosi, ji tavęs nenuliūdino.

— Ne, nieko. Ji tik norėjo pasirinkti paskalų. Tasai nužudymas... — Liza pažiūrėjo į savo kojų. — Tikriausiai tai turėtų priversti mane suvokti, kaip man pasisekė.

— Daktaras Sju geriausias. — Kai Liza kilstelėjo antakį, Klerė paaiškino: — Aš teiravausi apie jį. Jei kas ir gali grąžinti tave į baletą, tai tik jis.

— Taip sako ir Rojus, ir tėvai. — Liza išlygino paklodę. — Dar negaliu galvoti apie ateitį, Klere.

— Tai ir nesistenk.

— Aš bailė. — Liza šyptelėjo. — Nenoriu galvoti apie rytojų, stengiuosi neprisiminti vakarykštės dienos. Prieš ateinant poniai Aterton, mano galvoje vis skambėjo toji malda. Stengiausi jos negirdėti, nors ir žinau, kad ji gali ką nors reikšti.

— Malda. — Klerė paėmė ją už rankos. — Ar gali papasakoti?

— *Odo cicale ca. Zodo... zodo* kažkas. Nesąmonė. Bet negaliu jos atsikratyti. Tikriausiai kažkas atsijungė mano smegenyse, tik daktarai to dar nežino.

— Aš manau, kad tu pradedi kažką prisiminti. Dalimis. Ar užsiminei apie tai Kamui?

— Ne, dar niekam nesakiau.

— Neprieštarausi, jei pasakysiu jam?

— Ne. — Liza gūžtelėjo pečiais. — Jei tai padės.

— TOJI MAKDONALD PRADEDA PRISIMINTI. — MERAS ATERTONAS grakščiai pasmeigė šakute gabalėlį karšto obuolių pyrago. — Gali tekti imtis priemonių.

— Priemonių? — Bobis Mesė pasitampė marškinių apykaklę. Jie per ankšti. Viskas per ankšta. Netgi jo plačios trumpikės varžo judesius. — Buvo tamsu. Ji nieko nematė. O šerifas ją stebi. Gana atidžiai.

Atertonas nutilo ir maloningai nusišypsojo Alisai, kai ji priėjo papildyti jo kavos puodelio.

— Pyragas nuostabus, kaip visada.

— Perduosiu jūsų pagyrimą virtuvei. Būtinai pasakykite poniai Aterton, kad tos gėlės, kurias Damų klubas pasodino parke, yra labai gražios. Puikus akcentas.

— Jai bus malonu, kad tau patiko. — Atertonas pasmeigė kitą gabalėlį, laukdamas, kol ji nueis prie kito staliuko. Jis išsiblaškęs trepseno koja, pritardamas į taktą Viliui Nelsonui. — Mes nežinome, ką ji matė, — tęsė jis. — O dėl šerifo nėra ko jaudintis.

Bobis gurkštelėjo kavos ir sunkiai nurijo.

— Aš manau... tai yra kai kurie iš mūsų mano, kad situacija darosi nebekontroliuojama... — Jis užsikirto, netekęs žado nuo žybsnio Atertono akyse. Šaltos ugnies žybsnio.

— Kai kurie iš mūsų? — ramiai pakartojo Atertonas.

— Tiesiog... anksčiau būdavo... — Bobio galvoje sukosi žodis „smagu", bet jis atrodė velniškai netinkamas. — Noriu pasakyti, anksčiau būdavo tik gyvuliai. Nekildavo jokių bėdų. Niekada nebūdavo jokių problemų.

— Ko gero, tu per jaunas, kad prisimintum Džeką Kimbolą.

— Ne, aš jį prisimenu. Nors tai buvo prieš man prisidedant. Tačiau per pastaruosius metus ar dvejus viskas ėmė keistis. — Bobio žvilgsnis nuslydo per salę. — Tos aukos. Ir Bifas. Kai kurie iš mūsų sunerimę.

— Tavo likimas Šeimininko rankose, — švelniai priminė jam Atertonas, kaip primintų nepaklusniam studentui užbaigti užduotį. — Tu nepasitiki Juo? Ar manimi?

— Ne ne. Tiesiog aš... kai kurie iš mūsų svarsto, ar nereikėtų truputį palūkėti, leisti įtampai atslūgti. Bleras Kimbolas irgi domisi.

— Žurnalisto prakeiksmas, — tarė Atertonas, ramiai mostelėjęs ranka. — Jis čia neužsibus.

— Užtat liks Rafertis, — spyrėsi Bobis. — O kai paaiškės apie Sarą...

— Ta kekšė gavo ko nusipelniusi. — Atertonas palinko į priekį ir maloniai pažvelgė į Bobį. — Kokią silpnybę aš čia įžvelgiu? Ji kelia man nerimą.

— Aš tik nenoriu jokių rūpečių. Turiu galvoti apie žmoną ir vaikus.

— Taip, tavo žmona. — Atertonas vėl atsilošė ir nusivalė lūpas popierine servetėle. — Galbūt tau bus įdomu sužinoti, kad Bonė Sju dulkinasi su kitu.

Bobis mirtinai išbalo, tada išraudo lyg burokas.

— Tai melas! Šlykštus melas.

— Būk atsargus. — Atertono išraiška nepasikeitė, bet Bobis vėl išblyško. — Moterys yra kekšės, — tyliai tarė jis. — Toks jų būdas. Ir dar priminsiu, kad negali išsukti iš pasirinkto tako. Tu pažymėtas. Kiti bandė išsukti ir sumokėjo už tai.

— Aš nenoriu rūpesčių, — sumurmėjo Bobis.

— Žinoma, kad nenori. Mes jų ir neturėsime, išskyrus tuos, kurių patys prisidarysime. Berniūkštis stebės Klerę, atidžiai stebės. Kiti stebi Lizą Makdonald. Ir tave. — Jis vėl nusišypsojo. — Turiu tau dvi užduotis. Pirma, pasakyk tiems, kurie nepatenkinti, kad yra tik vienas vyriausiasis žynys. Antra, paimk iš Kimbol garažo tą statulą ir nugabenk ją į mūsų vietą miške.

— Tu nori, kad pavogčiau tą metalinį daiktą Klerei iš panosės?

— Pasitelk į pagalbą išradingumą. — Atertonas patapšnojo Bobiui per ranką. — Žinau, kad galiu pasikliauti tavo lojalumu. — Ir tavo baime.

KAMAS DAR KARTĄ PASKAMBINO Į FLORIDĄ. DIDŽIULIU ATKAKLUMU jam pavyko atsekti buvusio šerifo pėdsakais iš Fort Loderdeilo į Neapolį, iš Neapolio į Arkadiją, iš Arkadijos į Majamį, o iš ten — į mažą miestelį prie Okičiobės ežero. Per šešis mėnesius Parkeris sugebėjo pagyventi visose šiose vietose. Kamui tai buvo panašu į bėgimą.

Bet nuo ko?

— Šerifas Arnetė.

— Šerife Arnete, čia šerifas Rafertis iš Emitsboro Merilende.

— Merilende, a? Kaip oras?

Kamas žvilgtelėjo pro langą.

— Regis, artinasi lietus.

— Aštuoniasdešimt penki ir saulėta, — linksmai atsiliepė Arnetė. — Tai kuo galiu padėti, šerife?

— Bandau rasti žmogų, kuris anksčiau dirbo čia prieš mane. Parkerį. Garetą Parkerį. Jis ir jo žmona Beatričė atvyko į jūsų teritoriją maždaug prieš metus.

— Atsimenu Parkerius, — tarė Arnetė. — Jie išsinuomojo namelį prie ežero. Nusipirko poilsinį namelį ant ratų. Ketino keliauti.

Kamas pasitrynė maudžiantį sprandą.

— Kada jie iškeliavo?

— Kad neiškeliavo. Jau dešimt mėnesių, kai abu palaidoti Kiparisų kalnelyje.

— Jie mirė? Abu?

— Namas sudegė iki pamatų. Jame nebuvo dūmų detektoriaus. Jie miegojo.

— Kas sukėlė gaisrą?

— Rūkymas lovoje, — tarė Arnetė. — Namas buvo medinis. Užsiliepsnojo kaip degtukų dėžutė. Sakote, jis buvo šerifas?

— Taip.

— Keista. Jis visiems pasakojo esąs atsistatydinęs draudimo agentas iš Atlantos. Gal nutuokiate kodėl?

— Gal. Norėčiau gauti policijos protokolo kopiją, šerife.

— Galėčiau ją atsiųsti, jei pasakytumėt, ką užuodžiat.

— Gali būti, kad Parkerių mirtis susijusi su nužudymu, kurį tiriu.

— Štai kaip? — Arnetė patylėjo. — Reikės man pačiam dar kartą užmesti akį.

— Ar pas juos kas nors lankėsi?

— Niekas. Jie gyveno atsiskyrę. Man susidarė įspūdis, kad žmona norėjo nuleisti bures, o Parkeris nekantravo vėl jas pakelti. Matyt, nespėjo laiku pakelti.

— Taip, ko gero, nespėjo.

PO PENKIOLIKOS MINUČIŲ KAMAS RADO BADĄ, IŠRAŠANTĮ BAUDOS TALONĄ biuikui raudonoje zonoje priešais biblioteką.

— Nesuprantu, kodėl ponia Aterton vis palieka čia savo automobilį, — pradėjo jis. — Ji man kailį nudirs.

— Meras sumokės baudą. Badai, man reikia pasikalbėti su Sara. Norėčiau, kad eitum kartu.

— Gerai. — Jis susikišo talonus į kišenę. — Ko nors prisidirbo?

— Nežinau. Pažiūrėsim.

Badas persibraukė ranka per savo verpetą.

— Šerife, nenorėčiau... Tik noriu pasakyti, kad Sara šiuo metu turi rūpesčių. Pastaruoju metu ji smarkiai pykstasi su motina.

— Apgailestauju, Badai, tiesiog noriu pateikti jai keletą klausimų.

— Jei ji ką nors padarė... — Jis pagalvojo apie vyrus, besilankančius pas ją. — Manęs ji paklausys. Aš galėčiau pamėginti atvesti ją į protą.

— Mes tik pasikalbėsime su ja. — Jie perėjo per parką, kur Micė Hobeiker supo ant sūpynių savo mažiausiąjį, o ponia Finč vaikštinėjo su savo Jorkšyro terjerais. — Damų klubas šiais metais pasodino labai gražias gėles.

Badas pažvelgė į petunijas. Jis suprato, kad Kamas bando sušvelninti situaciją. Bet Badui nė kiek nepalengvėjo.

— Sara tiesiog susipainiojusi. Ji niekada neturėjo to, ko norėjo. Vyrai visada sekiojo paskui ją, bet nė vienas nebuvo tinkamas. — Jis pažvelgė į Kamą, nusuko akis ir krenkštelėjo.

— Tai buvo seniai, Badai. Ir aš nebuvau pats tinkamiausias.

Jie priėjo Klaido taverną ir pasuko prie galinio įėjimo.

— Jos automobilio nėra.

— Matau, — sumurmėjo Kamas. — Pažiūrėsime, kada ji pradeda savo pamainą. — Kamas pasibeldė į galines baro duris.

— Prakeikimas, mes nedirbame. Atsidarysime penktą.

— Čia Rafertis.

— Man nesvarbu, nors ir pats Jėzus Visagalis ateitų alaus, mes nedirbame.

— Aš nenoriu alaus, Klaidai. Aš ieškau Saros.

— Tu ir dar pusė miestelio vyrų. — Klaidas pravėrė duris ir piktai dėbtelėjo į jį. Iš ankšto it dėžė kabineto sklido muilo operos garsai. — Negi žmogus negali ramiai pasėdėti nė penkių minučių?

— Kelintą šįvakar Sara pradeda darbą?

— Ta niekam tikusi... — Jis užsičiaupė iš pagarbos Badui. — Turėtų pradėti pusę penkių. Kaip turėjo pradėti pusę penkių vakar ir užvakar. Ji išvis nesiteikė pasirodyti.

— Ji neatėjo į darbą?

— Ne, ji neatėjo į darbą. Argi ne taip ką tik pasakiau? Nemačiau jos užpakalio nuo šeštadienio vakaro. — Jis bedė pirštu į Badą. — Kai pamatysi ją, pasakyk, kad ji atleista. Dabar vietoje jos dirba Dženkinsų mergiotė.

— Ar ji buvo viršuje, savo kambaryje?

— Iš kur man žinoti, velniai rautų? Aš vienas iš nedaugelio miestelio vyrų, kurie nelaipioja šiais laiptais. — Jis nudelbė akis, pamatęs susirūpinusį Bado veidą. Bet, kad juos kur, jie sutrukdė jam žiūrėti mėgstamą laidą.

— Neprieštarausi, jei pažiūrėsime viršuje?

— Kas man darbo. Tu įstatymas, o jis jos brolis.

— Tai gal duotum raktą, Klaidai?

— Jėzau švenčiausias. — Jis nusisuko ir trankiai atidarė stalčių. — Pasakyk jai, kad jei nesumokės nuomos iki savaitės pabaigos, tegu neš-dinasi lauk. Čia ne kokie labdaros namai. — Jis įgrūdo raktą Kamui į ranką ir užtrenkė duris.

— Štai kodėl aš jį myliu, — tarė Kamas. — Už jo linksmą šypseną ir paslaugumą.

— Keista, kad Sara neatėjo į darbą, — sumurmėjo Badas, lipdamas laiptais. — Ji nekantrauja susitaupyti ir išvažiuoti į miestą.

— Ji pykstasi su motina, — priminė Kamas. — Galbūt nusprendė pasiimti porą laisvų dienų, kad atvėstų. — Jis pasibeldė, palaukė, tada įkišo raktą.

Kambarys buvo beveik tuščias. Pintas ovalo formos kilimėlis, atbrizgęs palei kraštus, tebegulėjo vietoje. Ištraukiama lova buvo nepaklota, raudonos poliesterio paklodės susiglamžiusios. Šalia lovos stovėjo lempa, komoda su vietoje stalčiaus žiojėjančia kiauryme ir iškleręs staliukas su veidrodžiu. Viskas buvo pasidengę dulkėmis, ir Kamas galėjo matyti šviesesnius lopinėlius ten, kur stovėjo buteliukai ir kremo indeliai. Jis atidarė spintą ir rado ją tuščią.

— Panašu, kad ji išsikraustė.

— Ji neišvažiuotų nieko nepasakiusi. Žinau, ji pyksta ant mamos, bet būtų pasakiusi man.

Kamas ištraukė stalčių.

— Jos drabužių nėra.

— Taip, bet... — Badas persibraukė ranka per plaukus. — Ji taip nepadarytų, Kamai. Tikrai būtų man pasakiusi.

— Gerai, mes išsiaiškinsim. Gal apžiūrėk vonios kambarį?

Kamas ištraukė likusius stalčius, apžiūrėjo juos ir po jais. Jis stengėsi negalvoti apie Sarą kaip apie žmogų, stengėsi neprisiminti, kokia ji buvo visus tuos metus. Arba kaip žiūrėjo į jį, kai jie matėsi paskutinį kartą. Gali būti, kad ją viskas užkniso, ir ji tiesiog pabėgo. Kai pritrūks pinigų, sugrįš.

Tačiau apžiūrinėdamas tuščius stalčius, jis negalėjo pamiršti telefono skambučio šeštadienio naktį.

Jie žudo ją.

Jis rado maišelį, priklijuotą prie veidrodžio staliuko stalčiaus nugarėlės. Jame buvo pluoštas banknotų. Skaičiuodamas juos, jis pajuto didėjant šleikštulį.

— Ji paliko pusę indelio veido kremo ir... — Badas stabtelėjo vonios kambario tarpduryje. — Kas tai?

— Radau juos priklijuotus prie stalčiaus. Badai, čia keturi šimtai trisdešimt septyni doleriai.

— Keturi šimtai? — Badas suglumęs išpūtė akis. — Ji taupė. Taupė,

kad galėtų išvažiuoti. Kamai, ji niekada nebūtų išvažiavusi be šių pinigų. — Nenuleisdamas žvilgsnio nuo Kamo, jis lėtai atsisėdo ant lovos krašto. — O Jėzau. Ką mes darysim?

— Paskambinsim valstijos policijai ir pranešime apie dingusį žmogų. Ir pasikalbėsim su tavo motina. — Jis įsikišo maišelį su pinigais į kišenę. — Badai, ar Sara turėjo reikalų su Parkeriu prieš jam išvykstant iš miestelio?

— Su Parkeriu? — Badas stebeilijosi į Kamą tuščiu žvilgsniu, paskui paraudo. — Manau, kad galėjo turėti. Jėzau, Kamai, tu juk nemanai, kad ji išvažiavo į Floridą pas Parkerį? Ji šaipydavosi iš jo. Ji negalvojo apie jį. Tiesiog jis... Ji taupė, — sumurmėjo jis.

— Ar ji kada nors pasakojo tau apie jį? Gal minėjo, kad jis priklauso kokiam klubui?

— Klubui? Turi galvoje kaip „Briedžių" ar panašiai?

— Ar panašiai.

— Jis lankydavosi „Legione". Pats tai žinai. Aš tau sakau, ji nebūtų važiavusi pas Parkerį. Ji vos galėjo pakęsti jį. Sara nebūtų šitaip visko palikusi — pinigų, šeimos — ir išlėkusi pas Parkerį.

— Žinau. — Jis uždėjo ranką Badui ant peties. — Badai, su kuo ji dar miegojo?

— Jėzau, Kamai.

— Atleisk. Mes turime nuo ko nors pradėti. Gal buvo koks ypatingai įkyrus, kuris sekiodavo paskui ją?

— Deivis Ryderis vis prašė tekėti už jo. Bet ji tik juokėsi iš to. Oskaras Rudis varvino seilę, bet, kiek žinau, čia jis neateidavo. Pasak Saros, jis bijo žmonos. Daugybė kitų. Ji sakė, kad ją lanko daugelis Emitsboro ir aplinkinių miestelių vyrų. Ji taip kalba, bet tai nieko nereiškia.

— Gerai. Eime, paskambinsim į policiją.

— Kamai, ar tu manai, kad jai kas nors atsitiko? Kas nors bloga?

Kartais geriau meluoti.

— Aš manau, kad ji tikriausiai išlėkė kur nors įsiutusi. Sara visuomet pirmiausia padaro, o tik paskui pagalvoja.

— Taip. — Neturėdamas nieko kita, Badas įsikibo į šią versiją. — Ji sugrįš, kai atvės, ir įkalbės Klaidą grąžinti ją į darbą.

Tačiau širdyje nė vienas iš jų tuo netikėjo.

DŽOLIN BATS SĖDĖJO VIRTUVĖJE IR SUDARINĖJO SĄRAŠUS. TAI BUVO pirma laisva popietė per ilgą laiką. Savaitės dienomis lankytojų būna nedaug, tad Vilas kaip nors susitvarkys.

Juk ne kiekvieną dieną tavo sūnus baigia gimnaziją.

Jai kėlė nerimą tai, kad Ernis nerodė jokio susidomėjimo koledžu. Bet ji stengėsi per daug nesikišti. Pagaliau ji juk irgi nesimokė koledže, o gyvenimas susiklostė tiesiog puikiai. Vilas, kuris jau matė Ernį su diplomu rankose, buvo karčiai nusivylęs. Betgi jis niekada nesusitaikė ir su tuo, kad Ernis atsisakė po pamokų padėti jiems picerijoje.

Juodu su Vilu jau pasiruošė tam smūgiui, nutarė ji. Jie taip sunkiai dirbo, kad picerija taptų populiari ir Ernis perimtų jau klestintį verslą. O jis mieliau pilsto benziną.

Jam jau beveik aštuoniolika. Iki tokio amžiaus ji ne kartą buvo nuvylusi savo tėvus. Tiesiog norėtųsi... Džolin padėjo rašiklį į šoną. Tiesiog norėtųsi, kad sūnus dažniau šypsotųsi.

Ji išgirdo jį įeinant pro duris ir tučtuojau pralinksmėjo. Kaip seniai jie besėdėjo virtuvėje ir besikalbėjo. Anksčiau, būdavo, jis grįžta iš mokyklos, valgo sausainius ir jie kartu sprendžia ilgus dalybos uždavinius.

— Erni. — Ji išgirdo, kaip jis dvejodamas stabtelėjo ant laiptų. Berniukas per daug laiko praleidžia savo kambaryje, pagalvojo ji. Per dažnai būna vienas. — Erni, aš virtuvėje. Eikš čia.

Jis įėjo į virtuvę, susikišęs rankas į kišenes. Jai pasirodė, kad jis pablyškęs, bet paskui prisiminė, kad pirmadienį jam buvo bloga. Nervinasi dėl mokyklos baigimo, tarė sau ir nusišypsojo jam.

— Ką tu čia veiki?

Jo žodžiai nuskambėjo lyg kaltinimas, bet ji prisivertusi šyptelėjo.

— Pasiėmiau laisvą popietę. Niekaip neįsidėmiu tavo grafiko. Tu šiandien nedirbi?

— Pradėsiu penktą.

— Gerai, tada turime šiek tiek laiko. — Ji atsistojo ir nuėmė storą baltą keraminį dangtelį nuo dubenėlio, kuris atstojo sausaininę. — Parnešiau šokoladinių sausainių.

— Aš nealkanas.

— Pastarąsias porą dienų beveik nieko nevalgai. Ar tau vis dar bloga? — Ji ištiesė ranką, norėdama paliesti sūnaus kaktą, bet jis atšoko.

— Aš nenoriu tų tavo sausainių, supratai?

— Gerai. — Ji jautėsi taip, tarytum žiūrėtų į nepažįstamąjį, kurio akys per tamsios, oda per blyški. Jo rankos nerimo kišenėse. — Kaip sekėsi mokykloje?

— Mes nieko neveikiame, tik stumiame laiką.

— Ką gi... — Ji pajuto blėstant šypseną ir vėl ištempė lūpas. — Žinau, koks tai jausmas. Paskutinė savaitė mokykloje prilygsta paskutinei savaitei kalėjime. Išlyginau tavo mantiją.

— Gerai. Turiu eiti.

— Aš norėjau pasikalbėti su tavim. — Ji siektelėjo sąrašų. — Apie šeimos šventę.

— Kokią dar šventę?

— Pameni, mes kalbėjomės apie tai. Sekmadienį, po ceremonijos. Atvažiuoja seneliai ir teta Marsė. Nana su Frenku atvyks iš Klivlendo. Nežinau, kur reikės visus suguldyti, bet...

— Ko jiems čia reikia?

— Jie atvažiuoja dėl tavęs. Žinau, kad turi tik du bilietus į ceremoniją, nes mokykla per maža, bet tai dar nereiškia, kad negalime visi susirinkti ir surengti šventę.

— Aš juk sakiau, kad nenoriu jokios šventės.

— Ne, tu sakei, kad tau nerūpi. — Ji vėl padėjo sąrašus ant stalo ir pasistengė susivaldyti.

— Ką gi, man rūpi, bet aš nenoriu jokio vakarėlio. Nenoriu matyti nė vieno iš tų žmonių. Išvis nieko nenoriu matyti.

— Deja, teks. — Ji išgirdo savo balsą, ramų, šaltą ir nepalenkiamą, ir suvokė, kad prabilo kaip jos motina. Uždaras ratas, pavargusi pagalvojo ji. — Viskas jau suplanuota, Erni. Tavo tėvo mama ir patėvis bus čia šeštadienį vakare kartu su kai kuriais tavo pusbroliais. Visi kiti atvažiuos sekmadienio rytą. — Ji kilstelėjo ranką, užkirsdama kelią jo skundams, kaip eismo reguliuotojas, stabdantis automobilius. Dar vienas motinos įprotis, prisiminė ji. — Tu gal ir nenori jų matyti, bet jie visi nori matyti tave. Jie didžiuojasi tavimi ir nori būti drauge tau žengiant į naują gyvenimą.

— Aš baigiu mokyklą. Kas čia tokio sumautai svarbaus?

— Nekalbėk taip su manim. — Ji prisiartino prie jo. Jis lenkė ją ūgiu, bet ji buvo motina, ir tai teikė jai tvirtybės. — Man nerūpi, tau septyniolika ar šimtas septyni — daugiau niekada su manimi taip nekalbėk.

— Aš nenoriu matyti krūvos kvailų giminaičių. — Jo balsas sutrūkčiojo, ir jis išsigando, nes negalėjo to sustabdyti. — Nenoriu vakarėlio. Mokyklą baigiu aš, ar ne? Negi neturiu pasirinkimo?

Jos širdis prisipildė užuojautos jam. Ji prisiminė, ką reiškia būti įkalintai tėvų nustatytų ribų. Tuomet ji irgi to nesuprato.

— Man labai gaila, bet, regis, neturi. Erni, tai tik pora dienų.

— Aišku. *Mano* gyvenimo. — Jis spyrė į kėdę ir parvertė ją. — Tai mano gyvenimas. Kai persikėlėme čia, tu irgi neleidai man pasirinkti. Nes tai man turėjo būti „gerai".

— Mudu su tavo tėvu taip manėme. Mes galvojome, kad mums visiems taip bus geriau.

— Žinoma. Tiesiog nuostabu. Atplėši mane nuo visų mano draugų ir įkiši į kažkokį kaimą, kur vaikai kalba tik apie elnių šaudymą ir kiaulių auginimą. O vyrai žudo moteris.

— Ką tu kalbi? — Ji palietė jo ranką, bet jis piktai ją atitraukė. — Erni, žinau, kad toji moteris buvo užpulta, ir tai siaubinga. Bet jos niekas nenužudė. Tokių dalykų čia nebūna.

— Tu nieko nežinai. — Dabar jo veidas buvo baltas it numirėlio, akys kupinos kartėlio ir drėgnos. — Tu nieko nežinai apie šį miestelį. Nieko nežinai apie mane.

— Žinau, kad myliu tave ir nerimauju dėl tavęs. Galbūt per daug laiko leidžiu restorane ir per mažai kalbuosi su tavim. Prisėsk dabar. Pasėdėk su manim, pasikalbėkim.

— Per vėlu. — Jis užsidengė rankomis veidą ir pradėjo verkti taip, kaip ji jau seniai nebuvo mačiusi jo verkiant.

— O, vaikeli. Brangusis, eikš. Pasakyk man, ką turėčiau padaryti.

Bet kai ji apkabino jį, jis atšoko. Jo akyse nebebuvo skausmo, tik pyktis.

— Per vėlu. Aš jau pasirinkau. Pasirinkau, ir kelio atgal nėra. Tiesiog palik mane ramybėje. Palik ramybėje, tai tu sugebi geriausiai.

Ernis griūte išgriuvo iš namų ir pasileido bėgti. Kuo garsiau motina jį šaukė, tuo greičiau jis bėgo.

24 skyrius

KLERĖ DĖLIOJO PASKUTINIUS ALISOS SKULPTŪROS AKCENTUS. TAI BUS pirmasis darbas „Betadaino" moterų ekspozicijai. Skulptūroje įkūnytas grakštumas, kompetencija, stiprybė ir tylus ryžtingumas. Vargu ar sugalvosi geresnių savybių moteriai.

Ji kilstelėjo galvą, išgirdusi cypiant Ernio automobilio padangas, kai jis nuriaumojo gatve. Suraukė kaktą, išgirdusi jo motinos šūksnius. Jei Salė nebūtų pasakiusi apie teleskopą, Klerė būtų pati puolusi paskui jį ir bandžiusi nuraminti.

Nesikišk, paliepė sau, grįždama prie darbo. Jei iš pat pradžių nebūtų įsivėlusi, dabar nesijaustų taip keistai ir nejaukiai, vakarais užtraukdama miegamojo užuolaidas.

Be to, jai pakanka savų rūpesčių. Kontraktai, užsakymai, santykiai, kurių ji nebegali valdyti, ta prakeikta kalba per Damų klubo pietus. Ji nupūtė nuo akių plaukų sruogą ir pažiūrėjo į laikrodį. Kad tik nepamirštų pasakyti Kamui apie tą frazę, kurią prisiminė Liza.

Kur jis, po galais?

Grįždama iš ligoninės, ji užsuko į nuovadą, bet jo ten nebuvo. Paskambino į namus, bet jis neatsiliepė. Tikriausiai užsiėmęs tvarkos palaikymu, pagalvojo ji ir šyptelėjo. Kad ir kaip ten būtų, netrukus pasimatys su juo, kai abu baigs darbus.

Klerė išjungė litavimo lempą ir atsitraukė. Neblogai, pagalvojo prisimerkdama. Sukilo jaudulys. Visai neblogai. Galbūt nebus visiškai taip, kaip tikėjosi Alisa, nes moteriškos formos buvo pailgintos, padidintos, bruožai neatpažįstami. Tai gali būti bet kuri moteris, pamanė Klerė. Taip ir pavadins ją. Keturios rankos Alisą gali šiek tiek sugluminti, bet Klerei jos simbolizavo moters gebėjimą daryti kelis darbus vienu metu ir su ta pačia nepajudinama kompetencija.

— Kas tai turėtų būti? — už nugaros pasigirdo Blero balsas, ir Klerė krūptelėjo. — Sulysusi deivė Kali?

Pyktis apleido ją. Bleras matė, kaip jis tirpsta jos akyse, o jos tamsėja ir drėksta.

— Jos buvo tėčio.

— Tėčio? — Jo pirštai suglebo ant jos pečių. Kad ir ką jis įtarė, kad ir ko baiminosi, bet tik ne šito. — Ką nori tuo pasakyti?

— Radau jas palėpėje, dėžėse, kurias sukrovė mama. Ji išsaugojo daugumą jo knygų ir kitų daiktų. Sodininko marškinius ir jo... jo sugedusį kompasą. Akmenis, kuriuos jis parsivežė iš kelionės po Didįjį kanjoną. Blerai, aš maniau, kad ji viską išmetė.

— Ir aš. — Jis pasijuto it vėl būtų vaikas, sutrikęs, pažeidžiamas, liūdnas. — Prisėskim.

Jie atsisėdo ant laiptelių tarp garažo ir virtuvės.

— Man visada atrodė, kad po to, kai jis mirė, ji paprasčiausiai... viską pamiršo. Supranti, ką noriu pasakyti, — Klerė sunėrė pirštus ir suspaudė juos tarp kelių. — Man buvo skaudu matyti, kaip ji suėmė save į rankas ir gyveno toliau. Širdyje žinojau, kad jai tenka daug ką išgyventi. Žlungantis verslas, tas siaubingas skandalas dėl prekybos centro. Ir tai, kad nors tėčio mirtis buvo pripažinta nelaimingu atsitikimu, visi svarstė, ar jis nenusižudė. Ji taip puikiai su viskuo tvarkėsi. Širdyje nekenčiau jos už tai.

Jis apkabino ją per pečius.

— Ji turėjo rūpintis ir mumis.

— Žinau. Žinau. Tiesiog atrodė, kad ji niekada nesuklumpa, supranti? Ji niekada nesusvyravo, nepalūžo, todėl man atrodė, kad jai visiškai nerūpi. O dabar randu tuos daiktus, rūpestingai sudėtus į dėžes, netgi menkniekius, kurie jam tiek daug reiškė. Man regis, dabar aš suprantu, kaip ji jautėsi taip gyvendama. Gailiuosi, kad ji neleido man jai padėti.

— Tu negalėjai padėti. Tau buvo blogiau, Klere. Tu jį radai. Aš taip ir nepamačiau... — Jis akimirką užsimerkė ir atrėmė galvą į josios. — Mama irgi. Mes visi jo netekome, bet tau vienintelei teko tai pamatyti. Tą pirmą naktį ji visą laiką buvo šalia tavęs.

Klerė pažiūrėjo į jį, tada į savo kojas.

— Aš nežinojau.

— Daktaras Kremptonas davė tau migdomųjų, bet tu vis šaukei

miegodama. Ir verkei. — Bleras stipriai suspaudė Klerei ranką. — Mama visą naktį sėdėjo prie tavo lovos. Paskui viskas vyko labai greitai. Laidotuvės, toji istorija apie kyšininkavimą.

— O, kad būčiau žinojusi. Kad būčiau supratusi.

Kurį laiką jie sėdėjo tylėdami.

— Papasakok man apie knygas.

— Radau jas viršuje. Žinai, kad tėtis mėgdavo skaityti — viską. — Ji kalbėjo per greitai, todėl atsistojo, tikėdamasi apsiraminti. — Jis buvo tarsi apsėstas religijos. Jis buvo auklėjamas...

— Žinau. — Manijos. Maištavimas. Galia. Gerasis Dievas.

— Jis tiesiog ryte rydavo tokias knygas. Nuo Martino Liuterio iki Budos ir visa kita. Manau, jis tiesiog stengėsi išsiaiškinti, kas yra teisinga. Jei išvis kas nors teisinga. Tai nieko nereiškia.

Bleras irgi atsistojo ir paėmė ją už nervingai virpančių rankų.

— Ar sakei Kamui?

— Kodėl turėčiau? — Jos balse pasigirdo išgąstis. — Tai su juo neturi nieko bendra.

— Ko tu bijai?

— Nieko. Aš nieko nebijau. Net nesuprantu, kodėl mes kalbame apie tai. Nunešiu tas knygas atgal į palėpę.

— Kamas tiria versiją, kad Bifo mirtis ir Lizos Makdonald užpuolimas gali būti susiję su kultu.

— Tai juokinga. Net jei ir būtų koks ryšys, vargu ar tai liečia tėtį. Jo nėra jau daugiau kaip dešimt metų.

— Klere, pagalvok logiškai. Tai maža, uždara bendruomenė. Jei šiame miestelyje veikia kultas, o tu rastum kieno nors namuose knygą apie satanizmą, kokią išvadą padarytum?

— Nežinau. — Ji ištraukė rankas. — Nesuprantu, kaip tai susiję.

— Mes abu žinome, kad tai susiję, — tyliai tarė jis. — Tėtis miręs, Klere. Jam nereikia, kad tu jį saugotum.

— Jis negalėjo turėti nieko bendra su tuo. Jėzau, Blerai, aš irgi perskaičiau tas knygas. Bet neketinu pulti aukoti nekaltų mergelių.

— Tu nusiuntei Kamą į fermą, nes Bifo kambaryje radai tokią pačią knygą.

Ji pakėlė galvą ir pažvelgė į jį.

— Atrodo, tu gerai informuotas apie tai, kas vyksta.

— Sakiau tau, aš padedu jam. Esmė ta, jog tu manei pakaksiant vienos knygos, kad jis pradėtų tyrimą. Ir tu buvai teisi. Žinai, ką jis ten rado?

— Ne. — Ji apsilaižė lūpas. — Aš neklausiau. Nenoriu žinoti.

— Jis rado įrodymų, kad ten buvo laikoma Karlė Džeimison.

— O Dieve.

— Jis rado ir narkotikų. O jo motina pasakė jam sudeginusi juodą apsiaustą, juodas žvakes ir keletą pornografinių satanistinės pakraipos žurnalų. Nėra abejonės, kad Bifas priklausė kažkokiam kultui. O kultui reikia daugiau nei vieno žmogaus.

— Tėčio nebėra, — pakartojo ji. — O kai jis buvo gyvas, negalėjo pakęsti Bifo Stoukio. Tu juk netiki, kad mūsų tėvas galėjo grobti jaunas merginas.

— Aš netikėjau, kad jis gali daryti ir ką nors neteisėto, bet klydau. Turime pripažinti tai, Klere. Ir susitaikyti.

— Neaiškink man, su kuo aš turiu susitaikyti. — Ji nusisuko nuo jo.

— Jei tu nepasakysi Kamui, pasakysiu aš.

Ji stipriai užsimerkė.

— Jis buvo ir tavo tėvas.

— Ir aš mylėjau jį ne mažiau negu tu. — Jis sugriebė ją ir atsuko į save. — Velniai rautų, Klere, tu manai, kad man lengva? Negaliu net pagalvoti, kad yra galimybė, nors ir pati menkiausia, kad tėtis galėjo būti su tuo susijęs. Tačiau dabar mes turime kažką daryti. Negalime grįžti atgal ir visko ištaisyti. Bet galbūt, tik galbūt, jei mes viską išsiaiškinsime, galėsime šį tą pakeisti.

— Gerai. — Klerė užsidengė veidą. Kai nuleido rankas, jos akys buvo šaltos ir sausos. — Gerai. Bet Kamui pasakysiu aš.

— GREIČIAUSIAI JI TIESIOG PABĖGO. — MIKAS MORGANAS GURKŠTELĖJO kavos ir linktelėjo Kamui. — Juk žinai, kokia ji. Jei šaus koks šišas į galvą, tai padarys bet ką.

— Galbūt. — Kamas spausdino pranešimą. — Tačiau keista, kad ji

nepasiėmė pinigų. Jos motina papasakojo man, kad pykosi su Sara dėl jos šalutinio uždarbio. Sara pasakė, kad nebeilgai taip uždarbiaus. Užsiminė apie kažkokį sandėrį, kuris neva padėsiąs jai praturtėti.

— Tikriausiai tik paistė, — garsiai svarstė Mikas. Jam nepatiko, kad Kamas taip domisi šia istorija. Jis nesitikėjo, kad kas nors pasiges Saros Hjuit. — Arba susirado kokį vyruką ir išdūmė su juo. Galvą dedu, kad ji grįš į miestelį po kelių dienų. — Jis pastatė puodelį ir atsiduso. — Nesuprantu aš tų moterų, Kamai, tikrai. Mano žmona išvažiavo visai savaitei pas savo motiną, nes išpeikiau jos kepsnį. Nesuprasi, ko joms trūksta.

— Sutinku. — Kamas ištraukė lapą iš rašomosios mašinėlės. — Bet geriau paskelbsiu apie jos dingimą. Badas labai sunerimęs. Gali būti, kad porą dienų tau teks padirbėti už jį.

— Žinoma. Jis geras vaikis, tas Badas. Niekaip nesuprantu, kodėl jo sesuo pasirinko tokį kelią. Nori, kad perimčiau Bado maršrutą?

— Būčiau dėkingas. Jis dabar su savo mama. Bet pirmiau baik gerti kavą. Laiko yra.

— Tada gerai. — Jis vėl atsilošė, ir kėdė sugirgždėjo. — Kaip keista, kad radai visa tai fermoje. Niekada nebūčiau pagalvojęs, kad Bifas Stoukis vartoja narkotikus. Taip, jis mėgo alų, bet negaliu įsivaizduoti jo šniaukščiančio miltelius.

— Tai verčia mane abejoti, ar gerai pažįstame miestelio žmones. Tu juk žaisdavai su juo pokerį, ar ne?

— Taip, retkarčiais. — Mikas nusišypsojo prisiminęs. — Susirinkdavome, prisigerdavome, valgydavome sumuštinius su saliamiu ir žaisdavome iki tam tikros ribos. Nelabai teisėta, geriau pagalvojus, bet niekas nesipiktina dėl bingo prie katalikų bažnyčios ar kitų žaidimų.

— Kaip dėl narkotikų?

Mikas kilstelėjo antakius.

— Liaukis, Kamai. Juk nemanai, kad jie būtų darę tai mano akivaizdoje? Prakeikimas, negaliu įsivaizduoti Rudžio, prisidegančio suktinę. O tu?

Kamas šyptelėjo.

— Ne. Bet, matai, mes sunkiai įsivaizduojame čia narkotikus ir žmogžudystes. O turime ir viena, ir kita.

— Manyčiau, tai susiję. Tikriausiai Bifas susimovė, ir koks nors miesto prekeivis padėjo jį į vietą.

Kamas abejingai linktelėjo.

— Šiandien sužinojau dar vieną keistą naujieną. Parkeris ir jo žmona negyvi.

— Šerifas Parkeris? — Mikas išsitiesė kėdėje. Viduje viskas ėmė drebėti. — Jėzau, Kamai. Kaip tai atsitiko?

— Sudegė namas. Jie gyveno prie ežero Floridoje.

— Loderdeile.

— Ne. — Kamas sunėrė pirštus. — Jie išsikėlė iš Loderdeilo. Tiesą sakant, per pastaruosius metus jie apkeliavo vos ne visą valstiją.

— Nenuoramos.

— Įdomu, ko nerimo. Laukiu policijos ir gaisrininkų ataskaitų.

Mikas tarsi matė išplerusiu pilvu Parkerį ten, kur dabar sėdėjo Kamas, ir negalėjo atsitokėti.

— Kam tos ataskaitos?

— Sužinosiu, kai jas pamatysiu. — Jis pakėlė galvą, įėjus Klerei. Kamas paskubomis sugraibė dokumentus ant stalo, tada jai nusišypsojo. — Sveika.

— Sveikas. — Ji vos pajėgė išspausti šypseną. — Laba diena, pone Morganai.

— Sveika. Girdėjau, kad gavai didelį užsakymą iš kažkokio žymaus muziejaus.

— Panašiai. — Ji padėjo ant stalo maišelį su knygomis. — Sutrukdžiau?

— Ne. — Mikas vėl pastatė puodelį. Iš Kamo veido suprato, kad šis neketina aptarinėti su juo Parkerio reikalų. — Šiaip plepam.

— Norėčiau pasikalbėti su tavim, — tarė ji Kamui, — jei turi minutę.

— Turiu keletą. — Jis pastebėjo jos susirūpinusį veidą ir žvilgtelėjo į Miką.

— Ką gi, tai aš eisiu. — Pavaduotojas atsistojo. — Grįšiu septintą.

— Ačiū.

— Malonu buvo pasimatyti, Klere. — Praeidamas jis lengvai patapšnojo jai per petį.

— Ir man. — Ji palaukė, kol jis uždarė duris, ir iš karto prapliupo. — Nemanau, kad tai ką nors reiškia. Dar daugiau, nemanau, kad tai tavo reikalas. Bet...

— Minutėlę. — Jis kilstelėjo ranką, tada paėmė josios. — Ar turėčiau pasiruošti puolimui?

— Atleisk, — tarė ji ramiau. — Tiesiog kalbėjausi su Bleru, ir man nepatinka, kaip viskas baigėsi.

— Nori, kad įkrėsčiau jam į kailį?

— Ne. — Šį kartą ji šyptelėjo. — Pati galiu. Kamai, negalvok, kad slėpiau tai nuo tavęs. Tiesiog manau... vis dar manau, kad tai šeimos reikalas.

— Kodėl tau paprasčiausiai man nepapasakojus?

Tačiau ji tylėdama ištraukė knygas iš maišelio ir padėjo ant stalo. Jis apžiūrėjo jas, vieną po kitos. Porą tokių jau buvo matęs pas Bifą ir bibliotekoje. Kol jis žiūrinėjo, Klerė prisidegė cigaretę.

Jos buvo senos ir aiškiai dažnai skaitytos. Kai kurių puslapiai buvo aptaškyti kava arba gėrimais. Kai kur pabrauktos pastraipos, užlenkti puslapiai.

— Iš kur tu jas gavai?

Ji išpūtė dūmus.

— Jos mano tėvo.

Žiūrėdamas į ją, Kamas padėjo knygas į šoną.

— Gal geriau prisėsk ir paaiškink.

— Aš pastovėsiu ir paaiškinsiu. — Ji vėl nervingai įtraukė dūmą ir iškvėpė. — Radau jas palėpėje, sudėtas į dėžes. Tėvo kabinete. Nežinau, ar tu žinojai, bet jis labai domėjosi religija. Visomis religijomis. Jis turėjo knygų apie islamą, induizmą, katalikybę — apie ką tik nori. Bleras mano, kad turėjau atnešti jas tau.

— Turėjai.

— Aš nesutinku. — Ji užgesino cigaretę, perlaužda ją perpus. — Bet Bleras primygtinai reikalavo, todėl paklusau. Ir atnešiau.

— Prisėsk, Laiboji.

— Aš nenusiteikusi apklausai. Atnešiau jas tau, kad galėtum daryti su jomis, ką nori.

Jis tylėdamas žiūrėjo į ją. Jos akys buvo per ryškios, lūpos virpėjo. Kamas atsistojo ir apėjo aplink stalą. Klerė stovėjo nejudėdama. Jis apkabino ją.

— Žinau, tai nelengva.

— Ne, nežinai. Negali žinoti.

— Jei galėčiau rinktis, liepčiau tau pasiimti tas knygas ir išeiti, kad galėtume apsimesti, jog to niekada nebuvo. — Jis atšlijo. — Bet aš negaliu.

— Jis buvo geras žmogus. Kartą man jau teko klausytis, kaip žmonės kalbėjo apie jį baisius dalykus. Nemanau, kad pakelčiau tai dar kartą.

— Aš padarysiu viską, ką galiu. Tą galiu pažadėti.

— Noriu, kad pasistengtum patikėti juo. Noriu, kad suprastum, jog tai, kad jis turėjo šias knygas, skaitė jas, studijavo ir netgi iš dalies tikėjo tuo, kas jose teigiama, nepadarė jo blogu žmogumi.

— Tada leisk man pabandyti tai įrodyti. Sėskis. Prašau.

Ji įsitempusi atsisėdo ir susidėjo ant kelių rankas.

— Klere, ar jis kada nors kalbėjo su tavim apie šias knygas arba apie tai, kas jose parašyta?

— Niekada. Jis tik kalbėjo apie religijas. Tai buvo svarbi tema, ypač po to... po to, kai pradėjo gerti. Jis atsigręžė į bažnyčią. Jis buvo auklėjamas kataliku, tačiau būtent dėl to, kaip buvo auklėjamas, jis nekentė organizuotos religijos.

— Kada jis atsigręžė į bažnyčią?

— Kai man buvo septyneri, gal aštuoneri. Ji tapo man labai svarbi. Mudviem su Bleru teko mokytis katekizmo ir priimti Pirmąją Komuniją.

— Tai buvo maždaug prieš dvidešimt metų?

— Taip. — Ji blankiai šyptelėjo. — Laikas bėga.

Jis pasižymėjo tai, svarstydamas, su kuo tai galėjo būti susiję.

— Ar tu nesistebėjai kodėl?

— Žinoma, stebėjausi. Tuo metu buvau per maža, kad galvočiau apie tai. Bet man patiko mišios, muzika, kunigo drabužiai. Visas ritualas. — Ji staiga nutilo sutrikusi, kad pasirinko tokį žodį. — Vėliau galvodavau, kad jis paprasčiausiai senstelėjo, todėl nustojo maištauti prieš

visus tuos dalykus, kurių nekentė augdamas. Galbūt jam trūko saugumo ir pažįstamos aplinkos. Tuo metu jam turėjo būti beveik tiek pat, kiek dabar man, — sumurmėjo ji. — Beveik trisdešimt, kai žmogus ima svarstyti, koks bus jo likęs gyvenimas. Jis nerimavo dėl Blero ir manęs. Kad mes neturime jokio religinio išsilavinimo. Jis tarsi atsilygino savo tėvams, pasukdamas kiek įmanoma toliau priešinga kryptimi.

— Ar jis taip sakė?

— Taip, tiesą sakant, pamenu, kaip jis beveik žodis žodin pasakė tai mano motinai. Mama vadino tėtį rūpestėliu. Jis visada jaudindavosi, ar teisingai pasielgė, o jei teisingai, tai ar pakankamai gerai. Jis labai stengėsi nekišti mums bažnyčios per prievartą. Jis nebuvo fanatikas, Kamai. Tik žmogus, norįs padaryti viską kuo geriau.

— Kada jis pradėjo gerti, Klere?

— Nežinau. — Jos pirštai sukrūpčiojo. — Jis pradėjo ne iš karto, o pamažu. Iš pradžių mes nė nepastebėjome. Pamenu, kaip po pietų jis išgerdavo viskio su soda. Paskui jau du stikliukus. Vėliau sodos atsisakė.

Norėdamas ją paguosti, Kamas suėmė į delnus jos virpančias rankas.

— Klere, aš keliavau tuo keliu. Ne man jį smerkti.

— Aš jaučiuosi kaip išdavikė. Negi nesupranti? Kalbėdama apie jo trūkumus ir klaidas, jaučiuosi taip, tarsi išduočiau jį.

— Jis buvo žmogus. Žmonės nėra tobuli. Manau, jis būtų norėjęs, kad mylėtum jį su visomis jo ydomis.

— Kalbi kaip mano psichiatras. — Ji atsistojo ir nuėjo prie lango. — Man buvo trylika, kai pirmą kartą pamačiau jį visiškai girtą. Buvau grįžusi iš mokyklos. Bleras repetavo su savo grupe, o mama dalyvavo kažkokiame susirinkime. Emitsboro rėmėjų ar kažkas panašaus. Tėtis sėdėjo prie virtuvės stalo ir verkė, apsikabinęs viskio butelį. Aš labai išsigandau pamačiusi jį tokį, kūkčiojantį, raudonomis akimis. Jis vis kartojo, kaip apgailestauja. Žodžiai pynėsi burnoje. Jis pamėgino atsistoti, bet pargriuvo. Gulėjo ant virtuvės grindų ir vis atsiprašinėjo. — Klerė paskubomis nusibraukė ašarą. — „Atleisk man, vaikeli. Atleisk. Nežinau, ką man daryti. Aš nieko negaliu padaryti. Negaliu nieko pakeisti. Negaliu grįžti ir to pakeisti."

— Pakeisti ko?

— Manau, girtavimo. Jis nebegalėjo kontroliuoti savęs. Nemanė, kad galėtų tai pakeisti. Jis sakė nenorėjęs, kad pamatyčiau jį tokį. Tikrai labai išgyveno. Jis nenorėjo, kad aš matyčiau, nenorėjo, kad žinočiau.

— Ar tai nebuvo tas metas, kai jis sudarinėjo sandėrį dėl prekybos centro?

— Taip. Ir kuo labiau spartėjo procesas, tuo smarkiau jis gėrė. Mano tėvas buvo labai sąžiningas nusikaltėlis. Galbūt jis nesugebėjo valdyti savo ambicijų, bet jo sąžinė privertė jį sumokėti už tai.

— Pasistenk prisiminti. Ar būdavo vakarų, kai jis visada išeidavo iš namų? Su kuo eidavo?

Ji atsiduso ir atsisuko.

— Jis priklausė įvairiems klubams, Kamai. Jis dažnai išeidavo į susitikimus, vakarienes, po darbo valandų aprodydavo pirkėjams namus. Aš prašydavausi, kad kartu vestųsi ir mane, bet jis tik apkamšydavo mane lovoje ir liepdavo laukti, kol užaugsiu, tada padarysiąs mane savo partnere. Vieną vakarą aš paslapčia įlindau į jo automobilį... — Ji blykšdama užsikirto.

— Tu įlindai į jo automobilį? — paragino ją Kamas.

— Ne ne. Tik sapnavau, kad įlindau ir pasislėpiau. Gali pasilaikyti tas knygas, jei manai, kad jos padės. Man reikia eiti.

Jis sugriebė ją už rankos, jai nespėjus pasiekti durų.

— Ką tu sapnavai, Klere?

— Dėl Dievo, Kamai, mano sapnai ne tavo reikalas.

Jos veide buvo lygiai tokia pati išraiška kaip tada, kai jis pažadino ją iš košmaro.

— Kur jis važiavo tą vakarą?

— Nežinau. Aš sapnavau.

— Kur jis buvo tavo sapne?

Ji suglebo ir dribte sudribo į Kamo pakištą kėdę.

— Nežinau. Tai tik sapnas. Man tebuvo penkeri ar šešeri.

— Bet tu prisimeni sapną. Tu jį tebesapnuoji.

Ji įsmeigė akis į knygas ant Kamo stalo.

— Kartais.

— Papasakok man, ką tu prisimeni.

— To nebuvo. Aš pabudau savo lovoje.

— O prieš pabundant?

— Sapnavau, kad pasislėpiau jo automobilyje. Žinojau, kad jis ruošiasi išvažiuoti, ir norėjau padaryti jam staigmeną, įrodyti, jog esu jau pakankamai didelė, kad būčiau jo partnerė. Mes buvome ne patalpoje. Kažkur lauke. Aš sekiau jį. Man tai atrodė nuotykis. Atėjome į kažkokią vietą; ten buvo daugiau žmonių. Pamaniau, kad tai koks klubo susirinkimas, gal „Briedžių" ar „Elnių", nes... jie visi dėvėjo ilgus juodus apsiaustus su gobtuvais.

O Dieve, Laiboji, pagalvojo jis. Ką tu matei?

— Tęsk.

— Jie buvo su kaukėmis, ir man tai pasirodė juokinga, nes juk buvo ne Helovinas, o pavasaris. Aš pasislėpiau krūmuose ir ėmiau stebėti.

— Tie kiti žmonės? Kas jie buvo?

— Nežinau. Nekreipiau dėmesio. Žiūrėjau į savo tėvą. Jie sustojo ratu ir paskambino varpu. Ten buvo ir moterų. Dvi moterys raudonais apsiaustais. Viena nusimetė apsiaustą ir atsigulė. Man buvo smalsu ir kartu nesmagu. Jie kažką niūniavo, murmėjo. Degė laužas. Man norėjosi miego, ir aš nieko nesupratau. Vyras su didele kauke turėjo kardą. Jis spindėjo mėnesienoje. Jis kažką pasakydavo, tada visi kiti pakartodavo.

— Ką jis sakė?

— Aš nesupratau. — Bet dabar, perskaičiusi tas knygas, ji prisiminė. — Kažkokius man nežinomus vardus.

— Vardus?

— O Dieve, Kamai, tuos vardus iš knygų. Jie kvietė demonus.

— Gerai, nusiramink.

Ji pasitrynė delnu skruostą.

— Man buvo šalta, jaučiausi pavargusi ir norėjau, kad tėtis parvežtų mane namo. Bet aš bijojau, nors nežinojau kodėl. Vyras su kauke lietė moterį, glamonėjo ją. Jie atnešė ožį, mažą baltą ožiuką, ir tas vyras išsitraukė peilį. Aš norėjau pabėgti, bet kojos neklausė. Vyrai nusimetė apsiaustus, bet liko su kaukėmis. Jie ėmė šokti aplink laužą. Pamačiau tėtį. Jo rankos buvo kruvinos. O tada pabudau šaukdama savo lovoje.

Kamas pakėlė ją nuo kėdės ir apkabino. Jo rankos buvo švelnios, tačiau akys, žiūrinčios jai per petį, — šaltos iš įniršio.

— Tai netikra, — spyrėsi Klerė. — To nebuvo. Pabudau lovoje, kaip visada, kai sapnuoju tą sapną. Mama su tėčiu buvo šalia.

— Ar papasakojai jiems apie sapną?

— Iš pradžių negalėjau. Mane buvo apėmusi isterija. Pamenu, tėvas laikė mane apkabinęs, glostė plaukus ir ramino. Jis vis kartojo man, jog tai tik sapnas, baisus sapnas, jis niekada neleistų, kad man atsitiktų kas bloga.

Kamas atstūmė ją nuo savęs ir pažiūrėjo ilgu, giliu žvilgsniu.

— Tai buvo ne sapnas, Klere.

— Tai turėjo būti sapnas. — Jos rankos virpėjo. — Sapnas. Aš gulėjau lovoje. Tėvas sėdėjo šalia. Žinau, tu galvoji apie tas knygas. Aš irgi apie jas galvojau. Tikriausiai jis nusipirko jas vėliau. Jis nerimavo dėl manęs, kodėl aš vis sapnuoju tą sapną. Jis norėjo suprasti. Jis rūpinosi manimi. Po tos nakties jis dažnai ateidavo į mano miegamąjį ir pasakodavo man kvailas istorijas, dainuodavo, tiesiog būdavo šalia.

— Žinau, kad jis rūpinosi tavimi. Žinau, kad mylėjo. Bet, manau, jis buvo įsivėlęs į kažką, ko negalėjo kontroliuoti. Kaip ir gėrimo, Klere.

Ji įnirtingai papurtė galvą.

— Niekada tuo nepatikėsiu.

— Klere, jam tikriausiai buvo siaubingai gėda, kad tu pamatei jį ir tai, kas vyko. Praėjus keleriems metams, tu tebesapnuodavai tą patį sapną; jis suprato, kad tai nesiliaus. Ir pamėgino pasitraukti. Jis atsigręžė į savo vaikystės religiją.

— Tu nepažinojai jo taip, kaip pažinojau aš.

— Tas tiesa.

— Jis niekada nebūtų nieko nuskriaudęs. Nebūtų sugebėjęs.

— Galbūt jis nieko, išskyrus save, ir nenuskriaudė. Klere, nenoriu tavęs skaudinti, bet man teks pasiknisti giliau. Teks pasidomėti žemės sandoriais, sutartimi dėl prekybos centro. Ir tavo tėvo mirtimi.

— Kam? Koks dabar skirtumas?

— Nes tai, ką tu matei tą naktį, tebevyksta. Ar dar kam nors pasakojai apie savo sapną?

— Ne.

— Ir nepasakok.

Ji linktelėjo.

— Mes baigėme?

— Ne. — Jis vėl prisitraukė ją prie savęs, nekreipdamas dėmesio, kad ji atrodo tarsi sustingusi. — Aš lauksiu, Laiboji, — sumurmėjo jis. — Gali trauktis, statyti tarp mūsų sieną, bėgti ir mėtyti pėdsakus. Aš lauksiu.

— Dabar negaliu galvoti apie mudu.

— Gali. — Jis suėmė ją už smakro ir kilstelėjo, jų akys susitiko. — Nes kai viskas bus baigta, liks tik tai. Aš myliu tave. — Ji pasimuistė, bet jis tik stipriau suspaudė ją glėbyje. — Velniai griebtų, šį kąsnį tau teks praryti vieną kartą ir visiems laikams. Aš myliu tave — niekada nemaniau, kad kam nors jausiu tai. Bet tai tiesa.

— Žinau. Jei tai būtų įvykę be...

— Tai įvyko. Tai svarbiausia. Ir aš noriu žinoti, ką tu ketini daryti.

Ji palietė jo skruostą.

— Ką gi, aš irgi mylėsiu tave. Šiuo metu tai viskas, ką galiu.

— To pakaks. — Jis pabučiavo ją. — Norėčiau viską sutvarkyti už tave.

— Aš pakankamai didelė, kad susitvarkyčiau pati. Geriau turėsiu draugą nei riterį ant balto žirgo.

— Kaip dėl draugo ir baltos varnos?

— Graži kombinacija. Aš neslėpiau to nuo tavęs. Slėpiau, — pasitaisė ji prieš jam išsižiojant. — Bet pirmiausia slėpiau tai nuo savęs. Turiu eiti namo ir viską apgalvoti. Tu pasiliksi tas knygas?

— Taip. Klere... — Jis nubraukė jai nuo veido plaukų sruogą. — Mums reikės pasikalbėti dar kartą, smulkiau panagrinėti tai, ką tu prisimeni.

— Bijojau, kad pasakysi tai.

— Gal padarykim tai šįvakar? Ką manai apie vakarienę meksikiečių restorane? Jie turi vazoninių ir popierinių gėlių.

— Nebloga mintis. Ar galim važiuoti tavo motociklu?

— Tu mano skonio moteris.

— Laukiu septintą. — Ji pasuko prie durų, tada stabtelėjo. — Raferti, tavo dėka buvo lengviau nei galėjo būti. Ačiū.

Likęs vienas, jis atsisėdo prie stalo ir įsigilino į užrašus. Vargu ar dar ilgai jis galės jai padėti.

25 skyrius

MINĖ ATERTON BUVO TOKIA MOTERIS, KURI NEIŠVYNIODAVO ŽVAKIŲ IŠ celofano prieš statydama jas ant stalo. Beveik viskas, ką ji turėjo, buvo skirta parodai, o ne naudoti. Ji nusipirkdavo rožinių ar raudonų — savo mėgstamų spalvų — žvakių ir sustatydavo jas į tikro vario ar krištolo žvakides, kur jos stovėdavo neišvyniotos ir neuždegtos.

Jai patiko pirkti. Dar daugiau, jai patiko tai, kad ji gali pirkti — ypač daiktus, kurių kaimynai negalėjo sau leisti. Ji dažnai palikdavo nenuplėštą etiketę tikėdamasi, kad svečias paslapčia žvilgtelės į vazos ar statulėlės kainą. Jų namuose ji taip ir padarytų. Ir darydavo.

Minės nuomone, puikuotis buvo jos pareiga. Juk ji mero žmona, todėl turi tai pabrėžti. Ji žinojo, kad jie labiausiai pasiturinti pora miestelyje, o jos vyras atsidavęs jai. Argi jis nenupirko jai deimantinių auskarų per praeitas Kalėdas? Kiekvienas deimantas po pusantro karato, įskaitant bagetus. Minė kiekvieną sekmadienį demonstruodavo juos Dievo bažnyčioje.

Ji tyčia šukuodavo plaukus už ausų, kad tuo metu, kai ji oriai giedodama kraipys galvą, akmenukai žybčiotų šviesoje ir keltų pavydą visai parapijai.

Jos namai buvo užversti baldais. Jai nepatiko antikvariniai, nesvarbu, kokie brangūs ar vertingi būtų. Minė mėgo naujus naujutėlaičius vardinius baldus, kad ji būtų pirmoji, kuri jais pasinaudos. Ji pirko tik žinomų firmų baldus. Kalbėdavo apie savo *La-Z-Boy*, *Ethan Allen* arba *Sealy Posturepedic*, tarsi jie būtų šeimos nariai.

Kai kurie ne tokie geraširdiški miestelio žmonės gailėjosi, kad ji turi tiek daug pinigų ir tiek mažai skonio.

Bet Minė atpažindavo iš pavydo pažaliavusius veidus ir skaičiuodavo juos, tarsi tai būtų garbės medaliai.

Ji mylėjo savo didelį, seną plytų namą Lorel alėjoje ir pati dekoruodavo kiekvieną jo colį, pradedant svetaine su gėlėta sofa ir priderintomis užuolaidomis, baigiant vonios kambariu su laukinių rožių spalvos plytelėmis ir hiacintais išmargintais tapetais. Jai patiko didelės statulos, vaizduojančios šokančias damas su vakarinėmis suknelėmis ir vyrus su frakais. Visos gėlės jos namuose buvo plastikinės, tačiau sukištos į brangius garbanotosios avies ar baltauodegio triušio formos indus.

Minės kūrybiškumas neapsiribojo interjeru. Gink Dieve. Daugumą Emitsboro gyventojų niekada nebus pakviesti į Atertonų pilies vidų. Minė manė, kad jie nusipelno bent iš išorės pamatyti, koks grožis slypi viduje.

Vidiniame kieme ji buvo pastačiusi didelį dryžuotą skėtį, stalą su priderintomis kėdėmis ir šezlongą. Anot jos, tikri gyvūnai tik teršia, todėl kieme karaliavo plastikinės ir gipsinės antys, voverės ir avys.

Priešakiniame kieme, priešais ant pjedestalo dunksantį didžiulį kamuolį, stovėjo Minės pasididžiavimas ir džiaugsmas — iš geležies lietas juodaodis arklininkas su raudona livrėja ir neblėstančia sentimentalia šypsena. Kartą Deivis Ryderis, darbavęsis jų kieme, pakabino ant ištiestos statulos rankos kibirėlį su priešpiečiais. Minė pokšto nesuprato.

Minės namai blizgėjo tvarka ir iš vidaus, ir iš išorės. Šiandien, ruošdama kasmėnesinius Damų klubo pietus, ji netgi nuvažiavo į gėlių saloną ir nupirko lelijų ir žalumynų puokštę. Iš savo kišenės. Žinoma, ji pasirūpins, kad jų saldžialiežuvis buhalteris rastų būdą, kaip grąžinti jai pinigus.

Sutaupytą centą visada gali panaudoti kitam pirkiniui.

— Džeimsai. Džeimsai. Ateik čia ir pažiūrėk. Žinai, kaip aš vertinu tavo nuomonę.

Atertonas, šypsodamasis ir gurkšnodamas kavą, iš virtuvės atėjo į valgomąjį. Jis nužvelgė žmoną, apsirengusią nauja rožine suknele ir gėlėtu bolero švarkeliu. Ji buvo pasipuošusi deimantais, susišukavusi plaukus pas Betę, pasidariusi manikiūrą ir pedikiūrą. Rožiniai kojų nagai žvalgėsi pro atvirus aukštakulnių priekius. Atertonas pabučiavo jai į nosies galiuką.

— Nuostabiai atrodai, Mine. Kaip visada.

Ji sukikeno ir žaismingai pliaukštelėjo jam per krūtinę.

— Ne aš, kvailiuk. Stalas.

Atertonas pareigingai apžiūrėjo valgomojo stalą. Jis buvo paruoštas aštuoniolikai svečių. Ant damasto staltiesės puikavosi tiksliai tiek lėkščių, puoštų tapytomis rožytėmis. Šalia Minė buvo pastačiusi po mažą indelį su vandeniu ir citrina pirštams nusiplauti, kaip matė žurnale. Vidury stalo stovėjo lelijų puokštė, apsupta iš celofano neišvyniotų žvakių.

— Pranokai pati save.

— Juk žinai, kaip aš mėgstu, kad viskas būtų gražu. — Ji pastebėjo nelygiai susimetusias rožinio brokato užuolaidų klostes ir nuskubėjo pataisyti. — Aną mėnesį buvo Ednos eilė, ir ji vaišino iš plastikinių lėkščių. Man buvo neapsakomai gėda už ją.

— Esu tikras, Edna labai stengėsi.

— Žinoma, žinoma. — Ji būtų galėjusi daugiau papasakoti apie Edną, o, daug daugiau. Bet žinojo, kad Džeimsas gali neturėti kantrybės klausytis. — Šiandien norėjau ypač pasistengti. Kai kurios damos labai išsigandusius, Džeimsai. Jos netgi sako, kad reikėtų organizuoti savigynos kursus, kas, kaip aš pasakiau Gledis Finč, užsiminusiai apie tai, yra labai nemoteriška. Man neramu, ką dar jos gali sugalvoti.

— O, Mine, mes visi darome tai, ką turime daryti. — Jis mirktelėjo jai. — Tu pasitiki manimi, ar ne, Mine?

Ji nekaltai sumirksėjo spindinčiomis akimis.

— Juk žinai, kad pasitikiu, Džeimsai.

— Tada palik viską man.

— Aš tai ir darau. Vis dėlto tas Kameronas Rafertis...

— Kameronas dirba savo darbą.

Ji paniekinamai prunkštelėjo.

— Nori pasakyti, kai nesiglausto aplink Klerę Kimbol. A, žinau, ką tu pasakysi. — Ji mostelėjo putlia rankute, ir jis vėl nusišypsojo. — Vyras turi teisę į laisvalaikį. Bet yra svarbesnių dalykų. — Ji šyptelėjo jam. — Argi ne taip visuomet sakai, Džeimsai? Vyras turi svarbesnių reikalų.

— Tu mane per daug gerai pažįsti.

— Turėčiau po šitiek metų. — Ji pataisė jam kaklaraištį. — Žinau, ketini dingti, kol nepasirodė mergaitės, bet aš norėčiau, kad liktum dar porai minučių. Laikraštis ir televizija atsiunčia savo žmones. Tau nederėtų praleisti tokios galimybės. Ypač jei ketini dalyvauti rinkimuose į gubernatorius.

— Mine, juk žinai, tai dar nenuspręsta. Ir... — jis žnybtelėjo jai į smakrą, — tai tik tarp mudviejų.

— Žinau, ir mane tiesiog žudo, kad negaliu tuo girtis. Vien mintis, kad partija svarsto tavo kandidatūrą... Žinoma, tu to nusipelnei. — Ji meiliai sulygino jo švarko atlapus. — Šitiek metų atiduota miesteliui.

— Mano mėgstama dalis. Trumpam pasiliksiu, — sutiko jis, — bet nesvajok apie gubernatoriaus rūmus, Mine. Rinkimai dar negreitai, — priminė, pamatęs jos nuliūdusį veidą. — Palaukime. Kažkas skambina prie durų. Leisk man atidaryti, kad tu galėtum išdidžiai pasirodyti, gerai?

KLERĖ VĖLAVO. BET TAI BUVO GERIAU NEI IŠVIS NEPASIRODYTI, KAIP būtų ir atsitikę, jei Gledis Finč nebūtų paskambinusi ir pasisiūliusi pavėžėti. Nenuostabu, jog sužinojusi, kad iš garažo dingo skulptūra, Klerė pamiršo apie pietus.

Vaikai, tarė sau. Ji labai norėjo tikėti, jog tai vaikų išdaiga. Tačiau giliai širdyje baiminosi, kad tai daug rimčiau.

Ji gali tik pranešti apie vagystę, ką ir padarys, kai tik baigsis tie prakeikti pietūs.

Kodėl dingo būtent ta skulptūra? — svarstė ji. Kodėl jos košmarų įvaizdis?

Ji pasistengė nusikratyti tokių minčių ir susikoncentruoti ties tuo, ką turi daryti dabar. Deja, Gledis paskambino tik vidurdienį, ir kai prisiminė, kur ją siūlosi pavėžėti, Klerė puolė iš garažo į miegamąjį ieškoti kostiumėlio.

Ji nežinojo, ar trumpas mėlynas sijonas ir kariško stiliaus švarkelis tiks vilkėti per damų pietus, tačiau tai buvo geriausia, ką ji galėjo sugalvoti. Dabar, vairuodama alkūnėmis, ji bandė įsisegti auskarus.

Klerė beviltiškai sudejavo, pamačiusi Hagerstauno televizijos furgoną. Ji sustojo už jo ir įrėmė galvą į vairą.

Jai labai nepatinka kalbėti viešai. Ji nekenčia interviu, į ją nukreiptų kamerų. Jos delnai jau dabar drėgni ir lipnūs, o ji dar nė neišlipo iš automobilio.

Paskutinį kartą ji kalbėjo Niujorke, Tinos Jongers klube. Meno kritikė ją tiesiog užspeitė į kampą — kaip ir Minė. Ir Klerė nusileido. Kaip visada.

Bestuburė. Ištižėlė. Lepšė. Bailė. Ji prisitraukė galinio vaizdo veidrodėlį ir apžiūrėjo save. Nuostabu. Blakstienų tušas nubėgęs. Neturėdama po ranka nieko geriau, Klerė paspjaudė pirštą ir seilėmis nusivalė paakius

— Tu suaugusi moteris, — pamokslavo sau. — Suaugęs žmogus. Profesionalė. Tu gali. Ir ne, tu nevemsi.

Viskas slypėjo daug giliau, ir ji tai žinojo. Ta baimė, panika. Viskas prasidėjo dar tada, kai mirė tėvas. Visi tie klausimai, tos smalsios akys, įsmeigtos į ją. Kameros per laidotuves.

Bet dabar. Prakeikimas, juk tai šiandien. Tau traukia skrandį ir linksta kojos per kelius, bet vis tiek privalai lipti iš automobilio. Visa tai atitrauks mintis nuo vagystės — ir nuo neišvengiamo Kamo klausimo, kodėl ji, po galais, neužrakino garažo.

Išlipus, jos dėmesį pirmiausia patraukė mėnulio kamuolys, tada arklininkas. Nervingai sukikenusi, ji patraukė taku per kiemą.

O, čia dar ir liūtų esama. Klerė nevalingai sustojo ir įsistebeilijo. Abipus laiptų ilsėjosi pora baltų plastikinių liūtų su netikrų briliantų apykaklėmis.

— Atsiprašau, berniukai, — sumurmėjo ji plačiai išsišiepusi ir pabeldė į duris.

KLEREI KALBANT DAMŲ KLUBE, DŽOLIN BATS SĖDĖJO ANT SULANKStomos kėdės šalia vyro gimnazijos sporto salėje. Atestatų įteikimas užtruko, ir kai kurie žmonės jau muistėsi ant kėdžių, bet Džolin sėdėjo nejudėdama su ašaromis akyse.

Ji nežinojo, ko verkia. Gal todėl, kad jos berniukas žengia dar vieną milžinišką žingsnį brandos link. Gal todėl, kad jis toks panašus į savo tėvą, kai šis buvo jo metų. Galbūt todėl, kad širdyje ji žinojo praradusi jį.

Ji nepapasakojo Vilui apie jų ginčą. Kaip galėjo? Jis sėdėjo salėje žvilgančiomis akimis ir pasididžiavimo kupinu veidu. Nepapasakojo ir apie tai, kad Erniui trenkus durimis ir išbėgus iš namų, ji puolė į jo kambarį ieškoti narkotikų. Ji beveik tikėjosi, kad ras jų, nes tai paaiškintų jo nuotaikos svyravimus.

Narkotikų nerado, bet tai, ką rado, išgąsdino ją dar labiau.

Knygos, proklamacijos, juodų žvakių likučiai. Užrašų knygelė, pilna pieštų simbolių, keistų vardų, skaičių 666 paryškintu šriftu, parašytų šimtą kartų. Dienoraštis, kuriame minučių tikslumu buvo aprašyti jo atlikti ritualai. Atlikti tame kambaryje, kol ji miegojo. Dienoraštis, kurį ji skubiai užvertė, nebegalėdama toliau skaityti.

Nuo tos dienos ji beveik nesumerkė akių, svarstydama ir baimindamasi, ar ras drąsos ir išminties pasikalbėti su juo. Dabar, kol vaikinai ir merginos paeiliui žingsniavo ant scenos, ji stebėjo savo sūnų.

— Ernestas Viljamas Batsas.

Vilas turėjo pasikabinęs ant peties kamerą, bet laisvąja ranka susirado žmonos ranką ir suspaudė. Džolin atsakė tuo pačiu ir apsiverkė.

ERNIS IT PER MIGLĄ GRĮŽO Į SAVO VIETĄ. KAI KURIOS MERGINOS VERKĖ. Jam ir pačiam norėjosi verkti, bet jis nežinojo kodėl. Rankose jis laikė bilietą į laisvę. Dvylika metų siekė to popiergalio, kad galėtų eiti, kur nori. Daryti, ką nori.

Keista, bet dabar Los Andželas nebeatrodė toks svarbus. Jam nebesinorėjo ten važiuoti, ieškoti kitų, panašių į save. Jis manėsi radęs tokių kaip jis čia. Galbūt taip ir yra.

Tu paženklintas aukojimo krauju.

Bet tai buvo ožio kraujas. Tik kvailo ožio. Ne žmogaus. Jis vis girdėjo ją šaukiant, šaukiant ir šaukiant.

Tęsiantis atestatų įteikimo ceremonijai, jis turėjo tvardytis, kad neužsidengtų ausų ir nepabėgtų iš salės.

Jis niekaip negalėjo sutelkti dėmesio į save. Jo kūnas po švarku prakaitavo, skleisdamas aitrų baimės kvapą. Kiti veidai aplink jį švytėjo arba blizgėjo nuo ašarų. Ernis sėdėjo įsitempęs ir spoksojo priešais save. Jis negali suklysti. Jei suklys, jie nužudys jį. Jei sužinos, ką jis matė. Jei įtars, kad vieną akimirką jis puolė į paniką ir paskambino šerifui.

Daugiau jis tos klaidos nekartos. Ramindamas save, Ernis keletą kartų giliai ir lėtai įkvėpė. Šerifas nepadės. Niekas negali jų sustabdyti. Jie pernelyg galingi. Pro baimę prasimušė niūraus jaudulio blyksnis. Jis vienas iš jų. Vadinasi, jis irgi galingas.

Jis pasirašė savo krauju. Davė priesaiką. Jis priklauso jiems.

Štai kas svarbiausia. Jis priklauso.

SAROS HJUIT GYVENIMAS BAIGTAS. BET JO LAIKAS DAR TIK PRASIDEDA.

— Kol kas apie ją nėra jokių žinių. Apgailestauju, Badai.

— Jau savaitė, kai jos niekas nematė. — Badas stovėjo prie džipo, dairydamasis po gatvę, tarsi jo sesuo galėtų iššokti iš kurio nors tarpdurio ir nusijuokti jam. — Mama mano, kad ji galėjo išlėkti į Niujorką, bet aš... Mums derėtų kažką daryti, — sunkiai išspaudė jis. — Turėtume kažko imtis.

— Mes darome viską, — atsiliepė Kamas. — Pranešėme valstijos policijai, užpildėme dingusių asmenų formą. Ir apklausėme visus miestelio gyventojus.

— Ją galėjo pagrobti.

— Badai. — Kamas atsirėmė į gaubtą. — Žinau, kaip tau sunku. Bet reikalas tas, kad nebuvo jokių įsilaužimo požymių, jokių kovos ženklų. Nėra jos drabužių ir asmeninių daiktų. Sarai trisdešimt metų, ji turi teisę pareiti ir išeiti kada panorėjusi. Jei paskambinčiau federalams ir imčiau trimituoti apie pagrobimą, jie nė nesiklausytų.

Badas atkakliai sučiaupė lūpas.

— Ji būtų susisiekusi su manimi.

— Ko gero, tu teisus. Taip sako ir mano nuojauta. Bet faktai tam prieštarauja. O mes turime remtis faktais. Mes nesiliausime ieškoję. Gal nueik pas Martą, išgerk puodelį geros kavos?

Jis papurtė galvą.

— Geriau dirbsiu. Mačiau tą medžiagą, kurią nagrinėji. Apie kultus, kuriais tavo prašymu domisi Bleras Kimbolas.

— Tai tik teorija. Mes neturime už ko užsikabinti. — Jis nenorėjo, kad Badas ar kuris kitas žvilgčiotų jam per petį, kol jis tyrinės galimybes.

— Ne, bet jei čia vyksta kažkas keista, aš galėčiau pasižvalgyti. Tai, ką radome Bifo stoginėje... ir tai, kaip buvo nužudytas Bifas. Tai gali būti susiję. Gal Sara irgi įsipainiojusi.

— Nekankink savęs. — Kamas uždėjo ranką Badui ant peties.

Bado akys, beviltiškai pavargusios, įsmigo į Kamą.

— Tu manai, kad tai gali būti susiję.

Jis negalėjo išsisukinėti.

— Taip. Bet svarstymai ir įrodymai yra du skirtingi dalykai.

Kai Badas linktelėjo, jo veidas nebeatrodė toks jaunas.

— Ką dabar darysime?

— Pradėsime iš pradžių.

— Nuo Bifo?

— Ne, nuo kapinaičių.

KARTAIS VYRAI SUSIRENKA NE TIK PAŽAISTI POKERĮ, FUTBOLĄ AR IŠgerti alaus. Kartais jie susitinka, kad aptartų ne tik verslo ir žemės ūkio reikalus ar apkalbėtų moteris, kurias yra vedę.

Kartais jie susirenka iš baimės.

Kambarys buvo tamsus ir atsidavė drėgme — šioje vietoje ne kartą dalytasi paslaptimis. Sienomis lakstė vorai ir nėrė savo įmantrius tinklus, tikėdamiesi sugauti grobį. Niekas jiems čia netrukdo.

Šį kartą susitiko tik trise. Jie seniausi nariai. Kažkada jų būta keturių, bet vienas mirė liepsnose, tarp medžių ir tylių vandenų. Jie pasirūpino tuo.

— Tai negali tęstis.

Nors balsai buvo tylūs, nervai kalbėjo garsiai.

— Tai tęsis. — Šis balsas buvo kupinas pasitikėjimo ir valdžios. Vyriausiasis žynys.

— Mes padarėme ne daugiau nei būtina. — Šis balsas ramino ir guodė. Jis slėpė nepasotinamą valdžios troškimą, didžiulę ambiciją už-

imti vyriausiojo žynio vietą. — Tik nereikia pamesti galvos. Tačiau kai ką reikia keisti.

— Žiedas aplink mus vis siaurėja. — Nervingi pirštai susirado cigaretę ir degtuką, nepaisydami nepritariamų žvilgsnių. — Rafertis giliai kasa. Jis protingesnis nei norėtume.

Tai buvo tiesa. Jie to nenumatė, ir juos tai erzino. Bet jie susitvarkys.

— Jis nieko neras.

— Jis jau žino apie Parkerį. Jis privertė tą mulkį šerifą atnaujinti bylą.

— Labai negerai, kad Garetas nesuvaldė liežuvio kalbėdamas su kekše. Ir labai negerai, kad toji kekšė sužadino mūsų gerojo šerifo smalsumą. — Džeimsas Atertonas nekantriai mostelėjo ranka norėdamas išsklaidyti dūmus. Ne įstatymas jam kėlė rūpestį. Dabar jis aukščiau už įstatymą. Kur kas neramiau jam buvo dėl to tylaus, protingo vyro šalia, kalbančio apie pokyčius. — Bet kadangi jie sumokėjo už tai, neliko nieko, kas atvestų šerifą pas mus. Nieko, išskyrus mūsų pačių kvailumą.

— Aš nesu kvailas. — Sužibo cigaretė, apšviesdama išsigandusias Miko Morgano akis. — Mums svyla uodegos, štai ką noriu pasakyti. Pakankamai ilgai dirbu policijoje, kad suprasčiau, kai kažkas užuodžia pėdsakus. Mes suklydome manydami, kad jis nė piršto nepakrutins dėl Bifo. Jam rūpi visi miestelyje.

— Tai nesvarbu, nes visi su tuo susiję turi puikius alibi.

— Gal ir nebūtų svarbu, jei jis nebūtų radęs fermoje visų tų daiktų. — Mikas trenkė kumščiu į klibantį stalą. — Prakeikimas, Bifas jas fotografavo. Tas kalės vaikas tikriausiai buvo pamišęs, jei taip darė.

Jis pritarė, bet be panikos. Jis per daug galingas, kad pultų į paniką.

— Nuotraukos buvo sunaikintos.

— Bet Džeinė Stouki matė jas. Ji jau atpažino vieną merginą. Sakau jums, Rafertis taip nepaliks. *Prakeiktas* Bifas.

— Bifas buvo kvailys, todėl dabar yra negyvas. Jei ir suklydome anksčiau, tai tik todėl, kad nesupratome, koks jis kvailas.

— Tai dėl alkoholio, — liūdnai atsiliepė trečiasis. Dar likęs trupinėlis sąžinės gedėjo mirusio brolio. — Jis tiesiog nesugebėjo valdyti savo įpročio.

— Pasiteisinimai tik silpniesiems. — Aštrus tonas privertė Atertono kompanionus nutilti. — Kad ir kaip ten būtų, šerifo rasti įkalčiai sieja merginą tik su Bifu. Galų gale merginos pagrobimu ir nužudymu bus apkaltintas dabar jau negyvas žmogus. Aš jau ėmiausi priemonių užtikrinti tai. Ar abejojate manimi?

— Ne. — Mikas jau buvo išmokęs neabejoti. Jis pažiūrėjo į kitus du. Jis, kaip ir kiti, žinojo, kad jie kovoja dėl valdžios. — Bet man sunku, suprantat? Kiekvieną dieną turiu dirbti su Badu. Jis man patinka ir jis labai sielojasi dėl sesers.

— Mums visiems gaila šeimos, — ištarė tylusis. — Tai, kas padaryta, turėjo būti padaryta, nors viską buvo galima atlikti ir be tokio pasimėgavimo. — Jis griežtai pažvelgė į Atertoną. — Ji turi būti paskutinė auka. Mes turime grįžti ten, kur pradėję. Prieš du dešimtmečius, kai viską pradėjome, tai buvo būdas pažinti, ieškoti, tyrinėti alternatyvas, įgauti galios. Dabar mes klystame iš kelio.

— Kokie mes buvome ir kokie mes esame. — Atertonas sunėrė savo ilgus pirštus, slėpdamas šypseną. Jis buvo pakankamai geras politikas, kad atpažintų kampanijai skirtą kalbą. Tačiau jis suprato tai, ką jo oponentas atsisakė pripažinti, — kad seksas ir kraujas palaiko jų grupės vienybę. Ir visada palaikys. — Šeimininkas reikalauja kraujo.

— Ne žmogaus kraujo.

— Pažiūrėsim.

Mikas atgalia ranka persibraukė per burną.

— Tiesiog iki Bifo mes niekada nežudėme savų.

Atertonas pamankštino pirštus.

— Tu pamiršai Džeką Kimbolą.

— Džeko Kimbolo mirtis buvo nelaimingas atsitikimas. — Mikas nuo nuorūkos prisidegė kitą cigaretę. — Mudu su Parkeriu nuėjome tik pasikalbėti su juo, galbūt šiek tiek pagąsdinti, kad jis mažiau kalbėtų apie sandėrį su prekybos centru. Mes neketinome jam nieko daryti. Tai tik nelaimingas atsitikimas.

— Niekas neatsitinka netyčia. Šeimininkas baudžia silpnuosius.

Mikas tik linktelėjo. Jis tuo tikėjo, giliai.

— Džekui derėjo susiimti, mes visi tai žinojome. Kai jis mirė,

tikėjausi, kad būsime pašalinę silpnąją jungtį. Bet jis vis dar gali kelti rūpesčių.

— Ką nori tuo pasakyti?

— Todėl ir prašiau, kad susitiktume. Kamas domisi žemės sandėriais.

Staiga stojo įtempta tyla, kurią ardė tik nelygus Miko kvėpavimas.

— Kodėl?

— Tikriausiai dėl Klerės. Aną dieną ji atėjo į nuovadą įsitempusi kaip styga. Iškart po to jis paskambino į apygardos teismą ir paprašė leisti susipažinti su kai kuriais dokumentais.

Vėl tyla. Neramus pirštų barbenimas į medį.

— Jis nieko neras.

— Žinau, mes gerai paslėpėme pėdsakus, bet pamaniau, kad turėtumėte tai žinoti. Jei jis susies bet kurį iš tų sandėrių su mumis...

— Nesusies. Tu, kaip pavaduotojas, turėtum nukreipti jį kita linkme. Galbūt mums reikėtų pasirūpinti naujais įkalčiais.

— Įkalčiais?

— Palikit tai man.

— Aš manau... — Mikas atsargiai rinko žodžius. — Kadangi Kamas visur kaišioja savo nosį, o miestelio gyventojai tokie įsitempę ir sudirgę, galbūt galėtume praleisti porą ceremonijų. Galbūt iki Pirmųjų derliaus vaisių dienos*. Iki tol...

— Praleisti? — Atertono balsas tapo aštrus kaip skalpelis. — Atidėti mūsų ritualus dėl kvailių ir skystablauzdžių? Nieko mes neatidėliosime. Niekam nepasiduosime. Nieko nebijosime. — Jis grakščiai atsistojo ir palinko virš kitų dviejų. — Mes švęsime mūsų *messe noir* pagal grafiką. Ir prašysime, kad Jo rūstybė kristų ant tų, kurie mus persekioja.

BUVO PO KETVIRTOS, KAI KLERĖ PAVARGUSI ĮSLINKO Į NAMUS. JI PASUKO tiesiai prie šaldytuvo, atsidarė butelį alaus ir nugėrė pusę. Jis nuplovė spanguolių punšo skonį burnoje.

Pakeliui iš virtuvės į svetainę ji nusispyrė batelius.

* Švenčiama liepos 31 dieną.

— Blerai? Blerai, tu namie? Matyt, ne, — sumurmėjo ji ir apžiojo butelį, kai niekas neatsiliepė. Paskui nusitraukė švarkelį ir nusviedė ant sofos. Tada pasuko prie laiptų, viena ranka laikydama butelį, kita sagstydamasi palaidinukės sagutes.

Ji lėtai nurijo seiles, išgirdusi viršuje žingsnius. Girgždesys, tarsi grindimis būtų traukiama kažkas sunkaus. Ji ėmė tyliai kopti laiptais.

Palėpės durys buvo praviros. Jos širdis smuktelėjo pagalvojus, kad galbūt Bleras apžiūrinėja prisiminimų kupinas dėžes, kaip visai neseniai darė ji.

Tačiau pasiekusi duris pamatė ne brolį, o Kamą.

— Ką čia darai?

Kamas pakėlė galvą nuo dėžės, kurią tuštino.

— Negirdėjau, kai įėjai.

— Matyti. — Ji įžengė į kambarį. Jos tėvas, tiksliau, tai, kas jį priminė, buvo išimta iš dėžių ir sukrauta ant grindų. — Klausiu, ką čia darai.

— Ieškau, kas galėtų padėti. — Jis atsitūpė. Užteko vieno žvilgsnio, kad jis suprastų turįs kalbėti atsargiai. — Tavo tėvas galėjo turėti ką nors dar. Užrašų knygelę. Dokumentų.

— Mat kaip. — Ji pastatė nebaigtą gerti butelį ir pakėlė tėvo marškinius. — Ar turite kratos orderį, šerife?

Kantrybės, pasimeldė jis mintyse, mėgindamas ją suprasti.

— Ne. Bleras man leido. Klere, ar mes vėl grįžtame prie to paties?

Ji papurtė galvą ir nusisuko. Lėtai, su begaliniu rūpesčiu ji sulankstė marškinius ir įdėjo į dėžę.

— Ne. Ne, tikrink kiekvieną šiukšlę, jei tik tai padės kartą ir visiems laikams viską pamiršti.

— Galiu vežtis dėžes namo, jei tau nemalonu, kad aš peržiūrinėju jas čia.

— Geriau jau žiūrėk čia. — Ji atsigręžė. — Atleisk, kad burbu. — Bet ji nežiūrėjo į dėžes. — Taip bus geriausia, be to, aš dėkinga, kad tai darai tu. Tau padėti?

Koks geras jausmas ja žavėtis ir kartu mylėti.

— Gal. Aš dar nieko neradau. — Jis atsistojo ir priėjo prie jos. — Ką pasidarei plaukams?

Ji automatiškai kilstelėjo ranką.

— Truputį pakirpau.

— Man patinka.

— Ačiū. O kur Bleras?

— Jis buvo su manimi. Bet mes sutikome Trudę Vilson. Ji vilkėjo slaugės uniformą.

— Ak?

— Blerui net žandikaulis atkaro. Matyt, jam patinka batai kaučiukiniais padais, todėl palikau jį sumaniose Trudės rankose. — Kamas dirstelėjo į prasegtą Klerės palaidinę. — Po ja kas nors yra?

Ji nuleido akis į savo iškirptę.

— Tikriausiai nieko. Rengiausi skubėdama.

— Jėzau, Laiboji, aš kraustausi iš proto, svarstydamas, ar tu dėvi apatinius, ar ne.

Ji nusišypsojo, žaisdama su dviem vis dar užsegtomis sagutėmis.

— Kodėl nepatikrini?

Jis stvėrė ją ant rankų ir ėmė nešti laiptais žemyn, bet aikštelėje juos pasitiko Bleras.

— Oi, kas gi čia?

Kamas dėbtelėjo į jį.

— Atsargiau su žodžiais.

— Atsiprašau. Aš... a... tik užsukau pasakyti, kad einu į pasimatymą.

— Kaip tau pasisekė. — Klerė nusibraukė nuo akių plaukus. — Tavęs laukti?

— Ne. Einu į dušą. — Jis pasuko į holą. — Beje, tave rodys maždaug po penkiolikos minučių.

— Kur?

— Per televiziją. Alisa man sakė. Būčiau dėkingas, jei žaistumėt Retą ir Skarlet po to, kai aš išeisiu. — Bleras užsidarė vonios kambaryje.

— Per televiziją?

— A, niekai. — Klerė lūpomis glamonėjo Kamo kaklą. — Tie pietūs Damų klube.

— Buvau pamiršęs. Kaip sekėsi?

— Sekėsi. Mane liovėsi pykinę, kai pamačiau baltus plastikinius liūtus.

— Nesupratau?

— Baltus plastikinius liūtus. Kur mes einame?

— Į apačią, prie televizoriaus.

— Kamai, tu juk nenori žiūrėti. Tai kvaila.

— Aišku, kad noriu. Tai kokie ten liūtai?

— Neįtikėtinai bjaurios statulos priešais Atertonų namus.

— Priešais Atertonų namus yra daugybė bjaurių statulų.

— Gali nepasakoti. Aš kalbu apie namą saugančius liūtus. Įsivaizdavau, kaip jie nušoka nuo savo pakylų ir suryja visus tuos plastikinius ančiukus, medines avis ir įveja vargšą arklininką į medį. Paskui buvo sunku rimtai nusiteikti. Kamai, aš tikrai nenoriu žiūrėti į save per televizorių.

— Gerai. — Jis pastatė ją ant žemės. — Tada gali paruošti man ko nors išgerti, kol aš žiūrėsiu. Ar vilkėjai šią palaidinukę?

— Taip.

— Štai taip?

Ji suraukė nosį ir ėmė sagstytis sagas.

— Žinoma, ne. Buvau visiškai atsisagsčiusi prieš kameras.

— Gera mintis. O kodėl tave pykino prieš pamatant liūtus?

— Labai nemėgstu viešai kalbėti.

— Tai kodėl sutikai?

— Nes esu bestuburė ištižėlė.

— Ką jau ką, bet stuburą tu turi. Žinau, nes tu kraustaisi iš proto, kai bučiuoju tau nugarą. Gal turi kokakolos ar ko nors panašaus? Aš dirbu.

— Žinoma, o aš gyvenu tam, kad tau tarnaučiau. — Ji nužingsniavo į virtuvę, o jis susirado televizoriaus nuotolinio valdymo pultelį. Kai ji grįžo, jis sėdėjo ant sofos, susikėlęs kojas ant kavos staliuko. — Atsiprašau, kad neparuošiau spragintų kukurūzų.

— Nieko tokio. — Jis prisitraukė ją prie savęs.

— Aš tikrai nenoriu žiūrėti.

— Tai užsimerk. Galvą dedu, tu išvertei juos iš koto, Laiboji.

— Girdėjau mandagius plojimus. — Ji užsikėlė kojas šalia jo. — Ponia Aterton privertė mane grįžti namo ir atvežti kokį nors nebaigtą darbą, kuris... o, prakeikimas... Ką tik prisiminiau, kad palikau jį ten.

— Kas tai buvo?

— Medžio drožinys. Rankos ir pečiai. Beje, tavo.

— O Dieve.

Jo nuoširdus sutrikimas privertė ją plačiai nusišypsoti.

— Man regis, kai kurios damos irgi atpažino tave. Girdėjau jas kikenant. Bet labiausiai jas domino, ar esu drožusi gėles arba vaikus. Matyt, rankos ir pečiai vertė jas nepatogiai jaustis, nes kai nėra galvos, atrodo, kad ji nukirsta, nors aš tenorėjau išreikšti vyrišką jėgą ir eleganciją.

— Dabar pykina mane.

— Tu jų dar nematei. — Ji akimirką dvejojo, žinodama, kaip jį tai nuliūdins, bet vis tiek nusprendė prisipažinti. — Kamai, kažkas pavogė vieną iš mano skulptūrų. Tą, iš mano košmarų.

Jis nė nekrustelėjo, tačiau sukluso.

— Kada?

— Greičiausiai tarp vakar vakaro ir ankstyvo ryto. Gal vaikai...

— Nesąmonė.

— Gerai, aš nežinau, ką galvoti. Tik žinau, kad jos nebėra.

— Durys išlaužtos?

— Ne. — Ji atkišo smakrą. — Rėk, jei nori. Pamiršau užrakinti garažą.

— Velniai rautų, Klere, jei nepradėsi rakinti durų, uždarysiu tave į kamerą.

— Išmoksiu, kad tave kur. — Geriau buvo pykti ant jo, nei galvoti apie vagystę. Apie tai, kad kažkas svetimas buvo taip arti. — Įsirengsiu signalizaciją, jei tai padarys tave laimingą.

— Persikelk pas mane. — Jis švelniai priglaudė delną prie skruosto. — Padaryk mane laimingą.

Pajutusi gerklėje gumulą, ji nusuko akis į šoną.

— Man nereikia ginamojo arešto.

— Kalbu ne apie tai, Laiboji.

— Žinau. — Ji trūkčiojamai atsiduso. — Šį kartą būk tiesiog policininkas, Raferti. Surask mano skulptūrą. — Po akimirkos ji prisivertė pažiūrėti į jį. — Nespausk manęs, prašau. Ir nepyk.

— Aš nepykstu. Aš nerimauju.

— Viskas bus gerai. — Ji prigludo prie jo ir pati tuo patikėjo. — Pamirškime tai kuriam laikui ir pažiūrėkim, kaip aš viešai apsikvailinsiu. O Dieve, prasideda. Kamai, gal geriau...

Jis užspaudė jai burną.

— Pasaulinio meno žvaigždė atvyksta į mūsų miestą, — paskelbė diktorė. — Klerė Kimbol, žymi skulptorė...

— Fu. Skulptorė! — išspaudė Klerė po Kamo delnu.

— Užsičiaupk.

—... šiandien Emitsboro mero namuose. Panelė Kimbol, gimusi Emitsbore, išgarsėjo Niujorke.

— Bet kuris menas yra jausmų išraiška. — Kai ekrane pasirodė Klerės veidas, ji perstūmė Kamo ranką nuo burnos ant akių. — Skulptūra dažnai išreiškia asmeninius jausmus, nes menininkas yra tiesiogiai susijęs su kūriniu per lytėjimą ir tekstūrą.

— Puikiai atrodai.

— Kalbu kaip apkiautėlė. Nuoboda visada lieka nuoboda.

— Ne, kalbi irgi puikiai. Aš sužavėtas. Ar tai aš?

Ji žvilgtelėjo pro jo pirštus ir pamatė drožinį.

— Aha.

— Neblogai, — patenkintas tarė jis.

— Puikiai. — Ji praskėtė jo pirštus, kad geriau matytų.

— Skulptūra, — kalbėjo televizinė Klerė, — dažnai perteikia menininko pojūčius, prisiminimus, viltis, nusivylimus, sapnus. Gyvas modelis arba menininko vaizduotė padeda išlaisvinti realybę, išplėsti ją arba nukopijuoti.

— Gal bent garsą išjunkim?

— Ša!

— Kūrinio nuotaiką, nesvarbu, piktą, romantišką ar atšiaurią, lemia menininko arba pozuotojo nuotaika. Mano darbas yra dalis manęs, kartais geriausia, kartais tamsiausia. Bet jis visuomet atspindi tai, ką matau, jaučiu ar kuo tikiu.

Ekrane vėl pasirodė studija.

— Patenkintas? Kalbėjau it kokia sumauta pasipūtėlė.

— Ne, tu kalbėjai nuoširdžiai. Ar kuri tai, ką matai sapnuose, Laiboji?

— Taip, kartais. Klausyk, aš šiandien jau daviau vieną interviu. — Ji apkabino jį ir perbėgo pirštų galiukais per kaklą. — Maniau, kad mes ruošėmės pasiglamžyti.

— Tuoj. Toji skulptūra, kurią pavogė, — ji iš tavo sapnų apie tėvą?

— Galbūt. Aš nežinau.

— Tu galėtum nupiešti, ką matei tą naktį, ar ne?

— O Dieve, Kamai.

— Galėtum.

Ji užsimerkė.

— Galėčiau.

26 skyrius

ČIPAS DOPERIS BŪTŲ MIELIAU GULĖJĘS PO TRAKTORIUMI NEI VAŽINĖJĘSIS JUO. Jis niekada nemėgo pjauti žolės, netgi savo laukuose. O dabar, nors dar tik pusė septynių prakeikto ryto, jis jau pjauna ponios Stouki pievą. Bet jo motušė yra išleidusi įsakymą apie samariečius ir pagalbą geriesiems kaimynams. O kai motušė ką nors įsako, visi klauso.

Blogiausia, kad tai nuobodu. Akras po akro, pjauni ir riši. Ir dar tas pusprotis Džiulajus Kremptonas važinėjasi iš paskos didžiuliu presu.

Džiulajus buvo Alisos trečios ar ketvirtos eilės pusbrolis, tėvų giminaičių meilės vaisius. Beveik trisdešimties, Čipo nuomone, jis buvo velniškai erzinantis, bet nepavojingas tipas, su bantamų veislės gaidžio kūnu ir glebiu, visada įdegusiu veidu. Štai ir dabar, patenkintas kaip varlė, pririjusi musių, važiuoja sau, presuoja ir dainuoja. Kvailas penktojo dešimtmečio dainas, kai nė vienas jų dar nebuvo gimęs. Geriau dainuotų Rojų Klarką*, pagalvojo Čipas, bet kur tau, išsišiepęs kaip mulkis ir traukia sau apie šiukšles.

Jėzau.

— Viešpatie Visagali, Džiulajau, ką čia dainuoji, velniai rautų?

— Jaketi... jak, — šypsodamasis dainavo Džiulajus.

* Kantri muzikos atlikėjas.

— Sumautas pimpis, — sumurmėjo Čipas.

Nebūtų taip blogai, galvojo Čipas, riedėdamas per pievą burzgiančiu presu, bet reikėtų patikrinti variklį. Šilta, saulėta, šienas saldžiai kvepia. Džiulajui gal ir trūksta poros varžtelių, bet jis dirba juodą darbą, renka ryšulius ir krauna. Tai jis prisivarys rakščių.

Ši mintis suteikė Čipui pasitenkinimo.

Ne, nebūtų taip blogai, mąstė jis grįždamas prie savo pradinės minties, jei būtų pasiėmęs radiją. Tada negirdėtų įkyraus Džiulajaus balso.

Kad ir kaip ten būtų, jis šiek tiek užsidirbs. Tik šiek tiek, pagalvojo su šiokia tokia nuoskauda. Motušė neleis imti iš ponios Stouki daugiau nei pusės įprastos kainos. Vis dėlto ir tiek leis jam truputį atsipūsti. Vaikui reikia tų prakeiktų ortopedinių batų. Jėzau, tiems vaikams visko reikia. Bet jis nusišypsojo, pagalvojęs apie savo mažąją mergytę su mamos garbanomis ir jo akimis.

Tėvu būti smagu, tikrai. Po vienuolikos su puse mėnesio Čipas jautėsi it veteranas. Jis išgyveno bemieges naktis, raudonukę, dantų dygimą, nešvarius vystyklus ir skiepus. Dabar jo mažoji dukrytė jau vaikšto. Jis spinduliuoja džiaugsmu ir pasididžiavimu, kai ji išskečia rankas ir svirduliuoja jo link. Net jei jos pėdutės šiek tiek kreivos.

Jo kvailoką šypseną pakeitė smalsus žvilgsnis, tada pasibjaurėjimas.

— Koks čia kvapas, velniai rautų?

— Maniau, kad tu pabezdėjai, — sukikeno Džiulajus.

— Jėzau! — Čipas užsispaudė nosį ir ėmė kvėpuoti pro burną. — Net akys ašaroja.

— Kažkas čia padvėsė. — Džiulajus išsitraukė skarelę ir užsidengė burną. — Fu. Kažkas tikrai padvėsė.

— Kad jį kur. Tikriausiai koks šuo atšliaužė į pievą ir nugaišo. — Jis išjungė presą. Čipas mažiausiai troško ieškoti kokio kirminais aplipusio šuns, bet negalėjo leisti, kad užstrigtų presas. — Eikš, Džiulajau, suraskim tą prakeiktą daiktą ir ištraukim.

— Gal tai arklys? Dvokia kaip arklys. Reikia kviesti vežimą.

— Nekviesim jokio vežimo, kol nerasim.

Jie išlipo. Čipas išplėšė lapą iš Džiulajaus knygos, užsidėjo ant veido

ir apsirišo skarele. Ant žemės dvokas buvo dar stipresnis, ir jis prisiminė, kaip kartą žaisdamas palei geležinkelio bėgius rado krovininio traukinio sumaitotą šunį. Jis nusikeikė ir negiliai įkvėpė po skarele. Nenorėtų dar kartą to pamatyti.

— Turėtų būti kažkur čia, — tarė sukdamas prie nenupjauto šieno. Buvo nemalonu, bet nesunku sekti paskui kvapą, kuris staiga smogė it didelis suspaustas kumštis.

Čipas vos neužlipo ant jo.

— Jėzau Kristau Visagali. — Jis užsidengė ranka ir taip jau uždengtą burną ir pažvelgė į Džiulajų.

Džiulajus spoksojo išvertęs akis.

— Šūdas, o šūdas, šūdas. Tai ne šuo. — Jis kosėdamas ir dusdamas nusisuko ir pasileido paskui Čipą, kuris jau skuodė per šviežiai nupjautą pievą.

PO PUSVALANDŽIO TOJE VIETOJE STOVĖJO KAMAS. JIS SUNKIAI KVĖPAVO pro sukąstus dantis. Po dešimties metų darbo policijoje jis manėsi matęs viską, ką žmogus gali pamatyti. Bet dar niekada neteko regėti tokio bjauraus vaizdo.

Ji buvo nuoga. Mirtis neatėmė jos lyties, užtat pasiglemžė visa kita. Kamo nuomone, ji turėjo būti maždaug vidutinio ūgio. Amžiaus neįmanoma nustatyti. Dabar ji buvo nenusakomo amžiaus.

Bet jis manė, kad žino. Užklodamas ją iš automobilio atnešta antklode, jis pagalvojo, jog Karlė Džeimison niekada nebešėls Fort Loderdeile.

Jo veidas buvo baltas, tačiau rankos nevirpėjo, ir jam tik trumpą akimirką dingtelėjo, kad dabar tikrai praverstų taurelė viskio. Tada patraukė per lauką, kurį jaunystėje ardavo, prie Čipo ir Džiulajaus.

— Tai lavonas, kaip mes tau ir sakėme. — Džiulajus šokinėjo nuo kojos ant kojos. — Niekada nebuvau matęs negyvėlio, išskyrus dėdę Klemą, bet jis gulėjo su savo sekmadieniniu kostiumu pas Grifitą. Mudu su Čipu pjovėme šieną tavo mamos lauke, kaip tau ir sakėme, tada užuodėme...

— Užsikimšk, velniai tave griebtų. — Čipas nusibraukė prakaituotą kaktą. — Ką mums daryti, šerife?

— Būčiau dėkingas, jei nueitumėte į nuovadą ir duotumėte parodymus. — Kamas išsiėmė cigaretę, tikėdamasis, kad dūmai išvalys burną. — Ar kuris nors lietėt ją?

— Ne, pone. Neponee. — Džiulajus vėl ėmė šokinėti. — Šūdas, kaip baisiai ji atrodė, ar ne? Ar matėt tas muses?

— Užsičiaupk, Džiulajau, — ramiai paliepė Kamas. — Paskambinsiu Mikui, jis užrašys jūsų parodymus. Gali būti, kad vėliau dar kartą turėsime pasikalbėti. — Jis žvilgtelėjo į namą. — Ar ką nors sakėte mano motinai?

— Atleiskit, šerife. — Čipas pasimuistęs truktelėjo pečiais. — Mes nelabai galėjome aiškiai mąstyti, kai nubėgome į namą.

— Suprantu. Būtų geriausia, jei tučtuojau važiuotumėte į nuovadą.

— Gerai.

Linktelėjęs, Kamas nuėjo į namą, kur jo laukė motina.

Ji prišoko prie jo.

— Sakiau jiems, kad tai tik šuo arba koks jaunas elnias, — pradėjo ji, glamžydama prijuostę. Jos akyse atsispindėjo baimė. — Tie vyrukai tikri bepročiai.

— Turi kavos?

— Virtuvėje.

Jis praėjo pro ją, ir ji nusekė jam iš paskos, jausdama skrandyje kylant šleikštulį.

— Juk ten šuo, ar ne?

— Ne. — Jis įsipylė kavos ir išgėrė ją, karštą ir juodą, tada pakėlė telefono ragelį. Kurį laiką stovėjo dvejodamas, jausdamas rankoje vėsų ragelį ir matydamas prieš save tai, ką paliko lauke. — Tai ne šuo. Gal palauktum kitam kambary?

Ji pakrutino lūpas, tačiau nieko nepasakė. Tada papurtė galvą, susičiaupė ir atsisėdo. Kamas paskambino koroneriui.

KLERĖ DOROJO PYRAGAIČIUS IR VARTĖ ESKIZUS, SKIRTUS „BETADAINO“ muziejui. Ji norėjo pradėti nuo lauko skulptūros. Ši mintis jau keletą

dienų nepaliko jos ramybėje. Klerė jau matė ją, užbaigtą, iš žvilgančio vario, abstrakčią moters figūrą iškeltomis rankomis ir ant pirštų galiukų besisukančiomis planetomis.

Kai suskambo telefonas, ji nuėjo į virtuvę ir atsiliepė pilna burna kremo.

— Alio?

— Klere? Čia tu?

— Aha. Sveika, Endže. Aš valgau.

— Kas dar nauja?

— Tu man papasakok.

— Vakar pardaviau tavo *Nuostabą Numeris Trys*.

— Rimtai? Ką gi, tai reikia atšvęsti. — Ji atsidarė šaldytuvą ir išsitraukė pepsio. — Kaip Žanas Polis?

— Gerai, — lyg niekur nieko melavo Endžė. Nė vienas iš jų nesijautė gerai, nes Bleras nuolat pranešinėjo jiems apie įvykius Emitsbore. — Kaip reikalai miestelyje?

— Grūdų derlius bus geras.

— Ką gi, dabar visi galėsime ramiai miegoti. Klere, kada grįši namo?

— Tiesą sakant, Endže, pradedu galvoti, kad aš ir esu namie. — Laikas numesti bombą. — Aš svarstau, ar nepardavus buto.

— Parduoti butą? Tu tikriausiai juokauji.

— Mąstau apie tai. Negali sakyti, kad mano darbas kenčia, nes pakeičiau požiūrį.

— Ne ne. — Tačiau Endžę jaudino ne Klerės darbas, o pati Klerė. — Tik nenoriu, kad skubėtum. Galbūt tau reikėtų atvažiuoti keletui savaičių, pagalvoti.

— Galiu galvoti čia. Endže, nesijaudink dėl manęs. Man viskas gerai. Tikrai.

Endžė prikando liežuvį ir uždavė klausimą, į kurį jau turėjo atsakymą.

— Ar Kamas jau išsiaiškino, kas užpuolė tą moterį?

— Jis tiria vieną versiją. — Klerė tyčia nusisuko nuo terasos vaizdo. — Juk neketini tvirtinti, kad Niujorke būčiau saugesnė.

— Ketinu.

— Aš miegu su faru, todėl gali atsipalaiduoti. Rimtai, — pridūrė ji, nujausdama būsimus prieštaravimus. — Endže, pirmą kartą per daugelį metų pradedu tikėti, kad man pavyks — kad galiu užmegzti tikrus santykius, rasti savo vietą ir tikslą. Man nesvarbu, jei tai skamba banaliai. Nenoriu visko sugadinti.

— Tai persikelk pas jį.

— Ką?

— Persikelk pas jį. Tada nebūsi viena tame name. Susikrauk daiktus ir apsigyvenk pas jį.

— Ar aš ko nors nežinau?

— Kodėl turėtumėte gyventi atskiruose namuose? Tu jau miegi su juo. Ir, kad tave kur, aš ramiau miegočiau naktimis.

Klerė nusišypsojo.

— Žinai, aš rimtai pagalvosiu apie tai.

— Nėra čia ką galvoti. — Endžė lėtai įkvėpė, ramindama save. — Buvau susitikusi su „Betadaino" atstovais.

— Ir?

— Jie patvirtino tavo eskizus. Imkis darbo.

— Puiku. Endže, jei būtum čia, pabučiuočiau Žaną Polį.

— Padarysiu tai už tave. Pradėk darbuotis, mergyt.

JI NEGAIŠO LAIKO. IKI POPIETĖS KLERĖ GEROKAI PASISTŪMĖJO KURDAma infrastruktūrą. Kliudė tam tikri nepatogumai. Garažas buvo per žemas, kad jame tilptų dvidešimties pėdų skulptūra, todėl jai teko persikelti dirbti į kiemą ir melsti gero oro. Ji virino ir kniedijo pasilipusi ant kopėčių. Kartais prie tvoros susirinkdavo minia, aptardavo jos darbą ir vėl išsiskirstydavo. Vaikai, palikę dviračius ant šaligatvio, atslinkdavo per žolę pasikalbėti su ja.

Ji nepaisė nei trukdymų, nei žiūrovų. Tačiau jai pasidarė nejauku, kai pamatė Ernį, stovintį kieme ir stebintį ją.

Vienu metu ji davė vienam jaunam meno žinovui penkis dolerius, kad šis nuvažiuotų į parduotuvę šalto sodos vandens. Kai jis numynė, Klerė parodė savo naujiesiems studentams, kaip įjungti litavimo lempą.

— Mes matėme jus per televizorių. — Viena mergytė žiūrėjo į ją susižavėjusi. — Jūs atrodėte tokia graži, kaip kino žvaigždė.

— Ačiū. — Klerė pasitaisė kombinezoną ir nusišypsojo. Štai kur mažo miestelio grožis, pagalvojo ji. Čia taip lengva tapti žvaigžde.

— Ar ponios Aterton namai iš tiesų rožiniai?

— Beveik.

— O kodėl jūs nešiojate tokią juokingą kepurę?

— Kad mano plaukai neužsidegtų.

— Tai vyriški batai, — įsiterpė vienas berniukas.

— Tai mano batai, — pataisė jį Klerė. — Aviu juos dėl saugumo, nors man atrodo, kad jie labai madingi.

— Mano tėtis sako, kad šiais laikais moterys stengiasi atrodyti kaip vyrai. Dirba vyriškus darbus, užuot sėdėjusios namuose, kaip joms ir dera.

— Jis taip sako, ar ne? — Ji norėjo paklausti, ar jo tėčio krumpliai neliečia žemės, kai jis eina, bet apsigalvojo. — Tai labai įdomi nuomonė, žengiant į antrą tūkstantmetį. — Pakrutinusi pečius, ji nusitraukė kepuraitę ir atsisėdo ant kopėčių laiptelio. — Puiki diena aptarinėti sociologines ir lyčių teorijas. Be to, jūs gana greitai susidursite su realybe. Gal kas nors turit šokoladuką?

Vienas berniukas pašoko.

— Aš galiu nuvažiuoti nupirkti. Jei turit pinigų...

— Pasitenkinsime pyragaičiais. Virtuvėje ant stalo guli dėžutė. Įeik per garažą.

— Taip, ponia. — Jis tučtuojau nudūmė.

— Kas gi čia, Klere?

Klerė atsisuko ir pamojavo daktarui Kremptonui. Jis nešėsi didelį juodą lagaminą, tikriausiai ėjo pas ligonį arba iš jo.

— Galima vadinti tai skeletu. — Ji juokdamasi nulipo nuo kopėčių ir priėjusi pabučiavo jam į skruostą. — Kas serga?

— Mažoji Veiverlių mergytė susirgo vėjaraupiais. — Jis suglumęs tyrinėjo metalo pynę. — Maniau, kad tu droži iš medžio ar lipdai.

— Kartais.

Jis pažiūrėjo į ją ir nutaisė susirūpinusį veidą.

— Tu neužsiregistravai pas mane apžiūrai.

— Kad man viskas gerai. Tikrai. Tiesiog tą vakarą jaučiausi pavargusi.

— Tau buvo šokas. Liza sako, kad dažnai ją lankai.

— Tą patį galiu pasakyti ir apie jus. Jūs nesikeičiate, daktare.

— Per senas pokyčiams. — Jis atsiduso, nenorėdamas pripažinti, kad metai privertė jį sulėtinti tempą. — Puikiai rūpiniesi Džeko gėlėmis.

— Prižiūrėdama jas, jaučiuosi arčiau jo. — Ji pasekė jo žvilgsnį, kur žalioje žolėje margavo vienmečiai ir daugiamečiai augalai. — Jūs buvote teisus sakydamas, kad turiu atleisti jam. Būnant čia, man tai sekasi vis geriau. — Ji akimirką prikando lūpą.

— Kas yra, Klere?

Ji nužvelgė vaikus. Berniukai vartėsi ant vejos ir dorojo pyragaičius.

— Norėčiau pasikalbėti su jumis — apie kai ką, ką supratau. Bet ne čia, — tarė ji. Ne čia, kur jai už nugaros žydi tėvo pentiniai. — Kai dar geriau viską apgalvosiu, ar galiu ateiti pas jus?

— Visuomet.

— Ačiū. — Jai palengvėjo. — Jūs tikriausiai skubate įbesti kam nors adatą, tad netrukdysiu. Paskambinsiu jums.

— Būtinai paskambink. — Jis perėmė lagaminėlį į kitą ranką. — Džekas didžiuotųsi tavimi.

— Tikiuosi. — Ji pasuko atgal prie kopėčių. — Ei. Pasakykit Alisai, kad aš pasiruošusi kitam picų vakarėliui. — Dar kartą pamojavusi, ji grįžo prie darbo.

Klerė degėsi cigaretę, kai berniukas su dviračiu — Timas, ne, Tomas, ne, Todas atlėkė gatve, ant galinės sėdynės pritvirtinęs dėžę su gėrimais.

— Tu greitas, — tarė ji nulipdama.

— Jau ką girdėjau parduotuvėje. — Todas vos gaudė kvapą iš susijaudinimo ir nuo greito važiavimo. — Atėjo Džiulajus Kremptonas. Atėjo ir papasakojo mums.

— Ką papasakojo?

— Apie lavoną. Jis ir Čipas Doperis rado negyvėlį Stoukių pievoje. Jie pjovė šieną, suprantat? Ir rišo jį poniai Stouki, nes ji juk našlė ir visa kita. Džiulajus Kremptonas sakė, kad jie vos nepervažiavo per jį.

Vaikai susibūrė aplink jį klausinėdami vienas per kitą, o Todas išdidžiai atsakinėjo. Klerė atsisėdo ant žolės.

Ji tebesėdėjo ten ir po pusvalandžio, kai į kiemą įsuko Bleras. Jis išlipo ir priėjęs atsisėdo šalia.

— Spėju, kad jau girdėjai.

— Dienos naujienos. — Ji nusiskynė žolės stiebą. — Ar jie atpažino kūną?

— Ne. Akivaizdu, kad kūnas... Ji jau kurį laiką negyva.

Žolės stiebas lūžo jos saujoje.

— Ji?

— Taip. Kamas mano, kad tai gali būti jauna mergina, keliavusi šiomis apylinkėmis balandžio mėnesį.

Klerė užsimerkė.

— Karlė Džeimison.

— Jis neminėjo vardo. Koroneris atlieka skrodimą. Kamas jau išsiuntė Miką į Harisburgą parvežti dantų aprašo.

Klerė stebėjo paukštį, sukantį ratus virš galvos.

— Tai niekada nesibaigs, ar ne? Dar prieš valandą aš dirbau čia apsupta vaikų. Prie ano namo vaikinas plovė automobilį ir klausėsi radijo. Daviau vienam vaikui keletą dolerių, kad atvežtų sodos vandens, o jis grįžęs ėmė pasakoti man, jog Stoukių pievoje rastas lavonas. — Ji nulydėjo akimis bitę, zvimbiančią aplink jos gėles. — Tarsi žiūrėtum į du paveikslus, ir vienas užgožtų kitą. Ryškinimo klaida.

— Žinau, kad blogai, Klere. Dabar viskas atrodo taip, tarsi Bifas būtų pavėžėjęs merginą, nužudęs ją ir išmetęs lavoną laukuose. Galbūt jis ketino vėliau pasirūpinti kūnu, o gal tiesiog buvo pamišėlis.

— Kad ir kaip būtų, jis irgi negyvas.

— Taip, negyvas. Bet viskas veda prie to, kad kažkas norėtų jam pripaišyti šią žmogžudystę. Tam tikra prasme galbūt taip netgi geriau.

Paukštis įsitaisė vyšnioje ir ėmė giedoti.

— Kodėl?

— Nes tai reikštų, kad jis veikė vienas. Jei būtų grupė, kultas, kaip mano Kamas, jie nebūtų palikę kūno laukuose. Jie taip nedaro. Tokios grupės naikina savo veiklos pėdsakus.

Logiška. Kad viskas tuo ir baigtųsi.

— Bet tai nepaaiškina, kas nužudė Bifą.

— Jis vartojo narkotikus. Galbūt nesumokėjo savo tiekėjui, sumovė sandėrį. Tie žmonės neatlaidūs. — Atsiduseęs, Bleras atsilošė pasiremdamas alkūnėmis. — Nesu nusikaltimų specialistas. Mano duona — kyšininkavimas ir korupcija.

— Kada grįžti atgal?

— Greitai. Mano redaktorius nori, kad pasidomėčiau tuo, kas čia vyksta, nes esu vietinis. Bet kai kūnas bus atpažintas ir straipsnis parengtas, išvažiuosiu. — Jam reikia su kai kuo pasikalbėti, akis į akį. Jei vis dėlto tai kulto darbas, — kuriam galėjo priklausyti ir jo tėvas, — jis kasis giliau. Tolesnis tyrimas reiškia, kad jam teks palikti Klerę, tad jis dėjo visas viltis į Kamą. — Tu nepražūsi viena?

— Aišku, ne.

Jis nužvelgė metalinę konstrukciją.

— Darai Laisvės statulos reprodukciją?

— Ne. Ieškau galimybių. — Klerė irgi pažiūrėjo į ją. — Noriu parodyti, kad kartais žmogaus siekiai turi būti realūs.

— Regis, tavęs laukia ilgas darbas.

Įrėmusi smakrą į kelius, ji žiūrėjo į oranžines medetkas kitapus gatvės. Kažkur monotoniškai lojo šuo. Vienintelis garsas šią ramią popietę.

— Iki Niujorko ne taip ir toli.

— Gal ketini ten grįžti?

Ji pakrutino pečius.

— Kurį laiką dar neieškok nuomininkų.

Bleras patylėjo.

— Kamas pametęs dėl tavęs galvą.

— Tikrai? — Ji žvilgtelėjo į jį per petį.

— Niekada nebūčiau pagalvojęs, kad judu galėtumėte tapti pora. Bet... noriu pasakyti, aš manau, kad tai puiku.

Ji pasirėmė ant alkūnių ir pažvelgė į pūkuotus debesis danguje.

— Aš irgi.

KAMAS VAIKŠTINĖJO BLYŠKIAI ŽALSVU KORIDORIUMI PRIE SKRODIMO salės. Jis norėjo įeiti — ne, nenorėjo įeiti, pasitaisė. Bet jautė, kad turėtų. Daktaras Lumis mandagiai, bet ryžtingai liepė jam palaukti koridoriuje. Ir nesimaišyti po kojomis.

Laukti buvo blogiausia. Ypač kai širdyje žinojo, jog dar nesibaigus dienai skambins Džeimisonams į Harisburgą.

Jam baisiai knietėjo užsirūkyti, ir jis nutarė užtraukti dūmą, nors ženklai patalpoje dėkojo už nerūkymą. Tik vargu ar jos gyventojai įsižeis.

Lavoninėse taip tylu, netgi savotiškai ramu, turint galvoje jų paskirtį. O ko čia stebėtis, galvojo jis. Gyvieji pasirūpina mirusiaisiais. Kažkodėl lavoninės nekėlė jam tokio šiurpo kaip kapinės.

Čia žmonės vis dar žmonių pavidalo.

Jo neerzino nė kvapai, nors pušų kvapo aromato gaiviklis ir stiprūs antiseptikai nesugebėjo užgožti mirties kvapo. Bet tai jo darbo dalis. Kažkas miršta, ir jis turi išsiaiškinti kodėl.

Pro sukamąsias duris pasirodė Lumis, vis dar džiovindamasis paraudusias nuo plovimo rankas. Jis vilkėjo baltą chalatą su prisegta identifikacine kortele, o ant kaklo kabojo chirurgo kaukė. Trūksta tik stetoskopo, mąstė Kamas. Bet ne Lumio darbas klausytis širdies ritmo.

— Šerife. — Daktaras Lumis tvarkingai sukišo popierinį rankšluostį į šiukšlių dėžę. Jis nepritariamai žvilgtelėjo į Kamo cigaretę, ir to užteko, kad Kamas užgesintų ją į kavos tirščius plastikiniame puodelyje.

— Ką galite pasakyti?

— Jūsų Džeinė Dou buvo baltoji, tarp penkiolikos ir aštuoniolikos metų. Mano nuomone, ji išgulėjo negyva maždaug mėnesį, ne ilgiau kaip du.

Nuo gegužės pirmosios praėjo šešios savaitės, pagalvojo Kamas.

— Kaip?

— Mirtį sukėlė perpjautos kaklo venos.

— Sukėlė. — Kamas įmetė puodelį į šiukšlių dėžę. — Tai bent žodis.

Lumis tik palenkė galvą.

— Auka prieš mirtį buvo seksualiai kankinama. Sprendžiant iš

požymių, žiauriai ir ne kartą. Jos riešai ir kulkšnys buvo surišti. Dabar atliekame kraujo tyrimą. Dar negaliu pasakyti, ar ji buvo apsvaiginta narkotikais.

— Paskubėkit.

— Pasistengsim. Ar jau turite dantų aprašą?

— Jis pakeliui. Numanau, kas auka, bet dar nenoriu skambinti jos tėvams.

— Manau, taip bus geriau, atsižvelgiant į aplinkybes. Gal pavaišinti jus dar puodeliu kavos?

— Taip. Ačiū.

Lumis nusivedė jį koridoriumi. Jis kruopščiai atskaičiavo monetas ir sumetė jas į aparatą.

— Su grietinėle?

— Šiomis dienomis geriu juodą.

Lumis padavė Kamui puodelį, tada įmetė į aparatą dar keletą monetų.

— Šerife, tai labai bjaurus ir sunkus atvejis, kuris, kaip suprantu, susijęs su jumis asmeniškai.

— Tuose laukuose žaidžiau būdamas vaikas. Ten, kur rado merginą, su tėvu pjaudavau šieną. Ten mirė ir mano tėvas. Vieną gražią vasaros dieną jį sutraiškė jo paties traktorius. Taip, manau, tai gana asmeniška.

— Apgailestauju.

— Niekio tokio. — Pasipiktinęs savimi, Kamas pasitrynė tarpuakį. — Turiu įrodymų, kad mano motinos vyras laikė tą merginą stoginėje. Galimas daiktas, ir kitas. Dabar aiškėja, kad jis greičiausiai išprievartavo ją, užmušė ir išmetė kūną laukuose.

Švelnus Lumio žvilgsnis slėpė jo mintis.

— Jūsų darbas tai įrodyti, bet mano darbas yra pasakyti, kad kūnas visą tą laiką gulėjo ne laukuose.

Kamo ranka sustingo pakeliui prie burnos.

— Ką norite pasakyti — ne laukuose?

— Jis tik rastas ten, bet pievoje gana neseniai.

— Minutėlę. Jūs ką tik sakėte, kad ji negyva jau porą mėnesių.

— Negyva ir palaidota, šerife. Tas kūnas keletą savaičių išbuvo že-

mėje. Mano nuomone, jis buvo iškastas ir perkeltas į tą pievą vos prieš dvi ar tris dienas. Gal net mažiau.

Kamas apstulbo.

— Jūs tvirtinate, kad kažkas nužudė tą merginą, palaidojo, o paskui vėl iškasė?

— Nė kiek tuo neabejoju.

— Man reikia pagalvoti. — Kamas nusisuko ir įsistebeilijo į žalias sienas. Mintis, jog kažkas ne tik pagrobė ją, išprievartavo ir nužudė, bet taip pat išniekino jos kūną po mirties, šiurpino dar labiau. — Kalės vaikas.

— Gal ją nužudė ir jūsų patėvis, šerife, bet kadangi jis pats jau keletą savaičių miręs, vadinasi, tikrai ne jis perkėlė kūną į laukus.

Kamas prisimerkė. Kava staiga neteko skonio. Jis spurdančia širdimi atsisuko į koronerį.

— Tas, kas tai padarė, norėjo, kad ji būtų rasta, ir rasta būtent ten.

— Esu priverstas sutikti. Mano požiūriu, tai labai nevykęs manevras. Bet eilinis neprofesionalas gali ir nežinoti apie teismo ekspertizės laimėjimus. — Lumis grakščiai gurkšnojo kavą iš savo puodelio. — Tikėtina, kad tas, kas tai padarė, manė, jog tokio įrodymo neįmanoma paneigti.

— Jūsų profesija per menkai vertinama, daktare Lumi.

Lumis šyptelėjo.

— Liūdna tiesa.

KAI KAMAS IŠĖJO IŠ LIGONINĖS, SAULĖ JAU LEIDOSI. NUO ČIPO DOPERIO skambučio buvo praėję keturiolika valandų. Jis buvo ne tik pavargęs — jautėsi išsunktas. Pamatęs ant automobilio gaubto sėdinčią Klerę, jis stabtelėjo ir luktelėjo, kol ji nuslydo ant žemės.

— Labas, Raferti. — Ji priėjo prie jo ir apkabino per liemenį. — Pamaniau, kad tau bus malonu matyti draugišką veidą.

— Taip. Tavo pats geriausias. Ar seniai lauki?

— Jau kurį laiką. Buvau aplankyti Lizos. Atvažiavau su Bleru. — Ji atšlijo ir įdėmiai pažiūrėjo į jį. — Jis norėjo paimti interviu iš korone-

rio. — Jos galvoje sukosi daugybė klausimų, bet ji dar negali klausti — ne dabar. — Atrodai išsekęs. Leisk parvežti tave namo.

— Gerai. — Jis ištraukė iš kišenės raktelius, tada stipriai suspaudė juos kumštyje. Per vieną sekundę nuovargį jo akyse pakeitė įniršis. — Žinai, ko aš noriu? Noriu ką nors primušti. Sumalti į miltus.

— Jeigu palauktume, kol išeis Bleras, galėtum jį apspardyti.

Jis susijuokė.

— Noriu pasivaikščioti, Laiboji.

— Gerai, eime pasivaikščioti.

— Ne čia. Noriu kuo greičiau nešdintis iš čia.

— Važiuojam. — Ji paėmė raktelius. — Žinau vietą.

Jie važiavo tylėdami. Kamas atlošė galvą ir užsimerkė. Klerė, mintyse bandydama atkurti kelią, vylėsi, kad jis miega. Sustabdžiusi automobilį, ji kurį laiką sėdėjo nejudėdama ir tylėjo.

— Kaip seniai čia buvau.

Ji atsisuko ir pažvelgė į jį švelnioje vakaro šviesoje.

— Man patikdavo ateiti į Miesto parką. Atsinešdavome maišelį krekerių ir šerdavome antis. Turi krekerių?

— Ne.

Klerė ėmė naršyti po savo rankinę, tikėdamasi rasti kokį skanėstą.

— Pavaišinsime jas pyragaičiu, — tarė ištraukdama užsilikusį.

Parko vidury buvo tvenkinys. Klerė prisiminė, kaip jie per Kalėdas paleisdavo ant rąsto papuoštą eglutę, ir ji paslaptingai žybčiodavo virš vandens. Ji ateidavo čia su tėvais, bendraklasiais, vėliau su vaikinais. Kartą atėjo viena ir sėdėjo ant suoliuko, negalėdama atsitokėti iš džiaugsmo, kad viena iš jos skulptūrų demonstruojama vietiniame meno muziejuje.

Jie ėjo susikibę už rankų, o dideli vešlūs medžiai dengė juos nuo automobilių triukšmo.

— Užuodžiu lietų, — sumurmėjo ji.

— Rytoj.

— Mums jo reikia.

— Šis pavasaris buvo gana sausas.

Ji pažvelgė į jį. Jie nusišypsojo vienas kitam kaip du vienas kitą gerai suprantantys įsimylėjėliai.

— Toliau kalbėsime apie politiką?

Jis papurtė galvą, apkabino ją per pečius ir prisitraukė artyn.

— Džiaugiuosi, kad buvai ten, kai išėjau.

— Ir aš.

— Keista, man nė į galvą nešovė ieškoti artimiausio baro. Tik baisiai norėjosi sėsti į mašiną ir lėkti, galbūt išspardyti kam nors užpakalį. — Jo ranka ant jos peties susigniaužė į kumštį, bet tuoj atsigniaužė. — Tai padėdavo.

— O kas padeda dabar?

— Tu. Prisėskim. — Jis išsirinko suoliuką, ir jie atsisėdo. Kamas įsmeigė akis į vandenį. Palei krantą džiaugsmingai turškėsi antys. Klerė išvyniojo pyragaitį ir ėmė mėtyti joms mažus gabaliukus. Vakaro dangus nusidažė raudona spalva.

— Ar tai Karlė Džeimison?

— Taip. Pagaliau atvežė dantų aprašą. Jos tėvai... aš niekuo negalėjau jiems padėti.

Ji žiūrėjo į besipešančias antis.

— Tai jie jau čia?

— Atvažiavo maždaug prieš valandą. Negaliu sėdėti.

Ji atsistojo kartu su juo, laukdama, kol jis vėl prašneks.

— Aš surasiu tą, kuris nužudė tą mergaitę, Klere.

— Bet Bifas...

— Jis prisidėjo. Bet jis veikė ne vienas. — Jis sustojo ir pažiūrėjo į ją. Jo akyse atsispindėjo pyktis ir giliai slepiamas skausmas. Klerei suspaudė širdį. — Kažkas paprasčiausiai numetė ją toje pievoje. Mano pievoje. Tarsi ji būtų niekas. Aš sužinosiu, kas tai padarė. Mano miestelyje niekas nedrįs liesti jaunų merginų.

Žiūrėdama į vandenį, Klerė nusivalė lipnius pirštus į džinsus.

— Tu vis dar manai, kad tai susiję su kažkokiu kultu.

Jis uždėjo rankas jai ant pečių.

— Noriu, kad nupieštum tai, Klere. Žinau, ko prašau, bet man reikia, kad tu viską prisimintum, kiekvieną to sapno detalę, ir užrašytum. — Jis suspaudė jos pečius. — Klere, ji buvo nužudyta kažkur kitur.

Kaip ir Bifas. Ji buvo nužudyta kitoje vietoje, tada atvežta ten, kur mes ją radome. Gal tu galėsi padėti man sužinoti kur.

— Gerai. Jei tik tai padės.

— Ačiū. — Jis pabučiavo ją. — Važiuokime namo.

27 skyrius

JI NENORĖJO PRISIMINTI. KLERĖ ŽINOJO, KAD ELGIASI KAIP BAILĖ, BET visiškai nenorėjo apie tai galvoti. Daugiau nei dvidešimt metų ji stengėsi tai pamiršti — valios pastangomis, retkarčiais raminamaisiais ar terapijos kursais. Ji nė karto nemėgino tyčia atkurti tos nakties atmintyje. Dabar jos prašoma atkurti tai popieriuje.

Ji vis vilkino, sugalvodama kokį pasiteisinimą Kamui arba sau. Naktimis gulėdavo atmerktomis akimis, bijodama užmigti, kad jos pasąmonė nesukiltų ir neužbaigtų to, kam ji taip atkakliai priešinosi.

Kamas jos nespaudė, bent jau žodžiais. Bet jis buvo taip pasinėręs į tyrimą, kad beveik neturėjo jai laiko.

Lietus atėjo, kaip Kamas ir spėjo. Dvi naktis ir dvi dienas pylė kaip iš kibiro. Tačiau žmonės turguje, pašte ir Martos užkandinėje aptarinėjo gruntinio vandens lygį ir galimus vandens apribojimus šią vasarą. Kai nesikalbėjo apie vandenį ar „Oriolų“ komandos galimybę tapti čempionais, jie kalbėjosi apie žudymus.

Klerės lauko skulptūros darbai sustojo. Ji krapštėsi garaže, ko nebuvo dariusi jau keletą savaičių, negalėdama apsispręsti dėl pakaitalo. Ji beviltiškai nagrinėjo projektą po projekto, tyrinėjo eskizus, piešė naujus. Giliai galvoje jai ramybės nedavė pažadas Kamui.

Tai tiesiog todėl, kad namai atrodo tokie tušti. Bent jau taip ji įtikinėjo save. Blerui išvažiavus į Vašingtoną, vis lyjant, ji jautėsi atskirta nuo pasaulio. Be galo vieniša.

Kodėl jai tai netrukdė anksčiau?

Todėl, kad anksčiau niekada nekrūpčiodavo pamačiusi šešėlį. Niekada netikrindavo, ar užrakintos durys ir nesigilindavo į kiekvieną girgždėjimą ar grindų aimanas.

Sugavusi save ir vėl spoksant į skulptūros karkasą, ji nusikeikė ir čiupo nuo sofos eskizų albumą.

Ji padarys tai, ir padarys dabar. Atsikratys tos ramybės neduodančios minties.

Pasiėmusi pieštuką ir pasidėjusi ant kelių albumą, ji užsimerkė ir pamėgino grąžinti save į praeitį.

Ji matė tėvą, triūsiantį aplink rožes. Kalantį kuolelius į minkštą žemę.

Matė jį gulintį terasoje, persmeigtą jų.

Klerė papurtė galvą, sukando dantis ir pamėgino dar kartą.

Ji sūpynėse, šiltas vasaros vakaras. Jie supasi, ji padėjusi galvą jam ant peties. Kvepia saldžiaisiais žirneliais, žole ir *Old Spice* tualetiniu vandeniu.

„Ko nori gimtadieniui, pyragiuk? Mergaitei, kuriai sukanka trylika, reikia ko nors ypatinga."

„Noriu prasidurti ausis."

„Kodėl nori save žaloti?"

„Visos kitos mergaitės jau prasidūrusios ausis, tėti. Prašau."

Anksčiau, jai reikia grįžti į ankstesnį laiką. Ruduo. Sodinami tulpių svogūnėliai. Aitrus degančių lapų kvapas. Verandoje paruoštas skaptuoti moliūgas.

„Klere Kimbol! — Jos motinos balsas. — Ką veiki lauke be megztinio? Dėl Dievo, tau jau aštuoneri. Turėtum būti protingesnė."

Tėvas mirkteli ir piršto galiuku paliečia jos šaltą nosį.

„Bėk į vidų ir apsirenk. Tik neprinešk į vidų mulčio, antraip tavo mama mus abu uždarys į šuns būdą."

Dar anksčiau. Klerė beveik girdėjo daktaro Janovskio balsą, liepiantį jai atsipalaiduoti, giliai kvėpuoti, leisti protui pasiduoti pasąmonei.

„Bet aš noriu važiuoti. Tu niekada manęs nesiveži. Aš būsiu gera, tėti. Pažadu."

„Tu visuomet gera, pyragiuk."

Jis pritūpęs apkabina ją ir pabučiuoja į kaklą. Kartais jis sukdavo ją aplink. Jai patikdavo tas svaiginamas sukimas. Baimė ir jaudulys.

Nepaleisk manęs. Nepaleisk manęs.

„Tai nuobodūs dalykai, skirti tik suaugusiems žmonėms.“

„Bet aš noriu važiuoti. Man patinka apžiūrinėti namus.“ — Ji patempia lūpą. Apatinė lūpa virpa. Kartais tai suveikia.

„Šeštadienį važiuosiu į didelę parodą, ir tu galėsi važiuoti kartu. Tu, Bleras irgi, jei norės.“

„Kodėl dabar negaliu važiuoti?“

„Nes dabar jau per vėlu mažoms mergaitėms būti lauke. Netrukus sutems. Pažiūrėk į save. Tu jau su naktiniais. — Jis neša ją į kambarį. Lėlės ir spalvoti pieštukai. — Nagi, būk gera mergaitė ir pabučiuok mane. Kai paaugsi, galėsi būti mano partnerė. Kimbolas ir Kimbol.“

„Pažadi?“

„Pažadu. Saldžių sapnų, Klere.“

Durys užsidaro. Šviečia naktinė lemputė. Ji kilsteli galvą ir pasiklauso. Tėtis kalbasi su mama. Tyliai, labai tyliai. Ji paguldo į lovą lėlę ir tyliai nulipa į apačią. Pro šonines duris įsmunka į garažą.

Argi jis nenustebs, kai pamatys, kokia ji didelė? Kokia ji gera? Klerė pasislepia ant užpakalinės sėdynės ir prunkšdama užsidengia rankomis burną.

Automobilis pajuda, išsuka iš kiemo.

Jie važiuoja ir važiuoja; lauke darosi tamsu. Susirietusi ant grindų, ji mato pirmąsias žvaigždes, įsižiebiančias danguje. Tėtis važiuoja greitai, jis taip daro, kai bijo, jog pavėluos.

Automobilis ima judėti lėčiau, kratosi. Sustoja. Tėtis išlipa, atidaro bagažinę.

Jai užgniaužia kvapą. Nekvėpuodama nuspaudžia rankenėlę. Žvilgteli pro plyšį. Jis eina. Tikriausiai namas ten, tarp medžių. Ji tylomis skuba jam iš paskos, šlepsėdama šlepetėmis su zuikučiais.

Tarp medžių tamsu, o jis neatsisuka.

Čia nėra jokio namo. Tik tuščia vieta. Net medžių nebėra. Laukymėje stovi vyrai juodais apsiaustais. Tėtis nusirengia — ji neišlaikiusi sukikena — ir apsigaubia apsiaustu, kaip ir visi kiti. Jie su kaukėmis, tai galbūt čia koks vakarėlis. Tačiau jie nežaidžia jokių žaidimų. Kaukės baisios, vieni buliai, ožiai ir pikti šunys. Bet mama sakė, jog kaukės nešiojamos tam, kad apsimestum kažkuo kitu, todėl jai nebaisu.

Jie sustoja ratu, tarsi ketintų žaisti ratelį. Ji sukikena pagalvojusi, kad vyrai šoks ratu ir parkris ant žemės. Bet jie stovi labai tylūs, visiškai nekalba.

Suskamba varpas.

Klerė krūpteli. Jausdama smarkiai plakant širdį, ji apsidairo po kambarį. Eskizų albumas ir pieštukas guli ant grindų, kur ji juos numetė. Matyt, pernelyg įsijaučiau, pagalvojo ji, prispausdama prie kaktos delną. Kai skambutis sučirškė dar kartą, ji pašoko nuo sofos ir tik tuomet suprato, kad kažkas skambina prie durų.

Ji giliai iškvėpė ir nuėjo atidaryti. Pamatė moterį, jau belipančią laiptais žemyn.

— Sveiki.

— Ak. — Tamsiaplaukė moteris dvejodama stabtelėjo lietuje. — Maniau, jūsų nėra namuose.

— Atsiprašau. Įeikite, nes permirksite.

— Aš tik... aš jus pažadinau?

— Ne. — Klerė atidžiau įsižiūrėjo į veidą po šlapia kepure. Per trisdešimt, nusprendė ji, gana daili, didelėmis tamsiomis akimis. — Jūs iš „Roko" picerijos, tiesa?

— Taip. Aš Džolin Bats.

Jos abi buvo išblyškusios, tik dėl skirtingų priežasčių, ir abi bandė šypsotis.

— Gal norėtumėt užeiti?

— Nenoriu jums trukdyti. Tik... Taip, taip, norėčiau užeiti.

Viduje Džolin minutėlę dairėsi. Klerė jau buvo pradėjusi apstatinėti prieškambarį. Jame stovėjo staliukai su indais ir gėlėmis, ant sienų kabėjo plakatai, kurių buvo prisirinkusi per išpardavimus ir sendaikčių turguje. Bet grindys, ant kurių stovėjo varvanti Džolin, buvo plikos.

— Duokite man savo švarką.

— Atleiskite, kad trukdau vidury dienos. Jūs tikriausiai dirbote.

— Tiesą sakant, mane įveikė lietus. — Klerė paėmė Džolin švarką ir pakabino jį ant laiptų kolonos. — Gal norėtumėte kavos ar arbatos?

— Ne, ne, nesivarginkite. — Džolin pasukiojo ilgą spalvotų karolių virtinę ant krūtinės. — Aš... na... pastebėjau jūsų darbą kieme.

— Kol kas jis atrodo gana keistai. — Klerė palydėjo ją į kambarį. — Tikiuosi, triukšmas jums netrukdo.

— O ne. Ne, kaip tik labai įdomu stebėti, ką darote. Deja, nelabai ką teišmanau apie meną.

— Nieko tokio, aš neišmanau apie picų kepimą. Jūs kepate labai skanias.

— Ačiū. — Džolin dairėsi po kambarį, visa širdimi gailėdamasi, kad teko čia ateiti. — Tai senas šeimos receptas. Mano mergautinė pavardė Grimaldi.

— Tai paaiškina, kodėl Ernis panašus į italą. Prašom sėstis.

Džolin lėtai susmuko ant sofos.

— Tai jūs pažįstate Ernį?

— Taip. Mes susipažinome, kai jis man pozavo.

— Pozavo? Pozavo jums?

— Jis jums nepasakojo? — Ilgas ir tylus Džolin žvilgsnis vertė Klerę jaustis nepatogiai. Ji pasiėmė cigaretę ir prisidegė prieš tęsdama. — Lipdžiau iš molio jo ranką.

— Jo ranką?

Klerė išpūtė dūmus.

— Man patiko jo jaunystė ir gyvybingumas. Labai gerai išėjo.

— Su... suprantu.

— Gaila, kad jis jums nepasakė. Tiesą sakant, aš stebėjausi, kodėl neužsukate pažiūrėti. Turiu keletą nuotraukų. Aš fotografuoju savo darbus albumui, tačiau tai ne tas pats, kas matyti pačią skulptūrą.

— Panele Kimbol, ar jūs turite romaną su mano sūnumi?

Klerė užspringo dūmais ir užsikosėjo.

— Ką? — Išplėtusi akis, ji keliskart trinktelėjo sau į krūtinę. — Ką?

— Suprantu, jūs galite pagalvoti, kad tai ne mano reikalas, bet Erniui tik septyniolika. Lapkritį sueis aštuoniolika, bet kol jis nepilnametis, aš turiu teisę žinoti...

— Palaukit, palaukit. — Klerė kilstelėjo ranką. — Ponia Bats, Džolin, aš lipdžiau Ernio ranką, kalbėjausi su juo, porą kartų pavaišinau gaiviaisiais gėrimais. Viskas. Daugiau nieko. Nesuprantu, kodėl jums susidarė įspūdis, kad...

— Iš Ernio, — pertraukė ją Džolin.

Žiūrėdama į ją, Klerė atsirėmė į sofos atlošą.

— Tai nesąmonė. Jūs sakote, jog Ernis papasakojo jums, kad jis ir... kad mes... o Dieve.

— Jis man nepasakojo. — Džolin pasitrynė vėsias rankas. — Jis parašė. Aš tvarkiau jo kambarį. — Džolin sučiaupė lūpas ir nusuko akis į šoną. Ji nemokėjo meluoti. — Ir radau jo užrašus. Apie jus.

— Net nežinau, ką pasakyti. Tikrai nežinau. Išskyrus tai, kad aš niekada... — Ji persibraukė ranka per plaukus, svarstydama, kaip tiksliau pasakius. — Suprantu, kad jūs manęs nepažįstate ir, kaip Ernio mama, esate linkusi tikėti juo, o ne manim. Bet aš prisiekiu, kad tarp jūsų sūnaus ir manęs niekada nebuvo jokių fizinių, romantiškų ar seksualinių santykių.

— Aš tikiu jumis. — Džolin pažiūrėjo į savo virpančias rankas ant kelių. Ji negalėjo jų suvaldyti — kaip ką tik suvokė, kad nesugebėjo valdyti ir sūnaus. — Ko gero, seniai tai žinojau. Vis kartojau sau, kad einu čia apginti savo vaiko, bet aš... — Ji vėl pakėlė drėgnas ir beviltiškai liūdnas akis. — Panele Kimbol...

— Klerė, — vos girdimai ištarė ji. — Vadinkite mane Klere.

— Aš noriu atsiprašyti.

— Nereikia. — Klerė suglumusi pasitrynė smilkinius. — Prašau, nereikia. Galiu tik nutuokti, kaip jūs jautėtės galvodama, kad aš... Stebiuosi, kad nepalūžote prie durų ir neišdraskėte man akių.

— Aš nemoku pulti. — Džolin nusivalė drėgnus skruostus. — Ir nemoku būti motina.

— Ne, nesakykite taip. — Nieko geriau nesugalvojusi, Klerė silpnai patapšnojo jai per petį. — Ernis tiesiog sutrikęs.

— Gal galėtumėt duoti cigaretę? Aš mečiau rūkyti, bet...

— Žinoma. — Klerė išėmė cigaretę ir pati ją pridegė. Užtraukusi pirmąjį dūmą, Džolin sudrebėjo.

— Penkeri metai. — Ji godžiai užsitraukė dar kartą. — Klere, aš netvarkiau jo kambario. Aš dariau kratą. — Ji užsimerkė. Nuo cigaretės jai truputį svaigo galva, bet skausmas paširdžiuose atslūgo. — Buvau prisiekusi sau, kad niekada nesikišiu į asmeninį vaiko gyvenimą. Mano motina visuomet šniukštinėdavo po mano stalčius, apieškodavo čiužinį.

Ji manė turinti tikrinti mane, kad aš ko nors neprisigalvočiau. Tada aš prisiekiau, kad visada pasitikėsiu savo vaikais, suteiksiu jiems erdvės. Tačiau praėjusią savaitę tikrinau jo kambarį net du kartus, varčiau daiktus kaip koks vagis. Ieškojau narkotikų.

— Ak.

— Neradau. — Džolin rūkė godžiai traukdama dūmus. — Bet aptikau kitokių dalykų. — Dalykų, apie kuriuos jai buvo gėda kalbėti. — Jis rašė apie jus... manau, turite teisę žinoti. Tai labai intymu.

Šaltis, gniaužęs Klerės skrandį, ėmė plisti.

— Berniukai dažnai fantazuoja ar netgi susižavi vyresnėmis moterimis.

— Gali būti. Bet jei perskaitytumėte tai, vargu ar kalbėtumėte taip maloniai.

— Džolin, ar negalvojote kreiptis pagalbos?

— Taip. Šįvakar ketinu pasikalbėti su Vilu, savo vyru. Kai tik rasime psichiatrą, visi eisime konsultuotis. Kad ir kas negerai Erniui ar mūsų šeimai, mes viską ištaisysime. Jie man viskas.

— Toji pentagrama, kurią nešioja Ernis. Ar žinote, ką ji reiškia?

Džolin sumirksėjo, bet susitvardė.

— Taip. Mes pasirūpinsime ir tuo. Aš neleisiu jam atitolti nuo manęs, Klere. Nesvarbu, kad ir kaip jis stengtųsi.

KAMAS GRĮŽO JAU SUTEMUS, VOS VILKDAMAS KOJAS. JIS PAKANKAMAI ilgai buvo policininkas ir žinojo, kad dokumentų tvarkymas, rutina ir monotonija dažnai sudaro didžiausią darbo dalį. Tačiau buvo sunku išlikti kantriam, kai jis jautė esąs netoli tiesos.

Jam palengvėjo, pamačius kieme Klerės automobilį ir šviesas languose.

Ji snaudė ant sofos, pasidėjusi ant kelių knygą ir per garsiai įsijungusi muziką. Kamas pabučiavo jai į plaukus ir pagalvojo, kaip būtų miela susirangyti šalia ir valandėlę visiškai atsipalaiduoti.

Kai jis pritildė garsą, ji staigiai atsisėdo ir sumirksėjo tarytum pelėda, išgąsdinta saulės spindulio.

— Matyt, per daug pritildžiau, — tarė jis.

— Kiek valandų?

— Šiek tiek po devynių.

— Mmm. — Ji pasitrynė akis. — Tu valgei?

— Koks šeimyniškas klausimas. — Jis atsisėdo šalia, paskui persigalvojo ir išsitiesė, padėdamas galvą jai ant kelių. — Rodos, valgiau sumuštinį. — Jis giliai atsiduso ir užsimerkė. — Dieve, kaip skaniai kvepi. Kaip praėjo tavo diena?

— Tu pirmas papasakok.

— Manoji buvo ilga. Gavau likusius tyrimus dėl Karlės Džeimison. Ji buvo išgėrusi, tiksliau, jai buvo sugirdyta barbitūratų. Lumis atidavė jos kūną tėvams.

Žinodama, kad kartais padeda ir maža paguoda, ji paglostė jam plaukus virš kaktos.

— Gaila, kad niekuo negaliu padėti.

— Buvau dar kartą nuvažiavęs pas Anę. Nieko nelaimėjau. — Jis sugniaužė Klerės pirštus. — Kažkodėl nerandu nė vieno žmogaus, kuris būtų matęs tą merginą miestelyje ar netoli, kaip ir negaliu rasti nė vieno liudininko, kuris būtų matęs Bifą jo nužudymo vakarą.

— Geriau šįvakar nebegalvok apie tai. Rytoj galva bus šviesesnė.

— Kuo ilgiau delsiu, tuo labiau šąla pėdsakai. — Jis atsimerkė. — Žinai, Klere, pasidomėjau žemės sandėriais, su kuriais buvo susijęs tavo tėvas. Ir sužinojau kai ką keisto. Trūksta daugumos dokumentų.

— Kaip tai?

Jis atsisėdo ir pasitrynė veidą.

— Noriu pasakyti, kad jie dingę. Yra vienas dokumentas, pagal kurį „Trapezoido" korporacija pereina E. L. Fain, Neribotos atsakomybės bendrovei.

— Nesuprantu.

— „Trapezoidas" buvo kompanija, kuri per tavo tėvą pirko žemę. Paskui jie per mėnesį ją vėl pardavė statybų kompanijai. Tada „Trapezoidas" išnyko. Nerandu jokių pavardžių.

— Pavardės turi būti. Kas buvo kompanijos savininkas?

— Nesugebėjau išsiaiškinti. Visi dokumentai dingę. Sutartį Frederike pasirašė agentas, kurio jau penkeri metai nėra tarp gyvųjų.

— O toji kita kompanija, kuriai dabar priklauso žemė?

— Nepajudinama. Turi bendrovių visoje Rytinėje pakrantėje, specializacija prekybos centrų statyba. Sandoris buvo sudarytas telefonu ir laišku. Beveik iškart po iškilmingo atidarymo paaiškėjo, kad tavo tėvas papirko inspektorius ir du komisijos narius. Ir kad jis klaidingai informavo klientą, teigdamas, jog žemė buvo parduota už septynis šimtus už akrą, kai iš tiesų ji buvo parduota už tūkstantį du šimtus. „Trapezoido" korporacijai pasipuščius padus, visas smūgis teko Kimbolo nekilnojamojo turto agentūrai. Tačiau tavo tėvas nebegalėjo nei patvirtinti, nei paneigti.

— Ką nori tuo pasakyti?

— Keista, kad visi dokumentai, susiję su „Trapezoido" korporacijos veikla, tartum išgaravo. Nėra jokių įrašų, kas dirbo su tavo tėvu, kas buvo jo partneriai. Kimbolo nekilnojamojo turto agentūros dokumentai buvo paimti tyrimo metu, bet nė viename iš jų neminimas „Trapezoidas". Kažkaip neįprasta, ar ne?

— Mane stebina tai, kad mano tėvas buvo įsivėlęs į neteisėtą veiklą.

— Man sunku patikėti, kad jis veikė vienas. Kulto draugijos susiformuoja dėl kelių pagrindinių priežasčių, Klere. Svarbiausia priežastis yra valdžia arba galia. Valdžiai reikia pinigų. Tuo metu akras kainavo penkis šimtus dolerių, todėl kažkas pasidarė gražaus pinigo. Ar jūs turėjote finansinių sunkumų, kai tavo tėvas pradėjo gerti?

— Ne, verslas klestėjo. Mes netgi planavome šeimos kelionę į Europą. Abu su Bleru turėjome koledžo fondus, gana gerus. Ne. — Ji papurtė galvą. — Vaikai žino, kai jų tėvai nerimauja dėl pinigų. Maniškiai nesijaudino.

— Vis dėlto tavo tėvas rizikavo savo verslu, reputacija ir šeimos gerove dėl šio vieno sandorio. Anksčiau jis nieko panašaus nebuvo padaręs. Kodėl tą kartą?

Ji pakilo nuo sofos.

— Negi manai, kad aš savęs to neklausiau? Bet neradau atsakymo. Tai buvo neprotinga.

— Galbūt jis padarė tai dėl kitų priežasčių, ne dėl asmeninio pelno? Gal kažkas jį spaudė iš šalies. Gal jis neturėjo pasirinkimo.

— Aš dėkinga už tai, ką tu darai. Ir ką sakai. Bet ar galvotum tą patį, jei tai būtų kieno nors kito tėvas?

Tai buvo klausimas, kurį jis ne kartą buvo sau uždavęs ir į jį atsakęs.

— Taip. Nes nesueina galai. — Jis sekiojo Klerę akimis, kol ji vaikščiojo po kambarį. — Pasakysiu tau, ką manau. Jis buvo į kažką įsivėlęs — galbūt norėdamas mesti iššūkį savo auklėjimui, galbūt iš smalsumo. Kad ir kaip ten būtų, jis įklimpo. Tačiau kažkas jį privertė trauktis, ir taip stipriai, kad jis atsigręžė į bažnyčią. Vis dėlto tu negali taip paprastai pasitraukti, nes žinai vardus ir paslaptis, pažįsti veidus. Todėl tęsi tai, kas tau liepiama, ir pradedi gerti.

— Mėgini susieti su kultu.

— Tai šaknys. Tu, Klere, prieš dvidešimt metų pamatei tai, ko neturėjai pamatyti. Po kelerių metų tavo tėvas sudarė sandorį, kuris, kaip pasakytų kiekvienas, kas jį pažinojo, jam visiškai nebūdingas. O kai jis mirė, visi kaltino tik jį. Tuo metu šerifas buvo Parkeris, ir tai labai patogu.

— Parkeris? Manai, kad Parkeris irgi visame tame dalyvavo?

— Man atrodo, jis buvo įklimpęs iki pat savo storo kaklo. Galbūt jį ėmė graužti sąžinė, o gal jis nebesugebėdavo blaiviai mąstyti, kai kraujas iš galvos suplūsdavo į pimpalą, bet jis papasakojo Sarai Hjuit tokių dalykų, apie kuriuos turėjo patylėti. Jis pralaimėjo, susikrovė daiktus, paliko savo patogų darbą, namus, saugumą. Po kelių mėnesių jis buvo rastas negyvas.

— Negyvas? Tu nesakei, kad jis mirė.

— Dabar sakau. Ir ką mes turime nuo tada? Už poros mylių nuo miestelio mergaitė susistabdė ne tą vairuotoją ir netrukus mirė. Kažkas nužudė Bifą, o jos kūną išmetė laukuose, kad atrodytų, jog tai padarė jis. O jis nebegali nei patvirtinti, nei paneigti. Užpuolama Liza Makdonald. Sara Hjuit dingo po to, kai užsiminė man apie Parkerį.

— Ir tos knygos, — sumurmėjo Klerė.

— Taip, knygos. Nemanau, kad tavo tėvas ir Bifas mėgo skaityti tą patį, nebent tam buvo priežastis.

— Ne, — tyliai ištarė ji. — Ir aš nemanau.

— Jei jie abu buvo kažkur įsivėlę, vadinasi, yra ir kitų. Karlė Džeimison buvo nužudyta, Klere. Nemanau, kad ji buvo pirma, ir velniškai bijau, kad ne paskutinė.

Ji tylėdama nuėjo prie savo krepšio ir ištraukė eskizų albumą. Tada atnešė prie sofos ir padavė jam.

— Nupiešiau tai šią popietę.

Kamas atvertė albumą. Pirmame lape buvo nupieštos apsiaustais apsigaubusios figūros. Beveik pagarbiai. Įdomu, ar ji tai supranta, svarstė jis. Tylėdamas jis pervertė lapus, atidžiai apžiūrėdamas kiekvieną piešinį. Moteris, tysanti ant medžio pakylos su taure tarp nuogų krūtų. Viena figūra su apsiaustu ir kauke, kurią jis atpažino kaip Mendeso ožio.

— Čia tavo tėvas?

— Ne. Jis buvo su kitokia kauke. Vilko.

Kitame piešinyje vyras stovėjo iškėlęs ranką, o kiti stebėjo jį ir moterį. Šalia jų liepsnojo laužas. Dar kitas piešinys vaizdavo mažą ožiuką ir peilį prie jo gerklės.

Klerė staiga nusisuko.

Dirstelėjęs į ją, jis žiūrinėjo toliau. Ji buvo nupiešusi nuogus vyrus su kaukėmis, šokančius aplink laužą, kol vienas iš jų santykiavo su moterimi. Kamas atidžiai apžiūrėjo vyrą su vilko kauke. Nuo jo pirštų lašėjo kraujas.

Ji tada buvo dar visai vaikas, pagalvojo jis, kovodamas su noru suplėšyti piešinius.

— Ar žinai, kur ši vieta?

— Ne. — Ji stovėjo priešais langą, žiūrėdama į šlapią, vėjuotą naktį.

— Sprendžiant iš tavo piešinio, tai laukymė.

— Ten buvo medžių. Daug medžių, man regis. Paskui jie tarsi prasiskyrė. Toji laukymė atrodė didžiulė, bet galbūt todėl, kad aš buvau maža.

— Kas atsitiko po šios paskutinės scenos?

— Nežinau. Pabudau lovoje.

— Gerai. — Jis dar kartą peržiūrėjo piešinius, ieškodamas detalių, kurias ji galėjo pridėti nesąmoningai. Vienas iš vyrų buvo žemas, kresnas, storu sprandu. Tai galėjo būti Parkeris. O gal jis tik norėjo, kad tai būtų Parkeris.

— Klere, ar piešdama tu rėmeisi įspūdžiais, ar sugebėjai viską aiškiai prisiminti?

— Ir vienu, ir kitu. Kai kurie vaizdai išliko labai ryškūs. Naktis buvo giedra, žvaigždėta. Galėjau užuosti dūmus. Moters oda buvo labai balta. Kai kurie vyrai atrodė įdegę, kokie būna fermeriai.

Jis sužiuro į ją.

— Ką?

— Įdegę. Žinai, rudi veidai, kaklai ir dilbiai. — Ji atsigręžė. — Tik šiandien tai prisiminiau. O kai kurie visiškai balti, bet juk buvo dar tik pavasaris. Tas su ožio kauke — kuris viskam vadovavo — atrodė liesas ir išblyškęs. Toks būna mažai saulės gaunantis žmogus.

— O balsai?

— Tas, kuris vadovavo, atrodė esąs labai įtakingas, kalbėjo valdingai, užburiančiai. Kitų balsai buvo susimaišę.

— Tu nupiešei trylika figūrų. Taip?

— Tikrai? — Ji priėjo ir pažvelgė jam per petį. — Nežinau. Tiesą sakant, negalvojau apie tai. Tiesiog taip išėjo.

— Jeigu taip ir jei mūsų versija teisinga, tada mažiausiai trys iš jų yra negyvi. Šerifas Parkeris, Bifas ir tavo tėvas. Tam, kad išlaikytų tokį patį narių skaičių, jiems reikėjo užverbuoti dar tris. Kur ši vieta? — sumurmėjo jis.

— Kažkur miške. Liza išbėgo iš miško.

— Mes apžiūrėjome kiekvieną Doperio miško pėdą. Badas, Mikas, aš ir miestelio vyrai. Pasidalijome į tris grupes ir dvi dienas šukavome kiekvieną colį. Nieko.

— Kad apžiūrėtum šių apylinkių miškus, reikia dešimteriopai daugiau.

— Patikėk, galvojau apie tai.

Ji vėl dirstelėjo jam per petį į piešinius.

— Mažai tepadėjo, ar ne?

— Ne, labai padėjo. — Jis padėjo albumą ir paėmė ją už rankos. — Žinau, kaip sunku tau buvo.

— Jei atvirai, jaučiuosi apsivaliusi. Dabar, kai padariau tai, nebereikės daugiau apie tai galvoti. Galėsiu grįžti prie darbo.

— Kai viskas baigsis, aš nesinešiu darbo į namus ir neįtrauksiu tavęs. — Jis pakėlė jos ranką prie lūpų. — Pažadu.

— Tu niekur manęs neįtraukei. Pradedu manyti, kad aš jau seniai dalyvauju tame. Noriu išsiaiškinti, ką mano tėvas padarė ir ko nepadarė, o tada viską pamiršti. Galbūt tai viena iš priežasčių, kodėl aš sugrįžau.

— Kad ir kokia būtų ta priežastis, džiaugiuosi, kad tu čia.

— Ir aš. — Klerė pasistengė atsikratyti blogos nuotaikos. Uždėjusi rankas jam ant pečių, ji ėmė juos masažuoti ir nusišypsojo, kai Kamas patenkintas garsiai atsiduso. — Žinai, labai nusivilčiau, jei neparsineštum į namus darbo. Kaip tada sužinočiau visas paskalas?

— Štai kaip. Ką gi, šiandien Leso Gledhilo dukra važiuodama automobiliu įsirėžė į Minės Aterton biuiką.

— Matai?

— Jos abi užblokavo visą eismą iš vieno miestelio galo į kitą. Minė, pasipuošusi plastikine kepuraite nuo lietaus ir baltais kaliošais, stovėjo sankryžoje ir reguliavo eismą.

— Gaila, kad nemačiau.

— Kai ištekėsi už manęs, žinosi viską, kas vyksta Emitsbore.

— Pirma tu turėsi pastatyti garažą.

— Ką?

— Garažą, — tarė ji pasilenkdama ir krimstelėdama jam į ausies lezgelį. — Man reikia vietos dirbti, o aš jau supratau, kad tau nepatiktų, jei įsikurčiau svetainėje.

Jis ištiesė ranką, apkabino ją ir užsitraukė ant savęs.

— Ar tai reiškia „taip"?

— Pirma turiu pamatyti garažo projektą.

— Aha. Vadinasi, taip.

— Tai buvo su sąlyga, jeigu... — spėjo pasakyti ji prieš jam užčiaupiant ją bučiniu. Jo rankos jau slydinėjo jos kūnu. Dusdama iš juoko, ji patogiau įsitaisė ant jo. — Tai reiškė „tikriausiai".

— Aš norėsiu vaikų.

Ji staigiai pakėlė galvą.

— Dabar?

Jis vėl ją prisitraukė.

— Kol kas tik mokysimės juos daryti.

Jie juokdamiesi nusirito nuo sofos ant grindų.

Trečia dalis

Kas sugeba,
teapskaičiuoja žvėries skaičių,
nes tai
žmogaus skaičius.
Apokalipsė

28 skyrius

JEI KALBĖSIME APIE SENIAUSIOS PASAULYJE PROFESIJOS ATSTOVES, MONA Šerman buvo tikra meistrė. Ji nuo keturiolikos metų pardavinėjo savo kūną, kad užsidirbtų pragyvenimui. Jai patiko galvoti, jog teikia viešąsias paslaugas. Ir teikia puikiai. Ji didžiavosi savo darbu ir vadovavosi taisykle, kad klientas visuomet teisus.

Kaip universalus beisbolo žaidėjas, Mona galėjo — ir darė — viską, ko iš jos buvo prašoma. Dvidešimt penki doleriai už valandą. Tradiciškai, netradiciškai, šiurkščiai, švelniai, iš viršaus ar iš apačios. Jei tik turi pinigų — Mona tavo. Pasitenkinimas garantuotas.

Tam tikra prasme ji manė esanti feministė. Juk ji verslininkė, kuri nustato savo darbo valandas ir prioritetus. Monos nuomone, jos gatvės patirtis buvo verta verslo magistro laipsnio.

Mona turėjo savo kampą ir nuolatinius klientus. Ji patiko vyrams, nes elgdavosi draugiškai prieš, per ir po verslo sandorio. Turėdama dešimties metų patirtį, ji žinojo, kaip svarbu palaikyti su klientais gerus santykius.

Vyrai jai netgi patiko, nepaisant jų sudėjimo, būdo ar fizinio pajėgumo. Išskyrus farus. Jų nekentė iš principo, nes jie trukdė naudotis jos teise į uždarbį. Juk jei ji nori užsidirbti pinigų savo kūnu, tai jos reikalas. Bet tie farai, kai tik neturi ką veikti, taip ir tempiasi ją į nuovadą. Kartą kameroje ji buvo smarkiai sumušta, ir už tai kaltino tik policininką, kuris ją ten įkišo.

Todėl kai jai pasiūlė šimtą kartų daugiau nei jos valandinis įkainis už tai, kad ji paskleistų melo ir tiesos mišinį vienam farui, Mona mielai sutiko.

Pusę sumos ji gavo iš anksto. Pinigai buvo įmesti į jos pašto dėžutę. Būdama gera verslininkė, Mona šešiems mėnesiams padėjo pinigus į banką, kad užaugtų solidžios palūkanos. Su jais ir kita atlygio dalimi ji planavo praleisti kitą žiemą Majamyje. Paatostogauti.

Ji nežinojo, kas davė pinigus, bet žinojo, iš kur jie. Palaikydama

profesionalius santykius su Bifu Stoukiu, Mona papildomai užsidirbdavo leisdamasi išdulkinama gaujos pamišėlių su kaukėmis. Ji žinojo, kad vyrams patinka žaisti įvairiausius keistus žaidimus, ir tai jai nieko nereiškė.

Kaip ir buvo sutarta, ji paskambino šerifui Raferčiui ir pasakė turinti informacijos, kuri gali jį sudominti. Jie susitarė susitikti apžvalgos aikštelėje šalia 70-ojo kelio. Ji nenorėjo priimti faro savo kambaryje. Juk reikia galvoti apie savo reputaciją.

Kai ji privažiavo savo aplamdytu ševroletu, jis jau laukė.

Neblogas, nors ir faras, pagalvojo ji, mintyse pasikartodama tai, ką turi pasakyti. Ji buvo išmokusi tekstą atmintinai. Mona šyptelėjo. Gal jai važiuoti tiesiai į Holivudą, o ne į Majamį.

— Rafertis?

Kamas nužvelgė ją. Šortai ir berankovė palaidinukė leido gėrėtis jos ilgomis kojomis ir lieknu liemeniu. Plaukai trumpi, nudažyti platinos spalva. Ji atrodytų jaunesnė, jei ne aplink akis ir burną įsirėžusios raukšlės.

— Taip, aš Rafertis.

— Aš Mona. — Ji nusišypsojo, atsegė mažą raudoną rankinę, kabančią jai tarp krūtų, ir išsiėmė cigaretę. — Turi ugnies?

Kamas išsitraukė degtukų dėžutę ir pridegė jai cigaretę. Jis luktelėjo, kol pro šalį praeis šeima.

— Tai ką turi man papasakoti, Mona?

— Ar Bifas tikrai buvo tavo senis?

— Mano patėvis.

Ji prisimerkė nuo dūmų.

— Aišku. Nes jokio panašumo nematau. Aš gana gerai pažinojau Bifą. Mus, galima sakyti, siejo glaudūs dalykiniai santykiai.

— Tu taip vadini savo darbą?

Taip, jis policininkas. Mona ištiesė ranką ir grakščiai nukratė pelenus ant žemės.

— Jis kartais užsukdavo į miestą ir mes puikiai pasilinksmindavome. Labai gaila, kad jis mirė.

— Jei būčiau žinojęs, kad judu tokie artimi, būčiau pakvietęs į

laidotuves. Eikim prie reikalo. Juk pasikvietei mane ne tam, kad papasakotum, jog Bifas buvo tavo nuolatinis klientas.

— Tiesiog atiduodu paskutinę pagarbą. — Jis vertė ją nervintis, tarsi ji būtų aktorė premjeros vakarą. — Išgerčiau ko nors šalto. Ten yra aparatai. — Ji atsisėdo ant akmeninės sienelės. Jai už nugaros dunksojo orūs kalnai ir driekėsi platus slėnis. Pakreipusi galvą ir metusi jam geidulingą žvilgsnį, Mona tarė: — Gal pavaišintum mane gėrimu, Raferti? Tik žiūrėk, kad būtų dietinis. Turiu rūpintis savo figūra.

— Aš čia ne tam, kad žaisčiau žaidimus.

— Kalbėčiau geriau, jei burna nebūtų tokia sausa.

Kamas sutramdė savo nekantrumą. Jis gali žaisti dviem būdais. Gali suvaidinti griežtą policininką, pamojuoti jai prieš nosį ženkleliu ir pagrasinti nusivežti į nuovadą apklausai. Arba gali nupirkti jai to prakeikto gėrimo ir leisti galvoti, kad ji vedžioja jį už nosies.

Įsikąsdama cigaretę, Mona stebėjo jį nueinantį. Jis turi faro akis, galvojo ji. Tokias, kurios gali atskirti prostitutę, net jei ši dėvėtų vienuolės abitą ir kalbėtų maldą. Ji turės būti atsargi, labai atsargi, jei nori gauti tuos kitus tūkstantį du šimtus penkiasdešimt.

Kai jis sugrįžo su dietine kokakola, Mona lėtai gurkštelėjo.

— Dvejojau, skambinti tau ar ne, — pradėjo ji. — Nemėgstu farų. — Ji jautėsi tvirčiau, sakydama gryną tiesą. — Dirbdama tokį darbą pirmiausia turiu rūpintis savimi.

— Bet paskambinai.

— Taip, nes negalėjau liautis galvojusi. Galima sakyti, negalėjau skirti savo klientams viso dėmesio. — Ji giliai įtraukė dūmų ir išpūtė juos pro šnerves. — Skaičiau laikraščiuose apie tai, kas nutiko Bifui. Tai mane labai sukrėtė — tik pagalvok, šitaip sumušti žmogų. Jis būdavo man labai dosnus.

— Neabejoju. Ir?

Ji vėl nukratė pelenus. Pro šalį praėjo toji pati šeima, sulipo į automobilį ir pasuko į šiaurę.

— Negalėjau išmesti to iš galvos, nors ir norėjau. Vis galvojau, kaip kentėjo Bifas. Tai neteisinga. Žinai, jis buvo įsivėlęs į gana nešvarų reikalą.

— Kokį nešvarų reikalą?

— Narkotikai. — Ji vėl giliai įtraukė dūmų stebėdama jį. — Aš su tuo mėšlu neturiu nieko bendra. Kartais parūkau žolės, bet daugiau nieko, jokio stipresnio šlamšto. Ne viena mergina taip baigė savo gyvenimą. Aš gerbiu savo kūną.

— Taip, tai šventovė. Ką nori pasakyti, Mona?

— Bifas dažnai girdavosi šiuo šalutiniu uždarbiu, ypač po to, kai pasitenkindavo. Atrodo, kad jis gaudavo narkotikų iš vieno haitiečio Vašingtone. O Bifas buvo perpardavinėtojas.

— Tas haitietis turi vardą?

— Bifas vadindavo jį tiesiog Renė ir sakydavo, jog tas labai turtingas. Turi didelį namą, gražių automobilių, daugybę moterų. — Įsijautusi į vaidmenį, Mona pastatė skardinę ant sienelės. — Bifas irgi norėjo viso to, labai norėjo. Jis sakydavo, kad jam tereikia prasukti vieną reikalą, didelį reikalą, ir tuomet jam nebereikės Renė. Kai matėmės paskutinį kartą, jis sakė, kad ruošiasi viską perimti į savo rankas, kad laukia krovinio, kurį parduos pats ir atsiskirs nuo Renė. Sakė, kad tada galėsime keliauti į Havajus, — pridūrė ji, nusprendusi pagražinti. Ji visada norėjo nuvykti į Havajus. — Po poros dienų perskaičiau, jog Bifas negyvas.

— Štai kaip. — Jis tiriamai žiūrėjo į ją. — Kodėl nepaskambinai anksčiau?

— Kaip jau sakiau, nemėgstu farų. Bet Bifas buvo geras žmogus. — Mona pabandė išspausti ašaras, kad sustiprintų efektą, tačiau nesugebėjo. — Skaičiau, kad jį kaltina kažkokios mergaitės išprievartavimu ir nužudymu. Bet aš netikiu. Kam Bifui prievartauti vaiką, kai jis žino, jog gali sumokėti moteriai? Manau, kad juos abu nužudė tas Renė, ir kadangi Bifas buvo toks geras klientas ir visa kita, pamaniau turinti kam nors apie tai papasakoti.

Labai įtikinama.

— Ar Bifas kada nors kalbėjosi su tavimi apie religiją?

— Religiją? — Mona užgniaužė šypseną. Ji buvo perspėta tikėtis šio klausimo ir informuota, kaip į jį atsakyti. — Keista, kad klausi. Tas Renė užsiiminėjo kažkokiu mėšlu. Garbino velnią. Tai vadinama santa... santer...

— Santerija?

— Taip taip. Santerija. Tikriausiai koks nors haitietiškas ritualas. Bifas manė, kad tai nuostabu. Šiurpu ir seksualu. Porą kartų jis buvo atsinešęs juodų žvakių, o aš turėjau apsimesti, jog esu nekalta. Jis mane surišdavo. — Mona nusišypsojo. — Už ką moki, tą ir gauni.

— Tiesa. Ar jis kada nors kalbėjo, kad dulkino tikrą nekaltybę?

— Nekaltybė yra pervertinama, šerife. Kai vyras kloja grynuosius, jis nori patyrusios moters. Bifui patikdavo neįprastos pozos, atletiškos, supranti? Nekalta mergelė tik gulėtų užsimerkusi. Tavimi dėta, aš pasidomėčiau tuo Renė.

— Taip ir padarysiu. Dar pasikalbėsime, Mona.

— Žinoma. — Ji pasiglostė klubą. — Žinai, kur mane rasti.

KAMUI TAI NEPATIKO. VISIŠKAI. VAŠINGTONO POLICIJA JAM ATSIUNTĖ haitiečio dosjė. Renė Kasjanolio, dar vadinamo Renė Kastilju, taip pat žinomo kaip Robertas Kastlis, anketos ilgis galėtų pasiekti Karibus. Kartą kalėjo už turto pasisavinimą, bet daugiau visi kaltinimai jam buvo atmesti. Ne kartą areštuotas ir apklaustas dėl įvairiausių kaltinimų — nuo narkotikų platinimo iki prekybos ginklais, — bet jis buvo gudrus. Šiuo metu jis leido atostogas Disneilende, ir, kad būtų išduotas, reikėjo daugiau nei kekšės žodžio.

Kam stambiam prekeiviui narkotikais grobti iš namų pabėgusią mergaitę ir ją žudyti? Dėl religinių nukrypimų? Galbūt, mąstė Kamas. Negalima ignoruoti to, kas akivaizdu. Bet ar tas haitietis, turėdamas tokią patirtį, kvailai rizikuotų iškasdamas kūną, kad galėtų apkaltinti kitą? Kažkas čia ne taip. Toks kaip Renė turėtų geriau išmanyti apie policijos darbą.

Kad ir kaip ten būtų, Kamas nujautė klastą. Ir nusprendė išsiaiškinti Monos ryšį su Karlės Džeimison žudiku.

Jis išsitraukė dosjė ir perskaitė ją dar kartą. Buvo birželio vidurys, ir savaitės lėkė pašėlusiai greitai. Kamas buvo beužverčiąs dosjė, kai į kabinetą įėjo Bobis Mesė.

— Labas, Kamai.

— Bobi. Kuo galiu padėti?

— Čia toks įdomus reikalas. — Jis pasikasė savo plinkantį pakaušį. — Tu žinai, kad nupirkau iš tavo motinos daug daiktų: baldų, lempų ir stiklo dirbinių. Tiesa, ar ji jau išvyko į Tenesį?

— Vakar išvažiavo traukiniu. Ar kas nors ne taip su tais daiktais?

— Ne, viskas gerai. Tik vakar valiau komodą, nes jau turiu susidomėjusį pirkėją. Tikrai gražus ąžuolinis baldas. Manyčiau, kokių 1860-ųjų.

— Šeimos relikvija.

— Ją reikėjo šiek tiek pataisyti. — Bobis nejaukiai pasimuistė. Jis žinojo, kaip jautriai žmonės reaguoja į šeimos relikvijų išpardavimą. Jis turėjo gudrauti dėl kelių priežasčių. — Žodžiu, ištraukęs stalčius aptikau štai ką. — Jis išėmė iš kišenės nedidelio formato knygelę. — Radau ją priklijuotą prie apatinio stalčiaus. Nežinojau, ką galvoti, tad atnešiau ją tau.

Banko atsiskaitymo knygelė, pastebėjo Kamas, paėmęs ją. Virdžinijos taupomasis bankas. Jis dukart perskaitė pavardes.

Džekas Kimbolas arba E. B. Stoukis. Pirmas didelis įnašas, penkiasdešimt tūkstančių, padarytas metai prieš Kimbolo mirtį. Tais metais, niūriai galvojo Kamas, kai žemė buvo parduota prekybos centrui. Pinigai buvo įnešami ir išimami ir po Kimbolo mirties. Įrašai baigėsi mėnesį prieš Bifo mirtį.

Bobis krenkštelėjo.

— Nežinojau, kad Džekas ir Bifas turėjo... a... bendrą verslą.

— Tikrai panašu į tai, ar ne? — Sąskaita buvo išsipūtusi iki daugiau nei šimto tūkstančių ir susitraukusi iki mažiau nei penkių tūkstančių po paskutinio išėmimo. — Ačiū, kad atnešei, Bobi.

— Pamaniau, taip bus geriausia. — Jis pasislinko arčiau durų, nekantraudamas paskleisti žinią. — Ko gero, jei Bifas būtų gyvas, tai dabar sėdėtų įklimpęs mėšle iki ausų.

— Ko gero. — Kamas niūriai pažiūrėjo į antikvarą. — Turbūt neverta prašyti, kad niekam nepasakotum?

Bobis turėjo sąžinės nurausti.

— Ką tu, Kamai, žinai, kad aš moku laikyti liežuvį už dantų, bet Bonė Sju stovėjo šalia, kai ją radau. Nežinia, kam ji jau spėjo papasakoti.

— Tik pagalvojau, — sumurmėjo Kamas. — Dar kartą ačiū. — Jis atsilošė kėdėje, tapšnodamas pieštuku sau per delną ir svarstydamas, kaip reikės parodyti tai Klerei.

KLERĖ GRĮŽO NAMO TEMSTANT, PIKTA, NUSIVYLUSI IR LIŪDNA. JI KĄ TIK beveik valandą kalbėjosi su Lizos chirurgu. Po antros operacijos Lizos koja buvo įprastiniame baltame gipse, ant kurio jau buvo pasirašę jos šeimos nariai, draugai ir dauguma trečio aukšto darbuotojų.

Šią savaitę ji grįš į Filadelfiją. Bet niekada nebebus profesionali baleto šokėja.

Daktaro Sju prognozės nepaveikė nei argumentai, nei maldavimai. Liza galės vaikščioti nešlubuodama, netgi šokti — aišku, nepersistengdama. Bet jos kelis niekada nebeatlaikys baleto treniruočių.

Klerė sėdėjo automobilyje prie šaligatvio priešais namą ir žiūrėjo į formą įgaunančią skulptūrą kieme. Moteris, siekianti žvaigždžių ir raškanti jas.

Po velnių.

Ji pažvelgė į savo rankas, lėtai atgniaužė kumščius, pavartė. Kaip ji jaustųsi, jei nebegalėtų kurti? Niekada nebegalėtų paimti į rankas plaktuko, lempos ar kaltuvo?

Tuščia. Mirusi. Sugniuždyta.

Liza gulėjo toje lovoje skausmo kupinomis akimis, tačiau jos balsas skambėjo tvirtai.

— Man rodos, aš visą laiką tai žinojau, — pasakė ji. — Kažkodėl yra lengviau žinoti nei svarstyti. Ar tikėtis.

Ne, galvojo Klerė, užtrenkdama automobilio dureles. Prarasti viltį lengviau. Ji stabtelėjo prie skulptūros ir įsistebeilijo į ją blėstančioje šviesoje. Jos forma dar tik ryškėjo — aukštai iškeltos ilgos, plonos ir grakščios rankos išskėstais pirštais. Siekiančios. Bet Klerė matė ją užbaigtą, ir jos veido bruožai buvo Lizos.

Galėčiau tai padaryti, mąstė Klerė. Suteikti skulptūrai Lizos veidą, jos grakštumą ir drąsą. Tai būtų šis tas. Ji nuleido akis ir pasuko į namą.

Skambėjo telefonas, tačiau ji nekreipė dėmesio. Ji nenorėjo su niekuo kalbėtis, bent jau kol kas. Nesivargindama uždegti šviesos, per virtuvę nuėjo į svetainę, vildamasi užmigti ir taip pabėgti nuo minčių.

— Laukiau tavęs.

Ernis išniro it šešėlis iš kitų šešėlių.

Klerė krūptelėjo, tačiau susitvardė ir atsisuko į jį.

— Paprastai žmonės laukia kieme, kol bus pakviesti užeiti. — Ji ištiesė ranką, norėdama įjungti lempą.

— Nedek. — Jis skubiai sulaikė jos ranką. Jo ranka buvo drėgna ir šalta. — Mums nereikia šviesos.

Jos pasipiktinimą nustelbė pirmieji baimės virpuliai. Ji priminė sau, kad langai atidaryti, ir keletas garsių šūksnių sukeltų ant kojų kaimynus. O jis tik vaikas. Ji ištraukė ranką. Seksualiai nepatenkintas, sutrikęs, bet vis tiek vaikas.

Ne žudikas. Ji nepatikėtų tuo. Nedrįso tikėti.

— Gerai, Erni. — Ji lyg niekur nieko perėjo per kambarį ir atsistojo už sofos. — Ką tai reiškia?

— Tu turėjai būti ta vienintelė. Supratau tai iš tavo žvilgsnio.

— Aš žiūrėjau į tave kaip į draugą. Nieko daugiau.

— Tu turėjai būti ta vienintelė, — spyrėsi jis. Ji jo viltis. Galbūt paskutinė. — Bet tu pasirinkai Rafertį. Leidai jam turėti tave.

Gailestis, bandęs pasiekti jos širdį, virto ledu.

— Mano santykiai su Kamu neskirti viešai aptarinėti. Tai tik mano reikalas.

— Ne. Tu buvai mano.

— Erni. — Kantrybės, ramino ji save. Kantrybės ir blaivaus proto. — Aš dešimčia metų vyresnė už tave, ir mudu pažįstami vos porą mėnesių. Mes abu žinome, kad aš niekada nepadariau nieko, kas leistų tau manyti, jog siūlau kažką daugiau nei draugystę.

Jis ėmė lėtai purtyti galvą, įsmeigęs į ją tamsias akis.

— Tu buvai atsiųsta. Aš maniau, kad tu buvai atsiųsta. — Jis beveik inkštė kaip vaikas, ir Klerė sušvelnėjo.

— Atsiųsta? Erni, tu žinai, kad tai netiesa. Tu savo vaizduotėje sukūrei tai, kas niekada neegzistavo.

— Aš mačiau statulą. Tą, kurią tu padarei. Vyriausiojo žynio. Bafometo.

Klerė priblokšta žengė žingsnį atgal.

— Apie ką tu kalbi? Ar tu ją pavogei?

— Ne, kiti. Kiti žino, ką tu žinai. Tu matei. Aš irgi.

— Ką mačiau?

— Aš priklausau. Dabar nieko nebegaliu padaryti. Negi nematai? Negi nesupranti?

— Ne. — Ji atsirėmė į sofos atlošą. — Nesuprantu. Bet norėčiau. Norėčiau tau padėti.

— Aš turėjau pajusti pakylėjimą. Tai turėjo suteikti man tą, ko aš norėjau.

Inkštimas virto ašaromis, bet ji negalėjo prisiversti prieiti ir paguosti jį.

— Erni, aš paskambinsiu tavo tėvams, gerai?

— Kokio velnio? — Ašaras pakeitė įtūžis. — Ką jie išmano? Kas jiems rūpi? Jie mano, kad viską sutvarkys priversdami mane lankytis pas psichiatrą. Gal jiems ir bus geriau nuo to. Aš nekenčiu jų, nekenčiu jų abiejų.

— Tu taip nemanai.

Jis užsidengė rankomis ausis, tarsi nenorėdamas girdėti nei jos, nei savo paties žodžius.

— Jie nesupranta. Niekas nesupranta, išskyrus...

— Išskyrus? — Klerė žingtelėjo jo pusėn. Jo akių baltymai žvilgėjo šešėliuose. Ji matė prakaito lašelius virš jo viršutinės lūpos, kur jis skusdavo tik kartą per savaitę. — Prisėsk, Erni. Sėskis ir papasakok man. Aš pasistengsiu suprasti.

— Jau per vėlu grįžti. Žinau, ką turiu daryti. Žinau, kur mano vieta. — Jis apsisuko ir išbėgo iš namo.

— Erni! — Ji išlėkė paskui jį, tada stabtelėjo kiemo vidury, išgirdusi, kaip jis įšoko į savo pikapą. — Erni, palauk. — Kai jis pralėkė pro ją, ji karštligiškai apsidairė. Jo namai buvo tamsūs. Klerė nusikeikė ir puolė prie savo automobilio. Ji nesugebėjo padėti Lizai. Galbūt galės padėti Erniui.

Jis įsuko į Meino gatvę, ir ji pametė jį iš akių. Trinktelėjusi per vairą, Klerė apsisuko ir ėmė naršyti po šalutines gatveles, ieškodama jo pikapo. Po dešimties minučių ji jau ketino pasiduoti, nusprendusi, kad bus geriausia nuvažiuoti į „Roko" piceriją ir papasakoti apie šį įvykį jo tėvams.

Tada ji pastebėjo jo pikapą, stovintį Grifito laidojimo namų galinėje automobilių stovėjimo aikštelėje. Klerė įsuko ir sustojo šalia. Nuostabu, pagalvojo ji. Ką jis daro? Laužiasi į laidojimo namus?

Ji negaišo laiko svarstydama apie pasekmes. Ji įeis ir ištemps jį iš ten kaip įmanoma tyliau. Tada nuveš pas tėvus.

Galinės durys buvo neužrakintos, ir ji atidarė jas, stengdamasi užgniaužti natūralų pasibjaurėjimą vieta, kur mirtis buvo įprastas dalykas. Paskubomis pasimeldusi, kad viduje nerastų lavono, ji įslinko pro duris.

— Erni? — sušnabždėjo. Jos tylus ir beveik pagarbus šnabždesys pakibo ore. Tai pristatymo salė, suprato ji, žiūrėdama į geležinius laiptus. — Kad tave kur, Erni, kodėl čia?

Staiga ji prisiminė simboliką. Karstai ir žvakės. Klerė žinojo liūdną paauglių savižudybių statistiką. Ernis tinkamas kandidatas. Plėšoma abejonių, ji stabtelėjo laiptų viršuje. Ji ne gydytoja. Jos niekas nemokė, kaip tokiu atveju elgtis. Jei jai nepavyks jo sustabdyti...

Bus geriau, jei ji susiras Kamą, nutarė Klerė, nors tai vertė ją jaustis skundike. Dar geriau būtų rasti daktarą Kremptoną. Ji pasuko prie durų, tačiau garsas iš apačios privertė suabejoti. Kodėl Ernis turėtų klausyti faro, ypač to, kurio nekenčia? Juolab jis nekreips dėmesio į mažo miestelio šeimos gydytojo patarimus. Jei tai tik jaunatviško pykčio protrūkis, kaip Ernis pasijus pamatęs farą? Ji prisiminė jo ašaras, neviltį ir atsiduso.

Ji nusileis į apačią ir pasistengs jį rasti. Nesvarbu, kad ji neturi reikiamų žinių — bent pasikalbės su juo ir pamėgins nuraminti. Lėtai, leisdama akims apsiprasti su tamsa, ji ėmė leistis laiptais.

Balsai. Su kuo, po galais, Ernis galėtų kalbėtis? — svarstė ji. Gali būti, kad Čarlis dirbo — o Dieve — ir pamatė vaikiną. Ji pasistengs paaiškinti, įtikinti Čarlį ir viską užglaistyti, tada nuveš Ernį pas tėvus, kol dar neatsitiko nieko rimta.

Ne, ne balsai, suprato ji. Muzika. Kažkas vargonais groja Bachą. Galbūt Čarliui patinka iškilminga muzika, gal tai nuteikia darbui.

Ji pasuko į siaurą koridorių. Sieninės žvakidės skleidė silpną šviesą, tačiau ją gožė šešėliai. Klerė vėl išgirdo šlamesį, murmėjimą, stelbiamą muzikos. Ji neryžtingai ištiesė ranką ir praskyrė ilgą juodą užuolaidą.

Tada nuaidėjo gongas.

Ant platformos gulėjo moteris. Iš pradžių Klerė pagalvojo, kad ji mirusi, tokia blyški buvo jos oda žvakių šviesoje. Bet ji pajudino galvą, ir Klerė, apimta dar didesnės baimės, suprato, jog ji gyva.

Jos rankose, sukryžiuotose ant nuogos krūtinės, buvo po juodą žvakę. Tarp praskėstų šlaunų stovėjo sidabrinė taurė, uždengta patena, ant kurios gulėjo mažas juodos duonos skritulėlis.

Kambaryje buvo tuzinas vyrų, vilkinčių ilgais apsiaustais su gobtuvais. Trys iš jų prisiartino prie altoriaus ir žemai nusilenkė.

Nuskambėjo balsas, beriantis žodžius lotynų kalba. Klerė atpažino jį ir ėmė drebėti.

To negali būti, galvojo ji, susvyruodama nuo pirmojo šoko. Ten buvo medžiai, laužas, dvelkė dūmais ir kvepėjo pušimis. Ji stebėjo, stipriai gniauždama kumštyje užuolaidos kraštą, ir jos krumpliai bolavo tamsoje. Balsas, kurį ji prisiminė iš savo sapnų, užpildė ankštą, atšiaurų kambarį.

— Pragaro karaliaus ir visų Pragaro demonų akivaizdoje čia, mano brolija, aš skelbiu Šėtono valdymą. Šios draugijos akivaizdoje aš atnaujinu savo ištikimybę ir priesaikas garbinti Jį. Mainais reikalauju Jo pagalbos tenkinant visus mano troškimus. Kviečiu jus, Broliai, padaryti tą patį.

Jį supantys vyrai vieningai pakartojo priesaiką.

Tai tiesa, sustingusi iš siaubo galvojo Klerė, kol celebrantas ir jo diakonai tęsė apeigas lotyniškai. Visa tai tiesa. Sapnas, jos tėvas. Gailestingasis Dieve, jos tėvas. Ir visi kiti.

Domine Satanas, Rex Inferus, Imperator omnipotens.

Celebrantas paėmė pateną, pakėlė ją prie krūtinės, kur ant apsiausto kabėjo sunki sidabrinė pentagrama, ir ėmė deklamuoti šventvagiškus žodžius seniai mirusia kalba. Tada padėjo pateną ir tą patį pakartojo pakėlęs taurę, kurią atlikęs ritualą vėl pastatė tarp plonų baltų moters šlaunų.

— Galingasis Tamsos valdove, mielaširdingai priimk šią auką, kurią mes paruošėme Tau.

Salsvas ir sunkus smilkalų kvapas priminė Klerei jos vaikystę, ilgas ir oficialias iškilmingas mišias. Tai irgi mišios, galvojo ji. Tik juodosios.

Dominus Inferus vobiscum.

Et cum tuo.

Jos kūną kaustė ledas. Ji drebėjo nuo jo šalčio, ragino save judėti, trauktis, bėgti, bet negalėjo atplėšti sustingusios rankos nuo užuolaidos. It sapne aidėjo muzika. Smilkalai svaigino galvą. Celebrantas iškėlė rankas. Jis vėl prabilo savo sodriu, hipnotizuojančiu balsu. Tada ji suprato. Nors jos protas nenorėjo to priimti, ji pažino balsą ir jam priklausantį veidą.

Salve! Salve! Salve!

Gongas suskambėjo tris kartus.

Tada ji puolė bėgti.

Ji negalvojo, kad turėtų judėti tyliai, būti atsargi. Ją apėmusi panika liepė bėgti, sprukti. Išgyventi. Tą patį jautė tą naktį prieš daugelį metų, kai lyg triušis skuodė per mišką atgal į tėvo automobilį. Ir tūnojo ten virpėdama iš baimės, kol ją rado tėvas.

Koridoriaus šviesos liejosi akyse, tylios ir paslaptingos, mesdamos ant laiptų dar gilesnius šešėlius. Akimirką ji tarėsi išvydusi tėvą, stovintį jų apačioje, gailesčio kupinomis akimis, kruvinomis rankomis.

„Juk sakiau, kad nevažiuotum, pyragiuk. Ten ne vieta mažoms mergaitėms. — Jis ištiesė į ją rankas. — Tai tik sapnas, blogas sapnas. Tu pamirši apie tai."

Klerė puolė jam į glėbį, tačiau vaizdas išblėso. Ji kūkčiodama nėrė metalinių laiptų link. Kartus kylančios isterijos skonis užkimšo jai gerklę. Dusdama ji pastūmė duris.

Ji spąstuose. Prakaito lašai, susikaupę ant odos, ėmė tekėti upeliukais. Galvoje skambėjo jos pačios tylūs maldos žodžiai. Jie ateis jos. Jie ją suras. Ir ji mirs, kaip mirė Karlė Džeimison. Jie paims peilį ir, tarsi ji būtų mažas išsigandęs ožiukas, perpjaus jai gerklę.

Riksmas buvo beišsiveržiąs iš jos lūpų, kai ji pagaliau apčiuopė sklendę ir išgriuvo į naktį. Akinama baimės, puolė per tamsą į auto-

mobilių stovėjimo aikštelę. Tada, netekusi kvapo, apsikabino medį ir prispaudė ašarotą veidą prie žievės.

Galvok, galvok, kad tave kur, įsakė ji sau. Tau reikia pagalbos. Reikia pasikviesti Kamą. Ji būtų galėjusi nubėgti į nuovadą, tačiau kojos nebeklausė. Jo gali ten nebūti. Reikia važiuoti į jo namus. Ten ji bus saugi. O tada jie abu ką nors sugalvos.

Ji apsidairė ir pamatė savo automobilį, spindintį raudonai šalia Ernio pikapo. Ji negali palikti jo čia. Neišdrįs. Ji žengė žingsnį, ir šleikštulio banga smogė jai į paširdžius it kumštis. Klerė sukando dantis ir žengė kitą žingsnį. Ji sės į automobilį, nuvažiuos pas Kamą ir papasakos jam, ką matė.

Ji suakmenėjo it kiškis, kai ją apšvietė automobilio žibintai.

— Klere? — Pro langą išlindo daktaro Kremptono galva. — Klere, ką, po galais, tu čia veiki? Ar gerai jautiesi?

— Daktare? — Ji linkstančiomis iš palengvėjimo kojomis puolė prie jo automobilio. Dabar ji nebe viena. — Ačiū Dievui. O, ačiū Dievui.

— Kas yra? — Jis pasitaisė akinius ir pastebėjo, kad jos vyzdžiai išsiplėtę. — Tu susižeidei, blogai jautiesi?

— Ne. Ne, mes turime dingti iš čia. — Ji metė skubų, baimingą žvilgsnį į duris. — Nežinia, kada jie gali pasirodyti.

— Jie? — Jo akys už spindinčių stiklų buvo pilnos susirūpinimo.

— Jie Laidojimo namuose. Rūsyje. Mačiau juos. Apsiaustus, kaukes. Visada maniau, kad tai buvo tik sapnas, bet, pasirodo, ne. — Ji kilstelėjo ranką, mėgindama sustabdyti žodžių srautą. — Aš kliedžiu. Man reikia pas Kamą. Ar galite mane palydėti?

— Nemanau, kad gali vairuoti. Gal aš geriau parvešiu tave namo?

— Man viskas gerai, — tarė ji, kai jis išlipo iš automobilio. — Mes negalime čia likti. Jie jau nužudė Karlę Džeimison, tikriausiai ir Bifą. Tai pavojinga. — Ji aiktelėjo, pajutusi adatos dūrį į ranką.

— Taip. — Jo balse skambėjo apgailestavimas, tačiau jis neištraukė adatos. — Man labai gaila, Klere. Aš labai stengiausi apsaugoti tave nuo šito.

— Ne. — Ji pabandė ištrūkti, tačiau vaizdas akyse jau liejosi. — O Dieve, ne.

29 skyrius

TAI BUVO SAPNAS. SAPNUOSE TU IŠ TIESŲ NIEKO NEJAUTI, O BALSAI sklando tavo galvoje. Reikia atsimerkti ir pabusti. Tada ji pamatys, kad guli ant savo sofos, apdujusi nuo vėlyvos popietės miego.

Bet kai jai pavyko praplėšti apsunkusius vokus, ji pamatė gulinti mažame juodame kambaryje. Į ją spoksojo Bafometo simbolis. Panika ėmė kovoti su narkotikais, ir ji pamėgino pajudinti galūnes. Riešai ir kulkšnys buvo surišti. Riksmas, perplėšęs jos galvą, išsprūdo silpna aimana. Jos niekas neišgirdo, tad jai teliko klausytis.

— Ji negali čia likti. — Čarlis Grifitas žingsniavo pirmyn ir atgal kitoje platformos pusėje. Jis buvo nusiėmęs gobtuvą ir atidengęs šviesiai rudus plaukus ir susirūpinusias akis. — Prakeikimas, kol ji čia, mes nė vienas nesame saugūs.

— Leisk man pasirūpinti saugumu. Kaip visada. — Meras ilgais, kaulėtais pirštais pačiupinėjo savo sidabrinę pentagramą. Jo šypsena buvo silpna, netgi pašaipi, tačiau Čarlis buvo per daug įsijautęs, kad tai pastebėtų.

— Jei daktaras nebūtų vėlavęs ir sutikęs jos lauke...

— Bet sutiko, — pastebėjo Atertonas. — Mes saugūs. Kaip gali tuo abejoti?

— Aš ne... aš neabejoju... tiesiog...

— Tavo tėvas padėjo formuoti mūsų brolįją. — Atertonas uždėjo ranką Čarliui ant peties, labiau tramdydamas nei ramindamas. — Tu buvai pirmasis iš naujosios kartos. Aš vertinu tavo blaivų protą, Čarlzai, tavo diskretiškumą ir ištikimybę.

— Žinoma, žinoma. Tačiau atlikti čia apeigas yra visai kas kita, nei čia laikyti ją. Privalau galvoti apie savo šeimą.

— Mes visi galvojame apie savo šeimas ir vienas apie kitą. Ji bus perkelta.

— Kada?

— Šįvakar. Pats tuo pasirūpinsiu.

— Džeimsai... — Čarlis dvejojo bijodamas, kad jo žodžiai išduos ne

tik baimę, bet ir abejones. — Aš esu ištikimas tau jau dešimt metų, nuo tada, kai tėvas atvedė mane į jūsų būrį. Bet Klerė... aš užaugau su ja.

Tarytum laimindamas, Atertonas sugniaužė Čarlio petį.

— Naikink, kol nesunaikino tavęs. Argi ne taip sako Įstatymas?

— Taip, bet... jei būtų kitas kelias.

— Yra tik vienas kelias. Jo kelias. Aš tikiu, kad ji buvo atsiųsta. Mes žinome, kad atsitiktinumų nebūna, Čarlzai, juolab kad ji atėjo pati. Tikiu, kad jos kraujas apvalys mus, pašalins tą dėmę, kuria jos tėvas bandė mus pažymėti prieš daugelį metų. Ji bus paaukota, kad nuramintų Jį, atlygintų už vieno iš mūsų išdavystę. — Atertono akys džiugiai ir nekantriai spindėjo prieblandoje. — Netrukus prisidės ir tavo sūnus.

Čarlis apsilaižė lūpas.

— Taip.

— Guoskis žinojimu, kad kita karta klestės ir džiaugsis gyvenimu padedama Jo galios. Eik ir palik viską man. Noriu, kad susisiektum su kitais ir nuramintum juos. Saulėgrįžos naktį mes susitiksime, aukosime ir tapsime galingesni.

— Gerai. — Kito kelio nebuvo, o Įstatymas nepaliko vietos kaltei ar sąžinei. — Tau reikia pagalbos?

Atertonas nusišypsojo, pamatęs, kad ir vėl pergalėjo silpnesnįjį. Valdžia buvo jo narkotikas.

— Mikas man padės.

Atertonas palaukė, kol Čarlis dingo už užuolaidos, tada atsisuko į Klerę. Jis žinojo, kad ji atgavo sąmonę ir klausėsi. Tai teikė jam pasitenkinimą.

— Reikėjo palikti vaikį ramybėje, — tarė jis. — Jis jau mano. — Atertonas pasilenkė, suėmė rankomis jos veidą ir pavartė. — Vis dar apsvaigusi, — pastebėjo jis, — bet supranti gana gerai.

— Suprantu. — Jos balsas atsklido tarytum iš tunelio. — Tai tu, visus tuos metus buvai tu. Tu nužudei tą vargšę mergaitę.

— Ir ją, ir kitas. Šeimininkas reikalauja aukų.

— Negali būti, kad tu tuo tiki.

Jis papūtė lūpas, kaip darydavo prieš pradėdamas pamoką.

— Supranti, svarbu ne tai, kuo aš tikiu, bet tai, kuo tiki jie. Jei liepsiu, jie nė nesusimąstydami pralies tavo kraują.

— Kodėl?

— Man tai patinka. — Jis nusimetė apsiaustą ir nusijuokė, išvydęs jos akyse siaubą. — O ne, aš nesiruošiu tavęs prievartauti. Neturiu nei laiko, nei noro. Tiesiog meras turi dėvėti tinkamą kostiumą. — Jis užsitempė ant savo kaulėtų kojų plačias trumpikes.

— Tai jau nebeveikia. — Klerė ryžtingai pasukiojo surištus riešus, tačiau virvė tik dar labiau įsirėžė į jautrią odą. — Padarei per daug klaidų.

— Taip, klaidų padaryta. Bet jos ištaisytos. — Jis papurtė baltus marškinius, žiūrinėdamas, ar nėra raukšlių. — Pirmoji buvo tavo tėvas. Jis labai mane nuvylė, Klere. Labai.

— Mano tėvas nieko nenužudė. Jis nebūtų tame dalyvavęs.

— Tiesą sakant, dalyvavo. — Atertonas kruopščiai užsisagstė sagas, nuo apačios iki viršaus. — Ir buvo gana svarbus narys. Protingas ir ambicingas žmogus, trokštantis žinių. Kai jis tapo vienu iš mūsų, degė tokia kaitria ugnimi — jis buvo man lyg brolis. — Atertonas atsisėdo ant trikojės taburetės ir užsitempė juodas kojinaites. — Jo nusigręžimas mane labai įskaudino. Ir į ką jis atsigręžė — į tą niekam vertą religiją su jos išpudruotu dievu... — Jis atsiduseęs papurtė galvą. — Ir kur tai jį nuvedė? Klausiu tavęs, kur? Prie butelio ir klaidingo teisingumo suvokimo. Ir visa tai tik todėl, kad jis nebuvo pasiruošęs eiti į priekį su mumis ieškoti aukštesnės galios.

Jis uždėjo rankas ant savo plaukuotų šlaunų ir palinko prie Klerės.

— Žmogaus aukojimas — ne mano išmonė, brangioji. Tai daroma nuo tada, kai atsirado pasaulis. Dėl labai paprastos priežasties — žmogus turi ne tik lieti kraują, bet ir klestėti ant jo. — Jis nužvelgė ją. — Taip, matau, tave tai baugina, kaip baugino ir Džeką. Bet jei paklaustum savęs atvirai — ar tavo pasibjaurėjimas yra vien tik refleksinė reakcija?

Ji tylėdama papurtė galvą.

— Kiek? Kiek žmonių tu nužudei?

— Skaičius nesvarbu, tau taip neatrodo? Pirmoji auka buvo išmėginimas, kurį išlaikė visi, išskyrus tavo tėvą. O ir moteris tebuvo prostitutė. Jos nužudymas buvo simboliškas. Galbūt, jei iš pradžių būčiau aptaręs tai su Džeku, paaiškinęs savo argumentus, jis nebūtų taip stipriai, taip neigiamai sureagavęs. Ką gi, tai mano kaltė.

Jis ištiesė ranką ir pasiėmė tamsias kelnes su aštriais it peiliai kantais.

— Galima sakyti, Džekas paliko mane dėl moters, nors mūsų santykiai buvo dvasiniai, ne fiziniai. Jis paliko mane, pasirinkęs rožinį ir tą šaltą, belytį Dievą. Aš jam atleidau. — Atertonas atsistojo, užsitraukė užtrauktuką ir siektelėjo diržo. — Jis negalėjo sau leisti išduoti mane ir rizikuoti savo šeima. Mes buvome priėmę priesaiką, kraujo priesaiką. Džekas darė tai, kas jam buvo liepiama, kol tik galėjo.

— Tu grasinai jam.

— Jis žinojo taisykles. Man regis, jį galutinai sugniuždė tas žemės sandoris. Jis pasakė man, jog nebedalyvaus tame. O tai buvo tik pinigai, supranti. Sandoris garantavo mums turtus ir valdžią. Bet Džekas vis labiau skandinosi alkoholyje, nebegalėjo blaiviai mąstyti.

Pro neviltį prasimušė nežymi vilties kibirkštėlė.

— Jis ketino pasakyti. Jis ketino papasakoti apie jus ir visa kita.

— O taip. Ketino. Ar bent jau tikėjosi rasti drąsos tai padaryti. — Atertonas paėmė savo pilkomis ir vyšninėmis juostelėmis išmargintą kaklaraištį ir pasikišo po apykakle. — Parkeris ir Mikas nuėjo pas jį, tikėdamiesi įtikinti to nedaryti. Bet Džekas nesiklausė, jis tiesiog pašėlo iš įsiūčio. Jie susigrūmė. Na, o toliau tu pati žinai.

— Jie jį nužudė, — sušnabždėjo Klerė. — O Dieve, jie nužudė jį.

— Liaukis, vargu ar galima kaltinti Parkerį ir Miką, kad tavo tėvas paliko tuos kuolus terasoje. Jis juk galėjo likti gyvas. Man regis, taip buvo įvykdytas teisingumas. — Atertonas baigė rišti mazgą ir pasitaisė kaklaraištį. — Man vis dar trūksta jo. — Dar kartą atsiduseęs, Atertonas paėmė švarką. — Tavo sugrįžimas į miestelį, tavo pasirodymas čia užbaigs ratą. Aš suklydau dėl Džeko. Reikėjo pasielgti su juo kaip ir su visais kitais išdavikais, bet aš leidausi užvaldomas simpatijos jam. Dabar turėsiu ištaisyti tą klaidą su tavimi.

— Tu nužudei mano tėvą.

— Ne, mano brangioji, manęs net nebuvo ten.

— Tu jį nužudei, — pakartojo Klerė. Ji pasimuistė, mėgindama išsivaduoti iš virvių. Jai norėjosi kandžiotis, draskytis, pulti jį. Atertonas ramiai paėmė gabaliuką audinio ir tvarkingai jį sulankstė.

— Deja, turėsiu tave nutildyti, kol būsi perkelta.

— Keliauk į savo pragarą.

— Jokio pragaro nėra. — Jis nusišypsojo, užkimšdamas jai burną. — Išskyrus tą, kurį patys susikuriame.

MIKAS TYLĖDAMAS UŽNEŠĖ JĄ LAIPTAIS IR NUNEŠĖ Į AUTOMOBILĮ. KLERĖ raitėsi ir spurdėjo, tačiau veltui. Kai jis numetė ją ant užpakalinės jos pačios automobilio sėdynės, ji užsimojo ant jo surištomis rankomis. Jis kantriai iškentė smūgį į petį, tada prisegė ją diržu.

— Kaip neatsargu palikti raktelius mašinoje. — Atertonas atsisėdo už vairo. — Nesvarbu, kad miestelis mažas, jaunimas gali ir neatsispirti tokio automobilio gundymams. Japoniškas, ar ne? — lyg niekur nieko tęsė jis, segdamasis diržą. — Aš laikausi tvirtos nuomonės, — bent jau viešai, — kad amerikietiški geriausi. — Atertonas pasuko raktelį. Tačiau vertinu galingumą. Kelionė nebus ilga, Klere, bet pasistenk įsitaisyti patogiai.

Jis išsuko iš aikštelės, paskui kairėn iš Meino gatvės ir išvažiavo iš miestelio. Jis tol žaidė su radiju, kol rado klasikinę stotį.

— Puiki mašina, — tarė jis. — Lengvai valdoma. Pavydžiu tau. Žinoma, aš negalėčiau važinėtis tokia mašina. Jei noriu siekti politiko karjeros, turiu rinktis nuosaikesnį gyvenimo būdą. — Jis įsivaizdavo save gubernatoriaus rūmuose. — Mano pinigai keliauja į Šveicarijos bankus ir, žinoma, į žemę. Džekas išmokė mane vertinti žemę. Kaip malonu tiesiog jos turėti. Be abejo, aš tenkinu ir Minės norus. Jos skonis gana paprastas, iš tiesų. Ji mane visur palaiko. Nors lovoje, sakyčiau, ji šiek tiek per daug įsitempusi. Bet užmokestis prostitutei yra labai maža kaina už tvirtą, sėkmingą santuoką. Argi ne? A, tiesa, tu negali kalbėti.

Jis ištiesė ranką ir ištraukė kamštį jai iš burnos.

— Gali rėkti, jei nori. Vis tiek niekas negirdės.

Klerė nesivargino. Surištomis rankomis ir prisegta diržu, ji netgi negalėtų pamėginti griebti už vairo. Galbūt taip geriausia, galvojo ji. Jei automobilis apsiverstų, ji gali žūti. O ji buvo pasiryžusi išgyventi. Bus geriau, jei ji leis jam kalbėti ir atidžiai stebės kelią, kuriuo jie važiuoja.

— Ar tavo žmona žino?

— Minė? — Jis meiliai ir atlaidžiai šyptelėjo. — Na jau ne, Minės mes neaptarinėsime. Viena iš mūsų pagrindinių taisyklių yra nevelti čia žmonų ir dukterų. Galima sakyti, kad mūsų klubas išskirtinai vyriškas. Tau gali pasirodyti, kad mes diskriminuojame moteris ir laužome įstatymus. Tačiau mes vadiname tai atranka.

— Daktaras Kremptonas. Negaliu patikėti, kad jis irgi tuo užsiima.

— Jis vienas iš klubo įkūrėjų. Tikriausiai nežinai, kad jis turėjo bėdų dėl narkotikų, kai mokėsi medicinos mokykloje. — Atertonas žvilgtelėjo į ją. — Turėtum žinoti, kad žmonės ne visada yra tokie, kokie atrodo. Nors gerasis daktaras pastaruoju metu kelia man šiokių tokių rūpesčių, nėra nieko, su kuo aš negalėčiau susitvarkyti. Tik reikia laiko. — Jis su didžiuliu malonumu susidorotų su Kremptonu taip, kaip susidorojo su Bifu. Kai tai bus atlikta, neliks nė vieno, kuris drįstų juo abejoti. — Nesunku rasti vyrų, kurie nori gyventi kitaip, — tęsė jis, — ypač jei kitaip reiškia seksą, pinigus, narkotikus ir galios skonį.

Dabar jie važiavo stačiu, vingiuojančiu keliu, kuris ėjo per beveik nedirbamą žemę. Iš abiejų pusių dunksojo miškai. Atertonas nuspaudė akceleratorių ir padidino greitį.

— Nuostabi mašina. Bus gaila ją sunaikinti.

— Sunaikinti?

— Džordžas iš Džerio automobilių pardavimo ir remonto dirbtuvių labai mums padeda. Pirmiausia ji bus išardyta. Tikiuosi, gausime už ją daugiau nei už tą niekam tikusį Saros Hjuit ševroletą.

— Saros? Jūs...

— Deja, tai buvo būtina. Ji žinojo daugiau nei reikėjo.

— Bifas irgi.

— Jis buvo nubaustas. — Atertonas nusišypsojo. Jis atrado dar vieną būdą pajusti valdžią — drąsiai kalbėti apie tai, ką yra padaręs. — Tiesiog jis nebegalėjo kontroliuoti savo įpročių — gėrimo ir narkotikų. Jis sulaužė Įstatymą užpuolęs vieną iš mūsų, o paskui viešai susikibęs su šerifu. Gaila. Jis buvo vienas iš pirmųjų, pritaręs tikrajam aukojimui. Mane žavėjo jo grynas savanaudiškumas. Jis norėjo Džeinės Raferti, bet jam trukdė Maikas Rafertis, todėl jį nužudė.

— Bifas nužudė Kamo tėvą?

— Akiplėšiškas ir nuostabus ėjimas. Man regis, jis apsvaigino Maiką, tada grandinėmis ir svertu užkėlė jį ant traktoriaus. Rizikinga. Bet koks gyvenimas be rizikos? O paskui guodė liūdinčią našlę.

Šleikštulys gniaužė Klerei gerklę. Ji pasimuistė ir koja užkliudė metalinę dildę, kuri gulėjo ten pamiršta nuo kelionės pas Anę. Klerė smarkiai plakančia širdimi prisitraukė ją arčiau.

— Jūsų kultas yra tik dingstis žudyti.

— Jokia dingstis. — Atertonas įsuko į išvažinėtą keliuką ir buvo priverstas sumažinti greitį, kad išvengtų duobių ir grumstų. — Tai kelias. Kelias, kurį pasirenki ir eini. Visi mūsų grupės nariai turi ko nori, ko reikia ir dar daugiau. Mūsų daugėja sulig kiekviena diena. Mažuose miesteliuose ir dideliuose miestuose. Prieš trisdešimt metų tebuvau apgailėtinas šauktinis kariuomenėje. Lindėjau Kalifornijoje ir skaičiavau dienas iki paleidimo, kada galėsiu pradėti likusią savo nykaus ir nelaimingo gyvenimo dalį. Tada mane pakvietė į sektą, labai įdomią, bet neorganizuotą grupę. Aš pradėjau suprasti, kaip šiek tiek pasistengus būtų galima paversti tokią religiją maloniu ir pelningu reikalu. Tik pažiūrėk į katalikų bažnyčios galią ir turtus. Aš pasiėmiau iš jų ir iš kitų panašių grupių tai, ko man reikėjo, o kai grįžau namo, ėmiau ieškoti kitų. Ar tavęs nestebina, kaip paprasta patraukti savo pusėn solidžius miestelėnus?

— Man tai kelia pasibjaurėjimą.

Atertonas susijuokė.

— Ką gi, ne visi gali atsiversti. Dėjau daug vilčių į Kameroną, bet jis mane nuvylė. Bijau, kad teks jo atsikratyti. — Jis sugavo jos pasibaisėjusį žvilgsnį ir nusijuokė. — O, nesijaudink, vargu ar prireiks imtis smurto. Užteks politinio spaudimo, kad jis išsinešdintų. Aš jau pasistengiau, kad jis ieškotų Bifo žudiko kitur. Kamerono nėra ko bijoti. Ir kol jis nekelia man grėsmės, tol yra saugus. Ką gi, atvažiavome.

Kelias užsibaigė kalnuose, maždaug pusės mylios aukštyje. Jie sustojo priešais aukštus vartus. Kol Atertonas niūniavo kartu su Šopenu, Mikas išlipo iš kito automobilio ir nuėjo atidaryti vartų.

— Man ką tik šovė mintis, — tarė Atertonas, įvažiuodamas į kie-

mą. — Dabar tu nebepanaudosi tos ruplės. Gaila. Norėjau pamatyti, ką iš jos būtum padariusi.

Klerė patyliukais buvo pakėlusi dildę iki kulkšnių.

— Ruošiesi nužudyti mane čia?

— Ką tu, žinoma, ne. Kaip Džeko dukra, turi teisę dalyvauti ceremonijoje. Aš netgi nusprendžiau išbraukti iš jos seksą. Jo atminimui pagerbti. — Jis sustojo priešais mažą, žemą trobelę. — Laikysime tave čia kaip įmanoma patogiau iki saulėgrįžos.

— Aš tuoj apsivemsiu. — Ji susilenkė, tvirtai suspausdama dildę tarp blauzdų. Kai Mikas atidarė dureles, ji pasviro į priekį. — Prašau, aš tuoj vemsiu.

— Nulenk jos galvą tarp kelių, — lipdamas iš automobilio paliepė Atertonas.

— Ramiau, Klere. — Mikas atsegė diržą. — Apgailestauju dėl šito. Bet mes nieko negalime padaryti. — Jis palenkė jos galvą žemyn.

Ji sugriebė dildę rankomis ir atsitiesdama bedė jam į krūtinę. Trykštelėjo kraujas. Mikas susvirduliavo, atšoko, tad antru bandymu ji tik nubrozdino jam šlaunį.

— Tu nužudei mano tėvą, niekše!

Kai jis aikčiodamas parklupo, ji pamėgino ištrūkti iš automobilio. Tą akimirką galvoje sprogo skausmas, ir ji sudribo Atertonui prie kojų.

KUR JI, VELNIAI RAUTŲ? KAMAS JAU ANTRĄ KARTĄ IEŠKOJO KLERĖS JOS namuose. Jis nenorėjo pulti į paniką. Ji galėjo išvažiuoti pasivažinėti, aplankyti draugę. Galėjo eilinį kartą išdumti į sendaikčių turgų.

Kodėl ji nepaskambino?

Raštelis, kurį paliko ant virtuvės stalo vakar vakare, — po dviejų valandų laukimo, — tebegulėjo vietoje. Lova kaip visada buvo sujaukta. Neįmanoma nustatyti, ar ji miegojo joje, ar ne. Rankinė namuose. Bet ji dažnai palikdavo ją, tik įsidėdavo į kišenę pinigų ir šokdavo į automobilį.

Gal jis per smarkiai spaudė ją su tais piešiniais, ir jai reikia pabūti vienai.

Bet, prakeikimas, kai jie matėsi paskutinį kartą, viskas buvo puiku. Jis atsisėdo prie virtuvės stalo, stengdamasis nepasiduoti juodam nerimui ir prisiminti jų paskutinę naktį kartu.

Jie gulėjo ant svetainės kilimo, susipynusiomis rankomis ir kojomis. Dainavo Bonė Rait. Pro langą pūtė lengvas vasariškas vėjelis, kartu nešdamas lėlio giesmę.

„Kodėl tu persigalvojai?" — paklausė jis.

„Dėl ko?"

„Dėl vedybų su manim."

„Aš nepersigalvojau. — Ji užsirito ant jo, padėjo rankas jam ant krūtinės ir pasirėmė jomis smakrą. — Aš tik vaidinau. — Jis prisiminė jos šypseną. Jos akys buvo tamsios it auksas sename paveiksle. — Mano pirmoji santuoka buvo apgailėtina nesėkmė. Ji pavertė mane baile. Ne, — ji giliai įkvėpė, tarsi būtų pasiryžusi prisiminti viską tiksliai, — ji įskiepijo man nesaugumo jausmą. Maniau, kad viską dariau teisingai, bet, pasirodė, ne."

„Ne kuris nors vienas būna kaltas, kai žlunga santuoka."

„Ne, mes abu darėme klaidų. Mano didžiausia klaida buvo ta, kad man per mažai rūpėjo. Kai viskas ėmė byrėti, aš tiesiog nuleidau rankas. Atsiribojau emociškai. Nuo tada, kai mirė tėvas, tai tapo mano įpročiu. Tai labai elementari lygtis. Kai tau per daug nerūpi, tai per daug ir neskaudina. Su tavim jos nepavyko pritaikyti."

„Tai tekėsi už manęs todėl, kad aš pažeidžiau tavo lygtį?"

„Paprastai tariant, taip. — Ji pabučiavo jam į kaklą. — Aš taip tave myliu, Kamai. — Jis jautė jos lūpas prie odos. — Geriau jau pradėk statyti tą garažą."

Nuo tada jis jos nematė.

Negalėdamas nusėdėti, Kamas pakilo ir nuėjo į garažą. Įrankiai buvo vietoje. Ant darbo stalo mėtėsi krūva eskizų. Ant grindų gulėjo medžio atplaišos.

Jei ji dabar grįžtų, juoktųsi iš jo nerimo. Ir būtų teisi. Jei nebūtų toks įsitempęs, jis nė nemirktelėtų išgirdęs, kad jos nėra namuose. Tačiau jam nedavė ramybės pokalbis su Mona Šerman. Jis buvo velniškai tikras, kad viskas suvaidinta.

Mona Šerman melavo. Arba melas buvo supintas su tiesa, kad būtų sunkiau juos atskirti. Pirmiausia, jam reikia įrodyti, kad ji melavo, o tada išsiaiškinti kodėl.

Tačiau tai neturi nieko bendra su Klere, tarė jis sau. Klerės tai neliečia. Jis pasirūpins, kad taip ir liktų.

ERNIS STĖBĖJO, KAIP RAFERTIS GRĮŽTA Į AUTOMOBILĮ IR NUVAŽIUOJA. Kaip vaikas, kuriuo dabar ir troško būti, jis įšliaužė į lovą ir užsidengė galvą antklode.

KAI KLERĖ PABUDO, BUVO TAMSU. JI NEŽINOJO, KOKS DABAR PAROS metas, nes langai buvo sandariai uždengti. Galvoje tvinksėjo bukas skausmas. Pabandžiusi pajudėti pajuto, kad rankos ir kojos pririštos prie lovos virbų.

Apimta aklos, gerklę gniaužiančios baimės, ji ėmė tampyti virves ir sukiotis, kol skausmas prasimušė pro baimę, ir ji pravirko į pelėsiais atsiduodančią pagalvę.

Ji nežinojo, kiek praėjo laiko, kol vėl susitvardė. Bet tai buvo nesvarbu. Ji viena. Bent jau nesuteiks malonumo Atertonui savo ašaromis.

Atertonas. Pareigingasis Emitsboro meras. Jos tėvo draugas. Atsidavęs tiksliųjų mokslų mokytojas ir ištikimas vyras. Tai jo balsą ji girdėjo prieš daugelį metų, kviečiantį demonus vardais. Tai jo ranką matė pakeltą su žudyti paruoštu peiliu.

Šitiek metų, galvojo ji. Jis tyliai tarnavo miesteliui. Ir tylomis griovė jį.

Daktaras Kremptonas. Geriausias jos tėvo draugas, jos surogatinis tėvas. Ji su skausminga neviltimi pagalvojo apie Alisą. Kaip tai paveiks Alisą? Ar ji kada nors susitaikys su tuo? Niekas, galvojo Klerė, nesupranta geriau už ją, ką reiškia netekti tėvo.

Čakas Grifitas, Mikas Morganas, Bifas Stoukis. Kiek dar?

Ernis. Ji užsimerkė, su liūdesiu galvodama apie jo motiną.

Bet Ernis dar turi šansą. Jis bijo, o baimė sveikas dalykas. Galbūt, tik galbūt jai pavyks rasti būdą įtikinti jį padėti jai.

Kažin ar ji nužudė Miką, svarstė Klerė. Meldėsi, kad būtų. Joje nubudo kartūs neapykantos nuodai, mintys praskaidrėjo. Taip, ji melsis, kad tik būtų jį nužudžiusi. Atertonui tektų aiškintis dėl mirusio šerifo pavaduotojo.

Ašaros išdžiūvo, panika irgi dingo. Klerė atsargiai pasuko galvą ir ėmė apžiūrinėti kambarį.

Jis buvo ne didesnis nei dešimties ir dvylikos pėdų ir atsidavė priplėkusiu, drėgnu oru. Kartais pasigirsdavo kažkoks krebždesys, bet ji stengėsi negalvoti, kas tai galėtų būti.

Netoli stovėjo stalas ir keturios kėdės. Aplink jas ant grindų mėtėsi nuorūkos. Klerė suprato besijaučianti geriau, kai pajuto norą užtraukti vieną iš tų nuorūkų.

Pasibjaurėtina, tačiau normali mintis, nutarė ji.

Kaip, po galais, ji ištrūks iš čia?

Ji pasisuko į vieną pusę, tada į kitą, dejuodama iš skausmo, ir suprato, kad jie nepaliko jai nė galimybės atsisėsti. Jos riešai jau kraujavo. Jai norėjosi į tualetą.

Klerė vos nepasidavė isteriško juoko priepuoliui, tačiau prisivertė gulėti ramiai ir kvėpuoti, kol noras praeis.

Automobilio variklio gausmas vėl sugniuždė jos savitvardą. Ji šaukėsi pagalbos, kai atsidarė durys ir įėjo daktaras Kremptonas.

— Tu tik sukelsi sau daugiau skausmo, Klere. — Jis parėmė duris akmeniu, kad į kambarį patektų saulės ir šviežio oro. Ji sumirksėjo. Vienoje rankoje jis laikė savo medicininį lagaminėlį, kitoje — dėžutę su mėsainiu. — Atnešiau tau valgyti.

— Kaip galite šitaip elgtis? Daktare Kremptonai, jūs pažįstate mane visą savo gyvenimą. Aš užaugau su Alisa. Ar nutuokiate, ką jai teks išgyventi, kai sužinos, ką padarėte? Kas esate!

— Mano šeima yra mano rūpestis. — Jis padėjo lagaminėlį ir dėžutę su maistu ant kėdės, tada pritraukė ją prie lovos. Jis nenorėjo to daryti, tai niekinga. Kai tik jis atims iš Atertono valdžią, jie grįš į tikrąjį kelią. Daugiau jokių klaidų. Aukų irgi. — Tu susižeidei. — Jis pliaukštelėjo liežuviu, apžiūrinėdamas jos riešus. — Gali patekti infekcija.

Ji neišlaikiusi nusijuokė.

— O, tai jūs lankote aukas jų namuose. Palaikote mūsų gyvybes aukojimui. Jūs tikras humanistas.

— Aš daktaras, — šaltai atsiliepė jis.

— Jūs žudikas.

Jis pasidėjo lagaminėlį ant grindų ir atsisėdo.

— Mano religiniai įsitikinimai netrukdo mano pasišventimui medicinai.

— Tai neturi nieko bendra su religija. Jūs ligonis ir sadistas. Jūs prievartaujate, žudote ir mėgaujatės tuo.

— Nesitikiu, kad suprasi. — Jis ramiai atidarė lagaminėlį ir išsiėmė švirkštą. — Jei būčiau žudikas, nužudyčiau tave dabar, suleisdamas per didelę dozę. — Jo akys išliko kantrios, netgi švelnios. — Juk žinai, kad negalėčiau to padaryti.

— Aš nieko nežinau apie jus.

— Aš toks, koks visada buvau. — Jis suvilgė vatos gumulėlį spiritu. — Kaip ir kiti, aš atvėriau save galimybėms ir pasmerkiau vadinamąją krikščioniškąją bažnyčią, kuri remiasi veidmainiškumu ir savęs apgaudinėjimu. — Jis pasitaisė akinius ir iškėlęs švirkštą iššvirkštė į orą lašą narkotiko.

— Nereikia. — Ji įsmeigė akis į adatą. — Prašau, nereikia.

— Aš esu matęs didžių dalykų, Klere. Ir žinau, patikėk manim, kad žmogų gelbsti ne savęs neigimas, o atlaidumas ir gyvybingumas. — Jis nusišypsojo jai, tačiau jo akyse spindėjo karštis, kurio ji nenorėjo suprasti.

— Tai padės tau pasijusti geriau. Patikėk. Kai nurimsi, aš aprišiu tavo žaizdas ir padėsiu pavalgyti. Nenoriu, kad tau skaudėtų. Viskas netrukus baigsis.

Ji ėmė muistytis ir šaukti, tačiau jis sugriebė jos ranką ir švelniai įbedė adatą.

LAIKAS SLINKO IT PER MIGLĄ. APRIMUSI NUO NARKOTIKŲ, JI PAKLUSNIAI sėdėjo, kol Kremptonas valė ir tvarstė jos riešus ir kulkšnis. Ji netgi padėkojo jam blankia, mandagia šypsena, kai jis suvalgydino jai mėsainį.

Mintyse ji vėl buvo vaikas, sergantis gripu, vilkintis naktiniais marškiniais su ant jų išpieštais šokančiais kačiukais. Ji paklusniai išėjo su juo į lauką, kai jis išvedė ją nusišlapinti. Paskui jis paguldė ją atgal į lovą ir liepė miegoti. Klerė paklusniai užsimerkė. Ji nejuto, kaip jis vėl ją pririšo.

Ji sapnavo tėvą. Jis verkė. Sėdėjo prie virtuvės stalo ir verkė. Atrodė, kad niekas, ką ji sakė ar darė, negalėjo jo paguosti.

Ji sapnavo Kamą, mylėjosi su juo ant virtuvės grindų, alpdama iš geismo, apkvaitusi iš malonumo. Jos nuogas kūnas buvo slidus nuo prakaito.

Paskui ji atsidūrė ant medinės pakylos, jau nebekaistanti iš aistros, bet sustirusi iš baimės. Ją apsižergė Ernis.

Kai pabudo, jai buvo vėsu nuo šalto prakaito. Apdujusi nuo narkotikų, ji pasuko galvą ir prispaudė skruostą prie pagalvės. Bet neturėjo jėgų netgi melstis.

— JOS NĖRA NUO VAKAR RYTO. — KAMAS PERSIBRAUKĖ RANKA VEIDĄ, kalbėdamasis su valstijos policija. — Jos namai neužrakinti, tačiau niekas nepaimta. Drabužiai, papuošalai, įrankiai ir visi dokumentai tebėra vietoje. — Jis trumpam nutilo, įtraukdamas dūmų į jau išgraužtą gerklę. — Paskambinau jos broliui, draugams. Niekas neturi jokių žinių. — Jausdamas pykinimą, jis apibūdino jos išvaizdą. — Baltaodė moteris, dvidešimt aštuonerių. Ūgis penkios pėdos ir dešimt colių, sveria apie šimtą penkiolika svarų. Plaukai raudoni, vidutinio ilgio, banguoti. Akys gintaro spalvos. Ne, ne rudos. Gintarinės. Be randų. Gali vairuoti naujo modelio raudoną nisaną. Niujorko numeriai BBA 4451.

Jis privertė policininką viską pakartoti. Kai padėjo ragelį, tarpduryje stovėjo Badas Hjuitas.

— Pusė miestelio jau ieško jos. — Jausdamasis nevisavertis, Badas žvilgtelėjo į kavinuką. — Nori kavos?

Devyniasdešimt penkis procentus Kamo kraujo jau sudarė kofeinas.

— Ne, ačiū.

— Skambinai spaudai?

— Taip. Jie išspausdins jos nuotrauką. — Jis vėl pasitrynė veidą. — Prakeikimas.

— Tau derėtų pamiegoti. Tu jau visą parą ant kojų. — Badas susikišo rankas į kišenes. — Suprantu, kaip jautiesi.

Kamas pakėlė galvą.

— Žinau, kad supranti. Eisiu, apvažiuosiu dar ratą. Pabūsi nuovadoje?

— Aišku. Kaip nelaiku susirgo Mikas. Jis mums praverstų.

Kamas tik linktelėjo.

— Palaikysime ryšį per radiją. — Suskambo telefonas, ir jis skubiai griebė ragelį. Pokalbis buvo trumpas. — Gavau leidimą patikrinti Monos Šerman banko sąskaitas.

— Aš galiu patikrinti.

— Ne. Turiu kai ką padaryti. Grįšiu maždaug po pusvalandžio.

Po valandos jis jau beldėsi į Monos buto duris.

— Gerai jau... Jėzau. Vieną minutę, kad jus kur. — Ji apsimiegojusi atidarė duris, tebesirišdama ploną gėlėtą chalatą. Nespėjus jai prasižioti, Kamas atplėšė duris ir įgriuvo į kambarį.

— Mums reikia pasikalbėti.

— Aš jau papasakojau, ką žinau. — Ji persibraukė per susivėlusius plaukus. — Neturi teisės taip čia įsiveržti.

— Velniop mano teises. — Jis pastūmė ją į kėdę.

— Ei. Vienas skambutis advokatui, vaikine, ir gali prarasti tą savo ženklelį.

— Pirmyn, skambink. Gali užsiminti ir apie tai, kad esi žmogžudystės bendrininkė.

Atsargiai jį stebėdama, Mona užsismaukė ant peties chalato rankovę.

— Nesuprantu, apie ką čia kalbi.

— Esi kada nors sėdėjusi, Mona? — Jis uždėjo rankas ant kėdės porankių ir palinko į ją. — Kalbu ne apie naktį ar dvi apygardos areštinėje. Kalbu apie tikrą kalėjimą. Nuo dešimties iki dvidešimties metų Džezape.

— Aš nieko nepadariau.

— Įnešei į savo sąskaitą dvi stambias sumas. Protingas sumanymas laikyti pinigus banke. Tu tikra finansų žinovė.

— Ir ką? — Ji lyžtelėjo lūpas. — Verslas puikiai sekasi.

— Pirma suma įmokėta dieną prieš pokalbį su manimi. Antra — dieną po. Velniškas sutapimas.

— Tikrai. — Ji sugraibė cigarečių pakelį, gulėjusį šalia. — Ir ką?

— Iš kur juos gavai?

— Kaip jau sakiau... — Ji užsikosėjo, kai jis sugriebė ją už gerklės ir suspaudė.

— Aš užimtas žmogus, Mona, tad negaiškime laiko. Gal man papasakoti tau, kaip viskas buvo? Kažkas sumokėjo tau, kad pamėtėtum man naują pėdsaką. Tą mėšlą apie kažkokį haitietį, kuris neva patvarkė Bifą, nes šis nusuko nuo jo pinigus.

— Bifas buvo perpardavinėtojas, sakiau tau.

— Gali būti. Galbūt jis nusuko kažkiek pinigų. Tik tam jam ir užteko smegenų. Visa kita visiškas mėšlas. O dabar klok, kas tau sumokėjo, kad pakalbėtum su manim.

— Aš pati tau paskambinau. Tenorėjau padėti.

— Norėjai padėti. — Jis išsitiesė ir spyrė į stalą. Lempa nukrito ant grindų. — Norėjai padėti, — pakartojo, stumtelėdamas ją atgal į kėdę, kai ji norėjo pašokti. — Jie nepapasakojo tau apie mane, a? Apie mano problemą. Vašingtone dirbau policininku. Turėjau atsisakyti darbo dėl gero, tykaus darbelio mažame miestelyje. Žinai kodėl?

Ji papurtė galvą. Dabar jis nepanėšėjo į policininką. Dabar jis atrodė tiesiog įtūžęs.

— Supranti, turiu bėdų dėl savitvardos. Kai kas nors pradeda man meluoti, aš supykstu. — Jis čiupo beveik tuščią viskio butelį ir sviedė jį į sieną. Stiklas sudužo, ir kambaryje pasklido aitrus gėrimo kvapas. — Ir pradedu daužyti daiktus. O jei ir toliau meluoja, visiškai netenku savitvardos. Kartą išmečiau įtariamąjį pro langą. — Jis žvilgtelėjo į langą už jos sofos. — Čia trečias aukštas, ar ne?

— Nesąmonė. Aš skambinu advokatui. — Ji puolė prie telefono. — Tu pamišėlis. Neketinu klausytis šito šūdo.

— Teisingai ir neteisingai. — Jis surakino kumštyje jos riešą. —

Taip, aš pamišėlis. Bet tau teks su tuo susitaikyti. Pažiūrėkim, ar toli moki skraidyti. — Jis nusitempė ją klykiančią prie lango. Jai pavyko užsikabinti už palangės ir parklupti ant kelių.

— Aš nežinau, kas tas žmogus. Nežinau.

— To nepakanka. — Jis suėmė ją už liemens.

— Nežinau. Prisiekiu. Mes tik kalbėjomės telefonu. Jis pasakė man, ką turiu kalbėti, ir atsiuntė pinigus. Grynaisiais.

Jis atsitūpė prie jos.

— Man reikia vardo.

— Bifas vienintelis vardas, kurį žinojau. Jis buvo klientas, kaip ir sakiau. — Ji pasislinko nuo jo ir atsirėmė nugara į sieną. — Prieš porą metų jis papasakojo man apie tą klubą, ar kas tai būtų. Pasakė, jog sumokės du šimtus už naktį. Aš ir nuėjau.

— Kur?

— Nežinau. — Ji pasirėmė alkūne, akys atrodė paklaikusios. — Prisiekiu, nežinau. Man užrišo akis. Tai buvo tarsi netradicinis seksas, supranti? Bifas paėmė mane, ir mes išvažiavome už miesto, kažkur į kaimą. Tada jis sustojo, užrišo man akis, ir mes važiavome dar kurį laiką. Paskui ėjome. Kažkur į mišką. Jis neatrišo man akių, kol pasiekėme tą vietą. Jie ten atlieka visokius ritualus. Neva satanistinius, supranti. Tačiau iš tiesų tai buvo grupė vyrukų, kuriems reikėjo subinės ir aštrių pojūčių.

— Apibūdink juos.

— Jie buvo su kaukėmis. Visą laiką. Niekada nemačiau kitų, išskyrus Bifą. Aišku, buvo keista, tačiau jie gerai sumokėjo. Paskui važiuodavau ten kas porą mėnesių.

— Gerai, Mona. — Jis padėjo jai atsistoti, nors ji traukėsi nuo jo. — Prisėskim. Papasakosi man viską.

30 skyrius

NETURĖDAMA KUO UŽSIIMTI, ALISA TVARKĖ VIRTUVĘ. UŽ JOS PIRMYN ir atgal vaikštinėjo Bleras. Visiems buvo ilga savaitė, galvojo ji. Niekas

netikėjo, kad Klerė paprasčiausiai išvyko. Gal tokia kaip Sara Hjuit ir galėjo taip padaryti, bet tik ne Klerė. Tik ne ji.

Didžiulė skulptūra, kurią ji buvo pradėjusi kurti, tebestovėjo kieme. Tarytum ženklas. Žmonės praeidami stabtelėdavo ir apsikeisdavo nuomonėmis. Minė Aterton netgi nufotografavo ją ir nunešė parodyti į Betės grožio saloną.

Meras sušaukė ypatingąjį miestelio susirinkimą, siūlydamas atlygį. Ir pasakė labai jaudinančią kalbą, prisiminė Alisa. Apie tai, kad reikia rūpintis savimi ir savo kaimynais. Meras moka pakalbėti it koks pamokslininkas. Rotušėje beveik nebuvo sausų akių.

Išskyrus šerifo. Jis neverkė. Ir atrodė išsekęs, dabar prisiminė ji. Akivaizdu, kad per tas šešias dienas po Klerės dingimo jis nei valgė, nei miegojo. Susirinkimui baigiantis, jis užlipo ant scenos atsakyti į miestelėnų ir reporterių, kurių buvo prigužėję į mažą salę, klausimus. Ten buvo ne tik vietinių, bet, prisiminė Alisa, taip pat Vašingtono, Niujorko ir Filadelfijos reporterių.

Ji išskalavo šluostę, tada išgręžė ją ir nuvalė stalviršius. Oras buvo karštas ir ramus, temperatūra labiau priminė rugpjūtį nei birželį. Tačiau niekam nešovė į galvą įjungti kondicionieriaus. Namuose apsistojo Klerės motina su savo naujuoju vyru, taip pat abu LeBo. Bet niekas nesiskundė dėl karščio.

Ji žvilgtelėjo į Blerą ir pajuto jam seseriškus jausmus, kurie jau buvo pakeitę jos ilgametį žavėjimąsi juo.

— Galiu paruošti ko nors užkąsti, — pasiūlė. — Sumuštinį arba sriubos.

— Ačiū. Gal vėliau. Maniau, Endžė ir Žanas Polis bus jau grįžę.

— Grįš. — Alisa pakabino šluostę ant kriauklės krašto. Kaip liūdna, kai gali pasiūlyti tik kumpio su rugine duona ar viščiuko su ryžiais. — Negerai, kad nieko nevalgai. Galėčiau ką nors pagaminti. Kiti irgi bus alkani, kai grįš.

Bleras žiojosi atsikirsti, bet užsičiaupė. Alisa vaikšto įkritusiomis akimis ir nervinasi kaip ir jie visi.

— Gerai. Gerai. — Tačiau jie abu nuskubėjo į garažą, išgirdę motociklo burzgimą. Bleras stovėjo šalia, Kamui nespėjus nulipti.

— Kas nors nauja?

— Ne. — Kamas pasitrynė skaudančias akis, tada nukėlė nuo motociklo kojas, kurios buvo it guminės. Jis važinėjosi beveik visą dieną, išmaišė visus atokiausius keliukus, senus miško takus, dar ir dar kartą ieškodamas ten, kur jau buvo ieškota.

— Aš darau sumuštinių, — tarė Alisa. — Ateik ir suvalgyk vieną, kol dar neišvažiavai. Aš rimtai, Kamai. Tau reikia degalų, kaip ir tai tavo mašinai.

Kai Alisa nuskubėjo į vidų, Kamas vėl atsisėdo ant motociklo.

— Kaip tavo motina? — paklausė Blero.

— Velniškai jaudinasi. Ji su Džeriu važinėja po apylinkes. — Jis beviltiškai pažvelgė į virš jų stūksančią skulptūrą. — Kaip ir visi kiti. Jėzau, Kamai, praėjo beveik savaitė.

Kamas žinojo, kiek laiko praėjo, buvo suskaičiavęs kiekvieną valandą.

— Mes kratome kiekvieną namą, apklausinėjame žmones. Dabar, kai Mikas atsistojo ant kojų, eisis lengviau.

— Negi tu iš tiesų tiki, kad kažkas laiko ją miestelyje?

— Aš viskuo tikiu. — Jis pažvelgė per gatvę į Batsų namą. Jį apieškos asmeniškai.

— Gal ji jau...

— Ne. — Kamas staigiai atsisuko. Jo pavargusios ir įkritusios akys pajuodusiais paakiais žybtelėjo. — Ne, ji gyva. Mes pradėsime čia, tada išsiskirstysime ir apžiūrėsime kiekvieną tų kalvų lopinėlį. — Aš blogai ja rūpinausi.

Kai Bleras neatsiliepė, Kamas suprato, kad jo draugas galvoja tą patį.

Bleras stovėjo nejudėdamas, bandydamas išlikti ramus, kol Kamas degėsi cigaretę. Jo tyrimas vyko puikiai. Per daug puikiai. Jis pernelyg gerai žinojo, kas gali būti daroma jo seseriai. Kas jau galėjo būti padaryta. Bet jis negalėjo sau leisti palūžti.

— Norėčiau dalyvauti kitoje paieškoje. Žinau, tu turi patyrusių žmonių, bet aš pažįstu aplinkinius miškus.

— Mums visi pravers. Turime pasinaudoti kiekvienu, — pasitaisė

Kamas. — Tik nežinau, kuo galiu pasitikėti. — Jis užvertė galvą į saulę. Buvo vidurdienis. — Ar žinai, kokia šiandien diena? — Jis atsisuko į Blerą. — Vasaros saulėgrįža. Prisiminiau tik išgirdęs per radiją.

— Žinau.

— Jie susirinks šįvakar, — sumurmėjo jis. — Kažkur.

— Ar jie taip rizikuotų, kai vyksta paieška ir aplink sukiojasi žurnalistai?

— Taip. Nes jie to nori. Arba jiems reikia. — Jis vėl apsižergė motociklą. — Man reikia su kai kuo pasimatyti.

— Važiuosiu kartu.

— Bus geriau, jei važiuosiu vienas. Nes sėkmė abejotina. — Jis paleido variklį. — Aš tau pranešiu.

— TAI ĮŽEIDIMAS. PASITYČIOJIMAS.

— Atleiskite, ponia Aterton. — Badas gniaužė rankose kepurę, pirštais čiupinėdamas snapelį. — Tokia tvarka, nieko daugiau.

— Tai akiplėšiškumas, štai kas tai. Tik pamanykit, ateiti į mano namus ir naršyti, tarsi aš būčiau kokia nusikaltėlė. — Ji atsistojo tarpduryje, purtydama krūtinę po gėlėta suknele. — Gal manai, kad laikau Klerę Kimbol surištą rūsyje?

— Ne, ponia. Ne, ponia. Ir tikrai labai atsiprašau dėl nepatogumų. Tiesiog mes turime apieškoti kiekvieną miestelio namą. — Jis lengviau atsiduso, kai hole pasirodė meras.

— Kas čia vyksta?

— Tai pasityčiojimas. Džeimsai, tu nepatikėsi, ką šis jaunuolis nori padaryti.

— Mes apieškome kiekvieną namą, pone Atertonai, sere. — Jis paraudo. — Aš turiu kratos orderį.

— Orderį! — Minė sukudakavo it piktai nusiteikusi višta. — Girdėjai, Džeimsai? Orderis. Tik pagalvokit.

— Ramiau, Mine. — Jis uždėjo ranką jai ant peties. — Tai susiję su Klerės Kimbol dingimu, ar ne, pavaduotojau Hjuitai?

— Taip, sere, mere. — Badas visuomet truputį pasitempdavo, kai

Atertonas pavadindavo jį pavaduotoju Hjuitu. — Nieko asmeniška, aš užtruksiu tik keletą minučių. Tik apsižvalgysiu ir pateiksiu keletą klausimų.

— Tik įkelk kojį, ir aš paimsiu šluotą, Badai Hjuitai.

— Mine. — Atertonas švelniai spustelėjo jai petį. — Žmogus tik atlieka savo darbą. Jei mes nebendradarbiausime su įstatymu, kas tada bendradarbiaus? Įeikite, pavaduotojau, ieškokite nuo palėpės iki rūsio. Niekas miestelyje labiau nesirūpina Klerės likimu nei aš ir mano žmona.

Jis pamojo Badui įeiti, ir pavaduotojas žengė apgalvotą žingsnį, kad meras atsidurtų tarp jo ir Minės.

— Dėkoju, pone Atertonai.

— Tai mūsų pilietinė pareiga. — Jo akys ir balsas buvo liūdnas. — Ar gali papasakoti, kaip sekasi?

— Mes neradome jokių pėdsakų. Sakau jums, pone Atertonai, šerifas be galo susijaudinęs. Tikriausiai nemiegojo nė valandos nuo tada, kai viskas prasidėjo.

— Jam tikriausiai nepaprastai sunku.

— Nežinau, ką jis darys, jei nerasime jos. Jie jau kalbėjosi apie vestuves, suprantat. Jis netgi skambino architektui dėl studijos įrengimo jo namuose.

— Tikrai? — Minės, dievinančios paskalas, vaizduotė įsiaudrino. — Gali būti, kad mergina išsigando ir pabėgo.

— Mine...

— Juk kartą jos santuoka jau žlugo. Nebūtų pirmas sykis, kai moteris tiesiog pabėgtų, pajutusi spaudimą.

— Ne... — Atertonas niūriai pasiglostė apatinę lūpą. — Taip, galbūt tu teisi. — Jis sumojavo rankomis, tarsi vydamas šalin tokią mintį, bet tikėdamasis, kad ji įleido šaknis. — Mes gaišiname pavaduotoją Hjuitą. Galite pradėti bet kur. Mes neturime ko slėpti.

NAMELYJE ANT RATŲ ANĖS NEBUVO. NESIMATĖ JOS IR ĮPRASTOSE VIEtose miestelyje. Kamui teliko priversti kaimyną pažadėti, kad jis pasistengs užlaikyti Anę namuose, kai ši grįš.

Jis suka ratus, galvojo Kamas, grįždamas atgal į miestelį. Gaudo savo uodegą, kaip jie ir norėjo. Jis žinojo daugiau, nei jie manė. Žinojo, kad taupomoji knygelė su Kimbolo ir Bifo vardais buvo pakišta. Tik nežinojo, ar Bobis Mesė rado ją, ar tiesiog vykdė įsakymus.

Žinojo, kad ritualai atliekami reguliariai. Mažiausiai kartą per mėnesį, sprendžiant iš to, ką pagaliau jam papasakojo Mona. Bet nežinojo kur.

Jis žinojo, kad grupę sudaro trylika vyrų — iš Klerės piešinio ir Monos pasakojimo. Bet nežinojo, kas tie žmonės.

Todėl viską sudėjęs, mąstė jis, sustabdydamas automobilį priešais Ernio namus, vis tiek gauni nulį.

Blogiausia tai, kad jis negali su niekuo pasidalyti savo turimomis žiniomis, netgi su Badu ar Miku. Netgi tokiame mažame miestelyje kaip Emitsboras trylika vyrų gali lengvai pasislėpti.

Kamas tikėjosi, kad duris atidarys Ernis. Jis nekantravo ištraukti iš jo keletą atsakymų. Tačiau duris atidarė Džolin Bats.

— Ponia Bats.

— Šerife? — Ji skubiai žvilgtelėjo jam per petį. — Kas nors atsitiko?

— Mes atliekame kratą kiekvienuose namuose.

— O taip. Girdėjau. — Ji pasukiojo karolius. — Galite pradėti. Atleiskite už netvarką. Neturėjau laiko susitvarkyti.

— Nesirūpinkite dėl to. Jūsų vyras labai padeda vykdant paiešką.

— Vilas visuomet pirmasis pasisiūlo ir paskutinis grįžta namo. Tikriausiai norėsite pradėti nuo antro aukšto. — Ji žengė žingsnį, rodydama kelią, tada sustojo. — Šerife, žinau, kad jums netrūksta rūpesčių, o aš nenoriu pasirodyti esanti pernelyg rūpestinga mama, tačiau Ernis... jis vakar negrįžo namo. Psichiatras sako, kad tai būdingas elgesys, žinant, ką Ernis mano apie save, savo tėvą ir mane. Bet aš bijau. Bijau, kad jam galėjo kas nors atsitikti. Kaip Klerei. — Ji atsirėmė į turėklą. — Ką man daryti?

KAMAS BUVO BEIŠVAŽIUOJĄS IŠ MIESTELIO, KAI PASIVIJO BADO DŽIPĄ. Jis pasignalizavo, tada sustojo apsižergęs motociklą. Badas pavažiavo atbulomis ir iškišo galvą.

— Kur Mikas?

— Vadovauja paieškos grupei kitoje Gosardo upelio pusėje. — Badas nusišluostė prakaituotą kaktą. — Prieš dvidešimt minučių kalbėjausi su juo per radijo stotį.

— Baigei kratas?

— Taip. Apgailestauju, Kamai.

Kamas įsmeigė akis į kukurūzų lauką. Virš jo lyg rūkas tyvuliavo karščio migla. Virš galvos dangus buvo balzganas.

— Pažįsti tą vaikį, Ernį Batsą?

— Aišku.

— Žinai, kokį automobilį jis vairuoja?

— Raudoną tojotą. Pikapą. Kodėl klausi?

Kamas atsigręžė į Badą. Juk reikia kažkuo pasitikėti.

— Noriu, kad pasisukiotum po miestelį ir pasektum, kur jis važinėja.

— Jis ką nors padarė?

— Nežinau. Jei pastebėsi jį, nestabdyk. Stebėk, ką jis daro, bet nestabdyk. Tiesiog paskambink man. Tik man, Badai.

— Gerai, šerife.

— Aš turiu kai kur užsukti. — Jis vėl pažvelgė į dangų. Ši diena ilgiausia metuose, bet ir ji kada nors baigsis.

KAMUI LIPANT NUO MOTOCIKLO PRIEŠAIS ANĖS NAMELĮ, KLERĖ BANDĖ atsikratyti lipnios miglos, gaubiančios jos protą. Ji mintyse deklamavo eiles, senas „Bitlų“ dainas, ketureilius. Kambaryje buvo karšta ir tvanku. Kaip karste. Bet karste guli šaltas kūnas, priminė ji sau. O jos paklodė buvo permirkusi prakaitu.

Ar dar ilgai ji galės pakęsti gulėjimą tamsoje? Kiek laiko praėjo? Diena, savaitė, mėnuo?

Kodėl niekas neateina?

Jie jos ieškos. Kamas, jos draugai, šeima. Jie nepamirš jos. Nuo tada, kai ją atvežė čia, ji matė tik daktarą Kremptoną. Bet ji nežinojo, kiek kartų jis sėdėjo šalia jos lovos ir pumpavo narkotikus į jos venas.

Ji bijojo ne tik dėl savo gyvybės, bet ir dėl sveiko proto. Ji žinojo dabar esanti per silpna, kad jiems pasipriešintų, kad ir ką jie jai darytų. Tačiau ji siaubingai bijojo, kad pirmiausia išprotės.

Viena. Tamsoje.

Protui praskaidrėjus, ji imdavo planuoti pabėgimo būdus, mąstydavo, kaip demaskuos juos visus ir grąžins tėvui gerą vardą. Tačiau valandoms slenkant toje siaubingoje, tamsioje tyloje, jos planai virsdavo nerišliomis maldomis, kad kas nors, bet kas, ateitų ir jai padėtų.

Pagaliau kažkas atėjo, bet tai buvo Atertonas. Pažvelgusi į jį Klerė suprato, kad kitos nakties šioje tamsoje nesulauks. Tai bus trumpiausia metų naktis — visiems.

— Laikas, — švelniai tarė jis. — Mums reikia pasiruošti.

TAI BUVO JO PASKUTINĖ VILTIS. KAMAS STOVĖJO PRIEŠAIS TUŠČIĄ PRIEkabą. Jis vylėsi, kad pamišėlė Anė gali ką nors žinoti. O jei žinotų, galbūt prisimintų.

Tikimybė buvo labai menka, bet ką jis darys, jei ji negrįš?

Galų gale liko tik jis ir šešiasdešimtmetė moteris aštuonmečio vaiko protu. Jie beveik nesulaukė jokios pagalbos iš kitur. Jis nesugebėjo įrodyti egzistuojant sąmokslą ir ritualines žudynes. Jam pavyko įrodyti tik tai, kad Karlė Džeimison buvo laikoma stoginėje nužudyta, palaidota, vėl iškasta ir numesta pievoje. Tai, kad mirusysis turėjo pagalbininką, neįrodė kulto egzistavimo ir žudymų — tuo nesusidomėjo nei valstijos policija, nei federalai. Jie padėjo ieškoti Klerės, skyrė žmonių ir sraigtasparnių. Bet viskas veltui.

Laikas eina į pabaigą. Jis tai žinojo. Kuo žemiau leidosi saulė, tuo šalčiau darėsi, ir jis pagalvojo, kad iki nakties jo kaulai bus sustirę į ledą.

Jis negali jos netekti. Ši mintis jį taip gąsdino, kad skubėdamas jos ieškoti jis padarė vieną mažą klaidą, kuri Klerei gali kainuoti gyvybę.

Jis atsilieka trimis žingsniais, galvojo Kamas.

Jis nebuvo pamiršęs maldų, tačiau nuo tada, kai lankė katekizmo pamokas, dalyvaudavo sekmadieninėse mišiose ir kas mėnesį išpažin-

davo nuodėmes, nuo kurių jo jauną sielą galėdavo išgelbėti tik dešimtys „Tėve mūsų“ ar „Sveika, Marija“, praėjo jau daug laiko.

Dabar, žiūrėdamas į pirmuosius raudonus spindulius virš vakarų horizonto, jis meldėsi, paprastai ir karštai.

„Saulei nusileidus, o palaimintasis ryte, — patenkinta dainavo Anė, kopdama per kalvą. — Kur prasideda mūsų Gelbėtojo rojus. Žemės vargai baigiasi, o šlovingoji aušra; saulei nusileidus, baigiasi diena.“

Ji liovėsi tempusi maišą ir išsigandusi sužiuro, kai Kamas pribėgo jos pasitikti.

— Ane, aš laukiau tavęs.

— Aš tik buvau pasivaikščioti. Dievulėliau, kaip karšta. Karščiausia diena, kokią tik prisimenu. — Jos margą suknelę nuo apykaklės iki apačios žymėjo prakaito dėmės. — Radau dvi penkių centų monetas ir ketvirtuką, dar mažą žalią buteliuką. Nori pažiūrėti?

— Ne dabar. Noriu tau kai ką parodyti. Gal galime prisėsti?

— Galime eiti į vidų. Pavaišinsiu tave sausainiais.

Jis nusišypsojo, tramdydamas nekantrumą.

— Aš nelabai alkanas. Gal prisėskim ant laiptų, ir aš tau kai ką parodysiu.

— Gerai. Visą dieną vaikščiojau. Mano šunys pavargę. — Ji sukikeno iš savo šmaikštumo, tada nušvito. — Tu atvažiavai motociklu. Ar pavėžinsi mane?

— Žinai ką, jei padėsi man, pavėžinsiu, ir gana greitai. Galėsiu vėžinti visą dieną.

— Tikrai? — Ji paglostė motociklo vairą. — Pažadi?

— Galiu persižegnoti. Eikš, Ane, prisėskim. — Jis išsitraukė iš krepšio piešinius. — Noriu parodyti tau keletą piešinių.

Ji patupdė savo tvirtą pasturgalį ant geltonų laiptų.

— Man patinka paveikslėliai.

— Pažiūrėk į juos labai atidžiai. — Jis atsisėdo šalia. — Gerai?

— Gerai.

— O kai pažiūrėsi, pasakysi man, ar atpažįsti tą vietą. Gerai?

— Aha. — Ji plačiai šypsodamasi pažvelgė į piešinius, tačiau šypsena greitai išblėso. — Man jie nepatinka.

— Jie labai svarbūs.

— Nenoriu žiūrėti. Viduje turiu geresnių. Galiu tau parodyti.

Kamo širdis neramiai plakė. Jis vos tramdė norą sugriebti ją už sprando ir papurtyti. Ji žino. Jis pastebėjo baimę jos akyse.

— Ane, pažiūrėk į juos. Ir pasakyk tiesą. Tu žinai, kur ta vieta?

Ji stipriai sučiaupė lūpas ir papurtė galvą.

— O taip. Tu žinai. Tu ten buvai. Tu žinai, kur tai yra.

— Tai bloga vieta. Aš ten nevaikštau.

Jis nelietė jos bijodamas, kad nesusilaikys ir suleis pirštus jai į odą.

— Kodėl tai bloga vieta?

— Tiesiog bloga. Nenoriu apie tai kalbėti. Noriu eiti į vidų.

— Ane. Ane, pažiūrėk į mane. Nagi. Pažiūrėk. — Jis prisivertė nusišypsoti, kai ji pakluso. — Aš juk tavo draugas, ar ne?

— Draugas. Tu vėžini mane motociklu ir nuperki ledų. Kaip karšta. — Ji viltingai nusišypsojo. — Norėčiau ledų.

— Draugai rūpinasi vieni kitais. Ir pasitiki vieni kitais. Aš turiu žinoti, kur ši vieta. Pasakyk man.

Anę draskė abejonės. Jos gyvenimas buvo paprastas. Keltis, eiti miegoti. Eiti į vakarus arba į rytus. Valgyti dabar arba vėliau. Tačiau nuo šito jai ėmė skaudėti galvą ir gniaužti skrandį.

— Tu niekam nesakysi? — sušnabždėjo ji.

— Ne. Patikėk manim.

— Ten yra pabaisų. — Ji šnabždėjo susiraukšlėjusiomis lūpomis. Pasenęs vaikas, pasakojantis paslaptį. — Jie ateina ten naktimis ir kai ką daro. Blogus dalykus.

— Kas?

— Tos pabaisos juodais apsiaustais. Jie turi žvėrių galvas. Jie daro kai ką moterims, kurios būna be drabužių. Ir jie žudo šunis ir ožius.

— Ten radai apyrankę. Tą, kurią atidavei Klerei.

Ji linktelėjo.

— Maniau, geriau nesakysiu. Pabaisomis nereikia tikėti. Jas rodo tik per televizorių. Jei kalbėsi apie pabaisas, žmonės pagalvos, kad esi kvaištelėjusi ir uždarys tave.

— Aš nemanau, kad tu kvaištelėjusi. Ir niekas tavęs neužrakins. — Jis išdrįso paglostyti jai plaukus. — Bet man reikia žinoti, kur ši vieta.

— Miške.

— Kur miške?

— Ten. — Ji neaiškiai mostelėjo ranka. — Už uolų ir medžių.

Uolėta ir miškinga vietovė. Kamas giliai įkvėpė, kad balsas nevirpėtų.

— Ane, noriu, kad parodytum man. Ar gali mane ten nuvesti?

— O ne. — Ji išsigandusi pašoko. — Ne, aš ten neisiu, tikrai. Bus tamsu. Negalima ten eiti naktį, kai susirenka pabaisos.

Jis paėmė ją už rankos, nutildydamas žvangančias apyrankes.

— Ar prisimeni Klerę Kimbol?

— Ji išvyko. Niekas nežino kur.

— Aš manau, kad ją kažkas pagrobė, Ane. Ji nenorėjo išvažiuoti. Gali būti, kad jie atsives ją į tą vietą šiąnakt. Jie nuskriaus ją.

— Ji graži. — Anės lūpos ėmė virpėti. — Ji buvo atėjusi manęs aplankyti.

— Taip. Ji padovanojo tau šią apyrankę. — Jis pasukiojo apyrankę ant jos riešo. — Padėk man, Ane. Padėk Klerei, ir aš prisiekiu, kad po to pabaisos dings.

ERNIS ILGAI VAŽINĖJOSI PO APYLINKES. PO MIESTELĮ, APLINK JĮ, GREITkeliu ir vėl kaimo keliukais. Jis žinojo, kad tėvai nerimaus dėl jo, ir pirmą kartą per daugelį metų pagalvojo apie juos su nuoširdžiu gailesčiu ir ilgesiu.

Jis žinojo, kas jo laukia šiąnakt. Tai išmėginimas, šį kartą paskutinis. Jie nori priimti jį kuo greičiau ir galutinai, kad jis būtų susietas su jais per kraują, ugnį ir mirtį. Galvoje šmėstelėjo mintis sprukti, tačiau jis neturėjo kur bėgti. Jam liko tik vienas kelias. Kelias, vedantis į laukymę miške.

Tai jis kaltas, kad Klerė mirs šiąnakt. Jis tai žinojo ir kankinosi. Mokymas, kuriuo jis pasirinko sekti, neleido gailėtis ar jausti kaltę. Jie išvalys jį. Jis troško apsivalymo ir galvojo vien apie tai, kai apgręžė pikapą ir pasuko pasitikti savo likimo.

Badas pravažiavo pro tojotą, abejingai nužvelgė ją, tada staiga prisiminė. Tyliai nusikeikęs, jis apsisuko ir griebė radijo stotį.

— Pirmasis, čia Trečiasis. Ar girdite? — Po dviejų šaukinių jis tegirdėjo šnypštimą. — Kamai, čia Badas. Atsiliepk.

Šūdas, pagalvojo jis, šerifas ne ryšio zonoje, o jis turi sekti kažkokį vaikį pikape. Dievas žino kur, Dievas žino kodėl. Nors ir piktindamasis, Badas laikėsi nurodymų ir sekė per saugų atstumą.

Pikapo žibintai blausiai švytėjo prieblandoje.

Kai automobilis išsuko iš kelio, Badas pasuko į kelkraštį ir sustojo. Kur, po galais, tas vaikis važiuoja? — svarstė jis. Tas senas miško keliukas veda tiesiai į miškus, o tojota ne džipas. Prakeikimas, šerifas liepė stebėti vaikį, vadinasi, teks jį sekti.

Jis nusprendė eiti pėsčiomis. Šioje vietoje yra tik vienas išvažiavimas ir vienas įvažiavimas. Čiupęs prožektorių, jis akimirką dvejojo. Tegu šerifas vadina tai kaubojiškumu, galvojo Badas, segdamasis prie diržo ginklą, tačiau kai aplink vyksta tokie dalykai, jis neis į mišką neginkluotas.

Priėjęs miško keliuką, jis pamatė pikapą. Ernis stovėjo šalia, tarsi kažko laukdamas. Jaudindamasis dėl savo pirmosios tikros pasalos, Badas nuslinko į griovį ir atsitūpė.

Jis ir Ernis išgirdo žingsnius vienu metu. Vaikinas žengė į priekį pasitikti dviejų vyrų, kurie išėjo iš miško. Badas vos neišsidavė atpažinęs daktarą Kremptoną ir Miką.

Jie be kaukių, patenkintas pagalvojo Ernis. Jis papurtė galvą, kai jie pasiūlė jam vyno su narkotikais.

— Man to nereikia. Aš daviau priesaiką.

Po minutėlės Kremptonas linktelėjo ir pats gurkštelėjo iš taurės.

— Man patinka paaštrėję pojūčiai. — Jis pasiūlė vyno Mikui. — Tai sušvelnins tą tvinkčiojimą krūtinėje. Žaizda gyja gerai, bet ji gili.

— Tas prakeiktas skiepas nuo stabligės buvo ne ką geresnis. — Mikas atsigėrė vyno. — Kiti laukia. Jau beveik metas.

Badas tūnojo griovyje, kol jie dingo tarp medžių. Jis nelabai suprato, ką matė. Nenorėjo tikėti tuo, ką matė. Jis atsisuko į kelią. Kol nueis iki automobilio ir susisieks su Kamu, sugaiš laiko. Net jei Kamas šį kartą atsilieptų, jis pamestų juos iš akių.

Badas iššliaužė iš griovio ir nusekė paskui juos.

JIE BUVO NUVILKĘ JAI DRABUŽIUS. KLERĖ NEBEJAUTĖ GĖDOS. JI NEBUVO apsvaiginta. Anot Atertono, jie nori, kad ji liktų sąmoninga ir jaustų, kas vyksta. Ji galės rėkti, maldauti, verkti. Tai tik dar labiau įaudrins kitus.

Ji priešinosi tempiama prie altoriaus. Nors kojos ir rankos buvo sustingusios, ji įnirtingai muistėsi, nes pažįstami veidai aplink ją kėlė ne mažesnį šiurpą nei suvokimas, kas vyksta.

Lesas Gledhilas ir Bobis Mesė surišo jai rankas, Skunkas Hagertis ir Džordžas Hovardas — kojas. Ji atpažino vietinį fermerį, banko valdytoją, du miestelio tarybos narius. Jie visi stovėjo tylėdami ir laukė.

Jai pavyko pasukti riešą ir pirštais sugriebti Bobio ranką.

— Tu negali šito daryti. Jis nužudys mane. Bobi, negali leisti, kad tai atsitiktų. Pažįstu tave visą savo gyvenimą.

Jis tylėdamas atsitraukė.

Jiems nebuvo galima su ja kalbėtis. Ir galvoti apie ją kaip apie moterį, kurią pažįsta. Ji auka. Nieko daugiau.

Kiekvienas paeiliui užsidėjo savo kaukę. Ir tapo jos košmaru.

Klerė nešaukė. Niekas neišgirs, niekas nepadės. Ir neverkė. Ji buvo išliejusi jau tiek daug ašarų, kad jautėsi tuščia. Tikriausiai kai į ją įsmigs peilis, nebus ir kraujo. Tik dulkės.

Jie išdėliojo aplink ją žvakes, tada uždegė. Ugniavietėje buvo įkurtas laužas. Ore šoko karščio dulkės. Ji stebėjo visa tai tarsi iš šalies. Viltis, kuri palaikė ją pastaraąsias dienas ir naktis, buvo užgesusi.

Bent jau taip ji galvojo, kol pamatė Ernį.

Ašaros, kurių galvojo nebeturinti, suplūdo į akis. Ji vėl pasimuistė, ir virvės įsirėžė į aptvarstytas žaizdas.

— Erni, dėl Dievo. Prašau.

Ernis pažvelgė į ją. Jis tikėjosi, kad jaus geidulį, karštą ir alkaną ugnį papilvėje. Ji buvo nuoga, kaip kažkada jis ją įsivaizdavo. Jos kūnas buvo lieknas ir baltas, kokį jis retsykiais matydavo pro jos miegamojo langą.

Tačiau jis nejautė geismo, o to, ką jautė, nedrįso analizuoti. Jis nusisuko ir išsirinko erelio kaukę. Šiąnakt jis skraidys.

* * *

NORS ANĖS PROTAS BUVO NESUBRENDĘS, BET KŪNAS JAU SENAS. JI NEgalėjo greitai eiti, kad ir kaip Kamas ragino, maldavo ir padėjo. Iš baimės kojos apsunko dar labiau, ir ji jas beveik vilkte vilko.

Šviesa sparčiai blėso.

— Ar dar toli, Ane?

— Dar gabaliukas. Aš nevalgiau vakarienės, — priminė ji.

— Greitai. Greitai galėsi pavalgyti.

Ji atsiduso ir instinktyviai apsidairė, lyg stirna ar kiškis, skirdamasis taką per krūmokšnius.

— Reikia saugotis tų tankių krūmų. Jie iškiša rankas ir griebia tave. — Jos akys lakstė į šonus, tarsi ieškodamos ilgėjančių šešėlių. — Kaip pabaisos.

— Aš neleisiu jiems tavęs skriausti. — Kamas apkabino ją per liemenį, ramindamas ir kartu ragindamas paskubėti.

Aprimusi Anė trepsėjo į priekį.

— Tu vesi Klerę?

— Taip. — Dieve, prašau. — Taip.

— Ji graži. Jos tokie balti dantys. Jos tėtis irgi buvo gražus. Ji panaši į savo tėtį. Jis atnešdavo man rožių. Bet dabar jis miręs. — Ji ėmė sunkiai pūškuoti, tarytum pavargęs variklis. — Pabaisos jo nepričiupo.

— Ne.

— Pas jį atėjo tie vyrai, jie rėkė ant jo, o tada jis iškrito pro langą.

Jis pažiūrėjo į ją, tačiau žingsnio nesulėtino.

— Kokie vyrai?

— O gal tai buvo kitą kartą? Neprisimenu. Jis paliko šviesą palėpėje.

— Kokie vyrai, Ane?

— A, šerifas ir jaunasis pavaduotojas. Jie užlipo pas jį, paskui išėjo. O jis buvo negyvas.

Kamas nusibraukė nuo kaktos prakaitą.

— Kuris jaunasis pavaduotojas? Badas?

— Ne, tas kitas. Gal jie norėjo pirkti iš jo namą. Juk ponas Kimbolas pardavinėdavo namus.

— Taip. — Jo oda suledėjo po prakaito sluoksniu. — Ane, mes turime paskubėti.

Badas stovėjo medžių paunksnėje ir spoksojo išplėtęs akis. Jis žinojo, kad tai tikra, tačiau jo protas nenorėjo to pripažinti. Alisos tėvas? Kaip tai gali būti? Jo draugas ir partneris Mikas?

Bet jis regėjo viską savo akimis. Jie stovėjo ratu, nugaromis atsisukę į jį. Jis nematė, į ką jie žiūri, ir bijojo pajudėti, prieiti arčiau. Bus geriau, jei lauks ir stebės. Šerifas būtų taip liepęs.

Jis užsidengė ranka burną, kai pasigirdo maldos.

VISKAS VYKO TARSI SAPNE. KLERĖ UŽSIMERKĖ IR ĖMĖ SKLANDYTI TARP praeities ir dabarties. Dūmai, balsai, vyrai. Viskas taip pat.

Ji tūnojo krūmuose ir stebėjo. Šį kartą jai pavyks pabėgti.

Ji atmerkė akis ir įsistebeilijo į aklinai juodą dangų, karūnuotą slenkančio mėnulio pjautuvo. Ilgiausia diena baigėsi.

Ji pamatė kardo blykstelėjimą ir pasiruošė. Bet jos laikas dar nebuvo atėjęs. Atertonas kvietė Keturis Pragaro princus. Jai norėjosi, kad, jei tokie dalykai išties egzistuoja, jie ateitų ir prarytų jį už jo aroganciją.

Klerė nusuko galvą į šoną, negalėdama žiūrėti, nenorėdama klausytis. Ji galvojo apie Kamą ir metus, kurių nenugyvens kartu, vaikus, kurių nesusilauks. Jis myli ją, bet dabar jie niekada nebegalės įsitikinti, ar meilės pakanka. Pasistengti, kad pakaktų.

Jis ras juos. Ir sustabdys. Ji tuo neabejojo, kitaip būtų išprotėjusi. Tačiau ji to nesulauks. Ji nebepasikalbės su motina ir nebeturės progos ištaisyti savo klaidas. Nebepasakys žmonėms, kurių nuomonė jai svarbi, kad jos tėvas padarė klaidų, buvo nuklydęs ne tuo keliu, tačiau niekada nebuvo vagis ar žudikas.

Ji dar tiek daug norėtų padaryti. Tiek daug pamatyti ir paliesti. Bet mirs dėl vieno žmogaus savimeilės ir aklo kitų žiaurumo.

Joje susikaupė įniršis. Jie nuplėšė nuo jos drabužius, atėmė iš jos orumą ir viltį. Ir gyvybę. Ji sugniaužė kumščius, išsirietė ir suriko.

Bado ranka griebė ginklą ir liko gulėti ant jo virpėdama.

* * *

KAMAS STAIGIAI PAKĖLĖ GALVĄ. JĮ UŽLIEJO KARŠTA, PULSUOJANTI BAIMĖ.

— Lik čia. — Jis nusikratė kibių Anės rankų. — Lik čia ir nejudėk. — Jis išsitraukė ginklą ir pasileido per mišką.

ATERTONAS IŠKĖLĖ PEILĮ Į DANGŲ. JIS NORĖJO, KAD JI ŠAUKTŲ. KAISDAmas laukė to, kaip kaista vyras, laukdamas seksualinio pasitenkinimo. Jį siutino, kad ji guli rami it sulaužyta lėlė. Dabar ji raitėsi ant altoriaus blizgančia nuo prakaito oda, pykčio ir baimės kupinomis akimis.

Ir jį užliejo valdžios pojūtis.

— Aš sunaikinimas, — giedojo jis. — Aš kerštas. Aš kviečiu Šeimininką pripildyti mane savo rūstybės, kad galėčiau su džiaugsmu perskrosti Jo auką. Jos agonija bus ilga.

Žodžiai liejosi Ernio ausyse. Jis beveik nebegirdėjo jų, nebegalėjo suprasti. Kiti aplinkui jį lingavo apimti euforijos. Trokšdami to, kas jų laukė. Ernio skrandį gniaužė ne geismas, o šleikštulys.

Jis turėjo jausti pakylėjimą, priminė sau. Turėjo jaustis priklausąs.

Tačiau jis matė Klerę, išsigandusią, bandančią išsilaisvinti. Ji rėkė ir rėkė, kaip Sara Hjuit aną naktį. Jam norėjosi verkti iš gailesčio. Kaip jis gali priklausyti jiems, jei jaučia tokius jausmus? Kaip gali būti vienas iš jų, kai tai, ką jie ruošiasi daryti, kelia jam pasibjaurėjimą? Gąsdina jį?

Ji neturi mirti.

Tai jo kaltė. Jis kaltas.

Akimirką jos maldaujančios akys įsmigo į jį. Jose jis pamatė paskutinę viltį išsigelbėti. Kai Atertonas užsimojo peiliu, jis, surikęs iš skausmo ir triumfo, puolė po juo.

Klerė pajuto ant savęs sudrimbant kūną. Užuodė kraują. Tačiau skausmo nejuto. Atertonas atšlijo. Ernis dejuodamas nuslydo nuo jos ir sukniubo ant žemės.

Piktai išsišiepęs, Atertonas vėl kilstelėjo peilį. Nuaidėjo du šūviai. Vienas kliudė jo ranką, kitas įsmigo tiesiai į krūtinę.

— Nejudėt, — Kamas tvirtai laikė ginklą, tačiau jo pirštas ant gaiduko virpėjo, — nes visi keliausit paskui jį į pragarą.

— Šerife, čia Badas. — Badas drebančiomis rankomis ir kojomis

žengė į priekį. — Aš sekiau vaikį. Aš mačiau... Jėzau, Kamai, aš nušoviau žmogų.

— Antrąsyk bus lengviau. — Jis iššovė į orą, kai vienas iš vyrų pasisuko bėgti. — Dar vienas žingsnis, ir aš parodysiu savo pavaduotojui, kad daug lengviau antrąkart tai padaryti. Visi ant žemės, veidais žemyn. Rankos už galvos. Badai, jei kuris sujudės, iš karto šauk.

Badas nepatikėjo, kad antrą kartą būtų lengviau. Nė minutėlės. Bet jis linktelėjo.

— Klausau, šerife.

Kamas trimis šuoliais prišoko prie Klerės ir palietė jos veidą ir plaukus.

— O Dieve, Laiboji, jau maniau, kad praradau tave.

— Žinau. Tavo veidas. — Ji instinktyviai pamėgino paliesti jį, bet virvės ją sulaikė. — Jis kruvinas.

— Šakos subraižė. — Jis išsitraukė peilį ir perpjovė virves. Negalima palūžti, tik ne dabar. Jam norėjosi apkabinti ją, įsikniaubti jai į plaukus ir laikyti glėbyje.

— Ramiau, neskubėk, — tarė jis, nusivilkdamas marškinius. — Imk, apsirenk. — Jis virpančia ranka paglostė jos odą. — Pasistengsiu kuo greičiau išgabenti tave iš čia.

— Viskas gerai. Dabar jau gerai. Ernis. Jis išgelbėjo man gyvybę. — Jo kraujas tebemerkė jos odą. — Jis negyvas?

Kamas pasilenkė, patikrino pulsą, tada nuplėšė nuo jo apsiaustą.

— Gyvas. Peilis pataikė į petį.

— Kamai, jei jis nebūtų šokęs ant manęs...

— Jis pasveiks. Badai, suriškime tuos išgamas.

— Vienas iš jų Mikas, — sumurmėjo Badas, gėdydamasis akyse susikaupusių ašarų.

— Taip. Žinau. — Jis metė jam virvę, kuria buvo surišta Klerė. — Padarykime tai, tada tu nuveši Klerę namo ir paskambinsi valstijos policijai. Atvesi juos čia.

— Aš noriu likti su tavim. — Ji įsikibo jam į ranką. — Man reikia likti su tavim. Prašau.

— Gerai. Tu prisėsk.

— Ne čia. — Ji nusuko akis nuo altoriaus. — Ten yra daugiau virvių. — Kur jie ją išrengė. — Padėsiu tau juos surišti. — Ji pakėlė į jį blizgančias akis. — Aš noriu.

BE KAUKIŲ, SURIŠTI, JIE ATRODĖ APGAILĖTINAI. TIK TIEK KLERĖ TEGAlėjo galvoti, klūpėdama šalia Ernio, laikydama jo ranką ir laukdama su policija ir greitąja grįžtančio Bado.

— Negaliu patikėti, kad tave čia atvedė Anė.

— Ji nuostabi. Jai be galo patiks pasivažinėti su Badu klykiant sirenai. — Kamas žvilgtelėjo į Ernį. — Kaip jis?

— Man regis, liovėsi kraujuoti. Jam reikės pagalbos, bet jis pasveiks. Turiu galvoje, iš tiesų pasveiks.

— Tikiuosi, tu teisi. — Jis švelniai palietė jai plaukus. Tik palietė. — Klere, man reikia pažiūrėti, kas tas kitas.

Ji linktelėjo.

— Tai Atertonas, — ramiai tarė ji. — Jis viską pradėjo.

— Šiąnakt viskas baigėsi. — Kamas apėjo aplink altorių. Atertonas gulėjo veidu žemyn. Kamas be jokio gailesčio atvertė jį. Žaizda krūtinėje buvo mirtina; jis tuo neabejojo. Tačiau iš po kaukės vis dar sklido alsavimas. Išgirdęs už savęs Klerės žingsnius, jis skubiai atsistojo ir užstojo kūną.

— Nereikia manęs saugoti, Kamai.

— Tu nesi tokia stipri, kokia manaisi esanti. — Jis paėmė jos ranką ir palietė aptvarstytą riešą. — Tau skauda.

— Taip. — Ji pagalvojo apie tai, ką sužinojo, apie tai, kaip mirė jo tėvas. — Jie mus visus įskaudino. Bet daugiau nebeskaudins.

— Manai, viskas baigta? — Duslus švokštimas atsklido iš po Mendeso ožio kaukės. — Jūs nieko nepadarėte. Nieko nesustabdėte. Jei ne jūs, jūsų vaikai. Jei ne jie, jų vaikai. Jūs nepasiekėte galvos. Niekada nepasieksite. — Jis išskėtė pirštus ir pamėgino sugriebti Klerę, tada gargaliuodamas susijuokė ir mirė.

— Jis buvo blogis, — sušnabždėjo Klerė. — Ne pamišėlis, ne ligonis, tiesiog blogis. Nežinojau, kad toks gali būti.

— Jis mūsų nepalies. — Kamas prisitraukė ją ir tvirtai apkabino.

— Ne, nepalies. — Tolumoje pasigirdo sirenų aidas. — Badas greitas.

Kamas atšlijo ir pažvelgė jai į veidą.

— Aš tiek daug noriu tau papasakoti. Tiek daug pasakyti. Kai pradėsiu, nežinau, ar galėsiu sustoti. Tačiau teks palaukti, kol viskas baigsis.

Ji sugniaužė jo ranką. Už jų baigė degti laužas.

— Mes turime marias laiko.

PO DVIEJŲ SAVAIČIŲ MINĖ ATERTON, VILKINTI GEDULO DRABUŽIAIS, įsėdo į traukinį, vykstantį į vakarus. Niekas neatėjo jos išlydėti, ir ji dėl to džiaugėsi. Jie mano, kad ji bėga iš miestelio, nes jai gėda dėl to, ką padarė jos vyras.

Ji niekada nesigėdys ir nesibaisės Džeimsu.

Įlipusi ir įsikėlusi vieną didelį lagaminą, ji sumirksėjo, slėpdama ašaras. Jos brangusis Džeimsas. Kada nors, kaip nors ji vis tiek ras būdą atkeršyti už jį.

Ji įsitaisė ant plačios sėdynės, numetė šalia lagaminą ir susidėjo rankas ant putlių kelių, pasiruošusi paskutiniam atsisveikinimui su Merilendu.

Ji negrįš. Galbūt vieną dieną ką nors atsiųs, bet pati negrįš.

Vis dėlto ji nežymiai atsiduso. Sunkiausia buvo palikti namus. Dauguma jos dailiųjų daiktų bus atsiųsti, tačiau viskas bus kitaip. Be Džeimso viskas bus kitaip.

Jis buvo tobulas sutuoktinis. Ištroškęs žinių, lengvai valdomas, nekantraujantis apsimesti, kad valdžia jo rankose. Ji nusišypsojo sau ir išsitraukė vėduoklę, norėdama atvėsinti įkaitusį kūną. Jos akys žvilgėjo. Jai buvo nesunku vaidinti moterį už vyro pečių. Kaip malonu buvo spinduliuoti savo galią per juos, kai nė vienas — netgi Džeimsas — nesuprato, kas iš tiesų vadovavo.

Jis buvo tik mėgėjas, kai ji priglaudė jį ir užvaldė. Smalsus ir piktas, tačiau be aiškaus suvokimo, kaip galėtų panaudoti tą smalsumą ir pyktį.

O ji žinojo. Moterys visuomet žino. Vyrai tėra marionetės, jie eina ten, kur moterys juos veda — pasitelkdamos seksą, kraują ar siūlydamos valdžią.

Gaila, kad jis pasidarė toks įžūlus ir nerūpestingas. Ji atsiduso ir greičiau sumojavo vėduokle. Ko gero, reikėtų kaltinti save, kad jo nesustabdė. Tačiau jai taip patiko stebėti jį, plečiantį savo galią, rizikuojantį, kad gautų daugiau. Buvo beveik taip pat smagu kaip prieš daugelį metų, kai ji įšventino jį. Ji, Šeimininko dievaitė, ir Džeimsas, jos tarnas.

Žinoma, juk tai ji viską pradėjo. Ji, kuri visada žvelgė toliau už priimtinų normų ribų ir abiem rankomis graibė tuos tamsius pažadus. Ji, kuri užsakė pirmąją žmogaus auką. Ir stebėjo, o taip, stebėjo iš medžių šešėlių, kaip liejosi kraujas.

Tai ji jautė to kraujo galią ir troško daugiau.

Šeimininkas niekada nepatenkino jos didžiausio noro — turėti vaikų, — bet davė jai pakaitalą. Jis parodė jai, kad godumas yra saldžiausias iš visų nuodėmių.

Bus kitų miestelių, pagalvojo ji, kai nuaidėjo švilpukas. Kitų vyrų. Kitų aukų. Kekšių su derlingais pilvais. O taip, visko dar bus.

O kas žiūrės į ją, vargšę našlę Aterton, kai ims dingti jų moterys?

Galbūt šį kartą ji išsirinks jauną vaikiną. Sutrikusį, piktą berniuką, tokį kaip Ernis Batsas, kuris, deja, taip ją nuvylė. Ne, ji neieškos kito Džeimso, bet išsirinks jauną vaikiną, patenkinta galvojo ji. Tokį, kuriam taptų motina. Ji išmokys jį garbinti ją ir Tamsos valdovą.

Kai traukinys lėtai pajudėjo iš stoties, ji pakišo ranką po liemene ir sugniaužė delne pentagramą.

— Šeimininke, — sumurmėjo ji, — mes pradedame iš naujo.

Vaikystėje patirtas šiurpus nuotykis visą gyvenimą kartojasi Klerės Kimbol nakties košmaruose: blyškus pamėkliškas mėnulis, paslaptinga nežinia kur esanti laukymė, liepsnojantis laužas, trylika figūrų juodais apsiaustais su gobtuvais apskritimo viduryje, dvi moterys raudonais apsiaustais ir raudonomis lūpomis, tamsą skrodžiantis pelėdos ūbavimas... Maža mergaitė stebi, kaip prasideda kažkokios apeigos, nuo kurių vaizdo kūnelis eina pagaugais... Ten ji mato ir savo mylimą tėvelį, gerą ir protingą žmogų, į kraują merkiantį rankas.

ISBN 978-9955-13-189-2
9 789955 131892
www.jotema.lt